

Giới thiệu Khuynh Thế Thiên Tài

Truyện xuyên không - Khuynh Thế Thiên Tài nói về kiếp trước nàng là một cô nhi, bị tổ chức sát thủ đào tạo, cuối cùng lại chết trước ngưỡng cửa làm lại cuộc đời.

Không ngờ, nàng không những không chết, mà còn lưu lạc dị thế. Nàng thế, kiếp này không đứng dưới bóng lưng của cường giả, mà còn đứng đầu trong cường giả.

Không còn là tuyệt đỉnh phế vật, nàng tài năng khuynh thế. Bảo vệ gia đình, đánh tiểu nhân, đến thần giới làm hội trưởng lão kêu cha gọi mẹ.

Để xem, nàng làm thế nào khuynh nhân, khiến cho gã vốn bất cần lạnh lùng kia không phải nàng thì không giả? Đọc truyện để biết rõ hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua Dị Thế

"Lão đại, nhiệm vụ đã hoàn thành!"

Trương Lạc Y đứng nghiêm trang trước người đàn ông áo đen thần bí, chậm rãi báo cáo!

"Vậy sao? Tốc độ của cô ngày càng nhanh đấy Lạc Y!"

Giọng nói âm trầm của người đàn ông vang lên. Giọng nói như quý như mị khiến người ta không nhịn được run rẩy.

Khoé miệng Lạc Y hơi nhếch lên, nhưng nàng không tiếp tục đề tài kia, ngược lại có điều khiến nàng lưu tâm hơn.

"Lão đại, ngài đã hứa sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, ngài sẽ để tôi tự do!"

Người đàn ông áo đen thần bí trầm mặc. Thần sắc dưới lớp mặt nạ Dracula khiến người ta nhìn không rõ. Hồi lâu ông ta mới mở miệng.

"Sao cô phải rời khỏi tổ chức? Tổ chức chưa bao giờ bạc đãi cô!"

"Không, lão đại, đó không phải là tự do, tôi muốn sống là mình, không muốn đứng dưới mái ô của người khác nữa." Không muốn giết người nữa. Lạc Y thậm chí xưng một câu.

"Được, vậy chúc cô lên đường bình an."

"Cảm ơn!"

Sát thủ không nói lời thừa thãi.

Lạc Y gật đầu mỉm cười. Thế giới của sát thủ đầy gió tanh mưa máu. Cuối cùng nàng cũng được sống thế giới tự do của riêng nàng.

Nhảy lên chiếc mô tô phân khối lớn, Lạc Y lao vút vào đêm đen. Để lại người đàn ông với tiếng nói thật khế.

"Lạc Y, xin lỗi"

Người đàn ông vừa dứt lời, đằng xa đã vang lên tiếng nổ kinh thiên, lửa cháy ngập trời, tiễn đưa hồn cô hương.

"Nếu có kiếp sau cô nên làm chủ mọi thứ, đừng đứng sau người khác mà chuốc lấy diệt vong."

--- -----phân cách tuyến xuyên không-----

"Đứng lại, đứng lại, trả hắc ngọc lại cho ta!"

Trên đường lớn người qua lại như mắc cửi. Một cô gái ước chừng 11 tuổi đang đuổi theo chiếc xe ngựa đang chạy mỗi lúc một xa mà kêu lên những tiếng tê tâm liệt phế.

"Này, đó không phải phé vật tiểu thư Âu Dương gia sao?"

"Ngoài nàng ta còn có thể là ai nữa. Chắc lại đuổi theo xe ngựa Triệu gia nữa."

"Thật mất mặt, nàng ta làm La Viễn thành thật mất mặt"

Những tiếng đàm luận vang lên, giọng điệu châm chọc đầy hèn mọn. Cô gái ngơ ngác nhìn xe ngựa khuất bóng, nước mắt đổ ra như mưa trên gương mặt xinh đẹp.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng nhỏ, người ta chỉ thấy bóng dáng yếu ớt đơn bạc ngã xuống như con diều đứt dây.

-----phân cách tuyến sống lại-----

"Tiểu thư có sao không?" Một giọng nữ lo lắng.

"Nàng ta không chết được đâu!" Một giọng nam cổ nói cứng nhưng ngập tràn lo lắng.

Này, đây là đâu vậy? Tại sao những âm thanh này xuất hiện bên tai nàng?

Lạc Y mím môi, cổ gồng mở to hai mắt. Ánh mắt lạnh nhạt đáng giá.

Không cảnh xung quanh giống với thế giới cổ đại. Trang hoàng, lộng lẫy.

Đây không phải tổ chức, càng không phải nhà nàng. Nàng cũng không ngậy thơ mình vào nhằm trường quay phim.

Này, không phải nàng đã bị bom kích nổ banh xác rồi sao?

Lẽ nào ... Xuyên ... Xuyên không?

Lạc Y khép hờ hai mắt. Một loạt thông tin chậm rãi chảy vào đầu nàng.

Apolo đại lục.

Cường giả vi tôn.

Ma pháp và chiến khí.

Âu Dương Lạc Y.

Lạc Y mở mắt ra, khoé môi hơi nhếch lên.

Khốn kiếp, nàng không xuyên vào cổ đại bình thường mà là xuyên vào dị thế giới.

Nhưng...

Rất hợp với nàng...

Cường giả vi tôn!

"Này, ngươi không phải ngã ngốc luôn chứ?"

Giọng nam lại cất lên.

Lạc Y liếc mắt qua nhìn hắn. Đây là một thiếu niên tuấn tú tầm 15, 16 tuổi. Nhưng đó là khi Lạc Y không thừa kế kí ức của thân thể này. Hắn là Âu Dương Kỳ Phong, đệ đệ ruột của Lạc Y, năm nay mới 10 tuổi.

Tại Apolo đại lục tuổi của con người là gian trá nhất. Chỉ cần có tu luyện cao, thân thể có thể trở nên thành thực, hoặc cái lão hoàn đồng. Giả tí như Âu Dương Kỳ Phong, hắn có tu vi ma pháp sư cấp 3 sơ kì. Mặc dù càng tu luyện, thăng cấp càng khó nhưng tuổi như vậy năng lực xem như không tệ.

Âu Dương Kỳ Phong đối lập hẳn với Lạc Y một người là thiên tài, một người là tuyệt đỉnh phé vật.

Lạc Y nhếch môi, thầm mặc niệm" Âu Dương Lạc Y, ngươi hãy yên nghỉ, ta sẽ bảo vệ gia đình ngươi, những gì ngươi không thể làm, ta đều thay ngươi thực hiện.

"Này, ngươi không sao chứ?"

Đáy mắt Âu Dương Kỳ Phong xẹt qua lo lắng. Mặc dù bị hắn che dấu, nhưng Lạc Y vẫn nhận ra. Thằng bé này, xem nàng là ai chứ, là sát thủ bài danh

số một đấy!

"Ta là ti ti ngươi, sau này không được vô phép như vậy nữa!"

"Hà?"

"Nghe không rõ sao? Hay muốn ta đánh ngươi? Hửm?"

"Không, ti..."

Lạc Y hài lòng gật đầu. Trẻ nhỏ cần được dạy dỗ.

Âu Dương Kỳ Phong nhìn Lạc Y. Ti ti, người thay đổi rồi. Thật tốt!

Kỳ Phong định nói gì đó với Lạc Y nhưng hần chưa kịp mở miệng, ngoài hành lang đã vang lên bước chân dồn dập.

Là ai đây?

"Con gái"

"Cháu yêu"

Những âm thanh gần như vang lên cùng lúc với tiếng mở cửa.

Là một phụ nữ, một người đàn ông khoảng 30 tuổi và một người đàn ông trung niên 50 tuổi. đương nhiên, đây không phải tuổi thực.

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân!"

Lạc Y ngọt ngào gọi một tiếng. Ba người đến bên giường, lặng lẽ đánh giá Lạc Y từ trên xuống dưới cho đến khi chắc chắn nàng không sao mới thôi.

"Con bé này, không khoẻ mà dám chạy theo xe ngựa, chỉ là một miếng ngọc thôi. Từ nay không được thế nữa."

Mẫu thân nàng, Trần Doanh Doanh nhìn nàng mẫn. Đứa con này luôn làm nàng lo lắng.

Gia gia, Âu Dương Phong Thần thở dài một hơi. Phụ thân, Âu Dương Văn Nhân vỗ vai nương tử, ánh mắt âu lo lướt qua Lạc Y.

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân, mọi người yên tâm, con sẽ không yếu đuối nữa. Từ ngày mai con sẽ bắt đầu tu luyện"

Lạc Y trình trọng tuyên bố. Kiếp trước nàng là cô nhi, bị tổ chức đem về nuôi, rồi huấn luyện thành sát thủ. Kiếp này, nàng có gia đình, nàng sẽ vô cùng quý trọng.

Lời tuyên bố của Lạc Y khiến mọi người trong phòng giật mình nhìn nhau. Lạc Y thay đổi khiến họ vừa vui mừng, vừa lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bắt Đầu Tu Luyện Ma Pháp

Apolo đại lục là thế giới cường giả vi tôn, tu luyện giả tu luyện gồm có ma pháp và chiến khí.

Tu luyện từ cấp 1 đến cấp 9, sau đó là các cấp Thống Lĩnh, Quân Chủ và Tôn giả. Trên cấp bậc Tôn giả thì trên đại lục chưa phát hiện.

Hầu như, các nghề nghiệp ở Apolo đại lục đều có liên quan đến tu luyện. Như Triệu Hồi sư, Thuần Thú sư, Luyện Dược sư,...

Trong các nghề nghiệp trên đại lục Apolo, Triệu Hồi sư là nghề nghiệp cao quý nhất, nhưng cũng là nghề nghiệp gần như tuyệt chủng trên đại lục.

Triệu Hồi sư có thể thu phục ma thú, rất giúp ích cho chiến đấu, tăng tỉ lệ thắng lợi. Ngoài ra còn có thể kêu gọi ma thú và giao dịch lợi ích.

Tuy nhiên, Triệu Hồi sư cũng không phải ai muốn thì cũng làm được. Nó đòi hỏi tu luyện giả phải có tinh thần lực cực mạnh, không chế thuần thực nguyên tố ma pháp, và quan trọng nhất là thấu hiểu điều tinh diệu nhất của Triệu Hồi sư: Khế ước chi trận ma thú.

Mấy trăm năm trước, Apolo đại lục có một vị Triệu Hồi sư vô cùng cường đại. Nắm giữ hai nguyên tố ma pháp, nhưng cho đến một ngày không ai biết vị Triệu Hồi sư kia đi đâu nữa. Từ đó đến nay, Apolo đại lục chưa từng xuất hiện thêm một vị Triệu Hồi sư nào khác.

Nếu không có Triệu Hồi sư, Thuần Thú sư sẽ là người cao quý nhất. Thuần Thú sư là người dựa vào bí pháp để thu phục ma thú. Mặc dù tương tự như Triệu Hồi sư nhưng vẫn không xếp ngang hàng với Triệu Hồi sư bởi vì ma thú sau khi bị Thuần Thú sư thu phục sẽ mất khả năng chiến đấu, chỉ có thể làm ma súng hoặc toạ kỵ.

Luyện Dược sư cũng là nghề nghiệp cao quý. Công việc này giống như điều chế thuốc ở hiện đại nhưng không dùng công cụ mà là tinh thần lực và lực khống chế của tinh thần lực. Luyện Dược sư thăng cấp vô cùng khó khăn, không khác gì tu luyện giả.

Ngoài ra, Apolo đại lục còn có nhiều nghề nghiệp khác như Luyện Khí sư, Khắc sư và Khảm sư...

Lạc Y mở cuốn sách cũ mềm trong một góc thư phòng, dường như nó đã nằm đó rất lâu mà không có ai đụng đến. Gia gia nói, cuốn sách này và hắc ngọc là hai món đồ của một vị linh sĩ muốn tặng cho nàng, nhưng lại chẳng ai hiểu được nó viết gì.

Trang đầu tiên của cuốn sách in hình một chiếc nhẫn có hoa văn cổ rất cao quý. Nhìn thấy nó, Lạc Y giật mình, bất giác nhìn sang chiếc nhẫn đang ngoan ngoãn trên ngón tay giữa mình.

Giống nhau!

Lạc Y nhú mày, chính nàng cũng không hiểu tại sao chiếc nhẫn này xuất hiện trên tay mình, quan trọng hơn, ngoài nàng ra, không ai nhìn thấy được nó.

Cứ như ảo ảnh!

Lạc Y mím môi. Tự nhiên, nàng nảy ra ý tưởng nhỏ máu lên chiếc nhẫn. Không phải tiểu thuyết đều nói vậy sao, nhỏ máu rồi nhận chủ.

Khi giọt máu đỏ thấm dung hoà cùng với bề mặt chiếc nhẫn, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng tím nhu hoà bao phủ lấy thân thể nhỏ bé của Lạc Y. Trong chốc lát, ánh sáng tan đi, Lạc Y cũng biến mất.

Lạc Y có cảm giác cơ thể mình bị kéo đi. Đến khi nàng mở mắt ra, không gian xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Ở đây giống như bông lai tu địa, cỏ xanh bất tận, suối chảy róc rách, mềm mại uốn quanh. Tiếng chim hót riu rít ở trên cao hoà xướng thật êm dịu.

Đây là đâu vậy?

Lạc Y có thể cảm nhận được không gian này tràn trề năng lượng nồng đậm. Những nguyên tố ma pháp dao động trong không khí dày đặc đến bất tận.

Đây quả là thiên đường của người tu hành.

"Ha ha ha"

Bên cạnh Lạc Y chợt vang lên tiếng cười đinh đinh đang đang như chuông bạc của nữ tử. Nàng liền cảnh giác nhảy ra xa.

Đây là tâm lý phòng bị của sát thủ!

"Oa nhi này thật năng động!"

Trước mặt Lạc Y là một cô gái xinh đẹp khoảng 20 tuổi. Nhưng nàng lại cảm thấy người này sống đã rất lâu rồi.

"Người là..."

"Ta là Thần nữ của Minh giới" Nữ tử xinh đẹp khẽ động môi "Tên là Bạch Phong"

"Thần nữ Minh giới? Đây là Minh giới?"

Lạc Y nghi hoặc hỏi.

Kể ra đây cũng rất giống nơi ở của thần tiên. Tiên cảnh!

Bạch Phong khẽ lắc đầu, phủ nhận ý nghĩ của Lạc Y.

"Đây không phải minh giới, mà là không gian ta tạo ra lúc sinh thời!"

"Người đã chết rồi?"

"Có thể hiểu như vậy, cũng có thể không!"

Mi mắt Bạch Phong trùng xuống. Hoá ra, nàng là Thần nữ của Minh giới, nhưng bị hội trưởng lão phản bội phải tự hủy thân. Trước lúc chết, nàng đã dùng sức mạnh của mình tách linh hồn, phong ấn vào không gian biệt lập trong chiếc nhẫn.

Có thể nói Lạc Y rất có duyên phận nên mới được chiếc nhẫn nhận thức.

Phải biết, Bạch Phong đã chờ đợi rất nhiều năm rồi!

"Tiền bối, có phải người muốn giao phó điều gì với Tiểu bối?"

Lạc Y hoàn toàn khẳng định chứ không phải nghi vấn.

Thái độ của nàng khiến Bạch Phong rất tán thưởng.

"Đúng, ngươi có muốn làm giao dịch với ta không?"

"Mời người nói!"

Lạc Y rất khẳng khái.

"Đây là không gian chi giới. Không gian này có sự sống và nguyên tố ma pháp nồng đậm. Một năm ở đây mới bằng một ngày bên ngoài. Nay ta giao nó lại cho ngươi và những tài nguyên một đời của ta. Ngươi cố gắng tu luyện, sớm ngày đến Minh giới ta sẽ có cách hồi phục thân thể.

"Thành giao!"

Lạc Y rất nhanh đồng ý. Mạnh mẽ cũng là mục đích của nàng. Giao dịch này hẳn là một lần lịch luyện vô cùng gian nan.

Nhưng... Nàng thích!

"Quyết đoán lắm! Thân thể ngươi xem ra mới 11 tuổi, là thời điểm tu luyện vô cùng tốt. Để ta kiểm tra ngươi một chút!"

Bạch Phong mỉm cười, bất chợt nắm lấy tay Lạc Y. Sau đó mở to mắt nhìn nàng, có chút ngoài ý muốn.

"Thiên tài toàn hệ ma pháp!"

Lạc Y vượt vượt sống mũi không nói gì. Tội qua nàng đã thử nắm bắt các nguyên tố ma pháp.

Đến nàng còn phải giật mình khi các nguyên tố ma pháp nàng đều cảm nhận được.

Ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ và Phong, Băng, Lôi, Âm, Quang.

Mười nguyên tố ma pháp!

"Ha ha, không tệ! Không tệ! Không những thể tinh thần lực của ngươi vô cùng mạnh mẽ. Nếu không nhiều nguyên tố như vậy phải bỏ ra vài cái."

Hừ! Tinh thần của sát thủ có thể kém sao?

Bạch Phong rất thưởng thức Lạc Y.

Con người này, quá yêu nghiệt!

"Thôi, ngươi trở về đi, khi nào lại đến đây tu luyện!"

"Làm thế nào ta đến đây được!"

"Chỉ động tâm niệm của ngươi là được!"

Lạc Y mỉm cười, tâm niệm vừa động, nàng đã ở bên ngoài.

Lạc Y nhấc tách trà lên, miết nhẹ miệng cốc.

Nóng!

Quả nhiên là chênh lệch thời gian!

"Chi chi, chi chi"

Những tiếng chi chi vang lên khiến Lạc Y giật mình. Nàng vỗ nhẹ đầu con ma thú chui ra từ ngực áo nàng khiến nó ủy khuất lại kêu vài tiếng.

Vô cùng ủy khuất!

Con ma thú này tự dừng lại đi theo nàng từ không gian ma thú.

Thật ý tứ!

"Người nói đi, người là ma thú gì hả?"

"Chi chi "

Con ma thú nhìn nàng lác lác đầu. Tiện thể lác lác luôn cái mõng nhỏ.

Thân hình tròn vo, ma thú chỉ nhỏ như quả bóng, mắt to long lanh khê chớp vô cùng đáng yêu.

"Không biết nói sao?"

"Chi chi"

Lạc Y thất vọng nhìn ma thú trong lòng bàn tay mà nàng không xác định được đó là ma thú gì.

Hừ!

Không phải tiểu thuyết nói mấy con ma thú tự đi theo người ta rất tài sao? Không những biết nói, đánh nhau còn rất giỏi nữa!

Hừ!

Lạc Y quăng con ma thú thu vào ngực áo, ra khỏi thư phòng trở về tu luyện.

Bị vứt bỏ, ma thú trong ngực liền chi chi kháng nghị nhưng Lạc Y trực tiếp không để tâm.

Vì thế nàng không hay, con ma thú trong ngực thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi chậm rãi cọ cọ trên ngực nàng, tìm vị trí thoải mái ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Sơn Mạch Ma Thú

Thấm thoát đã hơn một tháng kể từ ngày Lạc Y tỉnh dậy ở dị thế giới.

Buổi sáng...

Lạc Y thoát ra khỏi trạng thái minh tưởng. Nàng thở ra một ngụm trọc khí cảm thấy thân thể vô cùng thoải mái.

Nàng đã thành công tấn chức ma pháp sư cấp sáu trung kì.

Đối với người bình thường, tấn chức cấp sáu ma pháp là điều không ai thực hiện được nếu chỉ có thời gian một tháng.

Nhưng... Lạc Y là người bình thường sao?

Không! Nàng là ma pháp sư toàn hệ ma pháp yêu nghiệt không thể yêu nghiệt hơn của đại lục này.

Người cùng lúc tấn chức ngũ hành và ngũ hệ ma pháp lên cấp sáu trung kì.

Người như vậy, còn có thể được xem là người sao?

Không những ma pháp, chiến khí cũng đã tiến vào cấp 7.

Chuyện này một phần là nhờ căn cốt của chủ nhân cũ rất tốt, phần còn lại đương nhiên là ý chí chiến đấu sát thủ của nàng.

Nàng chính là muốn mình mạnh mẽ như vậy!

Sát thủ không thể nào là kẻ yếu!

Lạc Y nhìn chiếc nhẫn cổ trên ngón tay. Kể ra, nàng có ngày hôm nay, đóng góp của nó là vô cùng lớn.

Nếu không, nàng làm sao có thể cùng lúc tu luyện thập đại nguyên tố ma pháp đây.

Ngoài ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ và nguyên tố Phong, Băng, Lôi thì Quang và Âm là hai nguyên tố vô cùng khó tu luyện.

Năng lượng Quang và Âm trong tự nhiên tương đối hiếm.

Pháp sư Quang và Âm cường đại và được kính trọng không chỉ vì họ sở hữu nguyên tố khó người cảm nhận được nhất mà còn vì những nguyên tố đó tu luyện nhất.

Công kích mạnh, chấn nhiếp tốt!

Nhưng lại khó tu luyện!

Không có gì là hoàn hảo!

Nhưng... Đến với Lạc Y, mọi thứ đều hoàn hảo. Duyên phận cũng là một loại thực lực! Không gian chi giới của nàng nguyên tố dao động còn nhiều hơn ở tháp tu luyện của học viện ngàn vạn lần.

"Này, người tính tu luyện chay thế này mãi sao?"

Giọng nói Bạch Phong vang lên trong đầu khiến Lạc Y trầm tư.

"Thế phải làm sao? Tiền bối?"

"Người phải thực chiến đi chứ. Người thăng cấp nhanh như vậy mà không thực chiến, tu vi sẽ không bền vững. Và lại, người vừa lĩnh hội thành công Khế Ước chỉ trận không phải sao, nên bắt một con ma thú đi!"

"Ý người là Sơn mạch ma thú?"

"Chính xác. Khế ước với ma thú, ma pháp của người sẽ càng thêm tinh diệu!"

"Thật vậy?"

Lạc Y nheo mắt cười khẽ. Có chỗ tốt như vậy tại sao không đi chứ?

Mục tiêu tiếp theo của nàng chính là sơn mạch ma thú.

Sơn mạch ma thú của thành La Viễn là một trong những sơn mạch nguy hiểm đạt mức trung bình tại Chu Quốc. Ma thú có rất nhiều con đã ở cấp năm, cấp sáu ma pháp.

Thực ra, những ma thú trong sơn mạch đạt cấp như vậy đã rất mạnh. Vì một khi sơn mạch xuất hiện ma thú thì sẽ bị một lực lượng thần bí triệt tiêu đi.

Người ta không biết lực lượng thật sự là ai. Chỉ biết, ngoài bốn quốc gia trong đại lục này, còn có một lực lượng thần bí kẹp giữa.

Không phán đoán được số lượng, mà cũng không biết ai là cường giả đứng đầu. Chỉ biết rằng, họ vô cùng mạnh!

Lực lượng này, thú vị!

Trời vào trưa, một bóng dáng thiếu nữ nhỏ bé xuất hiện ngoài bìa sơn mạch ma thú.

Thiếu nữ mặc bộ y phục màu trắng sữa, gương mặt xinh đẹp như tản ra tiên khí.

Trên vai thiếu nữ, một ma thú tròn vo như quả bóng đang lười biếng tựa đầu nàng ngủ say.

Người thiếu nữ này không phải ai khác mà chính là Lạc Y.

"Này, người không ngủ thì sẽ chết sao?"

Lạc Y bất mãn nhìn ma thú đang lười biếng ngủ trên vai nàng.

Một ngày ở đại lục apolo có 32 tiếng đồng hồ. Nó dùng 30 tiếng để ngủ, 2 tiếng để ăn, ăn xong sẽ tiếp tục ngủ.

"Tiểu Cầu, dậy!"

Lạc Y chọt nhẹ vào lòng bàn chân Tiểu Cầu khiến nó giật mình kêu vài tiếng chi chi.

Nhận thấy ánh mắt bất mãn của Lạc Y, Tiểu Cầu hơi rụt người lại, ngoan ngoãn bò xuống ngực áo nàng, cố gắng mở to mắt tròn xoe.

Nhìn bộ dáng vô tội này, Lạc Y dờ khóc dờ cười.

Tiểu Cầu này không phải đáng yêu bình thường thôi đâu!

"Tiền bối, người không biết Tiểu Cầu là ma thú gì sao?"

Lạc Y động ý niệm nói với Bạch Phong trong không gian chi giới.

"Ta thật không biết!"

"Nó đi theo ta ra từ không gian của người mà!"

"Người cũng biết ta sống đã 10.982.675 năm. Đồ trong không gian chi giới là thành quả cả đời ta. Biết đâu nó là do ta tiện tay ném vào thôi! Ta làm sao nhớ mình đã ném vào cái gì chứ!."

Bạch Phong vuốt vuốt tóc, nói một cách vô trách nhiệm.

Lạc Y bắt đầu đi về đầu Tiểu Cầu.

Thôi kệ, nhìn Tiểu Cầu cũng rất đáng yêu, nàng thu nó thành ma sủng là được!

"Bắt đầu thôi!"

Lạc Y ôm Tiểu Cầu hướng sơn mạch ma thú mà đi.

Thời gian trong sơn mạch ma thú vĩnh viễn như một.

Không phải vì ở đây đặc biệt, mà tán cây quá rậm, không phân biệt được ngày đêm.

Cũng may, mắt của tu luyện giả càng tu luyện lên cao càng tốt. Hơn nữa, tinh thần lực của nàng vô cùng mạnh, có thể cảm nhận nguy hiểm trong vòng bán kính 30 trượng.

"Tiền bối, tại sao sơn mạch ma thú hôm nay lại vắng vẻ như vậy?"

"Ta cũng không biết! Người có dám đi sâu vào không?"

Bạch Phong tuy mất đi thân thể, nhưng nàng vẫn giữ được một phần sức mạnh. Linh thức của tu luyện chân khí tại mình giới mạnh hơn tinh thần lực của tu luyện giả tu luyện ma pháp nên nàng nhận ra sâu trong sơn mạch ma thú có điều thất thường.

Là một cuộc chiến!

Lạc Y cười khẽ, nhẹ động thân thể, tiến nhanh vào sơn mạch ma thú.

Tốc độ của nàng nhanh đến mức, người ta chỉ nhìn thấy một bóng trắng lướt qua.

Bạch Phong bên trong không gian chi giới hải lòng gật đầu, không hề che dấu tia tán thưởng.

Người nàng chọn, rất không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồ Li Sáu Đuôi.

"Người có ngửi thấy mùi thơm không?"

Bạch Phong trong không gian chi giới hít hà. Linh thức tản xa xung quanh cảm nhận mùi hương nhàn nhạt.

Mùi thơm ư?

Quả nhiên có mùi thơm!

"Đúng là có mùi thơm nhàn nhạt. Chúng ta lên phía trước xem thử!"

Càng vào sâu trong sơn mạch ma thú, Lạc Y càng cảm nhận được mùi thơm nồng.

Đây là mùi thơm toả ra trong nghi thức tiến hoá của ma thú truyền thuyết.

Sẽ là ma thú gì đây?

Sâu trong sơn mạch vang lên tiếng gầm rú của ma thú. Đây không phải tiếng kêu cá thể mà là theo bầy đàn.

Tiếng kêu vừa phấn khích vừa hưng phấn!

"Lạc Y, mau tiến lên cứu ma thú kia! Có chỗ tốt!"

Lạc Y gật đầu, so với năng tu luyện ma pháp, Bạch Phong tu chân khí lại mạnh hơn nàng rất nhiều. Linh lực vốn mạnh mẽ hơn tinh thần lực, nên có khi nàng chưa cảm nhận được gì bất thường thì Bạch Phong đã phát hiện trước.

Tiến nhanh vào trung tâm tiếng động.

Khi còn cách một khoảng, Lạc Y dừng lại quan sát tình hình.

Trước mặt nàng là một bầy ma thú, có Tử Điện báo, Phong lang, Cự Xi hổ, và một bầy ma thú phẩm giai không cao.

Chúng đang tập trung vây xung quanh một thứ gì đó.

Lạc Y dùng tinh thần lực tản ra, tra xét bên trong. Thứ nhìn thấy khiến nàng vô cùng ngạc nhiên.

Là Hoả Vân hồ, một con hồ li sáu đuôi.

Hồ li này vốn là chủng loại hồ li chín đuôi trong truyền thuyết. Con hồ li này mọc được sáu đuôi có nghĩa nó đã có được sáu phần sức mạnh ma thú truyền thuyết.

Nhưng... Con hồ li này dường như vừa kết thúc nghi thức mọc đuôi. Quá trình mọc đuôi của hồ li đòi hỏi nó phải lột xác, vô cùng đau đớn.

Dựa vào quá trình này, hồ li mới có sức mạnh.

Tuy nhiên, sau khi mọc đuôi ba canh giờ, hồ li mới hoàn toàn hồi phục.

Trong khoảng thời gian ba canh giờ đầu tiên nó vô cùng yếu ớt, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Xem tình hình lúc này, rõ ràng là những ma thú đã vì hồ li mà đến.

Tương truyền, ma thú ăn được thịt hồ li sẽ được tấn chức hai cấp ma pháp.

Ma thú tu luyện cũng khó khăn như tu luyện giả, thậm chí còn khó khăn hơn. Vì bản chất ma thú vô cùng cường hãn.

Con hồ li này cũng có bản lĩnh không tầm thường. Đang trong thời gian hồi sức mà có thể chạy trốn truy sát của bầy ma thú lâu như vậy. Chắc chắn, bản chất vô cùng kiên cường.

Có điều, giờ nó kiệt sức rồi!

Hồ li này... Nàng thích!

Bầy ma thú rú lên, bắt đầu đến gần hồ li.

Ánh mắt Lạc Y trầm xuống, khoé miệng khẽ nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

Đồ nàng chằm trúng mà dám tranh giành sao?

Lạc Y bình tĩnh rút trường kiếm bên hông.

Kiếp trước, trước khi trở thành sát thủ, Lạc Y đã phải trải qua những huấn luyện vô cùng khắc nghiệt. Kinh khủng nhất là lần bị ném vào rừng rậm Châu Phi, chiến đấu sinh tồn với bầy sư tử đói khát.

Nàng muốn xem, ma thú và bầy sư tử, có gì khác nhau!

"Rống"

Bầy ma thú nhận ra động tĩnh của Lạc Y thì quay đầu rống lên với năng như muốn ra uy. Chỉ một nhân loại cũng dám tranh giành với chúng ư?

"Ta biết các ngươi muốn nó, nhưng ta không thể cho các ngươi toại nguyện!"

Hồ li lúc này đang mệt mỏi thở ra từng hơi, nó nâng mí mắt lên đối diện với đôi mắt kiên định của Lạc y. Đôi mắt nâu xinh đẹp hơi loé lên rồi cụp xuống, nằm phủ phục xuống đất.

Lạc Y nhìn con hồ li xinh đẹp bằng ánh mắt tán thưởng.

Thông minh! Nó vô cùng thông minh. Không hổ là ma thú truyền thuyết.

Ánh mắt Lạc Y đảo qua bầy thú. Trường kiếm khẽ động, thân kiếm phát sáng lao về phía trước.

Một trận chiến không cân xứng, nhưng với Lạc Y cũng không ảnh hưởng nhiều, nàng là chiến sĩ, cũng từng là sát thủ, trận chiến này xem như cũng có thân pháp.

Lạc Y điều khiển kiếm vô cùng linh hoạt, đi vào bầy ma thú như vào chỗ không người.

Nếu như có ai ở đây nhìn thấy nàng giết ma thú như giết vịt thế này chắc sẽ không kiềm được mở miệng chửi "Yêu nghiệt! Ngươi đang giết vịt sao?"

Ma thú mạnh hơn sư tử không ít!

Nhưng Lạc Y không ngại. Nàng vốn muốn luyện tập thân pháp. Nếu không, dựa vào kĩ sảo sát thủ của nàng, bầy ma thú này sống được sao?

Đương nhiên không!

"Rú rú rú"

Con ma thú cuối cùng rú lên rồi ngã khụy xuống đất. Trước khi nhắm mắt, nó ai oán nhìn Lạc Y, con người này thật biến thái, nó hối hận nha!

Lạc Y chống kiếm xuống đất, lưng vẫn thẳng tắp, tư thế vô cùng hiên ngang.

Nàng đưa tay lau mồ hôi vả ra trên trán. Ma thú đúng là mạnh mẽ, nàng cần phải luyện tập thêm nhiều.

Bạch Phong trong không gian chỉ giới mím chặt môi, xuyết nửa chửi ra tiếng. Ngươi còn yếu nữa sao?

Sau vài phút, Lạc Y rút kiếm lên, tra vào vỏ, bình tĩnh đi thu ma tinh của bầy ma thú.

Đều là ma tinh cấp năm nha, bán sẽ rất được tiền!

Nét mặt không chút nào giống người vừa trải qua đại chiến với đàn thú.

Nếu không phải có xác đàn thú và ma tinh vừa thu trong tay, ai tin ở đây vừa có kịch chiến chứ!

Ánh mắt Lạc Y lướt qua con hồ li nằm phủ phục trên đất kia. Nàng không tiến lên, chỉ im lặng chờ đợi.

Lạc Y tin con hồ li thông minh này sẽ có quyết định đúng đắn. Vừa nãy, nàng đánh nhau với ma thú một phần cũng là muốn chứng minh năng lực với hồ li.

Ma thú truyền thuyết rất cao ngạo. Nàng muốn chứng minh nàng là chủ nhân có năng lực!

"Chủ nhân"

Hồ li tiến lên, dụi dụi vào chân nàng. Âm thanh nhẹ nhàng, sáu cái đuôi mềm mại phe phẩy.

Biết nói? Lạc Y ngắt ra.

Ma thú bình thường cấp bảy hoá hình mới biết nói chuyện. Nhưng nàng rõ ràng nhận ra nguyên tố Hoả của Hồ li mới đạt cấp sáu.

Ma thú truyền thuyết có khác biệt chăng?

Lạc Y mỉm cười. Nàng lợm được bảo bối.

Vậy còn chờ gì nữa?

"Khế ước chi trận. Khế ước bình đẳng. Khế!"

Lúc đầu Lạc Y hơi phân vân giữa hai loại khế ước. Cuối cùng, nàng vẫn chọn bình đẳng.

Ma thú truyền thuyết vô cùng kiêu ngạo, nó lại chủ động thuận phục nàng. Nàng muốn cho nó chút tự do!

Sau câu nói của Lạc Y, khế ước chi trận xuất hiện. Bên trong, mười nguyên tố ma pháp không ngừng dao động. Khế ước chi trận mở ra, bao lấy Hồ li.

Lúc này, chín nguyên tố tiêu biến, chỉ còn lại Hoả nguyên tố.

Sau khoảng một khắc, khế ước kết thúc, một chiếc nhẫn hoa văn cổ xuất hiện trên tay nàng, bị nàng tùy ý ném vào không gian chi giới.

Nàng không muốn để lộ mình quá sớm. Không muốn tiếp tục bị người khác lợi dụng.

Nàng sẽ là cường giả đứng đầu!

"Từ nay, tên của ngươi là Tiểu Ngân Hồ! Ngươi mệt rồi, vào không gian nghỉ ngơi đi!"

Tiểu Ngân Hồ nhẹ dụi đầu vào ngực nàng rồi lách mình tiến vào không gian ma thú.

"Chi chi"

Tiểu Cầu trong ngực Lạc Y ngáp khê, nhẹ nhàng chi chi vài tiếng.

Lạc Y cúi đầu xuống nhìn đôi mắt mơ màng màng của Tiểu Cầu khê thờ dài.

"Ngươi cũng mệt rồi, ngủ đi!"

Tiểu Cầu sung sướng, chi chi một tiếng nữa rồi vùi đầu vào ngực Lạc Y ngủ say.

Xem ra quả thật là rất buồn ngủ!

Đồ sâu lười!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ý Nghĩ Trở Thành Luyện Dược Sư.

Sau khi ra khỏi Sơn mạch ma thú, Lạc Y không trở về nhà ngay mà đi tìm nơi đổi ma tinh thành kim tệ sử dụng.

May mắn là nàng mang mạn che đi gương mặt, nếu không để người dân trong thành La Viễn này biết nàng _ tiểu thư phé vật Âu Dương gia đi bán một lượng lớn ma tinh của ma thú cấp 6 thì thật nguy hiểm.

Tuy rằng nàng muốn lật lại danh tiếng, nhưng hẳn chưa phải bây giờ, nàng chưa đủ mạnh!

Bạch Phong trong không gian giới đang thoải mái tu luyện thì cảm nhận được dao động suy nghĩ của Lạc Y khiến nàng có ham muốn đánh người.

Ngươi mà chưa đủ mạnh? Ma pháp cấp 6 là thành quả tu luyện cả đời người ta. Ngươi nghĩ ai cũng yêu nghiệt giống như ngươi sao?

Bạch Phong suy nghĩ rồi hừ một tiếng.

Đương nhiên không có!

Những suy nghĩ của Bạch Phong, Lạc Y một chút cũng không hay biết. Hiện tại, nàng đang ôm một bọc kim tệ lớn thăm tầm tắc.

Ta là tiểu phú bà! Ta là tiểu phú bà!

"Ngươi không về phủ à?"

Bạch Phong nói từ trong không gian vọng ra.

"Không, ta muốn đi dạo một chút!"

Lạc Y mới không muốn về phủ sớm. Nàng là lần đầu tiên ra ngoài phủ từ khi đến đây. Thật muốn xem thử ở đây và địa cầu có gì khác nhau.

Đời sống ở đại lục Apolo không khác gì lắm với cổ đại ở địa cầu trong các bộ phim cổ trang vẫn thường chiếu trên ti vi.

Đại lục Apolo chia làm bốn quốc gia. Đó là Thanh Quốc, Bạch Quốc, Huyền Quốc và Chu Quốc.

Lúc đầu nàng hơi thắc mắc về sự xuất hiện của Thần giới, cũng chính là nơi ở của Bạch Phong. Đã có lần, nàng mang vấn đề hỏi nhưng Bạch Phong không trả lời.

Nàng chỉ nói Lạc Y phải trở nên mạnh mẽ mới có thể đến Thần giới. Còn những vấn đề râu ria không nên quan tâm.

Lạc Y đoán có điều gì đó sẽ ảnh hưởng đến mình và cả đại lục nếu như sự tồn tại của Thần giới bị người ta phát hiện nên nàng cũng không muốn hỏi tiếp.

Ai chẳng có bí mật của riêng mình?

Có điều, nàng lơ mơ đoán ra một số chuyện. Đại khái như trên đại lục Apolo, sau khi tu luyện giả tấn giai Tôn giả một thời gian thì tự nhiên biến mất khỏi đại lục. Giống như vị Triệu Hồi sư mấy trăm năm trước chẳng hạn.

Có thể, khi nàng đạt cấp bậc đó, nàng mới đến được Thần giới chẳng?

Lạc Y đang suy nghĩ thì dừng chân lại. Chính xác là có người đột nhiên ngã xuống dưới chân nàng. Chỉ vài bước nhỏ là nàng đã dẫm lên móng cậu ta.

Cậu bé thoát nhìn gầy yếu, nhỏ hơn Lạc Y khoảng một hai tuổi gì đó. Ánh mắt sạch sẽ trên con người nhìn bản thủ mang theo chấp niệm sâu sắc nhìn về phía cửa hàng đan dược.

Thật là một ánh mắt đẹp!

"Cậu bé, ngươi muốn mua đan dược sao?"

Lạc Y đỡ hấn lên, nhẹ nhàng phủi đất trên người hấn.

Cậu bé hơi ngẩng đầu nhìn nàng mang theo chút tia hi vọng. Nhưng đến khi chạm mặt nàng lại cúi đầu thờ dài, bắt lực lắc đầu với nàng.

"Ngươi là muốn mua đan dược sao?"

Lạc Y lặp lại, thái độ không nhanh, không loạn.

"Phải" Cậu bé cắn răng nói ra, gương mặt lộ ra nét khổ sở "Đại ca ta có chút khúc mắc với nhà Triệu gia, bị đệ tử Triệu gia đánh trọng thương. Nếu giờ không có Hồi thể đan nhị phẩm hấn sẽ chết mất"

Nhưng đan dược nhất phẩm ta còn không mua nổi, làm thế nào mua đan dược nhị phẩm? Trong đầu cậu bé âm thầm thêm vào một câu.

Triệu gia? Lại là Triệu gia?

Đúng là oan gia ngõ hẹp nha. Ở trên đường tùy tiện đụng phải đứa bé cũng có ân oán với Triệu gia.

"Đi, ta mua đan dược cho ngươi!"

Lạc Y bình tĩnh nói. Bỏ qua ánh mắt không tin tưởng của cậu bé, bước thẳng vào phòng đan dược.

Nàng mua đan dược này không phải vì nàng từ bi nhân hậu, càng không phải mù quáng đối đầu Triệu gia.

Chỉ vì ánh mắt sạch sẽ mà chứa đựng nghị lực kiên cường kia thôi.

Ánh mắt đó làm nàng thấy đồng cảm và khuấy động lên kí ức kiếp trước.

Khi nàng còn là sát thủ, ánh mắt nàng cũng như vậy. Vì chưa đủ năng lực mà trở thành con bài của người khác. Ánh mắt cũng sạch sẽ và kiên cường như vậy khi đứng giữa ranh giới sống hoặc sẽ chết.

"Tì, người... người..."

Cậu bé cầm viên đan dược sáng loáng, lắp bắp nói không nên lời.

Hấn là đang mơ sao?

Lạc Y không để ý đến thái độ của cậu bé, vươn tay vuốt đầu nhỏ của hấn.

"Trở về đi!"

"Tại sao? Tại sao lại giúp ta mua đan dược quý giá này? Trong lòng cậu bé nói lên nhưng không thành tiếng.

"Không có lí do!"

"Tì tì, ta tên là Ngạn Hữu, sau này ta nhất định báo đáp tì!"

Ngạn Hữu cầm đan dược nghiêm túc nói. Lời nói khiến Lạc Y dừng bước.

"Ta không cần nô lệ, ta chỉ cần chiến hữu kẻ vai sát cánh. Nhưng, muốn kẻ vai sát cánh với ta, người đó phải là kẻ mạnh!"

Lời nói này nói ra, Lạc Y không hề biết, tương lai của nàng sẽ thật sự xuất hiện chiến hữu kẻ vai sát cánh vô cùng mạnh mẽ. Người sẵn sàng hi sinh cho nàng tất cả, kể cả sinh mạng.

"Lạc Y, ngươi có nghĩ muốn trở thành luyện dược sư không?"

Lời nói Bạch Phong vang lên bên tai khi nàng bước ra khỏi con phố.

"Ngươi thấy đó, nghề nghiệp luyện dược sư vô cùng cao quý ở đại lục này. Hơn nữa, công dụng chính là nghịch thiên! Là dược sư có thể giảm tối đa tai nạn, còn có thể kiếm tiền!"

Bạch Phong cố gắng thuyết phục Lạc Y, còn cẩn thận thêm vào một câu.

"Ngươi có tinh thần lực mạnh mẽ như vậy, lại không chế hoá nguyên tố vô cùng mạnh. Không làm dược sư thật uổng phí."

Dược sư ư? Ý kiến hay.

Lạc Y nhếch khoé môi, ánh mắt xẹt qua tia thích thú nhưng biểu tình vẫn vẫn đạm phong khinh. Phảng phất giống như chẳng điều gì có thể khiến nàng lưu tâm.

Cáo già!

Ở thế kỉ 21, nàng ngoài làm sát thủ ra. Để che giấu ánh mắt người đời còn làm bác sĩ. Đây chính là giết người trong tối, cứu người ngoài sáng!

Xem ra nàng và dược sư rất có duyên phận!

Nghĩ vậy, Lạc Y dùng số tiền còn lại của mình, toàn bộ đem mua thảo dược.

Nàng chính là muốn trở thành luyện dược sư!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bắt Đầu Học Luyện Dược Sư.

"Tiền bối, với đồng thảo dược này, ta phải làm gì?"

Vừa về đến nhà, Lạc Y liền khoá cửa rồi lách mình tiến vào không gian.

Bắt đầu học luyện đan dược!

Lạc Y nhìn dược liệu trên bàn đầy suy tư. Bây giờ nàng có chút tư vị không biết phải làm gì đây.

Luyện đan dược không giống như điều chế thuốc ở hiện đại!

"Ta có vài bộ sách luyện đan của thần giới, ngươi có thể sử dụng. Đan phương này mà luyện chế thành công thì tác dụng tốt hơn đan dược của các ngươi hàng trăm, hàng ngàn lần!"

Bạch Phong đặc ý quảng cho nàng một chồng sách khiến nàng cũng cảm thấy hí hửng.

Cái gọi là "vài cuốn" của Bạch Phong chính là một ngọn núi nhỏ toàn sách là sách.

Vật quý!

Lạc Y la lên trong lòng!

Phải biết rằng đan dược ở đại lục Apolo chỉ có đến cấp 10 là đã gọi là đan dược tuyệt phẩm. Nhưng đan phương của Thần giới có tới 50 cấp đan dược.

Từ cấp 1 đến cấp 20 là hạ phẩm. Từ cấp 21 đến cấp 30 là trung phẩm. Từ cấp 31 đến cấp 35 là cao phẩm. Từ cấp 36 đến 40 là tiên phẩm. Từ cấp 41 đến 45 là thánh phẩm. Từ cấp 46 đến cấp 49 là tuyệt phẩm. Và cấp 50 là thần phẩm.

Trước đan dược là phẩm còn có vài loại dược tề. Những loại dược này so với đan dược ở đại lục Apolo khá giống nhau, nhưng tác dụng thì tốt hơn nhiều.

Như vậy đủ thấy dược điều kinh khủng của đan dược ở Thần giới.

"Nếu như một ngày ta luyện được đan dược thần phẩm không biết sẽ như thế nào?"

"Người đừng mơ, đan dược thần phẩm là đan dược của hai vị thần tối cao của Thần giới. Chỉ có hai người họ có thể luyện mà thôi. Tác dụng của đan dược thần phẩm có thể cứu cả thiên địa. Vào thời gian trước khi ta ra đời rất lâu, thần giới xảy ra huyết chiến, hai vị thần ấy đã dùng đan dược thần phẩm cứu rỗi nhân thế. Nghe nói, sau đó hai người đã bị phong ấn, đầu thai kiếp khác. Đó là kiếp nạn của họ sau khi sử dụng đan dược thần phẩm!"

"Bi thống như vậy?"

Lạc Y nhún mày, không hiểu sao khi nghe câu chuyện này nàng có cảm giác là lạ. Giống như quen thuộc, giống như xa vời, nao nao.

"Đúng vậy. Họ là một cặp phu thê ân ái ái ái. Thế mà vì chúng ta lại phải tự phong ấn. Có lời chiêm tinh nói rằng, họ sẽ trở lại, đem đến thiên hạ này kinh diễm!"

"Thật như vậy?"

"Đương nhiên. Ta thêm lừa người sao? Họ là đôi nhân duyên xuất thế, trải qua kiếp nạn, phượng hoàng niết bàn, dục hoá trùng sinh. Hẳn sau này hạnh phúc vĩnh viễn!"

Lạc Y nhún vai. Nàng không tiếp tục nói về việc này. Không hiểu sao nàng cảm thấy câu chuyện này rất liên quan đến nàng.

Là tại sao vậy?

Không nghĩ nữa! Không nghĩ nữa!

Lạc Y đặt lò luyện đan lên bàn. Chuyên tâm bỏ thảo dược vào lò, bắt đầu dùng tinh thần lực khổng chế hoá lò và tình trạng đan dược.

Sau khoảng một khắc, mùi thơm trong lò thuốc đậm đặc toả ra ngoài.

Luyện đan phương của thần giới tốc độ quả không bình thường!

Nhìn chục viên đan dược sáng loáng trong tay, Lạc Y hơi thất vọng.

Có chục viên thôi sao? Không phải trong sách nói một lần luyện chế được 30 viên sao?

Bạch Phong đang bế quan tu luyện, ngửi thấy mùi thuốc vội vàng bật dậy.

Nhìn chục viên đan dược của Lạc Y đầy sừng sốt.

Chục viên? Cực phẩm dược?

"Sao... người làm được?"

Bạch Phong lắp bắp nói. Ở thần giới, Dược Tông đường cũng chỉ luyện chế được tối đa 3 viên, mà phải luyện biết bao nhiêu lần mới thành công.

Nàng không chỉ luyện được 10 viên trong lần đầu, chất lượng lại là cực phẩm.

Thành tựu bậc này chỉ có hai vị thần đó mới làm được.

Lẽ nào...

Không! Không thể!

Lạc Y không để ý biểu tình của Bạch Phong quái dị. Nàng cũng không trả lời câu hỏi kia. Chẳng qua, lúc bắt đầu luyện đan, nàng cảm thấy thứ này vô cùng quen thuộc giống như đã làm rất nhiều lần!

"Tiền bối, đây là Hồi Thể đan sao? Khác gì với đan dược thường?"

Nàng quả thật chẳng thấy chúng có gì khác nhau mà!

Bạch Phong đẹp bỏ suy nghĩ trong đầu, nói với Lạc Y.

"Đương nhiên là chất lượng, Hồi Thể đan của các ngươi không sánh bằng một góc của đan dược này!"

Bạch Phong hừ mũi như xem thường Lạc Y nông cạn. Nàng cũng không giận, tiếp tục nghiên cứu đan dược!

Đan dược này thật sự tốt như vậy sao?

Tác dụng nghịch thiên như vậy thì thuốc ở hiện đại không thể nào sánh được.

Thế nhưng, đan dược này ở Thần giới còn không được vào danh sách hạ phẩm. Vậy mấy đan dược kia còn có tác dụng như thế nào?

Lạc Y thả viên đan dược xuống chuyên tâm nghiên cứu sách của Bạch Phong.

Đan dược trong đây hiệu quả gì cũng có. Nào là dưỡng nhan, thăng cấp, thậm chí là đan dược cứu thế.

Nhưng những thứ này, nàng chưa thể luyện được!

Bạch Phong nhìn Lạc Y, trong mắt xẹt qua dị sắc.

Ngươi có phải nàng không?

Sứ mạng của ta là tìm kiếm thần nữ!

Cho đến lúc chết ta cũng không tìm được nàng!

Lẽ nào...

Ngươi thật sự là sứ mạng?

Bạch Phong trong mắt loé sáng, nhưng không thể hiện với Lạc Y.

Mặc kệ ngươi là ai, ta vẫn sẽ bảo vệ ngươi!

Dù có khi, tương lai, ngươi sẽ đứng trên đỉnh cao mà phóng mắt nhìn thiên hạ này...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đại Ca Trở Về, Chuẩn Bị So Đấu Tam Gia Tộc.

Buổi sáng, Lạc Y thoát khỏi trạng thái minh tưởng. Nàng cảm thấy thân thể vô cùng khoan khoái, nguyên tố ma pháp ngày càng nồng đậm.

Lạc Y thử quét tinh thần lực ra ngoài kiểm tra, hài lòng khi thấy tinh thần lực được khống chế càng ngày càng tốt.

Nếu không chế thuần thực lực tinh thần thì đối với việc luyện đan hay tu luyện đều thu lợi ích không nhỏ đâu.

"Tiểu thư, gia chủ cho mời người đến nghị sự đường!"

Hồng Thủy_ một nha đầu làm việc cho Âu Dương gia khẽ gọi cửa.

Nàng sớm đã cảm nhận được bước đi của nàng ấy, nhưng bây giờ nàng ấy mới xuất hiện.

"Được rồi, ta đến ngay!"

Lạc Y đứng dậy thay quần áo.

Nàng hơi thắc mắc không biết tại sao gia gia lại gọi mọi người đến nghị sự đường.

Phải biết rằng, nghị sự đường quanh năm rất hiếm khi mở ra. Nhưng, một khi mở ra hẳn là có việc gì đó rất quan trọng.

Lần này, sẽ là gì đây?

Lạc Y khẽ đẩy cửa bước vào. Bên trong, mọi người đã đến đông đủ.

Ngoài gia gia, phụ thân, mẫu thân, Kỳ Phong, các đệ tử phụ hệ Âu Dương gia, còn có một thiếu niên thoạt nhìn vô cùng tuấn tú đứng tại một góc.

Xem ra đây chính là vị đại ca tài năng đang học tại học viện Đế Đô của Lạc Y. Trong trí nhớ của thân thể này, vị đại ca đây cực kì yêu thương và bảo vệ nàng.

Âu Dương Lạc Kiến.

Nhận ra Lạc Y đến, mọi người đều yêu thương nhìn nàng.

Lạc Kiến ôn nhu mỉm cười, sóng mắt toát ra vẻ nuông chiều điển hình của kẻ luyến muội muội siêu cấp.

Lạc Y gật nhẹ đầu cười đáp lại Lạc Kiến. Nàng cũng không thấy hành động này có bao nhiêu người sùng sờ.

Lạc Kiến ngậy người nhìn Lạc Y, hẳn có cảm giác nàng đã thay đổi. Nhưng lại không biết nàng thay đổi ở chỗ nào. Cảm giác này khiến Lạc Kiến rối rắm.

Lạc Y hơi suy nghĩ. Lê nào Lạc Kiến nhìn ra nàng không giống Lạc Y trước kia?

Nhưng rất nhanh, nàng trực tiếp bỏ qua vấn đề này. Nhận ra thì sao chứ? Họ chính là phải làm quen với sự khác biệt của nàng. Vì tương lai, nàng sẽ làm họ ngạc nhiên hơn nữa.

Nàng sẽ không yếu đuối, nàng phải ngày càng mạnh mẽ. Chỉ có mạnh lên, nàng mới bảo vệ được những thứ nàng cần bảo vệ.

"Tì, tì mau đến đây đi!"

Kỳ Phong vừa nhìn thấy Lạc Y thì trưng ra gương mặt cười hề hề vẫy tay gọi nàng.

Thật là đã lâu nàng không nhìn thấy đứa bé này. Trước đây, Lạc Y là người yếu đuối vô năng khiến đệ nàng cũng chán ghét chung đụng với nàng. Nhưng Lạc Y biết, hẳn vẫn âm thầm đứng sau lưng, không cho nàng bị người khác khi dễ.

Bây giờ, Lạc Y đến đây, nàng sẽ bảo vệ người đệ đệ này!

Nghĩ vậy, Lạc Y cười với Kỳ Phong. Không nhanh không chậm tiến vào vị trí giữa hần và Lạc Kiểng.

Kỳ Phong thấy nàng đáp lại hần thì vô cùng sung sướng, thoả mãn cười cười như con chó nhỏ được chủ nhân vuốt ve.

Hần tự hứa với mình, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ tì tì chu toàn mà không hề biết, nàng đã sớm không cần hần phải bảo vệ.

Thấy mọi người đến đông đủ, gia gia Âu Dương Phong Thần hắng giọng lên tiếng.

"Ừm, hôm nay ta triệu tập mọi người đến đây là muốn thông báo một chuyện. Năm nay, so đấu giữa tam gia tộc sẽ tiến hành sớm hơn hai tháng. Mong mọi người hết sức chuẩn bị!"

Năm trước, tam gia tộc so đấu, Âu Dương gia bị xếp hạng cuối cùng. Cho dù Lạc Kiến khi đó đã là ma pháp sư cấp 4 đỉnh phong.

Năm nay nếu Âu Dương gia vẫn xếp hạng chót, có lẽ thành La Viễn sẽ không ưu đãi cho Âu Dương gia nữa, các đệ tử phụ hệ cũng sẽ bỏ đi hết.

Sau khi nghe tin này, các đệ tử đưa mắt nhìn nhau. Trong đó vài ánh mắt dừng lại trên người Lạc Y.

Nàng mặc dù là con cháu huyết thống trực hệ. Nhưng, năm nào so đấu cũng trốn ở nhà. Khó trách, người ta đối với nàng khinh thường.

Lạc Y nhận thấy ánh mắt mọi người có khinh thường, có thương hại dành cho mình nhưng không hề để ý.

Trái lại với sự thân thiện của nàng, Kỳ Phong bên cạnh trừng mắt nhìn như cảnh cáo.

Còn nhìn tí ta nữa ta móc mắt ngươi!

Ánh mắt bất thiện của Kỳ Phong làm mọi người vội thu hồi tầm mắt.

Ai bảo phế vật có đệ đệ thiên tài chứ?

Gia gia nhìn thấy ánh mắt của mọi người nhìn Lạc Y cũng nhú mày.

Cháu gái hần mà để mọi người đánh giá sao?

"Con không cần để tâm. Ai dám nhạo báng con gia gia sẽ..."

"Con sẽ tham gia so đấu!"

Không đợi gia gia nói hết, Lạc Y đã kiên định nói ra. Lời nói của nàng khiến mọi người giật mình.

"Gi cơ?"

"Con sẽ tham gia so đấu, sẽ không làm mọi người thất vọng!"

Lời tuyên bố này khiến gia gia trào nước mắt. Mọi người lã lã nhìn nàng.

Mặc dù vô cùng lo lắng, nhưng họ không ngăn cản. Bước đi nàng chọn thì họ sẽ ủng hộ. Nàng ngã sẽ nâng nàng đứng dậy.

Gia gia nói vài tiếng "Tốt! Tốt!" với Lạc Y rồi cho mọi người giải tán.

Các đệ tử phụ hệ nhìn Lạc Y, trong ánh mắt là tò mò, phân tích và nghi vấn. Nhưng rồi cũng không hỏi nhiều mà trực tiếp rời đi.

Lạc Y không để ý họ nữa, nàng trở về phòng liền vào không gian tu luyện.

Nàng phải sớm nâng cao thực lực lên!

Mặc dù thời gian trong không gian khác biệt. Nhưng nàng vẫn tùy thời trở ra cho mọi người không lo lắng.

Nàng còn phải ra ngoài chém giết ma thú để củng cố tu vi thật chắc chắn. Đây là tiền đề để nàng thăng cấp dễ dàng hơn. Dù tu luyện toàn hệ ma pháp không hề dễ dàng.

Nàng phải cho mọi người thấy, khinh thường Âu Dương gia, cái giá phải trả là đại giới, họ gánh không nổi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp Triệu Gia, Đánh Tiện Nhân

Lạc Y kiên trì ở trong không gian tu luyện 15 ngày. Đến ngày thứ 16, nàng mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí. Cuối cùng nàng cũng thành công tấn chức ma pháp sư cấp 7 sơ kì.

Lạc Y cảm thấy vô cùng thoải mái khi ma pháp nguyên tố không chế ngày càng thuần thực, tinh thần lực cũng mạnh lên theo cấp bậc.

Nàng nghĩ muốn nhanh chóng gia tăng sức mạnh. Bởi cho dù nàng sở hữu nhiều lá bài tẩy. Nhưng nếu gặp phải cường giả chân chính, nàng sẽ không có năng lực chống cự.

Thế giới cường giả vi tôn chính là như vậy!

"Tì tì! Tì tì!"

Lạc Y vừa thoát ra khỏi không gian thì Kỳ Phong đã đập cửa gọi nàng.

Đối với đệ đệ này, nàng rất thương yêu nên không hề câu nệ, lập tức ra mở cửa.

"Chuyện gì?"

"Tì tì, hôm nay đại ca về, chúng ta cùng đi dạo phố đi."

Kỳ Phong tiến lên nắm tay nàng, ra sức dụi dụi như con chó nhỏ. Hình ảnh này nhìn có chút quái dị!

Thử tưởng tượng một thiếu niên có vóc dáng như đã 15, 16 tuổi mà làm nũng với tiểu cô nương mới 11 tuổi sẽ như thế nào.

Mà kể cũng lạ, chẳng phải nói tu vi càng cao thì nhìn càng thành thực sao? Tại vì cái gì mà nàng đã là ma pháp sư cấp 7 nhưng lại không thấy có điều gì thay đổi?

Lẽ nào là có liên quan đến không khí trong không gian? Có lần Bạch Phong nói, không gian trong không gian chỉ giới là sự mô phỏng của Thần giới. Không khí cũng không giống ở đại lục. Đây được xem là một loại linh khí. Nếu nàng ở lâu trong không gian, nàng sẽ trở thành linh thể, thậm chí sử dụng được linh thức.

Có vẻ như, cơ thể Lạc Y sớm là linh thể, nên hấp thu linh khí vô cùng cường hãn.

"Tỉ, tỉ đừng lo, ra ngoài, Phong nhi sẽ bảo vệ tỉ!"

Kỳ Phong thấy Lạc Y không nói gì thì nghĩ rằng nàng sợ ra ngoài như trước đây nên vội lên tiếng trấn an nàng.

Lời nói của Kỳ Phong vừa lúc kéo Lạc Y ra khỏi suy tưởng khiến nàng nhẹn không được cười ra tiếng. Bàn tay nhỏ bé xoa xoa trên đầu Kỳ Phong.

"Ngoan, tỉ về sau sẽ bảo vệ người!"

Kỳ Phong cười cười hưởng thụ bàn tay nhỏ bé mềm mại của Lạc Y xoa trên đầu mình. Hắn cũng không để lời nói của nàng ở trong lòng.

Trong tư tưởng của hắn, Lạc Y là tỉ đáng yêu, yếu đuối mà hắn phải bảo vệ.

Ai mà tin trong một tháng phế vật trở thành thiên tài chứ?

"Tỉ tỉ, đi thôi, đại ca đang đợi!"

Dù rất luyến tiếc bàn tay mềm mại trên đầu mình nhưng Kỳ Phong vẫn không thể để đại ca đợi quá lâu được.

"Được!"

Lạc Y cùng Kỳ Phong ra khỏi hậu viện đã thấy Lạc Kiến đứng đợi họ dưới một gốc cây.

Bề ngoài Lạc Kiến hết sức tuấn tú, giống phụ thân đến bảy phần. Là người vừa nghiêm nghị vừa ôn nhu. Năm nay, Lạc Kiến mới 15 tuổi, nhưng đã thành thực như một thanh niên trưởng thành.

"Đại ca!"

Lạc Y ngoan ngoãn gọi một tiếng. Giọng nói mềm nhẹ như làm nũng khiến nội tâm Lạc Kiến càng trào lên tình thân mãnh liệt.

Mặc dù kiếp trước của Lạc Y còn lớn hơn Lạc Kiến 10 tuổi, nhưng nàng chính là muốn hưởng thụ tình thân gia đình như thế.

"Muội muội, mới một năm không gặp đã cao hơn không ít nha! Còn rất xinh đẹp nữa."

Lạc Kiến ôn nhu xoa đầu Lạc Y., ánh mắt chứa đựng tình thương nhu hoà.

"Chúng ta ra ngoài thôi!"

Lạc Y mỉm cười ngọt ngào, không để ý Lạc Kiến xem mình như sủng vật mà xoa xoa.

Nơi bọn họ đến là một tửu lâu khá có tiếng tại thành La Viễn. Lạc Y chọn một phòng riêng và gọi một vài món ăn.

Đáng ra, nàng muốn gọi thêm rượu, nhưng Lạc Kiến không cho phép nên nàng cũng không cố chấp.

Không khí giữa ba người rất ấm áp, hài hoà. Lạc Kiến kể vài chuyện ở học viện khiến Kỳ Phong rất hứng thú và mong đợi.

Lạc Y bình thần uống trà, ánh mắt đảo qua Lạc Kiến. Hắn mới 15 tuổi mà đạt cấp 5 mơ pháp sơ kì xem ra đã rất thành tựu.

Theo cách đánh giá của đại lục, thiếu niên 12 tuổi tiến vào học viện mà đạt ma pháp sư cấp 1 đã là rất đáng khen. Kiểu người như Lạc Kiến, Kỳ Phong chưa tiến vào học viện đã có thành tựu là rất hiếm thấy rồi.

Thường thì loại người như vậy chỉ có trong các đại gia tộc thôi. Nhưng Âu Dương gia chỉ là gia tộc tại một thành trì thì nghe rất thần kì.

Ba người đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào khiến Lạc Y không khỏi nhíu mày.

"Là ai dám cướp phòng của người Triệu gia chúng ta? Mau lần ra đây!"

Mở đầu là giọng một nữ nhi chanh chua và phách lối đến cực điểm. Hai chữ "Triệu gia" lọt vào tai khiến ánh mắt Lạc Y trầm xuống. Lạc Kiến và Kỳ Phong cũng ngừng nói chuyện, nhìn về phía cửa với vẻ khó chịu.

"Là con rùa nào? Mau lần ra đây! Nếu không ta sẽ phá cửa!"

Tiếng nói vừa dứt, cửa đã bị đập vào. Ánh mắt Lạc Y hơi loé, khoé môi chậm rãi nâng lên đường cong nhàn nhạt.

Thật là không có kiên nhẫn!

Người đến có ba người, hai nam và một nữ.

Nữ tử mặc tố y màu tím nhạt, hẳn là người vừa ra uy kia.

Ba người này nàng nhận ra. Chính là ba người Triệu gia hay bắt nạt nàng nhất! Không, là Lạc Y trước kia mới đúng!

Ánh mắt khế đảo về phía hắc ngọc đeo bên hông nữ tử kia. Ngày đó là vì đuổi theo lấy lại nó, chủ nhân thân thể này mới kiệt sức quy tiên.

"Ta còn tưởng là ai, hoá ra là phế vật Âu Dương gia!"

Nữ tử áo tím Triệu Gia Linh sau chút ngạc nhiên ban đầu nhếch môi cười khinh miệt.

"Ngươi!"

Kỳ Phong và Lạc Kiến nhìn sang Lạc Y bất bình quát lên.

"Chúng ta làm sao? Lạc Kiến, ngươi cho rằng ngươi còn là người mạnh thứ hai thành La Viễn sao? Đại ca Triệu Gia Luật đã đột phá cấp 5 trung kì rồi!"

"Cấp 5 trung... Trung kì?"

Lạc Kiến lắp bắp. Khuôn mặt phút chốc tái nhợt không còn huyết sắc.

"Sao? Đã biết sợ?"

Gia Linh vô cùng đắc ý, phóng ánh mắt xem thường Lạc Kiến. Nam tử mặc trường sam bạc được gọi là Triệu Gia Luật cũng nở nụ cười.

"Cấp 5 trung kì thì hay lắm sao?"

Lạc Y để tách trà xuống, ánh mắt nhìn Triệu Gia Linh khế trầm xuống không nhìn ra biểu cảm. Chỉ có giọng nói cùng khí thế làm người ta phát lạnh.

"Phế vật như ngươi có quyền gì..."

Triệu Gia Linh hơi giật mình nhưng vẫn lớn tiếng nhục mạ nàng.

Không đợi nàng ta nói hết câu, một tiếng quát mạnh mẽ vang lên.

Lạc Y mạnh tay giáng xuống gương mặt xinh đẹp kia không thương tiếc.

Dám sỉ nhục gia đình nàng?

Muốn chết!

"Phế vật... Ngươi dám đánh ta? Ngọc bội, trả ngọc cho ta!"

Gia Linh ngã xuống đất vô cùng kinh hoàng. Lại thấy trên tay Lạc Y có cầm hắc ngọc thì tức giận gào lên.

Thấy Triệu Gia Linh bị đánh, hai nam tử phía sau muốn tiến lên bảo hộ. Nhưng thấy Lạc Kiến và Kỳ Phong cũng đứng lên thì e dè.

Hai nam tử mím môi. Dù thực lực họ mạnh hơn chút đỉnh nhưng nếu đánh nhau sẽ lâm vào kết cục ngọc đá cùng vỡ không ai mong muốn.

Lạc Y không hề đếm xỉa đến tình huống dương cung bạt kiếm hiện tại. Ánh mắt khinh thường xuyên qua hai nam tử nhìn Triệu Gia Linh.

"Ta là phế vật? Ngươi bị phế vật đánh ngươi còn không bằng phế vật. Còn ngọc bội này chính là của ta, ta lấy lại là đạo lý thôi!"

"Ngươi, ngươi dám nói ta phế vật?"

"Ai đang sửa thì là người đó!"

"Ngươi..."

Triệu Gia Linh tức giận gầm lên. Ánh mắt nhìn Lạc Y như muốn toé lửa. Nhưng nghĩ đến điều gì đó nàng ta lại nở nụ cười.

"Kẻ không có gan so đấu gia tộc thì không có quyền nói chuyện. Ngươi có gan thì ba ngày tới hãy tham gia so đấu đi!"

"Người yên tâm, ta sẽ đánh các người đến kêu cha gọi mẹ! Chúng ta đi!"

Lạc Y vô cùng khinh thường, trực tiếp bỏ qua ba người cùng Lạc Kiến và Kỳ Phong rồi đi, để lại đằng sau ba ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Năng Lượng Thần Bí, Tiểu Ngân Hồ Hoá Hình.

Trở lại phòng, Lạc Y liền đem ngọc bội màu đen ra nghiên cứu.

Người ngoài không biết nguồn gốc của ngọc bội này mà chỉ thấy hắc ngọc rất đẹp. Nhưng, chỉ nội tộc Âu Dương gia mới biết, ngọc bội này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Vào ngày Lạc Y ra đời, trên trời xuất hiện hồng quang liên tục trong 10 ngày. Có vị linh sĩ đi qua và tặng nàng ngọc bội này. Nghe nói, cuốn sách trong thư phòng cũng là của vị linh sĩ đó để lại.

Xem ra, ngọc bội chắc chắn có điều gì vi diệu. Nàng cảm giác rằng nó sẽ đem cho nàng điều bất ngờ.

Lạc Y nhìn ngọc bội. Nhìn từ bên ngoài quả thật không xem ra cái gì đặc biệt. Chỉ là một hắc ngọc được điêu khắc tinh mỹ hình linh thú Chu Tước.

Ngắm nửa ngày trời cũng không xem thấy cái gì, Lạc Y liền thử dùng tinh thần lực dò xét vào bên trong ngọc bội.

Cảm nhận tinh thần lực thuận lợi tiến vào trong khiến nàng vô cùng mừng rỡ. Nhưng, nụ cười nhanh chóng biến chuyển thành nghi hoặc. Ngọc bội trên tay đột nhiên phát sáng ra nguồn năng lượng đen tuyền, mạnh mẽ tiến nhập thân thể nàng.

Lạc Y giật mình, vội thả ngọc bội xuống, nhắm mắt lại tiến nhập trạng thái tu luyện.

Năng lượng màu đen điên cuồng tiến vào thân thể Lạc Y nhưng không trực tiếp đi vào đan điền mà tiến vào mở rộng các đường kinh mạch.

108 đường kinh mạch dưới tác dụng của năng lượng màu đen vỡ vụn. Nhưng Lạc Y chưa kịp cảm thấy đau đớn thì năng lượng đã nhanh chóng phục hồi mở rộng ra gấp 5 lần, vách kinh mạch trở nên vô cùng bền chắc.

Năng lượng màu đen chảy qua từng góc ngách trong cơ thể, liên tục cải tạo, đào thải những chất thải ra ngoài.

Xung quanh chỗ ngồi của Lạc Y chảy ra chất lỏng vô cùng hôi thối.

Quá trình liên tục kéo dài hết một ngày.

Sáng hôm sau, Lạc Y mở mắt, nàng thở ra một ngụm trọc khí.

Sau khi được năng lượng thần bí kia cải tạo, nàng trực tiếp tiến giai từ ma pháp sư cấp 7 sơ kì lên ma pháp sư cấp 8 hậu kì.

Thật là nguồn năng lượng mạnh mẽ!

Trong không gian ma thú, Tiểu Ngân Hồ cũng tiến hành thăng cấp, tiến giai ma thú cấp 8 hậu kì.

"Chủ nhân!"

Tiểu Ngân Hồ không để ý người của Lạc Y đẩy tạp chất bốc lên mùi hôi thối mà dụi dụi vào ngực nàng. Hành động này rõ ràng là bày tỏ sự sung sướng.

"Chỉ chi "

Tiểu Cầu nằm trong ngực Lạc Y bị đánh thức hơi hé mắt kêu lên. Nhưng rất nhanh, nó khịt khịt mũi vài cái rồi nhảy ra khỏi ngực nàng, lắc lắc cái mõng tròn vo, đưa bàn tay mập mạp lên bóp mũi.

Lạc Y hừ nhẹ một tiếng, đây là ché nàng bán sao?

Nàng không tiếp tục để ý Tiểu Cầu mà xoa nhẹ đầu Tiểu Ngân Hồ vào cái rồi đứng lên đi tắm.

Sau hai khắc thời gian, Lạc Y bước ra ngoài. Nếu nàng đoán không lầm, năng lượng đen kia chính là cải tạo chi lực, một nguồn năng lượng xuất hiện

trong cuốn sách kì lạ của linh sĩ.

"Chúc mừng người thắng cấp và trải qua quá trình tẩy kinh phạt tùy!"

Âm thanh Bạch Phong vang lên trong đầu Lạc Y, nàng hơi ngạc nhiên thốt lên.

"Quá trình vừa rồi là tẩy kinh phạt tùy sao? Sao ta không cảm thấy đau đớn mà còn kéo dài quá mức bình thường!"

Lạc Y nhớ rằng, tẩy kinh phạt tùy là quá trình vô cùng đau đớn vì nó trực tiếp thanh lọc tạp chất trong tùy.

"Ha ha tẩy kinh phạt tùy này được cải tạo chỉ lực phục hồi thì làm sao có thể đau chứ. Năng lượng của người bây giờ chính là thuần khiết và mạnh mẽ vô cùng. Các kinh mạch mở rộng hấp thu nguyên tố và linh khí cũng tốt hơn!"

Bạch Phong không hề nói, chỉ có linh thể thuần khiết nhất mới có thể chấp nhận năng lượng này!

Linh thể của thần tối cao!

"Quả nhiên là bảo bối!"

Lạc Y nhìn miếng ngọc bội trở thành màu trắng trong, cẩn thận đeo ở bên hông.

Vận khí cũng là một loại thực lực nha!

"Tiểu Ngân Hồ!"

Lạc Y cất tiếng gọi Tiểu Ngân thì một đũa bé mặc xiêm y đỏ thắm xuất hiện trước mắt nàng.

Lạc Y hơi nghi hoặc nhưng rất nhanh nàng đã đoán ra đây là hoá hình của Tiểu Ngân Hồ.

Ma thú đạt cấp 7 sẽ hoá hình, nhưng ma thú truyền thuyết thì có chút chậm hơn.

"Chủ nhân!"

"Từ nay đừng gọi vậy nữa, gọi ta tí tí, muội giờ lấy tên Âu Dương Nhưộc Ly nha!"

Lạc Y cười sùng nịnh, yêu thương véo nhẹ má của Nhưộc Ly.

Nhưộc Ly chỉ tầm đũa bé 6,7 tuổi, nhưng vô cùng xinh đẹp, cả người toát ra khí chất mị hoặc của Yêu Hồ.

Lạc Y động tay đem Nhưộc Ly ôm vào lòng. Nàng là người tàn nhẫn nhưng với gia đình và chiến hữu thì đặc biệt yêu thương bảo vệ.

"Vâng!"

Nhưộc Ly cười ngọt ngào, sung sướng rúc vào ngực nàng, trong đôi mắt nâu phát ra ánh sáng kiên định, thề vĩnh viễn kề vai sát cánh.

Tiểu Cầu đứng bên cạnh kéo kéo tay Lạc Y như muốn xin lỗi, nhưng nàng trực tiếp không để tâm khiến nó khép mắt tiu nghỉu.

"Chỉ chi!"

Nó sai rồi! Nó sai rồi có được không?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: So Đấu Tam Gia Tộc.

Sáng sớm ngày so đấu tam gia tộc, Lạc Y cùng Nhưộc Ly đến đại sảnh chờ mọi người.

Lạc Y đã sớm giới thiệu Nhưộc Ly với người trong gia tộc. Nhưng không nói nàng là ma thú hoá hình. Nàng vẫn chưa muốn để lộ thân phận thật sự.

Quả nhiên, Nhưộc Ly rất được mọi người yêu thích. Không những lớn lên xinh đẹp, mà ma pháp cũng thuộc loại thượng thừa.

Đặc biệt là Kỳ Phong, khi thấy Nhưộc Ly liền niềm nở nhận nàng là muội muội.

Từ lâu, hắn đã khao khát được làm ca ca. Chỉ tiếc, sau khi sinh hắn, thân mình mẫu thân bị tổn thương không thể nào thụ thai được nữa.

Nhược Ly xuất hiện, hắn là thoả mãn khát vọng của hắn.

"Tì tì, Nhược Ly, hai người đến thật sớm!"

Kỳ Phong vừa xuất hiện đã ồn ào khiến người trong đại sảnh giật mình.

Lạc Y không trách cứ đệ đệ mà chỉ nhẹ gạt đầu tạo thành bộ dáng không để tâm. Chỉ có Nhược Ly cười híp mắt, giọng nói ngọt ngào đáp lại.

"Nhị ca đến sớm nha! Chưa thấy người đã vang tiếng rồi!"

"Ách, Nhược Ly muội không cho ta chút phần thể diện nào cả!"

Kỳ Phong ngại ngùng sờ sờ cánh mũi. Tuy nhiên hắn vẫn không giận Nhược Ly chút nào. Ai bảo muội muội quá đáng yêu đây?

"Con thấy chưa, để tiểu muội chê cười rồi!"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh mỉm môi cổ nén cười trêu chọc Kỳ Phong. Đạo này, nàng thoải mái hơn rất nhiều, không còn phải lo lắng nhiều như xưa. Có lẽ, tất cả thay đổi là nhờ Lạc Y.

Gia đình chính là phải ấm áp như vậy!

"Đừng! Đừng!"

Lời nói mẫu thân vừa dứt, mọi người trong sảnh liền gạt đầu phụ họa khiến Kỳ Phong ảm ức muốn độn thổ.

Mọi người đều hòa nhau bắt nạt hắn!

Ừ ừ!

Kỳ Phong nhìn qua Lạc Y, ánh mắt phiếm hồng như con chó con cần được an ủi.

Khoé môi Lạc Y hơi nhếch, nhưng không có ý định bảo hộ đệ đệ. Ánh mắt nhìn hắn như muốn nói ngươi tự làm tự chịu đi.

Gia gia xuất hiện chính là thay hắn gỡ rối. Người cất giọng uy nghiêm.

"Mọi người đến đông đủ rồi có phải không? Chúng ta xuất phát đến lôi đài!"

Đại hội so đấu tam gia tộc.

Trong thành La Viễn có ba gia tộc lớn. Đầu tiên là Hiên Viên gia, sau đó là Triệu Gia, rồi tới Hiên Viên gia.

Mấy chục năm trước, Âu Dương gia là một gia tộc vô cùng mạnh. Nhưng trong những năm gần đây, thí nghiệm thiên phú ngày càng kém cỏi. Các đệ tử đến nương nhờ Âu Dương gia cũng càng ngày càng ít đi.

Vốn, lúc đầu, so đấu tại thành La Viễn là thi đấu chung, dành cho những thiếu niên có năng lực trao đổi với nhau. Nhưng, lâu dần, các gia đình bình thường không tham gia nữa. Thứ nhất là không có thời gian tu luyện. Hai là không thể đánh bại đệ tử trong gia tộc. Cuối cùng, thi đấu trở thành cuộc so tài chung của ba gia tộc.

Khi Âu Dương gia đến, Hiên Viên gia đã có mặt. Hiên Viên gia là gia tộc đứng đầu, cũng rất có phong thái. Họ không chèn ép, cũng không gia nhập vào tranh chấp các gia tộc. Chỉ khi có điều gì đó trật khỏi đường ray, hoặc ảnh hưởng đến lợi ích gia tộc, họ mới xuất chiến.

Trong trí nhớ của Lạc Y, thông tin về Hiên Viên gia không nhiều lắm. Chỉ biết họ là gia tộc đứng đầu. Người mạnh nhất Hiên Viên gia là Hiên Viễn Tĩnh Thiên. Năm ngoái, hắn đã là ma pháp sư cấp 5 sơ kì sắp đột phá.

Ánh mắt Lạc Y lơ đãng lướt qua Hiên Viễn Tĩnh Thiên. Bây giờ hắn đã là ma pháp trung kì sắp đột phá. So với tên đệ tử Triệu gia kia thì mạnh hơn hắn.

Nếu so ba người tài giỏi trong ba gia tộc. Đại ca nàng có vẻ yếu nhất. Nhưng đừng bao giờ nghĩ khinh thường đại ca nàng.

"Thật không ngờ phế vật ngươi thật dám vác mặt đến đây."

Triệu Gia Linh vừa đến thì giọng nói chanh chua đã văng vẳng bên tai. Lọt vào tai Lạc Y khiến nàng càng chán ghét.

"Thành La Viễn không có chuồng nuôi nhốt chó hoang sao? Sao để nó sủa bậy như vậy?"

"Ngươi bảo ai chó hoang?"

"Ta bảo ngươi!"

"Ngươi!"

Triệu Gia Linh tức giận đến nghiến răng, mặt cũng vặn vẹo tím tái vô cùng dữ tợn.

Triệu Gia Lâm, nam tử mặc thanh sam bên cạnh níu tay Triệu Gia Linh, kịp thời vỗ yên cơn giận của nàng.

"Ngươi đừng chấp nhặt nữa. Chốc nữa lên lời đòi xử lý nàng ta cũng không vội!"

Mắt của Triệu Gia Linh híp lại, khoé môi cũng nâng lên, bộ dạng đắc ý nghĩ đến cảnh Lạc Y lên lời đòi bị đánh bầm dập nên nàng ta cũng không làm khó nàng nữa.

"Được, ta tạm tha cho phé vật nhà ngươi!"

Lạc Y không nói gì, khoé môi cong cong. Là ai chém giết ai, vẫn không biết được.

Hiên Viên Tinh Thiên từ Hiên Viên gia nhìn sang. Ánh mắt hắn vừa vặn chạm vào người Lạc Y.

Đây là người được xưng tuyệt đỉnh phé vật của Âu Dương gia sao? Người không thể tu luyện ma pháp chiến khí?

Hắn quả thật không cảm nhận được một chút dao động nguyên tố trong cơ thể nàng, nhưng hắn lại thấy nàng không hề đơn giản.

Cảm nhận được ánh mắt của Hiên Viên Tinh Thiên, Lạc Y hơi quay đầu đối diện với hắn. Khoé môi nhếch lên tạo nên độ cong nhàn nhạt.

Thấy Lạc Y quay lại đã khiến Hiên Viên Tinh Thiên giật mình. Nàng lại còn cười với hắn. Nhưng, hắn không cảm thấy dễ chịu chút nào, thậm chí còn cảm thấy bị dè ẹp.

Hiên Viên Tinh Thiên gượng gạo cười yếu ớt rồi quay đầu đi. Hắn có cảm giác mãnh liệt, thành La Viễn sắp đổi chủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: So Đấu Bắt Đầu.

"Hôm nay là ngày so đấu tam gia tộc của thành La Viễn. Năm nay so đấu sẽ bắt đầu sớm hai tháng để các đệ tử có thể kịp đến tuyển sinh học viện Đế Quốc. Bây giờ chúng ta sẽ cho bắt đầu bốc thăm chọn lượt đấu. Mời các đệ tử tiến lên phía trước!"

Người chủ trì là một nam tử trung niên mặc kim sam vàng nhạt. Hắn cũng đã là ma pháp sư cấp 7 trung kì. Kết quả tu luyện này cũng không tệ.

Lạc Y tiến lên phía trước, nhón tay lấy một tờ giấy. Là số 12!

Sẽ là ai đây?

Lạc Y thử dùng tinh thần lực quét quanh sân đấu, cuối cùng dừng lại ở Triệu Gia Luật!

Oan gia ngõ hẹp!

"Lạc Y!"

Một giọng nói lo lắng vang lên bên tai nàng. Là gia gia! Đi bên cạnh còn có phụ thân, mẫu thân!

"Con thật sự muốn tham gia sao? Nếu thấy quá sức có thể từ bỏ, mọi người không để ai bắt nạt con!"

Mẫu thân ôm nàng vào lòng, cẩn thận dặn dò. Cảm giác ấm áp vô ngần chảy ngang qua tim khiến nàng vô cùng cảm động.

"Mọi người yên tâm, hôm nay con sẽ làm thành La Viễn mãi mãi biến mất bài danh phé vật! Trả lại cả lời lằn vốn cho Triệu gia!"

"Ôi đứa bé này, con chịu khổ rồi!"

Mẫu thân ôm lấy Lạc Y thật chặt. Nàng cũng tham hưởng hương vị này mà rúc sâu hơn vào lòng mẫu thân.

"So đầu bắt đầu!"

Tiếng nói ồm ồm của nam tử trung niên vang lên. Đầu tiên là trận đấu của Hiên Viên Tinh Thiên và đệ tử Triệu Gia. Dĩ nhiên không có gì đáng nhắc đến vì chênh lệch thực lực quá nhiều nên nhăm nhăm mờ mắt đã kết thúc. Các trận đấu tiếp theo cũng không đặc biệt. Tỷ lệ thắng thua khá cân bằng giữa các gia tộc.

Lạc Y không quá quan tâm đến những chuyện râu ria. Nàng chỉ quan tâm đến trận đấu của Lạc Kiến và Kỳ Phong. Bọn họ quả thật mạnh mẽ chiến thắng, không khiến nàng thất vọng.

"Trận đấu 12, Âu Dương gia- Âu Dương Lạc Y và Triệu gia- Triệu Gia Luật."

Tiếng nói vang lên từ nam tử trung niên khiến mọi người dưới đài khẽ ồ lên. Thứ nhất là vì ai cũng biết Âu Dương Lạc Y chính là phế vật mà phải đối chiến cao thủ cấp 5 trung kì. Thứ hai, chính là giữa Triệu gia và Âu Dương gia có cừu oán. Hẳn Lạc Y lên đài không chết cũng chỉ còn một nửa cái mạng.

Triệu Gia Linh hưng phấn nhìn Lạc Y, ánh mắt giống như nhìn người chết.

Lạc Y hơi nhếch môi, không buồn để tâm, trực tiếp tiến lên đài.

"Nếu như bây giờ ngươi quỳ xuống cầu xin ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi!"

Triệu Gia Luật khinh mạn nhìn Lạc Y, thái độ khiến người Triệu gia cười ồ, còn Âu Dương gia vô cùng tức giận.

Lạc Y không tức giận, ngược lại còn cười.

"Nếu giờ ngươi quỳ xuống gọi ta hai tiếng Bà Tổ, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi nửa cái mạng!"

Giọng nói trong trẻo cuồng vọng của Lạc Y khiến mọi người hít ngậm hơi lạnh.

Gia chủ của Triệu gia chỉ là gia gia của Triệu Gia Luật. Gọi hai tiếng bà tổ? A! Cuồng vọng!

"Hừ!"

Triệu Gia Luật hừ một tiếng, tức giận đem nguyên tố thủy ngưng tụ trên bàn tay.

Lạc Y cười nhạt, nàng sẽ dùng một kích cho hắn sống không bằng chết! Kẻ khiến chủ nhân thân xác này tạ thế.

Lạc Y ngưng tụ nguyên tố ma pháp màu xanh dương nồng đậm trên tay, tạo thành quả cầu nhỏ vừa vặn như trái cầu pha lê.

Trái cầu ma pháp khiến mọi người ngẩn ngơ.

"Không phải bảo nàng ta không ngưng tụ được nguyên tố sao? Sao có thể xuất hiện thủy nguyên tố?"

"Nàng ta tu luyện được ma pháp thì sao, Triệu Gia Luật đã là cấp 5 ma pháp trung kì!"

"Cũng đúng!"

Trong khi tất cả mọi người nghị luận, Âu Dương gia là một mảnh vui mừng. Lạc Y thật sự tu luyện được ma pháp.

Triệu Gia Luật thấy nàng ngưng tụ nguyên tố thì ngẩn ngơ, nhưng vẫn khinh thường

"Ngươi ngưng tụ được nguyên tố thì đã sao? Thủy chi tiền, đi!"

Cứ cười đi, cười đi rồi khóc!

"Băng chi ấn, đi!"

Nghe tiếng Lạc Y, mọi người giật mình.

"Sao có Băng nguyên tố? Rõ ràng là Thủy mà!"

Lạc Y cong môi tà mị cười, bề ngoài là Thủy. Nhưng bên trong chính là Băng. Đây là công pháp kết hợp nguyên tố mà Bạch Phong chỉ dạy nàng.

Cùng với tiếng hô của hai người. Hai luồng nguyên tố mạnh mẽ tiến về phía đối phương.

Bốn thanh Thủy tiền của Triệu Gia Luật ma sát với quả cầu nguyên tố tạo ra một đợt lốc xoáy oanh động. Sau một phút giằng co, Thủy tiền biến mất mà quả cầu nguyên tố lại càng to lớn.

Dung nhập rồi!

Quả cầu nguyên tố tiến về phía Triệu Gia Luật với vận tốc mắt thường có thể thấy nhưng hần lại hoàn toàn không chạy được.

Oanh!

Tiếng nổ vang lên, thân hình Triệu Gia Luật bị ép văng vào góc tường phun ra một búng máu lớn ngắt xiu tại chỗ.

Người ở dưới trợn tròn mắt.

Mẹ ơi! Không chịu nổi một kích!

"Nàng ta có phải phế vật không vậy?"

"Giờ mà ngươi gọi nàng phế vật, ngươi không bằng phế vật!"

"Ồ!"

Lạc Y xoay người, nhìn Triệu Gia Luật mặt mũi trắng bệch, cả người run lên nhè nhè thì biết hàn khí đã ngấm vào người hần. Một tháng này, hàn khí sẽ hành hạ hần thống khổ không ít.

"Hôm nay, ta muốn khiêu chiến với toàn bộ đệ tử Triệu gia. Các ngươi, lăn hết lên đây!"

Triệu Học Hữu, gia chủ Triệu gia trầm mặc. Hần có thể cảm nhận được khí thế áp bức kinh người của Lạc Y vừa phát ra. Nàng lại muốn tiếp tục khiêu chiến quyền uy của hần khiến hần phân vân.

Nam tử trung niên nhú mày kiếm, nhưng không nói gì. Mặc dù hần biết điều này không hợp quy tắc.

Tuy nhiên, cô bé này cuồng vọng, nhưng nhất định là một nhân tài.

Triệu Gia Linh tái mặt nhìn qua Triệu Gia Luật đang run rẩy dù đã mất đi tri giác. Nhưng nghĩ đến thái độ cuồng vọng của Lạc Y khiêu chiến toàn bộ Triệu Gia thì lại không nhịn được.

"Cái này là ngươi nói, hôm nay ta sẽ giáo huấn ngươi!"

Triệu Gia Linh nghĩ Lạc Y không thể nào cùng lúc đối đầu hơn 30 đệ tử Triệu gia nên vô cùng tự tin.

Triệu Học Hữu nhú mày. Hần cũng không tin Lạc Y có thể chiến thắng toàn bộ đệ tử Triệu gia. Mặc dù đấu với nàng không đơn giản, nhưng nếu tiêu diệt được mầm mống này, rất tốt!

Nghĩ vậy, Triệu Học Hữu cũng không nghĩ đến ngăn cản Triệu Gia Linh.

Âu Dương gia cũng lo lắng không thôi, tuy rằng Lạc Y đã lộ ra tài năng nhưng chiến đấu với từng đó người vẫn có phần quá sức.

Cả lời đài chỉ có người Hiền Viên gia là có bộ dáng xem chuyện vui, lảng lảng nhìn kết quả trận đấu.

Trong khi mọi người theo đuổi suy nghĩ riêng thì đệ tử Triệu gia đã lên lời đài.

Triệu Gia Linh thâm độc nhìn Lạc Y, thầm nghĩ giáo huấn Lạc Y thật tốt.

"Lên cho ta, đánh cho nàng ta thân bại danh liệt sẽ có thưởng!"

Lời nói của Triệu Gia Linh khích lệ đệ tử Triệu Gia tăng lên mười phần tinh thần, hung hăng tiến về phía Lạc Y.

Lạc Y cười nhạt. Bản sự của các ngươi chỉ có thế mà thôi sao?

Nàng khẽ động thân, vận hành Lăng Thiên bộ pháp như gió tiến về phía đệ tử Triệu gia. Người ta chỉ thấy một bóng dáng trắng nhanh như chớp, nơi đâu bóng dáng ấy đi qua đệ tử Triệu gia đều ngã rạp. Họ thậm chí không kịp dùng ma pháp.

Lạc Y là chiến sĩ!

Ma pháp sư cao cấp hơn chiến sĩ, nhưng tốc độ nàng quá nhanh. Không ai có thể vận hành bảy bệ ma pháp.

Lạc Y xuyên qua đám người ngã sấp ngã ngửa, tiến về phía Triệu Gia Linh.

Triệu Gia Linh chỉ cảm thấy hơi thở từ vòng đến gần nhưng không thể chạy trốn.

Chát một tiếng, Triệu Gia Linh đã ngã bệch xuống đất.

" Cái này là người đã si nhục Âu Dương gia ta, cái này là người đã si nhục đại ca, đệ đệ ta, và cái người không nên làm nhất chính là đã khinh thường ta!"

Hàng loạt tiếng vang vang lên, Triệu Gia Linh văng vào góc tường. Trông nàng ta mặt mũi sưng phù, còn thảm hơn Triệu Gia Luật.

Triệu Học Hữu tái mặt nhìn lời đài chỉ còn mỗi Lạc Y đứng thẳng oai hùng, vội vã cho gia nhân lên khênh từng người về. Trước khi đi, không quên nhìn Lạc Y bằng ánh mắt thâm trầm, suy xét, lại có thêm vài phần âm độc.

Hiên Viên gia chủ, Hiên Viên Khiếu Hiên cười rõ, ánh mắt cong cong tầm tắp nhìn Lạc Y.

" Không ngờ người giấu tài sâu nhất lại là Triệu gia, Hiên Viên gia cam bái hạ phong, không cần tiếp tục đấu nữa!"

Theo bước chân Hiên Viên gia rời đi, Âu Dương gia vui mừng chạy lên lời đài nhìn Lạc Y. Ánh mắt nhìn nàng tràn đầy thán phục.

" Chúc mừng Âu Dương gia chủ, cháu ngài là một nhân tài tiền đồ bất khả hạn lượng!"

Nam tử áo vàng đứng dậy chấp tay chúc mừng Âu Dương gia. Thái độ chính là hoà nhã mưòi phần.

Gia Gia và người nhà Âu Dương cũng vô cùng chân thành đáp lễ.

Sau này thành La Viễn sẽ không còn phế vật, mà chỉ có thiên tài Âu Dương Lạc Y. Người ta biết đến nàng là nhân tài ma vũ song tu, nhưng không hề biết nàng còn nhiều điều bí mật còn khuyhnh thể hơn nữa.

Khuyhnh thể thiên tài

Quang mang vạn trượng

Tuyệt đại phong hoa!

Bạn đang đọc truyện *Khuyhnh Thể Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chuẩn Bị Đến Học Viện

Sau khi so đấu tam gia tộc kết thúc, Lạc Y liền tiến vào không gian tu luyện. Nàng tính toán vừa luyện đan vừa tu luyện như vậy sẽ có kết quả nhanh hơn.

Hiện tại, nàng đã thành công luyện chế nhị phẩm đan dược vô cùng thuần thực, nhưng lại không tài nào điều chế lên đan dược tam phẩm. Mặc kệ nàng đã thử rất nhiều lần đan dược vẫn thành phế phẩm.

" Người chưa thể luyện đan dược tam phẩm đâu. Công lực của người chưa đủ!"

Bạch Phong nhìn đồng núi nhỏ đầy dược tễ, đan dược nhất phẩm, nhị phẩm mà xoa xoa mi tâm. Nếu nàng không khuyên kẻ điên cuồng tu luyện này, thì không gian của nàng chẳng mấy chốc bị đem ra trưng dụng thành đan dược phòng mất thôi.

" Công lực? Sao lại liên quan đến công lực?"

Không phải luyện đan chỉ cần có tinh thần lực và khống chế hoá hầu hay sao.

Bạch Phong lắc lắc đầu, từ tốn giải thích.

" Đây là đan phương của thần giới, trong đan dược chứa đựng nguồn linh lực mạnh mẽ. Người nghĩ đan dược bình thường có hiệu quả được như nó sao? Bây giờ người song song tu luyện linh khí, nhưng mới đạt thành tựu Linh Sư thôi. Quá yếu đuối, nguồn linh lực chưa vững chắc, làm sao luyện được đan dược phẩm cao cấp. Hơn nữa..."

" Còn gì nữa sao?"

Lạc Y giống như kẻ ngộ đạo, rất nghiêm túc nghe Bạch Phong giảng giải.

" Ở hạ giới này, người luyện chỉ có thể được tới thượng phẩm đan dược. Tiên phẩm trở lên, chỉ có thể luyện ở thần giới!"

Bạch Phong có tình giấu đi một thông tin đó là luyện Tiên phẩm đan dược phải sử dụng đan lò đặc biệt. Đó là thần khí được phong ấn trong điện thần nữ hơn vạn năm nay. Và chỉ khi thần nữ và nam thần cùng xuất hiện đan lò mới khai ấn.

Hiện giờ, chưa phải lúc bộc lộ thân phận thật sự!

"Thật như vậy?"

Lạc Y thở dài một hơi. Hèn gì nàng luôn cảm thấy cách luyện chế đơn giản giống như nàng đã luyện chế qua hàng ngàn lần, nhưng lúc luyện lại không tài nào thành công.

Thần giới, nàng thật sự muốn đến thần giới rồi!

Xem ra, chỉ có thể cấp tốc tăng nhanh năng lực thôi!

"Này, ngươi nên xử lý đồng đan dược này đi, ngươi làm không gian của ta thật chật chội!"

Bạch Phong đá một lọ đan dược trên mặt đất, nhìn Lạc Y đầy bất mãn.

Ngươi luyện thuần thực rồi còn muốn luyện nữa làm gì chứ? Chật chết ta!

Lạc Y sờ sờ sống mũi xinh đẹp đầy ngại ngùng. Hình như đúng là nàng luyện quá nhiều đan dược rồi thì phải.

Nếu đem đan dược này bán hết, nàng sẽ trở thành phú bà! Ha ha

Bạch Phong lắc đầu nhìn bộ mặt ngốc nghếch của Lạc Y, chỉ cảm thấy tiếc rên sất không thành thép!

Nàng thật sự là thần nữ sao?

Phải!

Nhưng, một chút cũng không giống như trong tưởng tượng của nàng!

Lạc Y lắc mình ra khỏi không gian, trên gương mặt khôi phục trạng thái bình tĩnh.

Đừng tưởng nàng không biết trong lòng Bạch Phong nghĩ cái gì. Nàng chính là phần trư ăn thịt hổ thôi!

Chỉ có người được nàng thừa nhận mới có thể nhìn thấy một mặt khác của nàng!

Nhược Ly thấy Lạc Y bước ra liền nhào vào lòng nàng. Gương mặt xinh đẹp mếu máo như chịu ủy khuất vô cùng to lớn.

"Tì tì, người bỏ quên Nhược Ly!"

"Tì tì nào có bỏ quên Nhược Ly, tì thương Nhược Ly còn không hết, tì chỉ vào không gian tu luyện thôi!"

Lạc Y vuốt tóc Nhược Ly an ủi. Đừng nhìn Nhược Ly thanh thuần, phóng khoáng đáng yêu, nàng cũng rất thích làm nũng nha.

Nhược Ly hít hít mũi vài cái, xem như tạm hài lòng với lời giải thích của Lạc Y.

"Tì tì, gia gia cho gọi tì đến nghị sự đường!"

"Được, đi thôi!"

Theo Lạc Y phỏng đoán, Lần nghị sự lần này liên quan đến tuyển sinh của học viện Đế Đô.

Dù sao, giờ nàng đã bộc lộ tài năng, đến học viện chính là một cơ hội tốt!

"Gia gia, người cho gọi con!"

Lạc Y lễ phép chào mọi người trong nghị sự đường một lần.

Phụ thân, mẫu thân thấy nàng thì cười tươi như hoa. Giống như chỉ hận không kéo được nàng vào lòng ôm hôn.

"Nào, bảo bối của gia gia, mau đến đây!"

"Vâng!"

Lạc Y nhu thuận đáp ứng, tiến gần gia gia Âu Dương Phong Thần.

"Lạc Y, sắp tới học viện Đế Đô chiêu sinh. Con cũng tròn 12 tuổi, có thể đến học viện được rồi! Con có thích không?"

Quả nhiên là vì chuyện này!

Khoé môi Lạc Y hơi nhếch lên. Nàng đương nhiên muốn đi học viện rồi. Có lẽ, sẽ may mắn gặp được cơ duyên!

Nàng còn muốn thu phục mười ma thú đó!

"Vâng, con rất thích!"

"Được, vậy năm ngày nữa theo đại ca con lên đường đi thôi!"

"Vâng, con xin phép trở về phòng!"

"Được, đi đi!"

Gia gia từ ái nhìn Lạc Y sùng nịnh. Phụ thân cùng mẫu thân nhìn nhau, không giấu được lo lắng, kèm theo chút không nỡ. Nhưng, họ không thể cản bước đi của nàng, chỉ có thành cường giả nàng mới có thể bảo vệ được bản thân mình.

Lạc Y giống như cảm nhận được tầm mắt của hai người nên hơi quay đầu, mỉm cười chán an. Nàng biết, dù nàng bộc lộ tài năng, trong mắt họ nàng vẫn là đứa bé yếu đuối. Nàng rất cảm ơn họ đã không ngăn cản nàng, còn hậu thuẫn cho nàng.

Đây mới chính là gia đình nàng mong ước!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lên Đường.

Năm ngày trôi qua vô cùng nhanh. Hôm nay, toàn bộ Âu Dương gia xuất hiện ở đại môn tiền Lạc Kiến cùng Lạc Y lên đường đến học viện.

"Các con đi đường nhớ cẩn thận. Lạc Kiến, con nhớ bảo vệ tốt muội muội, đừng để Lạc Y bị bắt nạt! Biết không?"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh lấy khăn lau nước mắt, vô cùng lưu luyến hai con.

"Vâng, con nhất định chiều cố muội muội thật tốt! Không để ai bắt nạt muội muội!"

Lạc Kiến kiên nghị đảm bảo khiến Lạc Y bên cạnh gật gù khoé môi xinh đẹp.

Đùa sao? Nàng bây giờ đã là ma pháp sư cấp 8 hậu kì! Bây giờ, số người có thể đem nàng ra bắt nạt cũng không nhiều lắm đi.

Hơn nữa, nhìn bộ dáng nhỏ bé yếu đuối của nàng, ai sẽ nghĩ nàng có sức uy hiếp chứ?

"Năm sau, đệ nhất định sẽ đến học viện Đế Đô, hai người nhớ phải chờ đệ!"

Kỳ Phong bĩu bĩu môi mừng. Chán ghét, chẳng phải hấn chỉ mới 11 tuổi không đủ điều kiện đến học viện sao? Đến tí ti cũng đến học viện, trong nhà chỉ còn mình hấn nhỏ bé thôi!

Buồn bực!

Lạc Y lướt mắt nhìn qua Kỳ Phong, khoé môi hơi nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

Bàn tay nhỏ bé thuận tiện véo lên vành tai khiến Kỳ Phong la lên oai oái.

"Tì, đừng đau, đau quá!"

"Đệ đó, ngoan ngoãn ở nhà tu luyện cho thật tốt, đệ dám lười biếng ta đánh gãy chân chó của đệ!"

"Này, sao tí bạo lực với đệ như vậy?"

Kỳ Phong ôm cái tai đỏ ửng, khóc không ra nước mắt. Từ ngày tí ti thay đổi còn chưa đánh qua hấn đâu! Sao giờ lại đánh chứ? Oa oa, đau chết đi!

Lạc Y mỉm môi nén cười, không tiếp tục để ý Kỳ Phong mà quay sang gia gia.

"Gia gia, sau đại hội so đầu Triệu gia có làm khó mọi người không?"

Gia gia nhúm mày, sắc mặt hơi trầm xuống trả lời.

"Họ thu liễm yên phận không ít. Nhưng ta không tin họ sẽ ngoan ngoãn như vậy mãi. Trước mặt mọi người đánh toàn bộ đệ tử Triệu gia, cú đánh này họ không dễ gì bỏ qua đâu!"

Lạc Y gật gù đầu, chỉ cần họ cứ ngoan ngoãn khép mình, nàng có thể tha cho họ một con đường sống. Nếu một ngày họ đứng lên chống lại, nàng sẽ cho bọn họ trả giá trăm ngàn lần.

"Tì tì!"

Tiếng nói mềm mại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Lạc Y, Nhược Ly tách đám người ra chạy tới sà vào lòng nàng.

"Muội muốn đi với tì!"

Mắt Nhược Ly rom róm nước, nắm tay Lạc Y lắc lắc, thái độ kiên quyết không rời.

"Không được!"

Mọi người hồi thần lại, ngay lập tức phủ định ý muốn của Nhược Ly.

Nhược Ly chỉ mới sáu, bảy tuổi, làm sao vào học viện được chứ. Học viện Đế Đô quy định nghiêm ngặt như vậy!

Lạc Y cũng cảm thấy có chút khó xử. Dù bây giờ Nhược Ly đã hoá hình, nhưng chung quy vẫn là ma thú khế ước với nàng, không thể tách rời nàng quá lâu.

Nhưng nếu muốn đưa Nhược Ly đi theo, nàng buộc lòng phải nói thật thân phận Triệu Hồi sư của mình. Nếu không, dù là ai cũng sẽ không cho phép Nhược Ly đi.

"Mọi người cứ để Nhược Ly đi với con đi!"

"Làm sao có thể..."

"Mọi người yên tâm, không xảy ra chuyện gì đâu. Nhược Ly là ma thú khế ước của con!"

Lạc Y trải tinh thần lực xác định xung quanh không có người ngoài mới dám nói ra sự thật.

"Như thế cũng... Há? Con nói cái gì?"

Mọi người cũng giật mình trước câu nói của nàng. Ma thú? Nhược Ly là ma thú? Ma thú cấp 7 móng, có thể hoá hình, vậy Nhược Ly là ma thú trên cấp 7. Cũng có nghĩa Lạc Y cũng là ma pháp sư cấp 7 ư? Còn là Triệu Hồi sư!

"Con... Nói thật?"

Lạc Y không nói gì, nhìn lướt qua Nhược Ly. Nhược Ly hiểu ý hoá lại hình dáng Hồ li nhảy vào lòng Lạc Y.

Mọi người mấp máy môi, nhưng không nói được lời nào. Đây là Hồ Li chín đuôi trong truyền thuyết đó!

"Con bây giờ là cấp bậc nào rồi?"

"Mới là ma pháp sư cấp 8 hậu kì!"

Ôi! Nàng "mới" là ma pháp sư cấp 8 thôi sao? Nàng mới mười hai tuổi mà đã có công lực nhiều người mơ ước cả đời.

Đây là cháu gái, con gái, tì tì của họ nha! Không phải yêu nghiệt bình thường, thật quá tự hào!

"Thôi, các con đi đi thôi! Bảo trọng!"

Lạc Kiến, Lạc Y và Nhược Ly cúi đầu chào mọi người.

Chuyến đi lần này, không biết sẽ mở ra bao nhiêu điều thú vị.

Thân thế hé lộ!

Hạnh ngộ bất ngờ!

Khuyhnh thế nhân sinh!

Bạn đang đọc truyện *Khuyhnh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thiếu Niên Thần Bí Và Tử Cầu

"Chi chi"

"Ngươi làm ơn đừng kêu nữa có được hay không?"

Tiểu Cầu ngủ say liên tục mấy ngày khiến Lạc Y cũng cảm thấy lo. Nhưng xem ra là nàng lo lắng thừa rồi!

Nó vừa tỉnh dậy đã kêu ầm ỉ khiến nàng cũng thấy nhức đầu.

"Chi chi"

Tiểu Cầu ủy khuất nức nở vài tiếng. Vội vàng đem cái đầu tròn vo dụi dụi trên ngực nàng lấy lòng như đứa bé làm nũng đòi ăn kẹo.

Lạc Y còn chưa tỏ thái độ gì, nhưng Nhược Ly bên cạnh đã chịu không nổi, chán ghét hừ một tiếng.

Nàng chính là ghét Tiểu Cầu này, dám tranh tí ti với nàng!

Lạc Kiến nhìn Tiểu Cầu rất thích thú. Hắn cảm thấy sùng vật này của muội muội hết sức đáng yêu.

Lúc đầu hắn cho rằng Tiểu Cầu là ma thú khế ước với Lạc Y, nhưng chính nàng cũng phủ nhận, thậm chí nàng không biết đây là ma thú gì.

Làm hắn cứ nghĩ Lạc Y là thiên tài song hệ ma pháp chứ!

Quá yêu nghiệt!

"Tiểu Cầu thật dễ thương!"

Lạc Kiến đưa tay muốn vuốt ve đầu Tiểu Cầu nhưng nó đã nhanh nhẹn nhảy lên vai Lạc Y, dụi đầu vào tóc mềm mại của nàng khẽ trừng mắt với hắn.

Lạc Y cười gượng gạo nhìn Lạc Kiến, cũng không dám ép buộc Tiểu Cầu. Lần trước nàng ôm nó bỏ vào tay Lạc Kiến nó đã giận nàng suốt hai ngày.

Nếu không phải nàng hứa từ nay không bao giờ đưa Tiểu Cầu cho người khác, nó mới không thêm tha thứ cho nàng đâu!

Lạc Kiến không sao cả nhún vai. Hắn cũng biết Tiểu Cầu chỉ thích muội muội của hắn thôi, Nhược Ly cũng bị Tiểu Cầu bài xích.

"Phía trước là sơn mạch ma thú thành Chi Miễn. Chúng ta phải cẩn thận."

Lạc Kiến nhìn khu rừng phía trước, ánh mắt trở nên trầm trọng, xẹt qua một tia lo lắng.

So với sơn mạch ma thú thành La Viễn, sơn mạch ma thú này còn muốn cao cấp, nguy hiểm hơn.

"Muội biết rồi!"

Lạc Y nhu thuận trả lời, nhưng ánh mắt hưng phấn kia đã bán đứng tâm lý của nàng.

Nàng chính là không thêm đề tâm! Nàng muốn kí kết khế ước ma thú nha!

Ma thú ở thành Chi Miễn vừa vặn phù hợp với trình độ của nàng.

"Chi chi chi chi"

Tiểu Cầu kêu lên vài tiếng, vội nhảy ra khỏi lòng Lạc Y, chạy gấp vào sơn mạch ma thú.

"Tiểu Cầu!"

Lạc Y giật mình, Tiểu Cầu chưa bao giờ quá để ý thứ gì, ngoại trừ nàng. Nó là đang đuổi theo cái gì đây?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lạc Y vội chạy theo Tiểu Cầu!

"Lạc Y, chờ chúng ta với!"

Lạc Kiến và Nhữ Ly cũng vội vã đuổi theo Lạc Y. Hắn rất sợ muội muội mình xảy ra chuyện gì. Dù hắn biết, Lạc Y sớm đã không cần hắn bảo vệ nữa.

Đến lúc này, hắn thậm chí quên luôn sơn mạch Chi Miên nguy hiểm thế nào rồi.

Lạc Y đã muốn chạy vào sâu trong sơn mạch mà thú nhưng Tiểu Cầu vẫn không cho dấu hiệu ngừng lại.

"Tiểu Cầu hình như cảm nhận được điều gì đó trong sơn mạch!"

Bạch Phong trong không gian giới âm thầm nói với Lạc Y. Nàng có tình giấu đi một chuyện chính là nàng cảm nhận được sự xuất hiện của Linh thể cường đại!

Ở thế giới này tồn tại Linh thể thì chỉ có thể là...

Nam Thần...

Lạc Y cau mày, nàng cũng cảm thấy như vậy.

Bình thường Tiểu Cầu ngoài ăn, ngủ ra còn muốn gì nữa đâu. Hắn là đã có gì đó thu hút nó xúc động như vậy.

Tiểu Cầu cuối cùng cũng ngừng lại, nó héch cái mũi nhỏ lên ngửi ngửi vài cái rồi thất vọng xụ mặt xuống.

"Người tại sao lại chạy nhanh như vậy hả?"

Lạc Y chạy tới nơi liền ôm Tiểu Cầu vào lòng. Đương nhiên cũng nhìn thấy biểu cảm thất vọng của nó.

"Chi chi!"

Ngón tay ngắn ngủn của Tiểu Cầu chỉ về phía trước. Xuyên qua màn sương mờ ảo, Lạc Y nhìn thấy bóng lưng của một thiếu niên.

Hắn vận trên người bộ trường sam màu tím nhưng không có cảm giác yêu mị, ngược lại phả ra hơi thở lạnh nhạt, cô tiêu.

Quan trọng nhất là, trên vai hắn cũng có một tiểu Cầu giống y như nàng, chỉ khác là có bộ lông màu tím mà thôi.

Này... Đây là ai? Sao hắn có Tiểu Cầu giống như nàng?

"Người là đuổi theo con vật đó mới chạy đến đây?"

"Chi chi"

Tiểu Cầu gật gật đầu.

"Vậy sao không đuổi nữa?"

"Chi chi chi chi chi chi"

Này... Lạc Y ngây ngốc nhìn Tiểu Cầu... Ta không hiểu! (*_*)

"Chi chi"

Tiểu Cầu thở dài, không thêm giải thích với Lạc Y nữa.

Chủ nhân, người mau mở ra linh trí giúp ta! Chủ nhân thông minh của ta!

Tiểu Cầu lắc lắc đầu nhỏ, vênh mông nhảy vào ngực Lạc Y.

Lúc này, Lạc Kiến cùng Nhữ Ly đã chạy tới mà người áo tím đã đi xa.

Lạc Y nhìn về hướng đó, khoe môi hơi nhếch lên, muốn gọi một cái tên, nhưng lại không tài nào gọi ra được...

Người này, rốt cuộc là ai đây?

Bạch Phong trong không gian mím môi... Bật thốt hai chữ...

Nam Thần...

Cuối cùng hạnh ngộ Nữ Thần rồi!

Chỉ tiếc là mới lướt qua nhau!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khế Ước Sủng Thú Hắc Ưng Chi Vương

Sau khi gặp mặt nam nhân từ y thần bí, Lạc Y có chút không có tâm trạng đi tiếp, nên cả nhóm quyết định dừng lại bên trong sơn mạch.

Lạc Kiến nhìn Lạc Y vung tay là đủ dụng cụ lều trại xuất hiện, khiến hắn vô cùng ngạc nhiên. Nhưng trí tưởng tượng của hắn chỉ có thể dừng lại ở suy nghĩ Lạc Y sở hữu không gian trữ vật mà thôi, chứ nếu hắn biết nàng sở hữu không gian tu luyện của thần mình không biết sẽ phản ứng thế nào.

"Y Y, muối làm thế nào sở hữu được không gian trữ vật vậy?" Phải biết rằng một Luyện khí sư có đủ trình độ tạo ra không gian trong bảo khí là vô cùng hiếm có. Hơn nữa, nguyên vật liệu luyện khí lại vô cùng quý giá khó tìm. Cả Apollo đại lục có lẽ chỉ có khoảng mười cái không gian, mà cư nhiên muối muối hắn sở hữu một cái.

"Duyên kì ngộ thôi!"

Không gian của nàng cũng có thể xem là không gian trữ vật. Ừm, thật ra thì quý hoá gấp hàng vạn lần không gian trữ vật đi, nên nói như vậy cũng không hoàn toàn xem như nói dối.

Lạc Kiến gật gù trước câu trả lời của Lạc Y. Quả là nhẫn trữ vật là chỉ có thể ngộ chứ khó mà cầu.

Lạc Y thấy Lạc Kiến dễ dàng tin tưởng như vậy thì hơi thờ phào. Nhưng dù sao nàng vẫn cảm thấy chột dạ vì đã giấu diếm sự thật.

Cũng may đại ca là hoàn toàn tin tưởng nàng!

"Hừ, con người kia đầu óc thật nông cạn, dám đánh đồng thành quả cả đời ta với nhẫn trữ vật xoàng xĩnh kia!"

Bạch Phong ở không gian run rẩy khoe miệng nói thầm, chính là uất ức không cam lòng.

Lạc Y âm thầm lắc đầu, linh khí có thể xem với bảo khí bình thường sao? Lẽ dĩ nhiên không!

"Tỉ tỉ, chúng ta làm gà nướng ăn được không?"

Nhược Ly sà vào lòng Lạc Y khẽ dụi dụi, một bộ dáng đáng yêu vô cùng.

"Muội nha, bản chất hồ li lộ hết ra rồi kia!"

Lạc Y vô cùng sủng nịnh điểm điểm cái mũi nhỏ của Nhược Ly. Nàng cũng không từ chối bắt tay chuẩn bị nướng gà.

Trước khi lên đường Lạc Y vô cùng cẩn thận bảo quản đồ ăn tươi. Nàng thật sự không nuốt nổi lương khô đâu.

Nhược Ly dựa vào Lạc Y, nhìn chăm chăm vào con gà nướng vàng rộm trên lửa khẽ chép chép miệng nhỏ.

Thật thơm a! Tỉ tỉ nướng gà thật ngon!

"Oa, mùi gà nướng, là mùi gà nướng!"

Khi gà trên lửa vừa chín tới, Lạc Y chưa kịp phân chia thì bên ngoài vang lên giọng nói nam tử trong trẻo vô cùng, kèm theo một con lóc đánh tới thịt gà trên tay nàng.

Lạc Y nhanh nhẹn nhảy ra tránh thoát móng vuốt, hơi híp mắt nhìn nam tử vừa xuất hiện.

Hắn là một nam tử vô cùng tuấn mĩ, toàn thân phủ một bộ hắc y phả ra khí chất lãnh ngạo và cuồng vọng.

Nam nhân này, rất được a!

" Cho ta... Gà..."

Lạc Y liếc mắt, trực tiếp không thèm để ý. Nàng cẩn thận chia thịt gà cho đại ca và Nhược Ly.

Nhược Ly nhìn nhìn nam tử nhú nhú mày.

Mùi ma thú! Ma thú chi vương!

" Tỉ tỉ, hần là ma thú hệ âm!"

" Ta biết, muội có biết là loại gì không?"

Nhược Ly dựa vào người Lạc Y nhỏ giọng nói.

" Muội không biết, nhưng hần toả ra hơi thở vương giả, có lẽ là hậu duệ của ma thú thượng cổ! Là vương thú!"

Vương thú? Không tệ a!

Có thể hoá hình ít nhất đã đạt cấp 7, ma thú thượng cổ chậm hơn một chút. Ai, vì hần đang ở trạng thái hoá hình nên nàng không biết rõ cấp bậc.

Nhưng chắc chắn là không yếu!

Nam tử bị lơ nhú nhú mày, thủy chung nhìn vào Lạc Y không rời.

" Ngươi là triệu hồi sư hệ âm đúng không? Ta muốn khế ước với ngươi!"

A, chưa gì đã mắc câu rồi!

Lạc Y híp mắt giả hoạt vô cùng, nhưng ngoài miệng vẫn rất lạnh nhạt.

" Ngươi muốn khế thì ta phải khế với ngươi sao?"

Quá cuồng vọng! Phải chính!

" Ngươi, nhân loại này, ta là Hắc Ưng vương giả, ta chịu khế ước với ngươi là may mắn của ngươi!"

Hừ!

Lạc Y hừ lạnh một tiếng, tiếp tục điềm nhiên xé thịt gà.

Ngươi mở lời trước thì định sẵn ngươi thua rồi!

Hắc Ưng nhìn thịt gà chép miệng. Hần đã nhịn đói ba bữa nay rồi. Hần muốn gà a!

Nếu không phải vì gà hần mới không thèm khế ước.

May mắn là nàng cũng rất mạnh, là ma pháp cấp 8 hậu kì giống hần. Nếu không, hần mới không khuất phục.

" Ta xin ngươi, khế ước với ta đi! Nha! Nha!"

Hắc Ưng hết nhìn gà rồi nhìn Lạc Y, hoàn toàn bỏ qua khinh thường trong mắt Nhược Ly.

Lạc Y phui phui tay, đứng lên.

" Ngươi muốn khế ước?"

Hắc Ưng gật gật đầu, lại liếc nhìn gà trên tay Lạc Y.

" Được! Khế ước chi trận, mở!"

Một vòng tròn nguyên tố bao quanh Hắc Ưng, mười nguyên tố đồng thời xuất hiện khiến Lạc Kiến bên cạnh lắp bắp kinh hãi.

Đù yêu nghiệt!

" Khế ước bình đẳng, khế!"

Các nguyên tố lần lượt biến mất, ám nguyên tố dung nhập tạo thành chiếc nhẫn trên ngón tay Lạc Y, bị nàng thẳng thừng vắt vào không gian.

"Chủ nhân!"

"Từ nay người gọi là Âu Dương Dạ!"

"Được, được, giờ ta ăn gà được chưa?"

Lạc Y chưa kịp trả lời, một con lốc lại thoáng qua. Trên mặt đất chỉ còn lại xương khô.

Khoé môi Lạc Y khẽ co rụt, người là đói ăn bao nhiêu lâu rồi hả?

Nhược Ly khoa trương hơn, trực tiếp ném ánh mắt khinh thường.

Người dám đánh gà với ta! Ngược chết người!

Lạc Kiến nhìn Âu Dương Dạ, rồi nhìn sang Lạc Y, hần nghĩ muối muối hần cùng lắm là song hệ ma pháp. Hoá ra hần đánh giá quá thấp nàng. Xem ra, hần phải cố gắng nhiều hơn nữa, mới có thể đứng bên cạnh muối ấy.

Lạc Y mím môi, quyết định lấy năm con gà trong không gian ra nướng. Năm con, chắc đủ rồi chứ!

Ánh mắt vô tình đảo về phía không gian giới chỉ. Tiểu Cầu tại sao trốn vào đây rồi? Từ lúc gặp nam tử kia nó có vẻ bị đá kích. Nàng cũng vậy, thuy chung không quên được cảm giác ấy, là lạ.

Tiểu Cầu trong không gian điên cuồng tập luyện. Tức chết, Từ Cầu thôi, người gặp chủ tử trước ta, còn dám mạnh hơn ta. Ta luyện chết người, luyện chết người!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Giết Hết Những Kẻ Không Biết Điều.

Đêm khuya trong sơn mạch được bao trùm bởi bóng đêm tịch tiêu, có chút quỷ dị xen lẫn tiếng gầm rú của ma thú.

Lạc Y nằm trong lều, tiếng hít thở đều đều, an ổn. Nàng khẽ trở mình, đôi mắt nguyên bản nhắm lại bây giờ lại mở ra, lạnh lẽo mà sắc bén.

Xem ra, có nhiều kẻ nhận được bài học mà không biết thu mình khiêm nhường.

Lạc Y nhếch môi mỏng, phóng thích tinh thần lực tạo thành một vòng tròn trong bán kính 30 dặm.

Trong bóng đêm, hơn 20 người mặc y phục dạ hành lần lượt vào trong bóng đêm.

Bọn chúng đều là sát thủ, trên người toả ra hơi thở khát máu nhân nhạ. Lạc Y quá quen thuộc với mùi vị này, hơi thở tử vong tịch tiêu đơn bạc.

Trong đám người này có hai người là ma pháp sư cấp 7 sơ kì, còn những kẻ còn lại trải đều ở cấp 4, 5, và 6.

Hừ!

Con chuột kia cũng quá xem thường nàng đi, chỉ bằng năng lực của những người này cũng muốn hạ sát chiêu với nàng ư?

Nên nói hần ngậy thơ hay ngu ngốc đây?

Nhược Ly vẫn dựa vào người Lạc Y bây giờ cũng vô cùng tỉnh táo. Ánh mắt giao hoạt âm thầm khinh thường những kẻ bên ngoài.

Muốn giết tí ti? Muốn chết!

Những bóng đen dần dần vây quanh lều của Lạc Y. Chúng bất động trong chốc lát như đang quan sát tình thế bên trong.

Một lát sau, bên ngoài truyền vào hơi khói nhân nhạ.

Mê hồn hương?

Cũng thật cẩn thận đi!

Ánh mắt Lạc Y hơi loé ra ánh sáng. Đôi tay ngọc ngà hơi chuyển, hai viên thuốc đã xuất hiện trên tay.

Nàng nuốt xuống một viên, còn một viên bỏ vào miệng Nhưộc Ly.

"Muội hãy qua bảo vệ đại ca đi!"

Dù biết những kẻ này chỉ nhắm vào mình nàng, nhưng nàng vẫn không nhin được lo lắng cho Lạc Kiến. Nàng sợ là những người này không không chế được nàng sẽ hạ độc thủ với Lạc Kiến.

Nhưộc Ly gật gật đầu, hoá thành bản thể, nhanh chóng lẩn đi như chiếc bóng.

Bên ngoài vẫn yên lặng, ước chừng một phút sau mới động tĩnh đao kiếm vung lên chém xuống làm lều vải rách tan. Nhưng đúng lúc đó, toàn bộ đều bị tinh thần lực phản phệ đánh bay ra ngoài.

"A"

Lạc Y đứng dậy, lười biếng dựa đầu lên ghế. Ánh mắt nhìn những kẻ muốn lấy mạng mình vẫn điềm nhiên như không.

"Ngươi... Ngươi không phải..."

Những hắc y nhân lấp bắp kinh hãi.

"Ngươi muốn hỏi tại sao ta không ngắt xiêu sao?"

Lạc Y từ từ đứng dậy, mắt hạnh khẽ nheo lại.

"Triệu gia ra tay cũng rất mạnh đi, dùng Mê hồn hương loại một. Nhưng, muốn chế trụ ta, như thế không đủ!"

Lạc Y gọi lên nụ cười nhẹ, ánh mắt đột nhiên trầm xuống nhìn những kẻ đang bị tinh thần lực của nàng chế trụ, muốn động cũng động không nổi.

"Các ngươi" Lạc Y chỉ thẳng vào đám người khẽ lắc đầu "không thể nào đánh thắng nổi ta, tốt nhất là rời đi! Ngay Lập Tức"

Hắc Y nhân nhìn nhau, biết cô gái trước mắt đã thu hồi tinh thần lực thì đứng lên trực tiếp rời đi.

Hôm nay vận chó má! Tiểu cô nương thật buồn hân!

Hắc Y nhân vừa đi, lều trại bên kia khẽ động, Lạc Kiến lao ra ngoài. Hắn nhìn Lạc Y từ trên xuống dưới đảm bảo nàng không sao mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nghe Nhưộc Ly nói, hắn thật vô cùng lo lắng cho muội muội mình.

Lạc Y nhìn Lạc Kiến lo lắng cho mình cảm thấy rất ấm áp, nên nở một nụ cười trấn an.

Nàng xoay người đi, ánh mắt nhìn về phía xa thêm vào một tia trầm trọng.

Triệu gia kia là chệ mạng quá dài sao.

Lạc Y nàng thành toàn cho họ, giết hết những kẻ không an phận.

Khoé miệng xinh đẹp khẽ nhếch lên, âm thanh thanh thúy mà đầy gai góc.

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tru Diệt Triệu Gia.

Đêm đông chí quý dị, trời không trăng, không sao, khắp nơi chỉ toàn là một màu đen. Ở trên bầu trời thành La Viễn, một vật thể xẹt qua với vận tốc cực nhanh mà người thường khó có thể dùng mắt xem xét được.

Nếu như có ai có thể nhìn thấy, hẳn sẽ vô cùng kinh hãi. Bởi đó là một Hắc Ưng, là vương của các loại ưng, nhưng... Lại chõ trên lưng một đứa bé nhỏ xíu thoạt nhìn mới 12, 13 tuổi.

Ai chẳng biết, Ưng vốn đã là loài cuồng vọng, khát máu, có tự tôn cực cao, nói chi đến Ưng Vương. Vậy, thiếu nữ đang ngồi trên lưng Ưng Vương là yêu nghiệt kiểu gì chứ?

Thế sự quả nhiên thay đổi, vương giả đầu năm nay đều rớt xuống làm toạ kỵ cả!

Lạc Y ngồi trên lưng Dạ, nhàn nhả dựa người lười biếng trên đầu vai hắn. Tư thế này quả là tư thế vô cùng đáng đánh đòn.

Dạ vừa bay vừa kêu gào trong bụng. Ta vốn là Ưng Vương dũng mãnh. Ngươi không trọng dụng thì thôi, còn bắt ta làm toạ kỵ. Nếu để loài Bạch Ưng nhìn thấy, hẳn không phải bán hết mặt đi hay sao?

Dạ chỉ làm nói thầm trong lòng chứ không dám hé răng nửa lời. Nếu Lạc Y vui hẳn còn có thịt để ăn, nếu Lạc Y buồn... Không cần nói cũng đoán được hậu quả vô cùng kinh khủng. Ừm, hẳn có linh giáo qua một chút.

Lạc Y vươn tay vuốt vuốt lông tơ trên cổ Dạ, khoé môi chậm rãi hiện ra đường cong.

"Ngươi là đang thăm rùa ta?"

Ách..

Lão đại, ngươi là biết đọc suy nghĩ của người khác sao.

Quá đáng sợ, từ nay hẳn không dám tiếp tục nghĩ bậy nữa a!

Trong lòng đã sợ đến mất mặt, nhưng Dạ vẫn cười lả giả giả dần.

"Nào có, ta làm sao dám nghĩ xấu cho chủ nhân anh minh thần võ, phong lưu, tiêu sái... A... Lông của ta!"

Lạc Y mạnh bạo đem một sợi lông trên cổ Dạ giựt đi khiến hắn đau khổ nói không nên lời... Đây là bộ lông xinh đẹp của hắn a!

"Cẩn thận da lông của ngươi. Dám nghĩ xấu cho ta, ta liền vặt hết lông ngươi bỏ vào lò nướng!"

Nghe Lạc Y nói, Dạ sợ đến nổi run rẩy bay lạc vài vòng. Hắn âm thầm lau mồ hôi.

Chủ nhân, ngươi có thể ác hơn được không?

"Chủ nhân, bên dưới là Triệu phủ!"

"Đáp xuống!"

Ánh mắt Lạc Y trở nên trầm trọng, dám mưu tính đập trên đầu nàng cũng phải xem có bản lĩnh hay không. Một cái Triệu gia nhỏ bé cũng dám ngông cuồng?

Nếu họ biết an phận, nàng cũng lười tính toán với họ. Nhưng nếu họ muốn phạm đến nàng, hậu quả chỉ có một chữ.

CHẾT!

Ai biết được hôm nay họ muốn hại nàng, ngày sau có hại đến Âu Dương gia hay không? Bây giờ căn cơ của Âu Dương gia vẫn chưa sâu, thực lực còn yếu. Nếu Triệu gia thuê đám sát thủ vừa rồi tấn công đến Âu Dương gia không biết hậu quả sẽ thế nào.

"Ngươi vào không gian ma thú đi, khi nào ta gọi hãy ra!"

"Dạ!"

Được lãnh lệnh đặc xá, Dạ vô cùng hạnh phúc lẩn mình vào không gian. Hẳn là thú khế ước của Lạc Y nhưng cơ thể nàng luôn tán ra uy áp khiến hắn không tự chủ sợ hãi.

Hắn là Ưng vương cơ mà! Đáng buồn!

Tiếng động Ưng Vương chạm đất khá lớn khiến tất cả mọi người trong Triệu phủ đều giật mình tỉnh giấc. Có lẽ cũng đoán được điều bất thường nên mọi người đều gấp gấp chạy ra ngoài.

Trong thành La Viễn có năm khu. Mỗi đại gia tộc chiếm cứ một khu làm biệt viện, diện tích này là ngoại nhân không thể xâm nhập, lại cách xa cuộc sống quần chúng. Vốn là địa bàn rất tĩnh lặng, nhưng hôm nay nó lại trở thành điều kiện để Triệu gia biến mất vĩnh viễn mà không ai hay biết.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần cho đến khi tất cả tụ họp tại đại sảnh.

Triệu Học Hữu nhíu mày nhìn vóc dáng bạch y thiếu nữ nhỏ bé đang quay lưng về phía mình cũng không dám tỏ ra khinh thường. Xung quanh địa bàn này hẳn có thiết lập nhiều bẫy và cấm chế. Có thể bình yên vào đến đây chắc chắn không phải người thường.

Triệu Học Hữu chấp tay lại nho nhã nói.

"Không biết cô nương là người phương nào? Đêm khuya đại giá quang lâm đến đây có điều gì chỉ giáo?"

Mọi người Triệu Gia đều rất ngạc nhiên. Gia chủ mắt cao hơn đầu nay lại khép nép nói chuyện với một cô nương không rõ lai lịch.

Lạc Y cất tiếng cười lạnh lạnh, âm thanh quý mị quay đầu.

"Ta tại sao lại đến đây, ngươi phải là người biết rõ hơn ai hết chứ?"

"Ngươi... Ngươi không phải đã..."

Triệu Học Hữu lấp bắp kinh hãi nhìn Lạc Y xuất hiện. Trên người hắn không khỏi toả ra một tầng mồ hôi lạnh. Mà không phải chỉ mình hắn sợ hãi. Toàn bộ Triệu gia ai không biết thiếu nữ này vừa mới vinh danh trong so đấu tam gia tộc. Tuy không nhìn ra nàng ở cấp bậc nào nhưng hẳn là rất cao đi.

Lạc Y bật cười, bước tới vài bước về phía trước, người của Triệu gia càng lùi về phía sau. Đứng trước cường giả, ai cũng phải khuất phục.

"Sao lại lấp bắp như vậy? Để ta nói giúp ngươi, ngươi muốn hỏi ta tại sao không chết trong tay mấy tên sát thủ đó chứ gì?"

Lạc Y nói rõ ràng rất nhẹ nhàng, âm thanh như suối róc rách nhưng lại khiến người khác nhìn không được sợ hãi. Nàng gầy gầy cái móng tay, phong thái nhàn nhã không để tâm. Nhưng chính phong thái này lại càng khiến mọi người lo lắng.

"Chỉ bằng đám người đó cũng muốn giết ta? Ngươi thật trả giá ta quá rẻ!"

"Không thể nào, Quỷ Sát xuất ra đều là ma pháp sư cao cấp..." Còn có hai ma pháp sư cấp 7.

"Ha Ha" Lạc Y cười rộ lên "Ngươi không thể là người bắt tài, ta không phải kẻ bắt tài. Ta tiện đây sẽ nói cho các ngươi biết để các ngươi ra đi không hối tiếc. Thứ nhất, thực lực các ngươi không đủ, thứ hai, muốn giết ta bằng được, chính là ngu!" Không kể nàng là luyện được sư đặc biệt miễn cảm với mùi được liệu, chỉ cần nói hồi phục chỉ lực trong cơ thể nàng cũng đủ hoá giải độc được chết người đáng sợ nhất.

Lạc Y không ngại nói nhiều với họ một chút. Dù sao con đường đi từ sự sống đến cái chết khắc khoải có bao nhiêu sợ hãi, nàng biết rõ hơn ai hết. Không thể trách nàng ác, chỉ trách họ chạm vào vảy ngược của nàng.

Ánh mắt Triệu Học Hữu loé sáng ra sát cơ. Trong tay áo thủ sẵn đoản đao dùng lực phóng ra.

Tiếng xé gió vun vút truyền đến, Lạc Y cũng không động. Ai cũng nghĩ nàng vì quá sợ hãi quên cả cử động, cả Triệu Học Hữu cũng cho là như vậy. Nhưng, khi đoản đao cách trái tim Lạc Y một tấc thì đột ngột dừng lại, đứng nguyên trong không khí không rơi xuống.

Triệu Học Hữu rung mình, sợ đến ánh mắt mở to run rẩy. Tinh thần lực khổng lồ quá mạnh mẽ, nàng ta đã đạt đến cấp độ kinh khủng nào? Cả đời hắn của chưa bao giờ hồi hận như lúc này, hẳn là không nên chạm đến yêu nghiệt này.

Một mảnh yên tĩnh!

Lạc Y ghé ngoáy khoé môi, vươn tay nắm lấy mũi đao kéo về xem xét.

Vốn nàng định dùng tinh thần lực làm cho đoản đao nát vụn, nhưng giữa đường lại nhận ra đoản đao này là hàng tốt. Thân đao dát bạch kim sáng loé, chuôi khắc một mặt bạch ngọc tản ra tầng đậm linh khí. Thậm chí còn đậm hơn trong không gian của Bạch Phong.

Người bình thường có lẽ chỉ thấy đây là bảo đao tốt, nhưng nàng tu luyện linh khí, bồi dưỡng linh thức nên biết nó còn mạnh hơn cả công kích nguyên tố. Thậm chí người ta không biết mình đã phải chết như thế nào.

Đao này, bảo bối nha!

Lạc Y điềm nhiên thu bảo đao vào không gian để từ từ nghiên cứu sau.

Liếc ánh mắt nhìn người Triệu Gia rúm rúm, ánh mắt nàng càng thêm thâm trầm. Muốn hạ sát chiêu với nàng lần thứ hai?

"Dạ"

Khoé môi Lạc Y khẽ nhếch, một Hắc Ưng cao lớn xuất hiện trong đại sảnh. Hắn muốn dùng tư thế kiện mỹ nhất, oai phong nhất để trợ uy cho chủ nhân a.

"Ma... Ma thú?"

Nàng còn là Triệu Hồi Sư? Triệu Hồi Sư đầu tiên sau 1000 năm qua lại xuất hiện?

Triệu Học Hữu suy sụp nhắm mắt lại. Biết thế chẳng làm, biết rồi thì đã muộn.

"Người xử lý đi, cho bọn họ ra đi thống khoái một chút! Để cảm ơn bảo đao của gia chủ đã tặng!"

Lạc Y vỗ vai Hắc Ưng một cái, hấn vỗ cánh vô cùng hào hứng. Nhưng trong lòng không ngừng khinh bỉ.

Người ta tặng người bao giờ, người tự lấy bỏ vào tay áo đấy chứ!

Ai ai, bậy, bậy, hấn sao quên nàng có thuật đọc tâm chứ, không suy nghĩ, không suy nghĩ nữa!

Cũng may, Lạc Y không biết Dạ đang nghĩ gì chứ không nàng sẽ cười chết.

Thuật đọc tâm? Nàng có sao? Chỗ tốt như vậy nàng muốn mà không được đó!

Lạc Y quay lưng lại, không muốn nhìn một hồi huyết tinh.

Còn Triệu Gia Luật, Triệu Gia Linh không có ở Triệu gia lúc này mà đã sớm đi học viện Đế Đô. Nàng sẽ tha mạng cho hai người đó nếu như họ biết điều. Nếu không, mặc kệ học viện bảo vệ, nàng cũng phải giết chết những người đó.

Qua đêm nay, một đại gia tộc cứ như thế biến mất. Chuyện này nay mai truyền đi vô cùng xa, nhưng cũng không ai dám đá động nhiều. Vì ai cũng nghĩ Triệu Gia đã đắc tội siêu việt cường giả mới dẫn tới tru diệt thảm như vậy. Cường giả, ai dám chất vấn đây?

Nhưng đó cũng là chuyện của ngày mai, bây giờ Lạc Y không để tâm. Nàng chậm rãi nhảy lên lưng Hắc Ưng, biến mất trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhập Đế Đô, Cướp Linh Quả. Thăng Cấp.

Lạc Y cười Hắc Ưng trở về nơi cắm trại. Từ xa đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng hi hữu.

Lạc Kiến đại ca trong tâm trí của Lạc Y vốn là người ôn nhu ổn trọng nhưng giờ phút này lại đang lồng lộn lên như con thú bị thương. Nếu không phải sức lực Nhược Ly liều mạng giữ lại không biết sẽ thế nào.

"Nhược Ly, muội mau buông ta ra, muội không nhìn thấy Lạc Y nhỏ bé nhu nhược sao? Nếu nàng làm chuyện nông nổi thì làm sao bây giờ?"

Từ khi bắt đầu tu luyện, các giác quan của Lạc Y toàn bộ đều phát triển, trở nên vô cùng linh mẫn. Lúc này nàng thật hận sự linh mẫn này. Nhỏ bé? Nhu nhược? Trong tưởng tượng của đại ca nàng cư nhiên là loại người này?

Bản thể Hắc Ưng của Dạ vốn mỗ nhọn hoắt cứng rắn bây giờ đang điên cuồng run rẩy. Mợ, con mắt nào của người nhìn thấy nàng nhỏ bé nhu nhược a? Nhỏ bé còn tạm chấp nhận đi. Nhu nhược... Mới là lạ. Nàng rõ ràng phần trư ăn thịt hổ a.

Bậy, bậy, hấn lại nghĩ xấu cho chủ nhân rồi, lỡ nàng vật lỏng hấn đem nướng thì làm sao bây giờ?

May mắn là suy nghĩ của Dạ không bị Lạc Y nhận ra, nếu không nàng sẽ tận lực chỉ mặt hấn mà rống. Người có từng thấy ai quay qua thịt Ưng a? Thân thể người to lớn như vậy!

"Đại ca!"

Dạ đáp xuống mặt đất, Lạc Y nhanh nhẹn nhảy xuống gọi khê một tiếng.

Lạc Kiến quay người, ánh mắt đỏ ngầu, cư nhiên phẫn nước mắt nhìn Lạc Y làm tâm nàng dâng lên từng trận nước ảm.

Đây là đại ca nàng! Tinh thần!

"Y Y!"

Lạc Kiến gấp rút tiến lại nhìn Lạc Y từ trên xuống dưới.

Hoàn hảo! Không bị thương!

Xác định được Lạc Y không có chuyện gì, sắc mặt Lạc Kiến liền khẩn cấp trầm xuống.

"Muội đi đâu? Hà?"

"Muội đi tiêu diệt Triệu gia!"

Lạc Y hơi mím môi, đáng lẽ nàng không định nói điều này với Lạc Kiến, tránh làm hắn lo lắng. Nhưng, nàng đã hoàn toàn xem họ là thân nhân, mà thân nhân thì không có gì để giấu giếm lẫn nhau.

"Cái gì?"

Lạc Kiến nghe giọng điệu Lạc Y vẫn đậm phong khinh mà nội dung lại như quả tạ nặng ngàn vạn cân gắt gao đè lấy tâm hắn thì nổi giận, gằn giọng quát lên.

"Muội có biết muội đang làm cái gì không hả?"

"Đại ca, muội hiểu ca lo lắng cho muội, nhưng muội thật sự phải làm như vậy. Hôm nay họ hạ độc thủ với muội, nay mai có khả năng ra tay với Âu Dương gia. Mà Âu Dương gia mới lấy lại địa vị, căn cơ còn yếu, làm sao chống lại Triệu gia?"

"Muội... Aiz..."

Lạc Kiến còn muốn nói gì, nhưng cuối cùng chỉ thở dài. Rồi chợt như nhớ điều gì, vẻ mặt hắn lại trầm trọng.

"Còn Triệu Gia Luật, Triệu Gia Linh..."

"Ca yên tâm, họ không biết ta làm. Và lại bọn hắn giờ đã đến học viện, được học viện bảo hộ. Chỉ cần bọn hắn an phận, muội sẽ giữ mạng lại cho bọn hắn!"

Lạc Y nhếch mi, vẻ mặt không sao cả nói. Vốn hai người đó không tạo thành ảnh hưởng với nàng. Bây giờ không, tương lai không và mãi mãi cũng không!

Nhóm Lạc Y nghỉ ngơi thêm hai canh giờ thì tiếp tục lên đường. Nhưng lần này nhân hạ hơn hẳn, nhóm trực tiếp lên bản thể Hắc Ưng mà đi.

Dạ rõ ràng khóc không ra nước mắt, chờ chủ nhân xem như thôi đi. Vì có gì hắn phải tải thêm thối Hồ Li cùng con người yếu nhớt này.

A a a a a a a... Quá khi dễ người ... Không phải, là ma thú... Ma thú...

Lạc Y nhìn không gian vun vút qua trước mắt mình tự thấy có điểm tiện lợi. Dạ bay nhanh kinh người khiến xung quanh dường như biến thành tàn ảnh.

Nàng thu được lợi lớn a!

Lạc Y hí mắt, ánh mắt giáo hoạt không hề che giấu làm Dạ đang cõng người trên lưng cảm nhận được cũng sợ phát run.

Chủ nhân, thỉnh ngài ít phúc hắc đi!

Nhờ có Dạ mà nguyên bản chặng đường tám ngày chỉ đi hai ngày là đến nơi. Lạc Y phân phó Dạ đáp xuống bãi đất trống trong sơn mạch Hoà Viễn, ngoại thành Đế Đô.

Chỉ cần băng qua sơn mạch này là có thể đến Đế Đô.

Lạc Y chính là vô cùng mong chờ đến được Đế Đô a, nàng còn muốn bán hết đan dược tồn kho a!

Vốn Sơn mạch Hoà Viễn là sơn mạch cao cấp. Nơi này là nơi tập trung quần ma thú hệ hỏa cấp cao, thậm chí có ma thú đạt đến cấp 9. Những ma thú cấp 4, 5, 6 tùy tiện quơ tay cũng được một nắm.

Ban đầu Lạc Y luôn thắc mắc tại sao trong các Sơn mạch chưa từng xuất hiện ma thú trên cấp 9. Nhưng sau này nàng cũng hiểu được đại khái là có một thế lực thần bí đã thu thập những ma thú đó. Thế lực này rất kì dị, chẳng ai biết họ là ai và chẳng biết có bao nhiêu người, nhưng thực lực thì quả thật mạnh.

Có lẽ nhờ thế lực này mà sơn mạch Hoà Viễn mới bớt đi phần nguy hiểm, nhưng đa số mọi người vẫn ngại tiếp xúc với nó mà trực tiếp đi đường vòng. Nên sơn mạch hằng năm cùng lắm chỉ đón tiếp cường giả hoặc học viên các học viện lịch luyện mà thôi.

Lạc Y vô cùng hào hứng cùng mọi người đi vào sơn mạch, hiện tại nàng đã muốn chạm bình cảnh ma pháp sư cấp 9, chỉ còn thiếu cơ hội mà thôi, so với cấp 9 không sai biệt lắm nên vào sơn mạch cũng không quá ảnh hưởng.

Nàng muốn nhân cơ hội vơ vét a! Sơn mạch ít người đến sẽ càng nhiều bảo bối.

"Tỉ tỉ, có hương thơm... Ứm..." Nhược Ly héch cái mũi nhỏ tinh tế hít vào thưởng thức "là Hoà Linh quả..."

Nhược Ly đưa ra phán đoán vô cùng sung sướng reo lên. Nàng là Hoà Hồ, đối với ma pháp hoà hệ và thực phẩm hoà hệ đặc biệt linh mãnh.

Hoà Linh quả? Bảo bối!

Lạc Y hai mắt sáng lên. Đây là thánh phẩm tăng năng lực nha, nó còn là một trong những vị thuốc điều chế Tủy Tuỷ đan nữa.

Đáng ra, Hoà Linh quả không cần cũng được. Nhưng, không có Hoà Linh quả, quá trình tẩy kinh phạt tủy sẽ đau đớn vô cùng.

Lạc Y muốn điều chế cho người trong gia tộc sử dụng, nàng không muốn họ chịu đau đớn dù là một chút.

"Hương này!"

Nhược Ly tiến lên dẫn đầu, Lạc Y Lạc Kiến nhanh chóng đi theo. Quả nhiên, cách bọn họ không xa là ba cây Hoà Linh quả trĩu quả chín muồi toả hương nghi ngút.

Nhược Ly mừng rỡ tiến lại muốn hái quả, nhưng chưa kịp đụng vào thì một uy áp đè xuống bức lui nàng về phía sau vài bước.

Lạc Y thấy Nhược Ly lùi lại vội tiến lên đỡ lấy. Ánh mắt hơi lướt qua người phía trước. Hắn là một nam tử trung niên gương mặt dữ tợn đang nhìn chăm chăm đám người uy hiếp rồng lên từng hồi.

Ma thú cấp 9 hậu kì!

Lạc Kiến nhìn hình dáng con người trước mặt cũng nhận ra huyền cơ. Đây hẳn là thú thủ bên cạnh Hoà Linh quả đi.

Nhưng hắn mạnh quá, ánh mắt Lạc Kiến đảo qua Lạc Y âm thầm quyết định. Nếu có nguy hiểm hắn cũng sẽ hết sức bảo hộ muội muội.

Lạc Y vẫn đứng thẳng, thoát nhìn vẫn vân đạm phong khinh nhưng ánh mắt cũng lộ ra tia trầm trọng. Ma thú này, thực lực mạnh.

"Ai cho các ngươi đánh chủ ý lên Linh quả của ta?" Nam tử gầm lên bạo ngược. Hừ, hắn vốn là Bạo Hầu hoà hệ cấp 9 hậu kì, vốn muốn dựa vào linh quả đột phá bình cảnh tấn giai thống lĩnh, vậy mà có kẻ dám đánh chủ ý. Thật lớn gan!

Lạc Y cười mỉm vô cùng dịu dàng, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên nghị.

"Ta thích lấy thì sẽ lấy!"

"Nhân loại to gan, hôm nay ta quyết tâm dạy dỗ ngươi!"

Bạo Hầu gầm lên, biến về bản thể uy hiếp Lạc Y.

Lạc Kiến phía sau nghĩ muốn kéo nàng lại nhưng Lạc Y lại chuyển cho hắn ánh mắt an tâm, hắn mới bình tĩnh lại.

Bạo Hầu thấy không uy hiếp được Lạc Y lại biến về bản thể hình người. Nhanh chóng ngưng tụ hoà nguyên tố đối chiến.

Lạc Y cười cười, cũng đem hoà nguyên tố ngưng tụ.

Lấy độc trị độc.

Bạo Hầu thấy Lạc Y cũng là Hoà nguyên tố thì âm thầm phấn khích. Nếu nàng là Thủy hắn sẽ còn suy nghĩ nhưng Hoà thì không đáng ngại. Chưa nói hắn tu vi cao hơn, liên nguyên tố của ma thú cũng nồng đậm hơn con người.

Có điều hắn đã lầm. Lạc Y vốn có tinh thần lực cực mạnh không chế, mà ma pháp của nàng trải qua tu luyện từ sách của Bạch Phong cũng trở nên cường hãn, đạt đến mức độ Thủy Hoà bất dung đi.

"Hoả cầu, đi!" Bạo Hầu lớn tiếng cho viên cầu Hoả lao về phía Lạc Y.

"Hoả chi tiền, đi!"

Hoả tiền ngưng tụ trên tay Lạc Y lao vút đi, mãnh liệt xuyên qua Hoả cầu. Hoả cầu bị Hoả tiền xuyên qua ngưng một giây, sau đó nhanh chóng tan rã thành những đoá hoa lửa bắn ra tứ phía.

Bạo Hầu nguyên đang đắc ý trợn trừng mắt nhìn Hoả tiền lao tới trước mặt mình, vừa vận tấn công thẳng vào tim hắn.

"A"

Bạo Hầu gào lên đau đớn phun ra một ngụm máu rồi theo quỹ đạo vòng cung bay lên đụng vào gốc cây.

Quá mạnh!

Bạo Hài chỉ nghĩ đến chữ này rồi nhắm mắt tắc thở. Trong phút chốc hần biến về bản thể, Lạc Y tiến lên một đao hạ xuống lấy đi ma tinh. Ma tinh của ma thú cấp 9 hậu kì không tồi.

Đáng ra Lạc Y không dễ thắng như vậy. Nàng cố ý đánh vào chỗ hiểm, giằng co lâu đối với nàng không tốt.

A!

Tinh thần Lạc Y chấn động. Thăng cấp!

Nàng vội ngồi xuống xếp bằng, đem nguyên tố đồng loạt tấn công bình cảnh.

Phanh!

Hào quang thăng cấp sáng chói loá xuất hiện. Ma pháp sư cấp 9. Cùng lúc đó, Nhưộc Ly và Dạ cũng đồng thời thăng cấp.

Quang mang thăng cấp sáng rực cả góc trời.

"Tỉ tỉ"

"Chủ nhân!"

Dạ và Nhưộc Ly vô cùng vui mừng. Vốn tu luyện vô cùng khó khăn, nhất là với ma thú khế ước sẽ hoàn toàn lệ thuộc chủ nhân.

Bọn hần chính là may mắn có chủ nhân cường hãn như vậy!

So với hai người vui mừng thì Lạc Y hơi trầm xuống. Nàng nhận ra chỉ có Hoà nguyên và Âm nguyên mạnh lên, các nguyên tố khác vẫn bất động. Xem ra nàng phải tìm cách khắc phục hiện tượng này trước khi tìm được ma thú khế ước. Nếu không, nàng buộc phải từ bỏ tám nguyên tố còn lại. Phải có cách khắc phục! Nhất định!

Nàng quyết định tới Lữ điểm sẽ tranh thủ vào không gian Bạch Phong một chút.

"Được rồi, chúng ta hái linh quả rồi đi thôi!"

Lạc Y cười cười đem một Linh quả đỏ như máu ném vào không gian, chỉ cần một quả là tốt rồi. Nuôi trồng trong không gian vẫn tốt hơn bên ngoài.

Lạc Kiến và Nhưộc Ly nghe nói không kiêng kị tiến lên đem ba cây Hoà Linh quả vật trữ.

Dạ không cần Hoà linh quả nhưng hần vẫn tò mò ăn thử một quả. Nào ngờ vừa bỏ vào miệng liền phun.

Mợ, chất kinh khủng!

Lạc Y phì cười nhìn Dạ, vô thức lại nhớ đến Tiểu Cầu trong không gian. Nó tham ăn như vậy liệu có thích thứ này không?

Tiểu Cầu trong không gian luyện tập chợt run rẩy. Nó mà tham ăn à? Ủm, một chút thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bán Đan Dược.

Ra khỏi Sơn mạch Hoà Viễn, nhóm Lạc Y thẳng tiến vào kinh thành. Đến đây, nàng bỏ ra chút kim tệ nhờ một đại thúc tìm một Lữ Điểm yên tĩnh chờ ngày tổng sát hạch học viện.

Lữ điểm Vạn Anh chỉ là một lữ điểm bình thường ở đế đô. Vị thế không tốt nên sinh ý không nồng đậm, tương đối yên tĩnh. Lạc Y rất hài lòng với lữ điểm này.

Bốn người tổng đặt ba phòng. Đáng ra Lạc Y định đặt mỗi người một phòng nhưng Nhưộc Ly kiên quyết muốn ngủ cùng nàng nên nàng cũng không chối từ. Nàng cũng rất thích ngủ cùng Nhưộc Ly a, da thịt trẻ con mềm nộn như sữa, khi nàng dụi vào lòng sẽ vô cùng thoải mái.

Sắp sắp xong chuyện điểm dừng chân, Lạc Y liền tính đến chuyện bán đan dược. Nàng hỏi vị đại thúc bản địa dược phòng có danh tiếng tốt thì hần liền chỉ cho nàng Phúc Dược đường, còn niềm nở muốn đưa nàng đi.

Lạc Y không từ chối mà trực tiếp lên xe, dù sao đỡ mất công tìm đường vẫn tốt hơn a!

Phúc Dược đường nằm ở vị trí trung tâm Đế Đô, từ chỗ này cách học viện không xa.

Phúc Dược đường làm ăn tốt không chỉ vì họ có nhiều đan dược quý mà cách làm ăn lấy uy tín làm đầu khiến mọi người luôn ưu tiên mua dược ở Phúc Dược đường.

Lạc Y cũng phải thăm tẩm tắc lão bản của Phúc Dược đường biết làm ăn.

Bước vào trong đại sảnh, Lạc Y đưa mắt đánh giá xung quanh. Không gian rộng lớn nhưng đa số là những học thảo dược và tử đan dược. Ngoài ra trang trí xung quanh đều rất trang nhã khiến người ta dễ chịu.

"Cô nương đến đây mua đan dược sao?"

Một dược đồng tiến lên quy củ niềm nở tiếp đón Lạc Y, nàng cười nhẹ một nụ, nghiêm túc lắc đầu.

"Ta tới bán đan dược, không biết ở đây có mua chăng?"

Dược đồng ngạc nhiên nhìn Lạc Y, hẳn làm việc ở đây đã lâu thấy không ít người tới bán đan dược nhưng chủ yếu là những lão giả luyện đan danh tiếng, chưa từng thấy người nào trẻ tuổi như vậy, nàng xem ra mới 11, 12 tuổi thôi mà!

Cho dù vô cùng thắc mắc nhưng dược đồng vẫn như cũ không quá đi sâu vào. Hắn chỉ khom người nói với Lạc Y.

"Bán đan dược ở tầng ba, cô nương đi theo ta tới phòng chờ, lão bản sẽ tới ngay!"

"Được!"

Lạc Y thoải mái đáp ứng theo chân dược đồng đến phòng chờ. Ước chừng khoảng một khắc sau, một nam tử trung niên bước vào gian phòng, sau lưng còn có dược đồng vừa rồi đi theo.

Lạc Y ngẩng đầu, yên lặng đánh giá người vừa tới. Nam tử trung niên nhìn rất nho nhã, khuôn mặt chính khí, dễ dàng làm người khác tin tưởng.

Rất có hảo cảm nha!

Trong lúc Lạc Y đánh giá, nam tử cũng đánh giá Lạc Y. Mặc dù nhìn tuổi nàng nhỏ không chắc bán được mấy viên đan dược nhưng hắn vẫn như cũ hiếu khách.

"Ta là Phạm Nhạc, lão bản Phúc Dược đường, cô nương đến bán đan dược, chẳng hay là đan dược gì?"

Phạm Nhạc không kiêu không siểm nịnh, bộ dáng văn đạm phong khinh nói.

"Rất nhiều! Ta bày lên cái bàn dài kia được không?"

Phạm Nhạc ngạc nhiên, hơi ngo ngắc gật gật đầu.

Lạc Y vung tay lên, nhiều bình đan dược theo tay nàng xuất hiện ngay ngắn xếp lên bàn, ước chừng cũng hơn một trăm bình.

Cảnh tượng làm người ta dụi mắt nói không nên lời.

"Ở đây có 121 bình đan dược, mỗi bình đan dược có mười viên, có 21 bình đan dược cấp 1, 25 bình đan dược cấp 2, 32 bình đan dược cấp 3, còn lại là cấp 4, thỉnh lão bản kiểm tra, định giá."

Phạm Nhạc run rẩy đến bên bàn kiểm tra đan dược, hẳn mừng đến nỗi muốn nhảy lên. Đan dược này ngửi mùi hương nồng đậm, cấu trúc lại khác hẳn đan dược bình thường, nhưng tuyệt đối chất lượng tốt hơn rất nhiều. Hàng tốt a!

"Ta đều mua hết, ta lấy mức giá cao nhất của các phẩm đan dược mua hết chỗ dược này!"

Lão bản nói nhanh như sợ Lạc Y đổi ý, vội sai dược đồng lấy bàn tính tính tiền.

Giao dịch chớp nhoáng đã xong, Lạc Y còn được tặng giá một thành so với giá đan dược hiện tại. Lúc đi, lão bản còn đặt vấn đề hợp tác lâu dài a.

Lạc Y đương nhiên là vui vẻ đồng ý. Nàng dược ưu tiên như vậy cơ mà. Thấy thấy thủy tinh tạp trong tay, Lạc Y cười không khép miệng lại dược. Nàng là tiểu phú bà a!

Lạc Y vui mừng, đầu hay, ở một góc khuất có một thiếu niên chăm chú nhìn nàng. Đó đúng là tử y thiếu niên và Tử Cầu đang chi chi không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* dược tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hợp Nhất Nguyên Tố.

Đêm khuya trong Sơn mạch Hoả Viêm, một đạo kinh khí di động với tốc độ kinh người khiến cho chúng ma thú trong sơn mạch khiếp nhược gào lên ngao ngao vội cong đuôi tìm đường chạy trốn.

Thiên a, ban ngày đã có một yêu nghiệt chiến đấu vượt cấp rồi, đến tối lại đón tiếp ác thần ghé thăm nữa sao?

Đầu năm nay làm ma thú thật chẳng sung sướng gì a!

Đạo kinh khí lướt qua như con gió khiến chúng ma thú lạnh thấu xương, hấn tiến sâu vào sơn mạch và cuối cùng dừng lại bên ba cây Hoả Linh quả bị vật trụi lủi.

Đây chính là chỗ mà buổi sáng nhóm Lạc Y đã dừng chân. Nếu như nàng có ở đây nàng sẽ nhận ra ngay người xuất hiện chính là thiếu niên từ y _ Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần tiến lại phía ba cây Hoả Linh quả, tay khẽ vuốt ve tán lá, trong đôi mắt màu nâu thăm thẳm dâng lên một tia khó hiểu kì lạ.

Nàng là ai? Tại sao ta luôn cảm thấy nàng rất quen thuộc, giống như đã biết nhau từ lâu. Nhưng kì lạ là ta chưa gặp nàng bao giờ.

Nàng rốt cuộc là ai?

Một tia trí nhớ xẹt nhanh qua đầu Lãnh Hàn Thần, hấn muốn bắt giữ nhưng thủy chung vẫn không bắt được cái gì.

Phong ấn kí ức đang dần buông lỏng... Có lẽ gặp nhau xác thực là một định mệnh.

Hấn có cảm giác hấn sẽ gặp lại nàng sớm thôi. Rất nhanh sẽ gặp lại...

Trong khi thiếu niên rối rắm với những kí ức và suy nghĩ thì Lạc Y vẫn vô tư. Nàng lách mình tiến vào không gian với Bạch Phong.

"Ngươi giờ mới nhớ đến ta a?"

Bạch Phong trong y phục màu trắng thướt tha tiến lại, nàng vươn tay tao nhã vuốt lọn tóc, khoé môi hơi cong lên thành bộ dáng hờn dỗi vô cùng xinh đẹp.

Lạc Y ngại ngùng sờ sờ cánh mũi. Nàng cũng không muốn như vậy mà, nhưng nàng thực sự quá bận, không thể tùy thời tiến vào không gian được. Nếu để Lạc Kiến phát hiện điểm dị thường sẽ không hay.

Bạch Phong hừ một tiếng.

"Ngươi lại định nói ngươi rất bận đi?"

"Đúng là như vậy a!" Lạc Y cười khỏ, vội lảng sang chuyện khác "Tiểu Cầu như thế nào rồi?"

Lạc Y thật sự rất nhớ Tiểu Cầu, mấy ngày nay không thể gặp nó không biết nó sống như thế nào a?

"Hừ, ngươi đừng nhắc đến con vật đó nữa. Thật tức chết ta. Nó dám suốt ngày tiến vào toà Linh quang của ta, vừa ra ngoài liền nhai nguyên một mảng lớn thảo dược ta vất vả trồng một vạn năm, còn cắn luôn cả mạch khoáng thạch của ta. Tức muốn chết!"

Lạc Y nghe mà khoé môi giãn giãn, đừng nói Bạch Phong nổi điên, là nàng cũng sẽ tức giận a!

Phá cửa! Quá phá cửa!

Thảo dược một vạn năm tùy tiện đào một gốc cũng là giá trị liên thành. Tiểu Cầu ăn nguyên một mảnh nha!

Mạch khoáng thạch? Mạch khoáng thạch trong không gian là mạch khoáng thạch bất nguồn từ thần giới, chính là linh khí nồng đậm có được không?

A a a a a, phá cửa a!

"Vậy... Bây giờ nó thế nào?"

Ăn nhiều chất đại bổ như thế ngươi không có da tróc thịt bong đi!

"Ta không biết, nó không cho ai gặp hết. Nhưng ta cũng thấy kì lạ, thân thể ma thú này hình như ẩn chứa phong ấn, ta không có cách biết được hẳn tu luyện cái gì, mỗi lần muốn đưa linh khí dò xét đều bị đánh bật ra!"

Lạc Y kinh ngạc khi nghe Bạch Phong nói. Cho dù bây giờ Bạch Phong không có bản thể nhưng năng vẫn vô cùng mạnh mẽ. Nhưng năng mạnh như vậy mà vẫn không thể dò xét được Tiểu Cầu thì nó còn mạnh mẽ đến mức độ nào?

Mặc dù trong lòng rất khó hiểu nhưng Lạc Y cũng chỉ đành lắc đầu. Đến đâu hay đến đó thôi.

Chỉ là năng rất không ngờ nhìn thân thể béo tròn có vẻ vô dụng kia lại ẩn chứa lực lượng kinh thiên.

"À, ta vào đây là muốn hỏi một chuyện!"

"Chuyện gì?"

Bạch Phong hỏi không câu nệ.

"Có cách nào đồng thời tu luyện mười nguyên tố ma pháp để chúng phát triển cùng lúc không?"

Bạch Phong nhíu chân mày.

"Ngươi gặp bình cảnh rồi?"

"Ừm, trừ hai nguyên tố có kí khắc ước ma thú ra thì các nguyên tố khác không phát triển được!"

Lạc Y rất khổ não nha! Toàn hệ ma pháp cũng không dễ tu luyện.

"Thật ra là có!"

Bạch Phong hơi ngập ngừng.

"Thật có sao?"

Lạc Y hết sức vui mừng, thật tốt quá!

"Đừng vội mừng, phương pháp không dễ như vậy!"

Đến lượt Lạc Y nhíu mày.

"Là sao?"

"Có lẽ rất khó khăn nhưng chắc ngươi sẽ thành công. Đầu tiên ngươi sẽ phải điên cuồng hấp thụ nguyên tố ma pháp đến cực hạn nhưng không luyện hoá. Sau đó sẽ để nguyên tố bùng nổ phá vỡ kết cấu kinh mạch để hồi phục chi lực tiếp tục mở rộng và cải tạo. Tiếp theo ngươi vận dụng bí pháp trong cuốn sách này tách riêng từng nguyên tố rồi dung hợp lại, dung hợp đến khi nào ma pháp nguyên tố có màu trắng tinh khiết!"

"Hỗn độn lực?"

"Đúng, hỗn độn lực là lực cực kì hiếm sinh ra trên con người nên ngươi dùng bí pháp tạo nên chính là nghịch thiên. Rất khó khăn. Bù lại, ngươi từ nay sẽ tu luyện hỗn độn, đồng thời tăng lên các loại ma pháp. Khi chiến đấu vẫn có thể tách nguyên tố để áp chế công kích!"

Bạch Phong cẩn thận chi tiết đều nói hết.

"Có ảnh hưởng đến kế ước thú không?"

"Không!"

Nghe được Bạch Phong đảm bảo, Lạc Y không còn lo ngại nữa liền tiến vào trạng thái tu luyện.

Nói quả nhiên dễ hơn làm! Khi bắt đầu công phá kinh mạch, Lạc Y đau đến chết đi sống lại, nhưng năng vẫn kiên trì không từ bỏ.

May mắn là hồi phục chi lực tiến hành cải tạo ngay sau đó, đem kinh mạch mở rộng thêm ba lần, từng chút từng chút bồi dưỡng cải tạo thành một dạng bền chắc, cứng rắn.

Quá trình khó khăn vẫn tiếp tục. Tách nguyên tố rồi tiến hành dung hợp theo thứ tự cũng vô cùng khó khăn. Tinh thần lực tiêu hao rõ ràng tăng dần theo cấp số nhân. Cho dù Lạc Y tinh thần lực giống như vô hạn cũng không thoát khỏi mệt mỏi.

Một ngày

Mười ngày

Một tháng

Một tháng hai mươi hai ngày...

Trong không gian tràn ngập linh khí dao động bùng nổ một quang mang trắng tinh khiết bao quanh người Lạc Y. Trên người nàng giống như trong suốt, da trắng nõn, tóc đen nhánh... Đây chính là bộ dáng xinh đẹp tuyệt luân.

Sự biến đổi từ trong ra ngoài thật khiến người khác phải ngước nhìn.

Bạch Phong mỉm cười, môi mấp máy khẩu hình "Chúc mừng".

Đây mới chính là bộ dáng của Thần Nữ.

Lạc Y vươn tay ngưng tụ nguyên tố ra một mảng trắng tinh sau đó lại liên tục đổi màu của mười loại nguyên tố ma pháp.

Nàng vô cùng vui vẻ cười tới đôi mắt cũng cong cong.

Thật tốt nha, các nguyên tố còn lại đều được cải thiện a!

"Chi chi"

Một cục thịt tròn vo nhảy vào lòng nàng liêu mạng dụi dụi khiến nàng giật mình.

Là Tiểu Cầu cuối cùng cũng xuất quan nha! Hôm nay nàng rất vui nên tốt bụng tha cho nó tội phá sản của nàng vậy.

Tiểu Cầu không hay biết suy nghĩ của Lạc Y, chớp mắt một cái đã ra ngoài không gian.

Hơn một tháng ở trong không gian bên ngoài chỉ vài khắc. Quả nhiên là điểm lợi ích không nhỏ a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Khảo Hạch Học Viện Đế Đô.

Sau khi dung hợp được mười loại nguyên tố, Lạc Y dùng thời gian còn lại để luyện tập. Dù sao tiếp nhận lực lượng mới cơ thể vẫn sẽ gây ra bài xích nhỏ, đòi hỏi nàng phải luyện tập mới có thể sử dụng nhuần nhuyễn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày khảo hạch học viện.

Sáng sớm, Lạc Kiến đã đến đánh thức Lạc Y dậy để chuẩn bị đến học viện.

Sau nhiều ngày luyện tập điên cuồng, Lạc Y quả thật rất mệt mỏi, đôi mắt đều muốn nhắm lại. Nhưng chỉ vừa nghe đến khảo hạch nàng đã muốn tỉnh hẳn.

Thiên a, ngày quan trọng như vậy nàng vẫn còn muốn ngủ!

Lạc Y thầm khinh bỉ khả năng chịu đựng của mình trong lòng, lần sau trước những ngày quan trọng thế này nàng sẽ dành riêng một ngày để ngủ mới được.

Vì học viện Đế Đô là học viện vô cùng tốt, những lão sư cũng vô cùng tài giỏi, Lạc Y sợ họ sẽ phát hiện hơi thở ma thú trên người Nhược Ly và Dạ nên để họ trở về không gian ma thú. Đến cả Tiểu Cầu muốn đi với nàng cũng bị nàng cường chế đá vào không gian.

Đùa sao, cả ngàn năm Triệu Hồi sư không xuất hiện, đi với ma thú rõ ràng là vạch áo cho người xem lưng nha!

Học viện Đế Đô là học viện cổ xưa với lịch sử hình thành từ hơn một ngàn năm trước, kiến trúc cổ xưa tràn ngập hơi thở thần bí, rất có danh tiếng. Tuy rằng không so sánh được với học viện trên các quốc gia khác nhưng ở Chu Quốc rõ ràng là học viện hàng đầu.

Khi Lạc Y đến sân khảo hạch, mọi người đã đến rất đông. Người đến khảo hạch xếp thành một hàng từ trong phòng đến cuối hành lang. Cũng may học viện đông lão sư, phân chia ra làm việc rất công bằng, nếu không với số lượng người như thế này không biết họ phải khảo hạch đến khi nào.

"Đi, trước đi lấy phiếu đăng kí!"

Lạc Kiến kéo tay Lạc Y nhắc nhở khiến nàng dòi mắt khỏi đám người, nhanh nhẹn đi theo sau đại ca.

Lạc Kiến giúp nàng đăng kí xong xuôi đang muốn cầm phiếu đi xếp hàng khảo hạch thì có người gọi hắt lại.

"Lạc Kiến!"

Lạc Kiến và Lạc Y quay đầu lại nhìn thì thấy một tên nhóc tròn lẳng như hột mít đang bì bạch chạy tới.

Lạc Y chớp chớp mắt hạnh, thầm nghĩ với vóc người của hắt lần sẽ có vẻ nhanh hơn! Hắc hắc! Đù đáng yêu!

Trầm Mặc Thiên nhìn Lạc Y chớp chớp mắt trong lúc vô tình để lộ khí chất thánh khiết nhưng vẫn không kém phần quyến rũ thì lâm vào ngây ngốc một trận.

Lạc Kiến nhú nhú mày kiểm, thấy bạn tốt nhìn muội muội muốn không chớp mắt thì không hài lòng vươn tay đánh thẳng vào đầu hắt.

Aiz, cũng không thể trách hắt a. Không biết tại sao Lạc Y sau một đêm gương mặt đến khí chất đều thay đổi thành xinh đẹp phóng khoáng. Đến hắt là đại ca mà cũng suýt nữa không nhận ra nàng!

"Lạc Kiến, người dám đánh ta a? Ta với người là bạn hữu kẻ vai chiến đấu, chia ngọt sẻ bùi, san sẻ..."

Trầm Mặc Thiên la lên oai oái, bắt đầu diễn khúc bất tận khiến Lạc Kiến phiền chán bịt tai lại.

"Đù! Đù rồi!"

Lạc Y lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Kiến bộ dáng thiếu niên hắt thì thầm khâm phục thiếu niên này. Xem ra, quan hệ giữa bọn họ rất tốt nha!

Trầm Mặc Thiên bữu môi, ngón tay cái quệt ngang qua mũi, bộ dáng đáng yêu lướt qua nàng hai mắt liền toả sáng.

"Đây là..."

"Muội muội ta, Lạc Y. Y Y, đây là Trầm Mặc Thiên!"

Lạc Kiến theo quy củ giới thiệu.

Lạc Y híp mắt lại, cũng gọi một tiếng.

"Thiên ca ca!"

"Y Y muội đừng khách sáo! Muội muội của Lạc Kiến cũng giống như muội muội ta thôi!"

Trầm Mặc Thiên vô cùng hài lòng, cười đến mắt cũng híp lại thành đường chỉ. Nhưng rõ ràng là hắt không cười được lâu.

"Ca ca, người đi tán gẫu với nữ nhân liền bỏ rơi ta trong đó? Ta về sẽ mót mẫu thân a!" Giọng nói thiếu nữ trong trẻo nhưng tràn đầy uy hiếp khiến gương mặt bụ bẫm của Trầm Mặc Thiên co giật từng hồi, vội vã chạy đi chân chó xoà dẹt.

"Muội muội, ca ca không có ý đâu. Đừng mách mẫu thân được không? À, chiều ta đưa muội đi Phúc điểm ăn thịt linh thú, lại đến Phúc Y Phưởng mua mẫu đồ mới nhất được hay không?"

Thiếu nữ hừ một tiếng không trả lời, chỉ lễ phép chào Lạc Kiến.

"Lạc Kiến ca ca" lại quay sang Lạc Y, ánh mắt đã cong thành hình bán nguyệt "Xin chào, chúng ta đồng tuổi đúng không? Ta đi khảo hạch luyện đan sư, người khảo hạch cái gì? A, ta quên, ta tên là Trầm Mặc Ngân! Còn người?"

Lạc Y nhìn Trầm Mặc Ngân đáng yêu trước mắt hảo cảm liền tăng, hoà nhã trả lời.

"Ta là Lạc Y, khảo hạch ma pháp sư!"

"Tốt, tốt, vậy người giống ca ca ta, hắt cũng học ma pháp sư a! Chúng ta thật có duyên!"

Trầm Mặc Ngân lú lo liên hồi nhưng cũng không làm Lạc Y phiền chán, ngược lại hết sức hứng thú nghe, dù đôi lúc những câu nàng ta nói không tìm ra miến logic nào với nhau.

Nếu không phải Trầm Mặc Ngân đến lượt khảo hạch có lẽ nàng còn muốn nói nhiều nữa.

Nhìn theo bóng lưng hai huynh muội Trầm gia bước đi, Lạc Y cũng theo Lạc Kiến tới khu vực khảo hạch.

Vừa vặn mọi người tàn đi rất nhiều, không bao lâu đã đến lượt nàng.

Lạc Y tiếng đến bên chiếc bàn. Người khảo hạch là nam tử trung niên với gương mặt nghiêm nghị. Trước mặt là quả cầu thủy tinh trong suốt dùng để khảo hạch.

"Đem tay đặt lên thủy tinh cầu truyền nguyên tố ma pháp của ngươi vào!"

Nam tử máy móc nói, Lạc Y lại phân vân. Nàng là ma pháp sư toàn hệ nha, nên chọn loại nào đây!

Nàng sử dụng thành thực nhất là Hoà và Âm nhờ sự giác ngộ khổ ước thú. Âm nguyên tố hiếm thấy, vẫn là nên dùng Hoà đi.

Nghĩ vậy, Lạc Y vươn tay chạm vào thủy tinh cầu, tinh thần lực tức chế chỉ truyền ra nguyên tố Hoà nồng đậm.

Nam tử trung niên nhìn quả cầu ánh mắt loé tinh quang ngẩng đầu nhìn Lạc Y.

"Thông qua! Qua bên kia kiểm tra tinh thần lực!"

Nói xong lại tích vào phiếu đăng kí của Lạc Y.

Hoà nguyên tố thượng đẳng!

Lạc Y nhìn nhìn, ánh mắt vẫn điềm tĩnh không lộ ra kiêu ngạo đem phiếu đăng kí theo hướng lão sư chỉ.

Thái độ của nàng khiến lão sư rất hài lòng.

Không kiêu ngạo, không siểm nịnh! Hậu sinh khả ư y nha!

Hắn không hề hay biết, Lạc Y không mừng rỡ vì vốn thực lực của nàng không thể nào so với người bình thường! Hai chữ Thượng đẳng vẫn chưa đủ để hình dung về nàng.

Lạc Y đến khu kiểm tra tinh thần lực. Quy cách vẫn như cũ, nhưng lần này là khống chế tinh thần đi vào thủy tinh cầu!

Lạc Y vươn tay đặt lên thủy tinh cầu, nhưng nàng chỉ vừa phóng xuất một tia tinh thần lực nhỏ thì quả cầu thủy tinh đã vỡ tan.

Lão sư khảo hạch tinh thần lực nhìn quả cầu muốn vỡ ngăn. Hắn không hề tức giận mà còn lộ ra hài lòng đan xen kinh ngạc.

"Tốt lắm! Tinh thần lực siêu cường! Thông qua, chúc mừng ngươi trở thành tân tú mới học viện Đế Đô."

Lạc Y ngại ngại nhận lại phiếu đánh giá. Nàng cũng không muốn đâu, nhưng sau quá trình dung hợp nguyên tố, tinh thần lực của nàng đã mạnh như vậy.

Lạc Y vốn không muốn để lộ quá nhiều, may mắn là quả cầu thủy tinh kia chỉ chịu được áp lực sơ giai, quả cầu bể, lão sư liền nhận định nàng là tinh thần trung giai. Nếu hắn biết tinh thần lực nguyên bản cường đại của nàng còn sẽ không nói nên lời hơn nữa.

Lạc Y vốn muốn nhanh chóng trở về gặp Lạc Kiến nhưng nàng chưa đi được mấy bước lão sư đã gọi nàng lại.

"Lão sư có điều gì chỉ giáo?"

Lão sư trung niên cười hiền từ.

"Chỉ giáo thì chưa đến lúc, nhưng ta muốn hỏi ngươi muốn học thêm khoá nào không? Kiểm sư, luyện đan sư chẳng hạn!"

Lạc Y ngẩn người. Nguyên lai còn có cái này a! Giống như học phụ đạo.

Lạc Y suy nghĩ vẫn thấy nên học thêm Kiểm kĩ, luyện đan sư đã có sách của Bạch Phong, tốt hơn nhiều chương trình bên ngoài nha!

Dù Lạc Y thân thủ có tốt thì chung quy nàng vẫn không có được đào tạo phù hợp. Nàng quyết định đăng kí Kiểm kĩ rồi về hỏi xem Bạch Phong có lưu giữ tài liệu Kiểm kĩ hay không.

"Nguyên lai là Kiểm kĩ, vậy ngươi phải khảo sát thêm một vòng nữa. Ngươi đến phòng khảo hạch Kiểm kĩ kia khảo hạch đi. Môn học thêm này chỉ khảo hạch đơn giản thôi!"

Lạc Y gật đầu cáo từ lão sư đi vào phòng khảo hạch.

Trong phòng vẫn là một lão sư trung niên đứng nghiêm trang. Trong góc phòng có Kim Tầm ma thú bị bắt nhốt.

Kim Tầm ma thú này giống như con tắc, công kích không lớn, nhưng sống rất dai, phòng thủ mạnh. Vì sức công kích Kim Tầm yếu nên sau khi thuần thú sư thuần thú bằng bí pháp vẫn không mất đi năng lực tự nhiên.

Lạc Y nhận thanh kiếm gỗ trong tay lão sư tiến về phía trước. Nhiệm vụ của nàng là vận dụng thân pháp qua việc trao đổi với Kim Tầm ma thú.

Nhưng rõ ràng chuyện này không dễ, vì Kim Tầm vừa nhìn thấy nàng đã run cầm cập khiến nàng có cảm giác ăn hiếp con nít nha.

Lạc Y vận dụng Lăng Thiên bộ pháp trong bí kỹ của Bạch Phong tiến tới gần Kim Tầm, huy kiếm bỏ xuống Kim Tầm liền gục xuống đất.

Lão sư khảo hạch không che giấu kinh ngạc. Kim Tầm không tấn công được nhưng phòng thủ bằng tơ rất tốt, sống rất giai. Nào ngờ tiểu cô nương này một kiếm liền xong rồi? Thật tốt!

" Thông qua!"

Lạc Y cười cười chào lão sư, kín đáo nhìn Kim Tầm đang hé một mắt nhìn nàng.

Không ai biết, vừa nãy nàng đã nói với Kim Tầm một câu.

" Không muốn bị đau thì nhắm mắt giả chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nhập Học, Khảo Nghiệm.

Ngày nhập học, Lạc Y tự giác dậy thật sớm mà không chờ Lạc Kiến phải nhắc nhở. Hôm nay đối với nàng mà nói rất là quan trọng, đủ để đánh gục con sâu ngủ ẩn sâu trong tế bào thần kinh của nàng.

Làm xong thủ tục trả phòng, Lạc Y đem tất cả hành lý bỏ vào không gian. Sau khi nhập học học viên sẽ được sắp xếp đến kí túc xá nên nàng không muốn tốn thời gian trở lại lữ điếm.

Đến học viện, Lạc Y và Lạc Kiến phải tách ra, vì Lạc Y là tân sinh mà Lạc Kiến đã là học đồ.

Nhưng nàng cũng không phải tân sinh bình thường. Vì nàng được nhận vào lớp của một vị đại sư Vu Nhã.

Người này nàng có nghe nói qua, tuyệt đối là người tài, trong hoàng thất Chu Quốc tiếng nói rất có trọng lượng. Đặc biệt nhất là hai mươi năm qua đại sư chưa từng nhận học viên, nhưng lần này lại phá lệ.

Nhóm của Lạc Y nhân số thật sự rất heo hút. Chỉ có đúng năm người là Lăng Ngạo cao ngạo, Bạch Thừa Vũ lạnh nhạt, Cố Ân Kỳ đáng yêu, thích bắt quái, Lập Khiêm trưởng thành, hiểu biết và nàng.

Kể cũng phải, Vu Nhã vốn rất coi trọng tiềm chất và khả năng của học viên, làm sao có thể nhận người hàng loạt đâu.

Nhờ phước của vị lão sư truyền kì Vu Nhã, nhóm của Lạc Y được đặc cách vào ở kí túc xá khu A, nơi mà phải những học viên xuất sắc nhất và có nhiều cống hiến cho học viện mới vào được.

Lạc Y nhếch môi cười khế, nàng càng lúc càng hiểu kì với vị đại sư Vu Nhã đại danh鼎鼎 kia rồi nha!

Nhóm học viên mới của Lạc Y đến phòng học riêng biệt của Vu Nhã đại sư. Cố Ân Kỳ hết sức phấn khích lao nhanh về phía cánh cửa đã rộng mở sẵn.

Ai ngờ, vừa bước vào đã bị dội ngược trở ra. Kinh lực mạnh đến mức khiến nàng lao đảo lui về phía sau.

Lạc Y nhú mày, bước lên một bước đỡ lấy Cố Ân Kỳ, chờ nàng đứng cho Thẳng mới buông tay.

Lập Khiêm tiến lên phía trước, chạm nhẹ tay lên bức tường vô hình cũng bị dội ngược về với kinh lực gấp mười lần.

" Là kết giới!"

Lập Khiêm trầm giọng nói khiến mọi người không khỏi nhú mày vì không thể nào hiểu được ý tứ của đại sư.

Bạch Thừa Vũ làm như không mấy để ý dựa người vào tường nhưng ánh mắt hẩn hẩn vẫn phảng phất điều suy nghĩ.

Lăng Ngạo hừ một tiếng, rút đao sau lưng chém mạnh vào kết giới muốn phá hủy. Nhưng thanh đao trước khi chạm vào kết giới đã bị phản phệ văng ra ngoài, chính hắn cũng bị bức lùi về sau, tay cầm kiếm run lên nhẹ nhẹ.

Ánh mắt Lạc Y loé sáng lên tia hứng thú.

Đại sư này, có ý tứ à!

Nàng tiến lên phía trước, đứng cách kết giới một bước rồi từ từ di chuyển qua hai bên trái phải.

Đây không phải kết giới mà là một loại trận pháp được truyền tinh thần lực vào để khởi động.

Ha ha, đại sư này xem ra cũng không đạo mạo như mọi người vẫn nghĩ à!

Chỗ này... Mấu chốt phá trận... Tinh thần lực ở chỗ này dao động mạnh nhất!

Lạc Y vươn tay chạm vào điểm mấu chốt vẫn hoàn hảo không bị kinh lực đánh trả. Nàng nhẹ nhàng truyền tinh thần lực bao vây trận pháp để hai đạo tinh thần lực triệt tiêu lẫn nhau.

sau thời gian khoảng một khắc, trận pháp đã vỡ vụn.

Lạc Y nở một nụ cười chiến thắng, tự nhiên bước vào trong phòng.

"Oa, Lạc Y, người thật giỏi có thể phá được kết giới à!"

Cố Ân Kỳ vô cùng khâm phục vòng quanh Lạc Y tán thưởng. Rõ ràng là đã xem nàng như người gỡ gạc lại bàn cờ vừa này.

Lạc Y cười nhợt nhạt cũng không tiếp lời. Đó chỉ là trận pháp sơ đẳng mà thôi. Nàng có cảm giác Vu Nhã đại sư kia là cố ý khảo nghiệm nàng. Mà vừa vận nàng có học qua một số trận pháp trong đồng sách của Bạch Phong à!

Lăng Ngạo đằng sau cũng nhìn Lạc Y bằng ánh mắt sáng bừng, không che giấu khâm phục. Đây chính là tư tưởng tiêu hài tử a, thấy những người khác làm được điều mình làm không được đều cho rằng rất vĩ đại.

Bạch Thừa Vũ và Lập Khiêm tuy không nói gì, cũng không biểu hiện trực tiếp như Lăng Ngạo nhưng vẫn thật khâm phục Lạc Y.

Đều là những đứa trẻ ngoan nha!

Tiếng vỗ tay vang lên từ phía sau, nhưng không biết từ bao giờ đã đứng trước mắt mọi người.

Đó là một lão giả mặc trường bào màu xám tro bình dị, dáng người nho nhã, gương mặt hồng hào phảng phất nét cười từ ái.

Ánh mắt của lão giả lướt qua Lạc Y sáng loé lên tinh quang như nhật được bảo bối.

A... Sao nàng lại cảm thấy lão giả này có tư chất vô sỉ rất cao à?

"Người là Âu Dương Lạc Y đi! Làm tốt lắm, phá được cả trận pháp của ta!"

Vu Nhã đạo mạo khen một tiếng. Nhưng trong lòng lại gào lên. Tiểu quỷ, dám phá trận pháp ta khổ ải nghiên cứu mười năm à! Phải cải biến lại cho khó hơn mới được!

Lạc Y nhìn lão giả đạo mạo cười mà nàng lại có cảm giác hắn đang chửi mắng nàng trong lòng nha!

"Tốt lắm, một lát nữa đến văn phòng của ta!"

Hờ hững gật nhẹ đầu, Lạc Y có thể cảm nhận được thời gian tới của mình trôi qua sẽ vô cùng đặc sắc với vị đại sư thần thánh này ...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bái Sư.

Cốc cốc ...

Lạc Y gõ nhẹ lên cửa phòng của Vu Nhã. Trong phòng vẫn im lặng không truyền ra chút động tĩnh gì.

Hừm, rõ ràng là có ý xấu muốn làm khó nàng mà!

Được, nàng cũng muốn xem một chút xem ai mới là người kiên trì đây.

Câu lên khoe môi mỏng, Lạc Y trực tiếp xoay người lại bỏ đi.

Một giây

Hai giây

"Ta nói này người trẻ tuổi, ngươi có phải rất thiếu kiên nhẫn hay không a? Ta chỉ bận một chút ngươi liền bỏ đi rồi!"

Vũ Nhã ho nhẹ một tiếng lấy giọng, ánh mắt đảo lảo liên làm bằng chứng thuyết minh hắn đang nói dối.

"Đại sư, người khẳng định là người bận một chút chứ không phải cố ý làm khó ta sao?"

"Làm sao có thể chứ? Ta là lão sư danh vọng cả đời sao có thể cố tình làm khó tiểu bối nha?"

"Vậy sao?"

Lạc Y vẫn đạm phong khinh hờ một tiếng, nâng chân tiếp tục bước đi.

"Này, này, đợi một chút, đợi một chút, ta thừa nhận ta cố tình làm khó ngươi có được hay không?"

Vu Nhã không lường trước được Lạc Y sẽ cứ đi như vậy, không kịp suy nghĩ đã vội vàng đuổi theo chặn bước đi của nàng.

Hành động này của hắn chính là đã trực tiếp đem bộ mặt lão sư đạo mạo vất đi cho chó ăn nha.

Chính là trong lòng Vu Nhã cũng khóc không ra nước mắt. Hắn cả đời uy vũ phong tao, không ngờ lại vất hết mặt mũi trên tay tiểu quý này a.

"Đại sư gọi ta đến là có việc gì?"

Lạc Y vô cùng tùy ý hỏi vừa phất tay áo bị Vu Nhã bám nhãn. Câu nói của nàng vừa vận thức tỉnh con người đang ở trong mộng kia.

"A, đúng rồi, ta gọi ngươi đến là để cho ngươi chỗ tốt nha!"

"Chỗ tốt?"

Lạc Y nghi hoặc một mảnh, còn Vu Nhã lại cười hắc hắc, lỗ mũi muốn nhổng lên trời.

"Đúng, ngươi cũng biết ta hai mươi năm nay chưa thu nhận đệ tử đấy. Ta cả đời phong lưu phóng khoáng, danh đức uy vũ nha. Ta nhìn đau nhận ngươi làm đệ tử của ta nga!"

Vu Nhã một mực tự sướng quên trời quên đất. Chủ yếu là ca ngợi hắn uy vọng ra sao, tiếng nói được người ta nể trọng thế nào. Hắn tự sướng đến mức đầu của Lạc Y cũng có cảm giác đau, khoe môi cũng căng giật liên hồi.

Sự thật chứng minh, không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ lên. Vu Nhã chính là mẫu mực.

"Ngươi nói xong chưa?"

Lạc Y không nể mặt trực tiếp cắt ngang khiến Vu Nhã cũng ngậm miệng.

"A, xong... xong rồi... Sao, ngươi suy nghĩ thế nào?"

Lạc Y hừ một tiếng.

"Ngươi muốn thu thì ta phải theo sao?"

"Vậy được... A, này, ý ngươi là ngươi không đồng ý sao?"

Vu Nhã đang đắc ý đến tận mây xanh bị Lạc Y hung hăng đập một cước rớt thẳng xuống địa ngục vạn kiếp bất phục.

"Ta không đồng ý. Ta đi trước!"

Lạc Y cự tuyệt thẳng thừng thật khiến Vu Nhã ứng phó không kịp. Không vội suy nghĩ được cái gì đã đuổi theo nàng.

"Này, ngươi suy nghĩ lại đi a, xem như ta năn nỉ ngươi được không. Này, ta sẽ bảo vệ ngươi, không để ngươi mất sợi tóc nha. Ta... Ta còn có rất nhiều bảo bối... Ta cho ngươi có được không?"

"Bảo bối? Lấy ra xem thử?"

Cuối cùng Lạc Y cũng dừng bước lại hí mắt nhìn Vu Nhã.

Lạc Y tự nhiên dừng bước làm Vu Nhã suất chút nữa đã đâm đầu vào thân hình bé nhỏ của nàng. Lại nhìn thấy ánh mắt của nàng hẳn thật muốn đập đầu a!

Trúng kè, trúng kè rồi!

Dù suy nghĩ như vậy nhưng Vu Nhã cũng rất phối hợp lấy ra bảo bối mà hấn tích góp cả một đời.

"Đây là nhẫn không gian vạn kim khó cầu!"

"Không có gì đặc biệt!"

Lạc Y không nề mặt chê bai nhưng vẫn đem nhẫn không gian thu vào trong túi. Nhẫn này không so được một góc với không gian giới của nàng nha. Nhưng nàng không cần không có nghĩa là Lạc Kiến không cần a!

Vu Nhã trừng mắt nhìn Lạc Y chê bai nhận lễ mà cũng không thèm chớp mắt một cái.

Ngươi mới gọi là vô sỉ nha! Nhẫn trữ vật ta phải tốn bao nhiêu công sức mới có đó!

Vu Nhã nuốt nước mắt, tiếp tục lấy bảo bối. Vì vậy trong phòng hiện ra phong cảnh một người khoe một người chê không biết bao lâu.

"Đây là Tuyệt liên ngàn năm!"

"Không thú vị!" Có tác dụng dưỡng nhan? Cái này tặng mẫu thân.

"Đây là Huyết Linh chi!"

"Không có thứ tốt hơn sao?" Thánh phẩm tăng công lực? Tặng gia gia!

"Đây là quyền trục không gian, sử dụng không giới hạn!"

"Hừm!" Đồ chơi này... Tặng Kỳ Phong đi!

"Đây là bảo khí hộ thể Quang linh bảo giáp!"

"Cũng tạm được!" Cái này phản phệ năm phần lực lượng công kích, dùng được mười lăm lần. Tặng phụ thân!

Một lúc lâu sau...

"Đệ tử bái kiến sư phụ!"

Cuối cùng Lạc Y cũng bái sư thành công... Không, phải nói Vu Nhã nhận đồ đệ thành công mới đúng.

Vu Nhã ghé ghé khoé miệng cố gắng cười, nhưng cười còn khó xem hơn cả khóc.

A a a a a a... Bảo bối của ta...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Rắc Rối.

Lạc Y ra khỏi phòng của Vu Nhã liền đến kí túc xá củ Học Đồ tìm Lạc Kiến. Không ngờ còn gặp luôn Trầm Mặc Thiên và Trầm Mặc Ngân ở đây nữa.

Nhưng khác với mong muốn của nàng, cả ba người gương mặt đều rất ngưng trọng, tựa hồ đang rất lo lắng điều gì đó.

"Đại ca, Thiên ca, Mặc Ngân, các người làm sao vậy?"

Lạc Y đột ngột xuất hiện khiến cả ba người trong phòng giật mình. Lạc Kiến mắt tự nhiên cười gượng gạo lắc lắc đầu. Trầm Mặc Thiên, Trầm Mặc Ngân cũng cúi đầu không nói gì.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lạc Y trầm giọng hỏi. Nàng chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra nhưng đại ca luôn yêu thương nàng, luôn không muốn nàng dính vào rắc rối. Tình cảm này thật khiến nàng cảm động.

"Không, không có gì đâu! Chúng ta ra ngoài chơi đi Y Y!"

Trầm Mặc Ngân xua tay, nở nụ cười muốn khiến Lạc Y yên tâm lôi kéo nàng ra ngoài nhưng làm thế nào nàng vẫn bất động.

"Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lạc Kiến biết không giấu được Lạc Y nên cũng không giấu diếm nữa.

"Có chút rắc rối, công hội của Mặc Thiên bị nhận thư khiêu chiến!"

Hoá ra Trầm Mặc Thiên là thiếu chủ của Thiên Đẳng thương hội, là thương hội lớn nhất trong ba thương hội ở kinh thành. Nhưng những năm gần đây, Thương hội đứng thứ hai là thương hội La Vũ bắt đầu không an phận, muốn chiếm vị trí đầu tiên của Thiên Đẳng thương hội. Trầm Mặc Thiên học ở học viện Đồ Đồ, thiếu chủ của La Vũ là La Vũ Khâm cũng đến đây học. Mấy năm qua cũng không đã động gì nhưng lần này lại trực tiếp phát thư khiêu chiến. Hành động này rõ ràng là muốn xé rách mặt với Thiên Đẳng thương hội.

Thư khiêu chiến?

Lạc Y ngăn ra. Nàng biết ở Apollo đại lục là thế giới cường giả vi tôn. Chỉ cần là cường giả, nếu không làm chuyện gì đó quá không chấp nhận được thì cho dù có giết người cũng bị người ta bỏ đi.

Trên tinh thần trao đổi võ học, người ta phát ra thư khiêu chiến và giải quyết những ân oán trên võ đài. Người bị nhận thư khiêu chiến chỉ có thể tiếp nhận mà không có quyền từ chối. Thư khiêu chiến trở thành điều thiêng liêng mang ý nghĩa ép buộc, là dấu ấn của cường giả.

Nhưng nếu đã là ép buộc thì phải tiếp nhận thôi. Đại ca còn suy nghĩ cái gì? Lẽ nào, đối thủ quá mạnh?

"Đối thủ rất mạnh sao?"

Trầm Mặc Thiên lắc đầu.

"Không phải rất mạnh, nhưng sẽ liên quan đến hoàng thất!"

"Hoàng thất?"

Chỗ dựa vững chắc như vậy sao?

"Ti ti của La Vũ Khâm là La Vũ Ngọc vừa được chọn tân tú tiến cung hầu hạ Ngô Hoàng, rất được Ngô Hoàng sủng ái phong làm Ngọc phi, rất có chỗ đứng. Rất có thể sẽ mượn thế lực chen ép Thiên Đẳng thương hội!"

Trầm Mặc Ngân tức giận muốn nghiêng răng nhưng cũng không biết phải làm gì. Ai bảo họ có thể bán con cháu cầu vinh đâu. La Vũ Ngọc bao nhiêu tuổi? Mười tám tuổi. Ngô Hoàng bao nhiêu tuổi? Gần sáu mươi rồi! Dù nhìn Ngô Hoàng không già nhưng rõ ràng thuộc bậc cha chú rồi a!

Ngọc Phi?

Lạc Y cười khẽ một tiếng. Ra là một cái Ngọc phi thôi!

"Mọi người không cần lo lắng, cứ lên võ đài đi!"

"Nhưng..."

Trầm Mặc Thiên đang muốn nói nữa thì Lạc Y đã ngắt lời.

"Muội vừa nhận Vu Nhã làm sư phụ! Thành đệ tử quan môn của ông ấy!"

A...

Mọi người nhìn nhau, ngẩn người, sau đó là kinh hi.

Ai cũng biết Vu Nhã đại sư rất hiếm nhận học viên, nhưng đồ đệ thì chưa nhận ai bao giờ.

Lạc Y trở thành đồ đệ của Vu Nhã, với tính cách bao che khuyết điểm của hắn thì ai dám cuồng vọng chứ?

Đối với đẳng chí tôn, giữa yêu phi và một đại sư đức cao vọng trọng ai nặng ai nhẹ đã rất rõ ràng.

Trầm Mặc Thiên cười hắc hắc, suýt nữa nhào qua ôm Lạc Y nhưng bị Lạc Kiếm đập ra đau đến mức kêu cha gọi mẹ.

Lạc Y cười cười lúc này mới đem những bảo bối mới lấy ở chỗ Vu Nhã đem chia cho mọi người.

Một màn cảnh đẹp ý vui!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lịch Luyện.

Lạc Y chưa chờ được đến ngày lên võ đài thì nhóm của nàng đã được Vu Nhã gọi tên.

Vu Nhã vẫn vận bộ trường bào màu xám đậm mạc, gương mặt vẫn treo lên nụ cười từ ái.

Nhìn gương mặt này, Lạc Y thật sự phải thán khen người sư phụ nhà mình. Người chính là phần trư ăn hổ quá tài có được không?

Vu Nhã làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Lạc Y, khẽ tăng hắng một tiếng.

"Các người đã nhập học lâu rồi đúng không? Đã quen hết hoàn cảnh chưa?"

Nghe Vu Nhã nói xong, Lăng Ngạo không nể mặt hừ một tiếng. Lập Khiêm và Bạch Thừa Vũ ném ra ánh mắt khinh thường. Khoé môi Lạc Y cũng bị dọa cho giật giật. Chỉ có người hiền lành như Cố Ân Kỳ không dám nói gì chỉ có thể cúi đầu nhìn ngón chân.

Các mầm non, hãy vỡ mộng đi thôi, đây chính là lão sư cao quý của chúng ta ư? Bọn họ không biết các lớp khác học thế nào chứ? Lão sư, người khẳng định người có dạy gì cho chúng ta sao?

"Này, này, thái độ của các người lúc này là sao nha?"

Vu Nhã hết nhìn đông lại nhìn tây, xem ra vẫn chưa hiểu danh tiết của mình trong mắt đám học trò đã trực tiếp vỡ thành bột phấn.

"Lão sư, lớp luyện được đã dạy xong phối phương của đan dược cấp một!" Lập Khiêm trưởng thành nhất điềm đạm dẫn đầu.

"Này..." là sao? Vu Nhã vẫn ngơ ngác.

"Lão sư, lớp kiểm sĩ đã cho học viên trao đổi kiểm kê sơ cấp!" Lăng ngạo song tu bồi thêm một câu.

"A?"

"Lão sư, chỉ có mỗi ngài chưa dạy cái gì đâu!"

Bạch Thừa Vũ trực tiếp trầm đình tiết thiết kết luận. Cố Ân Kỳ không còn gì để nói đành gật gật đầu ủng hộ.

Lạc Y bảo vệ mặt mũi cho sư phụ quyết định im lặng. Nhưng mà... Sư phụ, người khẳng định người còn mặt mũi sao?

Lúc này nếu như Vu Nhã còn không hiểu vấn đề thì đúng là đầu óc đã vắt đi cho chó ăn rồi nha. Hắn hơi đỏ mặt, ta thật sự chưa dạy gì cho các người sao? Hình như đúng thế nha!

"Ừm, hôm nay ta dạy các người không được sao? Người trẻ tuổi phải có tính kiên nhẫn nha!"

Hừ! Mọi người khinh thường hừ lạnh.

"Được rồi, đây là công pháp cơ bản để cải tạo nguyên tố của các người. Về phòng thực hành theo nó, ta muốn nhìn thấy trạng thái tốt nhất của ma

pháp các ngươi có!"

Vu Nhã giao sách cho từng người. Lăng Ngao là thuộc tính Lôi, Bạch Thừa Vũ có thuộc tính Quang, một trong những nguyên tố ít xuất hiện, Cổ Ân Kỳ là thuộc tính Thủy còn Lạc Y và Lập Khiêm đều là thuộc tính hoả.

Lạc Y mở sách ra xem, thấy nó thật đúng là sách tốt. Không những cải tạo trạng thái nguyên tố thành tinh khiết mà còn có những pháp kỹ cao cấp để tấn công. Khi công kích ai có pháp kỹ mạnh hơn chính là người chiến thắng cuối cùng.

Tuy rằng bây giờ Lạc Y đã dung hợp nguyên tố, nhưng nếu các nguyên tố đều đạt trạng thái tốt nhất thì hỗn độn lực của nàng cũng sẽ mạnh hơn một bậc, công kích đơn nguyên tố cũng sẽ hiệu quả hơn.

Nhưng tại sao chỉ được nhận công pháp thuộc tính Hoả nha? Còn chín nguyên tố kia thì làm thế nào?

Xem ra phải thương lượng với sư phụ một chút nha!

Lăng Ngao, Bạch Thừa Vũ, Lập Khiêm, Cổ Ân Kỳ cũng đồng dạng vui mừng. Đương nhiên cũng nhận ra cuốn sách này là thứ tốt.

"Cảm ơn lão sư!"

Vu Nhã xoa xoa tay hừ một tiếng. Để xem các ngươi có dám khinh thường ta nữa không a!

"Trở về luyện tập đi, mười ngày nữa lớp Học Đồ sẽ đi lịch luyện ở Ma Vụ Sâm Lâm. Các ngươi cũng đi theo đi! Thể hiện mình cho tốt!"

Lịch luyện? Nha, vậy là đại ca, Thiên ca cũng đi sao? Sau lịch luyện hai công hội sẽ quyết đấu. Nhân cơ hội này sẽ bồi dưỡng cho những người này một lần a!

Lạc Y cười cười, thu sách vào tay áo, quyết định tập tốt cuốn công pháp này trước rồi sẽ thương lượng với sư phụ về mấy cuốn sách kia sau.

Lạc Y đang chuẩn bị đi thì Vu Nhã đã gọi nàng lại.

"Nghe nói đại diện hai công hội Thiên Đẳng và La Vũ trong trường sẽ quyết đấu đúng không? Ngươi cũng tham gia?"

Lạc Y ngạc nhiên, Lão sư biết nhanh như vậy, nàng còn chưa dự định nói a!

Dường như biết nàng đang suy nghĩ gì, Vu Nhã cười một tiếng.

"Ta là lão sư là sư phụ của ngươi đương nhiên phải quan tâm ngươi! Ngươi cứ đánh đi, đánh mạnh vào, trời có sụp xuống ta cũng chống cho ngươi!"

Lạc Y chưa bao giờ nghĩ lão sư lại quan tâm nàng đến thế. Phút chốc, tâm đã như có dòng nước ấm chảy qua vô cùng hạnh phúc.

"Sư phụ, cảm ơn ngài!"

Vu Nhã lập tức quăng bộ mặt đạo mạo cười hắc hắc vài tiếng, mũi cũng chỉ lên tận trời.

Mặt Lạc Y đen lại, khoé môi cũng co giật. Sư phụ, ngài có thấy biểu hiện lúc này của ngài không phù hợp hay không?

Aiz, ta không nên hi vọng ở ngài quá nhiều nha!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lịch Luyện Bắt Đầu. Đi Ma Vụ Sâm Lâm.

Thấm thoát mười ngày trôi qua, hôm nay ban học đồ đi lịch luyện ở Ma Vụ Sâm Lâm. Mà nhóm Lạc Y trở thành những tân sinh may mắn được đặc cách tham gia hành trình này.

Phải biết rằng, lịch luyện chính là tiêu chuẩn đánh giá quá trình trưởng thành của học viên. Mà đối với tân sinh cũng không khác gì cơ hội để đánh giá danh vọng của bản thân. Sau quá trình lịch luyện. Hẳn là nhón các nàng sẽ càng nổi tiếng trong học viện Đế Đô.

Lạc Y đến điểm tập trung thật sớm, nàng tùy ý ngồi dựa vào gốc cây Bách Niên đại thụ. Lăng Ngao vẫn trung ra bộ mặt trướng thối lãnh khốc, ôm kiếm dựa vào thân cây mình tưởng. Cổ Ân Kỳ thì ở bên cạnh Lạc Y bát quái đủ chuyện trên trời dưới đất. Xem ra chỉ có Bạch Thừa Vũ và Lập Khiêm là ôn

định nhất, chỉ ôn nhuận ngồi thẳng lưng tu luyện.

Lạc Y biết họ đang làm gì, hắn là đang cũng cố thuộc tính dựa theo công pháp đi. Trên đầu Bạch Thừa Vũ lúc này năng lượng Quang nguyên tố đang ngày càng thuần khiết, mà Lập Khiêm thì đã thành công phóng thích hoá năng lượng thuần túy. Có lẽ Lăng Ngạo vẫn là chậm hơn hắn. Vì hắn là ma vũ song tu nên lĩnh ngộ ma pháp không quá cao nhưng cũng là thiên tài. Thật sự chỉ có Cố Ân Kỳ làm nàng không biết nàng ta tu luyện thể nào. Đa phần thời gian đều chỉ thấy nàng ta dùng để bắt quái. Nhưng hắn là cũng không tầm thường đi.

"Lạc Y, ngươi có thấy các người kia tu luyện rất cực khổ hay không? Chỉ có ta và ngươi là thoải mái nhất, có phải ngươi cũng có tố chất thân thể đặc thù?"

Cũng có tố chất thân thể đặc thù? Chẳng lẽ Cố Ân Kỳ có tố chất thân thể đặc thù.

Lạc Y lắc đầu lại hỏi.

"Ngươi có tố chất thân thể đặc thù sao?"

"Đúng nha! Cũng không phải bí mật gì! Ta lĩnh hội ma pháp rất nhanh nhưng khi tu luyện hấp thụ nguyên tố trong thiên địa lại hấp thu hỗn tạp năng lượng!"

"Hỗn độn lực?" Lạc Y vô cùng ngạc nhiên, hỗn độn lực rất khó sinh ra từ bẩm sinh đi.

Nhưng khác với dự tính của nàng, Cố Ân Kỳ lắc đầu.

"Không có, ta hấp thu nhiều nguyên tố nhưng chỉ sử dụng được Thủy nguyên tố thôi. Khi tu luyện vào phải tiến hành tinh lọc nên ma pháp của ta sớm đã tinh khiết nha!"

Hoá ra vì vậy mà Cố Ân Kỳ không tốn thời gian tinh lọc ma pháp. Nhưng tố chất thân thể của Cố Ân Kỳ như vậy không phải là làm chậm quá trình tu luyện sao? Liệu có cách gì có thể giúp nàng ta không?

Aiz, nhưng bây giờ cũng chưa phải lúc! Nàng vẫn chưa muốn bộc lộ quá nhiều. Nàng chưa hoàn toàn tin tưởng bọn họ, muốn nàng tin tưởng phải trải qua chung vai sát cánh, sinh tử có nhau, mà bây giờ, căn bản còn chưa bắt đầu. Ai ngay ai gian, nàng còn chưa xem xét được.

Nếu nhận xét, Cố Ân Kỳ quả là thiên tài, tu luyện của nàng chậm hơn người khác một bậc nhưng cũng đạt cấp 4 hậu kì. Trong nhóm Lạc Y trừ Bạch Thừa Vũ tu luyện nguyên tố Quang hiếm có nên mới ở cấp 4 trung kì còn Lập Khiêm và Lăng Ngạo đều đạt cấp 5 sơ kì sắp tấn chức trung kì. Với trình độ của những người này hoàn toàn có thể so với lớp học đồ rồi.

Họ đều là những nhân tài hiếm có cả!

Cũng may, suy nghĩ này của Lạc Y không người thân nào của nàng nghe thấy, nếu không chắc chắn sẽ bị khinh bỉ.

Họ là Thiên tài vậy ngươi là gì? Tuyệt đối là yêu nghiệt! Cấp 9 sơ kì khi mới 12 tuổi nha! Nhìn khắp đại lục cũng không tìm được người thứ hai a!

Tiếng bước chân dồn dập mạnh mẽ đánh gãy dòng suy nghĩ của Lạc Y, nàng hơi ngẩng đầu lên. Phát hiện đó là nhóm học đồ. Dẫn đầu là một thiếu niên vóc người nhỏ nhắn, gương mặt ôn nhuận thánh khiết. Hắn mặc một thân bạch y phiêu phiêu trông như không vướng phải một chút bụi. Người như vậy nhưng nhìn thế nào cũng không ra chút nhu nhược yếu đuối, ngược lại phảng phất chút khí thế không gian mà uy, rất có tính lãnh đạo.

Đây hắn là học trưởng đồ Phong Thần Huyền, kì tài ma pháp sư của học viện Đế Đô, 15 tuổi, vừa mới tấn đến đỉnh phong ma pháp cấp 6. Nếu hắn tu luyện một năm nữa sẽ tiến vào cấp 7. Càng lên cao tu luyện càng khó khăn, dù cách một tấm giấy mỏng là có thể tấn chức, nhưng công phá tấm giấy đó không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian nha!

Ở bên kia, Phong Thần Huyền dường như cảm nhận được ánh nhìn của nàng, đầu hơi quay sang, khoé môi gợi lên nụ cười nhợt nhạt gật đầu với nàng xem như chào hỏi.

Lạc Y trực tiếp chống lại ánh mắt của hắn cũng hơi gật đầu xem như đáp lễ.

Tầm mắt vừa chuyển đã nhìn thấy Lạc Kiến cùng Trầm Mặc Thiên ở cuối hàng. Trầm Mặc Thiên nghịch ngợm nháy mắt với nàng một cái, bị Lạc Kiến trừng liến vội vàng co rụt lại.

Ôi các ca ca, có ai nói hai người rất dễ thương chưa?

Không lâu sau khi tất cả mọi người tập hợp đông đủ, một nhóm bốn lão sư cũng đang đi về phía này. Theo nàng thấy, bốn người này cũng là cấp 9 ma pháp giống như nàng, nhưng có một người mạnh hơn một chút, hắn là trung kì đi. Đây là các lão sư đứng lớp học đồ.

Thật ra, cũng không phải ai cũng có thể nhìn ra tu vi của người khác. Là vì nàng là Triệu Hồi sư nên với ma pháp đặc biệt mẫn cảm mà thôi! Chứ nếu để bọn họ nhìn ra tu vi của nàng, không bật ngửa mới lạ. Tu luyện nửa đời không bằng con nhóc mười hai tuổi? Quá mất mặt a!

Sau khi hai nhóm tập hợp lại với nhau, vị lão sư trường bào đen, là người có tu vi cấp 9 trung kì cất tiếng nói.

"Hôm nay các người tập trung ở đây đi trước Ma Vụ Sâm Lâm phải thấy đây là một vinh hạnh. Nhưng ta phải nhắc nhở, đừng nghĩ kiêu ngạo, phải đoàn kết chiến đấu, Ma Vụ Sâm Lâm là nơi chứa nhiều bảo vật, nhưng cũng ẩn tàng không ít nguy hiểm, những đệ tử học đồ phải chiều cố ban tân sinh. Đã rõ hay chưa?"

"Rõ!"

Tiếng đáp trả vang lên như sấm rền, lão sư gật gù đầu hài lòng nói.

"Khởi hành!"

Vừa được lệnh khởi hành đoàn người tiến lên vào truyền tông trận, trực tiếp truyền tông đến cửa Ma Vụ Sâm Lâm.

Lạc Y tiến đến chỗ Lạc Kiến và Trầm Mặc Thiên, bọn Lăng Ngạo cũng đi theo. Ngay từ ngày học đầu tiên, nhóm người này đã có xu hướng tôn nàng lên làm chủ rồi.

Vị lão sư trường bào đen gọi là Tổng Vinh Khanh bước về phía các nàng nở nụ cười.

"Các người là đệ tử của Vu Nhã đại sư đúng không? Hôm nay ngài ấy vào cung điện thánh không thể cùng đi, ngài nhờ ta đưa những thứ này cho các người."

Tổng Vinh Khanh vừa nói vừa xuất ra năm vòng cổ mặt ngọc trong suốt giao cho từng người. Trước khi bọn họ kịp thắc mắc đã giải thích.

"Ta không biết cái này là thứ gì, Vu Nhã đại sư nói thời khắc mấu chốt cứu được các người một mạng!"

Lời nói Tổng Vinh Khanh truyền vào tai năm người. Dĩ nhiên là bí pháp truyền âm. Giữ bảo bối trong người sao có thể để người khác biết chứ?

Từng người nhận lấy mặt dây chuyền đeo vào, mặt ngọc loé lên quang mang chói lọi.

Lăng Ngạo - Lôi - tím

Bạch Thừa Vũ - Quang - trắng

Cố Ân Kỳ - Thủy - lam

Lập Khiêm - Hoả - đỏ

Chỉ có mặt ngọc của Lạc Y vẫn tĩnh lặng tinh khiết, chỉ toả ra quang mang linh khí nhẹ nhẹ. Hiển nhiên, hỗn độn lực.

Tổng Vinh Khanh nhìn Lạc Y hơi gật gù đầu. Nàng quả nhiên thâm tàng bất lộ, xứng đáng làm đệ tử đại sư.

Cũng may Tổng Vinh Khanh không biết nàng tu luyện là hỗn độn lực nên màu sắc không hiện ra, hần chỉ nghĩ nàng che giấu khí tức mà thôi.

Mặt ngọc sáng lên một thời gian ngắn rồi tĩnh lặng. Trong người Lạc Y chảy quanh một dòng linh khí mạnh mẽ rồi tụ hợp lại ở đan điền.

Trong chốc lát nàng cảm thấy ma pháp dường như tăng hơn một bậc. Nhìn sang bốn người thấy họ không có biểu hiện gì làm Lạc Y khó hiểu.

Chẳng lẽ mặt ngọc này phù hợp với linh khí trong người nàng? Hỗn độn lực? Đúng rồi, mặt ngọc là màu trắng tinh khiết a! Thật là hàng tốt!

Lạc Y nhếch nhếch môi mỉm cười, hơi ngẩng đầu lên thì Tổng Vinh Khanh đã rời đi. Phía trên có một ánh mắt thâm sâu quán trên người nàng.

Nàng nhận ra người này, kia chẳng phải là thiếu chủ thương hội La Vũ, La Vu Khâm sao? Xem ra, những ngày lịch luyện này cũng thật không yên ổn a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Một đường đi thẳng vào Ma Vụ Sâm Lâm, Tổng Vinh Khanh và một lão sư khác gọi là Phong Kiệt làm chủ cho hạ trại tại bãi đất trống để nghỉ ngơi dưỡng sức ngày mai tiến hành lịch luyện.

Lịch luyện nói thẳng ra chính là đi thực tập ma pháp chém giết ma thú để củng cố thực lực. Dựa vào khả năng bộc lộ ra xác định tốt nghiệp của học viên.

Ma Vụ Sâm Lâm vào ban ngày thẳng thắn mà nói không nguy hiểm bằng sơn mạch Hoả Viễn, nhưng ban đêm lại rất nguy hiểm vì hay xảy ra tai nạn thú triều.

Nếu nói thực lực của một ma thú không có gì đáng để cân nhắc, nhưng thú triều thì quả thật rắc rối lớn. Dù sao, sức chiến đấu của con người vẫn giới hạn, nếu gặp phải thú triều thì đúng là lành ít dữ nhiều.

Vì thế, ban đêm trong Ma Vụ Sơn Lâm không ai dám đi loạn, mà ngay cả ngủ cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Vì nhóm Lạc Y là tân sinh nên khi dựng trại được xếp vào trung tâm. Nàng, Cố Ân Kỳ cùng với ba nữ học viên khác ở cùng một trại. Ba người là Nhạc Vi Vi, Khúc Nhân Nhân và Lạc Hà, rất dễ gần, lại luôn chiều cố nàng và Cố Ân Kỳ.

Lúc năm người đang nói chuyện rất vui vẻ thì cửa lều bị Lạc Kiến vạch ra, hấn quên không để ý lễ tiết lao vào bên trong.

"Y Y, xảy ra chuyện rồi!"

Lạc Y lướt mắt nhìn bốn người trong phòng thấy họ ngoài hơi kinh ngạc thì không có ý trách móc gì, mỉm cười vỗ vỗ tay đại ca.

"Đại ca, chuyện gì xảy ra?"

"Mặc Thiên bị người của công hội La Vũ đánh, hấn bị thương rất nặng!"

Mặt Lạc Y trong phút chốc biến sắc xanh tái. Nàng vội vã đứng dậy kéo Lạc Kiến chạy ra ngoài.

Trầm Mặc Thiên và Trầm Mặc Ngân là hai người nàng thừa nhận. Dám đụng đến trên đầu nàng, muốn chết a!

Hoá ra, Trầm Mặc Thiên với nhóm La Vũ Khâm được phân ở trong cùng một trại. Không biết đã xảy ra xô xát gì nhưng Trầm Mặc Thiên lại bị đánh, nghe nói thương thế còn rất nặng.

"Có ai báo lên cho các lão sư hay không?"

"Không có. Trong kì lịch luyện mà xảy ra xung đột sẽ bị trừ điểm thành tích, cho dù Trầm Mặc Thiên không sai đi chăng nữa cũng sẽ bị kiểm điểm! Đại ca đã đưa hấn về trại của ta rồi!"

Lạc Kiến lắc lắc đầu, trong giọng nói lộ ra tia trầm trọng. Đây chính là vấn đề lớn, giữ được hạnh kiểm nhưng Trầm Mặc Thiên bị thương nặng như vậy. Nếu không báo cho các lão sư không có đan dược thì không biết hậu quả sẽ thế nào.

Trong lúc rối rắm hấn lại đột nhiên nghĩ đến muội muội. Không biết tại sao, hấn có niềm tin muội sẽ giải quyết được.

Lạc Y bước vào trại của Lạc Kiến, bên trong có bốn thiếu niên đang vây quanh trường kì bận rộn chăm sóc cho một cục thịt mập mập nằm ngay đó.

Các thiếu niên thấy Lạc Y đến gần rất ngạc nhiên nhưng lại thấy Lạc Kiến đi bên cạnh thì không nói gì nữa. Bọn họ biết Lạc Kiến là huynh đệ tốt nhất của thiếu chủ.

Lạc Y đến bên trường kì, theo bản năng, mấy thiếu niên tách ra để một khoảng trống cho nàng.

Nàng chậm rãi ngồi xuống đánh giá Trầm Mặc Thiên. Vừa nhìn thì ánh mắt đã xót. La Vũ công hội ra tay nặng như vậy, trên người Trầm Mặc Thiên bị trầy không biết bao nhiêu chỗ, dù đã được lau rửa cẩn thận vẫn thấy rợn người.

Động tĩnh lớn như vậy, các lão sư sẽ không biết sao?

Trên thực tế, các lão sư đúng là biết. Vốn đã định can dự nhưng nghe nói Lạc Y đến đó liền quyết định không đi nữa. Họ vốn rất thần tượng đại sư Vu Nhã, cho đệ tử quan môn của ngài chút mặt mũi cũng không sao?

Hừ, nhưng đám người La Vũ công hội kia có phải coi bọn họ chết hết rồi không, ra ngoài phiền toái đến trường học cũng muốn phiền toái sao? Nhất định phải tìm cơ hội đến chinh đám nhóc đó!

Lạc Y cầm tay Trầm Mặc Thiên, nhẹ nhàng đưa linh khí vào xem xét tổn thương bên trong. Phát hiện không bị động tới đan điền mới thở phào một hơi. Nếu thương tổn đến đan điền, người bình thường hấn không còn có thể tu luyện là điều chắc chắn. Có nàng ở đây Trầm Mặc Thiên không đến nỗi mất đi năng lực tu luyện, nhưng cũng dính tới không ít phiền toái.

May mà không việc gì!

Lạc Y đứng lên, hơi phát tay, trên tay đã xuất hiện một viên thuốc màu vàng tươi, bên ngoài tản mát một tia linh khí nồng đậm.

Nàng trực tiếp cho Trầm Mặc Thiên ăn mất cũng không nháy một cái khiến người ở đây ai cũng kinh ngạc không khép miệng được.

Vừa rồi nếu không làm chính là nhị phẩm Hồi Thể đan được không? Xem còn muốn tốt hơn nhiều Hồi Thể đan mọi người từng thấy. Vậy mà nàng đem cho thiếu chủ ăn dễ dàng như ăn kẹo. Cô nương này không phải thích thiếu chủ đấy chứ?

Ánh mắt như có như không nhìn thiếu chủ nằm trên giường như một đồng thịt, mọi người đều đồng loạt lắc đầu. Thôi đi, cô nương nhà người ta xinh đẹp như vậy sao có thể có ý tứ với thiếu chủ nhà mình nha!

May mắn là những suy nghĩ này của họ Lạc Y không hay biết chút nào. Nếu không nàng hẳn sẽ hét lên. Nàng là xem hắn như ca ca thôi có được không?

Lạc Kiến cũng rất ngạc nhiên khi thấy muội muội xuất ra đan dược, nhưng hắn chỉ cười khẽ một cái. Có gì kì lạ chứ? Hắn còn thấy nhiều kì tích xuất hiện trên người muội muội mình kinh thiên hơn thế này rất nhiều nha!

Sau khi ăn đan dược của Lạc Y, vết thương trên người Trầm Mặc Thiên nhanh chóng khép lại bằng tốc độ kinh người. Chỉ độ chưa đầy một tách trà, da thịt của Trầm Mặc Thiên đã giống như lúc đầu, hoàn hảo không sót mẻ gì, thậm chí còn có vẻ hồng hào khoẻ khoắn hơn nha!

Điều này khiến bọn họ kinh hãi không thôi, nhưng điều kinh hãi hơn còn nằm tại phía sau.

Lạc Y đứng dậy, xuất ra một bình đan dược đưa cho thiếu niên đứng gần.

"Mỗi ngày hai bữa sáng tối cho hắn dùng Cường Thể đan này. Dùng liên tục năm ngày, ta muốn xem còn ai dám đụng đến da của hắn!"

Đại tỷ! Người quá buh hắn đi!

Lạc Y để mặc bốn người cần lo đan dược, ngẩng ngốc nhìn mười viên thuốc màu đen bên trong mãi không khép được miệng. Nàng chậm chậm bước ra ngoài nhìn về một phương hướng.

"La Vũ Khâm, ta nhất định không buông tha ngươi!"

Lạc Y âm trầm cắn răng. Đáng ra nàng không định lên lời dài cùng nhóm Trầm Mặc Thiên, nhưng chuyện hôm nay khiến nàng thay đổi. Nàng.. Phải dạy dỗ đám người kia!

Đang lúc Lạc Y đang âm trầm, các trại khác bắt đầu nhốn nháo, bên tai nàng vang vọng một câu nói.

"Học viên tập hợp, thú triều tấn công trại!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thú Triều.

Thú triều?

Trong đầu Lạc Y ong ong kêu lên, không phải xui xẻo vậy chứ? Thật sự gặp phải thú triều?

Giờ phút này Lạc Y không kịp suy nghĩ nhiều, liền vận dụng Lăng Thiên bộ pháp, dưới chân nhẹ băng lao vút đến địa điểm thú triều ập tới.

Lạc Y đến không bao lâu thì mọi người dường như đều đã tụ tập đông đủ. Ngay lập tức theo lệnh của lão sư dàn trận nghênh đón thú triều.

Dùng tinh thần lực quét qua kiểm tra phát hiện thú triều còn ở rất xa nhưng động tĩnh lại lớn như vậy? Hắn là số lượng rất đông đi.

Lúc này Phong Thần Huyền đang đứng bên cạnh lão sư Tống Vĩnh Khanh. gương mặt cũng mang theo biểu tình trầm trọng.

"Lão sư? Sao thú triều lại đột nhiên tấn công? Hôm nay không phải ngày rằm mà lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy?"

Tống Vĩnh Khanh cũng không thoải mái gì, thú triều là kiêng kỵ nhất ở Ma Vụ Sâm Lâm. Thú triều nhỏ thì không đáng lo, nhưng thú triều động tĩnh lớn thế này, nói không lo chính là nói dối.

Lần này lại là học đồ lịch luyện, tài năng nhất Phong Thần Huyền cũng chỉ mới cấp 7, đối phó với thú triều vẫn gọi là miễn cưỡng. Nói chi còn có năm tân sinh mới, còn có một vị phạt sống là đệ tử cung của Vu Nhã đại sư. Nếu nàng ở lịch luyện xảy ra sự tình không may gì, bọn họ lấy gì giao phó với người chiêu đồ hơn mạng kia?

"Ta không rõ nữa! Đã rồi được tể quanh trại chưa?"

"Đã làm a!"

Để phòng ngừa thú triều tấn công bất ngờ, trước khi đến lịch luyện, Tổng Vĩnh Khanh đã chuẩn bị một loại được tể có thể ức chế thú triều. Chỉ cần ma thú chưa mất đi tự chủ thì sẽ có tác dụng.

"Tốt lắm, sắp xếp những tân sinh vào vòng bảo vệ của mọi người. Ngươi nhớ bảo vệ tốt cho Lạc Y!"

"Vâng!"

Phong Thần Huyền rất nhanh đáp ứng, hắn cũng biết danh tính của Lạc Y tại học viện rất lớn, đương nhiên phải bảo vệ kĩ càng nha. Nhưng sao hắn lại có dự cảm rằng nàng vốn không cần hắn bảo vệ.

Không tới hai khắc sau, thú triều đã ập đến. Thú triều lần này làm mọi người phải ngỡ ngàng.

Thực lực thật lớn nha! Đa phần đều là ma thú cấp 4, 5, thậm chí có vài con cấp 6. Nếu chỉ chiến đấu đơn độc, thực lực như vậy chả thấm vào đâu, nhưng đây là thú triều a!

Nhóm tân sinh rất nhanh bị đưa đến phía sau. Rất dễ hiểu là họ muốn bảo vệ nhóm này.

Lạc Y không ý kiến gì, nàng yên lặng xem xét tình huống chứ không vội vọng động.

Nhưng đương nhiên nàng không chịu yếu kém a! Cơ hội luyện tập sau khi thăng cấp quý báu thế này.

Thú triều ập đến, tiếng gầm rú của Bạt Hồ, tiếng tru khát máu của Tật Phong sói vang vọng một góc Ma Vụ Sâm Lâm.

Chúng như đã phát cuồng lao về phía trại người mà không hề e ngại đến mùi vị được tể.

Tổng Vĩnh Khanh càng ngày sắc mặt càng tối tăm. Xem ra có huyết chiến là không thể tránh khỏi, bọn hắn chỉ có thể tránh thương vong đến mức tối thiểu a!

"Lên!"

Tổng Vĩnh Khanh quát lên, âm thanh vang dội khích lệ mọi người đi lên. Đó là một cuộc chiến đấu giữa người và ma thú vô cùng khốc liệt.

Nhóm Lạc Y cũng không ở không. Lăng Ngạo hưng phấn rút kiếm bọc sau lưng hăng hái tiến lên chém ngang thân của Linh vân lang cấp 4.

Lập Khiêm và Bạch Thừa Vũ cũng không yếu thế, tập trung ma pháp trực tiếp tấn công diện rộng.

Cố Ân Kỳ năng lượng Thủy là yếu nhất nên dần bị tụt lại phía sau.

Lạc Y cười nhẹ. Ai cũng đã đi lên làm sao nàng có thể ở lại đây?

Nhưng, Lạc Y còn còn chưa kịp tiến lên, thì một bóng dáng cao ngất đã chắn ngang nàng. Phong Thần Huyền lắc đầu, trầm giọng nói.

"Ngươi đừng lên!"

Lạc Y hơi sững sốt vì thái độ Phong Thần Huyền nhưng chợt nghĩ đến sự phụ mình thì liền thấu hiểu.

"Tin tưởng ta, không việc gì!"

Nói đoạn liền rút thanh chuỷ thủ nàng lấy được trên tay Triệu Học Hữu vận dụng Lăng Thiên bộ pháp lướt lên dẫn đầu đối mặt thú triều.

Phong Thần Huyền ngờ ngác đứng một chỗ, sau liền lắc đầu cười. Hắn đã sớm có dự cảm a!

Lạc Y truyền linh lực vào thân kiếm đến mũi kiếm, chuỷ thủ phút chốc sáng bừng lên run từng đợt nhẹ nhẹ.

Nàng vung nhẹ tay lên, tư thái vô cùng tao nhã, nhưng một lần vung tay thì sáu ma thú trước mặt đều đồng loạt ngã xuống.

Ban đầu cũng không ai chú ý nhưng nhìn thấy xác ma thú xếp đồng xung quanh bước đi của nàng thì chỉ có thể hít một hơi.

Mợ! Ngươi là tân sinh sao? Quá buur hã a!

Chính Lạc Y cũng kinh ngạc không kém. Nàng tuyệt đối tin vào thực lực của mình, nhưng cứ mỗi lần vung đao, cơ thể không những không mệt mà còn như có một dòng nước ấm áp xoa dịu hết thảy.

Lâu dần chính những ma thú cũng nhận ra tiểu cô nương không dễ chọc. Liền có một vài con động thủ lui về phía sau. Bọn chúng cuồng ngạo nhưng

không ngốc a! Định mạnh mà ta yếu! Nhìn xem, những ma thú cường ngạnh lao lên có gì thoát khỏi chủy thủ của nàng ta đâu a?

Cuộc chiến giữa người và ma thú vẫn tiếp diễn một cách yếu ớt. Nhưng đúng lúc này, một âm thanh vang lên khiến chúng ma thú sợ hãi vội rút cổ lại không dám tiến công.

"Dừng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ma Thú Phong Ấn.

Âm thanh kia không lớn, có chút quý dị mang theo một tia hung mãnh truyền vào tai khiến mọi người không khỏi rung mình vài cái.

Chúng thú vừa rồi còn vô cùng oai hùng, triển khai tấn công điên cuồng, nhưng bây giờ chỉ có thể sợ hãi co rút đầu về phía sau, trong miệng rên ư ử giống như con chó nhỏ cực kì đáng thương. Nhìn cảnh tượng lúc này mọi người không khỏi tắc lưỡi.

Mợ, các người thật là thú triều ban nãy sao?

Một thanh niên ngoại hình tuấn tú ưu nhã diện một thân hoàng sam, trên mặt còn thùi đám mây tinh xảo thượng đẳng. Nhìn thế nào cũng không nhận ra có gì nguy hiểm. Nhưng người này lại chính là nói một câu làm ma thú sợ hãi a! Đủ bư hãnh!

"Người là Âu Dương Lạc Y chăng?"

Thanh niên nho nhã lướt mắt nhàn nhạt qua mọi người, cuối cùng dừng trên người thiếu nữ xinh đẹp, thánh khiết, cao thấp đánh giá một hồi mới mở miệng hỏi.

Thiếu nữ đó đúng là Lạc Y!

Lạc Y híp đôi mắt xinh đẹp, thông thả đem chủy thủ cất vào ống tay áo. Lại càng không để tâm đến ánh mắt mọi người nhìn nàng đầy khiếp sợ, nhàn nhạt nói.

"Là ta, thì sao?"

Đôi mắt nam tử như hùng ưng loé lên, nhưng không có một chút ý tứ khinh thường, ngược lại càng cung kính ôm quyền với nàng.

"Bái kiến Lạc Y đại nhân, ta phụng lệnh lão đại ở đây chờ người đã lâu. Người có thể đi theo ta một chút hay không?"

Theo tiếng nói nam tử thốt ra thì toàn học viện đều kinh ngạc muốn rớt cằm? Lạc Y đại nhân? Xưng hô như vậy mà còn bằng thái độ tôn kính kia a? Tân sinh năm nay là cái dạng yêu nghiệt gì?

Tổng Vinh Khanh và hai lão sư khác mím môi, bộ dáng bất khả tư nghị. Đã sớm đoán được vị phật sống này không phải vật trong ao mà! Hậu sinh khả uý, quả là hậu sinh khả uý a!

Những thiếu niên có mặt lúc Lạc Y chữa trị cho Trầm Mặc Thiên thì không tỏ vẻ gì bất ngờ. Bất ngờ cái gì? Người có thể xuất ra đan dược thượng đẳng xem như cái trắng đem cho mà mắt cũng không chớp một cái là dạng người tầm thường sao? Sau này bọn hắn giao hữu với tiểu cô nương này hẳn có lộc ăn a!

Trong số người kinh ngạc cũng có người âm độc khó chịu. Điển hình là La Vũ Khâm, gương mặt vận vẹo mang theo sát ý kinh người như muốn đâm Lạc Y thành từng mảnh nhỏ.

"Được! Dẫn đường!"

"Không được, sao có thể để muội đi theo người nguy hiểm như vậy chứ?"

Lạc Kiến là người đầu tiên hồi thần, nghiêm mặt ngăn cản.

"Đại ca, yên tâm, ta sẽ không sao!"

Lạc Y mỉm cười trấn an Lạc Kiến, như cũ cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Nhưng, nàng nhất định phải đi. Người khác không nhận ra, nhưng nàng là Triệu Hồi sư, rất miễn cảm với hơi thở ma thú trên người nam tử này. Hơn nữa, hơi thở của hắn rõ ràng vô cùng mạnh mẽ, thậm chí mạnh hơn nàng rất nhiều, có lẽ đã bước vào hàng ma thú cấp Thống Linh. Bình thường, trong những nơi này không thể tồn tại ma thú cao cấp như vậy, nhưng, hẳn vì gặp nàng mà bại lộ hẳn là có nguyên do. Hơn nữa, nàng không cảm nhận được chút sát khí nào từ hắn, ngược lại còn thấy đi theo hắn đối với nàng tuyệt đối có lợi.

Lạc Kiến không mấy tình nguyện nhưng đối diện với ánh mắt trong suốt của Lạc Y lại mềm nhũn, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng nàng.

Nam tử hít mắt nhìn Lạc Kiến gật gật đầu. Người nhà tốt, thông qua!

"Đi thôi!"

Lạc Y quay đầu lại vừa đối diện nam tử hoàng sam thì nghiêm mặt, toàn thân tản mát ra khí thế vương giả thần thánh làm nam tử hít ngum khí lạnh thờ dài.

Không hổ danh là chủ tử của Lão đại a, năng lực chưa cao mà có sát ý và khí chất như vậy!

"Vâng! Mời Lạc Y đại nhân đi bên này!"

Nam tử càng thêm cung kính đối với Lạc Y. Hẳn dù là ma thú tự tôn ngất trời, nhưng đối diện với cường giả vẫn là cam nguyện cúi đầu. Huống chi nàng xứng đáng! Nàng là chủ nhân của lão đại chờ đợi a! Mà lão đại cường hãn bậc nào, hẳn cũng không tài nào dò xét được!

Lạc Y đi theo hoàng sam nam tử, bước chân vân đạm phong khinh. Nếu nàng đoán không lầm, nam tử này là hoá hình của ma thú hệ phong, cho dù hẳn không cố ý, nhưng bước chân cũng theo bản năng như gió. Nếu không phải nàng có tố chất thân thể cường hãn cùng Lăng Thiên bộ pháp đã sớm bị bỏ xa.

Ma thú hệ phong a? Nàng còn chưa có ma thú hệ phong đâu!

Lạc Y trong lòng phúc hắc tính toán thì con đường ngoằn ngoèo hoàng sam nam tử đã dẫn đến một cửa động. Cửa động làm bằng ngọc bích toả ra ánh sáng lam vô cùng tinh mỹ chói mắt.

Lạc Y nhíu mày nhìn xung quanh, nhận ra vừa rồi nàng đã bước qua một kết giới. Nếu không có kết giới bảo hộ, không biết với hang động này đã thu hút bao nhiêu người thám hiểm.

Hoàng sam nam tử đứng trước sơn động lật tay làm một thủ ấn, phá ra kết giới rồi đứng qua một bên mời Lạc Y đi vào bên trong.

Lạc Y cười nhạt, không hề e ngại mà bước vào. Hoàng sam nam tử đứng thẳng lưng ngoài cửa động như người gác cửa trung thành.

Lạc Y tiến vào trong, đập vào ánh mắt nàng đầu tiên chính là những bảo vật vô cùng hiếm thấy trong trời đất.

Kia là Thanh Liên nhị hoa tuyết y, kia là Linh cô miễn song tán, kia là Lưu Di ban chỉ,...

Đây đều là vương giả trong vương giả vị thuốc, trải qua ngàn vạn năm hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt tạo ra biến dị như vậy. Thế nhưng tụ tập lại hết ở đây!

"Chủ nhân!"

Một âm thanh nam tử trầm thấp có chút nghẹn ngào vang lên bên tai. Lạc Y nhíu mày quay đầu nhìn. Phát hiện một nam tử cao lớn đứng mảnh đứng lên từ động băng, tay chân run rẩy tiến về phía nàng, vươn tay muốn đem nàng ôm vào lòng.

Lạc Y không suy nghĩ lùi lại một bước khiến tay của nam tử dừng giữa không trung vội rút lại chúi chúi vào măng bảo quý khí.

"Chủ nhân?"

Âm thanh tràn ngập uất ức lại vang lên.

Lạc Y xoa xoa trán tuốt ra mồ hôi. Xin người, đẹp bộ dáng tiểu tức phụ ấy đi có được hay không?

"Người là ai?"

"Chủ nhân?" nam tử tràn đầy kinh ngạc, nhưng chợt như nhớ ra điều gì cười đến vui vẻ. Hẳn sao lại quên a, chủ nhân bây giờ vốn không thể nhớ rõ hẳn là ai. Hại hẳn thương tâm ngộ chủ nhân bỏ quên hẳn.

Lạc Y nhìn biểu cảm thay đổi của nam tử trước mắt khoé môi cũng giãn giãn.

"Nói, người là ai?"

"Ta là Phượng U, Âu Dương Thiếu Tà a! Chủ nhân, người có thể không nhớ ra ta, nhưng vạn vạn năm trước ta là ma thú bản mạng bên cạnh người. Người vì luyện thần đan, cứu chuộc thiên địa nên cùng với nam thần hoá kiếp đầu thai. Ta đã bị phong ấn ở đây chờ đợi người. Lúc người tiến vào Ma Vụ Sâm Lâm, phong ấn bắt nhịp hơi thở của người nên đã mở ra! Chính vì phá phong ấn nên mới kinh động ma thú tạo thành thú triều a!"

Lạc Y càng nghe càng không hiểu. Đây là muốn nói thân thể của nàng sao? Nam thần luyện thần đan, hoá kiếp trọng sinh? Câu chuyện này là câu chuyện nói về Thần nữ của mình giới nha! Chẳng lẽ, kiếp trước của nàng là như vậy? Thảo nào, nàng thấy luyện đan với nàng thực đơn giản, vì tiền thân, nàng vốn là Thần sư luyện đan a!

"Chủ nhân, ta biết người chưa thể nhớ ra ta, ta cũng không thể nói quá nhiều. Bây giờ người vẫn còn quá yếu, người phải bước đi, phải phong hoa tuyết đại hơn đời trước a!"

Thiếu Tà mỉm cười nói, ánh mắt mang theo thân thiết cùng hoài niệm, cũng có cổ động và tin tưởng tuyệt đối. Ánh mắt của hắn làm nàng giật mình, nhưng không bài xích, ngược lại thấy thân thuộc ấm áp.

Nàng đã chấp nhận thân phận của mình.

"Chủ nhân, xin mời người đưa tay ra!"

Lạc Y không hiểu Thiếu Tà muốn gì, nhưng vẫn vươn tay ra. Tay Thiếu Tà cũng vươn đến, chạm nhẹ vào tay của Lạc Y. Theo đó, một giọng nói vang vọng trong đầu nàng.

"Ta là Âu Dương Thiếu Tà, bản mạng khế ước của Thần Nữ Minh giới, nay ta kí thác tâm linh của ta lên người hoá kiếp của chủ nhân. Cùng nhau vượt qua, sống cùng sống, chết cùng chết!"

Khế ước sinh mệnh ma thú, vượt qua quy tắc của Triệu Hồi sư cùng chế ước thiên địa. Một dạng vượt cấp khế ước nghịch thiên.

"Ta là Âu Dương Lạc Y, tiếp thụ thân phận Thần Nữ của Minh giới, kí khế ước bản mạng với Âu Dương Thiếu Tà. Đồng cam cộng khổ, sống chết bất dối!"

Lạc Y vừa tâm niệm, một luồng ánh sáng thánh khiết bao phủ hai người. Trong người Lạc Y chạy quanh một luồng nhiệt khí, cuồng ngạo đem thân thể nàng một lần lại một lần cải tạo cuối cùng tập trung lại ở vị trí tai nàng, khắc thành hình dạng hoa sen tím rực rỡ chói mắt. Hoa sen tím như có sinh mệnh, tách ra một cánh hoa, điên cuồng hút linh khí bên ngoài.

Thăng cấp.

Hào quang thăng cấp điên cuồng hiện lên. Sau hai khắc mới dừng lại.

Thống lĩnh đỉnh phong!

Thăng cấp nghịch thiên khiến Nhược Ly và Dạ cũng bị cường chế đi ra... Tiến hành thăng cấp.

Nhược Ly kinh ngạc khi biết cấp bậc của nàng, vội hoá về bản thể xoè đuôi ra đếm. A a a a a, tám đuôi, trực tiếp mọc hai đuôi nha!

Nhược Ly sung sướng nhảy lên nhào vào lòng Lạc Y tiến hành cọ cọ. Tám cái đuôi nhẹ gãi vào lòng bàn tay nàng.

Dạ càng khoa trương hơn, biến về bản thể vỗ cánh vài cái, rung động trời đất.

Thống lĩnh a! Thống lĩnh đỉnh phong a! Người ta thăng cấp khó khăn bao nhiêu, chủ nhân thăng cấp giống như ăn cháo. Húp một lần tới mấy chén.

"Ma thú của chủ nhân a? Không tệ, đều là vương giả!"

Thiếu Tà gật gù đầu. So với những ma thú này, huyết mạch hắn vẫn cao quý nhất, là Phượng U a!

"Chỉ chi"

Tiếng chi chi vang lên, không biết Tiểu Cầu ra ngoài từ lúc nào. Thiếu Tà giật mình nhìn xuống dưới kinh ngạc một hồi sau đó bật cười trừ tức xách Tiểu Cầu lên như xách con nhái. Một âm thanh vang lên nhưng chi Tiểu Cầu nghe thấy.

"Âu Dương Hàn a, người so với ta còn gặp chủ nhân trước nhưng thế nào mà chưa hoá hình đây? Aiz, bộ dáng Long kì uy vũ của người đâu rồi a?"

"Ta phi người. Ta là vua của loài Long, cuồng bạo mạnh mẽ, cần nhiều thời gian để giải phong ấn, đợi khế ước của ta được kí, ta sẽ đánh chết người a!"

"Ta chờ a!"

Thiếu Tà cười hắc hắc, chọt chọt ngón tay vào bụng Tiểu Cầu, một bộ dáng đáng đánh đòn.

"Chủ nhân, người mau thu bảo vật ở đây đi! Là ta lấy về cho người a! Còn rất nhiều thứ linh tinh khác nha!"

Những thứ linh tinh mà Thiếu Tà nói xác thực là bảo bối vạn kim khó cầu, cùng những bảo vật Thiên Địa khó kiếm chất đầy trong không gian. Điều này khiến Lạc Y vui bất diệc nhạc hồ nha!

"Hoàng Văn Phong báo!"

Thiếu Tà cất tiếng gọi, nam tử hoàng sam bên ngoài liền tiến vào. Hoàng Văn Phong báo, cũng là vương của loài báo a!

"Ta bây giờ phải đi, ta cho ngươi lựa chọn, một là cho ngươi tự do, ta không làm lão đại của ngươi nữa. Hai là ngươi đi theo ta, khế ước với chủ nhân. Chủ nhân là Triệu Hồi sư toàn hệ ma pháp, chưa có ma thú hệ Phong mà vừa vận là Thống Lĩnh đỉnh phong như ngươi!"

Thiếu Tà nói từ tốn, gương mặt uy nghiêm vô cùng. Nam tử hoàng sam không suy nghĩ liền nói.

"Ta muốn nhận chủ!"

Là "Ta muốn nhận chủ", thái độ phục tùng vô điều kiện, chứ không phải miễn cưỡng như "Ta chấp nhận khế ước" a! Lạc Y gật gật đầu vung tay lên.

"Khế ước chi trận, mở! Khế ước bình đẳng, khế!"

Quá trình diễn ra rất nhanh, dường như nàng càng mạnh thì càng thực hiện Triệu Hồi lưu loát.

Hoàng Văn Phong bảo phủ phục bên chân nàng, nói vô cùng cung kính.

"Chủ nhân"

"Từ nay, ngươi gọi là Âu Dương Mặc đi!"

"Tạ chủ nhân ban tên!"

Lạc Y cười cười cho tất cả đi vào không gian. Lần này, nàng trực tiếp để họ tiến vào Không gian tu luyện. Nàng xem họ như thân nhân mình, không còn gì cần giấu diếm nữa. Linh khí trong không gian tốt cho phát triển của chúng.

Trong không gian, Bạch Phong nhìn thấy chúng thú rất vui vẻ. Nhưng đối mặt với Thiếu Tà lại hơi hoảng sợ. Nàng biết, đây là một trong ngũ vị đại thần theo chân Thần Nữ mà bí tịch ghi lại.

Thiếu Tà nhìn Bạch Phong gật gật đầu, lần đầu tiên có thái độ dịu dàng với nữ tử trừ chủ nhân. Điều này hé mở cái gì còn không rõ sao?

Nhược Ly vừa vào không gian, không bao lâu liền cãi nhau với Dạ âm ở một góc. Chỉ có Mặc ngơ ngác nhìn quanh. Xem ra chỉ có mình hắn cô đơn a! Nhưng không gian đầy đặc linh khí này làm hắn vô cùng thích. Xem ra hắn không chọn nhầm chủ.

Bên ngoài Tiểu Cầu quyết không chịu vào không gian mà một mực bắt nàng phải ôm một lúc. Nó tui thân a!

Lạc Y cười cười đành chịu, ôm Tiểu Cầu ra khỏi kết giới. Vừa ra nàng liền thấy một bóng lưng cho nàng cảm giác quen thuộc, trên lưng hắn còn có một Từ Cầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gặp Lại

Bóng lưng của nam nhân mảnh khảnh, nhưng nhìn không ra vẻ yếu đuối mà còn phảng phất nét nam tính tinh mĩ. Tà trường sam màu tím bay bay phát phơ trong gió, mái tóc dài đen bóng được tùy ý buộc lên bằng một miếng lụa màu tím. Trên người nam tử này, luôn có điều gì đó khiến trái tim Lạc Y run lên, không phải là thích, không phải là yêu mà là thân thuộc. Cảm giác quen thuộc giống như đã chờ đợi giờ khắc này hàng vạn năm.

Nam tử hơi nhấc tay lên chạm vào đầu Từ Cầu, nó rất phối hợp nhảy vào lòng bàn tay hắn, ngoan ngoãn cọ cọ ra chiều rất thích ý.

Chân nam tử nhẹ điểm, dường như muốn rời đi. Trong khoảnh khắc có gì đó thúc giục nàng rằng phải giữ người này lại.

Nhưng nàng vẫn im lặng, mắt to xinh đẹp nhìn theo bóng lưng cô tịch kia một lời cũng chưa nói ra.

Đúng lúc này, người đáng ra sẽ bỏ đi đột nhiên đứng lại. Hắn hơi xoay người, trong phút chốc hai tầm mắt chạm vào nhau.

Đôi thủy mâu màu tím xẹt qua một kinh ngạc, phảng phất một nét như vui mừng.

Lạc Y nhú mày, nàng có phải nhìn lầm không? Ánh mắt nam tử xẹt qua vui mừng? Họ biết nhau? Không có nha!

"Sao nàng lại ở đây?"

Hửm?

Giọng nói nam tính trầm thấp đầy từ tính, lại như âm ba của rượu vang va chạm vào thành ly gọi lên âm thanh thanh thủy nhất.

Trong trẻo như ngọc!

Hắn đang quyến rũ con gái nhà lành sao?

Lạc Y nguầy nguậy lắc lắc đầu, đưa tay quạt qua, miệng nhỏ khề khề. Nhưng không đáp lại câu hỏi của hắn, hỏi ngược lại.

"Vậy sao ngươi lại ở đây a?"

Nam tử sừng sốt nhìn nàng, nhưng nhìn thấy biểu tình bất thiện của nàng lại có chút rối rắm. Giống như không hiểu vì sao nàng lại tức giận. Hắn hơi nâng khoé môi mỉm cười, vô tình phát ra tiếng cười khề. Chỉ là nụ cười rất nhẹ nhưng lại làm gương mặt vốn dĩ tuấn tú bắt phờ phạc sáng bừng lên.

Đáng chết! Ở hiện đại nàng đã hai năm tuổi, ở đây sống cũng hơn một năm, vậy mà cư nhiên bị nam tử chưa đến hai mươi tuổi hấp dẫn. Thiên lí ở đâu a?

Nam tử này... Yêu nghiệt!

Trong lúc Lạc Y thất thần, nam tử áo tím đã đến gần nàng từ lúc nào. Đôi thủy mâu màu tím óng ánh lại trong suốt ghim chặt vào đôi mắt nàng khiến nàng hơi chột dạ lùi về sau một bước. Dường như nhận ra, hành vi của mình quá mất thể diện, trong lòng nàng âm thầm mắng nam nhân yêu nghiệt trước mặt vài lần, nhẹ ho một tiếng che đi mâu thuẫn nơi đáy mắt.

"Ở đây có hơi thở ma thú rất cường đại nên ta mới đến đây, nhưng đến đây thì hơi thở đó biến mất rồi! Nàng cũng thế sao?"

Lạc Y chính là giật mình. Hơi thở ma thú cường đại? Hắn là nói Mặc và Thiếu Tà sao? Họ đều là ma thú vượt qua cấp bậc Thống Lĩnh, lúc đó lại chưa khế ước hẳn là đã để lộ dấu tích đi. Nhưng, hắn đi theo hơi thở ma thú, vậy lẽ nào hắn là thể lực thần bí kia?

Phát hiện này làm Lạc Y cực kì kinh ngạc. Thể lực thần bí thu thập hết những ma thú có giai cấp Thống Lĩnh trở lên lại là một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi? Vậy hắn rốt cuộc ở cấp bậc nào? Tôn giả hay là trên tôn giả?

Nam tử áo tím yên lặng nhìn Lạc Y. Hắn không mở miệng cứ như kiên trì chờ câu trả lời của nàng.

Lạc Y nhếch môi, muốn nói không phải. Nhưng, đối diện với ánh mắt trong suốt đến đây kia không hiểu sao nàng lại không thốt ra được.

Thất bại gật gật đầu, Lạc Y cúi đầu xuống nhìn mũi chân đang đi đi trên nền đất âm thầm mắng yêu nghiệt vài lần. Vì nàng cúi đầu nên nàng không hề biết ánh mắt nam tử vẫn luôn nhìn nàng mang theo dịu dàng cùng sùng nịnh chưa bao giờ dành cho ai.

Vì hai người có những suy nghĩ riêng, lúc này họ không hề hay biết hai con ma thú trong lòng đang không ngừng tròn tròn mắt rùng. Dùng phương thức đặt biệt mắng chửi nhau.

"Ngươi biết nói rồi có phải hay không?" Tiểu Cầu gầm gừ.

"Đương nhiên a! Chỉ có ngươi hủ lậu chậm chạp không biết nói!" Từ Cầu hừ một tiếng cười đầy châm chọc.

"Ngươi mới hủ lậu, cả nhà ngươi đều là hủ lậu!"

"ABCXYZ"

"..."

Nam tử áo tím nhìn Lạc Y. Ánh mắt luôn điềm tĩnh, lạnh lùng bây giờ lại một mảng nhu hoà cùng thân thiết.

"Đi thôi! Ta đưa nàng ra ngoài!"

Lạc Y vốn định từ chối nhưng rồi cũng chẳng lên tiếng. Hừm, ta với ngươi cùng đường sao? Muốn làm bảo tiêu? Trong lòng mặc dù tỏ ra bất mãn, nhưng mặt nàng lại không nghe lời đỏ lên một mảnh như quả gấc. Thật không có tiền đồ a!

Trước mặt đã là lều trại của học viện, Lạc Y vừa muốn đi thì âm thanh thanh thúy lại vang lên.

"Ta với nàng, trước đây có quen biết sao?"

"Không có!" Lạc Y vuốt ve lồng ngực mà của Tiểu Cầu thẳng thừng nói. Nàng mới không thừa nhận nàng cảm thấy hắn thân thuộc a!

Nam tử áo tím trầm mặc dừng bước chân, chợt vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Y.

Lạc Y giật mình định rút tay về thì nam tử áo tím đã nhẹ vươn tay vén mái tóc nàng. Trên tai bất chợt có cảm giác lạnh băng khiến nàng điềm tĩnh lại.

"Cái gì đây?"

Lạc Y vươn tay chạm vào vành tai, cảm giác mát lạnh của chiếc khuyên mặt ngọc càng làm nàng khó hiểu.

" Là tín vật. Từ nay nàng là nữ nhân mà Lãnh Hàn Thần ta nhận định! Hãy nhớ, ta là Lãnh Hàn Thần! Gặp lại!"

Một cơn gió lướt qua thật nhanh, Lãnh Hàn Thần đã biến mất vô ảnh vô tung. Nếu không phải tay vẫn lưu lại độ ẩm và chiếc khuyên tai còn lại nàng cũng có cảm giác không thật.

A, nhưng hồi nãy hắn đã nói gì a? Nàng là nữ nhân của hắn? Hắn khẳng định không có bệnh luyến đồng sao?

Lạc Y cúi xuống nhìn thân thể đứa trẻ mười hai tuổi của mình. Dù nhìn thế nào vẫn thấy không được, theo bản năng lại chạm vào khuyên tai mát lạnh trên tai.

Này... Sao nàng lại cảm thấy vui mừng, hạnh phúc đây?

Tiểu Cầu khịt khịt mũi nhỏ, dụi đầu vào ngực nàng đánh một thở thoải mái.

Còn phải hỏi nữa sao? Thiên duyên tiền định a! Chủ nhân, kiếp trước người ta là Nam thần độc hữu của người a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trở Về

Lạc Y về tới trại thì trời đã sáng, ma thú đều đã rút đi hoàn toàn. Có thể thấy là tiếng nói của Hoàng Vân Phong Báo cực kì có trọng lượng.

Lúc này ba vị lão sư đang chỉnh lí lại lều trại và thống kê lại số lượng học viên bị thương. Hầu như tất cả mọi người đều có vài vết thương nhẹ nhưng may mắn là không có học viên nào tử vong.

Lạc Y vừa xuất hiện, Lạc Kiến gần như lao tới với tốc độ ánh sáng lại gần, cẩn thận đánh giá nàng từ trên xuống dưới thấy hoàn toàn không hao tổn mới yên lòng.

Yên lòng là yên lòng, nhưng Lạc Kiến cũng rất không hài lòng vì Lạc Y tự chủ trương đi theo người không biết danh tính. Nghiêm mặt lại liền quở trách.

"Muội từ nay về sau không được tùy hứng như vậy nữa có biết hay không?"

Lạc Kiến mặc dù biết là bản thân mình mềm lòng, không thể chống lại muội muội. Bản thân hắn vốn là tiêu chuẩn cuồng muội nha! Nhưng mà, cứ nghĩ đến muội muội mình có thể sẽ gặp nguy hiểm thì hắn lại không tài nào yên lòng, còn tự trách mình không thôi.

Không được! Hắn không thể để Lạc Y tiếp tục tùy hứng như vậy a!

Lạc Y hiểu tâm trạng lúc này của Lạc Kiến, nàng biết hắn là vì quá yêu thương nàng. Nàng không thể phụ lòng mong mỏi của hắn.

"Đại ca, muội đã biết, lần sau sẽ không tùy hứng như vậy!"

"Thật ngoan!"

Lạc Y hít hít mũi nhỏ, nói gì thì nói, hôm nay nàng nhận được không ít chỗ lợi a! Nếu lần sau có tình huống như vậy, nàng cũng vẫn sẽ đi. Nhưng điều này không thể để Lạc Kiến biết nha, hắn đại ca sẽ mắng nàng cho coi.

Phong Thần Huyền đứng đối diện, vừa nghiêng đầu thì chạm phải biểu tình đáng yêu của Lạc Y khiến hắn hơi ngẩn người. Nàng cường hãn như vậy nhưng có không ít mặt đáng yêu a!

"Chuẩn bị dọn trại, vì thú triều xảy ra nên chúng ta không tiếp tục lịch luyện nữa. Xem ra mỗi học viên đều tích trữ chút kinh nghiệm cận chiến hung hiểm đi!"

Tổng Vinh Khanh mỉm cười hoà ái lướt một vòng quanh những người bị thương, phát hiện đã thu xếp ổn thoả liền phát lệnh trở về.

Lạc Y cười cười. Là tích lũy kinh nghiệm nha. Nếu Mặc không đến trấn áp đàn thú, thương vong là không thể tránh khỏi. Lúc ấy đàn thú đã hoàn toàn lâm vào trạng thái cuồng bạo rồi a!

Mọi người đều đi về trại của mình thu dọn. Lúc này Lạc Y đột nhiên nhìn thấy Lăng Ngạo có chút không bình thường. Tay thường cầm kiếm của hắn bây giờ buông lỏng, trên gương mặt cao ngạo thường ngày nén đau chảy ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

"Lăng Ngạo, ngươi bị sao?"

Lạc Y tiến lại gần, mắt nhìn chăm chăm nơi cánh tay thoát nhìn có chút không bình thường của hắn. Hình như hắn bị thương rất nặng so với Lập Khiêm, Bạch Thừa Vũ và Cố Ân Kỳ chỉ sơ sơ vài vết trầy xước a.

"Ta không sao!"

Lăng Ngạo cắn răng nói. Thái độ che giấu vẫn không che được mắt Lạc Y. Nàng vươn tay chạm khẽ cánh tay hắn thậm chí còn nhận thấy cả mặt xương nhô ra, xưng phồng lên. Lăng Ngạo mím môi, nhưng cũng không ngăn được hút một ngụm khí.

Sắc mặt Lạc Y biến giận dữ, nghiêm mặt.

"Người bị gãy xương rồi! Người muốn tay người tàn phế luôn hay sao?"

"Ta đã tàn phế rồi, cánh tay này đã bỏ đi, không cứu được nữa!"

Lăng Ngạo lắc đầu đau khổ nói. Cánh tay này của hắn từng bị chính thân ca ca của mình phế đi. Nếu không gặp được Kỳ Y sẽ không hoạt động được cho đến hôm nay. Nhưng mà, vị Kỳ Y ấy cũng đã nói, nếu lần nữa bị gãy thì không cứu chữa được.

Lạc Y nhíu mày.

"Người để ta xem một chút!"

Lăng Ngạo cười khổ một tiếng, hắn vốn biết mình không có chút hi vọng nào nhưng cũng vén tay áo lộ ra cánh tay sưng phồng. Dù sao nàng cũng là quan tâm hắn a! Mong điều này không dọa tiểu hải tử như nàng là được.

Lạc Y nghiêm túc đánh giá tay của Lăng Ngạo. Nếu này ở thế kỉ 21 thì cánh tay này chỉ cần cố định và bó thạch cao là xong. Nhưng, ở đây không phát triển như vậy, người gãy xương đã xem như một nửa phế nhân, rất khó có thể chữa lành.

Ở đây không có thạch cao, nàng phải làm thế nào?

Đúng, hồi phục chi lực!

Hồi phục chi lực có thể chữa trị cho nàng thì cũng có thể chữa cho người khác a! Nàng chỉ cần dồn nó vào kinh mạch, dẫn đến xương là có thể chữa cho hắn rồi.

Lạc Y rất có hảo cảm với Lăng Ngạo nên nàng không muốn hắn bỏ lỡ đường cường giả. Nàng biết, phế nhân ở Apollo đại lục thậm chí không xem bằng súc vật nha!

"Ta có thể chữa cho người, cố gắng nhịn đau một chút!"

Để mặc Lăng Ngạo kinh ngạc cùng không tin, Lạc Y vươn tay mạnh mẽ nắn xương sai về vị trí. Sau đó dùng miếng lụa mỏng cố định hai đầu xương bị gãy.

Đem hồi phục chi lực vào trong kinh mạch, lực lượng nhanh chóng toả ra tứ chi tiến hành cải tạo kinh mạch rồi tập trung lại ở cánh tay gắn lại chỗ xương bị gãy.

Một khắc sau...

Lăng Ngạo ngăn người đem cánh tay giơ lên xem xét. Miệng nhếch mãi vẫn không nói được câu nào hoàn chỉnh.

"Tay... Tay... Kinh mạch... Nha?"

Lạc Y liếc hắn một cái, kinh ngạc như vậy sao? Chỉ là gãy xương nha!

Nàng lúc này không hề nghĩ đến, ở Apollo đại lục, gãy xương chính là một trong những bệnh nan y nha.

Quảng đến cho Lăng Ngạo một bình đan dược, hắn ngờ ngác chụp được.

"Mỗi ngày một, bổ thân tráng xương!"

"Này..."

Lăng Ngạo nhìn Lạc Y đi xa, tà áo trắng ngạo nghễ tung bay cảm thấy như mình đang nhìn tiên nữ. Trên đời này, ngoài mẫu thân ra, nàng là người duy nhất đối tốt với hắn như vậy a!

Lạc Y không biết rằng, hành động hôm nay của nàng, sẽ cho nàng có một chiến hữu vô cùng cường đại. Trở thành những người có thể tin tưởng giao sau lưng cho nhau, nguyện chết không rời.

Đương nhiên, chuyện này là nói sau. Lúc này, ai đó đang ngăn người nhìn chiếc khuyên tai tím toả ánh sáng nhu hoà. Thứ này vừa vặn làm điểm nhấn cho nàng càng trở nên sắc xảo.

Đây là tín vật nha!

Lạc Y nhẹ nhàng mân mê khuyên tai, không biết suy nghĩ gì mà mặt hơi chút đỏ lên.

Aiz, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, dọn đồ trở về a!

Nhưng mà... Đây là tín vật nha!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vĩnh Kết Đồng Tâm.

"Thiếu chủ, đã phát hiện hơi thở ma thú mạnh trên tôn giả ở Thần Vực Minh! Bây giờ vừa lúc phong ấn ở đó yếu nhất, có thu thập không ạ?"

Trong một sơn trang bí hiểm phủ đầy sương mù mờ ảo. Một hắc y nhân đột ngột xuất hiện ôm quyền đứng trước mặt thiếu niên tuấn mĩ.

Thiếu niên tuấn mĩ vận bộ trường sam màu tím, cả người toát ra hơi thở đơn độc u lãnh. Lúc này, thiếu niên áo tím một mực im lặng, đôi tay trắng nõn khẳng khiu, khớp xương rõ ràng, dịu dàng vuốt ve bộ lông mượt mà của một con vật trông như quả bóng nhỏ. Dịu dàng như thế, ôn nhu như thế lại giống như thông qua vật nhỏ để nhớ tới một người khác.

Thú nhỏ tròn tròn như trái bóng dịu ngoan co rụt lại trong bàn tay thiếu niên, ngủ rất xuân phong đắc ý. Lâu lâu sẽ ứng tiếng rừ rừ vài cái lộ ra bộ dáng thoải mái như muốn bảo "Chủ nhân, cung chiêu ta nữa đi!"

Hắc Y nhân nhìn thiếu chủ muốn ngoác miệng, nhưng không dám nói gì đành cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tận lực biến bản thân mình thành người vô hình.

Ta không thấy, ta cái gì cũng không thấy! Ta không thấy thiếu chủ ôn nhu, không thấy gì hết! Nhưng mà thiếu chủ giống như đang mộng xuân nha!

A! Đầu năm nay thời tiết thật tốt, người lạnh lùng như thiếu chủ cũng nhu hoà không ít nha!

Thiếu niên áo tím vỗ nhẹ vào đầu thú nhỏ. Khi ngẩng đầu nhìn hắc y nhân, dịu dàng ôn nhu đều một lượt biến mất, cứ như thể chuyện xảy ra vừa rồi đều là ảo ảnh.

Hắc y nhân suýt nữa ghen nhìn vẻ mặt thay đổi nhanh như chong chóng của thiếu chủ, càng thêm khẳng định mình vừa rồi là nhìn lầm.

"Không cần! Nhưng phải thân nhân lực đến đó, tận lực bảo vệ ma thú. Đưa theo Nhân cùng đi, để hắc lập thêm một kết giới bên ngoài, không để ma thú đó xảy ra sự tình gì!"

"Dạ?"

Hắc y nhân ngưng ngẩn một mảnh, mặt hiện lên nghi hoặc khó giải thích. Hắc rất muốn hỏi thiếu chủ tại sao phải như vậy a? Không phải bình thường thiếu chủ đích thân đi thu thập sao?

"Sao còn chưa đi?"

Thiếu niên áo tím hơi nâng mắt, chân mày tuấn mĩ nhẹ nheo lại, biểu thị rõ hắc không hài lòng.

Hắc y nhân vội vàng ôm quyền, hô to đáp lệnh rồi nhảy ra cửa sổ biến mất. Bay đi rất xa, hắc y nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Đáng sợ quá nha, hắc là sát thủ, tay dính không biết bao nhiêu máu nhưng đối diện thiếu chủ uy nghiêm, hắc thậm chí không dám meo meo dư thừa lời nào a!

Cửa sổ nơi hắc y nhân vừa rời đi, gió thổi từng cơn lạnh buốt vào phòng. Thiếu niên áo tím tao nhã đứng dậy, y sam rộng rãi tùy ý phiêu phiêu như một bức tranh tiên nhân xuất thế. Hắc đến đứng trước cửa sổ, đôi thủy mâu tử sắc càng thêm óng ánh, môi khẽ gọi lên nụ cười nhàn nhạt, vừa ôn nhu lại phảng phất chút nhớ nhung.

"Ta cảm nhận được hơi thở ma thú đó hướng về nàng, ta sẽ bảo vệ nó, chờ nàng đủ mạnh mẽ đến lấy về!"

Thiếu niên áo tím chính là Lãnh Hàn Thần. Hắc lúc này như thật như ảo, tay ưu nhã khẽ nâng chạm vào chiếc khuyên tai tử sắc. Chiếc khuyên này với chiếc khuyên của Lạc Y đúng vừa vặn là một cặp.

Lạc Y, nàng có cảm nhận được không? Ta nhớ nàng...

Lạc Y lúc này đang ở trong không gian tu luyện với chúng thú. Đột nhiên nàng hơi rùng mình. Chiếc khuyên luôn yên lặng nằm trên tai lúc này run lên nhẹ, toả ra tia tử sắc nhu hoà. Một lực lượng không biết truyền từ khuyên tai đi khắp kinh mạch cơ thể rồi tụ thẳng vào tim. Lực lượng này không những không làm nàng khó chịu, mà còn khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, thân thể cũng giống như nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Lực lượng này là lực lượng gì vậy nha?

Lạc Y vươn tay ra, cánh tay trắng nõn như ngó sen bật ra một tia kinh lực, hỗn độn chỉ lực màu trắng tụ lại trên đầu ngón tay. Lúc này, hỗn độn chỉ lực dường như được một sợi chỉ màu tím bao quanh, rồi lại từ từ dung hợp từng chút một khiến hỗn độn chỉ lực càng thêm thuần khiết.

Lạc Y giật mình nhìn năng lượng trong suốt trên tay mình. Nàng có cảm giác năng lượng màu tím này đang cắn nuốt những tạp chất còn lại trong nguyên tố của nàng, khiến nó trở nên thuần khiết nhất, mạnh mẽ nhất.

Này... Năng lượng này hẳn xuất ra từ chiếc khuyên tai người kia đưa nàng đi. Năng lượng có sức mạnh nghịch thiên này là gì? Và chiếc khuyên này là bảo bối gì a?

Lạc Y hơi nâng mi, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuyên tai. Vì cái gì? Vì cái gì người tốt với ta như vậy? Là người thật chú ý đến ta sao?

Thiếu Tà đứng ở chỗ xa, thân thủ vươn ra ngắt ngắt gò má nộn thịt của Tiểu Cầu, ánh mắt ngả ngón, trắng trợn phi lễ.

"Rồng thôi, ngày xưa người dám bắt nạt ta a! Bây giờ ta phi lễ, phi chết người!"

"Con chim trĩ khôn kiếp, người chờ ta giải khai phong ấn, ta nướng chết người!"

Khoé miệng của Thiếu Tà co giật như tượng tượng đến cảnh tượng kinh khủng nào đó. Dù rất uất ức khi hẳn là U Phượng cao quý lại bị gọi là chim trĩ nhưng cũng phải thu tay lại. Đùa có giới hạn thôi a, nếu để Bạch Long bạo phát thì dù hẳn còn phong ấn cũng đủ bút của mình mấy cái lông.

Đúng lúc này, bên tay hai người truyền đến tiếng âm âm. Hai người nhìn nhau, mắt tràn ngập kinh hãi.

Kỳ Lân thức tỉnh rồi? Ma thú mạnh thứ tư trong ngũ đại thần thú của chủ nhân đã thức tỉnh?

Bạch Long, Dực Long, Tỳ Hưu, Kỳ Lân và U Phượng.

"Người có biết hẳn thức tỉnh ở đâu không?" Tiểu Cầu mím môi.

"Theo phương hướng xung chân thì hẳn là Thần Vực Minh đi! Nhưng lúc này chủ nhân còn quá yếu, lại vừa tiếp nhận truyền thừa của ta, nàng chưa thể tiếp nhận Kỳ Lân được!"

Tiểu Cầu gật gật đầu nhỏ, không tiếp tục đề tài. Một hồi lại nhìn về hướng Lạc Y nói thầm.

"Này, người có thấy chủ nhân mạnh hơn không a? Quả nhiên chỉ cần kết hợp với Nam Thần thì mọi khả năng tiềm ẩn của chủ nhân đều trỗi dậy a!"

Thiếu Tà cũng nhìn nhìn, sau đó gật gật đầu phá lên cười, giống như nhớ tới kí ức nào đó vô cùng thú vị.

Hai người đó là vinh kết đồng tâm a!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thượng Đỉnh Giao Phong

Lạc Y gõ nhẹ cánh cửa gỗ mộc mạc, nhưng không chờ bên trong trả lời liền ghé đầu bước vào. Đừng trách nàng vô lễ, chỉ có thể trách kẻ nào đó luôn thích làm cao, cho dù nghe tiếng gõ cửa, hẳn cũng giả vờ như không biết đâu.

Một bóng người như gió lướt qua suýt nữa đụng vào Lạc Y khiến nàng hoảng hốt vận dụng Lăng Thiên bộ pháp tránh qua một bên.

Bóng dáng xám tro ngã rầm xuống nền nhà đánh phịch một cái thật vang dội. Hẳn là hẳn đã cố ghìm cương ngựa nhưng vẫn không khống chế được theo quán tính đổ ập xuống đất.

Lạc Y âm thầm vuốt mồ hôi trên trán. Cũng may nàng chạy nhanh nếu không bay giờ người ở dưới làm đệm thịt chính là nàng nha!

Vu Nhã chật vật đứng dậy, thân thủ xoa xoa cái mũi vừa đập mạnh xuống nền nhà lưu lại vết đỏ sạm muốn khóc không ra nước mắt.

Này chính là gương mặt phong lưu tiêu sái, tuấn mỹ vô song của hần nha!

May mắn suy nghĩ của Vu Nhã, Lạc Y hoàn toàn không hay biết, nếu không, nàng sẽ không do dự tặng hần tràng cười khinh bỉ mà nói.

Lão gia, người khẳng định những từ ngữ ấy thích hợp hình dung về ngài sao? Thật ngại quá, năm nay ngài bao nhiêu tuổi a?

"Đệ tử ngoan, sao ngươi không đứng ngoài cửa để ta đón ngươi vào? Đến, ta chuẩn bị trà Long Tĩnh thượng hạng để mời ngươi đấy! Mau, mau vào!"

Khoé môi Lạc Y bắt gặp co giật, ném ánh mắt như nhìn kẻ quái thai với Vu Nhã. Ánh mắt không tự chủ được nhìn trong phòng một vòng.

Cho xin đi, đừng nói hần chưa ra đón nàng bao giờ, nội việc giữ báu vật như mạng của hần cũng đủ làm người ta ghen. Ai cũng biết trước đây phòng đại sư Vu Nhã vô cùng sa hoa, trang hoàng đầy bảo vật. Nhưng, từ sau sự kiện bãi sư và lâu lâu nàng tiện tay "mượn" tạm vài món bảo vật thì Vu Nhã chỉ hận không thể đem tất cả bảo vật giấu hết đi.

Aiz, nhìn xem, phòng của hần bây giờ sinh ý thật kém. Góc phòng trừ kê một cái bàn làm việc ra thì không để bất cứ thứ gì khác. Sư phụ nàng thật nghèo nha?

Vu Nhã oan uổng rất muốn tru tréo mắng to. Ngươi quá vô sỉ nha, ta trở nên nghèo thế này là vì ai? Vì ai? Đều là ngươi cướp, oa oa, bảo vật của ta!

"Sư phụ, ngài thật sự muốn gì? Đừng nói với ta là ngài chỉ có ý tứ muốn cùng ta phẩm trà!"

Sau phút giây khủng hoảng, Lạc Y bình tĩnh lại đem ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Vu Nhã. Có quý mới tin hần tự nhiên tốt bụng mới muốn mời nàng uống trà, hần huyền. Hần cũng không nhàm chán đến mức đó!

Vu Nhã đứng sừng lại, ngại ngần cúi đầu phì phòi vài hạt bụi trên tà áo hơi nhăn nhúm. Hần biểu hiện rõ vậy sao? Đệ tử chỉ liếc cái đã nhận ra hần có ý đồ?

Vu Nhã thờ dài thườn thọt. Đầu năm nay làm lão sư thật không có tiền đồ.

Vươn tay che miệng ho nhẹ một tiếng, Vu Nhã chỉ tay vào bộ bàn ghế, rót ra hai tách trà rồi mới nói.

"Trước ngồi xuống đi, ta đúng là có chuyện muốn nói!"

Lạc Y cũng không từ chối ngồi xuống, nhận lấy tách trà Vu Nhã đưa tới. Tao nhả gạt lá trà, đưa tách trà ngang mũi hít nhẹ một hơi như phẩm hương vị mới từ tốn nhấp một ngụm. Động tác như nước chảy mây trôi, đúng phong phạm thực nữ.

"Chuyện gì a?"

Vu Nhã nhìn Lạc Y uống trà đẹp mắt như thế lại nhìn xuống tay mình đang gảy lá trà, chán đến mức không muốn uống nữa!

Vì cái gì người ta uống trà cũng giỏi hơn hần a? Hần thật thương tâm.

Vu Nhã đề xuống đáy lòng đau khổ nói vào chính sự.

"Con có nghe qua sự kiện Thượng đỉnh giao phong giữa các học viện Tứ Đại đế quốc chưa?"

Lạc Y nhú nhú mày gật đầu. Sự kiện này bốn năm mới tổ chức một lần, tạo điều kiện cho bốn học viện đứng đầu tứ đại đế quốc cùng nhau trao đổi thi đấu. Sự kiện này yêu cầu những học viên ưu tú nhất dưới hai mươi lăm tuổi để thách đấu, tranh thứ hạng về kiếm kỹ và ma pháp kỹ. Chiến thắng được Thượng đỉnh giao phong không chỉ tăng thêm tiếng nói cho quốc gia mà bản thân cũng được lợi ích không ít. Không những được khen thưởng vàng bạc châu báu mà còn được trở thành sứ giả danh dự của tứ đại cường quốc, được cường quốc bảo vệ, thậm chí biểu hiện tốt còn được phong quan, danh hào của tứ đại đế quốc.

Thấy Lạc Y gật đầu, Vu Nhã cười càng thêm nhu hoà.

"Năm nay như cũ có mười danh ngạch tham gia, ta đề tám học viên cao đồ, một học viên học đồ là Phong Thần Huyền và dành một danh ngạch cho con! Thế nào?"

"Tại sao phải cho con?"

Lạc Y vẫn không tỏ vẻ gì, nhàn nhạt cười nói. Nàng cơ bản là không muốn đi tham gia cái đó. Thông thường chẳng phải đều là học viên cao đồ đi sao? Cứ cho như Phong Thần Huyền học đồ là ma pháp sư cấp 7 hiếm có đi theo cũng không việc gì, nhưng tại sao lại có tân sinh nàng? Họ vốn không biết thực lực của nàng nha!

"Con có nghe nói đến Thần Vực Minh chưa?"

Vu Nhã vờ như không thấy biểu tình không muốn của Lạc Y, tiếp tục nói.

"Thần Vực Minh? Đó chẳng phải là địa phương tọa giữa Long Quốc và Chu Quốc, quanh năm sương mù dày đặc, chương khí nặng nề nên bị các quốc gia nghiêm lệnh không được tùy ý xuất nhập sao?" Cái này thì có gì liên quan?

Vu Nhã cười một tiếng, lại tiếp tục rót trà.

"Ngươi thiên cận a! Người ta nói Thần Vực Minh quanh năm chương khí, sương mù dày đặc là vì có Thần thú phong ấn. Lúc này vừa vận lúc phong ấn yếu nhất, xem ra thần thú là muốn xuất thế. Phần thưởng năm nay ngoài quy củ còn được cho phép tiến vào Thần Vực Minh lịch luyện nha!"

Thần thú? Ánh mắt Lạc Y hơi đảo quanh. Nàng tự nhiên có cảm giác nàng nhất định phải đến đó, dường như có một tiếng nói đang kêu gọi nàng?

Vì cái gì? Chẳng lẽ đó là ma thú phong ấn của nàng sao? Nếu vậy đó hẳn là Kỳ Lân, ma thú xếp hàng thứ tư đi!

"Được, con sẽ không làm sự phụ thất vọng đâu. Nhưng con là tân sinh tham gia liệu có khiến nhiều người phản đối không?"

Đây chính là vấn đề nha! Bản thân nàng vô tâm nhưng không muốn Vu Nhã vì mình mà phiền toái.

"Sẽ có, nhưng không phải có cuộc chiến giữa Thiên Đẳng và La Vũ đấy sao? Con cứ đánh cho mạnh tay, chứng minh thực lực của mình, còn tất cả, sự phụ lo!"

Lạc Y ngẩn ra, sau đó bật cười thoải mái. Sự phụ nàng quả không phải người thường nha! Có lão sư nào khuyến khích đồ đệ mình đi đánh học viên khác mà về mặt đúng lý phải đạo như thế sao? Đương nhiên không có.

Đủ phúc hắc nha!

Bước ra khỏi phòng Vu Nhã, Lạc Y vô cùng vui mừng, nàng thật rất muốn bây giờ đến Thần Vực Minh nha.

Nhưng, phía trước lại có chuyện xảy ra khiến nàng mừng không nổi, thay vào đó là giận đến tím mặt, phảng phất cảm giác muốn giết người khi Cố Ân Kỳ chạy tới run rẩy nói với nàng.

"Lạc Y, đại ca ngươi bị người hạ độc!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bão Nổi

Vừa nghe tin tin Lạc Y thót lên từng hồi kinh sợ, đôi chân run rẩy vội vận dụng Lăng Thiên bộ pháp rời đi.

Trong phòng tối, Trầm Mặc Thiên đang lo đứng lo ngồi nhìn ra cửa. Hắn chính là chờ Lạc Y đến. Hắn đã nghe thuộc hạ kể lại chuyện xảy ra lúc hắn vừa bị đánh, nếu hắn đoán không lầm, Lạc Y chính là còn thân phận khác và luyện đan sư nha.

Trầm Mặc Ngân lúc này đang đổ một chén dược thuốc màu đen vào miệng Lạc Kiến. Chỉ thấy mặt hắn nguyên bản đã tím tái đến mức dọa người trở nên hoà hoãn chút ít.

Trầm Mặc Thiên vui mừng nhìn nhìn đến đánh giá sắc mặt Lạc Kiến một hồi mới hỏi.

"Giải được độc rồi?"

Hắn đây là thực tâm quan tâm Lạc Kiến nha. Từ nhỏ hắn đã gắn với thân phận thiếu chủ của Thiên Đẳng công hội, nhiều người tiếp cận hắn chỉ vì muốn lợi dụng hắn. Nhưng, Lạc Kiến không như vậy, trước khi biết thân phận của hắn Lạc Kiến còn mua bánh bao thịt cho hắn ăn, không khinh thường hắn lúc đó ăn mặc khổ rách áo ôm. Hắn chính là vô cùng trân trọng tình bạn này.

Trầm Mặc Ngân kiểm tra mạch của Lạc Kiến, lắc nhẹ đầu.

"Muội chỉ có thể trung hoà độc dược này thôi, không giải hoàn toàn được!"

"Vậy Lạc Kiến hẳn phải chết sao?"

Trầm Mặc Thiên hoảng sợ.

"Độc này không chết người, nhưng sau ba ngày không giải được sẽ ăn mòn kinh mạch, chính là sẽ trở thành phế nhân, không tu luyện được!" Trầm Mặc

Ngân lắc đầu, nhưng tin tức nàng đưa ra còn khiến Lạc Kiến hoảng loạn hơn, suy sụp ngồi bệt xuống đất.

Phế nhân? Phế nhân ở Apollo đại lục là dạng người gì chứ? La Vũ công hội, sao bọn chúng ác độc như vậy?

"Ta ở đây kẻ nào muốn biến đại ca thành phế nhân?"

Tiếng nói thanh thúy như chuông bạc đột nhiên rung lên, một bóng dáng bạch y tinh tế đáp hạ xuống mặt đất. Vóc dáng kiêu nhỏ nhưng lại phảng phất hơi thở lạnh lẽo, âm lãnh kinh người, thuyết minh rõ nàng vô cùng tức giận.

"Lạc Y? Mau mau lại đây xem đại ca nguoi!"

Trầm Mặc Thiên kêu lên, vội kéo Trầm Mặc Ngân rời khỏi giường, yên lặng đứng ở một bên quan sát.

Trầm Mặc Ngân đứng cạnh cũng ngờ ngác, trì độn. Làm thế nào mà đại ca nhìn thấy Lạc Y như nhìn thấy vị cứu tinh nha? Aiz, khó hiểu quá!

Lạc Y tiến lại bên giường quan sát sắc mặt Lạc Kiến, nội tâm lo lắng cũng hơi hoà hoãn xuống. Cũng may, Trầm Mặc Ngân đã sơ cứu không ít, nếu không đợi đến lúc nàng đến lại càng rắc rối.

"Thiên ca ca, độc này ta tạm thời chưa giải được. Chúng ta tiến hành bức độc, ta cần sự hỗ trợ của nguoi!"

Lạc Y đem tay Lạc Kiến hạ xuống quay đầu nói với Trầm Mặc Thiên. Nàng cũng bắt đầu dĩ, loại độc này muốn giải phải dùng đan dược cấp 8, nàng chỉ mới luyện được đến cấp 6. Bây giờ chỉ có thể dùng phương pháp bức độc, sau đó dùng Thiên sơn tuyết liên điều tức thôi.

"Được! Ta dù có chết cũng phải giải được độc cho Lạc Kiến!"

Lạc Y hơi ngần ra nhìn Trầm Mặc Thiên một bộ nghĩa vô phản cố, sau đó lại cười nhẹ. Đại ca kết bạn tốt a! Trước đây nàng chỉ chấp nhận hai huynh muội này chín phần, nhưng giờ nàng lại toàn tâm toàn ý buông lỏng, hoàn toàn tin tưởng.

"Không nghiêm trọng đến thế. Trước chuẩn bị một thùng tắm, đem quần áo đại ca thoát ra đặt trong đó, huynh từ từ bỏ dược này vào là được. Khi độc bức đến ngón tay, nắm ngón tay sẽ phù thũng tím tái lên, huynh dùng dao rạch một đường nhỏ trên đó để thoát độc là được!"

"Đơn giản như vậy thôi?"

Trầm Mặc Thiên ngăn người tiếp nhận bao dược Lạc Y đưa ra. Chính hắn cũng không biết Lạc Y mua dược từ khi nào nha. Mà dược này đều là dược như vừa mới hái từ dược điền a!

Hít hít mũi vài cái, Trầm Mặc Thiên lắc lắc cái đầu tròn vo, đem khó hiểu đều gạt qua một bên. Nhưng mà độc này dễ giải như vậy sao, hắn vốn nghĩ độc này rất cường đại a.

Làm sợ hết hồn!

"Bức độc chỉ đơn giản như vậy, nhưng khó là cần Thiên sơn tuyết liên điều tức nên ít ai dám làm. Còn giải độc thì đúng là rất phức tạp! Phải dùng đan dược Tiêu Độc đan vô cùng hiếm thấy, cơ hội tìm thấy cũng không cao!"

Trầm Mặc Thiên gật gật đầu, thân người tròn vo cúi xuống đem Lạc Kiến vác lên vai đưa đến buồng tắm phòng trong, nghiêm túc làm theo lời dặn của Lạc Y.

Trầm Mặc Ngân đứng ở một bên thu hết mọi sự vào mắt vô cùng hâm mộ Lạc Y, rất muốn chạy lên xin chỉ giáo nhưng lại thấy thời điểm có chút không thích hợp nên cố gắng kiềm nén lại. Nàng chính là đối với đan dược cuồng si có được không?

Lạc Y đứng thẳng người, nhìn lên vách tường phòng trong, tâm vẫn treo trên cao chưa thể hạ xuống. Trong đôi mắt đen láy luôn linh động, giờ khắc này lại cuộn trào nổi lên bão táp, âm ba nặng nề đánh vào lòng nàng.

La Vũ công hội, La Vũ Khâm, nguoi cứ đợi chết đi! Dám động đến người thân của ta cũng phải xem bản sự của mình tới đâu!

Khoé môi Lạc Y chậm rãi cong lên một đường cong lạnh lẽo. Đầu lồi dài chẳng phải là hình thức sinh từ khế sao? Nếu nguoi không muốn sống nữa, ta giúp nguoi tiến bước một đoạn đường.

Ngươi... Sẽ hối hận vì ngày hôm nay thế nào mới đủ đây?

Thời gian cứ vậy trôi qua hai canh giờ. Cuối cùng trong phòng cũng truyền ra động tĩnh.

Trầm Mặc Thiên ra lệnh cho thuộc hạ đổi quần áo lại cho Lạc Kiến rồi bước ra ngoài. Hắn cũng rất mệt mỏi, rõ ràng trong phòng không có gì nhưng lại nóng giống như nồi nước sôi nha!

"Đại ca, thành công không?"

Trầm Mặc Ngân chạy lên đầu tiên, rất hiếu kỳ cách bức độc này hiệu quả như thế nào.

"Đương nhiên!"

Trầm Mặc Thiên cười hắc hắc vô cùng tự đắc, giống như người nghĩ ra cách chữa trị này thật sự là hấn vậy.

Lạc Y đứng bên cạnh rót cuộc toàn bộ thả lỏng. Mặc dù nàng rất tin tưởng vào tài liệu của Bạch Phong nhưng đầu sao đây cũng là lần đầu nàng thực hành, lại trên chính người đại ca mình nên vẫn có chút không yên.

Giờ thì tốt rồi!

Lạc Kiến được người nâng đi ra, nằm ngay ngắn trên trường kì. Lúc này sắc mặt của hấn vẫn còn trắng bệch vì mất máu.

Lạc Y vung tay lên, một đoá Thiên son tuyết liền đã hiện trên tay nàng. Một đạo kinh lực đánh thẳng đến, Thiên son tuyết liền xinh đẹp liền hoá thành bột phấn.

Nàng tiến lên bên cạnh Lạc Kiến, đem bột cho hấn uống. Bột Thiên son tuyết liền vào miệng liền tan, sắc mặt của Lạc Kiến cũng hồng hào lên bằng tốc độ mắt thường có thể thấy.

Thấy Lạc Kiến đã hoàn toàn không sao, Lạc Y mới đứng lên, bước đến trước mặt Trầm Mặc Thiên.

"Thiên ca ca, ba ngày nữa đầu lồi đài, ta muốn tham gia!"

Trầm Mặc Thiên nghiêm mặt, muốn từ chối, nhưng lại nhìn thấy vẻ kiên quyết của Lạc Y đành nặng nề nói.

"Được!"

Lạc Y mỉm cười nhẹ. Nàng sẽ cho những kẻ không biết điều kia sống không yên ổn đâu... Dám đụng đến vảy ngược của nàng, cho dù là tuyệt đại cường giả nàng cũng không nhả chữ đừng nói chi bọn tôm tép nhãi nhép kia.

"Thiên ca ca, giúp ta trông chừng đại ca, ta đi có chút việc!"

"Được!"

Thân ảnh bạch y biến mất thật nhanh, Lạc Y lúc này chính là đi làm chuyện xấu. Nàng sẽ không để cho những kẻ kia an ổn ngày nào, trước khi đến lồi đài, phải để bọn họ ăn một ít đau khổ trước!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dám Ăn Đậu Hủ Ta, Đánh Chết Ngươi.

Giờ giới nghiêm ở học viện Đế Đô đã qua. Tất cả các viện đều đã tắt đèn đi ngủ.

Trong đêm khuya im ắng như tờ, một bóng dáng nhỏ bé vận trang phục dạ hành nép vào góc tường. Đôi mắt xinh đẹp nhìn lão liên, xác định chung quanh không có ai mới đến bên miệng giếng, đem thuốc bột trong tay áo một lượt toàn bộ hoà vào.

Nếu có người ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra đây là giếng chuyên dùng của La Vũ công hội. Xem ra, người đến không có ý tốt, chính là để chinh người a!

Lạc Y đem thuốc bỏ vào hết, sau đó điềm nhiên đóng nắp miệng giếng lại. Đôi mắt trong sáng vô tội làm như không có chuyện gì xảy ra phui phui tay vài cái.

Cho các ngươi đau bụng ba ngày ba đêm a!

"Nàng bỏ thuốc gì xuống đó vậy?" Một giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên, ẩn bên trong còn có vẻ khó hiểu cùng nghiên cứu.

"Là thuốc xổ nha! Xổ ba ngày ba đêm..."

Nghe thấy có người hỏi, Lạc Y rất tự giác trả lời. Nhưng trả lời xong lại nhận thấy tình huống không đúng.

Nàng là đi hành động một mình nha, lẽ nào bị phát hiện rồi?

"Ai?"

Lạc Y quay đầu, ánh mắt nhắm lại đập vào bóng dáng từ y yếu ớt trong đêm. Máu tím nhàn nhạt vừa như hoà vào vừa như nổi bật giữa màn đêm.

Thật là con người công chính liêm minh nha. Đi làm chuyện xấu cũng không thèm thay đồ nữa.

Nhận ra người đến là Lãnh Hàn Thần, khoẻ môi Lạc Y nhếch lên mang theo chút bất mãn, nhưng cũng không nói gì đến hắn. Dù sao hắn cũng không có ý xấu với nàng nha.

Nghe Lạc Y nói ra hai chữ thuốc sở bằng điệu bộ đáng yêu như vậy, Lãnh Hàn Thần không chút nào giật mình mà còn cười nhẹ, giống như thấu hiểu, lại giống như dung túng, sủng nịnh. Hắn luôn đứng sau lưng nàng, ủng hộ nàng làm điều xấu, thu thập tàn cuộc cho nàng nha.

Lãnh Hàn Thần tiến lên phía trước, gió thổi vạt áo phiêu phiêu giật giật. Nhìn thật sự rất mỹ cảm. Vừa thoát tục như tiên nhân, lại vừa yếu ớt như ma quỷ. Đầu mới là con người của hắn đây.

Tay áo Lãnh Hàn Thần vung lên, nắp giềng đã được Lạc Y đóng kỹ lại bay lên, một gói thuốc lại được trút vào, rồi nắp giềng lại đóng lại như cũ.

Khoẻ môi Lạc Y không khỏi giãn giãn, tu vi thật cao a! Nếu ngày nào nàng đứng ở vị trí của hắn, khi đi làm chuyện xấu không cần lộ diện mà chỉ cần vung tay để giải quyết thì thật tốt.

"Ngươi đem thứ tốt gì bỏ vào?"

Lạc Y biết cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, hắn sẽ không rảnh đến mức đi hạ thuốc giải độc nàng hạ. Hắn chắc chắn là thân càng thêm thân, thuận tiện bỏ thêm vài thứ không bình thường nha!

"Phấn ngựa, ngựa liên tục ba tháng, đập vào liên ngựa nha!"

Lãnh Hàn Thần nói rất bình thản. Gương mặt nhìn qua không lộ chút vẻ ngại ngùng của người làm chuyện xấu, thoạt nhìn vô tội đến cực điểm. Đặt gương mặt này chung với hành động vừa rồi, dù ngoài có sức tưởng tượng cao thế nào cũng không nghĩ hắn làm nha!

Ha, còn có thứ tốt này nữa? Đập vào da thịt liên ngựa, vậy trong ba tháng này... Bọn họ đều cảm dục hết a? Hắc hắc

"Nàng đang nghĩ tới chuyện xấu gì?"

Lãnh Hàn Thần cười đến ôn nhu, sủng nịnh ôm ngang eo Lạc Y nhắc lên. Chân nhẹ điểm lao vụt ra khỏi hiện trường.

Thân thể Lạc Y cứng đờ, khoẻ môi nhẹ mở nhưng không nói được một câu. Chính là ngạc nhiên đến mức hoá đá a!

Nhìn không cảnh dựa chân không ngừng vụt qua, nàng cũng không khóc mà giả dục. Chẳng phải sẽ ngã chết sao?

Lãnh Hàn Thần cứ ôm Lạc Y như vậy, cho tới tận bia rừng ngoài thành mới thả nàng xuống.

"Nàng làm sao vậy?"

Thấy Lạc Y vẫn ngẩn ngơ, Lãnh Hàn Thần hơi cúi đầu, tay chạm nhẹ qua tóc mai khiến nàng run rẩy hồi thần.

"Ta đánh chết ngươi, dám ăn đậu hủ của ta a!"

Một tiếng hét kinh thiên động địa, quấy động ma thú đang chìm vào giấc ngủ. Chúng thú hơi nâng mắt nhìn hình ảnh nữ nhân bé nhỏ đang điên cuồng đánh tay nhỏ lên người thiếu niên tuấn tú mà âm thầm tức giận.

Loài người đầu năm nay đáng sợ quá a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Người Là Nam Nhân Của Ta.

"Lạc Y, đừng đánh nữa, được không?"

Lãnh Hàn Thần đứng yên để từng trái đấm nhỏ của Lạc Y giáng trên người mình mà không hề đánh trả, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nàng áp sát vào ngực hắn.

"Ngươi, nam tử hán mà sợ đau sao?"

Lạc Y hừ một tiếng, muốn rút tay về nhưng không tài nào rút khỏi bàn tay to lớn của Lãnh Hàn Thần.

Bàn tay ấm áp, dày rộng nắm lên tay nhỏ của nàng thật có chút không tương xứng. Hắn nắm rất nhẹ, như sợ mạnh một chút sẽ để lại trên tay nàng vết thương. Nhưng rõ ràng hắn nắm nhẹ như thế mà nàng cũng không thoát ra nổi. Tự nhiên, nàng có cảm giác đời này nàng sẽ bị khoá trọn vẹn bên tử y nam tử này.

"Ta không phải sợ đau, nàng muốn đánh ta thế nào cũng được, nhưng ta sợ đau tay nàng!"

Lãnh Hàn Thần nói rất nhỏ, nhỏ tưởng như chỉ là một cơn gió lướt qua vành tai mẫn cảm của Lạc Y. Ngón tay thon dài với khớp xương tinh mỹ dịu dàng vuốt nhẹ lòng bàn tay mềm mại, nhỏ yếu.

Lạc Y khẽ run run, nhìn ngón tay đang xoa bóp lòng bàn tay mình đến ngỡ ngàng.

"Này, người buông tay trước đã!"

Lãnh Hàn Thần cười nhẹ, ngoan ngoãn thu tay về, ánh mắt vẫn liếc nhìn đôi tay bé nhỏ một lần nữa mới thôi.

Lạc Y chà hai bàn tay vào nhau, ho nhẹ một tiếng để che dấu đi xấu hổ. Khi ngẩng đầu lên, những ngại ngùng rụt rè đều đã biến mất.

"Sao người lại tới đây?"

"Ta đến xem nàng... Nhớ nàng!"

Lạc Y hừ một tiếng, không tin mấy lời của Lãnh Hàn Thần. Hắn gặp nàng bao nhiêu lần chứ? Nói cứ giống như là quen nhau rất lâu vậy a!

Lãnh Hàn Thần cười khở, hắn biết Lạc Y sẽ không tin. Nếu hắn là nàng hắn cũng không tin a! Đều tại hắn gấp gấp khiến nàng không tiếp thu nổi.

Lãnh Hàn Thần thở dài một tiếng, chuyển đề tài.

"Nàng sẽ tham gia Thượng Đình giao phong sao?"

"Ừm! Ta phải đến Thần Vực Minh!"

Lạc Y tùy ý trả lời, không hiểu sao lại không muốn giấu diếm hắn.

"Ma thú của nàng ở đó đã thức tỉnh rồi, ngày đó ta đi với nàng!"

Lạc Y nhú mày, nâng đầu nhỏ lên đối diện với ánh mắt cứng chiu, sừng nịnh của Lãnh Hàn Thần.

"Người biết được những gì?"

"Ta không biết, nhưng ta cảm nhận được hơi thở của ma thú đó giống như hơi thở ở Ma Vực Sâm Lâm."

Lãnh Hàn Thần gật đầu thừa nhận khiến Lạc Y kinh ngạc không thôi.

"Người tất cả đều thấy rồi?"

"Ừm!"

Lạc Y nhìn chăm chú nam nhân trước mắt có chút không hiểu vì sao. Không phải hắn luôn thu thập những ma thú trên Thống Lĩnh sao? Vì có gì lại bỏ qua U Phượng và cả một hàng động bảo vật? Kể cả thần thú xuất thế ở Thần Vực Minh cũng là hắn thay nàng bảo toàn.

Hắn đây là muốn dùng hành động thực tế để chứng minh hắn thật thích nàng sao?

Nhìn nam nhân cúi đầu không dám nhìn nàng, tim nàng lại cảm giác một mảnh mềm mại, ấm áp gọi khẽ.

"Lãnh Hàn Thần!"

"Ừ?"

"Lãnh Hàn Thần!"

"A?"

Lãnh Hàn Thần ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng, phảng phất nét cười của nàng khiến tim hắn run lên nhẹ nhẹ. Trong lòng không khỏi ảo não, từ lúc nào hắn trở nên yếu đuối thế này? Hắn là từ lúc gặp nàng đi.

"Người thật thích ta?"

"Ừm! Rất thích!"

Lãnh Hàn Thần theo bản năng trả lời thật nhanh, giống như sợ trả lời chậm một chút Lạc Y sẽ không tin tưởng.

Mặt Lạc Y vẫn không đổi sắc tiếp tục nói.

"Nam nhân của ta, chỉ được yêu ta, thương ta, đau ta, người làm được không?"

"Được!"

Lãnh Hàn Thần gật đầu đáp. Không hoa ngôn xảo ngữ nhưng là lời nói chân thực nhất đáng tin nhất.

"Tốt, người bây giờ chính là nam nhân của ta!"

Lạc Y cười cười, cũng không cảm giác mình nói sai gì. Mặc dù thời đại này nàng mới mười hai, nhưng kiếp trước nàng đã hai mươi lăm nha. Cũng không gọi là quá nhỏ a!

Lãnh Hàn Thần kinh ngạc sững lại, giống như tự hỏi mình có thật hay không. Hắn run rẩy gọi nhỏ một tiếng rồi ôm nàng vào lòng.

"Y nhi! Y nhi! Có nàng thật tốt!"

Lạc Y cười nhẹ, để mặc hắn ôm, tay nhỏ bé bám vào hông hắn. Hắn bây giờ là nam nhân của nàng nha!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Chủ nhân!"

"Ti ti"

Lạc Y vừa về đến phòng thì lách vào không gian. Lúc này, ma thú đều đang bận rộn tu luyện, nhưng vừa nhìn thấy nàng thì kêu lên một tiếng, chạy ủa lại.

"Một năm không gặp người thật nhớ. Ta tưởng người quên chúng ta rồi nha!"

Thiếu tà hoàn toàn vứt bỏ hình tượng thú tôn, nhào lên ôm lấy cánh tay Lạc Y liễu mạng Lắc Lắc.

Tiểu Cầu hừ lạnh, trong lòng thầm nghĩ hắn thật mất mặt. Sống cả vạn năm còn có thể như vậy a?

So với Tiểu Cầu quá quen thuộc với Thiếu Tà thì Nhược Ly, Dạ, Mặc, Bạch Phong đều không khỏi co rút khoé miệng. Nhất là Mặc từng xem Thiếu Tà như một vị thần cao không với tới.

Đó là lão đại đi, hắn là trứng tà rồi a?

Lạc Y nhú mày, tay không lưu tình đập mạnh vào móng heo đang bám trên người nàng.

Phù phù ồng tay áo, Lạc Y trừng mắt nhìn Thiếu Tà, nghiêm mặt.

"Không gian này một năm mới bằng một ngày bên ngoài. Các người đừng nói oan cho ta nha!"

"Một ngày?"

Mọi thú đều không khỏi há to miệng như có thể nuốt phải quả trứng gà. Ánh mắt nhìn nhau một dạng kinh ngạc. Chưa nói không khí ở đây nồng đậm nguyên tố dao động, chỉ nội thời gian lại chậm hơn bên ngoài cũng được xem là báu vật tu luyện rồi a!

Bạch Phong tự hào muốn héch mồi lên trời, đây là không gian nàng tạo ra nha, đánh đổi không ít công sức của nàng đâu.

Lạc Y nhìn biểu tình ngốc lăng của chúng thú cũng không quá để ý. Đương nhiên nàng biết đây là báu vật hiếm có nha.

Nhếch khoé môi lên tạo thành một độ cong nhu hoà khiến gương mặt vốn đã tuyệt sắc càng thêm rạng ngời.

"Ta vào đây muốn báo cho các người biết, sắp tới chúng ta sẽ cùng đi Thần Vực Minh!"

"Chủ nhân, người biết Kỳ Lân thức tỉnh rồi?"

Thiếu Tà ngạc nhiên ngoác miệng, hần nhớ là hần chưa nói với nàng a?

Lạc Y nheo lại đôi mắt xinh đẹp, nhưng bên trong lại tàng dao sắc trừng nhìn Thiếu Tà.

"Hoá ra người biết Kỳ Lân thức tỉnh mà không nói với ta a? Người cũng can đảm đi!"

Thiếu Tà giật mình rụt đầu lại. Sao hần có thể quên chủ nhân rất ghét có người giấu giếm nàng đây?

"Chủ nhân, không phải, không phải, ta đúng là biết Kỳ Lân thức tỉnh, nhưng ngại vừa tiếp nhận truyền thừa của ta, không thể tiếp nhận của Kỳ Lân a!"

"Thật như vậy?"

Lạc Y nhú mày hơi không tin tưởng, chuyện này sao nàng không biết đây?

Thiếu Tà cơ hồ thờ hất ra. May mắn, may mắn biện giải kịp, nếu không... Aiz, thật không dám nghĩ tới.

Ho khẽ một tiếng, Thiếu Tà lúc này mới tiếp lời.

"Đúng vậy... Chủ nhân, người vừa tiếp nhận là một phần lực lượng của ta nhưng vẫn chưa luyện hoá hết đâu, nếu người tiếp nhận Kỳ Lân rất có thể xảy ra tự bạo nha!"

Kinh khủng như vậy? Lạc Y rung mình một cái. Nhưng từ giờ đến Thượng Đình giao phong còn một tháng, mà cách ngày đi Thần Vực Minh đến hơn hai tháng, nếu nàng tu luyện trong không gian sẽ đủ luyện hoá năng lượng của Thiếu Tà đi.

"Từ giờ đến ngày đi còn cách hai tháng, nếu ta tu luyện trong không gian chắc đủ thời gian chứ... Hơn nữa... Có Hàn Thần đi với ta!"

Nghe đến Hàn Thần khiến Lạc Y vô thức lộ ra nụ cười ngọt ngào, tay khẽ mê mê chiếc khuyên tai từ sắc. Ban đầu, nàng luôn thắc mắc tại sao nàng cảm thấy hần quen thuộc, nhưng bây giờ có lẽ nàng đoán ra không ít. Hần hần là Nam Thần truyền kì đi.

Duyên này, sớm đã định rồi a!

Hàn Thần? Là tên của Nam Thần a! Thiếu Tà cười đến xuân phong đắc ý, tâm tình hoàn toàn thả lỏng. Nếu có Nam Thần cùng đi, hần làm sao còn sợ chủ nhân xảy ra chuyện a? Ngài ấy vốn là người dù hi sinh cả tính mạng cũng bảo vệ chu toàn cho chủ nhân đi.

"Nếu có người đó đi thì hần là không việc gì nha!"

Thiếu Tà ho khan hai cái, mặt nghẹn đến đỏ. Nữ Thần và Nam Thần kết hợp chắc chắn có chỗ tốt a!

Lạc Y nhếch môi, đôi con ngươi đen láy nheo lại như biết hết suy nghĩ của người khác khiến Thiếu Tà giật mình cười gượng vài tiếng.

Chủ nhân khí thế thật đáng sợ nha!

Lạc Y phát tay, không để ý đến Thiếu Tà, xoay qua đùa với Tiểu Cầu, Nhược Ly và Mặc một chút rồi đi vào tu luyện. Nàng phải còn nỗ lực nhiều hơn nữa mới thực hiện được ước vọng cường giả của mình và sánh vai cùng với người kia a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Võ Đài Khiêu Chiến.

Ba ngày nay Lạc Y vừa đi học vừa tu luyện, cuối cùng cũng chờ được đến ngày đấu võ đài.

Khoé môi Lạc Y hơi nhếch tạo thành một đường cong mạn diệu. Đối lập là nụ cười ấy lại tản ra khí tức lạnh như băng ngàn năm trên đỉnh tuyết son.

Tay vuốt nhẹ bộ lông mềm mượt của Tiểu Cầu khiến nó vô cùng thoải mái dụi vào ngực nàng nấc nhẹ một cái.

"Tỉ tỉ"

Từ đằng xa, Nhược Ly chạy lại một cước sút văng Tiểu Cầu rồi nhào vào trong ngực Lạc Y nức nở.

"Tì tì có phải quên muối rồi hay không?"

Lạc Y thấy trong lòng mình là một mảng mềm mại, dịu dàng xoa đầu Nhược Ly cười yếu ớt.

"Muối nha, tì làm sao có thể quên muối được đây? Tì thương muối muốn chết a!"

"Tì tì, tì nói thật?"

Tính cách của Nhược Ly vốn rất trẻ con, thích được nuông chiều, giờ khắc này nghe Lạc Y nói thương mình, trái tim cũng lâng lâng vui sướng.

Lạc Y cười rộ một tiếng, véo nhẹ má hồng mềm mại của Nhược Ly cảm giác vô cùng thích ý. Lúc này nàng mới hài lòng đứng dậy.

"Tì bây giờ phải đi ra ngoài, hai tháng nữa sẽ đem bọn muối đến Thần Vực Minh a!"

Chúng thú vừa nghe nói được ra ngoài chơi đều vô cùng vui vẻ, liền chụm đầu bàn tán đủ chuyện rằng ra ngoài sẽ làm gì, đi chơi cái gì. Chuẩn bị thật sớm nha!

Lạc Y co giật khoé miệng, nhìn chúng thú càng đi càng xa. Mắt liếc nhìn Bạch Phong một cái, nàng ta cũng giả bộ như không nhìn thấy nàng. Nhìn xem a, ta là đứa trẻ bị bỏ rơi rồi.

Lạc Y ách mình ra khỏi không gian. Vừa ra ngoài đã bị một vòng ôm ấm áp bao bọc chặt chẽ khiến nàng giật mình kinh ngạc.

"Nàng đi đâu vậy?"

Âm thanh quen thuộc phả vào vành tai. Lúc này Lạc Y mới bình tĩnh lại.

Hồi quay đầu lại nhìn Lãnh Hàn Thần. Không nhìn thì thôi, đã nhìn thì nàng liền giật mình. Phải biết rằng từ ngày đầu tiên gặp Lãnh Hàn Thần, hắn luôn trong phong thái phiêu dật, tuấn tú, có chút u lãnh, đơn độc. Nhưng lúc này những phong thái đó đều bớt đi, ngược lại thêm vào một phần mềm mại, hốc hác. Bàn tay nhỏ bé không được xoa nhẹ lên mi mắt còn lưu lại quãng thâm giống như mấy ngày không ngủ của hắn khiến nàng đau lòng không thôi.

"Ba ngày nay chàng đi đâu? Một mối lắm sao?"

Lãnh Hàn Thần dựa đầu lên vai gầy của Lạc Y, hưởng thụ bàn tay mềm mại theo quán tính trượt xuống cổ hắn. Cổ họng tràn ra một tiếng ậm ừ.

"Ma thú của nàng ở Thần Vực Minh đã hoàn toàn thức tỉnh khiến chướng khí xung quanh càng thêm mù mịt. Nếu tiếp tục như thế, Thiên Quốc đã nhận ra điều khác thường nên đã phái binh đến dò xét. Ta phải đến đó tạo ra kết giới để dẫn họ đến ma động khác!"

Lạc Y kinh ngạc, hoá ra vì chuyện này hắn mới mệt mỏi như vậy. Hắn làm thế là vì nàng, nói nàng không cảm động chính là đang nói dối.

"Dù sao người Thiên Quốc cũng không thể nào đánh bại Kỳ Lân đi, sao chàng phải vì vậy mà mệt mỏi!"

"Y nhi, nàng không biết, con người vẫn tồn tại dù ma thú rất hùng mạnh. Apollo đại lục có chế ước Thần thú, nếu họ không mượn sức được thì sẽ phá huỷ. Trước khi Kỳ Lân kí khế ước với nàng, nó vẫn có thể trở thành vật hi sinh của chế ước."

Lãnh Hàn Thần lắc nhẹ đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn.

Lạc Y kinh ngạc không thôi, nhưng sau đó lại nhủ chặt mi.

"Vậy hay chúng ta đến Thần Vực Minh trước? Chờ hai tháng sau ta sợ Kỳ Lân sẽ xảy ra chuyện!"

"Chưa được, ta cảm nhận được năng lượng của nàng đang ở trạng thái bão hoà, nếu tiếp tục thu dụng Kỳ Lân sẽ gây ra tự bạo. Một tháng đi, sau khi nàng tham gia Thượng Đỉnh giao phong có lẽ là vừa rồi. Từ giờ đến lúc đó ta sẽ thay nàng bảo vệ Kỳ Lân!"

Lạc Y ngăn ra, nàng đã quên mất điều này nha. Thiếu Tà sớm đã nói với nàng, nếu không có Hàn Thần có lẽ nàng đã chạy đến Thần Vực Minh, lâm vào thảm cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhìn lại Lãnh Hàn Thần, ánh mắt ngập tràn ôn nhu. Nhẹ tựa đầu vào ngực, cảm nhận nhịp tim hắn trở đi một nhịp khiến nàng cười khẽ.

Nam nhân này, chính là đáng yêu như vậy nha. Hắn là đang thực hiện lời hứa yêu nàng, thương nàng, đau nàng, bảo vệ nàng đúng không?

"Thần, cảm ơn chàng!"

"Ngốc, ta bảo vệ nương tử của mình, sao lại cảm ơn nha!"

Lãnh Hàn Thần vươn tay vuốt những sợi tóc mềm như tơ lụa, giọng điệu càng trở nên ôn nhu, dịu nhẹ như nước hồ thu.

Lạc Y vừa nghe đến hai từ "huong tử", mặt đều đỏ thành màu gấc chín. Xấu hổ đẩy hẳn ra, nâng tay đánh mạnh vào lồng ngực tinh trắng.

"Ai là nương tử của ngươi nha, đừng nhận vợ như vậy! Ngươi có bệnh luyến đồng sao? A, không nói nữa, ngươi mệt mỏi sao không nghỉ ngơi mà lại đến gặp ta?"

Lãnh Hàn Thần biết Lạc Y ngại ngùng, nhưng hẳn vẫn mặt dày nắm lấy tay nhỏ bé của nàng. Thân thủ xoa xoa nhẹ nhẹ, giọng điệu đau lòng trách mắng.

"Đã bảo nàng cẩn thận đau tay nha. Ngoan, ta về sẽ làm vũ khí cho nàng, nàng đánh sẽ không đau tay nữa. Nhưng mà, nàng chính là nương tử của ta nha, nàng đã nhận tín vật đính ước a. Hôm nay nương tử đi chinh người, ta đương nhiên phải đến làm hậu phương cho nàng rồi!"

Lạc Y khoé môi co giật trước lời nói của Lãnh Hàn Thần. Hẳn khẳng định là nàng nhận chứ không phải hẳn cường ngạnh đeo cho nàng sao? Cái này cơ bản là giả không ra nha!

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, liếc nhìn Lãnh Hàn Thần một cái.

"Chàng về nghỉ ngơi đi. Đánh những kẻ râu ria thôi, không tạo thành áp lực cho ta được!"

Lạc Y đến sân đấu võ, bên cạnh nàng là một nữ nam tử tuấn tú yêu nghiệt. Nam nhân này hẳn chính là Lãnh Hàn Thần. Hẳn chính là đuôi thể nào cũng không chịu đi nên nàng đành mặc kệ nha.

Sân đấu võ không nằm trong học viện Đế Đô mà tọa lạc ở nội thành phía đông. Nó thuộc khu vực cấm địa chỉ khi có quyết đấu mới mở ra một lần.

Mỗi thành trì chỉ được phép thành lập một sân đấu võ và chịu trách nhiệm quản lý của Chủ Thành. Dù mâu thuẫn ở đâu cũng không được tùy ý quyết đấu mà phải ra sân tỉ võ. Thoát khỏi chế ước này, chỉ có thể là cường giả vô cùng cường đại.

Theo Lạc Y đoán La Vũ công hội chọn quyết đấu lôi đài là vì khi lên sân đấu, mọi người đều phải lập khế ước sinh tử. Bọn chúng chính là muốn quang minh chính đại giết chết Trầm Mặc Thiên đây.

Lạc Y nhếch môi cười, không biết là bọn họ quá ngây thơ, nghĩ giết Trầm Mặc Thiên thì Thiên Đẳng thương hội sẽ không truy cứu hay là quá tin tưởng vào hậu thuẫn sau lưng mình đây?

Aiz, nhưng xem ra đám ngu ngốc ấy tính lầm, không phải là bọn hắn giết Trầm Mặc Thiên mà là nàng sẽ không bỏ qua cho bọn hắn. Không thể trách nàng độc, chỉ có thể trách bọn chúng dám đụng đến đại ca nàng. Thân nhân chính là vậy ngược của nàng, bọn chúng chạm không nổi.

Nàng vốn không sợ La Vũ thương hội trả thù. Vì dù bọn chúng có trả thù thì cũng không làm được. Với năng lực hiện tại của nàng, trong tứ cường quốc, người có thể hạ gục nàng rất ít. Nếu để nàng tiếp thu truyền thừa của Kỳ Lân, người có thể gây tổn hại đến nàng càng ít hơn. May ra, những người trong gia tộc lánh đời hoặc ẩn cư mới có loại năng lực đó.

Nàng cũng không sợ hậu thuẫn của La Vũ thương hội nha. Vì nàng có Vu Nhã làm hậu thuẫn, tiếng nói của hắn hẳn là có trọng lượng hơn so với vị Ngọc Phi kia nha.

"Nàng đang nghĩ chuyện gì xấu nha?"

Lãnh Hàn Thần nấn nhe ngón tay của Lạc Y, buồn cười nhìn về mặt ngập tràn ý xấu của nàng. Hẳn như thấy được thâm trạng của những kẻ dám đụng đến nàng a!

"Ta đang nghĩ làm thế nào để đá chàng ra xa một chút!"

Lạc Y thu tay về lờm Lãnh Hàn Thần một cái. Hẳn có chút ngẩn người nhưng sau đó lại bật cười. Hẳn biết nàng đang nói dối nha.

"Y Y"

Lạc Kiến từ đằng xa gọi Lạc Y, bước chân nhanh nhẹn tiến về phía nàng. Sau khi bị hạ độc tình dậy, hẳn càng có sức sống hơn a.

"Muội đến rồi?" lại nhìn về phía Lãnh Hàn Thần nhú mày "Đây là?"

Lãnh Hàn Thần biết Lạc Kiến là đại ca của Lạc Y nên không chút bài xích. Ngược lại cười càng thân nho nhã, khí độ phiến phiến.

"Ta là... Ủm"

Lãnh Hàn Thần chưa kịp nói mấy chữ "tướng công của nàng" liền bị Lạc Y mạnh tay nhéo mạnh vào eo, đau khê rên một tiếng.

Lạc Y liếc hẳn một cái rồi nhìn Lạc Kiến cười.

"Hắn là bằng hữu thôi! Đại ca, Thiên ca ca đâu?"

Lạc Kiến không hề nghi ngờ câu trả lời của Lạc Y, mà hắn cũng không thấy gương mặt ai oán như tiểu tức phụ bị chồng ruồng bỏ của Lãnh Hàn Thần.

"Mặc Thiên ở bên trong. Hắn nói muội đã đăng kí vào Thiên Đàng công hội và muốn tham gia thi đấu sao?"

"Đúng nha! Muội muốn luyện tập tay chân một chút!"

Lạc Y đi theo Lạc Kiến đi tìm Trầm Mặc Thiên, Lãnh Hàn Thần cũng liền theo sau. Hắn nở một nụ cười sùng nịnh, yêu chiều nhìn nàng. Nàng nói một chuyện đùa cứ như thật nha! Luyện tập này có khả năng náo chết người đó. Nhưng, hắn còn ở đây, nàng có náo thể nào hắn cũng thay nàng thu thập hậu quả.

Lạc Y vừa đi vừa nhìn xung quanh. Lúc này võ đài đã muốn đông nghịt người. Có rất nhiều công hội khác ở Đê Đô học viện cũng đến xem thi đấu.

Thật ra, công hội ở học viện chính là đại diện cho những lực lượng bên ngoài. Ti như Thiên Đàng công hội là đại diện cho Thiên Đàng thương hội đào tạo những đệ tử mới cho thương hội sau này. Mà La Vũ công hội và các công hội khác cũng như vậy.

Nhìn La Vũ Khâm đang đứng cùng các trưởng lão của La Vũ thương hội nói chuyện, khoe môi Lạc Y không khỏi cong lên, ánh mắt tản ra băng hàn như đang nhìn người chết.

La Vũ Khâm, ta sẽ khiến ngươi hối hận vì những việc ngươi đã gây ra!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chỉ Trách Ngươi Động Phải Ta.

Thành chủ kinh thành là một nữ tử trung niên rất có tài, tên gọi Tường Ánh. Nghe nói nàng cũng là học viện Đê Đô bồi dưỡng mà ra. Hai mươi năm trước, nàng có đại diện cho học viện Đê Đô tranh thứ hạng Thượng Đỉnh giao phong còn được về hạng nhì. Đáng tiếc, sau khi nàng ra trường, thành tích của học viện lại trực tiếp rơi xuống hạng chót, so với những học viên các cường quốc khác thật sự rất yếu kém.

Trận quyết đấu hôm nay chính là Tường Ánh tự chủ trì. Bình thường những chuyện này để cho tâm phúc làm là được, nhưng đây lại là hai công hội nổi tiếng của học viện Đê Đô quyết đấu nên nàng muốn đích thân ra mặt.

Lúc này, nàng đang cung kính nói chuyện với các lão sư. Thái độ vô cùng kính trọng cũng không kém phần hào sảng. Người đứng ở địa vị cao mà không kiêu ngạo, ngược lại rất quý trọng ân sư. Tính cách này của nàng khiến Lạc Y vô cùng có hảo cảm.

"Ngươi hẳn là Âu Dương Lạc Y đi!"

Tường Ánh đột ngột xuất hiện trước mặt Lạc Y, nắm lấy tay nàng cười híp mắt lộ ra hai lún đồng tiền khiến nàng không khỏi giật mình. Nàng không biết năm nay nàng ta bao nhiêu tuổi, nhưng nếu hai mươi năm trước là học viên của học viện thì năm nay ít nhất cũng đã bốn mươi lăm đi. Lạc Y nhìn người trước mặt có vẻ không hơn mình bao nhiêu tuổi, tiếng nói "A di" muốn thốt ra lại nghẹn vào, mãi cũng không nói được chữ nào.

Lãnh Hàn Thần đứng đằng sau nhìn chằm chằm vào tay nhỏ bé của Lạc Y bị người ta nắm thấy vô cùng chướng mắt, liền bước lên phía trước đem tay Tường Ánh phui đi. Hắn còn rất đường hoàng lấy khăn tơ lụa từ sắc từ trong ngực, thật cẩn thận lau từng đầu ngón tay Lạc Y như thể nàng vừa chạm trúng gì đó vô cùng bẩn thỉu.

Hành động tự nhiên như nước chảy mây trôi của hắn không chỉ làm Tường Ánh ghen hờn trên trời mà Lạc Y cũng xấu hổ đến hai gò má cũng đỏ lên.

Cố tình Lãnh Hàn Thần lại không hề hay biết. Nét mặt thiên chân vô tà điềm tĩnh tỉ mỉ lau như thứ hắn lau không phải tay nàng là một thứ trân bảo có giá trị vạn kim.

Lạc Y nhắm mắt lại, hít thở sâu gỡ bàn tay của Lãnh Hàn Thần ra. Nàng thực sự rất tức giận nhưng nhìn mặt của hắn lại không thể phát tiết.

Lãnh Hàn Thần thấy tay Lạc Y đều đã sạch sẽ bóng loáng mới hài lòng, đưa luôn khăn tay cho nàng rồi ngoan ngoãn đứng sang một bên.

"Thành chủ!"

Lạc Y quả thật không biết gọi gì mới đúng, nên quyết định gọi chức vụ của Tường Ánh. Gọi như thế quả thật vừa không sai lại tiện lợi.

Tường Ánh cười ha ha vài tiếng hào sảng, trực tiếp bỏ qua Lãnh Hàn Thần vẫn đứng đằng sau Lạc Y. Mặc dù vừa rồi quả là tình huống đủ mất mặt nhưng sống nửa đời người, sớm đã tu luyện thành bộ mặt bình tĩnh, không lạnh không nóng nha.

"Không cần câu nệ. Dù sao ta cũng xem như là học tí của người nha. Người thật giỏi... Có thể khiến Vu Nhã đại sư nhận làm đồ đệ, ngày xưa ta muốn học mà ngại không chịu dạy ta đâu!"

"A?"

Nguyên lai là vì Vu Nhã mới khiến Tường Ánh chú ý đến nàng. Nhưng không sao... Dù sao nàng cũng thích con người nàng ta, tiếp xúc vì nguyên nhân nào cũng đâu ảnh hưởng

"Học tí! Cảm tạ người khích lệ!"

"Ha ha, thật không khiêm tốn, ta thích!" Tường Ánh sáng khoái cười to, nhưng sau đó mặt hơi hiện vẻ nghiêm trọng "Nghe nói người cũng tham gia quyết đấu. Liệu có ổn không? Khi quyết đấu sẽ phải lập khế ước sinh tử a! Lỡ không may..."

"Học tí, người có tin vào bản lĩnh của mình không?"

Lạc Y đột ngột cắt ngang. Lời nói khiến Tường Ánh ngẩn ra nhưng sau đó lại bật cười. Tiểu cô nương này thật thông minh nha. Nàng ta hỏi nàng có tin vào bản lĩnh của mình không nhưng thực tế là gián tiếp tin tưởng vào bản thân nàng ta nha. Xem ra, nàng lo lắng thừa!

"Người nha! Lâu lắm rồi mới có người hợp với ta như vậy nha. Chúng ta hay là kết giao bằng hữu đi!"

"Tốt!"

Lạc Y mỉm cười, sáng khoái đáp ứng, ánh mắt lại như có như không nhìn về phía võ đài. Trong ánh mắt thấp thoáng một tia lạnh lẽo. Sắp thôi, La Vũ Khâm, ta sẽ trả mọi thứ cho người.

Gần đến giờ niêm yết, người hai công hội đều tề tựu đông đủ. Xung quanh đài tỉ mỉ cũng đông nghịt người đến mức một con kiến cũng khó có thể lọt. Xem ra, trận đấu này được rất nhiều người trong kinh thành coi trọng. Cũng đúng, dù đây chỉ là hai công hội trong học viện quyết đấu nhưng nó lại trực tiếp liên quan đến hai thương hội có sức ảnh hưởng lớn nhất tại Chu Quốc.

Lạc Y hơi liếc mắt về phía đoàn người La Vũ công hội, ánh mắt hơi híp lại. Gặp người quen nha! Một nam một nữ kia ngoài Triệu Gia Luật Triệu Gia Linh ra thì còn có thể là ai.

Sự xuất hiện của hai huynh muội này khiến Lạc Y không ngờ. Nàng biết hai người đều ở học viện Đế Đô nhưng không nghĩ gặp lại lúc này. Triệu Gia Luật cũng là học đồ nhưng lịch luyện kì trước hẳn không tham dự, lâu rồi nàng cũng dần quên mất a!

Lúc này Triệu Gia Luật rất bình tĩnh đứng dựa vào một góc cây minh tường. Xem ra lần trước nàng ra tay quá nhẹ hoặc Triệu gia cứu chữa tốt nên không có trực tiếp biến hẳn thành phế nhân.

Còn Triệu Gia Linh, đã lâu không gặp, nàng ta lại càng thêm xinh đẹp, yêu kiều. Lúc này, nàng đang dựa vào người La Vũ Khâm, nói nhỏ vào tai hẳn điều gì đó, đôi khi vô tình cay độc liếc nhìn về phía nàng, mơ hồ còn nghe thấy tiếng nghiêng răng. Khởi cần phải nói cũng biết nhân vật trong lời của Triệu Gia Linh chính là nàng nha. Có lẽ là đang nhắc nhở La Vũ Khâm cẩn thận nàng đi, nhưng đáng tiếc, năng lực của nàng, nàng ta lường không được.

Lãnh Hàn Thần cũng chú ý tới ánh mắt của Triệu Gia Linh. Đôi thủy mâu từ sắc hơi nhũn lại lộ ra sự khó chịu. Dám nhìn nương tử hẳn như thế, là chê mắt mình không đủ sáng, muốn nhờ hẳn lấy xuống sao?

Lạc Y không hề biết suy nghĩ trong đầu Lãnh Hàn Thần, lúc này nàng đột nhiên có chút ý xấu, không khỏi liếc mắt nhìn đoàn người La Vũ công hội vài lần. Tốt, đau bụng ba ngày trời nhưng ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, thiếu sắc ra thì cũng không biểu hiện gì nhiều. Lại nhìn La Vũ Khâm một cái, hẳn thật là giỏi nha, để Triệu Gia Linh dựa sát như vậy mà không cảm thấy ngứa ngáy sao? Nếu không phải luôn thấy hẳn nhũn mảy, nàng đã nghĩ thuốc của Hàn Thần là không có tác dụng.

"Xin mời đại diện của Thiên Đẳng và La Vũ công hội lên sân đấu!"

Âm thanh ngọt ngào nhưng không mất phóng khoáng của Tường Ánh vang lên. Lạc Y chuyển tầm mắt, tru nhả bước lên đài thi đấu.

Tường Ánh nhìn qua hai bên Thiên Đẳng công hội và La Vũ công hội mỗi bên có năm người. Ánh mắt lại hơi đảo qua Lạc Y âm thầm gật đầu một cái như khích lệ.

Khoé môi Lạc Y hơi nhếch hơi nhếch lên, cũng khẽ gật đầu với Tường Ánh. Tường Ánh cười híp mắt cắt giọng nói.

"Khiêu chiến lôi đài là chấp nhận thương vong, bây giờ trước hãy kí vào khế ước sinh tử đi! Ai từ bỏ tự động rời khỏi hàng ngũ!"

Tường Ánh bình đạm nói, ánh mắt đảo qua hai đội ngũ thấy không ai nhúc nhích thì gật đầu với hai tiểu nô tỳ đứng đằng sau.

Theo tiếng nói của Tường Ánh, hai tiểu nô tỳ bê theo hai khay chứa khế ước sinh tử đến cho từng người. Chờ mọi người kí xong liền lui về phía sau, giao khế ước cho Tường Ánh. Tường Ánh chỉ hơi liếc mắt rồi phát phát tay ra hiệu hai người có thể lui.

" Kể từ khi các người kí kết ước, các người có thể táng thân trên lôi đài mà không còn quyền hối hận nữa. Ta công bố hình thức thi đấu. Ti đấu hôm nay chính là đấu đồng đội. Năm chọi năm, người cuối cùng còn trên sân là của đội nào là đội đó chiến thắng. Được chứ?"

Lạc Y nhếch môi, nhìn về hàng ngũ của mình gồm Trầm Mặc Thiên, nàng và ba người khác không biết tên. Phía bên kia có La Vũ Khâm và Triệu Gia Luật, cũng có ba người nàng không biết.

Trầm Mặc Thiên là Ma pháp sư cấp 6 sơ kì, đồng dạng với La Vũ Khâm. Hai người này xuất thân lớn, tu vi như vậy cũng không có gì lạ.

Triệu Gia Luật bước vào ma pháp sư cấp 5 hậu kì. Phải nói rằng rất có tiến bộ, vì Lạc Kiến vẫn dừng ở ma pháp sư trung kì chưa tìm được cơ hội thăng cấp, xem ra việc làm của nàng, kích động Triệu Gia Luật không ít. Hắn bây giờ có khí chất rất trưởng thành trầm ổn.

Sáu người còn lại thực lực cũng không tệ. Cấp 5 sơ kì! Tuy nhiên, bên La Vũ công hội có người sắp đột phá trung kì nên mạnh hơn người Thiên Đẳng một chút.

Nhưng, chuyện ấy chẳng chút ảnh hưởng nào, vì Thiên Đẳng công hội, còn có nàng. Nhờ luyện hoá năng lượng của Thiếu Tà, nàng đang tìm cơ hội công phá cấp Quân Chủ. Tuy nhiên nàng sẽ không đột phá trên võ đài. Đột phá quân chủ, rung động sẽ rất lớn, nàng không muốn kinh động nhiều người.

Tường Ảnh thấy không ai ý kiến gì, môi nở nụ cười thân nhiên lui về phía sau hô to.

" Quyết đấu, bắt đầu!"

Hai thương hội đối mặt nhau, không ai tỏ ra yếu thế. Dưới lôi đài là một mảng sôi trào bàn luận phỏng đoán kết quả. Trong đó cũng có nhiều người lo lắng giống như các lão sư học viện và người của Thiên Đẳng Thương Hội phái tới. So với Thiên Đẳng Thương Hội, La Vũ Thương Hội rất thoải mái, cứ như là họ đã biết trước kết quả sẽ thắng vậy.

Kết quả, còn chưa biết đâu!

La Vũ Khâm đi lên lôi đài, hơi nhìn Triệu Gia Linh dưới đài rồi lại nhìn Lạc Y. Ánh mắt đầy cay độc và hận ý.

Lạc Y cười nhạt một tiếng, nàng đoán thiếu chủ La Vũ Khâm này đã động lòng với Triệu Gia Linh nên cho dù bị tác dụng thuốc khiến hắn vô cùng ngứa cũng không nở đẩy nàng ta ra. Thật là thiếu niên chung tình nha! Đáng tiếc, chết sớm quá!

" Người là Âu Dương Lạc Y? Hôm nay ta sẽ bắt người trả hết nợ cho Linh nhi. Tiện thể tiễn đám Thiên Đẳng công hội đến Cửu Tuyền!"

" Tôi đi, người sửa nhiều khiến ta nhức đầu!"

Lạc Y đưa tay ngoáy ngoáy tai, thái độ rõ ràng chọc người đánh đòn. Thế nhưng, trong mắt Lãnh Hân Thần, hắn thấy nàng cuồng vọng phi thường đáng yêu.

Người của Thiên Đẳng thương hội nghe La Vũ Khâm nói vốn muốn phát tác nhưng lại nghe đến lời của Lạc Y thì cười đến quên cả phát tác.

Bên dưới một mảng xôn xao khiến La Vũ Khâm giận tím mặt, quay đầu hét đội ngũ phía sau.

" Lên!"

Thiên Đẳng công hội vốn đã chuẩn bị ứng chiến, nhưng đúng lúc này, dị biến lại nổi lên.

Người của La Vũ công hội cư nhiên quỳ sụp xuống đất tạo thành những âm thanh vang dội. Uy áp của cường giả Thống Lĩnh đỉnh phong không phải thứ bọn tôm tép có thể thừa nhận.

Do Lạc Y không chế vô cùng tốt, chỉ hướng về năm người đối diện nên người bên ngoài một chút cũng không cảm nhận được.

Lạc Y thong thả tiến lên, nhắc chân ưu nhã đạp một người lại một người xuống võ đài. Trực tiếp huỷ đi tư cách thi đấu của bọn chúng.

Mọi người đều kinh hãi, kể cả người Thiên Đẳng thương hội.

Chỉ có Triệu Gia Luật là ngoại lệ, hắn thoát khỏi khống chế thì thân nhiên đứng dậy, phui phui tay áo giống như người bị đá xuống không phải là hắn. Đây là kết quả hắn sớm dự đoán được khi nhìn thấy Lạc Y. Hơn ai hết, hắn cảm nhận được sự cường đại của cường giả chính nơi nàng.

Bước chân Lạc Y dừng lại trước người La Vũ Khâm. Thay vì đạp hắn khỏi lôi đài thì chuyển chân, đạp mạnh lên bả vai khiến hắn nằm sấp xuống, cảm đập xuống nền nghe rất vang.

Diễn biến này khiến Thiên Đẳng thương hội cao hứng mà La Vũ thương hội không ngừng trầm xuống.

" Người" Lạc Y nhếch môi, gót chân nhẹ nhàng dí trên bả vai La Vũ Khâm tạo tiếng răng rắc giòn tan. Hắn đau đớn nhăn mặt nhưng không nói nổi chữ nào." Ta muốn giết ngươi ngay bây giờ, vì ngươi dám hạ độc lên đại ca ta. Nhưng ta đã nghĩ lại, chết đối với ngươi quá dễ dàng. Ta muốn ngươi sống không bằng chết. Đừng trách ta ác, chỉ trách ngươi động đến ta!"

Lạc Y rút trong tay áo một bình dược "Mộng ảo" toàn bộ rắc trên người La Vũ Khâm. Độc này là nàng mới chế ra. Người trúng độc sẽ lâm vào ảo tưởng những điều vô cùng kinh khủng. Sau bảy bảy bốn chín ngày thì chảy máu mà chết. Thường, không ai chịu đựng được đến ngày đó mà đa phần chịu không nổi tự sát.

Lạc Y vung chân, một cước đá La Vũ Khâm gương mặt đang biến thành vụn vụn xuống lôi đài. Nàng điềm tĩnh lấy khăn lụa tím của Lãnh Hàn Thần lau tay, lau mũi giày. Nhìn chiếc khăn lại nhìn La Vũ Khâm, có chút chán ghét, nhưng vì chiếc khăn này của Hàn Thần đưa cho nàng nên vẫn cất vào tay áo.

Các trưởng lão của La Vũ thương hội lao về phía La Vũ Khâm. Lúc Lạc Y đem bình dược lấy ra bọn họ đã muốn ngăn cản, nhưng nàng hành động quá nhanh, họ cơ bản cản không kịp.

Cay độc nhìn Lạc Y, lại nhìn thị vệ thành chủ dần ra đứng ngăn ở dưới võ đài không thể làm gì đành tức giận cúi xuống đem La Vũ Khâm mặt đang vô cùng thống khổ nâng đi.

Lạc Y cười nhạt nhìn họ rời đi, một chút sợ hãi cũng không có. Họ chưa đủ bản lĩnh để thành đối thủ của nàng.

Người của La Vũ công hội cũng phải ngậm bồ hòn rời đi. Trước khi đi, Triệu Gia Luật vẫn kín đáo nhìn Lạc Y một cái mới quay đầu.

Hiện trường vẫn yên lặng lúc này ồn ào, ánh mắt nhìn Lạc Y đều là sùng bái hâm mộ.

Thiên Đẳng thương hội cũng thoải mái cười to, âm thầm giờ ngón tay cái tán thưởng.

Lạc Kiến sớm biết mười mười tài giỏi cũng không có biểu cảm gì lắm. Lão sư và học viên học viện cũng ưỡn ngực tự hào. Hoàn toàn quên mất chiến thắng này là chiến thắng chính học viên học viện của mình.

Lãnh Hàn Thần vẫn đứng im một góc, ánh mắt nhìn Lạc Y càng thêm sùng nịnh, yêu thương.

Tâm tình mỗi người ở đây đều khác nhau nhưng chắc chắn một điều là cái tên Âu Dương Lạc Y ngày mai sẽ truyền khắp kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Thăng Cấp.

Lạc Y vững vàng đứng trên lôi đài. Sóng lưng thẳng tắp, nụ cười nhợt nhạt hàm ẩn trên môi, ánh mắt lại cố tình phát ra khí thế thanh lãnh, bá đạo đến cực điểm, phảng phất giống kẻ cường giả luôn đứng từ trên cao nhìn xuống thế nhân.

Lúc này, nàng như toả ra thứ hào quang chói mắt, tựa như tiểu tinh linh linh động đáng yêu, nhưng lại khiến người ta thần phục không dám ngược nhìn. Sợ rằng chỉ cần ngược nhìn sẽ làm bắn ánh quang mang tinh diệu toả ra quanh người nàng vậy.

Vu Nhã đứng ở lầu các vuốt vuốt ly rượu, hết vuốt đầu lại sờ tai. Nàng sử dụng võ học gì vậy? Cứ như vậy là xong rồi sao? Aiz, hẳn tự nhiên cảm thấy đường như hẳn chẳng dạy được nàng cái gì nhưng mỗi lần nàng xuất hiện, lại luôn rực rỡ, chói mắt khiến hẳn cũng không thích ứng được.

Còn tôi cho những người luôn nghĩ Lạc Y tài năng là vì nàng là đệ tử của Vu Nhã, chi tiết Vu Nhã mới chính là người lơ ngơ nhất. Hẳn thật tế cái gì cũng chưa dạy.

Phong Thần Huyền đứng bên cạnh các lão sư, nhìn thật sâu vào bóng dáng nhỏ bé trên võ đài. Nội tâm lại thật sâu rung động. Nàng quả thật chói mắt đến mê người, khiến người khác không dám nhìn, nhưng lại không ngăn được phải nhìn. Mà đã nhìn thì lại không muốn dời mắt đi một chút, chỉ sợ bỏ lỡ thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Lãnh Hàn Thần từ đầu đến cuối nhìn Lạc Y không rời mắt. Thấy nàng cất đi khăn tay thì nhíu mày lại. Khăn đã bẩn như vậy rồi nàng còn cất đi làm gì? Lẽ nào nàng thích kiểu khăn tay trơn mịn này. Xem ra, về nhà phải bảo Nhân đi tìm một chút, đem tất cả khăn tay như vậy đều tặng cho nàng. Hẳn hip nhất suy nghĩ đến lúc tay nàng bị kẻ xấu làm bẩn, dùng khăn tay của hẳn lau từng ngón tay xinh đẹp, chính là mỗi ngày dùng một cái nha.

Chính vì suy nghĩ của Lãnh Hàn Thần hôm nay, ngày sau phòng của Lạc Y ngập tràn đủ loại khăn lụa và quả thật nàng mỗi khi ra ngoài đều mang theo một cái, gấp kẻ xấu liền lau nha!

Hành động hôm nay của Lạc Y cũng đã đánh thức nội tâm hướng tới cường giả của Bạch Thừa Vũ, Cố Ân Kỳ và Lập Khiêm. Lăng Ngao ôm kiếm đứng một bên nhìn nàng, đôi mắt là hâm mộ cùng phục tùng thật sâu. Từ ngày nàng chữa trị cho hẳn, đời này kiếp này của hẳn đã định là sẽ đứng sau lưng nàng rồi.

Lạc Y trên lôi đài lúc này chính là không để tâm đến mọi người, thân thể nàng hơi lay lắt, trong tim đập thình thịch vì năng lượng cuồng bạo tự nhiên từ đan điền phát lên lan toả khắp kinh mạch toàn thân. Không ổn! Nàng muốn thăng cấp, không phải, là cuồng bạo thăng cấp, nàng không áp chế nổi.

"Thần, đi!"

Thân ảnh linh động, nhanh nhẹn nhảy vào lòng Lãnh Hàn Thần. Nàng thật là khiến cho nội tâm mọi người không ngừng lay động, phức tạp. Nhưng lúc này nàng không đủ tinh lực quan tâm nhiều như vậy, vì còn phải cực lực kìm nén năng lượng không ngừng cuồng bạo tấn công bình cảnh, hơn nữa còn có xu thế càng kìm nén càng tấn công dữ dội. Thế nhưng, Lạc Y không biết, luyện hoá năng lượng càng kìm nén, tốc độ luyện hoá càng nhanh, mà cũng vì nàng kìm nén mà một lần thăng lên mấy cấp, gần như toàn bộ năng lượng đều sáp nhập vào cơ thể nàng.

Lãnh Hàn Thần cúi đầu nhìn thiên hạ trong ngực, nhìn ra biểu hiện kìm nén của nàng, nội tâm đột nhiên trầm xuống, vội vận dụng thân pháp lao vút đi như một đạo gió lốc quét qua khiến mọi người rung mình kinh hãi. Nam tử đó tu vi quái dị kiểu gì, tốc độ nhanh như vậy.

Lãnh Hàn Thần cũng một dạng không để tâm đến suy nghĩ của người khác, chỉ nhất nhất lo cho thiên hạ trong ngực. Hắn biết đây là biểu hiện muốn thăng cấp của nàng. Hắn cũng từng luyện hoá năng lượng, biết được mình càng kìm chế sẽ bạo động càng hung mãnh. Nhưng lúc này, muốn không kìm chế cũng không thể.

"Nhân, cắt ra khe hở không gian trực tiếp dẫn tới Ôn Đạo cho ta!"

Đi xa khỏi tầm nhìn của mọi người, Lãnh Hàn Thần hơi vung tay. Một hùng ung toàn thân cao lớn hơn con người gấp hai lần. Nếu Dạ xuất hiện ở đây chắc phải rung mình, không nhìn được cúi đầu bái lạy tổ tiên. Đây là thượng cổ Ung tộc, tôn giả trong tôn giả của loài ung _ Lam Ung.

Lam Ung được gọi là Nhân mở rộng cánh, mạnh mẽ cắt hình chữ X trên không trung. Chỉ thấy một hố đen mở ra, Lãnh Hàn Thần liền ôm Lạc Y cùng Nhân tiến vào thông đạo không gian.

Không gian này là một không gian biệt lập, được tạo ra bằng khả năng của Lam Ung. Cũng không khác gì với Không gian chi giới mà Lạc Y đang sở hữu.

Ôn Đạo là nơi giống bông lai tiên cảnh, non xanh nước biếc, xung quanh được bao bọc bởi hệ thống hàng động trùng trùng điệp điệp.

Lãnh Hàn Thần ôm Lạc Y nhảy xuống ôn tuyền, để hơi nước bốc lên bao bọc lấy hai người bên trong. Ôn tuyền này là Cực phẩm ôn tuyền, có tác dụng chữa thương, điều khí. Hắn chính là lo lắng Lạc cuồng bạo thăng cấp sẽ gây ra ảnh hưởng xấu đối với thân thể.

Tất cả ma thú của Lạc Y cũng cảm nhận được xung chấn của Lạc Y, vội vã từ không gian đi ra. Dạ, Mặc và Nhược Ly đều sử dụng bản thể ma thú để tiếp nhận thăng cấp.

Thiếu Tà không tuân theo chế ước thiên địa, là tu luyện độc lập với Lạc Y nên không thăng cấp. Nhưng lúc này hắn cũng xuất hiện vì lo lắng cho Lạc Y.

Nhân lúc này đã hoá thành hình người, yên lặng đứng châu một bên, ánh mắt nhìn qua Thiếu Tà cười nhẹ. Tuy rằng U Phượng so với Ung tộc có vẻ mạng huyết mạch cao quý hơn. Nhưng vì Lam Ung là thượng cổ ung nên xếp ngang hàng. Hơn nữa, bọn chúng là bằng hữu đã vạn vạn năm, đương nhiên không câu nệ.

So với Thiếu Tà, Lam Ung vẫn chú ý quả cầu nhỏ Tiểu Cầu hơn, ánh mắt lộ ra tia ngạc nhiên, nhưng rất nhanh biến hoá thành vẻ phục. Đây hẳn là Hàn Đại Nhân đi, xem ra vẫn còn phong ấn như Từ Phong Đại Nhân.

Chúng thú trên bờ đều có suy nghĩ riêng. Bên dưới ôn tuyền, Lãnh Hàn Thần vẫn ôm chặt Lạc Y như cũ. Từ lúc xuống ôn tuyền, gương mặt Lạc Y đã bớt đi nét kìm nén. Nhờ tác dụng của ôn tuyền, năng lượng trong cơ thể rõ ràng trở nên ngoan ngoãn hơn, từ từ công phá bình chương cấp Quân Chủ.

Cấp Quân Chủ quả nhiên danh bất hư truyền. Công phá quả thật không dễ dàng gì, nhưng đây thật ra mới chỉ là bước đầu của cường giả. Bởi vì, trên Quân Chủ còn có Tôn Giả, Thần Huyền, Thần Hoàng, Thần Tôn và Đế Thần cuồng ngạo. Mặc dù ở Apollo đại lục không xuất hiện trường hợp trên Tôn Giả, nên chưa ai biết được trên Tôn Giả còn có những cấp bậc khác cường đại hơn. Cường giả trên tôn giả rất hiếm nhưng ở Thần giới, chính là không có gì lạ. Thậm chí, trên Đế Thần cũng có. Đó chính là những người tu luyện thành Thần. Trước đây, Lạc Y và Lãnh Hàn Thần chính là cường giả tối cao như vậy.

Không biết trải qua bao lâu, gương mặt trắng nõn, non mịn của Lạc Y đã lấm tấm mồ hôi. Năng lượng trong cơ thể rót cuộc bùng nổ, điên cuồng hấp thu thêm năng lượng nguyên tố trong không khí.

Trên đỉnh đầu Lạc Y cơ bản là không khí và hơi nước nhàn nhạt. Lúc này, chúng đều bị khí thể trong cơ thể Lạc Y bùng phát dồn nén tách ra hai bên. Không khí cũng dần bị thay đổi bởi quang sáng mười màu sắc dao động liên tục tượng trưng cho mười loại nguyên tố. Nguyên tố không ngừng phân chia, tách ra, rồi hợp lại, cuối cùng trở thành màu trắng trong suốt lung linh mới sáp nhập vào cơ thể Lạc Y. Năng lượng trắng trong thuần khiết một lần nữa lưu động quanh cơ thể cải tạo kinh mạch và tế bào. Chỉ thấy da của Lạc Y càng trở nên non mịn, tinh tế, trắng nõn nà lại ản ản sắc hồng đầy sức sống. Từ tóc, chân mày, mi, cánh mũi, đôi môi đều biến đổi phảng phất nét đẹp của tuyệt thế giai nhân, thêm một nét phong tình quyến rũ nhưng lại không che lấp được khí chất thanh lãnh, linh động mà cuồng ngạo.

Biến hoá nghiêng trời lệch đất này khiến mọi người không khỏi hít một hơi. Nàng càng ngày càng giống nữ thần kiếp trước. Qua từng lần thăng cấp sẽ một lần nữa cải tạo. Bây giờ nhan sắc đã khuynh thế ngạo thiên, nếu đi đến cảnh giới kiếp trước, nhan sắc sẽ yêu nghiệt thế nào.

Lãnh Hàn Thần mắt không hề chuyển, vẫn yêu thương nhìn Lạc Y như cũ. Nhưng lúc này tâm hắn có một loại xúc động muốn vĩnh viễn giấu nàng đi, không cho kẻ khác nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của nàng. Nhưng đáng tiếc, hắn làm không được! Là không nỡ làm. Nếu đem dấu đi phong quang vẻ hạn của nàng, nàng sẽ không vui, cũng không còn là nàng nữa. Lòng hắn thật khổ tâm.

Một xung chấn từ cơ thể Lạc Y phát ra khiến nước ôn tuyền theo vòng bán kính hai trượng bị tách ra. Bên trong trung tâm chỉ còn lại Lạc Y và Lãnh Hàn Thần.

Oanh!

Một cột nước vung lên, thẳng hướng tận trời xanh. Lạc Y tấn chức Quân Chủ, bước vào quân chủ sơ cấp. Nhược Ly, Mặc và Dạ cũng thăng cấp theo.

Tất cả vẫn không ngừng lại ở đó. Cột nước vẫn không ngừng dao động tạo nên những tiếng nổ ầm trời. Tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín tiếng nổ cuối cùng cũng yên ả lại.

Lạc Y, Nhược Ly, Mặc và Dạ trực tiếp tấn chức Quân Chủ trung kì.

Sau khi tấn chức thành công, Lạc Y mở to hai mắt xinh đẹp, tinh thần vô cùng sáng khoái. Cảm nhận ngang eo có một vòng ôm ấm áp, nàng nở nụ cười hạnh phúc. Nàng biết, hần vẫn ở bên nàng, yên lặng truyền ý chí cho nàng.

Có hần, thật tốt!

Lãnh Hàn Thần ôn nhu, thần thức tản ra điều khiển năng lượng gió xung quanh hong khô quần áo và tóc cho Lạc Y. Hần sinh ra bẩm sinh là hỗn độn thiên lực, nắm giữ ngũ hành, trải qua thời gian tu luyện nắm bắt nguyên tố mới thập toàn thập mỹ, từ đó hần có một dị năng là điều khiển nguyên tố. Xem ra, dị năng này cũng không vô dụng lắm.

Ôn nhu ôm thiên hạ đang dựa đầu vào ngực mình lên bờ. Lúc này Dạ đang xoè to đôi cánh rộng hơn trước rất nhiều đặc ý đào tạt. Hần cũng phát giác Lam Ung nên vội vã cung kính cúi đầu. Lam Ung đã trải qua vạn vạn năm nhưng hình thể vẫn là nam tử phiêu phiêu. Hần cười nhạt, khí chất thanh nhã tựa gió xuân vô vô đầu Dạ như khích lệ, khiến hần thụ sủng nhược kinh mừng phát khóc.

Nhược Ly lúc này lại giơ đuôi lên, thông thả vuốt vuốt. Ừm, vẫn tám cái, nhưng màu sắc đẹp hơn nha, ngày càng đồ Thuần a!

Thiếu Tà và Tiểu Cầu đều rất vui mừng thay Lạc Y. Chủ nhân trưởng thành, bọn hần có thể không vui sao?

Lạc Y nhìn cảnh tượng hài hoà này, trong lòng cảm thấy mỹ mãn. Có Hàn Thần lại có chúng thú bên cạnh, con đường tương lai nàng sẽ không cô độc, mặc dù biết, nguy hiểm, khó khăn vẫn đang giăng ra, chờ nàng sa lưới.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người Nói Thì Ta Phải Nghe Sao? Buồn Cười

So với Dạ và Nhược Ly thì Mặc rõ ràng nho nhã hơn. Hần vẫn đứng yên lặng một chỗ, khoé môi gợi lên nụ cười nhàn nhạt. Nhưng trong đôi mắt màu hổ phách kia lại tản ra một tia vui mừng không tài nào che giấu.

Lúc này, hần thẳng sống lưng, từng bước đi ưu nhã như điểm hoa trên mặt đất, tiến đến trước mặt Lạc Y. Hần cúi xuống, nửa quỳ nửa ngồi, tay phải đặt trên ngực đúng tiêu chuẩn thân sĩ quý tộc. Về mặt nghiêm túc thực hiện một lời hứa vô cùng quan trọng.

"Chủ nhân, ta là Vương giả Hoàng Văn Phong Báo, hôm nay dùng huyết mạch quý tộc cao quý của mình thực hiện huyết thệ, mãi mãi đứng sau lưng chủ nhân, không rời không bỏ, ta nguyện vì ngài cùng sống cùng chết, thực hiện sứ mạng vinh quang của ngài!"

Lời thề của Mặc vừa phát ra, một đạo ánh sáng màu đỏ bay vút lên từ cơ thể Mặc chuyển dời sang cơ thể Lạc Y.

Lạc Y kinh ngạc nhìn hần khế ước vốn nằm lặng trong không gian lần nữa xuất hiện trên tay nàng. Tia sáng màu đỏ truyền vào mặt hần, khắc sâu vào, mạnh mẽ cải tạo khế ước bình đẳng thành khế ước chủ tớ.

Khế ước chủ tớ chính là loại khế ước gắn bó về sinh mệnh, tượng trưng cho sự trường tồn, mãi mãi không thay đổi. Chấp nhận khế ước chủ tớ là Mặc đã gắn tự do vào cuộc đời nàng mãi không thể giải trừ. Hần không biết rằng sử dụng huyết mạch lập lời thề nguy hiểm thế nào hay sao? Nếu trong tương lai nàng gặp chuyện nguy hiểm đến tính mệnh, huyết thệ sẽ chuyển dời sinh mệnh lực của hần cho nàng. Trả giá cao như vậy mà hần cũng nguyện ý sao?

Lạc Y rất cảm động, nàng biết, trong tất cả ma thú, Mặc vốn chưa cam nguyện chịu thu phục. Lí do hần muốn khế ước với nàng có một phần nguyên nhân đến từ Thiếu Tà. Nhưng lúc này, hần lại muốn dụng huyết thệ để chứng minh hần cam nguyện hoàn toàn thần phục nàng.

Lạc Y nở nụ cười, tiến lên đặt tay lên vai hần.

"Ta là Âu Dương Lạc Y, thấu rõ tâm tình Hoàng Văn Phong Báo, nguyện ý làm bằng hữu, giao phía sau lưng cho ngươi, cả đời không thay đổi!"

"Chủ nhân?"

Mặc ngo ngắc nhìn tia sáng màu đỏ quay ngược lại cơ thể mình. Hắn hiểu lời thề này của Lạc Y chính là xoa dịu lời thề của hắn. Nếu hắn đơn phương lập huyết thệ, chính là sau này sẽ cống hiến cả sinh mệnh cho nàng dù sau này nàng là loại người như thế nào. Nhưng, nàng lập lời thề lại tức là nâng quyền lợi của hắn lên ngang bằng với nàng. Nàng tại sao phải làm vậy?

Lạc Y dường như hiểu rõ tâm tình của Mặc, vẻ mặt càng thêm trịnh trọng.

"Ta kí khế ước với ngươi để ngươi làm bằng hữu cùng nhau chinh phục đỉnh cao chứ không phải để ngươi làm vật hi sinh trong trận chiến cường giả! Lời thề của ta, nói được làm được, ngươi cũng như vậy!"

"Vâng! Chủ nhân!"

Mặc hô một tiếng rồi đứng lên, lui về sau. Ngay lập tức bị Dạ quang vai bá cổ. Hắn và Dạ đều là thú trung chi vương nên rất dễ thân cận. Có điều, tính cách của Mặc thanh lãnh đã quen, nói thế nào cũng không thích ứng nổi với hành vi "mất mặt vương quyền" của Dạ nổi.

Nhược Ly bên cạnh rất biết tranh thủ, nhào vào lòng Lạc Y trước khi bị Tiểu Cầu chiếm tiện nghi, bắt đầu kế hoạch khoe đuôi.

Tiểu Cầu thấy Lạc Y vuốt ve Nhược Ly rất không hài lòng chi chi đầy bất mãn. Đôi mắt tròn xoe lại đảo quanh người Lãnh Hàn Thần mấy lần, nhưng không thấy thứ cần thấy không khỏi buông tiếng thở dài thất vọng.

Lãnh Hàn Thần ở bên cạnh cũng rất vui khi Lạc Y có được những đồng bạn có tình có nghĩa, nhưng hắn cũng rất buồn phiền khi chúng chiếm mất sự chú ý của Lạc Y dành cho hắn nha.

Lãnh Hàn Thần suy nghĩ mãi, tự dưng nhận ra một vấn đề. Dường như càng ngày tính chiếm hữu của hắn với Lạc Y càng cao nha! Từ lúc nào, hắn trở nên ích kỉ như vậy a? Ích kỉ đến mức muốn đem nàng giấu đi.

Lạc Y liếc mắt nhìn biểu tình rối rắm của Lãnh Hàn Thần không khỏi khiêu mi, môi cũng mím lại thành ý cười. Nàng luôn đôi tay nhỏ bé, nhẹ nhàng đan xen các ngón tay của hai người với nhau.

"Trở về đi thôi!"

Lãnh Hàn Thần nhìn hai bàn tay đan xen nhau đến ngo ngắc, vô ý thức gật gật đầu một cái. Hắn đang suy nghĩ cái gì, nàng hiện tại là của hắn, hắn sẽ giữ nàng bên cạnh mình cả đời, cho dù nàng muốn đi cũng đi không được. Chia sẻ nàng với người khác một chút cũng có làm sao, bọn chúng cũng không đủ bản lĩnh cướp nàng ra khỏi hắn nha.

Lạc Y nếu biết được suy nghĩ này của hắn không biết sẽ nghĩ gì? Có nắng hắn bá đạo hay không? Lãnh Hàn Thần hí hóp mắt suy nghĩ, hắn là nàng sẽ càng yêu thương hắn a!

Các ma thú của Lạc Y đều trở về không gian. Còn Nhân sau khi tách ra thông đạo không gian, chính là cũng biến mất không thấy, nàng cũng không hỏi Lãnh Hàn Thần, nhưng đại loại là đến nơi tương tự không gian của nàng đi.

Lãnh Hàn Thần xoay người, vòng tay rộng lớn ôm trọn vẹn lấy thân hình nhỏ bé của Lạc Y. Dưới chân nhẹ điểm, hai người cùng nhau lao vút đi. Lúc này, hai người không biết, có một rắc rối nhỏ nhỏ đang chờ hai người ở kinh thành.

Lãnh Hàn Thần thả Lạc Y xuống trước con hẻm của Học Viện Đế Đô. Hắn vốn rất lưu luyến, không muốn rời khỏi nàng nhưng vẫn bị nàng cưỡng chế rời đi.

Đúng lúc hắn định rời đi, thì không gian lại dao động một vài hơi thở nhỏ. Rõ ràng bọn chúng giấu rất kín nhưng cũng không qua được mắt của hắn.

Lạc Y dường như cũng phát hiện ra điều này, nàng không rời đi, mà ngược lại đứng khoanh tay nhân nhả dựa vào bức tường rêu phong cổ kính. Trong đôi mắt đen láy của nàng lại tàn mát ra hơi thở bức người lạnh lùng.

"Đã đến đây rồi sao phải núp như con chuột như vậy?"

Lãnh Hàn Thần nhếch môi, gương mặt tuấn tú yêu nghiệt phảng phất một tia tà mị, ngạo nghễ.

Không gian xung quanh ngưng trệ giấy lát, trước mặt nguyên bản trống không đột nhiên xuất hiện tám người.

Lạc Y nhìn tám người nam tử trung niên quần là áo lượt thêu hoa văn tường vân hơi nhàu mảy lại. Ánh mắt hơi dời đi về chiếc mộc bài đeo ngang hông khắc hai chữ "La Vũ" của bọn hắn mới bừng tỉnh. Ra là người của La Vũ công hội a!

Tám người La Vũ công hội dù rời đi sớm, nhưng vẫn biết bên cạnh Lạc Y có một nam tử tu vi rất cao. Vốn định giấu mặt chờ hắn rời đi, nhưng không nghĩ chưa gì đã bị phát hiện.

Lúc đầu bọn hắn rất giật mình nhìn gương mặt biến hoá của Lạc Y, bọn hắn phải nhìn rất lâu mới xác định được, trong lúc vô tình để lộ ra hơi thở. Bọn hắn tin tưởng như vậy mà không hay biết, trước mặt hai cường giả, cho dù bọn hắn muốn giấu cũng giấu không nổi!

Tám người sống lưng thẳng tắp đứng đầ muốn mỗi, nhưng chờ mãi Lạc Y vẫn không có ý định rời han đến bọn họ khiến gương mặt của bọn hấn trầm xuống.

Bát trưởng lão, người có tuổi nhỏ nhất đứng cuối cùng hừ lạnh một tiếng. Đôi mắt lướt qua Lãnh Hàn Thần thái độ bất thiện có chút e dè, nhưng khi nhìn thấy Lạc Y nhàn nhả khoanh tay dựa vào tường giống như đang nhìn kịch vui không liên quan đến mình làm hấn tức muốn trào máu họng. Đây rõ ràng là nằng ta khinh thường bọn họ. Hừ, nghe con mới sinh không biết sợ cộp, nghĩ rằng mình mới chiến thắng vài cái tôm tép thì cho rằng mình là cường giả sao? Cùng lắm chỉ là phế vật dựa hơi nam nhân. Hấn thật không hiểu tại sao gia chủ lại ra lệnh phải cẩn thận nằng.

"Thấy người của La Vũ công hội đến sao không biết điều quỳ xuống nhận tội rồi giao thuốc giải của thiếu chủ ra đây, ta niệm tình người tuổi trẻ tha cho người con đường sống!"

Giọng nói ồm ồm mang theo khinh miệt ban ân. Trong chốc lát thành công khiến mắt Lạc Y loé lên. Còn Lãnh Hàn Thần bên cạnh biểu tình thị huyết đã cho thấy hấn muốn bùng nổ. Nếu không phải Lạc Y kéo hấn lại, biểu hiện muốn tự ra tay, hấn đã trực tiếp giết hết bọn họ!

Mặt Đại trưởng lão đứng đầu tiên nháy mắt tái nhợt. Hấn cũng không cho rằng Lạc Y có cái tài năng gì, nhưng người thần bí đi bên cạnh nằng có khả năng là một cường giả nha!

Hấn liếc nhìn Bát trưởng lão một cái tiến lên ôm quyền hướng về phía Lãnh Hàn Thần nói.

"Vị đại hiệp này, thiếu chủ của chúng ta trẻ người non dạ, phạm đến oai phong ngài, xin ngài đừng chấp, mong ngài giao ra thuốc giải!"

Lạc Y thực muốn cười to, nằng mới là người hạ độc nhưng hấn lại nhìn Lãnh Hàn Thần? Chẳng lẽ Hàn Thần có thể làm chủ cho hấn sao? Hay là khinh thường nằng rồi?

Trực tiếp bỏ qua thái độ khinh thường của Đại trưởng lão, Lạc Y cười to, rất không có phong phạm thực nữ.

"Người nói thì ta phải nghe sao? Buồn cười!"

Lãnh Hàn Thần xem thái độ ngạo mạn của nằng trong mắt. Nhưng một chút trách cứ cũng không có, ngược lại sùng nịnh vuốt tóc nằng như cổ động nằng cần quấy.

Sắc mặt Đại trưởng lão biến trầm, giọng nói trở nên khó chịu.

"Mong cô nương nể mặt!"

Hấn là nói đến La Vũ thương hội sao? Nằng mà phải sợ cái đó sao?

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng ngoáy lỗ tai, vẻ mặt khó hiểu.

"Người đang nói gì vậy? Nể cái gì? Nể mặt? Người có mặt sao?"

Lãnh Hàn Thần gật gật đầu. Người ta không nể mặt Y nhi nhà hấn thì thôi, Y nhi nhà hấn mà phải nể mặt ai.

"Người... Không biết lượng sức đừng trách chúng ta vô tình!"

Nhị trưởng lão bên cạnh tức giận quát. Lần này Đại trưởng lão không biểu cảm gì, vì hấn cũng rất tức giận.

Lạc Y quay sang nhìn Nhị trưởng lão gầy nhom như que củi. Ánh mắt vô cùng khinh thường.

"Người muốn giết ta? Chỉ bằng người, hay bằng bọn họ?"

"Cuồng vọng!"

Lúc này các trưởng lão đều quát lên, đồng loạt phóng thích uy áp cấp 9 trung kỳ về phía Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Lúc này, bọn hấn không còn để ý đến Lãnh Hàn Thần có phải cường giả hay không, chỉ nghĩ rằng, dựa vào bọn hấn chẳng lẽ không đầu lại hai oắt con! Nhưng, bọn hấn không thể ngờ, hai cái oắt con này hoàn toàn có tư cách kiêu ngạo trong thế giới cường giả vì tôn này.

Mắt lạnh Lạc Y loé lên, tay nhẹ phát qua, uy áp mà các trưởng lão phóng xuất bị ép về toàn bộ. Trực tiếp hất bọn hấn văng vào góc tường khiến bọn hấn đau đến nhú máu. Nhưng đáng sợ hơn là bọn hấn phát giác ra thực lực kinh người của Lạc Y. Nằng hấn là tu vi cao hơn bọn hấn. Là cấp 9 hậu kỳ sao? Nằng mới bao nhiêu tuổi nha?

Lạc Y cười càng thêm rực rỡ, bước từng bước đến gần những kẻ bị nằng dùng tinh thần lực ép không dậy nổi. Bước chân rất chậm, nhẹ nhàng, kết hợp với dung nhan khuynh thành lại khiến bọn họ tưởng tượng ra gương mặt Tu La khiến bọn họ kinh hãi.

Lạc Y dùng chân trước mặt Bát trưởng lão nhẹ nhàng dùng gót chân dẫm lên tay hấn nghe từng tiếng răng rắc.

"Miệng người thật bản, nhưng ta sợ nước miếng người làm bẩn giày ta nên... Người tiện nghi rồi!"

Bát trưởng lão đau đến nhũ mảy, thở cũng ngắt quãng. Đau đớn thế này đã tiện nghi, vậy nếu không tiện nghi thì kinh khủng thế nào?

Lạc Y không quan tâm xương Bát trưởng lão vỡ vụn, quay đầu nhìn Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão mắt híp lại.

"Ngươi... Tu vi cao lắm sao? Có tu vi thì hay lắm à! Ta ghét nhất là loại người như ngươi, bên trong rắn rết, bên ngoài lại giả trang đạo mạo! Hừ, dám khinh thường ta! Cho người thành phế nhân!"

Vừa nói, Lạc Y vừa trực tiếp công phá kinh mạch Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão khiến hắn đau đớn gào lên từng tiếng.

Lạc Y lại tiếp tục nhìn sang các trưởng lão còn lại đang run rẩy kinh hồn khiếp vía hừ một tiếng.

"Ta tạm tha cho các ngươi, để cho các ngươi lãnh hận đem ba kẻ này biến khuất mắt ta! Thực bản chất!"

Lạc Y thu chân, tiến lại phía Hàn Thần đang nhìn nàng chinh người, vẫn âm thầm bảo vệ nàng. Nhẹ nhàng hôn lên má hắn, mặt có chút đỏ lên, rồi quay người đi như chạy về phía học viện.

Lãnh Hàn Thần ngẩn ra, đưa tay xoa má, cười ngốc hồi lâu mới xoay người bỏ đi, hoàn toàn không để những kẻ dắt díu nhau, chặt vật rời khỏi vào mắt.

Hắn cũng không phải không nghĩ đến diệt trừ hậu hoạn, nhưng nếu Y nhi muốn chơi thì cứ để cho nàng chơi đi!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Luyện Được, Lạc Kiến Thăng Cấp.

Nghị sự đường La gia.

Đêm khuya, không gian yên tĩnh như tờ, đến mức người ta nghe được cả âm thanh nhỏ nhất, như tiếng hít thở trầm trọng của từng thành viên trong gia tộc.

Gia chủ La gia _ La Kiến Quốc và toàn thể nhân vật tại La gia đang cùng nhìn ba trưởng lão thoát nhìn yếu ớt như chỉ còn nửa cái mạng nằm trên cang được y sư kiểm tra với sắc mặt khác nhau. Nhưng, chung quy mỗi người trên mặt đều có khiếp sợ thật sâu. Là ai có đủ bản sự khiến cho ba vị trưởng lão ma thuật uyên thâm trở nên như thế này? Chẳng lẽ là người Thiên Đẳng thương hội? Không khỏi quá dã man đi. Biết bao nhiêu câu hỏi lẩn quẩn trong đầu từng người nhưng vẫn không tìm được câu trả lời. Nếu họ biết người gây thương thế như vậy cho những trưởng lão đây chính là Lạc Y, một thiếu nữ chưa tròn mười ba tuổi thì sẽ nghĩ thế nào? Kinh ngạc, khiếp sợ hay không thể tin tưởng.

Y sư lần lượt kiểm tra cho từng người, sắc mặt càng lúc càng trở nên trầm trọng, bắt lực lắc đầu hướng La Kiến Quốc ôm quyền.

"Xin La gia chủ thứ lỗi, thứ cho ta bất tài không thể chữa trị cho ba vị trưởng lão!"

Mọi người trong nghị sự đường đều sợ hãi. Người nào có thể ra tay ác độc đến mức Hoàng Phủ y sư _ Hoàng Phủ Quân, người được xem là luyện đan sư tài giỏi thứ hai của Chu Quốc chỉ sau Đan tôn Hồng Diệc Lạc thúc thủ vô sách?

La Kiến Quốc này giờ vẫn bảo toàn thái độ trầm mặc. Lúc này mới ngẩng đầu, thái độ hữu hảo nói.

"Không biết ba người bọn họ là thương tích gì nghiêm trọng như vậy?"

"Bát trưởng lão bị vỡ vụn xương cốt, không tài nào ghép lại được. Bệnh về xương từ xưa đến nay luôn là khối nhọt trong lòng ta, nhưng ta vẫn không tìm ra biện pháp nào vẹn toàn. Cho dù gãy xương thường sau khi chữa cũng sẽ để lại tật nguyên chứ đừng nói xương cốt đều vỡ vụn. Còn Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão... Hai người này đều đã bị phế toàn bộ kinh mạch, sau này muốn tu luyện chỉ sợ... Aiz..."

Hoàng Phủ Quân bỏ lửng câu nói, nhưng rõ ràng ai cũng hiểu được. Nói thẳng ra là ba vị trưởng lão đã thành phế vật không hơn không kém.

"Được rồi, đa tạ y sư, ngươi chỉ cần làm hết sức là được!"

La Kiến Quốc thở ra một hơi, liền có nô tài đi lên nâng ba vị trưởng lão đi theo Hoàng Phủ Quân.

Trong nghị sự đường thiếu đi ba vị trưởng lão. Lúc này ai cũng muốn biết cơ sự đã xảy ra như thế nào. Không hẹn nhưng tất cả đều đồng loạt nhìn Tam, Tứ, Ngũ, Lục, Thất trưởng lão vẫn đứng ở sảnh đường với một thân trật vật. Nhưng dù thắc mắc như thế nào, gia chủ chưa mở lời, bọn họ cũng đành ngậm một bụng tò mò, không dám hó hé câu gì.

La Kiến Quốc nhìn quanh một vòng người không dám mở miệng, lại nhìn sang các vị trưởng lão, mặt nghiêm lại hỏi.

" Là sự tình thế nào?"

Gia chủ vừa cất tiếng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào các vị trưởng lão. Các vị trưởng lão cúi đầu, âm thầm liếc mắt cho nhau, người này đùn đẩy người kia, cuối cùng vẫn là Tam trưởng lão lớn tuổi nhất chịu thiệt.

Tam trưởng lão là tứ đệ, huynh đệ cùng cha khác mẹ với gia chủ, tên là La Kiến Nghiệp. Lúc này hắn mím môi, chỉ hận không thể biến mình thành vô hình. Những chuyện hắn sắp nói ra quả thật quá mất mặt.

Hít sâu một hơi, La Kiến Nghiệp mím môi nói.

" Gia chủ, ngài ra lệnh cho chúng ta đi tìm tiểu cô nương lấy thuốc giải cho thiếu chủ, tiểu cô nương không đưa thuốc còn đánh ba trưởng lão như vậy!" Chúng ta cũng chịu cực không ít. Câu cuối cùng La Kiến Nghiệp không nói ra nhưng bọn họ thấy may mắn vô cùng. Cũng may bọn họ chưa nói gì đã kích nếu không ở đây hắn xếp thêm cẳng cho bọn họ nữa.

Mọi người nghe đến đây đều ngẩn ra. Tiểu cô nương? Lấy thuốc giải độc cho Thiếu chủ?

La Vũ Khiêm, con trai của Tam trưởng lão há to miệng, lắp bắp nói một câu.

" Cha, ý người... Là cô nương, cô nương chưa đầy mười ba tuổi kia?"

Cả sảnh đường sùng sờ, há to miệng không thể tin được. La Vũ Khiêm, thứ đệ của La Vũ Khâm, sau khi nghe La Vũ Khiêm nói thì phá lên cười.

" Thiếu nữ chưa đầy mười ba tuổi, các trưởng lão không khỏi quá yếu ớt đi!"

Sắc mặt của các trưởng lão và người thân đều tái đi. Những người khác tuy chưa nói gì nhưng điệu bộ chê cười không thể che giấu.

La Kiến Quốc một mực trầm mặc lúc này mặt nghiêm lại quát La Vũ Khiêm.

" Các ngươi biết gì mà nói, có giỏi đến đánh nhau với nàng ta đi. Ta xem ma pháp của nàng ta phải ngang bằng ta, cấp 9 hậu kì đỉnh phong!"

Mọi người đều sợ hãi khi nghe điều này. Nàng bao nhiêu tuổi mà gia chủ bao nhiêu tuổi? Nhất là truyền thống La gia truyền trưởng không truyền thứ, từ khi La Kiến Quốc sinh ra đã được phục dụng đan dược, bổ phẩm tăng tu vi. Còn nàng dựa vào gì tăng tới mức ấy? Nếu là Thiên phú không khỏi quá nghịch thiên mà nếu dựa vào đan dược, đan dược nào thần kì như vậy? Nếu có, họ cũng muốn. Trong phút chốc mắt của ai cũng lộ ra một sự tham lam.

La Vũ Khiêm không cho là đúng, nhưng lời cha nói ra hắn không dám cãi lại. Bây giờ đại ca trúng độc không biết sống chết ra sao, hắn có khả năng rất cao được chọn làm tân nhiệm gia chủ đời tiếp theo. Thời gian này không thể làm cha phiền nhá.

Suy nghĩ thấu đáo, La Vũ Khiêm liền đón ý hòa theo ý La Kiến Quốc.

" Cha, nếu vậy nàng ta quả là mối họa ngầm, chúng ta phải nghĩ cách diệt trừ nàng ta. Nàng ta còn có liên hệ với Thiếu chủ Thiên Đẳng đâu!"

La Kiến Quốc gật đầu. Hắn cũng cho là như vậy nhưng vẫn không biết nên làm thế nào cho phải. Trong gia tộc người có khả năng đánh với nàng chỉ có mình hắn. Nhưng hắn không thể trực tiếp ra mặt. Đồng cấp đầu cho dù nàng yếu hơn cũng sẽ gây tổn thương cho hắn. Với vị trí của hắn ngày hôm nay không thể để bản thân mình xảy ra một chút bất trắc nào. Phải làm thế nào mới đúng.

La Vũ Khiêm thấy cha không biết làm thế nào thì nở nụ cười gian xảo gợi ý.

" Cha, người quên chúng ta còn một lá bài tẩy đâu!"

La Kiến Quốc ngẩn ra, nhưng sau đó hiểu ngay La Vũ Khiêm muốn nói gì liền cười ha ha. Sao hắn có thể quên hoàng thượng đâu! Hắn vất vả bồi dưỡng Ngọc nhi chính là để dành những lúc thế này. Nàng không phải mấy tháng nay đang được hoàng thượng chuyên sủng đâu. Chỉ cần Ngọc nhi thổi vài tiếng gió bên tai hoàng thượng khiến hắn cho mượn một cao thủ cấp Thống Lĩnh cũng đủ thu thập nhãi nhép kia. Ảnh mắt không khỏi nhìn về phía La Vũ Khiêm vài lần. Bây giờ Khâm nhi không biết sống chết thế nào, với tâm kế bậc này của Khiêm nhi cũng đủ để chọn hắn làm tân nhiệm gia chủ đời tiếp theo.

" Khiêm nhi, con rất thông minh. Ta có thể xem xét thay con cho vị trí của Khâm nhi!"

" Tạ ơn phụ thân!"

La Vũ Khiêm sung sướng quỳ xuống khấu đầu tạ ơn. Mọi người trong sảnh đường nhìn nhau, mím môi. Quả là tình cảm thế gia, thân tình thật đơn bạc, La Vũ Khâm chưa bước chân xuống mồ, đã muốn chọn La Vũ Khiêm thay thế.

Lúc này, La Kiến Quốc không suy nghĩ nhiều, lớn giọng phân phó hạ nhân.

" Cho người đem những bảo vật trân quý có tác dụng cường thân kiện thể vào cung đưa cho Ngọc phi để nàng dâng lên hoàng thượng!"

Đương nhiên đây không phải tặng quà không như vậy, chẳng qua là mượn hoa hiến Phật, tiện thể nhắc nhở Ngọc phi nói tiếng gió với hoàng đế a!

La Kiến Quốc híp mắt suy nghĩ đến cảnh tiêu diệt Lạc Y mà hần không hay biết, hoạ đã sắp đổ xuống đầu. Nếu hần biết Lạc Y là đệ tử của Vu Nhã, hần hần không làm như vậy.

Cũng không thể trách, tin tức này chủ yếu truyền trong học viện chứ không lộ ra ngoài nhiều lắm, đợi tới khi hần biết thì tất cả đều không thể cứu vãn.

Lạc Y ngồi trên bàn gỗ trong phòng, yên lặng nghe Dạ đi nghe ngóng về báo cáo. Đôi môi xinh đẹp câu lên nụ cười xinh đẹp nhưng lại lạnh thấu xương. Tay nhỏ khẳng khiu mềm mại vuốt ve lông của Nhược Ly đang ở bàn thờ. Tiểu Cầu ngồi trên vai nâng ngử đến nấc lên, còn Mặc và Thiếu Tà yên lặng đứng một bên nghe tình huống.

Nàng sớm biết La gia sẽ tìm biện pháp đối phó nàng nên mới phái Dạ đi nghe ngóng. Thật không nghĩ bọn chúng dùng hoàng thượng để uy hiếp nàng nha. Nhưng, nàng không sợ. Nàng còn có hậu thuẫn là Vu Nhã, so với Ngọc phi gì đó có tiếng nói hơn nhiều.

"Thôi được rồi, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn nha. Theo ta đi vào không gian luyện dược!"

Lạc Y cùng chúng thú đi vào không gian, thẳng tiến phòng luyện đan. Trước đây khi đem những bảo vật dược liệu từ hang động của Thiếu Tà về, Lạc Y đã nhờ Bạch Phong tạo ra một không gian thích hợp đem nhân giống toàn bộ các vị thuốc quý hiếm. Thời gian lâu như vậy, thảo dược đều đã phát triển. Trong không gian này không khí vô cùng tốt, ở bên ngoài Thiên sơn tuyết liên một trăm năm mới kết hoa, còn trong không gian chỉ một năm là đủ, để càng lâu vị thuốc càng chín muồi chứ không hư thối như bên ngoài. Các thảo dược khác cũng thế.

Lạc Y hôm nay muốn luyện Tây Tủy đan. Vốn trong sách Bạch Phong đưa cho nàng, Tây Tủy đan sẽ làm người ta rất đau đớn. Nhưng sau khi truyền thừa một phần kí ức kiếp trước với Thiếu Tà, nàng đã chủ động thay đổi vài vị thuốc, lại thêm vào Thiên sơn tuyết liên. Những vị thuốc này giúp cho quá trình Tây Tủy không đau đớn mà tác dụng cũng tốt hơn.

Lạc Y nhắm mắt lại, điều chỉnh tâm tình, khi mở mắt ra tất cả biểu tình chỉ còn lại nghiêm túc. Cẩn thận đem từng vị thuốc đúng thứ tự bỏ vào, đem tinh thần lực phát ra kiểm tra tình trạng dược liệu và khống chế độ lửa thật cẩn thận.

Trước đây, Lạc Y không luyện được nhiều dược vì tu vi của nàng không đủ. Nếu có cường chế luyện cũng thất bại khiến nàng vô cùng buồn bực. Không phải vì nàng không có kĩ thuật mà chính là không đủ tu vi để luyện Thần đan. Bây giờ tu vi của nàng đã ở cấp Quân Chủ, đủ để luyện tất cả đan dược Hạ phẩm, trong đó có Tây Tủy đan.

Sau vài canh giờ tinh luyện, cuối cùng lò cũng truyền ra mùi thơm nồng của dược liệu. Lạc Y kiên nhẫn chờ đến độ nhất định mới đem lửa khống chế tắt đi.

Lạc Y nhìn vào đan lô cũng không khỏi kinh ngạc đem tất cả đan dược đều bỏ vào bình. Cư nhiên dược đến ba mươi hai viên đan dược.

Trong đan lô thậm chí một chút căn cũng không còn mà viên đan dược trắng trong tròn đầy đặn không chút sứt mẻ toả ra nguồn linh khí này chính là đan dược cực phẩm không kém một chút. Thật tốt nha, nàng lên tay.

Lạc Y thuận tiện cho ma thú vài viên ăn vặt, mặc dù biết bọn chúng vốn không cần tủy tủy gì.

Hón hờ đem đan dược chạy đến phòng của Lạc Kiến. Hần thấy nàng vô cùng vui vẻ, vội vã chạy ra đón.

Lạc Y vung tay đem tinh thần lực bao bọc quanh căn phòng để tránh bị nhiều người nghe lén, nhìn lén. Ánh mắt phát ra tinh quang đem đan dược đưa cho Lạc Kiến.

"Đây là?" Lạc Kiến nghi hoặc.

"Tây Tủy đan! Đại ca, ngươi mau dùng, là muội mới luyện!"

"Được!"

Lạc Kiến gật đầu đem đan dược nuốt vào. Dù biết tây tủy rất đau đớn, nhưng hần cam nguyện. Đan dược vào miệng liền tan, hần ngay lập tức biết suy nghĩ mình lầm. Không những không có chút cảm giác đau đớn mà còn giống như có cơn gió mát lan toả khắp các đường kinh mạch của hần. Nhẹ nhàng xoa dịu, cải tạo, đào thải tạp chất.

Thứ nước đen toả ra mùi hôi theo lỗ chân lông Lạc Kiến thải ra ngoài. Hào quang thẳng cấp hiện lên, liên tục oanh động trong phòng.

Cấp 5 hậu kì.

Cấp 5 đỉnh phong.

Cấp 6 sơ kì.

Cấp 6 trung kì

Hào quang cuối cùng cũng dừng lại ở mức cấp 6 trung kì, chuẩn bị đột phá hậu kì.

Cũng may, Lạc Y đã ngira trước trường hợp này nên đã sớm dùng tinh thần lực bao bọc quanh phòng. Nếu không, phăng cấp như vậy sẽ khiến người ta học máu mà chết.

Lạc Kiến mở mắt ra, phát hiện tu vi của mình vô cùng mừng rỡ. Hắn chạy lại vuton tay muốn ôm Lạc Y nhưng nàng lùi lại, tránh đi. Cười ngược ngược, chỉ chỉ lên người hắn, hắn lúc này mới phát hiện thân thể mình thật bản, vội vã chạy đi tắm.

Thật có lỗi, đại ca, muội không ghét bỏ ca, nhưng là muội sợ bản nha!

Lạc Y nhìn đan dược trong tay, không khỏi lộ ra nụ cười. Lúc trước là nàng tham gia so đấu tam gia tộc, Âu Dương gia mới lấy lại danh vọng. Nhưng đó không phải biện pháp lâu dài. Có Tây Tủy đan, tăng năng lực của thể hệ, chỗ đứng bọn họ sẽ vô cùng vững vàng.

Lạc Y hơi phân vân, không biết có nên đem đan dược cho hai huynh đệ Trầm gia, còn có Lăng Ngạo, Cố Ân Kỳ hay không? Biết đâu đan dược này có thể cải tạo khuyết điểm của họ. Cuối cùng, Lạc Y vẫn lắc đầu, nàng cần thêm thời gian để tin tưởng. Bây giờ chưa phải lúc!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vu Nhã Xuất Chiếu.

Ngọc Vĩnh cung.

Trong hoàng cung Chu Quốc, nơi nơi đều trang hoàng tỉ mỉ phả ra một nguồn hơi thở quý khí và sa hoa.

Chưa nói đến cả hoàng cung, chỉ một viện nhỏ trong cung thôi cũng khiến người ta phải trợn mắt khất khao. Nào bức bình phong Ngọc Thạch, bức hoành phi son son thiếp vàng, châu báu, ngân sa, đồ cổ,... Nhiều không kể xiết! Chẳng trách, có nhiều người lại muốn là người bên cạnh hoàng thượng đến vậy.

Một quý nhân nằm nghiêng người trên ghế quý phi. Đó là một thiếu nữ chỉ tầm chưa đầy hai mươi, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ lộ ra một nét phong tình, quyến rũ, mị hoặc.

Quý nhân nằm nghiêng, chân phải hơi cong, giống như con bướm đậu trên chân trái, bộ trung y trắng muốt mỏng manh không thể phủ tới gót chân lộ ra đôi chân nhỏ bé, trắng nõn nà. Tay quý nhân hơi cong, nhón một trái nho, ưu nhã bỏ vào miệng, hít một hơi hương thụ.

Thật không bỏ công La gia bồi dưỡng lâu như vậy, quả nhiên chính là người phụ nữ quyến rũ chết. Người này không phải ai khác mà chính là Ngọc phi đại danh đình đình, là tân sủng đang được hoàng thượng sủng ái nhất. Kể cả hoàng hậu lúc này, dù vô cùng chán ghét nàng, nhưng cũng không dám tùy tiện làm bậy.

Một cung nữ nhỏ tuổi chỉ chừng mười bốn, mười lăm tuổi bước vào, cung kính phúc thân hành lễ.

"Ngọc phi nương nương vạn phúc. Thừa nương nương, ở ngoài có hai ma ma nói là người của phủ quốc trượng đến đây!"

"Cha ta kêu đến?" Ngọc phi nheo lại đôi chân mày xinh đẹp, phát tay ra lệnh cung nữ đem nước rửa tay qua, sau đó khoác thêm một lớp áo khoác mới cất tiếng "Cho vào!"

Hai ma ma thẳng lưng đi theo cung nữ vào nội viện, vừa đi lại vừa ước ao, ánh mắt lộ rõ sự tham lam. Lại nghĩ đến đây là hoàng cung, đành phải thu liễm lại, nhưng cũng không nhịn được ngắm thêm vài lần.

Cung nữ dẫn đường mặt hiện lên đầy tiểu ý, khoé môi nhếch lên châm chọc. Đúng là một kẻ nô tài bản cùng, đi đến đâu cũng không thoát được cái mã kẻ nô tài. Trong phút chốc, dường như nàng ta quên, nàng ta cũng là kẻ nô tài như vậy.

"Ngọc phi nương nương vạn an, người đã được đưa đến!"

Cung nữ dẫn đường nhẹ nhàng phúc thân, quỳ củ không chệ vào đâu được. Đầu cúi thấp, trong đáy mắt bắn ra tinh quang miệt thị. Kẻ nữ nhân chỉ bám hoàng bào, dựa vào vinh sủng của hoàng đế lấy tư cách gì để mọi người kính ngưỡng? Trong lòng nàng ta chính là vô cùng khó chịu nhưng lại không để mình có bất cứ lỗi sai nào để người ta bắt lỗi.

Hai vị ma ma cũng phúc thân theo đúng lễ nghĩa rồi đứng hầu bên cạnh. Ánh mắt liếc qua nhìn cung nữ dẫn đường hơi khó xử.

Ngọc phi phát tay, cung nữ dẫn đường khom người lùi từng bước ra cửa mới đứng thẳng dậy, cẩn thận đóng cửa rồi mới đi ra ngoài.

Thấy trong phòng không còn ai, lúc này hai vị ma ma mới gọi.

"Tiểu thư!"

"Bản cung bây giờ là người của hoàng thượng, các người gọi thế có điểm không phù hợp!"

Ngọc phi nhếch môi mỏng, ý vị thâm trường nói. Hai vị ma ma nhú mày nhìn nhau như trao đổi ý kiến rồi đồng loạt cúi đầu. Trong đáy mắt không khỏi hàm ẩn tia chán ghét kêu lên.

"Ngọc phi nương nương!"

Ngọc phi cười rộ lên, nhẹ nhàng phát tay, nói rất đúng lý hợp tình.

"Bản cung không phải cố tình làm khó các người nhưng trong cung vốn có rất nhiều quy củ. Các người phạm trước mặt bản cung thì không sao, nhưng phạm trước mặt hoàng thượng thì thế nào? Dù sao các người cũng là gia nô của La phủ, bản cung không muốn để các người xảy ra chuyện gì nha!"

"Tạ ơn Ngọc phi nương nương nhắc nhở!"

Hai vị ma ma cúi đầu, tức muốn nghiền răng. Rõ ràng là bản thân ham muốn hư vinh lại cố tình như ban ân cho người khác. Hừ, bây giờ dựa vào sủng ái của hoàng thượng, sau này thất sủng thì lại tìm về nhà mẹ kêu đầu.

Hai bên rõ ràng bằng mặt mà không bằng lòng. Ngọc phi quyến rũ cười một tiếng, nụ cười này nữ nhân nghe cũng phải mềm nhũ chứ đừng nói đến nam nhân.

"Quốc trượng cho các người thông tri điều gì?"

"Thưa nương nương, vừa qua La gia có xảy ra chút chuyện. Có người đánh ba vị Đại, Nhị, Bát trưởng lão thành phế nhân! Quốc trượng sợ người này sẽ gây ảnh hưởng đến La Vũ thương hội nên cố thì phái lão nô vào nhờ cậy nương nương!"

Ngọc phi nghe chuyện không khỏi sững sốt, nhú mày hỏi.

"Ai có bản sự lớn như vậy? Đánh phế ba vị trưởng lão! Người Thiên Đẳng thương hội?"

"Thưa nương nương, không phải Thiên Đẳng, nhưng nàng ta đứng về phía Thiên Đẳng, là tân sinh năm nay của học viện Đế Đô tên là Âu Dương Lạc Y!"

Tân sinh? Ngọc phi nghe xong không khỏi cười rộ.

"Một cái tân sinh cũng đánh không lại, ba vị trưởng lão không phải già quá rồi chứ?"

"Hồi bẩm nương nương, nàng ta là tân sinh nhưng bản sự quả rất lớn. Quốc trượng nói nàng ta có cùng tu vi với ngài, là cấp 9 hậu kỳ đỉnh phong. Hơn nữa, nàng ta còn hạ độc Khâm thiếu chủ, bây giờ sống chết chưa rõ a!"

Ngọc phi nghe đến đây thì hoàn toàn vào trạng thái khiếp sợ. Nếu như lúc biết ba vị trưởng lão bị phế nàng cùng lắm chỉ kinh ngạc. Người có tài hơn ba vị trưởng lão tuy không nhiều nhưng không phải là không có. Thế nhưng, người làm việc ấy lại là một thiếu nữ chưa đầy mười ba thì quả thật khiến người ta ghen hòng. Hơn nữa, nàng ta ủng hộ Thiên Đẳng, nếu nàng ta cứ phát triển, La Vũ thương hội làm sao còn chỗ đứng? Phải diệt trừ.

Đôi mắt Ngọc phi loé ra tia âm lãnh, vẻ mặt âm trầm hỏi.

"Quốc trượng còn nói gì nữa!"

"Hồi bẩm nương nương, Quốc trượng không nói thêm gì, nhưng có đem rất nhiều bảo vật quý cường thân kiện thể, nhờ nương nương dâng lên hoàng thượng!"

Hai vị ma ma đem hai khay bảo vật đặt lên trên bàn. Ngọc phi nâng tấm vải đỏ lên không khỏi ngạc nhiên. Có Thánh Tê đan cực phẩm mà cha khó khăn lắm mới mua được từ Phúc đường, lại có ba trái Huyết chu quả, thánh liên trăm năm, lam linh chi... Đây đều là những thứ phụ thân quý hơn tính mạng, vậy mà lần này hắn cũng nhین đau nhà ra. Xem ra, phụ thân rất để ý đến người kia.

"Được rồi, các người trở về đi! Bản cung tự biết phải làm gì!"

"Vâng, Ngọc phi nương nương!"

Đội hai vị ma ma đi xa, Ngọc phi gọi cung nữ vào giúp nàng thay đổi y phục, rồi đem theo tùy tùng và hai khay bảo vật xuất môn.

Ngự thư phòng.

Đến trước cửa Ngự thư phòng, Ngọc phi nâng tay ra hiệu cho tùy tùng dừng lại phía sau. Trên gương mặt tuyệt sắc treo lên một nụ cười, tạo cho mình một phong thái xinh đẹp nhất mới tào nhã bước lên, mỉm cười nói với thị vệ trước cửa.

"Hoàng thượng có ở bên trong không?"

"Hồi bẩm nương nương, hoàng thượng đang phê duyệt tấu sớ bên trong!" Thị vệ cung kính, nhưng lại lộ ra phong thái không kiêu ngạo, không siểm nịnh trả lời.

Ngọc phi nhần mi, nhưng không dám nói gì. Dù sao đây cũng là đại nội thiếp thân thị vệ của hoàng thượng, là người không tốt chọc vào. Người thông minh chính là người biết phát tác đúng lúc và bỏ qua đúng người.

Ngọc phi nhếch môi thành một nụ cười. Lưng thẳng tắp không yếu thế nói với thị vệ

"Người thông tri cho hoàng thượng, bản cung cầu kiến!"

"Ngọc phi nương nương hãy đợi!"

Thị vệ lui vào trong, một lát đi ra nói.

"Hoàng thượng cho truyền Ngọc phi nương nương vào thư phòng!"

Ngọc phi nhần nhật cười, quay lại đằng sau nói với bọn tùy tùng.

"Các người đợi ở đây, khi nào ta gọi thì đem hai khay này vào!"

"Tuân lệnh nương nương!"

Ngọc phi sửa lại ống tay áo, phong tình quyến rũ bước vào ngự thư phòng.

Ngự thư phòng không xa hoa như những cung điện khác, bên trong chỉ có sách và ngẫu nhiên có vài thứ trang trí, trong cái đơn giản vẫn lộ ra sự sang trọng. Đây là nơi để hoàng thượng sau thiết triều phê duyệt tấu sớ.

Trên bàn lớn, một nam nhân trung niên đang cầm bút lông phê duyệt tấu sớ. Nam nhân trung niên tuy không còn trẻ, nhưng lại có khí thế của đấng quân vương, trải qua sự tôi luyện của năm tháng nhiều hơn một nét ôn trọng. Đây chính là Đương kim hoàng thượng Nam Cung Tuyệt. Thấy Ngọc phi bước vào thì bình đạm gật đầu sớ lại.

"Ái phi cầu kiến Trẫm có việc?"

Ngọc phi cúi đầu mỉm cười, phong tình quyến rũ nói với Nam Cung Tuyệt.

"Hoàng thượng, đạo này thần thiếp thấy người quá mức mệt mỏi. Phụ thân thiếp dâng tặng nhiều bảo vật cường thân kiện thể cho hoàng thượng điều dưỡng!"

"Dâng lên xem thử!"

Nam Cung Tuyệt vẫn không tỏ thái độ gì, như bình thường tùy ý nói.

Ngọc phi cắn cắn môi mỏng, trong lòng một mảnh khó chịu nhưng không dám phát tác. Ai cũng cho rằng, hoàng thượng đang chuyên sủng nàng, nhưng thật ra nàng biết, hoàng thượng vốn không có chút nào để ý đến nàng. Hẳn chỉ yêu duy nhất mỗi phụ nhân lớn tuổi hoàng hậu kia. Trong cung từ xưa đến giờ cũng chỉ mình bà ta có được con, còn những phi tần khác, cái móng tay hẳn còn chưa động. Thế nhưng lại không dám nói với người nhà một tiếng. Vì nếu yên phận còn có được cái danh, còn không sẽ trực tiếp tống khứ hoàng cung. Nữ nhân từng là nữ nhân của hoàng thượng, ai dám muốn nữa chứ. Còn cái à hoàng hậu kia, nàng vô cùng chán ghét, cho dù nàng có tỏ ra mình được hoàng thượng đau sủng như thế nào, nàng ta cũng chỉ cười nhạt, giống như đang xem hầu tử diễn trò.

Cắn chặt răng cuối cùng cũng mở ra, Ngọc phi cười cho người đem đồ vào.

Hoàng thượng lật tẩm vải, mắt hơi loé lên nhưng không tỏ ra mừng rỡ, mi đẹp chợt nhếch, ánh mắt băng hàn nhìn thẳng Ngọc phi khiến nàng rùng mình.

"Nói, mục đích là gì?"

Thân mình Ngọc phi khẽ run lên, đầu cúi thật thấp. Trong lòng vừa run sợ, lại vừa đau lòng. Nàng ở trong cung rốt cuộc sống như thế nào, còn không bằng cuộc sống của lương dân bên ngoài. Có trượng phu, chính là cũng như không.

Thở dài một hơi, cuối cùng vẫn nói ra mục đích.

"Hoàng thượng, mong ngài giúp đỡ phụ thân thần thiếp, có một người đánh phế ba vị trưởng lão gia tộc thiếp, người này sợ sẽ ảnh hưởng đến vị thế gia tộc thiếp hiện tại. Xin người rủ lòng thương đi!"

Ngọc phi không nói ra người đó là học viên Đế Đô, vì nếu học viên Đế Đô có người tài như vậy, Thượng Đỉnh giao phong sắp tới, hoàng thượng chắc chắn sẽ không chuẩn. Với thực lực của nàng ta, tham gia Thượng Đỉnh giao phong chắc chắn sẽ đạt thứ hạng cao, được hoàng thượng coi trọng, lúc đó

La Vũ công hội sao còn có thể xoay người?

Nhưng Nam Cung Tuyệt còn chưa nói gì, bên ngoài đã truyền tới một giọng nói vô cùng ngang tàng.

"Hay cho một phi tần nhỏ nhoi dám lừa dối Hoàng thượng, che giấu nhiều sự thật như vậy a!"

Một bóng áo màu xám tro đột nhiên xuất hiện giữa thư phòng làm Ngọc phi kinh hãi. Nàng nhận ra đây là Vu Nhã đại sư của học viện Đế Đô, người duy nhất ngoài Hoàng hậu tới gặp hoàng thượng không cần bẩm tấu. Hơn nữa, lời nói vừa rồi Vu Nhã là muốn vạch trần nàng sao? Không phải hẳn luôn không màng thế sự sao.

Nam Cung Tuyệt thấy Vu Nhã rất mừng rỡ, lại nghĩ về lời nói vừa rồi của hắn, không khỏi liếc mắt nhìn Ngọc phi khiến nàng run sợ đầu cẳng cúi thấp hơn.

"Vu Nhã đại sư, sự thể thế nào?"

"Hừ, Ngọc phi nói không có sai, đúng là có người ghét cay ghét đắng La Vũ công hội, đánh phế ba vị trưởng lão. Nhưng sao không nói luôn tám trưởng lão chặn đường nàng gây phiền toái, mồm miệng lại thối làm nàng tức giận đâu.

Nam Cung Tuyệt nhíu mày, ánh mắt thâm trầm hơn một tầng, quay sang nhìn Vu Nhã lại nhu hoà hơn, cẩn thận nghe còn có chút cung kính.

"Chẳng hay người đó là ai?"

"Ai? Nàng là tân sinh Đế Đô học viện, chưa đầy mười ba tuổi, là đệ tử quan môn của ta chuẩn bị tham gia Thượng Đình giao phong nha!"

Nam Cung Tuyệt giật mình kinh hãi, tân sinh chưa đầy mười ba tuổi mà thực lực như vậy quả là kinh người. Nàng lại tham gia Thượng Đình giao phong thì thứ hạng của Chu Quốc chắc chắn không thể nói trước a!

Nhìn La phi run rẩy sau khi nghe Vu Nhã vạch trần, ánh mắt liền tối đi.

"Khá lắm Ngọc phi, dám che giấu sự thật với trẫm. Xem ra ngươi đã đứng cao quá rồi. Người tới, nghe lệnh trẫm, La phi không đủ đức hạnh, giáng xuống làm tần, cấm cung một năm không được bước ra ngoài. Đưa đi!"

Mất thấy thị vệ đi vào, Ngọc tần sợ hãi quỳ xuống.

"Hoàng thượng, đừng, đừng như vậy!"

"Sao? Vậy hai năm cấm cung đi! Đưa đi!"

Nam Cung Tuyệt lạnh lùng nói khiến Ngọc tần không dám nói gì nữa, nước mắt như mưa bị đem ra ngoài. Sao nàng lại không biết nàng ta là đệ tử của Vu Nhã, nếu biết nàng sẽ không làm thế a!

Sau khi biết chuyện này, La gia cũng sợ hãi, tin tức La Vũ Ngọc bị giáng tần chưa êm, khắp nơi lại bị Thiên Đẳng chèn ép. Sinh ý của La Vũ thương hội chính là từ đây tắt ngúm, khiến bọn họ thật khóc không ra nước mắt.

Nhưng đó cũng là nói sau, lúc này trong ngự thư phòng, Nam Cung Tuyệt vất đi bộ mặt lãnh khốc, một dạng xun xoe chạy đến trước mặt Vu Nhã.

"Nhạc phụ a, phụ thân a, trời đất của con a!"

Vu Nhã hừ một tiếng, quay mặt đi không thèm để tâm. Đúng vậy, Vu Nhã chính là phụ thân của Vu hoàng hậu _ Vu Nhục Nhục. Người mà đi cùng với Nam Cung Tuyệt từ lúc hắn còn là hoàng tử không chút quyền thế, người duy nhất khiến hắn yêu thương trọn đời.

"Đừng giận mà Nhạc phụ, con thật không muốn giúp nàng đâu!"

"Ngươi nha, hậu cung nhiều thế làm gì, rắc rối muốn chết!"

Vừa nói Vu Nhã vừa si lên đầu Nam Cung Tuyệt. Nếu có người ở đây, chắc hẳn sẽ không nhận được kinh hãi. Kìa là hoàng thượng nha.

"Con sắp truyền ngôi cho thái tử rồi, sẽ giải tán hậu cung, bình bình thân thân cùng Nhục nhi xây dựng cuộc sống hai người nha!"

Nam Cung Tuyệt cười hắc hắc, không biết tương tượng gì đó khiến hắn hạnh phúc vô cùng. Vu Nhã xem trong mắt không nhận được thờ dài. Lại liếc nhìn khay lễ vật trên bàn, tiến lên thu tất cả vào tay áo.

"Ta là đang bức mình ngươi, ngươi... Hừ, không nói nữa, ta thu phí phần uất!"

"Được, nhạc phụ!"

Nam Cung Tuyệt cười như được đặc xá, tiễn Vu Nhã đi liền dẹp hết tấu chương đem đến thư phòng của thái tử, còn mình liền chạy đến phòng nương tử tìm phúc lợi.

Vu Nhã ra khỏi hoàng cung liền đem bảo bối ra xem khiến hắn cười híp mắt. Từ khi bị đồ đệ quý cướp đồ đến giờ hắn vẫn canh cánh trong lòng, hôm nay mới được giải toả. Hắn nào biết những thứ này vào tay hắn nhưng con hắn lại phải trả phúc lợi cho sắc lang kia đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đường Về Nhà.

Lạc Y đến thư phòng của Vu Nhã, nàng vừa mở cửa, bên trong đã có vật thể lạ hướng thẳng đến nàng.

Lạc Y nhếch môi, gót chân nhẹ điểm, cứ thế an toàn thoát khỏi ám khí. Ánh mắt liếc nhìn người nào đó biểu tình cực kì thất vọng không khỏi đỏ mặt hời. Sư phụ, đây là thái độ đối xử với đệ tử của ngài sao?

"Ngươi nha, tại sao lần nào cũng tránh? Để nghiên mực gỗ vào cũng đâu có đau a!"

Khoé môi Lạc nhanh chóng co rút thành một đoàn, không khỏi nhìn về phía Vu Nhã như muốn đâm hắn mấy cái lỗ. Người khẳng định không đau sao?

Lạc Y đem cái nghiên mực bảo thạch trên bàn, quăng về phía Vu Nhã. Hắn kinh hãi định trốn nhưng khi nhìn thấy thứ đang ném tới thì đứng khựng lại. Chờ chiếc nghiên mực bay tới thì bắt lấy.

Cái nghiên mực va vào tay của Vu Nhã khiến hắn hít một hơi, la quên trời, quên đất.

"a a a a, đau quá, tay của ta, oa oa oa, gãy, gãy rồi, ngươi, ngươi ác độc quá a, sao lại ám toán ta?"

Lạc Y bình thần tự rót cho mình một tách trà, khẽ nhấp một ngụm, thần nhiên nói.

"Sao người bảo là không đau?"

Sắc mặt Vu Nhã như nuốt phải một con ruồi. Miệng hừ một tiếng, tính quăng nghiên mực xuống bàn. Nhưng hắn chợt dừng lại, cẩn thận đặt nghiên mực xuống, mới vỗ bàn thị uy.

"Ta hôm nay đã giúp ngươi một chuyện vô cùng quan trọng, ngươi báo ân ta thế ư?"

Lạc Y cười rộ lên, sư phụ nàng đúng là có tính tình trẻ con a!

"Sư phụ, cảm ơn ngài!"

"Ít ra phải thế!"

Vu Nhã cảm thấy rất thoải mái, muốn ngẩng đầu lên trời cười ha ha thì Lạc Y nói tiếp.

"Ta là thay La Vũ thương hội cảm ơn người, nếu để ta ra tay ta đã diệt tộc bọn họ rồi!"

Thái độ của Lạc Y nói ra hai chữ diệt tộc bình thân tới mức như nói "Sư phụ, ta mời người ăn cơm" thật khiến Vu Nhã không biết nói gì, lắc lắc đầu.

"Ta vốn biết ngươi không tốt bụng thế đâu mà!" Vu Nhã chính là giận dữ, gương mặt dường như muốn nói "Cảm ơn ta, ngươi mau cảm ơn" khiến Lạc Y miễn cưỡng nói thêm câu nữa.

"Nhưng mà ta sợ bản tay lắm, có người ra tay ta không bị bản tay, cảm ơn!"

Vu Nhã mặt vốn đã đen như than lúc này càng đen hơn nữa. Ý ngươi là ta làm chuyện bản tay à!

"Ngươi... Tiểu quý vô lương tâm a!"

Lạc Y chớp chớp mắt, không hiểu tại sao Vu Nhã lại tức giận. Nếu nàng biết hắn đang suy nghĩ gì, có lẽ cũng chỉ có thể cười khổ. Ta vô tội nha, ta chỉ đơn thuần muốn cảm ơn người!

Lắc lắc đầu nhỏ, Lạc Y đành chuyển đề tài.

"Sư phụ, người gọi đệ tử đến đây làm gì a?"

Vu Nhã khẽ hừ một tiếng, một điệu bộ không chấp nhất trẻ nhỏ nói.

" Còn hơn hai mươi ngày nữa là tới Thượng Đình giao phong, viện trưởng chuẩn cho hai huynh muội người về thăm nhà a!"

" Thật như vậy?"

Lạc Y mở to mắt sung sướng, thường kết thúc một năm, học viên mới được về thăm nhà một lần, nàng và đại ca lại được đặc cách nha. Nghĩ đến Tây Tuỷ đan muốn đưa cho gia gia, phụ thân, mẫu thân, còn có Kỳ Phong lại thấy vô cùng hạnh phúc.

Quay sang nhìn nhìn Vu Nhã một cái Lạc Y híp mắt.

" Cảm ơn Lão sư! Nhưng hình như ta nghĩ được mùi Thánh Tê Đan cực phẩm trên người của người a!"

Vu Nhã vừa nghe, râu trắng hai bên liền muốn giật giật, hần đưa tay ôm chặt ngực áo, lắc đầu nguầy nguậy.

" Ta không có Thánh Tê Đan cực phẩm, ta không có Thiên Sơn Tuyết Liên, ta không có Huyết chu quả... Ta không có..."

Mặt của Lạc Y thật tối. Sư phụ, ngài không có tí cảm giác gì càng tối càng đen sao? Hừ, chẳng lẽ nàng là người phải đi cướp bảo vật của sư phụ hay sao? Ủ, nhưng mà hình như trước đây đúng là có thì phải.

Lạc Y sờ sờ cánh mũi ngượng ngừng cười một cái. Tay áo hơi chuyển, đem một viên đan dược đặt vào tay Vu Nhã khiến hần ngơ ngác nhìn viên đan dược xuất thần.

" Đây là?"

" Đan dược."

Lạc Y nói một cách tùy ý khiến cho Vu Nhã ghen một bụng. Ta đương nhiên biết đây là đan dược, nhìn màu sắc này chắc là thượng phẩm đan dược, nhưng tác dụng thế nào a?

Không biết nếu để Lạc Y biết Vu Nhã đánh đồng đan dược cực phẩm của nàng với loại đan dược thượng phẩm, liệu nàng có tức đến mức thu đan dược về không?

" Muốn biết là đan dược hiệu quả gì người cứ thử đi nha!"

Lạc Y cười nhẹ, tay vung lên bước ra ngoài. Vu Nhã bên trong nhận đan dược vui đến nỗi quên không đánh lén đồ đệ quý. Hần đem đan dược nuốt vào, ngay lập tức kinh hãi nhận ra mình vừa ăn là Tây Tuỷ đan, vội đem trận pháp bao vây căn phòng ngồi xuống tu luyện. Mọi người chẳng ai biết trong phòng xảy ra chuyện gì. nhưng hai canh giờ sau, Vu Nhã đại sư đức cao vọng trọng, ôn nhuận nhô nhô đem một thân đầy bùn nhầy nhụa nhảy cả tung khắp học viện. Hơn nữa gặp ai cũng hưng phấn hét lên " Ta thăng cấp, ta thăng cấp!"

Các lão sư và học viên trong viện, âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau cuối cùng lắc đầu thở dài. Đầu năm nay cường giả giống như đều có bệnh trong người a!

Những chuyện xảy ra sau đó, Lạc Y không hề biết vì nàng đã theo Lạc Kiến rời khỏi học viện đi về phía Hoả Viêm sơn mạch. Vốn Lạc Y đang định gọi Dạ ra đưa nàng và Lạc Kiến trở về thì một cơn gió nhẹ lướt qua, vòng eo nhỏ nhắn bỗng nhiên bị ôm chặt.

" Nàng đi đâu?"

Hơi thở ấm áp phả vào vành tai khiến Lạc Y run lên, không thể chịu nổi liền vươn tay đẩy đầu hần ra.

Người này chính là con gián đập hoài không chết nha!

Lãnh Hàn Thần cười như gió xuân, không chút giận dữ còn mặt dày cường ép đem nàng ôm trọn vẹn trong lòng. Ôn nhu hỏi.

" Nàng thích quà ta tặng nàng không?"

Lạc Y vốn tính mặc kệ hần, nhưng vừa nghe hần hỏi thì mặt liền tối đi. Mạnh bạo đem hần đẩy ra, quay đầu đi hừ một tiếng.

Nàng nhìn chiếc khăn màu cam trong tay áo một chút không khỏi thở dài, cười khổ một tiếng. Hai hôm trước, Nhân đột nhiên đột nhập vào phòng đưa cho nàng rất nhiều bao lớn bao nhỏ, còn nói là chủ nhân gửi tặng. Nhưng hần là tặng cái gì? Là khăn lụa. Tặng khăn lụa vì sao phải bức? Bởi vì hần không tặng một, hai cái mà là tặng cả ngàn cái. Nàng ức chế đến mức đem tất cả vạt vào không gian, sau đó mỗi ngày phải dùng một cái a! Hần thật không biết bảo vệ môi trường!

Lãnh Hàn Thần không hề ý thức được Lạc Y giận dữ. Ngược lại thấy nàng cười còn nghĩ rằng nàng vui vẻ. Khiến cho nụ cười trên khoé môi đầy sùng nịnh của hần càng thêm thoải mái hừ vinh.

Lãnh Hàn Thần lúc này mới liếc mắt nhìn Lạc Kiến đang tròn mắt há hốc miệng đứng một bên, nở một nụ cười ôn nhã. Muốn cười được nương tử trước tiên phải làm gì? Chính là lấy lòng trưởng bối nha.

"Đại ca!"

Lạc Y đứng bên cạnh không nể mặt hừ một tiếng. Ngươi là đệ đệ của hần sao? Không phải, ngươi còn lớn tuổi hơn hần nha. Ngươi chính là không biết xấu hổ!

"Ngươi là ai?"

Lạc Kiến nhíu mày không hiểu, cũng không để ý đến Lãnh Hàn Thần vừa gọi mình là đại ca.

"Ta là phu quân của Y nhi nha! Ta là Lãnh Hàn Thần!"

Lạc Y tái mặt, trong lòng âm thầm mắng hần mặt dày một ngàn lần. Thời buổi này nha, tìm được người mặt dày không có thiên lý như thế này rất hiếm nha.

"Đại ca, không phải như ca nghĩ nha!"

Lạc Kiến híp mắt nhìn bàn tay Lãnh Hàn Thần đang vòng xung quanh eo muội muội nhà mình mà muội ấy không hề đẩy ra. Đôi mắt loé quang mang sáng tỏ cười vô cùng ôn nhu. Hoá ra là người nhà cả nha!

Lúc này, Lạc Kiến mới nhớ nam tử này chính là nam tử đi cùng Lạc Y đến võ đài thi đấu trước đây. Hình như lúc ấy muội muội mình còn lao vào lòng nam tử với gương mặt vô cùng hạnh phúc.

Muội muội trưởng thành nha!

Lạc Kiến không khỏi nhìn Lãnh Hàn Thần thêm vài lần, lại càng xem càng vừa ý. Hần quyết định cho nam tử này qua cửa nha.

Thật ra, Lạc Y cũng không phải muốn giấu thân phận của Lãnh Hàn Thần bên cạnh mình, mà chỉ là hần mặt dày quá, nàng sẽ xấu hổ. Nghĩ đến đây Lạc Y không khỏi ảo não. Kiếp trước nàng đã hai mươi lăm tuổi mà còn không ứng phó được với thiếu niên chưa đầy hai mươi sao? Aiz... Nhưng nàng chính là không có kinh nghiệm nha, kiếp trước chính là không có thời gian, giờ mới có thể kiến thức được kẻ mặt dày như Lãnh Hàn Thần thì khó đối phó thế nào.

Lạc Y lúc này chẳng hề hay biết đại ca đang hiểu lầm ở mức độ nghiêm trọng hơn nàng nghĩ rất nhiều nha. Lãnh Hàn Thần ôm eo nàng, không phải nàng không muốn đẩy ra, mà là đẩy không được, nàng cũng lười. Quan trọng hơn, Lạc Kiến cho rằng gương mặt kiêu ché năng lượng bùng phát của nàng thành gương mặt thiếu nữ hàm xuân thì không thể nào chấp nhận được. Đáng tiếc nàng đã không biết, nếu nàng biết không biết nàng có xấu hổ đến mức đập đầu vào đầu hủ tự sát hay không a?

Lạc Y bắt lực mặc kệ suy nghĩ của Lạc Kiến. Xem như giới thiệu Lãnh Hàn Thần sớm hơn một chút a!

Dùng ý niệm kêu Dạ ra ngoài, Lạc Y liếc Lãnh Hàn Thần một cái rồi xoay người cùng Lạc Kiến leo lên lưng Dạ. Dạ rất ngoan ngoãn sải cánh bay vút lên trời xanh.

Ngươi muốn cùng lên a? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có!

Lãnh Hàn Thần lúc này mới ý thức được Lạc Y giận dữ mình, túm quần cào cào tóc. Nàng làm thế nào lại giận hần a?

Từ Cầu không biết từ lúc nào xuất hiện trên vai Lãnh Hàn Thần, hơi nhún nhún vai tròn vo.

Chủ nhân còn chưa biết sao? Chủ mẫu là giận người mặt quá dày a!

Từ Cầu không khỏi thờ dài một tiếng. Kiếp trước khi chủ nhân quen biết chủ mẫu mặt ngài đã đủ dày rồi. Làm thế nào mà mặt ngài bây giờ còn dày hơn kiếp trước đây.

Lãnh Hàn Thần lắc lắc đầu, mãi vẫn không ngộ đạo. Nhưng thấy Lạc Y giận quá thật rất đáng yêu, hần có phải nên làm nàng lâu lâu giận một chút hay không?

Vung tay gọi Nhân xuất hiện, Lãnh Hàn Thần nhảy lên lưng Nhân. Hần cũng rất nhanh chóng bay vút lên trời cao, bay song song với tốc độ của Dạ, thẳng tiến về La Viễn thành.

Author: Lạc Y Thần

Post at Diễn Đàn Lê Quý Đôn

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương thứ ba tặng Rinnina, chương cuối cùng của hôm nay nha!

Chương 45: Đường về nhà.

Lạc Y đến thư phòng của Vu Nhã, nàng vừa mở cửa, bên trong đã có vật thể lạ hướng thẳng đến nàng.

Lạc Y nhếch môi, gót chân nhẹ điểm, cứ thế an toàn thoát khỏi ám khí. Ánh mắt liếc nhìn người nào đó biểu tình cực kì thất vọng không khỏi đỏ mặt hời. Sư phụ, đây là thái độ đối xử với đệ tử của ngài sao?

"Người nha, tại sao lần nào cũng tránh? Để nghiên mực gỗ vào cũng đâu có đau a!"

Khoé môi Lạc nhanh chóng co rút thành một đoàn, không khỏi nhìn về phía Vu Nhã như muốn đâm hấn mấy cái lỗ. Người khẳng định không đau sao?

Lạc Y đem cái nghiên mực bảo thạch trên bàn, quăng về phía Vu Nhã. Hấn kính hải định trốn nhưng khi nhìn thấy thứ đang ném tới thì đứng khựng lại. Chờ chiếc nghiên mực bay tới thì bắt lấy.

Cái nghiên mực va vào tay của Vu Nhã khiến hấn hít một hơi, la quên trời, quên đất.

"a a a a, đau quá, tay của ta, oa oa oa, gãy, gãy rồi, người, người ác độc quá a, sao lại ám toán ta?"

Lạc Y bình thân tự rót cho mình một tách trà, khẽ nhấp một ngụm, thần nhiên nói.

"Sao người bảo là không đau?"

Sắc mặt Vu Nhã như nuốt phải một con ruồi. Miệng hừ một tiếng, tính quăng nghiên mực xuống bàn. Nhưng hấn chợt dừng lại, cẩn thận đặt nghiên mực xuống, mới vỗ bàn thị uy.

"Ta hôm nay đã giúp người một chuyện vô cùng quan trọng, người báo ân ta thế ư?"

Lạc Y cười rộ lên, sư phụ nàng đúng là có tính tình trẻ con a!

"Sư phụ, cảm ơn người!"

"Ít ra phải thế!"

Vu Nhã cảm thấy rất thoải mái, muốn ngẩng đầu lên trời cười ha ha thì Lạc Y nói tiếp.

"Ta là thay La Vũ thương hội cảm ơn người, nếu để ta ra tay ta đã diệt tộc bọn họ rồi!"

Thái độ của Lạc Y nói ra hai chữ diệt tộc bình thân tới mức như nói "Sư phụ, ta mời người ăn cơm" thật khiến Vu Nhã không biết nói gì, lắc lắc đầu.

"Ta vốn biết người không tốt bụng thế đâu mà!" Vu Nhã chính là giận dữ, gương mặt đường như muốn nói "Cảm ơn ta, người mau cảm ơn" khiến Lạc Y miễn cưỡng nói thêm câu nữa.

"Nhưng mà ta sợ bẩn tay lắm, có người ra tay ta không bị bẩn tay, cảm ơn!"

Vu Nhã mặt vốn đã đen như than lúc này càng đen hơn nữa. Ý người là ta làm chuyện bẩn tay à!

"Người... Tiểu quý vô lương tâm a!"

Lạc Y chớp chớp mắt, không hiểu tại sao Vu Nhã lại tức giận. Nếu nàng biết hấn đang suy nghĩ gì, có lẽ cũng chỉ có thể cười khò. Ta vô tội nha, ta chỉ đơn thuần muốn cảm ơn người!

Lắc lắc đầu nhỏ, Lạc Y đành chuyển đề tài.

"Sư phụ, người gọi đệ tử đến đây làm gì a?"

Vu Nhã khẽ hừ một tiếng, một điệu bộ không chấp nhất trẻ nhỏ nói.

"Còn hơn hai mươi ngày nữa là tới Thượng Đình giao phong, viện trưởng chuẩn cho hai huynh muội người về thăm nhà a!"

"Thật như vậy?"

Lạc Y mở to mắt sung sướng, thường kết thúc một năm, học viên mới được về thăm nhà một lần, nàng và đại ca lại được đặc cách nha. Nghĩ đến Tây Tuý đan muốn đưa cho gia gia, phụ thân, mẫu thân, còn có Kỳ Phong lại thấy vô cùng hạnh phúc.

Quay sang nhìn nhìn Vu Nhã một cái Lạc Y híp mắt.

"Cảm ơn Lão sư! Nhưng hình như ta nghĩ được mùi Thánh Tê Đan cực phẩm trên người của người a!"

Vu Nhã vừa nghe, râu trắng hai bên liền muốn giật giật, hấn đưa tay ôm chặt ngực áo, lắc đầu nguây nguây.

"Ta không có Thánh Tê Đan cực phẩm, ta không có Thiên Sơn Tuyết Liên, ta không có Huyền châu quả... Ta không có..."

Mặt của Lạc Y thật tốt. Sư phụ, ngài không có tí cảm giác gì càng tỏ càng đen sao? Hừ, chẳng lẽ ngài là người phải đi cướp bảo vật của sư phụ hay sao? Ừ, nhưng mà hình như trước đây đúng là có thì phải.

Lạc Y sờ sờ cánh mũi ngượng ngùng cười một cái. Tay áo hơi chuyển, đem một viên đan dược đặt vào tay Vu Nhã khiến hắn ngỡ ngàng nhìn viên đan dược xuất thần.

"Đây là?"

"Đan dược."

Lạc Y nói một cách tùy ý khiến cho Vu Nhã ghen một bụng. Ta đương nhiên biết đây là đan dược, nhìn màu sắc này chắc là thượng phẩm đan dược, nhưng tác dụng thế nào a?

Không biết nếu để Lạc Y biết Vu Nhã đánh đồng đan dược cực phẩm của ngài với loại đan dược thượng phẩm, liệu ngài có tức đến mức thu đan dược về không?

"Muốn biết là đan dược hiệu quả gì người cứ thử đi nha!"

Lạc Y cười nhẹ, tay vung lên bước ra ngoài. Vu Nhã bên trong nhận đan dược vui đến nỗi quên không đánh lén đồ đệ quý. Hắn đem đan dược nuốt vào, ngay lập tức kinh hãi nhận ra mình vừa ăn là Tẩy Tuý đan, vội đem trận pháp bao vây căn phòng ngồi xuống tu luyện. Mọi người chẳng ai biết trong phòng xảy ra chuyện gì. Nhưng hai canh giờ sau, Vu Nhã đại sư đức cao vọng trọng, ôn nhuận nhô nhô đem một thân đầy bùn nhầy nhụa nhầy cả tung khắp học viện. Hơn nữa gặp ai cũng hưng phấn hét lên "Ta thăng cấp, ta thăng cấp!"

Các lão sư và học viên trong viện, âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau cuối cùng lắc đầu thở dài. Đầu năm nay cường giả giống như đều có bệnh trong người a!

Những chuyện xảy ra sau đó, Lạc Y không hề biết vì ngài đã theo Lạc Kiến rời khỏi học viện đi về phía Hoả Viêm sơn mạch. Vốn Lạc Y đang định gọi Dạ ra đưa ngài và Lạc Kiến trở về thì một cơn gió nhẹ lướt qua, vòng eo nhỏ nhắn bỗng nhiên bị ôm chặt.

"Ngài đi đâu?"

Hơi thở ấm áp phả vào vành tai khiến Lạc Y run lên, không thể chịu nổi liền vươn tay đẩy đầu hắn ra.

Người này chính là con gián đập hoài không chết nha!

Lãnh Hàn Thần cười như gió xuân, không chút giận dữ còn mặt dày cường ép đem ngài ôm trọn vẹn trong lòng. Ôn nhu hỏi.

"Ngài thích quà ta tặng ngài không?"

Lạc Y vốn tính mặc kệ hắn, nhưng vừa nghe hắn hỏi thì mặt liền tối đi. Mạnh bạo đem hắn đẩy ra, quay đầu đi hừ một tiếng.

Ngài nhìn chiếc khăn màu cam trong tay áo một chút không khỏi thở dài, cười khổ một tiếng. Hai hôm trước, Nhân đột nhiên đột nhập vào phòng đưa cho ngài rất nhiều bao lớn bao nhỏ, còn nói là chủ nhân gửi tặng. Nhưng hắn là tặng cái gì? Là khăn lụa. Tặng khăn lụa vì sao phải bức? Bởi vì hắn không tặng một, hai cái mà là tặng cả ngàn cái. Ngài ức chế đến mức đem tất cả vứt vào không gian, sau đó mỗi ngày phải dùng một cái a! Hắn thật không biết bảo vệ môi trường!

Lãnh Hàn Thần không hề ý thức được Lạc Y giận dữ. Ngược lại thấy ngài cười còn nghĩ rằng ngài vui vẻ. Khiến cho nụ cười trên khoé môi đầy sùng nịnh của hắn càng thêm thoải mái hừ vinh.

Lãnh Hàn Thần lúc này mới liếc mắt nhìn Lạc Kiến đang tròn mắt há hốc miệng đứng một bên, nở một nụ cười ôn nhã. Muốn cưới được nương tử trước tiên phải làm gì? Chính là lấy lòng trưởng bối nha.

"Đại ca!"

Lạc Y đứng bên cạnh không hề mặt hừ một tiếng. Ngươi là đệ đệ của hắn sao? Không phải, ngươi còn lớn tuổi hơn hắn nha. Ngươi chính là không biết xấu hổ!

"Ngươi là ai?"

Lạc Kiến nhíu mày không hiểu, cũng không để ý đến Lãnh Hàn Thần vừa gọi mình là đại ca.

"Ta là phu quân của Y nhi nha! Ta là Lãnh Hàn Thần!"

Lạc Y tái mặt, trong lòng âm thầm mắng hắn mặt dày một ngàn lần. Thời buổi này nha, tìm được người mặt dày không có thiên lý như thế này rất hiếm nha.

"Đại ca, không phải như ca nghĩ nha!"

Lạc Kiến hít mắt nhìn bàn tay Lãnh Hàn Thần đang vòng xung quanh eo muội muội nhà mình mà muội ấy không hề đẩy ra. Đôi mắt loé quang mang sáng tỏ cười vô cùng ôn nhu. Hóa ra là người nhà cả nha!

Lúc này, Lạc Kiến mới nhớ nam tử này chính là nam tử đi cùng Lạc Y đến võ đài thi đấu trước đây. Hình như lúc ấy muội muội mình còn lao vào lòng nam tử với gương mặt vô cùng hạnh phúc.

Muội muội trưởng thành nha!

Lạc Kiến không khỏi nhìn Lãnh Hàn Thần thêm vài lần, lại càng xem càng vừa ý. Hắn quyết định cho nam tử này qua cửa nha.

Thật ra, Lạc Y cũng không phải muốn giấu thân phận của Lãnh Hàn Thần bên cạnh mình, mà chỉ là hấn mặt dày quá, nàng sẽ xấu hổ. Nghĩ đến đây Lạc Y không khỏi ảo não. Kiếp trước nàng đã hai mươi lăm tuổi mà còn không ứng phó được với thiếu niên chưa đầy hai mươi sao? Aiz... Nhưng nàng chính là không có kinh nghiệm nha, kiếp trước chính là không có thời gian, giờ mới có thể kiến thức được kẻ mặt dày như Lãnh Hàn Thần thì khó đối phó thế nào.

Lạc Y lúc này chẳng hề hay biết đại ca đang hiểu lầm ở mức độ nghiêm trọng hơn nàng nghĩ rất nhiều nha. Lãnh Hàn Thần ôm eo nàng, không phải nàng không muốn đẩy ra, mà là đẩy không được, nàng cũng lười. Quan trọng hơn, Lạc Kiến cho rằng gương mặt kiềm chế năng lượng bùng phát của nàng thành gương mặt thiếu nữ hàm xuân thì không thể nào chấp nhận được. Đáng tiếc nàng đã không biết, nếu nàng biết không biết nàng có xấu hổ đến mức đập đầu vào chậu hũ tự sát hay không a?

Lạc Y bắt lực mặc kệ suy nghĩ của Lạc Kiến. Xem như giới thiệu Lãnh Hàn Thần sớm hơn một chút a!

Dùng ý niệm kêu Dạ ra ngoài, Lạc Y liếc Lãnh Hàn Thần một cái rồi xoay người cùng Lạc Kiến leo lên lưng Dạ. Dạ rất ngoan ngoãn sải cánh bay vút lên trời xanh.

Ngươi muốn cùng lên a? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có!

Lãnh Hàn Thần lúc này mới ý thức được Lạc Y giận dữ mình, túm quần cào cào tóc. Nàng làm thế nào lại giận hắn a?

Từ Cầu không biết từ lúc nào xuất hiện trên vai Lãnh Hàn Thần, hơi nhún nhún vai tròn vo.

Chủ nhân còn chưa biết sao? Chủ mẫu là giận người mặt quá dày a!

Từ Cầu không khỏi thờ dài một tiếng. Kiếp trước khi chủ nhân quen biết chủ mẫu mặt ngài đã đủ dày rồi. Làm thế nào mà mặt ngài bây giờ còn dày hơn kiếp trước đây.

Lãnh Hàn Thần lắc lắc đầu, mãi vẫn không ngộ đạo. Nhưng thấy Lạc Y giận quá thật rất đáng yêu, hắn có phải nên làm nàng lâu lâu giận một chút hay không?

Vung tay gọi Nhân xuất hiện, Lãnh Hàn Thần nhảy lên lưng Nhân. Hắn cũng rất nhanh chóng bay vút lên trời cao, bay song song với tốc độ của Dạ, thẳng tiến về La Viễn thành.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cuộc Chiến Chọn Rể

La Viễn thành tuy không phải là một thành quá lớn, nhưng dân cư cũng rất đông và hoạt động cũng rất nhộn nhịp. Tuy nhiên, lúc này Lạc Y, Lạc Kiến còn có Lãnh Hàn Thần đi trên đường lớn mà lại không nhìn thấy một bóng người.

Lạc Y nhíu chặt chân mày xinh đẹp, ánh mắt nhìn qua Lạc Kiến nhìn thấy rõ tia khó hiểu ở sâu trong đáy mắt nhau. Xem ra thời điểm này, La Viễn thành cũng không an lành.

Lúc này, tại nghị sự đường Âu Dương gia.

Gia chủ Âu Dương gia Âu Dương phong thần ngồi ở chủ vị, biểu hiện vô cùng suy tư. Ngồi bên dưới ngoài người của Âu Dương gia còn có gia chủ của Hiên Viên gia và Hiên Viên Tinh Thiên. Biểu hiện của ai cũng có một dạng lo âu.

Gia chủ Hiên Viên gia, Hiên Viên Khiếu Hiên nhìn quanh mọi người trầm mặc, cuối cùng cũng mở miệng.

"Âu Dương huynh, theo ngươi sự kiện kì lạ xảy ra trong sơn mạch La Viễn cần giải quyết thế nào. Cứ tiếp tục thế này, mọi người sợ rằng chẳng ai dám

ra đường a!"

Âu Dương Phong Thần nâng mắt nhìn Hiên Viên Khiếu Hiên, lại nhìn qua mọi người một lượt. Hắn không phải không nghĩ đến vấn đề này mà là hắn nghĩ mãi cũng không tìm ra cách giải quyết.

Thành chủ đã phải biết bao nhiêu binh lính đi vào sơn mạch tra xét, nhưng kết quả đều có đi mà không có về. Thân là gia tộc đứng đầu, bọn hắn không thể làm điều gì thiếu suy nghĩ, gây ảnh hưởng đến đệ tử trong tộc. Hắn càng nghĩ càng sâu não không thôi.

Đúng tại lúc Âu Dương Phong Thần đang phiền não thì Lạc Y và Lạc Kiến, Lãnh Hàn Thần đã đến trước đại môn Âu Dương gia. Trước cửa Âu Dương gia có hai đệ tử phụ trách gác cổng. Ánh mắt hai người đều rất nghiêm túc, chú ý từng tiếng động nhỏ xảy ra xung quanh.

Hai người nhìn thấy nhóm người đến, ngay lập tức nhận ra Lạc Kiến, mừng rỡ hô to.

"Đại thiếu gia!" nhưng khi đảo mắt nhìn Lạc Y và Lãnh Hàn Thần lại lộ ra xa lạ "Vị tiểu thư và thiếu gia này là..."

Lạc Y trừng lớn mắt, đưa tay vuốt vuốt gương mặt mình vài cái, rồi chợt ngộ ra đạo lý. Sao nàng có thể quên trước khi nàng rời đi vẫn là hình tượng đứa trẻ chưa lớn đâu. Chỉ trong thời gian không đầy một năm, nàng mới có những biến hoá nghiêng trời lệch đất. Trước là đã phát triển nhìn tựa như thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi, sau là dung nhan cơ hồ trở nên khuynh thành tuyệt sắc. Ngoài một vài đường nét ban đầu còn tồn tại, hầu như tất cả đều thay đổi.

Lãnh Hàn Thần bên cạnh như ý thức được tâm tình của Lạc Y, yêu thương vỗ nhẹ mu bàn tay nàng an ủi.

Lạc Kiến nhìn mọi chuyện ở trong mắt không khỏi có chút buồn cười. Muội muội mình vẫn là đứa trẻ chưa trưởng thành a. Thật đáng yêu!

Nhẹ ho khan một tiếng, Lạc Kiến nhỏ giọng nhắc nhở.

"Không nhận ra tiểu thư nhà các người sao? Còn đây là cô gia!"

Hai đệ tử ngạc nhiên nhìn lại Lạc Y một lần nữa. Quả thật có nét giống tiểu thư a. Hai đệ tử nhìn nhau gãi gãi đầu cười hề. Cũng không thể trách bọn hắn, tiểu thư rõ ràng thay đổi thật là nhiều.

Trong lúc đó, bọn hắn hoàn toàn quên đi người được giới thiệu là "Cô gia" bên cạnh. Mà Lãnh Hàn Thần cũng không để ý, hắn vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc mà hai chữ thần thánh ấy mang lại. Hắn được đại ca nàng chấp nhận nha.

Lạc Y nhú nhú mày, huyếch nhẹ vào hông Lãnh Hàn Thần, trừng mắt nhìn hắn.

Xin người, thu liễm một chút a! Đừng bày ra bộ mặt thiếu nữ hàm xuân như vậy chứ!

Lạc Kiến cười cười lắc nhẹ đầu, cũng không có ý trách móc hai đệ tử, thậm chí có chút xúc cảm đồng tình. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lạc Y thay đổi, cũng là kinh ngạc giống như vậy a.

"Còn không vào thông báo cho gia gia, phụ thân, mẫu thân a!"

Lúc này hai đệ tử mới bừng tỉnh lại. Một đệ tử nhanh nhẹn vội dẫn dò đệ tử kia canh gác cẩn thận liền quay lưng chạy thẳng hướng nội viện. Vừa chạy vừa la lớn.

"Đại thiếu gia và tiểu thư trở về, đại thiếu gia và tiểu thư trở về!"

Tiếng la hét ấy khiến cho mọi người trong nội viện giật mình mà cũng kinh động đến mẫu thân Trần Doanh Doanh và Âu Dương Kỳ Phong đang ở trong nội viện.

Gia gia và phụ thân Âu Dương Văn Nhân nhìn nhau, trong mắt đều là kinh ngạc. Ngay sau đó, không chút để ý bản thân mình đang vô cùng sâu não trong cuộc nghị sự quan trọng, đứng bật dậy liền lao về phía cửa.

Hành động này của hai người nhanh đến mức mọi người chưa kịp phản ứng gì thì đều biến mất không thấy.

Hiên Viên Khiếu Hiêu và Hiên Viên Tinh Thiên kinh ngạc nhìn nhau, sau đó cười cười cũng bước ra ngoài.

Hiên Viên Khiếu Hiên suy nghĩ nên giáo huấn Âu Dương Phong Thần một chút. Đầu là lão già rồi, đứng lên gấp như vậy, không sợ gãy xương sao nha?

Hiên Viên Tinh Thiên cũng nhíu mày, đáng ra lúc này hai người đó phải ở học viện tu luyện, sao lại có thể trở về?

Mặc kệ hai người này có tâm tư gì, lúc này toàn bộ thành viên Âu Dương gia đều đã đến trước mặt Lạc Kiến, Lạc Y và Lãnh Hàn Thần.

Gia gia nhăn gương mặt già nua, nước mắt trong hốc mắt đều muốn dòn ra, nhanh nhẹn vươn tay bắt lấy Lạc Y trước khi Âu Dương Văn Nhân và Trần Doanh Doanh kịp hành động. Âu Dương Kỳ Phong xui xẻo chạy tới sau không đành lòng trước được tí ti đành úy khuất nhường vào lòng đại ca.

Âu Dương Phong Thần nhìn gương mặt tuyệt sắc của cháu gái. Lúc hắn vừa nhìn thấy nàng liền đã nhận ra nàng. Đây là cháu gái hắn, là giọt máu đầu tim

hấn nha!

"Cháu gái ta, đi ra ngoài có ai bắt nạt ngươi không? Aiz, sao ngươi lại gầy thế này? Không được, về nhà liền phải bồi bổ, phải béo thêm vài cân nữa mới được!"

Âu Dương Văn Nhân, Trần Doanh Doanh và mọi người trong Âu Dương gia nghe thấy cũng rất đồng tình. Kể cả Kỳ Phong đang nói chuyện với Lạc Kiến cũng bỏ rơi đại ca gia nhập vào đội ngũ.

Lạc Kiến cười khổ một tiếng. Đây rõ ràng là trọng nữ khinh nam trắng trợn nha. Bất quá, hấn một chút cũng không giận, vì hấn cũng yêu thương muội muội mình như vậy nha!

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh âm thầm nhìn thân thể cao gầy, thanh mảnh của Lạc Y, rõ ràng thấy nàng rất cân đối, đầy chỗ cân đầy, bớt chỗ nên bớt. Ưm, nếu như chỗ nên đầy thêm một chút... Aiz, hấn đang suy nghĩ cái gì nha?

Hiên Viên Tĩnh Hiên nhìn Lạc Y trong đôi mắt lộ ra sự kinh diễm. Chỉ trong vòng chưa đến một năm, nàng lại biến hoá nhiều như vậy... Nàng, thật là đẹp!

Lãnh Hàn Thần vẫn luôn nhìn Lạc Y chợt cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng cũng hướng tới nàng thì liền nhú mày. Ưu nhả quay sang nhìn, đôi thủy mâu từ sắc loé ra tình quang đánh giá trên dưới Hiên Viên Tĩnh Hiên một lần rồi quay đầu đi.

Chỉ là kẻ tôm tép thôi a! Không đủ bản sự cướp nương tử của hấn.

Lãnh Hàn Thần nhếch môi mỉm cười, hấn vốn biết Lạc Y kinh diễm tuyệt sắc, vận đào hoa cũng sẽ không lường được. Nhưng có hấn ở đây, tiểu nhân vật dám lai vãng đến một người diệt một người, đến hai người diệt luôn một đôi.

Hiên Viên Khiếu Hiên có để ý đến ánh mắt từ tôn nhìn Lạc Y, cũng xem ra tiểu ý trong đôi mắt của Lãnh Hàn Thần. Lại nhìn Lạc Y một chút, trong cái nhìn cũng lộ ra tán thưởng. Quả là một nữ tử tài hoa tuyệt sắc a! Cũng không trách được từ tôn mình có lòng, đáng tiếc quân tử cố ý, giai nhân lại vô tình.

Hiên Viên Khiếu Hiên lắc nhẹ đầu. Tới đâu hay đó a! Tôn tử hấn cũng là người nắm được buông được. Nghĩ như vậy hấn nở nụ cười từ ái với Lạc Y.

"Y nha đầu, Kiến tiểu tử, các ngươi trở về a? Vậy vị thiếu gia này là ai?"

Câu nói của Hiên Viên Khiếu Hiên thành công đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người vây quanh Lạc Y mà nhìn về phía Lãnh Hàn Thần.

Âu Dương Phong Thần hí hóp mắt nhìn thiếu niên tuấn tú chưa đến hai mươi tuổi luôn đứng bên cạnh Lạc Y. Chỉ thấy hấn vận trường sam màu tím, tóc đen dài tuỳ ý buộc lên bằng dải lụa, nhìn rõ ràng có khí chất lạnh lùng, thanh khiết, nhưng đồng thời cũng toát ra sự mị hoặc và hơi thở cường đại của cường giả. Nam tử này, không đơn giản.

Âu Dương Văn Nhân, Trần Doanh Doanh và Âu Dương Kỳ Phong cũng đánh giá Lãnh Hàn Thần, mày không khỏi nhíu lại.

Nam tử này nếu là bạn thì vô cùng may mắn, còn nếu là thù...

"Đây là?"

Âu Dương Văn Nhân nhìn Lạc Y, hỏi nhỏ.

Nhưng Lạc Y chưa kịp trả lời thì Lạc Kiến đã cười, ôn nhả nói.

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân, đây là Lãnh Hàn Thần, là rể của nhà chúng ta nha!"

"Rể?"

Mọi người đều ngẩn người, vô thức bật thốt lên, rõ ràng vẫn chưa tiêu hoá được thông tin.

Hiên Viên Tĩnh Thiên cũng giật mình không kém. Rể? Hấn là... Của Lạc Y sao? Ánh mắt Hiên Viên Tĩnh Thiên nhìn về phía Lãnh Hàn Thần vừa lúc chạm vào ánh mắt của hấn đang liếc về phía bên này. Khoé môi Lãnh Hàn Thần gợi lên nụ cười nhẹ khiến Hiên Viên Tĩnh Thiên có chút không biết nói sao, đành phải cúi đầu xuống.

Nam tử kia quả là nam tử xuất sắc, nhân trung chi long. Hấn chỉ liếc nhìn một cái đã định là thua hấn ta rồi.

Lần đầu tiên có ý với một nữ tử, cứ thế mà tan nát... Hiên Viên Tĩnh Thiên cùng Hiên Viên Khiếu Hiên nói vài câu với Âu Dương Phong Thần rồi cáo từ. Chính là Âu Dương Phong Thần cũng không có tâm trạng giữ lại, hấn vẫn còn bận xem xét cháu rể đầu.

Lạc Y nhìn gia gia, phụ thân còn có Kỳ Phong làm ra bộ dáng "nhà có con gái mới lớn" khát khe hỏi Lãnh Hàn Thần đủ thứ chuyện thì mọi buồn rầu bất ngờ bị bỏ rơi đều cứ thế tan biến. Họ chính là quá quan tâm đến nàng, không muốn nàng chịu một chút ủy khuất. Nên gánh nặng đặt trên vai Lãnh Hàn Thần chính là vô cùng nặng nề và tuyệt đối không thể qua loa.

Mẫu thân Trần Doanh Doanh kéo Lạc Y qua một bên, nhỏ giọng hỏi về Lãnh Hàn Thần. Lạc Y chính là hình tượng con ngoan, đem tất cả mọi chuyện xảy ra với hắn đều nói hết. Đường nhiên, nàng cũng không vội nói tu vi của mình hiện tại, không phải là nàng muốn che giấu mà nàng sợ mẫu thân nghe xong sẽ trực tiếp ngắt xiu a.

Mẫu thân nghe qua cũng thấy Lãnh Hàn Thần rất tốt, liền gật đầu thông qua.

Bên kia cuộc chiến giữa những đại nam tử vẫn tiếp diễn vô cùng gay gắt. Bất đồng với bộ dáng "gà mẹ bảo vệ gà con" của ba nam tử họ Âu Dương, Lãnh Hàn Thần vẫn rất thoải mái, lễ phép trả lời từng người. Bình thường nếu có người hỏi hắn quá hai câu, tâm hắn sẽ sinh ra loại phiền chán muốn đem người đó đánh bay. Nhưng kì lạ là lúc này hắn vô cùng bình tĩnh, kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của các trưởng bối. Đây là gia đình của nàng, khiến hắn cũng tự giác sinh ra sự tôn trọng với họ a! Y nhi, nàng nói xem, vị phụ có phải rất yêu thương nàng không?

Sau hơn một canh giờ, cuối cùng cuộc chiến giữa các nam nhân cũng chấm dứt. Âu Dương Phong Thần vỗ vai Lãnh Hàn Thần không ngừng cười ha ha. Cháu rể này hắn đã định rồi, quả là càng xem càng thích.

Âu Dương Văn Nhân và Kỳ Phong cũng rất hài lòng, ánh mắt mờ ám lâu lâu đậu trên người Lạc Y khiến nàng trong vô thức sợ run.

Chỉ trong vài ngày, Lãnh Hàn Thần trực tiếp đem thân nhân của Lạc Y toàn bộ mua chuộc. Và nàng cứ yên lặng bị bán đi như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đêm Oanh Động

Đêm...

Nghị sự đường Âu Dương gia

Lạc Y cùng Lạc Kiến ngồi vào vị trí của mình tại sảnh đường. Hôm nay có một chiếc ghế được phân phó kê thêm vào chỗ kế bên cạnh Lạc Y khiến từ trên xuống dưới Âu Dương gia truyền nhau trong nhà có hi.

Lạc Y liếc nhìn Lãnh Hàn Thần vừa ngồi xuống đã không an phận nắm lấy tay nàng. Nhưng nàng biết cho dù có muốn cũng lấy không ra nên đành để hắn tự tung tự tác.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y không chút nào phản kháng mình thân mật, trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý. Hắn là nàng cũng yêu thích hắn nha. Hắn không hề biết đây chẳng qua chỉ là biểu hiện bất lực của nàng, không có tí liên hệ nào tới tình cảm, hoặc dù có cũng sớm bị những ánh mắt nóng bỏng của gia gia, phụ thân, mẫu thân thiêu đốt trọn vẹn rồi.

Hàn Thần, mặt chàng rốt cuộc là dày đến mức nào a?

Lạc Y suy nghĩ mông lung, nàng biết nàng rất thích hắn. Đây hẳn là duyên từ kiếp trước đi. Nhưng từ lúc chấp nhận hắn đến giờ, nàng vẫn chưa từng biểu hiện ra với hắn. Lẽ nào, những hành động này của hắn là muốn thể hiện sự chú ý với nàng?

Nhìn sâu vào đôi mắt tử sắc như đang rực cháy lên tình yêu thương của Lãnh Hàn Thần, Lạc Y không khỏi thở dài. Hắn cũng quá thiếu cảm giác an toàn đi! Nàng có nên thể hiện một chút cho hắn biết không a?

Nghĩ vậy, Lạc Y trở tay nắm lấy bàn tay của Lãnh Hàn Thần. Chỉ thấy bàn tay to lớn, nhưng khẳng khiu của Lãnh Hàn Thần khẽ run lên. Hắn lúc này có chút thụ sủng nhược kinh, không dám tin nhìn Lạc Y. Nhìn biểu hiện của hắn, nàng biết nàng đoán đúng rồi. Trong lòng sâu nào không khỏi thở dài một tiếng. Nàng không biết được kiếp trước nàng và hắn đã yêu nhau như thế nào, nhưng kiếp này nàng quả thật không có kinh nghiệm. Vì quá e ngại mà khiến hắn hiểu lầm tình cảm của mình. Nam nhân cường thế như vậy, tốt đẹp như vậy, nhưng lại nguyện ý kiên nhẫn chờ đợi nàng, làm phiền nàng để mong nàng chú ý mà tuyệt nhiên không có một câu trách móc. Nam nhân tốt đẹp như vậy, còn có thể tìm được ở đâu.

Trong vô thức Lạc Y nắm tay Lãnh Hàn Thần chặt hơn một chút, cười nhẹ với hắn một cái.

Lãnh Hàn Thần ngẩn ra, đây không phải lần đầu tiên hắn thấy Lạc Y cười, nhưng là lần đầu tiên hắn có cảm giác nàng thật sự chấp nhận hắn, mở lòng ra với hắn. Trong tình cảm, nàng chậm chạp như vậy nhưng hắn cũng nguyện ý chờ nàng, quấy rầy nàng để nàng biết hắn luôn ở bên cạnh nàng. Vốn chỉ cần nàng không cự tuyệt, hắn đã rất thoả mãn, nhưng nàng còn đáp lại hắn. Đây chính là thành công ngoài mong đợi a!

Gia gia, phụ thân, mẫu thân, Lạc Kiến, Kỳ Phong đem mọi chuyện đều nhìn trong mắt, âm thầm liếc nhìn nhau trao đổi ý kiến, tinh quang trong ánh mắt tràn ngập ý cười.

Bảo bối của bọn họ rốt cuộc cũng ngộ đạo a!

Lạc Y đem sắc mặt của mọi người thu vào đáy mắt, mặt không khỏi đỏ lên một trận. Nhẹ nhàng đưa tay ngang miệng ho khan một tiếng, trấn tĩnh cái

tiếng nói.

"Gia gia, dạo gần đây La Viễn thành xảy ra chuyện gì? Ban ngày con và đại ca đi một bóng người cũng không thấy!"

Lời nói Lạc Y vừa dứt, mọi người đều đổi sắc mặt trở nên trầm trọng. Gia gia Âu Dương Phong Thần khẽ thở dài nói.

"Đúng là dạo gần đây thành La Viễn xảy ra chuyện kì lạ. Trong sơn mạch bỗng dưng có một ngày chướng khí mù mịt, sau đó các ma thú bắt đầu bạo động, tấn công nhà dân. Thành chủ đã phái rất nhiều người đi điều tra nhưng tất cả đều có đi mà không có về, không biết sống chết làm sao!"

Lạc Y nghe xong thì trầm mặc suy tư, nhưng khi nhìn sang Lãnh Hàn Thần, hắn rất bình thản, giống như đối với chuyện này đã biết trước.

"Chàng biết được chuyện gì sao?"

"Không nhiều, nhưng trong sơn mạch có hơi thở của ma vương Lôi Hồ cấp bậc quân chủ hậu kì. Nó đang sinh con nên đem tu vi phóng thích ra nhưng không ngờ vô tình gây ma thú bạo động!"

Là như vậy? Vậy cũng gần giống như lúc Thiếu Tà giải phong ấn đã kinh động ma thú đúng không?

"Vậy khi nào nó mới sinh xong?"

Lãnh Hàn Thần cười một tiếng, tay không an phận vuốt lọn tóc của nàng.

"Nàng nha, ta làm làm sao biết được chừng nào nó sinh xong, nhưng dường như nó đang rất suy yếu. Có lẽ đang bị thương rất nặng, nếu cưỡng ép sinh con, sẽ không qua khỏi!"

A, nghiêm trọng như vậy? Lạc Y nhủ mày, nhưng dù sao cũng không liên quan đến nàng nha. Quan trọng là, ma thú cấp bậc quân chủ hậu kì cư nhiên bị thương mà còn là bị thương nặng. Cứ cho là khi mang thai thể trạng sẽ suy yếu đi, nhưng người làm bị thương nó, bản lĩnh thật lớn. Nó tốt nhất là bị thương ngoài thành, nếu bị thương trong thành thì xong rồi, trong La Viễn thành xuất hiện người đáng sợ thế cũng không phải điều tốt!

"Vậy những người được phái đi điều tra đều bị nó giết hết sao?"

"Sẽ không đâu, Lôi Hồ không tùy tiện sát hại người. Có thể nó dùng liệu pháp thôi miên để ru ngủ những kẻ đó! Nàng yên tâm, mai chúng ta vào sơn mạch xem tình huống chính xác rồi mới liệu định sau!"

"Được!"

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần bàn luận to nhỏ khiến người trong Âu Dương gia nhìn nhau không biết phải làm gì. Bọn hắn có cảm giác như lọt vào thế giới hai người của người trẻ tuổi a!

Lạc Y vừa nâng đầu lên thấy biểu hiện của mọi người thì ngượng ngùng không thôi, ho nhẹ một tiếng nói.

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân, vấn đề này để con và Thần giải quyết đi!"

"Không được!"

Hiếm có khi nào Âu Dương gia lại trầm miệng một lời thế khiến Lạc Y ngỡ ngàng. Hầu như, tất cả những việc liên quan đến nàng, người Âu Dương gia đều giống như chạm phải nọc.

"Tại sao nha?"

"Con dù gì cũng là cô gái yếu đuối thôi, rất nhiều nam tử hán cũng vào trong nhưng đều không đi ra, nếu con gặp chuyện thì con bảo mọi người phải làm thế nào?"

Âu Dương Văn Nhân quyết định mở đầu thuyết phục bảo bối. Lạc Y trong gia đình là cái vầy ngược của của mọi người. Có lẽ, lúc còn nhỏ, Âu Dương Lạc Y kia quá yếu đuối, mọi người có thói quen đặt nàng trong lòng bàn tay mà yêu thương. Vậy nên, bây giờ Lạc Y dù có biến hoá cường đại thế nào, trong mắt họ, cũng vẫn là đứa bé cần bọn họ bảo vệ.

"Đúng vậy, tí ti, tí ti phải đề đề bảo vệ, không thể tùy tiện làm chuyện nguy hiểm nha!"

Gia gia, mẫu thân và Lạc Kiến cũng thấy như vậy mới đúng, liên tục gật đầu ủng hộ.

Lạc Y xoa đầu Kỳ Phong, hắn liền híp mắt lại ngoan ngoãn cúi xuống một chút trông có vẻ rất hướng thụ. Đệ đệ đã trưởng thành lên nhiều, ma pháp đã đạt đến cấp 4 trung kì, thiên phú không sai. Nhưng muốn bảo vệ nàng lại là điều không tưởng.

Lạc Y nhìn mọi người lo lắng, trong lòng thật sự vô cùng cảm động. Kiếp trước nàng đơn độc một mình, chỉ có thể chém giết người khác để tìm ra đường sinh tồn. Còn kiếp này, nàng có được gia đình yêu thương, sự phụ hậu thuẫn, bằng hữu ủng hộ, lại có Lãnh Hàn Thần xem nàng như tính mạng của hắn mà đối đãi. Đời này của nàng sống không uổng nha.

" Mọi người yên tâm đi, con bây giờ cấp bậc đã là Quân Chủ trung kì, hơn nữa lại có Hàn Thần đi theo! Không có việc gì!"

" Quân... Quân chủ?"

Mọi người đều kinh ngạc nhìn nhau, đây là phương thức thăng cấp nghịch thiên kiểu gì nha.

Lạc Kiến cũng chưa biết được điều này, nhưng hắn không biểu hiện ra quá ngạc nhiên. Vì sao a? Muội muội là ma pháp sư toàn hệ, là Triệu Hồi sư đầu tiên sau một ngàn năm mới lại xuất hiện, không những thế còn là Luyện được sư điều chế ra đan dược thăng cấp. Nhiều thứ như vậy nếu hắn còn ngạc nhiên chính là sẽ ghen ngạc nhiên mà chết a!

Âu Dương Phong Thần nhìn cháu gái yêu mình luôn muốn giấu trong lòng bàn tay mà bảo vệ, bây giờ không chỉ trưởng thành mà còn cường đại như vậy, trong lòng không rõ là tư vị gì. Cười khổ lắc đầu. Hắn là đã già rồi a, nhận thức lại kém cỏi, không thể tiếp tục thăng cấp được nữa. Hắn chính là không bảo vệ được cháu gái yêu, là kẻ bất tài.

" Được rồi, gia gia giao việc này cho con. Hàn Thần, giúp ta bảo vệ Y Y thật tốt!"

" Vâng!"

Lãnh Hàn Thần trình trọng gật đầu. Lạc Y nhìn chăm chú vào biểu hiện của gia gia, nàng biết gia gia là đang tự trách mình đi. Người không hề biết, nàng muốn trở nên cường đại không phải chỉ vì bản thân mà còn muốn bảo vệ mọi người. Vì mọi người luôn đặt nàng trong vòng bảo vệ nên nàng mới ý thức được rằng phải làm điều gì đó để xứng đáng với sự yêu thương của mọi người a!

Lãnh Hàn Thần vỗ nhẹ tay Lạc Y, kéo nàng ra khỏi ý thức mơ hồ. Lạc Y cười chán an với hắn rồi liền đứng dậy bước ra chính giữa sảnh đường.

" Hôm nay con trở về là có chuyện quan trọng hơn muốn làm, chính là muốn giúp cho địa vị của Âu Dương gia đứng vững tại La Viễn thành. Muốn như vậy, thực lực của mọi người đều phải tăng lên!"

Gia gia, phụ thân, mẫu thân và Kỳ Phong nghe qua mục đích của Lạc Y thì rất chấn động. Nhưng nói tới chuyện thăng cấp thì đành thở dài. Trong Âu Dương gia chỉ còn người trẻ tuổi mới có hi vọng thăng tiến thôi, còn bọn họ... Thân bất do kỷ a!

Âu Dương Phong Thần lắc lắc đầu.

" Y Y, điều này..."

" Gia gia, chúng ta không tu luyện thuần túy mà dùng cái này!"

Lạc Y xuất ra bình đan dược, đưa cho từng người.

Nhìn thấy đan dược tròn đầy, màu sắc trong sáng trong tay, mọi người đều giật mình.

" Đây là Tẩy Tuỷ đan con mới luyện chế, có tác dụng bài tiết những chất thải gây ảnh hưởng đến tu luyện ra ngoài, nhờ đó sau này tu luyện có hiệu quả hơn, đại ca cũng đã sử dụng, bây giờ ca hấp thu nguyên tố, tu luyện đều rất tốt a!"

Mọi người nhìn Lạc Kiến thấy hắn gật đầu lại nghĩ nghĩ cái gì đó, đồng thời tròn tròn mắt.

" Con còn là luyện đan sư?"

" A... Vâng!"

Mọi người thật sự không thể nào tưởng tượng được nữ nhi nhà mình lại nghịch thiên như thế! Aiz, người so với người quả thật khắp khiêng mà!

" Được rồi, bây giờ mọi người trực tiếp tu luyện đi, con sẽ dùng tinh thần lực bao bọc nơi này, không để chuyện gì truyền ra bên ngoài!"

" Được!"

Gia gia, phụ thân, mẫu thân, Kỳ Phong đều đáp ứng, nuốt đan dược vào rồi ngồi xuống tu luyện.

Lãnh Hàn Thần phát tay, đem không gian xung quanh hoàn toàn bao lại, rồi tiếp tục ôm Lạc Y cùng Lạc Kiến xem xét tình hình.

Những chất thải nhầy nhụa từ trong cơ thể mọi người thông qua lỗ chân lông tiết ra điên cuồng. Lạc Y nhíu mày nhìn vào gia gia và phụ thân, mẫu thân thấy chất thải trong thân thể ba người thải ra quá nhiều, có chút không bình thường. Thậm chí mũi cũng khó chịu hơn lúc nàng và Lạc Kiến Tẩy Tuỷ.

Lãnh Hàn Thần hít mũi, nói nhỏ vào tai Lạc Y.

" Là bị hạ độc! Từ hơn mười năm trước!"

Hơn mười năm trước? Lạc Y nghĩ đến lúc mẫu thân sinh Kỳ Phong đã suýt bỏ mạng mà giật mình. Mười năm trước là lúc Tổ phụ giao quyền quản lí Âu Dương gia cho gia gia. Vậy người có khả năng hạ độc nhất chính là những đệ đệ của gia gia sao? Mắt Lạc Y một mảnh băng lãnh. Nàng không biết thì

thời, đã biết thì sẽ không bỏ qua.

Sau hai canh giờ sau, nhưng tiếng nổ vang trời oanh động trong không gian kết giới, hào quang thăng cấp toả sáng không ngừng hiện lên. Gia gia thăng trực tiếp lên cấp tám trung kì, phụ thân cũng bước vào cấp tám sơ kì. Mẫu thân cũng không kém lên cấp bảy trung kì. Kỳ Phong cũng tiến gia cấp 6 sơ kỳ. Gia gia, phụ thân đều là những người rất có năng lực lĩnh ngộ ma pháp rất cao. Còn mẫu thân, đừng nhìn thấy nàng yếu đuối nàng cũng từng là một thiếu nữ rất có danh vọng, sau khi gặp Âu Dương Văn Nhân mới cam nguyện ở nhà, là thê hiền, dâu thảo a! Kỳ Phong cũng làm Lạc Y rất ngạc nhiên, so với Lạc Kiến hần còn có thiên phú hơn, có điều vẫn bị ảnh hưởng một phần độc từ cơ thể mẫu thân mới không phát huy được hoàn toàn.

Lãnh Hàn Thần thấy mọi người đã thăng cấp xong liền thu lại kết giới. Nhưng đúng lúc này, trên đầu gia gia lại hiện ra hào quang thăng cấp khiến không gian nổ oanh một tiếng. Trong thành La Viễn, nhiều người trốn trong nhà cũng bị tiếng động này gây chú ý. Nhìn theo thì thấy là hướng của Âu Dương gia. Ngay hôm sau, mọi người truyền nhau tin gia chủ Âu Dương gia thăng cấp đến cấp tám hậu kì, khiến mọi người vừa sợ hãi vừa kính nể. Tin tức này truyền đi rất xa, hữu ý vô tình lại lọt vào tai một kẻ bất hảo. Điều này khiến cho vài ngày sau Âu Dương gia phải tiếp đón một vị thân thích rần rết từ ngoài thành tìm tới cửa.

Tuy nhiên, đó cũng là chuyện tương lai. Lúc này, Âu Dương gia đều bao phủ một trận vui mừng. Gia gia, phụ thân, mẫu thân, Kỳ Phong ý thức ra tu vi của bản thân cười đến không thể khép miệng. Nếu không phải lúc này họ đang dính đầy thân chất bản, thật sự là rất muốn ôm lấy Lạc Y hôn vài cái a!

Đội mọi người tắm xong, lần nữa tập trung tại sảnh đường. Thấy xung quanh đều đã dọn sạch sẽ, tinh thần sáng láng hơn rất nhiều.

Lạc Y mỉm cười, lấy từ không gian ra rất nhiều bảo bối, có bảo bối lấy được từ Vu Nhã, có bảo bối lấy từ trong chỗ của Thiếu Tà. Thế là, trong Âu Dương gia lại truyền ra tiếng cười rung trời của màn tặng bảo bối thần thánh.

Lạc Y đem Tây Tựu đan còn lại đều giao hết cho Âu Dương Phong Thần. Nàng không biết có nên đưa cho các đệ tử trong Âu Dương gia hay không nên để chuyện này cho gia gia giải quyết là hợp lí nhất. Nàng chỉ có điều kiện họ phải đưa ra lời thề độc nếu muốn sử dụng đan dược, chứ để việc Âu Dương gia có đan dược nghịch thiên truyền ra ngoài, chắc chắn là tai nạn sẽ không thể nào tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Giải Khai Kết Giới. Gặp Lại Ngạn Hữu

Sáng hôm sau, Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần tới trước cửa vào sơn mạch thành La Viễn. Trước khi đi, Lạc Y cẩn thận đem theo một ít đan dược và được tế trị thương. Không hiểu sao nàng cảm thấy, hôm nay nàng sẽ cần dùng đến nó.

Cửa vào sơn mạch phủ đầy mây mù và chướng khí nồng đậm. Lãnh Hàn Thần cẩn thận ôm Lạc Y vào lồng ngực rồi mới gọi Nhân đi ra.

Cũng giống như Lôi Hồ biến dị có thể điều tiết cũng không khí, gây ra huyền hoá ảo giác, Nhân cũng có khả năng đặc biệt là cắt xẻ không gian và bài trừ huyền hoá, lập kết giới. Những ma thú có khả năng biến dị trên thế gian này quả là vô cùng hiếm.

Nhân đưa hai tay lên, thực hiện những thủ ấn vô cùng phức tạp. Hần hành động rất nhanh, đến lúc hần hạ tay xuống thì mây mù và chướng khí đều đã tản đi.

Lãnh Hàn Thần dắt tay Lạc Y đi vào bên trong. Trên đường đi, một bóng ma thú cũng không nhìn thấy, nhưng nàng biết bọn chúng chắc là lẫn trốn ở đâu đó.

Càng đi vào bên trong Lạc Y càng phát hiện điều gì đó không bình thường, hình như là bọn họ đã đi qua chỗ này đến mấy lần mà không để ý.

Lãnh Hàn Thần cũng nhíu mày, nhìn Nhân ra hiệu cho hần đi xem xét. Dù sao, Nhân đối với kết giới cũng quen thuộc hơn. Nếu Lạc Y đoán không lầm đây chính là kết giới được điều khiển bằng âm tần, tương tự như cách làm của loài dơi.

Nhân tiến lên phía trước đánh giá qua lại, ánh mắt hần hiện lên tia trầm trọng hiếm thấy.

"Chủ nhân, kết giới này hần là do một đàn dơi tạo ra trong lúc bị thôi miên, kết giới này gần như hoàn hảo, ta chưa tìm được chỗ để phá nó!"

Lãnh Hàn Thần cau mày thật sâu, đến Nhân là bậc thầy kết giới cũng phải nói như vậy thì quả là không đơn giản.

Lạc Y đi về phía trước vài bước, cẩn thận kiểm tra từng bụi cây, đứng ở nơi đây nhìn sang thấy phía bên kia cũng có sự vật giống y như vậy.

Đây hoàn toàn là ảo ảnh huyền hoá thu nhỏ, tức là nàng và Hàn Thần đã lọt vào một vòng tròn gần như khép kín.

"Thần, chàng lại đây!"

Lạc Y lên tiếng gọi Lãnh Hàn Thần cũng đang xem xét ở một bên tiến lại.

"Chàng biết kết giới này là do loại dơi nào tạo ra không?"

"Xung quanh nhìn không có gì bất thường, nhưng không khí có tia hắc ám dao động, đây hẳn là Âm Dơi làm ra!"

Âm Dơi? Lạc Y nhíu mày, Âm kị nhất là Quang, nếu dùng Quang nguyên tố kích phát theo diện rộng để phá hủy kết cấu hoàn mỹ của kết giới thì có thể kích động đến Âm Dơi đang bị thôi miên. Bây giờ là ban ngày, chỉ cần Âm Dơi tỉnh táo nó sẽ không hoạt động đúng không?

"Nàng hình như phát hiện ra cái gì đó?" Lãnh Hàn Thần nhìn thấy bộ dáng đắc ý của Lạc Y thì cũng biết được nàng đã nắm được mấu chốt. Nàng nha, thật là một tiểu tinh linh thông minh.

"Ừm, nhưng chúng ta phải tìm được trung tâm của kết giới mới được. Kết giới ở đó hoàn mỹ nhất, nhưng cũng là nơi dễ công phá nhất. Nếu công phá từ chỗ đó có khả năng ảnh hưởng đến Âm Dơi nhất!"

"Cái này Nhân có thể làm đấy! Tuy hẳn không tìm được mấu chốt phá trận nhưng lại rất mãn cảm với kết giới!"

Nhân được lệnh của Lãnh Hàn Thần liền khuếch tán năng lượng ra bốn phía, khiến năng lượng xung quanh ít nhiều dao động.

"Là phía này, năng lượng chỗ đó vững vàng nhất!"

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đi theo hướng Nhân chỉ tìm đến một góc cây đại thụ to. Quả nhiên là chỗ này, xung quanh bất kỳ sự vật gì cũng có ảo ảnh giống hệt nó, chỉ có cái cây này là độc lập một mình.

Lúc này, trong tâm Lạc Y đang sinh ra hứng thú nồng đậm với Lôi Hồ. Có khả năng kích thích loài vật khác giúp đỡ mình quả là rất có năng lực nha!

"Thần, chàng có hỗn độn chi lực có sử dụng được Quang nguyên tố không?"

"Được!"

Lãnh Hàn Thần gật gù đầu, từ lúc năng lượng trong cơ thể hắn biến hóa, thì tách ra nguyên tố công kích với hắn đã là rất quen thuộc.

"Tốt, chàng đặt tay lên thân cây này, ta và chàng đem Quang nguyên tố toàn bộ truyền vào thân cây, không chế kích phát lên đến ngọn cây để phá trung tâm trước!"

"Tốt!"

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y đặt tay lên thân cây, đem quang nguyên tố truyền vào theo thân cây tiến thẳng lên ngọn cây.

Âm Dơi không phải ma thú cao cấp, nhưng khả năng phòng vệ lại rất mạnh. Như lúc này, chịu tác động từ hai nguồn năng lượng mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn chưa có gì suy suyển.

Một khắc

Hai khắc

Đúng lúc Lạc Y có cảm giác mình đang làm chuyện vô ích thì thân cây bắt đầu tan rã, đây là ảo ảnh trung tâm. Nếu ảo ảnh trung tâm tan rã vậy những ảo ảnh xung quanh cũng sẽ bị bóc trần. Quả nhiên, ảo ảnh xung quanh dần dần tan biến, đường đi cũng theo đó mờ mờ xuất hiện.

Lạc Y mỉm cười, đem năng lượng tăng lên hai lần mạnh mẽ kích phát ngọn cây.

Oanh-

Ảo ảnh nổ tung, phía trên một thân cây cách chỗ họ đứng không xa, một đàn dơi ánh mắt đỏ như máu đang lơ lửng, bất ngờ hơi lão đảo. Ánh mắt từ đỏ sậm dần chuyển và màu đen sẫm.

"kít kít"

Trong trạng thái tỉnh táo nhất, đàn dơi kêu lên vài tiếng rồi cùng nhau bay đi trốn vào tán cây rậm rạp.

Lãnh Hàn Thần nhìn con đường đã hiện ra rõ ràng rất hài lòng cho Nhân quay về rồi ôm lấy Lạc Y cùng nhau tiến lên.

"Nàng thật thông minh nha!"

Lạc Y được khen mặt hơi đỏ lên. Thật ra lúc đầu nàng cũng không dám chắc là sẽ có được kết quả, chẳng qua là dựa theo một số quy luật tiến hành áp chế thôi a!

"Chàng nói xem, Lôi Hồ có thể nằm ở vị trí nào?"

Lạc Y đan ngón tay vào tay Lãnh Hàn Thần, suy nghĩ.

Nhất định phải tìm được vị trí của Lôi Hồ mới có thể phá hoàn toàn những rắc rối đang xảy ra ở La Thiên thành và đưa những người đã được thành chủ phái đi trở về.

Theo Lạc Y đoán họ có thể là đi lạc trong kết giới hoặc là bị Lôi Hồ thôi miên dẫn tới một nơi nào đó. Nhưng, muốn biết là chỗ nào, tìm được Lôi Hồ chính là con đường ngắn nhất.

"Ở đây có bãi đất trống nào không? Lôi Hồ sắp sinh sẽ phát ra sấm quang diện rộng, nên nó sẽ tìm bãi đất trống sinh, nếu không nếu sấm quang đánh gãy cây cối, rất có khả năng ngộ thương nó cùng đứa bé!"

"A, bãi đất trống?"

Lạc Y cúi đầu nghĩ nghĩ, thật ra nàng chỉ mới đến đây có một lần, cơ bản là biết không nhiều lắm.

"Ta không biết nữa! Ừm, nhưng mà nhờ Dạ có được không? Sương mù và chướng khí đều bị khuếch tán, nếu cho Dạ ở trên cao có thể xác định chính xác chỗ của Lôi Hồ a!"

"Tốt!"

Lạc Y đem Dạ kêu ra, hần xoè rộng đôi cánh kiện mỹ phóng vút lên trời cao. Lúc này, nàng và Lãnh Hàn Thần đi xung quanh xem một chút chờ tín hiệu của Dạ.

Trong bụi cây um tùm bất ngờ truyền ra tiếng động, ngay lập tức khiến Lãnh Hàn Thần và Lạc Y nâng lên mười phần cảnh giác.

Lạc Y hơi nghiêng đầu, muốn tiến lên phía trước lại bị Lãnh Hàn Thần kéo lại. Hần ôn nhu vỗ nhẹ tay nàng nói nhỏ.

"Còn chưa biết có nguy hiểm hay không đâu. Nàng đứng đây chờ, ta qua đó xem!"

Lạc Y biết Lãnh Hàn Thần là lo lắng cho nàng liền ngoan ngoãn gật đầu đứng yên tại chỗ xem xét tình huống.

Lãnh Hàn Thần tiến lên, đem bụi cây vạch ra, chân mày hơi nhíu quay lại nói với Lạc Y.

"Là một đứa bé!"

"Đứa bé?"

Lạc Y tiến lại, quả nhiên là đứa bé nam hài khoảng khoảng mười tuổi. Gương mặt bần thủ, quần áo lại rách nát, trông rất đáng thương. Nhìn hần vài lần lại cảm thấy có chút quen thuộc. Là đã gặp ở đâu đó nhỉ?

Khuôn mặt này... Là Ngạn Hữu. Lạc Y chợt nhớ ra trước đây ở La Viễn thành đã dùng tiền đổi từ ma hạch ma thú mua thuốc cho một đứa bé. Hần nói hần tên là Ngạn Hữu. Chuyện lâu như vậy khó trách nàng không nhớ.

Ngạn Hữu vào rừng nay làm cái gì? Xem ra cũng bị đánh lạc hướng trong kết giới sau đó quá mệt mỏi mà ngất đi.

Lạc Y xuất ra một viên đan dược, là tam phần Hồi Thần Đan. Lúc này đúng là rất phát huy tác dụng.

Sau khi ăn đan dược, Ngạn Hữu khẽ ưm một tiếng, trong mơ hồ mở mắt ra.

Hần chớp mắt vài cái giống như quen dần với ánh sáng. Khi đôi mắt trong veo nhìn sang Lạc Y lại hơi ngẩn ra, vô thức nói.

"Âu, Âu Dương tí tí?"

Lạc Y hơi ngạc nhiên khi Ngạn Hữu có thể nhận ra nàng. Phải biết rằng trong thời gian qua, nàng đã thay đổi nhiều lắm nha. Nàng đâu có biết, từ lúc nàng mua cho hần đan dược, trong tâm hần nàng đã là thần nữ cao không với tới. Chỉ cần có ai đối tốt với hần, câu đầu tiên của hần là gọi tên nàng đâu. Đáng tiếc, điều này nàng không hiểu được.

"Ngươi vẫn còn nhớ ta?"

Ngạn Hữu nghe Lạc Y trả lời, mừng rỡ vô cùng... Nhưng vì hần quá yếu, biểu hiện có phần vụng vẹo.

"Thật là tí, thật? Ta không nằm mơ a?"

Lạc Y cảm thấy đứa bé này thật thiện lương muốn vươn tay xoa đầu hần đã bị Lãnh Hàn Thần giữ lại. Nhìn vẻ mặt giận dữ của hần, nàng đành thu tay về. Kẻ này bá đạo a, ghen với cả đứa con nít.

"Được rồi, tại sao ngươi ở đây!"

" Ta đến tìm đại ca ta! Đại ca vào son mạch sẵn ma thú, hần đã mất tích rồi!"

Lạc Y nghe được cùng Lãnh Hàn Thần liếc mắt một cái, hần là do Lôi Hồ gây ra đi.

Nhìn Ngạn Hữu nhờ tác dụng của đan dược ngày càng hồi sức. Lạc Y đem vài kim tệ trong túi ra đưa cho Ngạn Hữu nói.

" Người bây giờ trở về đi, ta sẽ tìm đại ca về cho người! Ngoan, cầm tiền này về mua cái gì ăn thật ngon, với tình trạng của người bây giờ không giúp đỡ gì được chúng ta!"

Lạc Y biết Ngạn Hữu sẽ không chịu nên vội vã thuyết phục. Mặc dù hần mười tuổi đạt cấp bốn ma pháp trung kì khiến Lạc Y cũng phải có lời khen nhưng với tình trạng của hần bây giờ đúng là sẽ vướng bận nặng. Để sau này, nàng sẽ tìm cơ hội bồi dưỡng hần.

Nếu Lạc Y biết, Ngạn Hữu đạt được thành tựu như bây giờ hoàn toàn là vì hần thấy nàng uy vũ trên võ đài, muốn được đứng sau lưng nàng, không biết nàng sẽ nghĩ thế nào?

Nhìn theo hướng Ngạn Hữu rời đi, Lạc Y mỉm cười nhẹ. Thật là hạt giống tốt, còn giỏi hơn cả Kỳ Phong a!

Lãnh Hàn Thần thấy nàng cười với người khác, trong lòng giấm lên lồng bùng sôi lên. Mạnh mẽ đem nàng ôm lấy thật chặt.

" Nàng vì nam nhân khác không để ý ta?"

Lạc Y thấy Lãnh Hàn Thần giận dữ, bộc phát tính tình thì nhịu mày.

" Hần là một đứa bé, chàng trẻ không tha, già không bỏ sao? Thế mà cũng ghen được sao?"

Đối diện Lạc Y chỉ trích, Lãnh Hàn Thần nhìn nhìn môi đỏ mọng của nàng, có chút xúc động muốn cắn nhẹ một cái, nhưng lại sợ làm nàng giận, đành nuốt một bụng hỏa. Lặng lẽ quay đầu sang hướng khác, Lãnh Hàn Thần không cho là đúng nói.

" Đứa bé thì không phải nam nhân sao?"

Lạc Y thật có loại xúc động muốn bỏ đôi đầu Lãnh Hàn Thần ra xem trong đó chứa đựng loại logic gì. Nhưng đúng lúc này giọng nói của Dạ lại vang lên trong đầu nàng.

" Chủ nhân, đã tìm được vị trí của Lôi Hồ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Lạc Y liền đình chỉ hoạt động, thay vì đánh Lãnh Hàn Thần đổi thành nắm tay hần cùng nhau chạy đi.

Lãnh Hàn Thần hít một hơi thở miễn nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, kháng khí, hài hoà. Thấy chưa? Nương tử nhà hần cũng rất biết chủ động nha! Nàng còn nắm tay hần đây a!

Nếu giờ khắc này Lạc Y biết Lãnh Hàn Thần nghĩ cái gì, có lẽ nàng sẽ té xỉu tại chỗ a! Giờ là lúc nào mà chàng còn có thể ảo tưởng như vậy?

Chạy thẳng tới vị trí của Dạ sâu bên trong son mạch, Lạc Y gọi Dạ trở về rồi mới yên lặng xem xét tình huống. Dù đứng ở xa nhưng Lạc Y vẫn có thể thấy được những tia sấm quanh không ngừng loé ra, đánh bừa bãi vào trong không khí. Xen lẫn tiếng động ầm ầm của sấm chớp, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nữ từ đâu đó rên rỉ.

Không ổn! Lôi Hồ khó sinh!

Lạc Y trong mắt xẹt qua tia lo lắng mà bản thân nàng cũng không hiểu tại vì sao. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Đó chính là phải giúp nó.

Lạc Y thả lỏng bàn tay Lãnh Hàn Thần, lao về phía trước. Lãnh Hàn Thần đang chìm đắm trong hạnh phúc cảm giác được bàn tay nhỏ bé, mềm mại không còn ở trong tay mình thì thấy không hài lòng. Nhưng khi thấy nàng lao về phía trước thì không hài lòng ngay lập tức biến thành sự lo lắng. Hần không kịp suy nghĩ nhiều liền điểm chân đuổi theo. Y nhi làm việc quá tùy hứng, nàng không nhìn thấy phía trước rất nguy hiểm hay sao? Sấm quang của Lôi Hồ nhiệt lượng tương đương với sấm sét nha.

Lạc Y chạy đến bên rìa bãi đất trống, ngay lập tức nhìn thấy một con hồ lông tím vô cùng xinh đẹp. Nhưng, lúc này nó trông có vẻ vô cùng đau đớn, chỉ hơi há miệng sẽ bật ra tiếng hét tê tâm liệt phế. Tại vị trí này, Lạc Y cũng có thể nhìn thấy vết chém ngang lưng nó, hình như là rất sâu, thậm chí còn mơ hồ trông thấy một mảnh lông xinh đẹp bị đốt cháy thành màu đen.

Lạc Y khẽ hít một hơi. Kẻ có thể gây tổn thương cho ma thú cấp Quân Chủ hậu kì thì có thể mạnh đến mức nào? Trong trường hợp nguy hiểm như thế mà Lôi Hồ vẫn có thể kiên nhẫn đến lúc này thì chính nàng cũng phải khen ngợi lòng kiên trì của nó.

Lạc Y không suy nghĩ nhiều nữa, mà kiên quyết tiến lên phía trước.

Lôi hồ trong khi đang sinh sản là lúc nó miễn cảm nhất. Cảm nhận được có người tiến lại, dù đã vô cùng đuối sức, nó vẫn cố mở mắt màu hồ pháp ra nhìn. Trong giờ khắc này, Lôi Hồ xem bất kì ai đến gần nó đều là kẻ có mưu đồ bất chính. Đôi mắt mệt mỏi như muốn tan ra lại xẹt qua tia âm lãnh. Một tia chớp bất ngờ xuất hiện, lấy tốc độ không kịp bùng tai đánh về phía Lạc Y. Nàng biết đến gần Lôi Hồ lúc này là hành động rất không khôn ngoan, nên vẫn luôn cảnh giác. Khi nhìn thấy Lôi Hồ có ý định hạ thủ với mình thì liền chuẩn bị tránh đi. Nhưng, công kích của cao thủ Quân Chủ hậu kì có thể dễ tránh sao? Mắt thấy tia chớp đã đến gần, Lạc Y nhắm mắt lại như tiếp nhận.

Oanh!

Không gian bị tiếng nổ mạnh trở nên hơi vẩn vơ, bụi bay mù mịt. Khi bụi tan đi, lộ ra thân hình nhỏ bé yếu ớt của Lạc Y đang thống khổ ôm vai. Sấm sét này của cao thủ Quân Chủ hậu kì quả là đau muốn chết đi sống lại. Cũng may, trong cơ thể nàng có hồi phục chi lực, khi nàng vừa bị thương đã khởi động tiến hành chữa trị. Nhờ có hồi phục chi lực xoa dịu, cuối cùng sắc mặt của nàng cũng có vẻ dễ coi một chút.

Khi Lãnh Hàn Thần chạy đến thì đã thấy Lạc Y thống khổ ôm vai. Hắn không còn suy nghĩ nữa mà lao tới ôm lấy Lạc Y như bảo vệ nàng. Trong lòng hắn lúc này vô cùng thống khổ và tự trách. Lạc Y ở ngay trước mắt hắn bị thương khiến cho hắn chịu nỗi đau vật rất lớn.

Đôi thủy mâu từ sắc của Lãnh Hàn Thần loé lên sắc đỏ quý dị, nhìn Lôi Hồ đang khó sinh ở xa tràn ngập sát ý muốn hủy diệt.

Hắn hơi vung tay, tà áo tím bay phất phơ trong gió mang theo hơi thở từ vong nặng nề.

Lôi Hồ nằm ở xa cũng cảm nhận được khí tức của cường giả mạnh hơn nó nhiều lần, không cam lòng nhìn cái bụng nhô cao của mình chảy ra nước mắt. Cuối cùng con của nó cũng không thể thoát khỏi số mệnh không thể nhìn thấy ánh mặt trời hay sao?

Đúng lúc chuông phong mạnh mẽ định giáng xuống, một bàn tay nhỏ bé vươn ra nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần. Hắn hơi run rẩy cúi xuống nhìn thiên hạ trong ngực, dung nhan tái nhợt đã dần lui đi, lắc đầu với hắn.

Nàng muốn ngăn cản?

Lãnh Hàn Thần thờ dài hạ tay xuống. Hắn chính là không thể trái lời nàng có được không? Hừ, con hồ kia biết điều thì đừng làm tổn thương đến nàng nếu không hắn sẽ không cho nó yên ổn đâu.

Lạc Y từ trong ngực Lãnh Hàn Thần đứng dậy, nhìn thấy Lôi Hồ đang khó hiểu nhìn nàng chỉ có cảm giác không biết nói sao. Chính nàng cũng không hiểu nàng hôm nay như thế nào a!

Đúng như Lạc Y nghĩ, lúc này Lôi Hồ đang khó hiểu và rối rắm. Vừa nãy không phải nó đã làm bị thương nàng sao? Sao nàng lại muốn bảo vệ nó a?

"Lôi Hồ, ta biết ngươi đang khó sinh, ngươi không gắng gượng được bao lâu nữa! Nếu ngươi tin ta thì thu tia sấm về đi, còn nếu ngươi không tin chúng ta sẽ đi khỏi đây ngay bây giờ!"

Lạc Y chính là đang đánh cược, đánh cược Lôi hồ sẽ tin tưởng nàng!

Quả nhiên, sấm quang đánh lung tung trong không khí từ từ rút đi, cuối cùng lui hẳn, trở về trạng thái yên tĩnh như tờ.

Lạc Y mỉm cười, tiến lại, đem Hồi thể đan đưa cho Lôi Hồ. Lôi Hồ ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt trong sáng của nàng vẫn là đem đan dược nuốt vào.

Trong phút chốc nuốt vào đan dược, một dòng suối mát lạnh quấn quanh cơ thể khiến Lôi Hồ thoải mái thở ra.

"Bây giờ ngươi nghe lời ta, ta bảo gì, ngươi liền nghe lời được không?"

"Ừm!"

Lôi Hồ lúc này thật nhu thuận gật gật đầu. Lạc Y cười khẽ hài lòng, vận dụng phương pháp đỡ đỡ ở hiện đại tiến hành.

"Nào, hít sâu..."

Lôi hồ hít sâu.

"Rặn đi, dồn sức về bụng dưới, hai chân đang rộng ra chút... Đứng rồi a! Lại hít sâu... Tiếp tục rặn đi..."

Lôi Hồ nhất nhất nghe lời Lạc Y. Tiếp theo chính là cảnh một người một hồ ỉ xèo bần rộn bàn luận sinh con.

Lãnh Hàn Thần đứng khoanh tay một bên nhìn hoàn cảnh lúc này không khỏi có chút buồn cười. Hắn có chút thắc mắc không biết nàng học phương pháp kì lạ này ở đâu nha! Thực kì lạ...

Một người một hồ giếng co hơn nửa canh giờ thì một cục thịt nhỏ từ trong cơ thể Lôi Hồ chui ra khiến Lôi Hồ một đứt hơi không khỏi thờ phào một tiếng.

Cục thịt nhỏ không có màu hồng tím giống mẹ mà toàn thân hồng trắng thuần cực kì tinh thuần, chỉ có phần hồng nhỏ dưới bàn chân mới có một vết màu tím nhỏ. Đây là Vương Hồ biến dị song hệ Lôi Quang?

Lạc Y như thấy điều rất kì lạ liền ghé đầu xuống nhìn xem. Tiểu Hồ ngẩng đầu nhỏ nhắn, mắt to tròn xoe nhẹ chớp chớp nhìn Lạc Y.

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh cảm thấy không thích hợp. Thân thủ muốn đem Lạc Y tránh đi, nhưng tất cả đã muộn.

Hai chân trước nho nhỏ mềm mại của Tiểu Hồ vươn ra, hướng về phía nàng a a vài tiếng.

Lạc Y lúc này vẫn không hiểu gì, ngây ngốc huých nhẹ Lãnh Hàn Thần.

"Nó muốn gì thế?"

"Nó tưởng nàng là mẹ của nó!"

Lạc Y trừng trắng mắt, đem ngón tay chỉ thẳng vào mặt của mình. Nhìn Tiểu Hồ đang a a quơ tay không ngừng lại nhìn Lôi hồ vừa trải qua quá trình sinh sản một mồi đang ngồi dậy thì vội nói.

"Ngươi làm a, đây mới là mẹ ngươi, ta không phải!"

Lạc Y chỉ chỉ Lôi Hồ, lại bế Tiểu Hồ bỏ vào lòng nó. Nhưng Tiểu Hồ chính là không hiểu nàng nói gì, vẫn hướng nàng kêu a a, đôi mắt tròn xoe có xu thế thêm nước mắt.

Lãnh Hàn Thần nhìn Lạc Y ngốc nghếch, vẻ mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép thì không nhịn được bật cười.

"Ma thú có xu thế nhận vật thể sống đầu tiên nó nhìn thấy là mẹ. Nó đã nhận nàng rồi!"

Mặt Lạc Y đã muốn biến thành than, điều này nàng không biết a! Chỉ là nhìn thấy Tiểu Hồ biến dị nên quá hưng phấn thôi.

Lôi Hồ vươn tay ôm Tiểu Hồ nho nhỏ, nâng đến trước mặt Lạc Y. Nàng chính là ngây ngốc vươn tay tiếp nhận, Tiểu Hồ liền được thể nép vào ngực nàng, nức một tiếng thỏa mãn.

Xong rồi! Nàng vừa tiếp nhận một Tiểu Loli bám người còn hơn Tiểu Cầu a!

Thờ dài một tiếng xem như tiếp nhận. Tiểu Hồ ngươi vừa sinh ra thì đã bị mẹ ngươi đưa cho ta rồi nha! Quá bi thương đi!

Lạc Y nhìn vết thương của Lôi Hồ một chút, đem Hồi Sinh đan được cấp bầy đưa cho nó, nó không chút nghĩ ngợi liền nhu thuận nuốt vào.

Dan được vừa vào miệng liền tan, một cỗ năng lượng sinh ý dồi dào lan đến khắp cơ quan trong cơ thể khiến Lôi Hồ không khỏi giật mình. Vết thương trên lưng bằng tốc độ mắt thường có thể thấy từ từ khép lại, lớp hồng tím bị cháy khét cũng dần mọc lại, mềm mại còn hơn lúc trước.

Lôi Hồ mừng muốn khóc, nếu không gặp được nàng thì nó chết là không thể nghi ngờ, thậm chí không thể sinh ra được Tiểu Hồ nữ nhi a!

Lôi Hồ hoàn toàn bình phục, hoá hình thành một thiếu nữ nhìn qua chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi, nàng mặc bộ y phục màu tím nhạt lộ ra sự yểu điệu. Một chút cũng không thấy bóng dáng hung dữ lúc ban đầu.

Lôi Hồ đứng trước mặt Lạc Y, cung kính khom người nhu thuận kêu một tiếng.

"Chủ nhân!"

"A, không, ta không có cùng cấp bậc với ngươi, không thể khế ước!"

Nàng không ngạc nhiên khi Lôi Hồ biết nàng là Triệu Hồi sư, vì ma thú với hơi thở của Triệu Hồi sư sẽ rất miễn cảm.

Lôi Hồ cười nhẹ một tiếng.

"Ta có thể chờ người trưởng thành, ngày đó sẽ không xa, dù sao, Tiểu Hồ cũng nhận ngươi là mẹ a!"

Lạc Y nhìn xuống cục thịt nhỏ vẫn đang vui đùa vào ngực nàng ngủ ngon, không khỏi cười khổ. Đây là phúc lợi có kèm theo điều kiện trong truyền thuyết sao?

Lãnh Hàn Thần nhìn nơi mà Tiểu Hồ đang vui đùa muốn tròn trắng mắt. Cũng may ngươi là nữ hồ, nếu là nam hồ ta sẽ một cước chụp chết ngươi!

Lạc Y không hề hay biết suy nghĩ của Lãnh Hàn Thần lúc này, nhìn Lôi Hồ đang quỳ trên mặt đất, thái độ giống như nàng không nhận lời nó sẽ cứ quỳ

như vậy đành phải gạt đầu.

Thấy Lôi Hồ vẫn còn chưa khoẻ hẳn, nàng liền cho Lôi Hồ đi vào không gian, tiện thể đưa Tiểu Hồ đang ngủ say cho nàng chăm sóc.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Lạc Y quay sang nhìn Lãnh Hàn Thần đang âm ức đứng một bên thật không biết nên nói gì. Nhón chân hôn nhẹ lên má hắn, không đợi hắn kịp nói gì liền nắm tay hắn cùng nhau rời đi.

Chính là, Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đều không biết, sau khi hai người rời đi không lâu, một đám hắc y nhân đứng đúng chỗ mà Lôi Hồ sinh nghiễm túc kiểm tra hồi lâu.

Một hắc y nhân sau khi xem xét kỹ, đứng lên cung kính khom người trước một hắc y nhân có vẻ là đầu lĩnh.

" Báo cáo, đã rời đi!"

" Có bước chân để lại hay không? Nó bị thương, không thể bay nổi!"

Hắc y nhân đứng đầu trầm giọng hỏi.

" Đã kiểm tra kỹ lưỡng, không thấy!"

Hắc y nhân lắc đầu, gương mặt sau khăn che vô cùng khó xem. Đã bị thương như vậy mà còn trốn thoát, làm sao giao phó với chủ nhân a?

" Đi!"

Hắc Y nhân đầu lĩnh nhìn quanh, ánh mắt băng hàn ra lệnh rút lui. Xem như nó may mắn lần này, lần sau sẽ không như vậy nữa.

Nếu Lạc Y và Lãnh Hàn Thần ở đây hẳn sẽ vô cùng kinh ngạc vì thực lực của đám hắc y nhân này. Chúng đều là ma pháp sư tu vi trên Quân chủ. Vậy chủ nhân bọn chúng còn mạnh thế nào?

Sau khi đám hắc y nhân rời đi, thành La Viễn lại yên bình! Chỉ là không biết sự yên bình này kéo dài bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thân Thích Tìm Tới Cửa

Sau khi từ sơn mạch ma thú trở về, Lạc Y đã có những ngày sống rất thoải mái ở Âu Dương gia. Vừa cùng Lãnh Hàn Thần chau dồi tình cảm, vừa chơi đùa với chúng ma thú.

Lần đầu tiên nhìn thấy chúng ma thú bên cạnh Lạc Y, thân nhân nàng chỉ có há hốc mồm, mắt cũng đồng dạng tròn to, mãi mà vẫn không nói nên lời. Đây chính là thấy bảo bối nhà mình cường đại quá mà hưng phấn, hoặc là bị số lượng ma thú dọa ngu rồi a!

Lúc này, người dân trong thành La Viễn đã xem Âu Dương gia như một đáng cửu thế cao không với tới. Đầu tiên là sự kiện gia chủ Âu Dương gia thăng cấp, sau đó lại giải quyết được vấn đề chuyện kì lạ xảy ra trong sơn mạch, đem những người bị mất tích trở về. Có thể nói danh tiếng của Âu Dương gia lúc này đã hoàn toàn vững vàng ở vị trí gia tộc đứng đầu, không dễ dàng suy suyển nha.

Mất thấy Âu Dương gia êm ấm hạnh phúc, nhiều người cũng xem không vừa mắt. Nên, Lạc Y ở Âu Dương gia chưa thư thái được mấy ngày thì liền có người đem phiền toái tìm tới cửa.

Chính là lúc Lạc Y đang ở trong không gian vừa bế Tiểu Hồ dỗ dành, vừa phải đối phó với Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh đổ một bình lại một bình dấm chua thì một nha đầu chạy tới viện của nàng cấp tốc gõ cửa. Giống như có chuyện gì đó vô cùng quan trọng.

Lạc Y nhú mày, nàng dự cảm rằng có chuyện gì đó xảy ra. Luyến tiếc đem Tiểu Hồ mềm mại trong tay giao cho Lôi Hồ, rồi cùng Lãnh Hàn Thần ra ngoài.

Lạc Y hận chết ai phá đám nàng, nàng còn muốn ôm cục thịt mềm mại kia nha! Nếu như lúc đầu nàng rất bài xích việc tự nhiên bị người ta tưởng nhầm là mẹ thì bây giờ nàng đã thật sự thích Tiểu Hồ rồi. Cục thịt nhỏ đó chính là chộc người yêu thích, da lông đều mềm mại như tơ... Ôm vào thật ấm áp, thật thích... Hừ, tốt nhất là có chuyện quan trọng, nếu không, nàng sẽ tức giận nha.

Lãnh Hàn Thần đối với việc Lạc Y yêu thích Tiểu Hồ rất là mâu thuẫn. Hắn rất không thích nó chiếm đi sự chú ý của nàng, chiếm luôn thời gian của nàng đáng lẽ ra phải dành cho hắn, nhưng khi nàng ôm cục thịt nhỏ kia hắn có thể giả vờ giận dỗi, khiến nàng chủ động hôn hắn một chút! Phúc lợi lớn này khiến hắn rất thoải mái. Aiz, không biết là tốt hay xấu nữa a!

Thu Hồng, nô tì nuôi từ nhỏ của Âu Dương gia đang xoắn xuýt ở cửa. Nhìn thấy Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần bước ra thì liền tiến lên, nói.

"Tiểu thư, gia chủ cho gọi mọi người đến nghị sự đường!"

"Có biết là chuyện gì không?"

"Dạ, là đệ đệ của gia chủ Âu Dương Thần Chương tiền sinh ở ngoại thành tìm tới!"

Thu Hồng không suy nghĩ liền trả lời. Câu trả lời rất nhanh này khiến ánh mắt Lạc Y mị lên, ý vị thâm trường nhìn Thu Hồng một cái! Thường thì khách đến nhà, người ta cũng không hay giới thiệu với nô tì, sao Thu Hồng lại biết rõ như vậy? Lại còn gọi thẳng tọc danh của vị kia! Nếu nàng nhớ không lầm lúc Thu Hồng tới đây thì nhị gia gia đã sớm tách khỏi phủ đi! Ha ha, xem ra trong phủ này vốn không yên lành nha!

"Được, ta biết rồi, người lui đi!"

Lạc Y lạnh lùng cho Thu Hồng đi xuống liền nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần cùng đi nghị sự đường. Bây giờ, việc này đã là thói quen của nàng. Những lúc có chuyện gì cần suy nghĩ mà không có hân bên cạnh nàng cảm thấy rất áp lực. Lần này, nàng cảm thấy người tới cửa không có ý tốt. Nếu nàng đoán không lầm, hẳn là nghe tin gia gia thăng cấp mới tìm tới, rất có khả năng chính là người hạ độc gia gia, phụ thân và mẫu thân của nàng.

Nếu sự thật như vậy, nàng sẽ không bỏ qua!

Khi Lạc Y và Lãnh Hàn Thần bước vào, mọi người đều đã đến đông đủ.

Nàng nhìn quanh một vòng rồi dừng ánh mắt trên nam nhân trung niên khá tuấn tú, tuổi không chênh lệch quá với phụ thân nàng, đang ngồi ở vị trí khách quý, tao nhã uống trà.

Tổ phụ Âu Dương gia chỉ có một người vợ, sinh ra gia gia nàng. Đến khi gia gia nàng được ba mươi tuổi thì bất ngờ có một phụ nhân tìm đến cửa nói mang thai dòng máu của tổ phụ. Tổ mẫu là người hiền lành, không nói hai lời liền thay trượng phu thu phụ nhân vào cửa. Chính vì vậy, mấy tháng sau phụ nhân kia sinh ra nhị thiếu gia Âu Dương Thần Chương của Âu Dương gia lúc đó, cũng là nhị gia gia bây giờ. Sau khi nhị gia gia ra đời không lâu thì gia gia nàng có con trai đầu lòng, chính là phụ thân Âu Dương Văn Nhân nên tuổi của hai người cũng sắp xỉ nhau.

Âu Dương gia thường truyền vị trí gia chủ rất muộn. Năm gia gia năm mươi tuổi, tổ phụ mới quyết định truyền lại vị trí gia chủ, tức là vào mười một năm trước. Mà Âu Dương gia có một quy củ là chỉ có gia chủ mới được ở lại nhà chính, còn các huynh đệ đều phải ra khỏi tổ nghiệp. Những tương quy củ ấy sẽ đẩy lên một hồi tranh phong, nhưng kì lạ là lúc ấy trong nhà không ai phản đối gì. Thậm chí nhị gia gia rất ngoan ngoãn dọn đồ ra ngoài. Nếu không phải hôm ấy nàng thấy quá trình gia gia phụ thân và mẫu thân tẩy tẩy, nàng còn không biết được sự thật ẩn giấu đằng sau đâu!

Vị nhị tổ phụ này, tâm tư không phải đơn giản nha!

Âu Dương Phong Thần lúc này đang nói chuyện với Âu Dương Thần Chương. Tuy bề ngoài vui vẻ nhưng không che giấu được vẻ cứng nhắc. Điều này chứng tỏ hai người cũng không hợp nhau lắm.

Gia gia nhắc thấy Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đến, liềm mở giọng mừng, nhưng trong giọng nói rõ ràng là yêu chiều cùng dung túng.

"Sao lại đi chậm vậy a? Còn không đến chào nhị gia gia!"

Lạc Y cười khẽ nhưng nụ cười không đạt đến đáy mắt, lễ phép nghiêng mình hành lễ.

"Ra mắt nhị gia gia!"

"Là Y nha đầu đó sao? Đứng lên đi, người trưởng thành nhiều a! Lần cuối ta gặp người còn chưa biết đi!"

Lạc Y cười lạnh, cũng không đáp lời, nàng thật cảm thấy Âu Dương Thần Chương nói chuyện rất dư thừa. Lúc hẳn đi nàng mới một tuổi đâu, đương nhiên chưa biết đi. Chưa nói đến bản thể Lạc Y rất yếu đuối, làm gì cũng chậm hơn người ta một bậc. Bây giờ nghĩ lại, Lạc Y tự nhiên thấy nàng và đại ca rất may mắn. Lúc đó đại ca được tổ phụ yêu thương nên để nuôi bên người, còn nàng lại có bản chất phế vật yếu đuối nên người ta mới chủ quan bỏ qua không hạ độc họ. Chứ với thể chất của đứa trẻ, bị hạ độc hẳn là chết không thể nghi ngờ.

Âu Dương Thần Chương không quá để ý Lạc Y, lướt qua nhìn Lãnh Hàn Thần tuấn tú tiêu sái đứng bên cạnh. Đôi mắt hơi nheo lại, nghiêm túc đánh giá hân từ trên xuống dưới, nở nụ cười hỏi Âu Dương Phong Thần.

"Phong Thần đại ca, đây là?"

"Gọi là Lãnh Hàn Thần, cháu rể tương lai của ta nha! Rất xứng với Lạc Y phải không?"

Ánh mắt Âu Dương Thần Chương hơi loé rồi rất nhanh giấu đi nhưng cũng không qua được mắt Lạc Y. Gương mặt nàng thoáng chốc trầm xuống. Người này, không đơn giản!

"Quả nhiên là trai tài gái sắc, học nghệ có phải rất tinh thông? Mấy hôm trước là người đột phá pháp sư cấp tám hậu kì có phải không?"

Ánh mắt Lạc Y nghe câu nói này liền trở nên sắc như dao. Lúc trước nàng chỉ hoài nghi Âu Dương Thần Chương hạ độc chứ không hoàn toàn xác định,

nhưng bây giờ đã xác định rồi. Trong khi mọi người đều cho rằng gia chủ Âu Dương gia thăng cấp thì hẳn tại sao lại có suy nghĩ bất đồng? Chỉ có duy nhất một khả năng là hẳn chắc chắn gia gia nàng không thể thăng cấp.

Người hạ độc chính là hẳn!

Nàng muốn xem, hẳn nếu biết gia gia nàng có thể thăng cấp thì sẽ làm gì, tiếp tục hạ độc sao? Có nàng ở đây, nàng cũng muốn xem hẳn làm được gì!

Nghĩ vậy, Lạc Y bước lên nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần cười nói với Âu Dương Thần Chương.

"Nhị gia gia đừng nhìn Hàn Thần có bề ngoài thế này mà lầm. Hẳn còn trẻ như vậy sao có đột phá cấp tám chứ? Người đột phá là gia gia nha! Mọi người đều cho rằng gia gia thăng cấp, sao nhị gia gia nghĩ khác đâu."

Ánh mắt Âu Dương Thần Chương loé lên tia nguy hiểm, liếc nhìn Âu Dương Phong Thần, lại nhìn Lạc Y cuối cùng dừng trên người Lãnh Hàn Thần. Lát sau hẳn cười một tiếng, làm như không có gì.

"Ta chỉ hỏi vậy thôi a! Y nha đầu sao có vẻ trầm trọng như vậy?"

Hẳn lại quay sang nói với Âu Dương Phong Thần hỏi rất lễ phép.

"Đại ca, ta chúc mừng người thăng cấp. Tiện đây, cũng có chuyện muốn thỉnh cầu. Chẳng là lâu lắm rồi ta mới có thể đến thăm mọi người, liệu có thể ở lại một thời gian hay không? Người nếu không muốn thì ta cũng không cưỡng cầu!"

Giáo hoạt! Hẳn đã đón đầu trước như vậy, gia gia nếu không đồng ý thì chẳng phải quá không có lượng dung người sao? Xem ra nàng phải cẩn thận hơn nhiều mới được.

Quả nhiên, Âu Dương Phong Thần cười gượng, gật đầu.

"Đương nhiên được! Chúng ta là thân nhân không thể quá khách khe! Nhân nhị, người cho người dọn dẹp tân phòng rồi dẫn nhị thúc thúc người đi đi!"

Âu Dương Văn Nhân cung kính thưa.

"Vâng! Nhị thúc, người đi theo ta!"

"Được!"

Âu Dương Thần Chương phóng khoáng đáp, liền đi theo Âu Dương Văn Nhân rời khỏi nghị sự đường. Hẳn vừa đi, mọi người đều thở phào ra, Kỳ Phong còn rất không có hình tượng vượt mô hôi. Rõ ràng mọi người rất không thoải mái với người đệ đệ của gia gia đi. Đây chẳng lẽ chính là sức cảnh giác tự nhiên khi ý thức được người xấu sao?

Sau khi Âu Dương Thần Chương đi không lâu thì nghị sự đường cũng tan rã. Lạc Y nắm tay Lãnh Hàn Thần về viện của mình. Vừa mới về đến liền kêu Dạ và Nhược Ly giao một ít nhiệm vụ. Nàng phải canh chừng Âu Dương Thần Chương, Thu Hồng thật cẩn thận. Lại suy nghĩ biết trong phủ còn nội gián nào không liền gọi thêm Mặc ra để hẳn xem xét tình hình xung quanh. Nhìn ma thú đều rời đi, tâm nàng lúc này tâm mới thoáng buông lỏng xuống. Nàng không thể chấp nhận chuyện hi hữu nào xảy ra trước mắt nàng, tuyệt đối không!

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y căng thẳng, mệt mỏi thì rất đau lòng, liền hoá thân thành thê nô, vì nàng đầm bóp, bấm huyệt.

Lạc Y thoải mái khi được Lãnh Hàn Thần phục vụ, không bao lâu đã lâm vào trạng thái ngủ say.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y ngủ ngon, không biết nàng mơ thấy cái gì mà khoé môi đỏ mọng hơi mấp máy. Hẳn đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng vẫn cúi xuống, chạm nhẹ lên môi nàng... Không chạm thì thôi, chạm rồi khiến hẳn thoải mái rên nhẹ một tiếng... Môi nàng thật mềm...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Âm Mưu Liền Dừng Dương Mưu Để Đấu.

Đêm khuya trong khách phòng của Âu Dương gia.

Âu Dương Thần Chương đang nằm trên giường, thân thể hơi nghiêng, hơi thở đều đều tựa như đang ngủ rất say. Nhưng thật tế hẳn không hề ngủ, thậm chí thập phần cảnh giác nghe ngóng từng động tĩnh diễn ra ở xung quanh.

Đây đã là giờ giới nghiêm của Âu Dương gia, trừ người gác cổng thì tất cả mọi người đều phải lên giường đi ngủ. Cho nên, không gian lúc này mới yên tĩnh như vậy! Yên tĩnh đến mức một tiếng động nhỏ cũng đủ khiến người ta chú ý.

Đột nhiên, cửa phòng của Âu Dương Thần Chương truyền tới vài tiếng cách cách cách nghe rất êm tai, ngỡ như chỉ là tiếng côn trùng hỗn loạn vô tình va vào cửa, nhưng thật ra rất âm thanh đó rất có quy luật. Đây chính là một dạng ám hiệu!

Khoé môi Âu Dương Thần Chương khẽ nhếch, hần đứng lên khoác lên người thêm một tầng áo choàng rồi mới bình đạm bước ra mở cửa.

Một cơn gió ulla vào bên trong, một người đã cung kính quỳ gối trước mặt Âu Dương Thần Chương.

Đó là một thiếu nữ, thiếu nữ tựa hồ chỉ tầm mười bốn, mười lăm tuổi. Nàng mặc một thân y phục đen giống như y phục dạ hành, gương mặt nhỏ nhắn, tạm được xem là thanh tú lúc này phủ thêm một tầng nghiêng túc.

Người thiếu nữ này chính là Thu Hồng!

Thu Hồng chỉ cung kính cúi đầu, mà Âu Dương Thần Chương cũng không mở miệng hỏi điều gì. Không gian xung quanh hai người cứ như thế chìm vào yên lặng.

"Ân công?"

Thu Hồng hơi nâng đầu, nhỏ giọng gọi Âu Dương Thần Chương. Hần lúc này mặc trên người một kiện áo choàng trắng, toàn thân lười biếng dựa vào giường, tay trái khẽ vuốt ve chiếc nhẫn nằm bên tay phải. Thái độ hồ hững này của hắn càng làm người ta thêm một tầng sợ hãi.

Một hồi lâu, Âu Dương Thần Chương đứng dậy, tiến lại gần Thu Hồng. Người hắn hơi cúi, tay nâng lên bóp mạnh cằm của Thu Hồng, lực đạo như thể muốn lập tức bẻ gãy nàng.

"Người vẫn nhớ ta là ân công người? Ta cứ nghĩ người đã quên ta đã cứu người ra khỏi tay bọn buôn người thế nào rồi chứ!"

Thu Hồng rõ ràng đau muốn nhủu mày nhưng một câu cũng không trách móc. Khó khăn nói.

"Ta không tài nào quên được ơn của ân công! Nếu không có người ta hẳn đã tự sát chết!"

Âu Dương Thần Phong nhìn biểu tình nhịn đau trên mặt Thu Hồng, từ bóp chặt đôi thành xoa nhẹ, vỗ về.

"Ta xin lỗi!"

"Không, ân công làm đúng, ta đáng chịu phạt. Chính ta cũng không biết ai là người thăng cấp nên không thể thông tri cho ân công. Ta cứ nghĩ Âu Dương Phong Thần không thể thăng cấp!"

"Được rồi... Không thể trách người, ta cũng không lường được hắn có thể giải được Úc Tu tán! Người có thấy y sư nào đến chữa cho hắn không?"

Âu Dương Thần Chương nâng Thu Hồng đứng dậy, tiếp tục hỏi.

Thu Hồng lắc đầu, suy nghĩ rồi lại nói.

"Ta có cảm giác có liên quan đến tiểu thư! Nàng ta vừa về thì Âu Dương Phong Thần thăng cấp!"

Âu Dương Thần Chương nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới những lời nói của Lạc Y hôm nay. Dường như lời nào cũng lẽ phép hoặc bông đùa, nhưng ngẫm lại lại thấy lời nói có tàng đao.

Lạc Y này giảo cũng đủ sâu, trước nay luôn trang bộ mặt phế vật để lừa người khác. Sau đó lại đột nhiên toả sáng. Đầu tiên là khiến Âu Dương gia trở thành gia tộc đứng đầu La Viễn thành, sau đó lại dậu vào học viện Đế Đô danh tiếng... Đúng là chuyện Âu Dương Phong Thần lên cấp rất có khả năng liên quan đến nàng ta! Không, có thể là do nam nhân bên cạnh nàng ta... Hắn đúng là tự tạo nghiệt, không thể sống, nếu ngày xưa nhất quyết hạ độc thủ với nàng ta, thì có lẽ Âu Dương Phong Thần đã không còn cơ hội xoay người.

Ánh mắt Âu Dương Thần Chương biến thành âm lãnh khiến Thu Hồng bên cạnh cũng có chút sợ hãi.

Hồi thần lại, Âu Dương Thần Chương thấy Thu Hồng co rụt người, khẽ thở dài vỗ về đầu nàng.

"Ngoan, đừng sợ, ta không làm hại người. Ta chỉ muốn bọn họ phải trả giá, người sẽ giúp ta sao?"

Thu Hồng thụ sủng nhược kinh, mắt phấp phấp quang gập mạnh đầu.

"Chỉ cần ân công cần ta... Ta bằng mọi giá sẽ giúp ân công!"

"Tốt, ta nghĩ sẽ bắt đầu hạ thủ từ Lạc Y kia, người làm được không?"

Thu Hồng mím môi, như đấu tranh cái gì đó, cuối cùng vẫn là gật đầu.

"Được!"

"Ngoan... Giờ ngươi trở về trước đi, kế hoạch cụ thể ta sẽ thông tri cho ngươi sau!"

Âu Dương Thần Chương gật đầu hài lòng, phát phát tay. Hắn chờ Thu Hồng đi ra cửa, cẩn thận đóng vào rồi lại nghiêm túc nghe động tĩnh xung quanh thấy bốn bề vẫn yên lặng mới yên tâm trở về giường, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hắn không hề biết, sau khi hắn ngủ say, từ trong chỗ tối, một bát vĩ Hồ bước ra. Nhược Ly phe phẩy đuôi, đem bụi bám vào toàn bộ thỏ bay, lúc này mới yên tâm chạy về viện Lạc Y báo cáo tình hình.

Trong không gian, Lạc Y bây giờ đang ưu nhã uống nước trà, vừa vuốt ve lông mềm mại của Tiểu Hồ. Lại có Lãnh Hàn Thần bên cạnh lột vỏ từng trái nho đưa sang. Cuộc sống thế này quả là thiên đường a!

Lúc này Thiếu Tà với Tiểu Cầu đang lên trốn đằng xa, nhìn một màn đang diễn ra. Hai con thú khề khề nhau một cái rồi quyết định ngồi xuống đất vừa vẽ vòng tròn vừa rậm rì bằng một phương thức đặc biệt mà không ai có thể nghe thấy.

"Nam thần thoát nhìn không có gì thay đổi a!" Thiếu Tà chép miệng nhận xét.

"Ta thấy ngài ấy thay đổi, trở nên thê nô hơn. Hắc hắc!" Tiểu Cầu phản bác liếc mắt nhìn Lãnh Hàn Thần một cái.

Thiếu Tà mím môi, cũng nhìn nhìn một chút, lúc này Lãnh Hàn Thần đã đổi sang bóp vai, khoe môi Lãnh Hàn Thần co rút một cái.

"Đúng là như vậy a! Thật mất khí chất!"

Tiểu Cầu xì mũi một cái vô cùng coi thường, nhảy lên vai Thiếu Tà, đưa tay nhỏ xíu vào đầu hắn, nói đầy khiêu khích.

"Ngươi có bản lĩnh thì đứng trước mặt Nam Thần nói. Ngươi cũng đừng quên Nam Thần là cái dạng người gì. Hắn chính là lãnh khốc, vô tình nha!" Chỉ đứng trước mặt chủ nhân mới có thể lộ ra vẻ mặt kia a!

Thiếu Tà nhú mày, chợt hắn run rẩy xoa xoa tay, giống như vừa nghĩ đến chuyện gì rất đáng sợ. Thở dài nhìn Tiểu Cầu một cái, hai con thú cùng quay lưng bước đi. Aiz, người ta cũng không phải là loại người mình có thể chạm vào nha.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần không biết chút nào về suy nghĩ của hai con thú, nàng chính là đang chờ Nhược Ly trở về, không biết rằng nàng sẽ mang tin tức quan trọng gì về nha!

"Tì tì"

Nhược Ly vừa trở về liền muốn nhảy vào lòng Lạc Y, nhưng nhìn thấy Tiểu Hồ nhỏ bé đang co rút người, khoanh tròn trên chân Lạc Y lại không nỡ đập bay nó giống khi đối đầu với Tiểu Cầu. Ai bảo nó dễ thương quá a, lâu lâu tì tì còn có thể đem cho mình vuốt vuốt lông mềm mại một chút!

Ủy khuất kê cái ghế bên cạnh Lạc Y, Nhược Ly cũng không buông tha cơ hội dựa đầu vào người nàng, bắt đầu rừ rừ báo cáo.

Sau khi nghe xong chuyện, mắt đẹp của Lạc Y chợt loé lên. Ha, hắn muốn bắt đầu là diệt trừ nàng a? Xem ra, nàng rất được xem trọng! Đáng tiếc, hắn muốn chạm tới nàng, còn chạm không nổi.

Khoé môi hơi nhếch lên, tay nhẹ nhàng xoa đầu của Nhược Ly, nàng liền hí mắt, ra chiều rất hưởng thụ.

"Tiếp tục lưu ý hắn cho tì, xem hắn sẽ làm gì để đối phó tì đây?"

"Dạ!"

Nhìn theo bóng dáng Nhược Ly biến mất Lạc Y câu môi cười lạnh. Hơi ngẩng đầu nhìn Lãnh Hàn Thần, thấy trong đôi mắt tử sắc đang tràn ngập sát khí. Nàng nhẹ nắm tay hắn khiến hắn giật mình, cúi đầu xuống nhìn nàng thì tất cả sát ý đều biến mất, chỉ còn lại ôn nhu và yêu thương.

"Thần, chàng đừng lo, hắn sẽ không làm gì được ta! Hắn chơi trò âm mưu thì ta sẽ dùng dương mưu đấu. Ta thật rất muốn biết hắn ta vì cái gì hận gia gia đến vậy!" Lúc đầu nàng cho rằng là vì tranh giành vị trí gia chủ, nhưng càng xem càng thấy không hợp lý. Hắn có vẻ không khát khao chút nào với vị trí này, trái lại giống như đang có chấp niệm trả thù rất sâu sắc.

Lãnh Hàn Thần gật gù đầu, Y nhi nhà hắn muốn chơi đùa, hắn lẽ nào không cho nàng chơi đâu! Mặc dù bây giờ hắn rất muốn một cước chụp chết tên không biết trời cao đất dày kia. Còn dám mộng tưởng hạ sát chiêu đối với nương tử hắn! Mộng tưởng!

Thấy Lãnh Hàn Thần dần hoà hoãn lại Lạc Y mới thấy yên lòng. Nàng hoàn toàn chắc chắn nếu nàng không nói điều này với hắn, thì Âu Dương Thần Chương và Thu Hồng kia đừng mong thấy được mặt trời ngày mai.

Nàng biết, Lãnh Hàn Thần trừ đối với nàng tốt ra thì với mọi người chính là lãnh tình. Nàng cũng biết tu vi của hắn sâu không lường được, nhưng lại vì nàng làm những công việc mà những nam nhân khác đều sợ mất mặt. Đời này của nàng, định trước là không thể nào thoát khỏi ôn nhu vô hạn của hắn a!

"Lãnh Hàn Thần, ta yêu chàng!"

"Ừ!" Lãnh Hàn Thần gật đầu, híp mắt như đang tận hưởng dư vị tình yêu. Lạc Y rất không hài lòng.

"Chỉ nói như vậy?"

"Ừm!"

"Chàng có yêu ta không?" Lạc Y không buông tha.

"Yêu!" Lãnh Hàn Thần gật đầu khẳng định.

"Chàng đi chết đi!"

Lòng Lạc Y nổi lên bão to sóng lớn cuộn trào mãnh liệt. Hắn chính là đồ đầu gối, nàng từ nay mới không thêm nói với hắn những câu như vậy.

Lạc Y buồn bực bước ra khỏi không gian, liền ra cửa, bí mật đến phòng gia gia, nàng biết gia gia bây giờ chắc chắn chưa ngủ.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y tức giận thì rất không hiểu tại sao. Nàng hỏi gì hắn liền trả lời cái đó nha! Hắn là đã nói cái gì sai làm cho nàng không vui?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Bắt Đầu Lập Kế Hoạch

Đêm đã khuya nhưng Âu Dương Phong Thần vẫn chưa đi ngủ. Lúc này ông đang đứng chấp tay nhìn ra bầu trời đen mịt mờ, không biết đang suy nghĩ cái gì mà mảy đều chau lại.

Sự xuất hiện đột ngột của vị đệ đệ đã lâu không gặp khiến ông không biết phải đối xử với hắn như thế nào. Từ lúc hắn xuất hiện, trong thâm tâm ông lại luôn lan tràn một mảnh bất an mơ hồ không rõ.

Ông không phải là người không dung được đệ đệ, nhưng không hiểu tại sao dù có cố gắng thế nào cũng không thể thoải mái vui vẻ hàn huyên với đệ đệ cùng cha khác mẹ này.

Ông biết Âu Dương Thần Chương có tâm cơ quá nặng! Vừa khiến ông muốn đối phó, vẫn là không nỡ! Cuối cùng lại lâm vào trạng thái không biết phải làm thế nào mới tốt a!

Trong lúc Âu Dương Thần Phong đang suy nghĩ rối rắm. Bất chợt, một cơn gió cuốn qua, cửa sổ rầm một tiếng đóng lại khiến ông hải hùng lui về phía sau vài bước, giọng trầm trọng lên tiếng.

"Ai?"

"Gia gia! Là con?" Tiếng nói nhỏ nhẹ của Lạc Y vang lên, nàng sợ gia gia vì quá bất ngờ mà kinh động tới mọi người xung quanh. Nàng đang làm chuyện bí mật a! Còn không biết trong phủ có những ai làm nội, nên nàng vẫn sợ truyền đến tai người kia, khiến hắn cảnh giác.

Nhận thấy là Lạc Y tới, Âu Dương Phong Thần thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó lại nhận ra có cái gì đó không đúng, liền hỏi.

"Sao con lại đến đây?"

"Con đến nói với gia gia một chuyện! Người nhất định phải cẩn thận đối với Âu Dương Thần Chương!"

"Hửm? Con biết cái gì?"

Âu Dương Phong Thần giật mình kinh hãi. Lạc Y sẽ không tùy tiện nói gì đó, nhưng nàng đã nói thì chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra.

Lạc Y lách lách đầu ra hiệu gia gia nhỏ giọng, kéo tay gia gia đi về phía bàn trà. Trong phòng chỉ có một tia sáng mờ mờ từ ánh trăng chiếu qua khe hở thông gió. Nàng cố tình không bật đèn lên để phòng tránh bị kẻ khác chú ý.

"Gia gia, những điều con nói sau đây, người chỉ cần nghe cho kĩ là được! Có được không?"

"Ừm, con nói đi!"

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Y, Âu Dương Phong Thần bình tĩnh lại, ngẩng đầu chờ Lạc Y nói chuyện.

Lạc Y biết những điều mình sắp nói sẽ khiến gia gia kinh hãi không ít, vẫn là quyết định đem tinh thần lực bao vòng quanh phòng để phòng ngừa kẻ có

tâm thuật bất chính truyền ra ngoài.

"Gia gia, người có biết hơn mười năm trước, người, phụ thân, mẫu thân bị người ta hạ độc hay chưa?"

"Cái gì? Hạ Độc?"

Âu Dương Phong Thần chính là mới biết chuyện này. Hắn không có chút cảm giác thân thể mình bị cái gì, trừ việc hắn không thể thăng cấp ra... Không thể thăng cấp?

Lạc Y nhìn về mặt của Âu Dương Phong Thần, nàng biết gia gia đã đoán ra được chuyện gì. Gật đầu xác nhận với gia gia, thấy trong mắt gia gia là một mảng tối tăm và đau lòng.

"Theo con đoán người đó đã hạ độc Úc Tu đan lên người gia gia, phụ thân và mẫu thân. Có vẻ như hắn không muốn giết người, mà chỉ muốn Âu Dương gia phải lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Người này quả thật cao tay, Úc Tu đan không hề gây ảnh hưởng xấu gì đến thân thể con người. Nó chỉ bám vào thành kinh mạch, không cho người tu luyện thăng cấp mà thôi. Nếu không phải con xem quá trình mọi người tẩy tẩy, con thật sẽ không hay biết chút gì!"

Âu Dương Phong Thần trầm mặc, giống như đã chấp nhận sự thật này. Hồi lâu mới cất tiếng.

"Là Âu Dương Thần Chương làm đúng không? Hắn là nghe đến trong chúng ta có người thăng cấp cấp tám hậu kỳ mới tìm đến đây xác thực thực hư?"

"Vâng! Trong Âu Dương gia, có nội gián!" Lạc Y gật đầu, bình đạm lên tiếng.

"Nội gián?"

Âu Dương Phong Thần mở to mắt, không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này, hắn cài nội gián trong phủ là để làm cái gì?

"Tạm thời con chưa biết có bao nhiêu người, nhưng trước mắt là có Thu Hồng. Nàng ta là người được Âu Dương Thần Chương cứu về từ ổ buôn người, nhận Âu Dương Thần Chương là ân công, đến Âu Dương gia làm nội gián.

Âu Dương Thần Phong cảm thấy rất mệt mỏi. Hắn không hiểu tại sao Âu Dương Thần Chương lại phải chuẩn bị kỹ càng như vậy. Hắn muốn gì đây?

Nhìn Âu Dương Phong Thần rối rắm, Lạc Y quyết định đem hết những gì mình biết đều nói ra. Dù sao để mọi người biết mà phòng ngừa vẫn tốt hơn. Thân nhân của nàng, nàng không cho bất cứ người nào đến tổn thương đến họ! Ai cũng không thể!

"Con nghĩ Âu Dương Thần Chương vốn không muốn giết chúng ta, hắn là có một lý do nào đó chỉ muốn Âu Dương gia không thể xoay người, vĩnh viễn chìm xuống đáy mà thôi. Nhưng, xem ra việc gia gia thăng cấp đã khiến hắn dấy lên một hồi âm mưu nữa, đã động sát cơ rồi. Đối tượng đầu tiên, là con!"

"Cái gì?"

Âu Dương Phong Thần nhảy dựng, trên gương mặt là một mảng tối đen. Đối với Âu Dương gia mà nói, Lạc Y so với bảo bối còn quý hơn. Vì Âu Dương gia nhiều đời này đều chỉ sinh ra được con trai. Sau hơn một trăm năm mới có một đứa bé gái, đương nhiên là quý giá.

Lạc Y trong lòng mọi người là cái vảy ngược, nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng còn sợ tan. Âu Dương Thần Chương nổi lên sát ý với nàng chẳng khác gì kích thích người nhà Âu Dương nổi bão.

Âu Dương Phong Thần tức giận đến mức râu trắng đều run lên, quát lớn.

"Ta đi tìm hắn, tìm hắn tính sổ. Dám chạm đến cháu gái bảo bối của ta!"

Thấy Âu Dương Phong Thần tức giận muốn lao ra cửa, Lạc Y cố nén cười kéo tay gia gia lại.

"Gia gia, vừa nãy người hứa với Y Y sẽ ngồi nghe Y Y nói nha! Gia gia bình tĩnh!"

"Làm sao có thể bình tĩnh đây? Hắn muốn làm gì ta cũng được, duy chỉ có cháu là không được! Ta giờ đã cấp tám hậu kỳ, còn thua thiệt hắn sao?" Âu Dương Phong Thần chính là không thể bình ổn. Lạc Y cười rót cho gia gia một li nước.

"Đừng là hắn không thắng nổi gia gia, nhưng chúng ta còn chưa biết mục đích và lý do của hắn đâu. Và lại... Con muốn xem trong phủ có bao nhiêu nội gián. Tiềm thể thanh lý môn hộ. Gia gia con giờ đã là Quân chủ trung kỳ, lại là luyện được sư, hắn có thể gây tổn thương gì cho con chứ? Hơn nữa, nhất cử nhất động của hắn đều được Nhược Ly, Dạ, Mặc để trong tầm mắt, nhất nhất báo về cho con. Gia gia, chuyện này người để con giải quyết được không?"

Âu Dương Phong Thần nhìn thái độ của Lạc Y, ngắt lại lời nói của nàng cũng rất có lý. Cuối cùng cũng vẫn là buông tay, mặc kệ nàng tự tung tự tác. Nhưng vẫn rất không an tâm, liên tục dặn dò Lạc Y phải bảo trọng, hành sự thật cẩn thận.

Lạc Y rất ngoan ngoãn, cái gì cũng gật đầu đáp ứng, nhưng nàng không có chút xiu lo lắng nào. Ngược lại, nàng sợ Âu Dương Thần Chương sẽ đồng thời đánh chủ ý lên gia gia nên đưa cho người một số thuốc giải độc để phòng ngừa.

Trở về viện của mình, Lạc Y rót một ly trà, nhấp nhẹ một ngụm, khoé môi xinh đẹp hơi nhếch lên. Nàng chính là chò con mồi sa vào lưới...

Nàng chỉ còn hơn mười ngày là phải trở về học viện, trước khi đi, nhất định phải giải quyết xong người thân thích rần rết này. Nàng quả thật rất tò mò muốn biết, nguyên nhân hẳn phải dày công chuẩn bị những âm mưu lâu như vậy? Đây là cái chấp niệm gì?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Câu Chuyện Thời Gian

Lãnh Hàn Thần bất chợt phải rời đi, hình như trong gia tộc hắn đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng. Khi hắn đi, vẫn nắm lấy tay Lạc Y quyến luyến không nỡ rời xa.

"Nàng hôn ta một cái được không? Lần này ta đi không biết bao giờ mới gặp lại, ta sẽ rất nhớ nàng a!"

Lãnh Hàn Thần nói đúng ý hợp tình, thậm chí hắn còn không để ý hắn đang đứng trước mặt người nhà nàng đâu!

Lạc Y nhú mày, sắc quý này rõ ràng là muốn mượn cơ hội trộm hương a!

Liếc nhìn xung quanh một cái, mọi người đều cười hắc hắc đồ mặt quay đầu đi, không một ai có vẻ muốn ngăn cản.

Kỳ Phong còn cười xua tay như chuyện hiển nhiên.

"Tì, tì mau hôn tì phu a! Tì phu sẽ rất nhớ tì đâu!"

Bây giờ, Lạc Y mới ý thức được là mình đã bị người nhà triệt để bán đi a! Trùng mắt nhìn Kỳ Phong một cái, hắn giật mình sợ hãi ngậm miệng không dám nói gì thêm. Kỳ Phong đưa tay sờ sờ đầu, ngẩng mặt nhìn mây, hôm nay bầu trời quả nhiên vô cùng tươi đẹp nha!

Tì tì, người ngân lần vạn lần cũng không nên trách Phong nhi. Chỉ là tì phu đã cho hắn rất nhiều đồ tốt, còn đích thân chỉ hắn luyện võ và ma pháp. Vị tì phu này, hẳn đã định rồi!

Lạc Y nhìn mọi người giả bộ không nhìn thấy ánh mắt của nàng, khẽ hừ một tiếng. Xem như chàng lợi hại, không tới mấy ngày đã hoàn toàn thu phục người nhà ta a!

Lần này ta nhường chàng một bước!

Lãnh Hàn Thần cao hơn so với Lạc Y một cái đầu, nàng đành phải nhón chân lên, hướng má phải của hắn hôn nhẹ. Nhưng chính là lúc đã cách hắn rất gần, hắn lại hơi quay đầu, nên hai đôi môi cứ như vậy chạm vào nhau.

Trong không gian tĩnh lặng lại càng tĩnh lặng hơn. Lạc Y mở to mắt nhưng không chớp được một cái.

Nụ... Nụ hôn đầu tiên của nàng..

Lãnh Hàn Thần chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại, nghịch ngợm liếm nhẹ lên hai cánh môi đỏ mọng tựa hai cánh hoa một lần mới thoả mãn. Hắn nhìn nàng vẫn đứng yên bất động như không dám tin nụ hôn của mình cứ như vậy bị trộm đi, cười càng thêm dịu dàng. Thân thủ vuốt tóc nàng một lần, nói thật khê.

"Chờ ta về!"

Chân nhẹ điểm một cái, Lãnh Hàn Thần lượn tiếc rồi đi. Khi hắn đã yên vị trên lưng Nhân, đằng sau mới truyền đến tiếng la hét chói tai.

"Chàng tốt nhất đi luôn đi!"

Lãnh Hàn Thần ngã ngón nằm trên lưng Nhân, thủy mâu tử sắc tả mị ánh lên nét giao hoạt. Đi luôn? Có thể sao? Hắn đương nhiên phải về cưới nương tử đầu, hắn còn chưa trộm hương đủ đâu.

Nhân vỗ cánh bay cao lên trời xanh, hình tượng lúc nào cũng nghiêm nghị của hắn bị ánh mắt khinh bỉ bây giờ xóa tan.

Chủ nhân, người càng ngày càng vô si! Ta bái phục!

Lạc Y trừng mắt nhìn vào không khí. Không biết bây giờ Lãnh Hàn Thần đã đi xa tới đâu, nhưng lúc này nàng rất tức giận nha! Nụ hôn đầu của nàng, nụ hôn đầu hai kiếp của nàng cứ như vậy bị mất đi. Hàn Thần thôi! Nàng là người hiện đại thế kỉ hai mươi mốt, nhưng rất tôn trọng tình yêu truyền thống

nha! Nắm tay, ôm, hôn má đều đã làm rồi, nhưng hôn môi nàng còn chưa có sẵn sàng đâu.

Lạc Y quay đầu, nhìn người nhà cũng đang khó tin tròng lớn mắt, buồn bực bĩu môi mỏng. Nàng cũng không có quên nàng là bị họ đóng gói, buộc nợ bướm, dâng lên tay Lãnh Hàn Thần a!

Gia gia, phụ thân, Lạc Kiến, Kỳ Phong thấy nàng bĩu môi, cũng biết trong lòng nàng đang giận dữ. Nhưng bọn họ cũng không biết là Lãnh Hàn Thần sẽ hôn môi Lạc Y nha. Nhưng mà hôn thì thế nào? Bọn hắn đều nhận Lãnh Hàn Thần là rể trong nhà nha. Ừm, hôn cũng là đương nhiên a! Bị chính suy nghĩ bán cháu gái làm cho xấu hổ, chúng nam nhân đều đỏ mặt cười ha ha.

Mẫu thân Trần Doanh Doanh là điển hình cho da mặt mỏng, thấy con gái bị hôn môi thì ý thức trách nhiệm nổi lên dào dạt. Chính nàng cũng quên vừa rồi nàng đã ngoảnh đầu làm lơ đâu.

Mẫu thân đang định lên tiếng an ủi Lạc Y một chút, ai ngờ chưa nói thành lời đã bị phụ thân trở tay ôm đi.

"Nương tử, chuyện tình cảm của bọn trẻ, nàng xen vào làm gì? Chúng ta về phòng làm chuyện có ích hơn a!"

Mẫu thân bị phụ thân nói, mặt đỏ một mảng lớn, cúi đầu vùi trong ngực phụ thân che lấp đi xấu hổ. Những lời an ủi chưa kịp nói cứ như thế bị nuốt vào bụng.

Nhìn Âu Dương Văn Nhân và Trần Doanh Doanh rút đi an toàn, gia gia, Lạc Kiến, Kỳ Phong cũng lần lượt kiểm soát bỏ chạy.

Lạc Y ngăn người nhìn khoảng không gian trống rỗng, rất muốn ngửa đầu lên trời mắng to.

Hừ nhẹ một tiếng, liền bước vào sân viện. Chính là mỗi bước chân đều như có thù với nền đất tạo thành những âm thanh bang bang vô cùng nhịp điệu.

Đội Lạc Y đi xa, phía sau tán cây hồng mai đang nở rộ. Một bóng dáng thiếu nữ từ bên trong bước ra. Thiếu nữ mặc bộ đồ vàng nhạt, tay bụng một chậu đồng đầy nước. Lúc này, nàng mim môi như đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng vẫn đặt chậu nước xuống quay lưng chạy về khách phòng.

Người thiếu nữ kia hiển nhiên là Thu Hồng!

Sau khi Thu Hồng rời đi, tán cây hồng mai khẽ rung động. Hồ li toàn thân đỏ mềm mại nhảy xuống, trên tai còn dính vài bông hoa đỏ au. Nhục Ly vung đuôi, gảy bông hoa trên tai xuống rồi thông thả bước theo phương hướng vừa rồi của Thu Hồng.

Âu Dương Thần Chương đang đứng ở bên cạnh bàn, tay phải múa bút, những dòng thư pháp phóng khoáng từ từ hiện ra trên mặt giấy. Lúc này, trên người hắn có một loại khí chất thanh nhã, điềm tĩnh khó nói nên lời, khiến cho gương mặt khá tuần tú phảng phất lên một tầng nho nhã, ung dung.

Đây rõ là một nam nhân tài tuấn, xuất chúng một thời, thế nhưng cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng kết nghĩa phu thê.

Lúc Thu Hồng lên đẩy cửa vào là nhìn thấy hình ảnh này. Ánh mắt trời chiếu rọi vào một bên gương mặt Âu Dương Thần Chương, hắn lại đang nghiêm túc viết thư pháp, phảng phất ý vị nho nhã, không nhiễm bụi trần cứ như thần tiên sa bước chốn nhân gian.

Thu Hồng nhìn đến mức ngẩn người!

Âu Dương Thần Chương viết xong bản thư pháp, hạ bút lỏng xuống nghiêng mực. Ngẩng đầu nhìn Thu Hồng cười khẽ một tiếng.

"Hồng nhi, có chuyện gì?"

Thu Hồng đang ngây ngất mình, nhìn thấy Âu Dương Thần Chương đang cười thì xấu hổ cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn nữa. Một lát sau mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói.

"Ân Công, nam nhân kia đã đi rồi!"

"Chắc chắn chứ?"

Âu Dương Thần Chương ngồi xuống ghế, nhún nhẹ chân mày. Hắn đang suy nghĩ làm thế nào lừa nam nhân kia đi thì nam nhân kia liền đi. Điều này khiến hắn không khỏi có chút nghi ngờ đây là mưu kế của nhà đầu Lạc Y kia.

Lắc lắc đầu, khoe môi Âu Dương Thần Chương gọi lên nụ cười nhẹ. Hắn sao phải đa nghi như vậy chứ, đã chờ lâu như vậy, hôm nay thật sự phải tiến hành.

Âu Dương Phong Thần, ca không nên trách ta, có trách thì phải trách người nhà ca đã nợ ta! Ta vốn chỉ muốn khiến Âu Dương gia thân bại danh liệt, là ca ép ta phải hạ độc thủ.

"Ngươi đem thuốc này hoà vào giếng nước của nội viện! Còn gói này, hoà vào cháo Tổ Yến của Lạc Y kia!"

"Ân Công, đây là thuốc gì?"

Thu Hồng nhìn hai gói thuốc, tay hơi run run.

Âu Dương Thần Chương thờ dài, Hồng nhi, xin lỗi người...

"Thuốc hoà vào giếng là mê dược, khiến người ta ngủ sâu. Còn kia là Liệt Tu đan đập nhuyễn, tác dụng làm mất đi tu vi!"

"Vâng, đã biết!"

Thu Hồng cất thuốc vào trong ngực, quay người rời đi.

Âu Dương Thần Chương đứng trước cửa sổ, nhìn Thu Hồng rời đi, mắt hơi phấp nước.

"Mẫu thân, ta sắp trả thù cho người, nhưng, ta không vui chút nào! Người nói xem, ta nên làm sao đây? Hồng nhi, xin lỗi..." Nếu có kiếp sau ta sẽ trả lại tất cả cho người...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Lạc Y nghe Nhược Ly kể lại chân mây không khỏi nhú thành một đường. Nếu như đúng như những gì đang diễn ra thì trong những việc làm của Âu Dương Thần Chương dường như có nguyên nhân sâu xa nào đó. Kể cả Thu Hồng cũng rất đáng thương, nàng ta cũng không phải là muốn hại người của Âu Dương gia nha. Nhưng mà nàng ta có vẻ đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Lạc Y thờ dài lắc đầu, tốt nhất họ biết dừng chân đúng lúc. Nếu không, dù có bất kì lí do nào, nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Lạc Y suy nghĩ xong, quyết định không chú ý đến nữa, cùng Nhược Ly đi vào không gian chơi với Tiểu Hồ.

Tiểu Hồ lúc này đang tìm Lạc Y nên không ngừng nháo sự. Đôi mắt to tròn như phấp nước đến nơi khiến Lôi Hồ thật sự rất khó sở, chỉ cầu mong Lạc Y nhanh đi vào không gian.

Thế nên, lúc Lạc Y tiến vào, Lôi Hồ giống như nhìn thấy vị cứu tinh, trực tiếp đem Tiểu Hồ bỏ vào lòng nàng.

Lạc Y nhìn đôi mắt Tiểu Hồ phấp nước hồng hồng, vừa nhìn đã đoán được chuyện vừa xảy ra.

Lạc Y vuốt nhẹ lông dưới cổ của Tiểu Hồ khiến nó run nhẹ lên, vội vàng vùi đầu vào ngực nàng nũng nịu, chọc người yêu thương.

Lạc Y cảm thấy Tiểu Hồ là con thú rất kì lạ, nó một mực sống trong không gian, hấp thu nhiều linh khí lâu như vậy mà một chút cũng không lớn lên. Nàng cũng không thể nào xác định được tu vi của Tiểu Hồ là như thế nào. Nhưng nàng dám khẳng định, năng lực của nó không thể dùng từ thiên phú bình thường để hình dung.

Thường thì dù là người hay ma thú cũng phải hấp thu năng lượng từ bên ngoài vào trong cơ thể, và việc hấp thu được trên một nguyên tố cũng rất hiếm xảy ra. Nhưng với Tiểu Hồ thì khác, nó là song hệ ma thú Quang Lôi lại không hấp thu năng lượng từ bên ngoài, mà trực tiếp ra lệnh nắm bắt nguyên tố trong không khí tiến hành công kích. Nàng từng nhìn thấy Tiểu Hồ chơi đùa các nguyên tố trong không gian, trong lòng tự cảm thấy bá phúc a.

Nhờ có khả năng này, Tiểu Hồ hoàn toàn không bị áp chế trong song hệ Quang Lôi mà chỉ cần đến nơi có nguyên tố dao động là có thể công kích, dù đó là nguyên tố gì đi nữa. Khả năng đặc biệt này thật khiến cho người khác ghen đố cả mắt.

Lạc Y vuốt ve bộ lông mượt mà của Tiểu Hồ, không bao lâu nó liền ngủ say. Lúc Tiểu Hồ ngủ, nàng sẽ đen nó cho Lôi Hồ ôm vì cần nó tỉnh dậy sẽ đòi nàng cho bằng được, thời gian Lôi Hồ có thể ôm con quả thật quá hiếm hoi.

Thật đáng thương! Tất cả đều tại nàng a!

Lạc Y ở trong không gian một chút rồi lại ra ngoài. Có lẽ tối nay trong Âu Dương phủ sẽ trình diễn một tiết mục vô cùng đặc sắc, nên nàng phải chuẩn bị thật kĩ để thu lưới tóm gọn con mồi.

Nhìn ra khoảng không gian bất tận, khoé môi gợi lên nụ cười nhợt nhạt.

Âu Dương Thần Chương, người nên cho ta lí do tốt nhất để giải thích cho những việc xấu người đã gây ra... Nếu không, người sẽ chết chắc!

Tôi...

Ngoài cửa phòng Lạc Y truyền vào tiếng gõ nhịp nhàng. Thu Hồng cất tiếng nói nhỏ nhẹ.

"Tiểu thư, đã đến giờ dùng cháo tổ yến!"

Đến rồi!

Lạc Y nhếch môi, cười nhẹ, nhàn nhã dựa người lên trường kỉ, lười biếng nói.

"Vào đi!"

Thu Hồng nhẹ nhàng mở cửa, tay bưng khay cháo tổ yến chậm chạp bước vào trong.

Lạc Y ngẩng đầu nhìn Thu Hồng, thấy môi nàng mím chặt, sắc mặt cũng không tốt thì khẽ thở dài trong lòng.

Người này không thích hợp làm việc xấu a!

Vì tình yêu mà phải đi đến bước đường này, không biết nên nói nàng ta đáng thương hay là đáng giận nữa.

Thật ra chuyện Thu Hồng thích Âu Dương Thần Chương có tình yêu ngay từ đầu Lạc Y đã biết. Thậm chí Âu Dương Thần Chương đối với nàng ta cũng không phải là vô tình. Hai người này chính là đôi uyên ương số khổ!

Nàng không biết, Âu Dương Thần Chương đối với Âu Dương gia có loại khúc mắc sâu sắc gì, nhưng nàng vẫn muốn cho hắn và Thu Hồng một cơ hội để dừng lại đúng lúc. Nếu không, đợi tới lúc hắn đi đến đường cùng, nàng sẽ không nương tay.

Thu Hồng đem cháo tổ yến đặt lên bàn. Hai tay nắm thật chặt, mắt trừng trừng nhìn chén cháo, trong đôi mắt đen láy đấu tranh tư tưởng vô cùng mãnh liệt.

"Sao ngươi chưa đi a?"

Lạc Y thấy Thu Hồng chần chờ đứng bên cạnh tần ngần mãi liền cất tiếng dịu dàng hỏi.

"Tiểu thư, nếu người phát hiện nô tì phản bội người, người sẽ làm gì?"

Thu Hồng nắm chặt tay hỏi, đầu cúi thật thấp.

Lạc Y miết tay nhẹ theo miệng chén cháo tổ yến, cười như không cười, nâng mắt nhìn thẳng Thu Hồng.

"Ngươi nói xem?"

Thu Hồng vừa ngẩng đầu, chạm phải tầm mắt của Lạc Y, toàn thân liền run rẩy, lắc lắc đầu.

"Nô tì chỉ hỏi vậy thôi! Tiểu... Tiểu thư uống cháo rồi nô tì sẽ đi!"

"Hừm..."

Lạc Y kéo dài giọng, đôi mắt trầm xuống. Tay nhỏ nhắn trắng muốt nhẹ nhàng cầm chén cháo lên hít một hơi. Mùi vị này, đúng là mùi của Liệt Tu đan, tuy không phải thuốc độc, nhưng nàng muốn xem Thu Hồng sẽ làm gì. Nếu nàng ta vẫn để nàng uống, xem như nàng đánh giá sai về nàng ta.

Lạc Y vốn không sợ thuốc độc, trong cơ thể nàng có hồi phục chi lực, cùng lắm là tốn một thời gian bài tiết thôi. Nhưng, lòng người đã mất, thì không thể trách nàng tương lai làm ra chuyện gì.

Đúng lúc miệng chén vừa chạm vào môi Lạc Y thì một bàn tay vươn tới, mạnh mẽ giữ chặt tay nàng, cổ tay cũng run run.

Lạc Y đặt chén cháo xuống, đáy mắt có một tia hài lòng, nhưng vẫn làm như không có gì, hỏi.

"Cháo, cháo đã lạnh! Ăn vào sẽ đau bụng, nô tì đi hâm lại cho người!"

Thu Hồng lấp bắp nói, đem chén cháo bỏ vào khay rồi vội vàng chạy đi. Lạc Y biết nàng ta sẽ không trở lại. Ánh mắt nhìn theo phương hướng nàng vừa đi, trên môi treo theo nụ cười nhàn nhạt.

"Người này... Còn cứu chữa được!"

Lúc này, tại phòng viện gia chủ của Âu Dương Phong Thần...

Một nam nhân mặc hoàng sam đứng trước cửa viện của Âu Dương Phong Thần, nhìn chằm chằm cửa viện với ánh mắt tan rã và khổ sở. Trong tay nam nhân cầm một đoản đao chuôi ngọc tinh xảo, lưỡi dao sắc bén đến mức chỉ hơi bắt được ánh sáng sẽ loé ra tia sáng quý dị.

Nam nhân này chính là Âu Dương Thần Chương.

Hắn đứng ở đây đã một canh giờ kể từ khi trong phòng truyền ra tiếng đổ vỡ. Hắn biết lúc này mê dược đã phát huy tác dụng, để càng lâu càng không hay nhưng vẫn ngần ngại chưa quyết.

Đứng thêm một lúc lâu, cuối cùng, Âu Dương Thần Chương vẫn có quyết định. Ánh mắt trầm xuống mang theo tia quyết tuyệt. Phong Thần ca, ta biết ta làm chuyện có lỗi với người, nhưng ta không thể không làm, Âu Dương gia nhất định phải diệt... Sau này, ta bồi mạng cho người được không?

Âu Dương Thần Chương đẩy cửa, trên đất có một người nằm úp sấp, mặc trên người trường sam màu nâu nhạt, mái tóc hoa râm bay lả tả đậu trên nền nhà bóng loáng.

Âu Dương Thần Chương vung đoản đao, định đâm xuống. Nhưng đúng lúc này, từ đằng sau có người lao tới, vòng tay ôm lấy hông hắn kéo về đằng sau. Người tới dán mặt lên lưng hắn, nước mắt chảy dài thấm xuống y phục bóng rạt.

" Hồng nhi?"

Thu Hồng lắc lắc đầu, nức nở nói.

" Ân công, đừng làm vậy được không? Chúng ta buông hết mọi chuyện, cùng nhau rời khỏi..."

" Ta biết người sẽ không làm, nhưng ta phải làm! Hồng nhi, người đi đi..."

Ánh mắt Âu Dương Thần Chương trầm xuống. Điều này, hắn vốn đã dự đoán được! Thu Hồng sẽ không nỡ xuống tay, nhưng hắn, dù không nỡ, cũng phải làm.

" Tại sao? Tại sao phải như vậy? Chương, ta yêu người, suy nghĩ lại được không?"

Âu Dương Thần Chương hơi khựng lại, hắn biết nàng thích hắn, hắn cũng có tình cảm với nàng, nhưng hắn không nghĩ nàng dám nói ra. Nhưng lúc này, nàng nói ra điều đó, có thể làm gì? Không thể!

Âu Dương Thần Chương hít hơi thật sâu, bỏ tay Thu Hồng ra khỏi hông mình, khổ sở nói.

" Nàng không hiểu, là Âu Dương gia nợ ta, phụ mẫu hắn diệt sát cả nhà ta. Sau đó giả ân giả đức thu lưu ta, cho ta danh phận nhị thiếu gia nhà Âu Dương. Được gì? Trong người ta chảy dòng máu của Lam gia, không phải Âu Dương gia! Ta không thể không khiến Âu Dương gia thân bại danh liệt... Trả thù cho những thân thích chết dưới kiếm của họ..."

Lúc Âu Dương Thần Chương gào lên lời này thì màn trên giường khẽ lay động. Âu Dương Phong Thần từ trên đường bước xuống thần sắc vô cùng tỉnh táo.

" Hoá ra người vẫn tin vào lời dèm pha năm đó..."

Âu Dương Thần Chương giật mình nhìn Âu Dương Phong Thần. Lại thấy cơ thể đang nằm trên mặt đất giật giật, Thiếu Tà nhóm người dậy đau nhức lắc cái cổ, tiện thể đem tóc giả đội trên đầu xuống đất. Mọi, nằm úp sấp mặt xuống đất đủ tra tấn a!

Nền trong phòng toàn bộ thấp lên, Âu Dương Văn Nhân ôm Trầm Doanh cũng xuất hiện cùng một vài thân tín.

Lạc Y cũng từ cửa bước vào, lấy cái ghế kê vào vách tường ngồi xuống yên lặng nhìn Âu Dương Thần Chương há miệng nói không nên lời. Thu Hồng cũng hoảng sợ, vội ôm lấy Âu Dương Thần Chương, như muốn dùng chính bản thân mình, toàn lực bảo vệ hắn.

Lạc Y cười nhẹ, đây chính là sức mạnh của tình yêu sao? Nhưng hình như Thu Hồng đã nghĩ quá nhiều, chuyện vẫn chưa đến mức không cứu vãn được.

Đúng như nàng nghĩ, chuyện này quả nhiên có ẩn tình, Âu Dương Thần Chương hay Lam Thần Chương cũng là kẻ đáng thương. Nhân dịp này đem mọi thứ giải quyết một lần đi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Mở Ra Bí Mật

Lam Thần Chương ngăn người nhìn mọi người xuất hiện, trong lòng không khỏi xẹt qua tia tự giễu. Hoá ra, chỉ có mỗi hắn là ngu ngốc, nghĩ mình hành sự đã chắc chắn, nhưng không ngờ mình lại là thắng hề trong vở kịch của chính mình tạo ra.

Lam Thần Chương cười cay đắng, hấn từ đầu đến cuối đều thua, thua thảm hại!

"Hôm nay bị các người bắt gặp, ta biết ta chỉ còn con đường chết. Ta tuy không phải người nhà Âu Dương, nhưng vẫn muốn xin các người thỉnh cầu. Thu Hồng là người vô tội, nàng vì ta sai khiến nên mới nằm vùng tại đây, mong các người chừa cho nàng một con đường sống!

Lam Thần Chương nói rồi mạnh mẽ đem đoản đao thẳng lồng ngực đâm tới.

"Không!"

Thu Hồng gào lớn, muốn lao tới đem đoản đao quăng đi, nhưng chính là không thể bì lại với tốc độ của Lam Thần Chương.

Trong viện mọi người đều kinh hãi.

Nhưng chính là lúc đoản đao chỉ cách trái tim Lam Thần Chương một li thì lại vô thanh vô thức dừng lại.

Lam Thần Chương tròn mắt nhìn đoản đao trên tay mình. Người khác không biết nhưng hấn rõ ràng đã sử dụng toàn bộ lực đạo nhưng vẫn không thể nào xê xích mũi dao gì chỉ một chút xíu. Giống như có một đạo kinh lực mạnh mẽ đang không ngừng áp chế tay hấn.

"Là... Là ai đang ngăn cản?"

Ngoại trừ Thu Hồng và các hộ vệ không biết thì những người ở đây ai cũng biết đây là tác phẩm của Lạc Y.

Nàng là ma pháp sư cấp Quân Chủ trung kì nha! Dễ tự sát trước mắt nàng lắm sao?

"Lam bá bá, bá bá cứ bình tĩnh chút đi. Mọi người còn chưa có nói gì đâu!"

Lạc Y đứng dậy, tiến về phía Lam Thần Chương, nhẹ nhàng đem đoản đao hấn lấy ra không tốn một chút sức lực.

Lam Thần Chương kinh hãi, hấn cảm nhận được sâu sắc đạo kinh lực kia là từ Lạc Y mà đến, nàng mới bao nhiêu tuổi? Sao lại có năng lực mạnh mẽ đến vậy?

Lạc Y không quan tâm đến Lam Thần Chương suy nghĩ gì mà chỉ chăm chú nhìn đoản đao trước mắt. Đoản đao này với đoản đao mà nàng lấy của Triệu Học Hữu thật sự giống nhau. Nếu có khác, cũng là khác viên đá khảm trên thân, đao kia là bạch ngọc, còn cái này lại là kim ngọc. Cả hai thanh đao đồng dạng toả ra linh khí nồng đậm.

"Lam bá bá dùng đao này tự sát chỉ bằng cho ta chơi đi!"

"A?"

Lam Thần Chương ngờ ngạc gật đầu một cái, Lạc Y liền đem đoản đao thu đi. Liếc mắt nhìn Thu Hồng lao lên ôm lấy Lam Thần Chương không khỏi lắc đầu.

"Được rồi, hôm nay tất cả hiểu lầm đều đem ra nói hết đi!"

Âu Dương Phong Thần thấy cháu gái ăn cướp bảo bối mà về mặt lại bình tĩnh tựa như đem đồ của mình lấy về không nhận được ho khan, làm ra vẻ mặt đạo mạo nói.

Lời nói này tức thì khiến Lam Thần Chương ngẩn người. Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì nha?

Âu Dương Phong Thần biết Lam Thần Chương khó hiểu liền cười nói.

"Thần Chương, đáng lí ra ngươi còn phải gọi ta là thúc thúc đâu. Ngươi thật sự nghĩ Âu Dương gia hại Lam gia nhà ngươi đâu!"

Lam Thần Chương nhú mày, cười nhạt.

"Chẳng lẽ lại không phải?"

"Ta biết ngươi là nghe người khác dèm pha, lúc này, ta muốn nói cho ngươi những chuyện xảy ra năm đó! Vì những bí mật này, mẫu thân ngươi đã hi sinh chính mạng sống mình để bảo vệ!"

Lam Thần Chương kinh ngạc há miệng nhưng cuối cùng cũng không nói gì, im lặng nhìn chăm chăm Âu Dương Phong Thần.

Thu Hồng đứng cạnh cũng ngẩn người, nhìn gia chủ một cái, lại nhìn Lam Thần Chương một cái. Bọn họ đang nói gì nha? Nàng đứng ở đây thật có chút cảm giác không biết làm sao a?

Phụ thân, mẫu thân, Lạc Y đều chọn lựa im lặng. Họ cũng không biết chút gì về chuyện này.

Âu Dương Phong Thần thấy biểu hiện của mọi người cũng hài lòng gật đầu, đáy mắt sâu xa như đang tưởng niệm, chậm rãi nói.

"Người chắc còn chưa biết mẫu thân ta là cô của mẫu thân người đi. Khi mẫu thân ta gả cho phụ thân thì mẫu thân người cũng mới còn nhỏ xíu. Sau này mẫu thân người lớn lên liền gả qua Lam gia, tằng quan hệ này người ngoài vốn ít ai biết, vì hai người đều di cư đến. Lúc đó, Lam gia là Đại gia tộc đứng đầu thành La Viễn, Âu Dương gia cũng chỉ xếp thứ hai, còn Triệu gia xếp thứ tư, sau cả Hiên Viên gia. Khi mẫu thân người đang mang thai người thì Lam gia bỗng nhiên bị một đám người thần bí đến tiêu diệt, lúc đó Âu Dương gia vì tằng quan hệ với Lam gia cũng xuất mã bảo hộ nhưng chính là bảo hộ không được, thậm chí khiến Âu Dương gia mất một lượng lớn lực lượng nông cốt và nhiều tài bảo hiểm có. Người ngoài chỉ biết mấy chục năm trước Âu Dương gia bỗng nhiên thụt lùi nhưng không biết nhiều về nguyên nhân này. Trong cuộc chiến này, Hiên Viên gia vẫn giữ thái độ trung lập còn Triệu gia có đến nhưng lại chỉ bỏ đá xuống giếng, thu gom tài bảo nên chúng mới từ lúc này khởi sắc, không bao lâu sau mới có thể vượt qua Âu Dương gia. Khi thế cục đã định, mẫu thân người chính là ta nhân lúc hỗn loạn đem đi. Sau này, để bảo vệ người, mẫu thân người mới làm giả thân phận, đứng dưới bảo hộ của Âu Dương gia. Sinh người ra, nàng ta còn sợ mình bị thế lực thần bí kia biết, sợ liên lụy đến người, liền nuốt độc tự sát. Âu Dương gia luôn truyền vị muộn, nhưng cũng chưa bao giờ truyền vị trẻ như năm đó. Phụ thân là sợ tổ quy của Âu Dương gia, người không kế vị sẽ phải dọn ra ngoài, lo lắng người bị thế lực thần bí đó biết sẽ diệt khẩu. Nhưng là cả hai mươi năm vẫn không động tĩnh gì, lúc đó mới yên tâm truyền vị. Có điều, chuyện năm đó Âu Dương gia xuất thủ cũng bị Triệu gia nhìn thấy, sau này liền trở thành chuyện dèm pha!"

Lam Thần Chương giật mình kinh hãi, năm đó, người nói cho hần tin này chính là Triệu Học Hữu. Ban đầu hần cũng không tin, nhưng mỗi lần trước mặt phụ thân trên danh nghĩa nói một chữ "Lam" liền bị người quát đi, lâu dần hần cũng tin. Hoá ra, việc đó đều là muốn bảo vệ hần ư?

Cả căn phòng đều trầm mặc.

Âu Dương Phong Thần nhắc chuyện cũ, khe thờ dài, đi vào nội viện lấy một chiếc hộp khắc hoa văn tinh xảo đưa cho Lam Thần Chương.

"Trước khi chết mẫu thân người dặn ta, muốn người được sống an ổn, nên ta không nói với người sự thật. Nhưng nàng lo có người cố tình dèm pha, nên để lại di thư cho người, ta nghĩ lúc này nên đưa cho người rồi a!"

Lam Thần Chương run rẩy nhận chiếc hộp. Dem hộp mở ra, bên trong nằm ngay ngắn bên trong là một bức thư.

Không ai biết trong thư viết những gì, nhưng Lam Thần Chương lại đập đầu trước Âu Dương Phong Thần, miệng không ngừng gọi.

"Thúc Thúc, thúc thúc..."

Âu Dương Phong Thần cười từ ái, nâng Lam Thần Chương dậy.

"Đều là người nhà, khách khí cái gì nha! Nhờ người mà ta nhận được không ít chỗ tốt đâu. Nhưng mà ta nghe nói, thế lực tru diệt Lam gia kia đến vì một bảo vật nào đó, trước đây không lâu, Triệu gia cũng bị tru diệt, người ta nghĩ là cùng một người. Người vạn sự nên cẩn thận!"

Chỗ tốt?

Chỗ tốt gì a?

Lam Thần Chương nghe có chút không hiểu nhưng cũng gật gật đầu.

Lạc Y đang im lặng xem diễn biến đột nhiên khu khu ho lên, có chút cảm giác mình nằm không cũng trúng đạn. Nếu gia gia biết người tru diệt Triệu gia là nàng không biết sẽ có suy nghĩ gì a?

Đáng tiếc, nàng ho sặc sụa như vậy lại khiến người khác hiểu lầm. Mẫu thân vội tiến lên vuốt lưng cho nàng, âu yếm hỏi.

"Bảo bối, con bị sao?"

Lạc Y ghen đến đỏ mặt, cười gượng lảng tránh.

"Con không sao, chỉ muốn nhắc nhở gia gia giải quyết nốt một chuyện thôi!"

"Chuyện gì?"

Mọi người đều ngơ ngác.

"Chúng ta phải làm gì sự cho thăm thăm và Lam bá bá nha!"

Mọi người ngơ ngác hồi lâu, nhìn về phía Thu Hồng và Lam Thần Chương, không khỏi cười thành tiếng khiến Thu Hồng đứng ngốc tại chỗ ngại ngùng, đầu cúi xuống càng lúc càng thấp.

Chẳng biết Lam Thần Chương lấy đâu ra dũng khí, thần thủ liền đem Thu Hồng ôm lấy, khiến nàng xấu hổ dấm đầu vào ngực hần.

Mọi người được thể càng cười lớn. Song hi lâm môn a!

Khúc mắc được giải trừ, lại đón thêm một tân nương quá môn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thượng Đình Giao Phong Thay Đổi.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Âu Dương gia, Lạc Y và Lạc Kiến cùng nhau trở về học viện.

Gia gia, phụ thân, mẫu thân đều đến tiễn nàng, biểu hiện quyến luyến không rời, gần như đem Lạc Kiến đứng bên cạnh trở thành trong suốt.

Lạc Kiến chỉ có thể cười khổ. Hắn tuyệt không ghen tị với muội muội. Hơn nữa lại càng yêu thương nàng, hận không thể hái sao xuống cho nàng a!

Kỳ Phong khoa trường hơn, hắn dựa sát vào người Lạc Y, môi mòng hơi bĩu đầy uỷ khuất. Hắn còn chưa chơi với tí ti đủ đâu! Hừm, đợi hắn trưởng thành rồi, hắn sẽ đến học viện, không bao giờ xa rời tí ti nữa a!

Trước khi đi, Lạc Y sắp xếp hai huynh đệ Ngạn Hữu đến Âu Dương gia. Nàng nghĩ với tài năng thiên phú của Ngạn Hữu chỉ cần có môi trường tốt thì hắn có thể phát dương quang đại a. Không hiểu sao, nàng luôn có cảm giác, cuộc đời đứa bé này, ngày sau sẽ liên hệ tới tới nàng không ít.

Ngạn Hữu đi tiễn Lạc Y lên đường, ánh mắt tràn một mảng quyết tâm, có một chấp niệm từ từ hình thành trong lòng hắn. Hắn nhất định phải mạnh mẽ, chỉ có mạnh mẽ hắn mới có thể đứng bên cạnh Âu Dương tí ti, giúp đỡ Âu Dương tí ti mà không phải là gánh nặng của tí ỷ!

Ngạn Hữu không biết rằng, suy nghĩ ngày hôm nay của hắn sẽ khiến đại lục oanh động. Danh tiếng của vị đại sư phò tá thần nữ khiến mọi người đều ngưỡng vọng, và cả cuộc đời hắn, chỉ một lòng trung tâm hướng về nàng!

Lạc Y trở về học viện chưa bao lâu thì nàng được Vu Nhã gọi lên văn phòng.

Sau khi nhận được Tây Tuy đơn, Vu Nhã đã từ bỏ chuyện ráp tâm đánh lên đồ đệ mình. Hơn nữa, hắn cũng biết Lạc Y có nhiều bí mật, nhưng hắn lựa chọn không hỏi. Thậm chí trong lòng hắn thật biết ơn nàng, người ta chỉ biết đến Vu Nhã cường đại, nhưng ít ai biết Vu Nhã hơn mười năm nay đã không thể thăng cấp.

Chính là Lạc Y, nàng đã đem cuộc sống đến với hắn một lần nữa.

" Sư phụ cho gọi đồ nhi đến có chuyện gì?"

Lạc Y thấy nàng đến rất lâu rồi mà Vu Nhã vẫn trầm mặc liền mở miệng hỏi khiến hắn giật mình hồi thần trở lại.

Vu Nhã thổi mấy sợi râu bên mép, khẽ thờ dài nhìn Lạc Y, nói.

" Lạc Y, ta rất tiếc khi phải nói với ngươi rằng kế hoạch Thượng Đình giao phong có thay đổi!"

" Thượng Đình giao phong thay đổi?"

Lạc Y kinh ngạc, biểu hiện trong phút chốc liền trở về nghiêm túc. Kỳ Lân của nàng còn có liên quan đến sự kiện này a!

Thấy Lạc Y nghiêm túc, Vu Nhã thật lo sợ tin tức mới nhận này sẽ khiến nàng mất hứng. Hắn cũng chưa quên nàng muốn tham gia Thượng Đình giao phong là vì phần thưởng đến Thần Vực Minh đầu.

Vu Nhã thờ dài... Nếu biết... Liệu nàng có từ chối tham gia Thượng Đình giao phong không? Với mấy học viên khác xem Thượng Đình giao phong là một vinh dự còn Lạc Y còn lười tham gia mấy cái này đâu! Xem ra, cái thân già lợm khộm này lại phải bề mặt đi cầu xin tiểu đệ từ đâu!

" Ừm, Thượng Đình giao phong năm nay dời lợi tiếp một tháng nữa. Và tứ đại cường quốc muốn thay đổi một quy chế. Họ muốn năm nay thay vì mười danh bài đổi về năm và đó phải là những tân sinh đầu giao hữu..."

" Rồi sao?" Lạc Y thấy Vu Nhã áp ứng liền hỏi tiếp. Nàng không hiểu, nếu lấy năm danh bài, thì nhóm tân sinh của bọn họ không phải được rồi sao? Đạo này những người này trưởng thành không ít đâu. Nhất là Lăng Ngạo, vượt tới hai cấp trở thành ma pháp sư cấp năm hậu kì. Người này năng khiếu không sai trước kia vì ảnh hưởng của vết thương nên mới chậm trễ lên cấp. Cô Ân Kỳ cũng lên được một cấp, Bạch Thừa Vũ và Lập Khiêm đều lên một cấp! Không tệ!

" Nhóm học viên các ngươi vẫn còn quá yếu. Nhất là Bạch Thừa Vũ sở hữu quang nguyên tố, tu luyện đến cấp bốn hậu kì và Cố Ân Kỳ, giờ mới cấp năm sơ kì... Nhất là ngươi..."

" Con?"

Lạc Y chỉ thẳng vào mũi mình, ngạc nhiên vô cùng. Nàng mà yếu sao?

Vu Nhã lắc lắc đầu nói.

"Người chỉ là hứng thú với Thần Vực Minh nhưng phần thưởng đi Thần Vực Minh không thể nữa, thay vào đó là đi Thánh Điện!"

"Sao tự nhiên lại vậy?" Lạc Y trầm mặc nhíu mày.

"Thần thú ở Thần Vực Minh đang bị nhóm người thần bí đề ý. Người ta cho rằng đó là người của Thánh Điện, tứ cường quốc sợ làm thương tổn đến các người a!"

Người của Thánh Điện muốn vây bắt Kỳ Lân của nàng? Lễ nào mấy ngày trước Lãnh Hàn Thần đi là vì việc này? Hắn muốn thay nàng bảo vệ Kỳ Lân a!

Người này... Thật là ngốc!

Lúc này Lãnh Hàn Thần đúng là đang lập kết án ở Thần Vực Minh thì khuyển tai của hắn khẽ run lên khiến hắn không khỏi nở nụ cười.

Nương tử nhà hắn, đang nhớ hắn a!

Lạc Y lúc này không biết Lãnh Hàn Thần đang trợn mắt tự ki. Nàng nghĩ nàng phải đến Thần Vực Minh một chuyến. Còn Thánh Điện, vẫn phải đi a! Nàng nghi ngờ nhóm người thần bí đi thu thập bảo vật, là người của Thánh Điện. Thậm chí, Lôi Hồ bị thương cũng là người của bọn chúng làm.

"Sư phụ, người yên tâm, con vẫn tham gia Thượng Đình giao phong, nhưng mấy ngày này con sẽ không ở học viện, mong người giúp đỡ một chút. Những danh bài tham gia lần này, con sẽ giúp đỡ bọn họ sau khi con trở về!" Nhất định phải giành hạng nhất để đến được Thánh Điện.

Nhưng trước đó, phải đem Kỳ Lân trở về... Nàng cần năng lực... Mà lúc này, nàng chưa đủ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Lãnh Hàn Thần Trở Về. Chuẩn Bị Tới Thần Vực Minh

Beta: NataliCao

Từ thư phòng của Vu Nhã muốn trở về kí túc xá phải đi ngang qua một rừng hoa từ đỉnh hương.

Lạc Y thả chậm tốc độ đi giữa rừng hoa, từng cánh hoa màu tím nhạt mềm mại như phủ một tầng phấn, bay là tả giống như đang múa trước mặt nàng.

Lạc Y nâng nhẹ tay bắt lấy một cánh hoa, ngón tay miết nhẹ lên lớp phấn nhàn nhạt trên cánh hoa tím rồi nương theo gió thổi đi.

Những cánh hoa này khiến nàng nhớ đến Lãnh Hàn Thần. Trong kí ức của nàng, hắn luôn vận y sam màu tím, trông vừa ma mị, vừa quyền rũ.

Giờ này chắc hắn đang ở Thần Vực Minh đi. Nàng thật muốn đến đó gặp hắn.

Lãnh Hàn Thần làm việc không khoa trương, nhưng hắn vì nàng làm mọi thứ. Mặc dù hắn luôn làm việc trong thâm lặng, nhưng lại khiến nàng cảm động hơn hẳn những lời nói hoa mỹ vô nghĩa.

Những tiếng xé gió vang lên trong không khí cắt ngang dòng suy nghĩ của Lạc Y. Nàng hơi nghiêng người nhìn về hướng truyền đến thanh âm.

Ở khoảng trống hiếm hoi giữa rừng từ đỉnh hương, một nam tử vận bộ hắc bào đang vung thanh trường kiếm to lớn múa một bài quyền sắc sảo.

Lạc Y nheo mắt lại, nàng cảm thấy linh lực trong không khí dao động mãnh liệt qua từng đường kiếm của nam tử. Nguyên tố dao động ồ ạt truyền vào thân kiếm rồi hướng thẳng tới thân thể nam tử cuộn cuộn chảy vào.

Đồng thời song tu!

Lạc Y lần đầu tiên mới thấy phương pháp tu luyện như vậy. Nam tử kia chính là vận dụng bộ kiếm pháp và sức nặng của thanh kiếm để mở ra kinh mạch rồi tiếp nhận linh khí bên ngoài đổ vào. Đây là lực lượng gì?

Nam tử kết thúc bài kiếm, bóng lưng rộng lớn khẽ run lên, có lẽ nguyên nhân bởi tiếp thu quá nhiều linh lực nhưng chưa kịp luyện hóa.

Nam tử quay lưng lại, đối diện với Lạc Y, gương mặt chất phác mà ẩn chứa tia mạnh mẽ kiên cường.

Là... Lăng Ngao?

Hóa ra nam tử tu luyện loại năng lượng kì dị kia là Lăng Ngao!

Chà trách hẳn lên cấp nhanh như vậy. Đồng nhất tu luyện kiếm pháp và ma pháp, vừa ít tốn thời gian mà còn có thể đem kiếm pháp làm tiền đề, nâng cao ma pháp. Lẽ nào đây là Lực Lượng chi lực trong truyền thuyết?

"Lạc Y!"

Lăng Ngao nhìn thấy Lạc Y liền kêu to tên nàng rồi tiến nhanh lại.

"Người trở lại rồi? Nghe nói người được viện trưởng chuẩn cho về thăm nhà a?"

Lạc Y gật đầu, ừm khẽ một tiếng rồi vươn tay cầm lấy thanh kiếm của Lăng Ngao còn chưa kịp tra vào vỏ.

Lăng Ngao vội vã định đưa tay ngăn lại, nhưng Lạc Y đã đem kiếm nhắc lên khiến hắn nghẹn họng tròn tròn mắt.

Hơn bất cứ ai, hắn biết thanh kiếm này không thể dùng từ nặng bình thường để hình dung. Thanh kiếm này nặng đến một trăm tám mươi hai cân, cho dù là một người khoảng ba mươi tuổi cũng chưa chắc nâng lên nổi nhưng Lạc Y chỉ cần nhắc nhẹ, thanh kiếm đã nâng lên, mũi kiếm thẳng hướng trời xanh.

Lăng Ngao không thể tưởng tượng nổi, thân thể nhỏ bé kia ẩn chứa thứ năng lượng mạnh mẽ cỡ nào. Nàng nâng thanh kiếm của hắn mà mắt cũng không nhú một cái, giống như thứ nặng đang cầm chỉ là một thanh đoản đao nhỏ bé.

"Người tu luyện Lực lượng chi lực sao?"

Lăng Ngao đang ngẩn ngơ tại chỗ, nghe thấy Lạc Y hỏi liền gật đầu.

"Đúng a! Lúc đầu ta cũng không biết loại lực lượng này là gì, nhưng do gặp được một vị tiền bối lánh đời, ngài đã nói cho ta biết và chỉ ta cách thông qua lực lượng thu Lôi nguyên tố để luyện hoá thành ma pháp. Nhờ lực lượng này ma ta thăng cấp nhanh hơn người thường một chút. Nếu không phải từng bị phế tay, ta đã có thể tiến xa hơn thế này a!"

Lạc Y gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nàng nâng lên thanh kiếm, chân rảo bước về phía khoảng trống giữa rừng hoa tử đinh hương.

Lạc Y nhắm hai mắt lại như hồi tưởng lại điều gì đó. Mũi chân nhẹ điểm, tay cầm kiếm nâng lên, bắt đầu múa lại bài kiếm pháp của Lăng Ngao vừa này.

Nàng không có căn nguyên của Lực lượng chi lực nên không thu được nguyên tố vào cơ thể theo cách thức này. Nhưng đường kiếm huy ra vừa mạnh mẽ, vừa sắc sảo, hơn nữa còn thay đổi vị trí vùng kiếm. Khiến bộ kiếm pháp càng hoàn mỹ, khắc phục toàn bộ điểm yếu để công khó thủ của kiếm pháp.

Lăng Ngao nhìn xem không khỏi trợn lớn mắt. Hắn không ngờ Lạc Y không chỉ nâng được kiếm mà còn có thể múa kiếm hoàn hảo đến vậy. Lúc hắn bắt đầu luyện bộ kiếm pháp này, hắn luôn cảm giác nó chưa đạt đến độ hoàn mỹ nên có, nhưng lại không biết nên sửa như thế nào.

Bài kiếm Lạc Y vừa múa chính là bài kiếm hoàn mỹ nhất hắn từng thấy!

Lăng Ngao nhìn Lạc Y không chớp mắt. Hắn từ lúc được nàng giúp đỡ đã muốn được đứng sau lưng nàng. Nhưng trước hết hắn phải tăng thêm thực lực, để đuổi kịp bước chân nàng. Chính là hôm nay hắn mới biết, cho dù hắn cố gắng bao nhiêu cũng không đuổi kịp nàng, mà chỉ có thể làm thế nào để không cách nàng quá xa.

Lạc Y dừng kiếm, thấy Lăng Ngao đang nhìn mình thì khẽ cười.

"Đáng tiếc ta không có Lực lượng chi lực như người, nếu không thì có thể tu luyện tốt hơn không ít đâu! Bài kiếm vừa rồi, người có thấy rõ không?"

"Thấy rõ!" Lăng Ngao thật thà gật gật đầu.

"Tốt, người tu luyện như vậy, linh khí sẽ thu vào tốt hơn. Cái này, cho người, đi đến chỗ không người nuốt vào! Sắp tới, ta đi khỏi đây một thời gian, chờ ngày ta trở về, ta muốn nhìn thấy người phải mạnh hơn bây giờ! Làm được không?"

Lạc Y chấp tay sau lưng, hỏi Lăng Ngao. Thứ nàng vừa đưa cho hắn là Tẩy Tủy đan nàng vừa luyện chế thêm. Nàng không phải không lo sợ hắn nói ra ngoài, nhưng trong tiềm thức lại lựa chọn tin tưởng hắn.

Lăng Ngao nhìn viên thuốc tròn đầy hoàn mỹ trong tay kích động không nói nên lời. Trịnh trọng gật đầu đáp lại Lạc Y, nói lên lời thề của chiến sĩ.

"Được! Ta thề khi người trở lại, ta nhất định đạt đến tầm cao mới! Sẽ không để người thất vọng!"

"Tốt lắm!"

Lạc Y gật đầu, xoay người trở về kí túc xá. Nàng không hề biết, bên trong đã có người chờ đợi nàng từ sớm.

Lạc Y bước vào phòng, xoay người định đóng cửa, thì cả người đã lọt thỏm vào một vòng ôm vô cùng ấm áp. Ngửi thấy hương vị cỏ xanh và mặt trời quen thuộc khiến nàng cười khẽ, liền xoay người ôm lấy cổ hân.

"Thần, chàng từ Thần Vực Minh trở về?"

Lãnh Hàn Thần sững sốt khi thấy Lạc Y hiềm khi chủ động như vậy. Nhưng lại càng ngạc nhiên hơn khi nàng biết hân đi đâu.

"Sao nàng biết?"

Lãnh Hàn Thần ôn nhu nhìn Lạc Y, tay ôm eo nàng càng siết chặt. Hít nhẹ mùi hương tinh tế chỉ thuộc về nàng, hân cảm thấy những mệt mỏi mấy ngày qua đều biết mất hết không còn một bóng.

Lạc Y mặc kệ hân làm loạn, tay nghịch ngợm tóc hân, nói.

"Ta nghe sư phụ nói ma thú ở Thần Vực Minh xảy ra chuyện nên đoán là chàng tới đó a! Là người Thánh Điện đúng không?"

Lãnh Hàn Thần khẽ ừm một tiếng. Mấy hôm trước thuộc hạ canh giữ ở Thần Vực Minh truyền tin cho hân biết người của Thánh Điện muốn thu thập thần thú. Hân không muốn nói cho Lạc Y sợ nàng lo lắng đành một mình xuất thủ.

Nhưng không thể kéo dài lâu, lần này trở về là muốn đưa Lạc Y theo thu thập thần thú. Không ngờ hân chưa kịp nói nàng đã biết.

Lạc Y trầm mặc, không ngờ đúng là Thánh Điện ra tay!

Thánh Điện là một sự tồn tại đặc biệt ở Apollo đại lục. Nó là thế lực mạnh hơn cả tứ đại cường quốc. Chủ nhân Thánh Điện rất thần bí, đến nay vẫn không người nào biết.

Thánh Điện không biết đã được lập lên từ bao giờ, rất được kính ngưỡng ở thế giới cường giả vi tôn này. Nhưng ai có thể biết được, trong góc tối người khác nhìn không thấy, bọn chúng đã gây ra biết bao nhiêu chuyện xấu xa.

Bình thường, người ngoài không thể tùy ý xuất nhập Thánh điện, trừ khi là được Thánh Điện cho phép, nếu trái quy tắc sẽ bị xử lí theo Thánh lệnh. Không ai biết Thánh lệnh có đáng vẻ như thế nào, bởi những người đã từng nhìn thấy đều không còn trở về.

Xem ra, Thánh Điện quả có điều gì đó không bình thường, nên trước Thượng Đình giao phong lần này, nàng phải chuẩn bị mọi thứ thật kĩ lưỡng. Hơn nữa, nàng nhất định phải giành hạng nhất để danh chính ngôn thuận bước vào Thánh điện, điều tra những bí ẩn đằng sau nó.

Nhưng, trước khi đi đến đó, nàng phải đem Kỳ Lân trở về bên cạnh nàng.

"Thần, chúng ta đến Thần Vực Minh đi!"

"Được!"

Lãnh Hàn Thần gật đầu sững nhìn Lạc Y. Chỉ cần là điều nàng muốn, dù có là sao trên trời hân cũng phải hái xuống cho nàng.

Dù Thánh điện khó đối phó bao nhiêu, nhưng chỉ cần gây ảnh hưởng đến lợi ích của nàng, thì hân cũng quyết không buông tha cho chúng!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Thần Vực Minh là một vùng đất nằm ở biên giới Chu Quốc và Thanh Quốc. Quanh năm nơi đây đều được bao phủ bởi mây mù và chướng khí nặng nề.

Lúc đầu, người ta cho rằng nơi đây là địa phận tử vong, nên ma khí hình thành, lâu dần không ai dám đến nữa, mà chính nó cũng trở thành một vùng đất cấm.

Nhưng từ lúc phong ấn thần thú Kỳ Lân được giải, người ta mới biết, chướng khí kia không phải ma khí mà là kết ấn được tạo ra bởi khả năng đặc biệt của thần thú.

Kỳ Lân của nàng cũng là ma thú có khả năng đặc biệt!

Lạc Y nghĩ đến điều này, vừa thấy lo lắng, lại vừa vui mừng. Vui mừng hẳn là vì ma thú của nàng tài giỏi, nhưng nàng lại càng lo lắng hơn khi nghĩ đến tình trạng của Lôi Hồ. Có phải vì Lôi Hồ có khả năng đặc biệt nên mới bị người ta đuổi bắt? Vậy người đuổi bắt cũng là người của Thánh Điện sao?

Lạc Y không khỏi rung mình một cái. Nếu thật sự là người Thánh Điện thì năng lực của bọn chúng quả không phải bình thường. Dù gì Lôi Hồ cũng đạt đến cấp bậc Quân Chủ hậu kì, thế nhưng có thể bị bọn chúng thương tổn đến mức độ đó.

Xem ra, nàng không thể để Lôi Hồ và Tiểu Hồ tùy tiện lộ diện ra ngoài. Bọn chúng đều là ma thú có khả năng đặc biệt!

Lạc Y ngộ ra chân lí cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa mà chuyên tâm đi bên cạnh Lãnh Hàn Thần.

Hôm nay, Lạc Y vận một thân bạch y mềm mại, trắng muốt, nhìn giống như một tiểu tinh linh vừa lạc bước hồng trần.

Lãnh Hàn Thần lại vẫn như cũ dính nàng như sam. Tà áo tím của hắn bay bay trong gió gọi lên cảm giác tà mị. Đôi khi vạt áo trắng và vạt áo tím giao nhau, tạo nên một bức tranh trông vừa mờ ảo lại vừa mộng lung, hoà hợp một cách kì lạ.

"Y nhi, chúng ta sao phải dịch dung vậy?"

Lãnh Hàn Thần sờ lên lớp mặt nạ mềm mại như tơ trên mặt, trong lòng cảm thấy hơi bất mãn. Nhưng vì đây là ý của Lạc Y nên hắn hoàn toàn không có khả năng cưỡng lại.

Lạc Y quay đầu nhìn dáng người nguyên bản tuần tú, tà mị của Lãnh Hàn Thần, lúc này lại phải phủ lên một lớp mặt nạ nam tử bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Quả là làm hắn ỷ khuất không ít đâu!

Nàng đưa tay chạm lên mặt nạ tơ tằm trên mặt, chính mình cũng cảm thấy vô cùng khó chịu. Bởi lẽ cho dù mặt nạ này có mềm mại, sạch sẽ như thế nào đi chăng nữa thì cũng không phải mặt thật của mình, đeo vào luôn gây cảm giác dính phải một tầng bụi bặm.

Khẽ thở dài một tiếng, Lạc Y nhẹ nhàng nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần, vỗ về vài cái thay lời an ủi hắn.

"Nếu thật sự những người thần bí là đến từ Thánh Điện thì ta không thể để lộ mặt nha! Sắp tới, sau Thượng Đình giao phong ta sẽ đến Thánh Điện, không thể để bọn người đó bắt thóp được. Thần, chàng nói Kỳ Lân bị phong ấn ở chỗ nào?"

Lãnh Hàn Thần gật gù đầu xem như đã hiểu. Sau đó nắm tay Lạc Y dẫn nàng đi đếm mõm đá kể bên bờ vực.

Lạc Y nhìn xuống vực sâu thăm thẳm, không khỏi hít sâu một hơi.

Kỳ Lân, người cũng biết chọn địa điểm quá đi! Từ đây nhảy xuống liệu có nát xương không đây?

Lãnh Hàn Thần nhìn Lạc Y đứng bên cạnh lo lắng muốn dậm chân, hắn cảm thấy nàng rất đáng yêu.

Dù là khi nàng lạnh lùng, nàng phúc hắc, nàng đi làm chuyện xấu cũng đều toả ra tầng quang mang ý vị khiến hắn phải rửa mắt mà nhìn. Thậm chí mỗi khi hắn nhìn nàng đều không nỡ chớp mắt một cái, sợ rằng chớp mắt chỉ một giây, sẽ bỏ lỡ thần thái thú vị trên gương mặt nàng.

Lãnh Hàn Thần nâng tay ôm eo nhỏ của Lạc Y kéo sát người vào lồng ngực. Chân nhẹ điểm liên hướng thẳng vực sâu thăm thẳm nhảy xuống.

Lạc Y giật mình không khỏi hét to một tiếng, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt không dám nhìn xuống, tay trắng nõn quàng lên cổ Lãnh Hàn Thần ôm thật chặt.

Lạc Y rất ảo não tình cảnh của mình lúc này. Nàng không sợ chết, nhưng nàng quyến luyến hiện thực này. Ở đây nàng có gia đình thương yêu nàng, có sự phụ lo lắng cho nàng, lại còn có Lãnh Hàn Thần xem nàng như bảo bối mà bảo vệ.

Nếu còn ở thế kỉ 21, đối với nàng cái chết chỉ là điều rất bình thường. Từ khi trở thành sát thủ nàng đã định sẵn số phận nàng có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Ngay cả khi đối mặt với cái chết, cảm giác của nàng cũng không có chút sợ hãi mà chỉ có kinh ngạc thoáng qua.

Nhưng, lúc này nàng lại sợ!

Không biết Lãnh Hàn Thần và Lạc Y đã rơi tự do bao lâu, nhưng lúc gần đến đáy vực, chờ đợi nàng không phải mặt đất cứng rắn mà là một cơn gió ập từ bên dưới lên, tạo thành một cái đệm đỡ lấy bước chân hai người.

Lạc Y ngẩn người, chợt nhiên nhớ ra Lãnh Hàn Thần có thể điều khiển được điều kiện tự nhiên. Lúc trước ở trong ôn đạo, hắn cũng sử dụng gió hong khô quần áo cho nàng.

Bình yên chạm chân xuống đất, Lạc Y trở lại trạng thái bình thản, điềm tĩnh như mọi lần. Trong cơ thể nàng vẫn còn chảy dòng máu sát thủ đấy, đương nhiên khả năng thích ứng với tình huống không thể chê vào đâu được.

Lãnh Hàn Thần nhìn gương mặt vẫn còn nét trắng bệch của Lạc Y, biết lúc này nàng đã trải qua một hồi sợ hãi, trong lòng tự trách không thôi.

Thở dài một tiếng, Lãnh Hàn Thần dẫn Lạc Y tiến về phía trước. Hắn bước qua bên trái hai bước, tiến lên bốn bước, lại bước chéo qua một bước. Hai

người dùng chân ở mặt đất phẳng phiu, không có gì khác lạ so với các vùng đất còn lại.

Lạc Y nhìn có chút khó hiểu, nếu đây là mật đạo thì người ta thường lập nên một kí hiệu gì đó để xác định chứ. Thế nhưng vùng đất này bằng phẳng như vậy, người tạo ra mật đạo này tốn không ít công phu đây.

Lãnh Hàn Thần cúi xuống nhìn vùng đất bằng phẳng. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạy trên mặt đất, bắt chọt gỗ nhẹ ba cái.

Không gian im lìm lúc này bỗng vang lên một vài âm thanh hỗn loạn, vùng đất mà Lãnh Hàn Thần và Lạc Y đang đứng lại từ từ sụp xuống.

Quả nhiên là mật đạo!

Phương pháp tạo ra cũng thật cao minh đi! Có chút giống thang máy ở hiện đại!

Đưa Lãnh Hàn Thần và Lạc Y hạ xuống, mảnh đất cũng từ từ tan biến, nhưng phía trên đất vẫn lấp đầy như cũ.

Lạc Y thật khâm phục người làm ra cái này. Nếu như nàng đoán không lầm, người làm ra mật đạo này hẳn là Nhân đi!

Ma thú bên cạnh Thần thật sự rất có tài! Cũng đúng, Dù sao cũng là thượng cổ ma thú, lại có khả năng đặc biệt. Ma thú như vậy có thể tầm thường được sao? Dĩ nhiên không thể a!

Lãnh Hàn Thần nắm tay Lạc Y đi vào mật đạo, phía cuối con đường, Nhân đã thẳng lưng đứng hầu từ lúc nào. Hình như nhiệm vụ của hắn là bảo vệ Kỳ Lân.

Lạc Y nhìn Lãnh Hàn Thần, trong lòng càng phủ thêm một tầng âm áp.

Người này cũng quá lưu tâm đến chuyện của nàng đi!

Hắn là sợ nàng thiệt thòi, nhưng người bị thiệt thòi từ trước đến nay đều không phải là nàng a!

Ngay cả khi biết năng lực của nàng, hắn đối với nàng vẫn một mực bảo vệ và yêu thương như thế!

Con người ngốc nghếch này sao lại có thể khiến nàng yêu hắn đến vậy đây?

"Nhân, mấy ngày nay Thánh Điện có động tĩnh gì không?"

Lãnh Hàn Thần cất tiếng hỏi.

Nhân đứng thẳng lưng, khí chất vẫn thanh nhã mà lạnh lùng, nghiêm túc nói.

"Thánh Điện vẫn đang ráo riết tìm kiếm đường vào chỗ phong ấn Kỳ Lân đại nhân! Có lẽ sớm muộn bọn hắn cũng biết đường vào này! Chủ nhân, chủ mẫu phải thật nhanh hoàn thành kế ước lực lượng linh hồn mới được. Nơi đây là nơi Kỳ Lân đại nhân phong ấn, năng lực của ta không bằng ngài ấy nên ở đây ta không thể sử dụng năng lực!"

Lạc Y hơi giật mình khi nghe tin này. Nhưng suy nghĩ lại cảm thấy đúng. Trong thời gian còn phong ấn, thần thú vẫn ở trạng thái yếu ớt nhất. Trừ phi có sự xuất hiện của ma thú mạnh hơn, có khả năng phá tan phong ấn mới có thể hoạt động được. Đây cũng được xem là một cấm chế trong thiên địa.

"Con người không bị cấm chế sao?"

"Không! Phong ấn của ma thú không có tác dụng với con người!"

Nhân nghiêm cẩn lắc đầu.

Lạc Y nhìn Lãnh Hàn Thần, từ trong mắt hiểu được ý của nhau, cùng tiến lên phía trước.

Lạc Y biết nếu giữa lúc đang giải phong ấn mà người của Thánh Điện ập tới thì quả là vô cùng nguy hiểm. Lúc đó sẽ là lúc thần thú và chủ nhân đều rất yếu ớt, năng lực tự vệ chỉ là con số không.

Nàng nhất định phải tốc chiến tốc thắng, sớm đem Kỳ Lân trở về!

Đứng trước cửa động phủ Bạch ngọc óng ánh, Lạc Y nắm tay Lãnh Hàn Thần cùng bước vào bên trong. Ở đây, có Kỳ Lân đang đợi nàng đã hàng vạn năm!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Thần Thú Kỳ Lân. Thánh Điện Tím Đỏ

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần cùng nhau tiến vào thạch động.

Nàng bị hấp dẫn bởi vách tường bạch ngọc đang toả ánh sáng lấp lánh, tiến tới nhìn kĩ những thảo dược đang mọc ở trên. Trong nội tâm không khỏi có một loại kích động không nói được thành lời.

Đây chính là những thảo dược luyện Thần Đan mà Lạc Y xem được trong sách, gồm Kim Ô thảo, Bạch Mộc lan, Thập Văn thủ ô. Tuy những thảo dược ở đây chưa đầy đủ, nhưng nó tuyệt đối chính là những thảo dược chưa bao giờ xuất hiện tại đại lục. Thậm chí, ngay cả tại Thần giới có lẽ cũng đã tuyệt chủng sau trận huyết chiến vạn vạn năm về trước.

Đây đều là những bảo vật kiếp trước của nàng sao?

Những Thần thú của nàng cũng đã dùng cách tự phong ấn bản thân để bảo vệ những thứ thuộc về nàng!

Lạc Y quả thật rất cảm động, cẩn thận đem những thảo dược quý hiếm này lấy ra khỏi vách tường. Nàng phải nhân giống những thứ này thật tốt, vậy mới không phụ lòng trung tâm của những Thần thú đã hi sinh thật nhiều cho nàng.

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh đem Lạc Y ôm vào lòng. Hắn cũng nhận ra những thứ này là những thảo dược này dùng để luyện Thần đan.

Bởi vì Lãnh Hàn Thần thức tỉnh Thần lực sớm hơn Lạc Y nên hắn đã được truyền thừa một phần kí ức của kiếp trước. Nhất là sau khi gặp Lạc Y, những kí ức đã truyền thừa gần như hoàn toàn.

Lạc Y không được may mắn như thế. Vì dòng máu Mẫu Thần đang chảy trên người nàng vẫn đang bị phong bế bởi vị thần Ước nằm trong quan tài ở Thần Điện Minh giới. Trừ phi vị thần này thức dậy, nếu không, Lạc Y không có khả năng đem toàn bộ sức mạnh lúc trước đem về. Bước đi của nàng rõ ràng gian nan hơn hẳn rất nhiều.

Lãnh Hàn Thần biết thứ duy nhất có thể cứu được vị thần Ước kia, chính là Thần đan!

Vạn vạn năm trước hắn và nàng đã luyện ra Thần Đan để cứu chuộc nhân loại sắp lâm vào diệt vong. Nhưng lại không thể nào cứu được vị thần Ước kia đã đánh đổi sinh mệnh để phong ấn hai Ma tinh gây ra huyết chiến!

Lần này hoá kiếp, hắn và nàng nhất định phải luyện Thần đan thêm một lần nữa! Dem linh hồn của vị Thần Ước trở về linh thể của ngài!

May mắn, cảm chế của Thần đan chỉ mở ra một lần!

Lãnh Hàn Thần đang mông lung suy nghĩ đến những kí ức vừa được truyền thừa. Bất chợt nghe giọng nói tràn ngập phấn khích của Lạc Y khiến hắn hồi thần trở lại.

"Thần, chàng nhận ra những thứ này không?"

Lạc Y đem Thập Văn thủ ô, Kim Ô thảo, Bạch Mộc lan nâng lên hỏi Lãnh Hàn Thần.

Lúc này gương mặt xinh đẹp của nàng sáng bừng lên, phảng phất chút ngô nghê của trẻ con khiến hắn không nhịn được hôn nhẹ lên má nàng, gật gật đầu.

"Nhận ra! Đây là dược liệu luyện Thần đan!"

"Chàng cũng đọc sách mà biết sao?"

Lạc Y ngẩng ngửa dược liệu trên tay vô tư hỏi.

Lãnh Hàn Thần lắc nhẹ đầu, thật thà nói.

"Ta đã được truyền thừa kí ức sau khi gặp lại nàng!"

Câu nói của Lãnh Hàn Thần khiến lòng của Lạc Y lùng bùng ngọn lên sóng to bão táp. Khoé môi xinh đẹp nhẹ bĩu lên, đem thảo dược cẩn thận để vào không gian, vẻ mặt của nàng lúc này biểu hiện rõ nàng rất không vui!

Lòng Lãnh Hàn Thần chợt rung lên hồi chuông cảnh báo. Hắn đã nói gì sai rồi sao?

Quả nhiên...

"Tại sao chàng được truyền thừa kí ức mà ta chỉ được truyền thừa sức mạnh?"

Lạc Y khó chịu hỏi. Những thứ bây giờ nàng biết đều là đọc trong sách và Thiếu Tà nói cho nàng mà thôi. Còn Lãnh Hàn Thần hẳn lại là truyền thừa kí ức? Rất phân biệt nam nữ nha!

Lãnh Hàn Thần nghe thấy giọng nói Lạc Y liền biết nàng giận dữ. Hắn thấy trong lòng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Sùng nịnh véo nhẹ đôi má mềm mại của Lạc Y, Lãnh Hàn Thần nhẹ giọng nói.

"Bây giờ nàng chưa nên biết, không có lợi cho sự phát triển của nàng sau này!"

Thấy Lạc Y đã thu xong thảo dược, Lãnh Hàn Thần nhân cơ hội nắm lấy tay nàng chỉ vào trong.

"Chúng ta vào thôi, Kỳ Lân đang đợi nàng!"

Lạc Y bĩu môi đầy bất mãn, nhưng cũng không nói gì thêm. Nàng biết tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.

Nàng đành thuận theo tự nhiên thôi!

Tiếp tục đi sâu vào bên trong, Lạc Y và Lãnh Hàn Thần dừng chân trước một chiếc giường khảm bạch ngọc.

Trên giường, một thiếu niên tuần tú tuổi chỉ tầm hai mươi đang nằm. Hắn thanh nhã như lan, tĩnh lặng như băng, an ổn nằm trên giường tựa như tinh linh ngủ say.

Thú thực, dù nhìn từ phương diện nào, hắn cũng không giống như tượng tượng của nàng về Kỳ Lân hung mãnh, bạo liệt.

Lạc Y lắc lắc đầu, hắn có đầu thai nhằm giống loài không đây?

Lúc này, xung quang thiếu niên linh khí dày đặc không ngừng lay động, giống như đang nỗ lực công phá một tầng bình chướng. Có lẽ đây là bước giải khai phong ấn cuối cùng trước khi thực hiện kế ước lực lượng linh hồn.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh giường, vẫn một mực giữ vững im lặng.

Trong quá trình ma thú giải khai phong ấn, chính là lúc chúng cần yên tĩnh nhất. Vì lúc này là lúc huyết mạch bạo động đem năng lượng công phá tầng phong ấn. Nếu lúc này bị làm ồn, huyết mạch chấn động, rất có khả năng huyết mạch sẽ quay đầu cắn nuốt thần thức của ma thú.

Lạc Y đang chứng kiến thời khắc quan trọng nhất của Kỳ Lân. Lòng nàng thật bình tĩnh, nhưng lại càng thêm dụi dằn. Đây là cảm giác khiếp trước lưu lại sao?

Không đầy hai khắc sau, không gian vang lên tiếng nổ vô cùng mạnh mẽ khiến xung quanh phả ra một tầng khói mờ.

Lạc Y nghe tiếng nổ, trong lòng liền trầm xuống. Tiếng nổ này hẳn là sẽ kinh động đến lực lượng của Thánh Điện bên ngoài, bọn chúng sẽ rất nhanh tìm đến đây.

Lạc Y rất lo lắng, không biết lần này bọn hắn đưa đến lực lượng như thế nào. Nếu là bình thường, cứng đối cứng cũng không khiến nàng phải để tâm, nhưng lúc này nàng phải kế ước với Kỳ Lân trước khi rời khỏi đây. Đây là không gian phong ấn, Kỳ Lân sẽ không thể đi bất kì đâu nếu phong ấn chưa được giải. Mà lúc giải phong ấn, cả nàng và Kỳ Lân đều thật yếu ớt, không đỡ nổi một kích.

Giữa lúc Lạc Y đang vô cùng lo nghĩ, thiếu niên trên giường Bạch ngọc chậm rãi ngồi dậy. Đôi mắt màu lam nhẹ chớp nhìn nàng và Lãnh Hàn Thần mà cười đến thiên chân vô tà.

"Chủ nhân, Nam thần, hai người đến đón ta!"

Lạc Y cười nhẹ, gạt qua tất cả lo lắng tiến về phía trước. Không biết nàng suy nghĩ gì, tay lại để lên đầu Kỳ Lân chậm rãi xoa xoa.

Kỳ Lân hơi kinh ngạc nâng mắt, sau đó lại nhu thuận đứng yên để mặc nàng khi dễ.

Không ngờ, chủ nhân dù có đầu thai, sở thích này vẫn không thay đổi. Nàng chính là rất thích khi dễ hắn đây!

Khỏi cần nói cũng biết, cảnh tượng một thiếu nữ chưa đầy mười ba tuổi lại đi xoa đầu một thiếu niên giống hai mươi tuổi thì buồn cười đến cỡ nào đây? Nhưng biết làm sao được, Kỳ Lân đã vạn vạn năm chưa được chủ nhân xoa đầu, hắn thật sự rất nhớ nhưng tư vị này.

Nếu hắn đoán không lầm, Nam Thần sẽ không chịu đựng được lâu... Ý vị thâm trường liếc nhìn Nam Thần một cái... Quả nhiên!

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh gương mặt càng lúc càng đen. Hắn nhìn chăm chăm vào đầu Kỳ Lân, thật có loại súc động muốn cạo trụi đi đầu tóc đen mềm mại kia.

Kỳ Lân đúng thực là ma thú, nhưng hắn cũng là giống đực!

Lãnh Hàn Thần không thể tiếp tục nhìn Lạc Y bị chiếm tiện nghi, liền tiến lên vài bước đem tay nàng từ trên đầu Kỳ Lân kéo xuống. Thân thủ nhanh nhẹn rút ra chiếc khăn lụa từ trong ngực áo, hắn thật cẩn thận, tỉ mỉ giúp nàng lau tay.

Nàng bị chiếm tiện nghi! Hắn phải lau thật sạch sẽ!

Lúc này, chúng thú ở trong không gian hắc đang kêu gào, lớn tiếng phán xét Lãnh Hàn Thần. Thưa ngài, ngài khẳng định là chủ nhân bị chiếm tiện nghi sao? Nàng là chủ động đi khi dễ người ta nha!

Lạc Y thấy Lãnh Hàn Thần lau tay cho mình, đầu tiên là ngẩn người, sau đó chỉ đành lắc đầu cười khổ.

Nam nhân này thật là trẻ con nha! Hắc không biết đã ghen tị đồ bao nhiêu thùng dấm chua trong lòng kia rồi!

Chua quá đi!

Kỳ Lân vẫn ngồi trên giường, đôi mắt xanh lam như có như không nhìn cảnh tượng trước mắt. Khoé môi của hắn từ từ nhếch lên một độ cong nhân nhân.

Quả nhiên, Nam Thần sau vạn vạn năm, tính cách vẫn như vậy! Hắn chính là bá đạo, khao khát tuyệt đối sở hữu chủ nhân. Hắn có thể mãnh liệt tấn công bất cứ sinh vật giống đực nào có mưu đồ lãng vãng bên cạnh nàng.

Kỳ Lân thừa nhận Nam Thần là nam nhân vô cùng tốt. Hắn là điển hình cho kiểu nam tử cao không với tới. Nhưng, những lúc thế này... Người có cảm thấy mắt mặt không đây.

Kỳ Lân ngửi mùi chua nồng đậm trong không khí, trong lòng tiểu ý bắn về phía Lãnh Hàn Thần ngập tràn thì cuối cùng Lãnh Hàn Thần cũng lau xong tay cho Lạc Y.

Lạc Y liếc mắt trừng Lãnh Hàn Thần một cái. Hắn còn tỏ ra vô tội nhún nhún vai, khiến nàng dồn một bụng hỏa mà không thể phát tiết.

"Chủ nhân, nên khế ước! Tầng phong ấn cuối cùng chỉ có khế ước với người mới giải được!"

Lạc Y hít sâu một hơi, tạm thời bỏ qua cho Lãnh Hàn Thần một lần.

Nàng chậm rãi tiến từng bước đến phía Kỳ Lân. Giống như lần khế ước với Thiếu Tà, nhẹ chạm vào những ngón tay tinh xảo như Bạch ngọc, liền sau đó một âm thanh vang vọng trong đầu nàng.

"Ta là Âu Dương Bạch Thiên, là bản mạng khế ước của Thần nữ Minh giới. Nay ta kí thác tâm linh của ta lên hoá kiếp của chủ nhân, cùng nhau vượt qua, sống cùng sống, chết cùng chết!"

Lạc Y cũng thâm mặc niệm trong lòng.

"Ta là Âu Dương Lạc Y, tiếp thu thân phận Thần nữ Minh giới, kí khế ước bản mạng với Âu Dương Bạch Thiên. Đồng cam cộng khổ, sống chết bất dòi."

Lạc Y vừa tâm niệm, một luồng ánh sáng thánh khiết bao phủ lấy nàng và Âu Dương Bạch Thiên. Chỉ cần thực hiện xong bước này thì phong ấn sẽ được giải khai, nguy cơ đều được giải trừ.

Nhưng chính là lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng động ầm ầm, trong sơn động lại nhiều hơn vài hắc y nhân.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lãnh Hàn Thần Bị Thương, Lạc Y Bùng Phát.

Chương 60:

Trong thạch động sáng loáng xuất hiện thêm mười hắc y nhân khiến không gian trở nên chật chội.

Mười hắc y nhân này hẳn không phải là những người bình thường. Trên người bọn chúng đều toả ra khí tức cường đại và hơi thở lệ khí.

Lạc Y quá quen thuộc với loại hơi thở này. Đây không thể là hơi thở tự nhiên hình thành, mà là hơi thở có được thông qua sự rèn giũa thấm đẫm máu tươi mà có.

Người của Thánh điện hoá ra cũng chỉ là những ác quỷ đội lốt thánh thần!

Mười hắc y nhân không hẹn mà đồng thời nhìn về phía Lạc Y. Ánh mắt bọn chúng đều thâm trầm lộ ra sát ý nồng đậm.

Một người đứng giữa tiến lên, gương mặt bị che khuất bởi miếng vải đen cắt gọn nói ồm ồm như dục dỗ.

"Tiểu cô nương, mau buông kẻ kia ra đi. Hắn không phải con người, hắn là ma thú, sẽ gây tổn thương cho cô nương! Hay là cô nương đưa hắn cho bọn ta đi?"

Lạc Y nhíu mày. Nàng cảm thấy bọn người này rõ ràng là xem nàng như con nít mà dụ dỗ. Bọn chúng có phải quá ngây thơ rồi không? Nàng đã đến được đây, còn đứng bên cạnh Thần thú nhưng bọn hắn vẫn có thể xem nàng là kẻ ngốc!

Lạc Y cau mày lên nụ cười lạnh, khoé mắt cũng nâng lên biểu thị sự cao ngạo. Cho dù gương mặt xinh đẹp đã được che lấp bởi lớp mặt nạ bình thường, nhưng nó không thể che lấp được khí thế của nàng.

"Nếu như ta nói không?"

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh, chân mày đều nhíu lại. Hắn cảm nhận được sắc mặt của hắc y nhân cực kì tối tăm khi nghe lời nói của Lạc Y. Bọn chúng chắc hẳn đã động sát khí!

Lãnh Hàn Thần nhận ra điểm này, càng thêm tiến sát về phía Lạc Y, dùng hành động chân thực nhất để ủng hộ nàng.

Lạc Y vốn cũng rất lo lắng vì Bạch Thiên là thần thú mạnh mẽ hơn Thiếu Tà nên quá trình giải phong ấn cũng tốn nhiều thời gian hơn. Lúc này, nàng đang ở trạng thái yếu ớt nhất, chọc giận bọn người kia cũng không có lợi cho nàng, ngược lại nếu bọn chúng tức giận động thủ nàng liền xong rồi. Nhưng nàng cũng không thể nào lùi bước để bọn người kia lấn lướt đâu!

Giữa lúc Lạc Y đang rối rắm trong tình thế tiến thoái lưỡng nan lại cảm nhận được Lãnh Hàn Thần tiến lại, gần như dựa hẳn vào người nàng khiến tâm tình treo cao của nàng trong nháy mắt bình ổn trở lại.

Nàng vẫn còn có Lãnh Hàn Thần nha!

Mặt của thủ lĩnh hắc y nhân trong nháy mắt càng thêm thâm trầm. Trong lúc vô tình bộc lộ ra khí tức cường đại của cường giả cấp Tôn Giả.

Lạc Y không đoán được hắn đã tu luyện đến mức độ nào, nhưng rõ ràng là mạnh hơn nàng không ít.

Lần này liên quan đến Thần thú, Thánh Điện có thể keo kiệt sao? Dĩ nhiên không! Bọn người phía sau ít nhất đều là Quân Chủ hậu kì đỉnh phong rồi!

Trên mặt Lạc Y không biểu hiện gì nhưng tâm đã hơi loạn, nếu bọn chúng đồng loạt tấn công lúc này thì nàng xem như xong rồi! Chỉ sợ là hồi phục chỉ lực cũng không cứu được nàng.

"Người rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt đây!"

Thủ lĩnh hắc y nhân cau mày cười lạnh, thần sắc dưới lớp mặt nạ trở nên âm tàn. Liếc mắt nhìn những hắc y nhân đứng phía sau, biểu hiện rõ ràng muốn động thủ.

Lạc Y nhìn ánh sáng đủ thứ màu sắc phân chia ra công kích nàng cùng Lãnh Hàn Thần cùng lúc ập đến.

Tâm tình sớm đã treo cao của Lạc Y lúc này lập bộp rơi xuống. Nàng và Bạch Thiên đang trải qua thời khắc quan trọng nhất của việc giải trừ phong ấn. Nếu lúc này buông tay thì cả nàng và Bạch Thiên sẽ bị phong ấn cản trở.

Bây giờ phải làm thế nào?

Lạc Y trở mắt nhìn công kích đã tới gần nàng. Ánh mắt chỉ có thể đảo quanh mà vẫn chưa tìm được phương pháp giải quyết an toàn.

Công kích tới mỗi lúc một gần, hơi thở từ trong gang tấc khiến Lạc Y rối rắm. Lâu lắm rồi nàng mới cảm giác được hơi thở nguy hiểm này một lần nữa. Lần đầu tiên chính là khi phát hiện moto bị cài bom mini!

Chẳng lẽ đã xuyên qua nàng vẫn không thoát khỏi số phận sao?

Đúng lúc Lạc Y nghĩ công kích kia sẽ đâm vào người nàng thì cả cơ thể được bao trong một vòng ôm ấm áp.

Tà áo màu tím tung bay che khuất tất cả công kích đang đánh tới. Trong mắt Lạc Y chỉ còn duy nhất bóng dáng Lãnh Hàn Thần. Lúc này, hắn thật giống như vị thần cao lớn vĩ ngạn, một mực bảo hộ bên cạnh nàng.

Oanh!

Tiếng nổ oanh động vang lên bên tai khiến tim Lạc Y thót lên. Nàng thấy hai hàng chân mày của Lãnh Hàn Thần nhíu lại, gương mặt tuấn tú phút chốc trở nên trắng bệch.

Lãnh Hàn Thần không rên một tiếng nhưng rõ ràng đã không thể tiếp tục cầm cự. Lạc Y biết tu vi của hắn cao hơn hẳn những người này. Nhưng đối diện với công kích tập thể như thế thì không người nào có thể thừa nhận.

Nhìn thân hình cao lớn từ từ gục xuống vai, Lạc Y hai mắt đều mở lớn. Đầu tiên là kinh hoàng, tràn ngập lo lắng, sau đó là ánh mắt nàng lộ ra sát khí

nồng đậm chưa bao giờ có bản thẳng về đám hắc y nhân.

Những kẻ tồn thương hẳn, chỉ có một con đường, chết!

Xuống địa ngục mà sám hối đi!

Huyết khí trong cơ thể Lạc Y cuộn cuộn dậy sóng như muốn phá tan các đường kinh mạch. Đôi mắt đen lấy ánh lên sắc máu đỏ tươi diễm lệ nhưng tràn ngập hơi thở tử vong nặng nề đè ép lên đám người hắc y nhân khiến bọn chúng đang định triển khai công kích mới cũng không cường được run rẩy.

Trong phút chốc bọn chúng đều sợ hãi, nhìn Lạc Y như đang nhìn Tu La đến từ địa ngục. Nhưng dù sợ hãi thế nào sự đè ép cũng không biến mất ngược lại càng thêm mãnh liệt khiến gương mặt đằng sau khăn che đều vận vẹo.

Tiểu cô nương trước mắt này rốt cuộc là ai? Sao năng lực lại đáng sợ như vậy!

Khoé môi Lạc Y cong lên, nhưng không làm cho bọn họ thoải mái, mà giống như đang tăng thêm áp lực công kích bọn họ.

Giọng nói thánh thót, lạnh lạnh như tiếng chuông bạc vang lên, lúc này trong tai bọn họ chỉ nghe như tiếng chuông gọi hồn từ địa ngục.

"Chạm đến chàng, ta cho tất cả các ngươi chết không toàn thây!"

Oanh!

Tiếng nổ lại lần nữa vang lên, nhưng lần này là những hắc y nhân trực tiếp biến thành bụi, hải cốt máu huyết một chút đều không lưu lại.

Lúc này ở bên ngoài, Nhân đang muốn dùng khả năng đặc biệt đem đám người cản đường quăng vào không gian, lại thấy gương mặt bọn chúng vận vẹo ra vẻ rất đau đớn.

Tiếng nổ vang lên cũng là lúc thân thể bọn chúng tan thành tro bụi.

Nhân kinh hãi nhìn vào phía trong thạch động. Không cần nói hẳn cũng biết tác giả gây ra là ai!

Đã qua vạn vạn năm, nhưng khi huyết mạch Thần Nữ bạo phát vẫn khiến người ta hãi hùng như vậy.

Lúc này, ở điện chủ Thánh Điện, hai mươi hai ngọn đèn đột nhiên nổ banh, khiến lão nhân đang tu luyện kinh hãi mở to mắt.

Là sức mạnh nào kinh khủng khiến hai mươi hai người được phái đi đều trực tiếp nát vụn như vậy? Là Thần thú bạo phát sao?

Ánh mắt lão nhân thâm trầm nhìn về phương xa. Thần thú này, quá đáng sợ!

Không biết, nếu lão nhân này biết người khiến cho tất cả người Thánh Điện đều tan xác chỉ là một tiểu cô nương chưa đến mười ba tuổi thì sẽ kinh hãi đến mức độ nào đây?

Sau khi đem toàn bộ hắc y nhân đều bạo phát thành bụi, cũng là lúc Lạc Y hoàn thành phá bỏ phong ấn, thăng cấp lên Quân Chủ hậu kì.

Nhược Ly, Dạ, Mặc đều bị kích phát ra khỏi không gian để thực hiện quá trình thăng cấp. Lôi Hồ cùng Tiểu Hồ cũng đi ra theo.

Lạc Y lúc này không quan tâm tất cả mọi thứ, chỉ nhẹ nhàng đặt Lãnh Hàn Thần xuống giường bạch ngọc.

Bạch Thiên rất thức thời đứng lên nhường chỗ, cùng chúng thú và Nhân từ bên ngoài đi vào lo lắng nhìn Lãnh Hàn Thần không chớp mắt.

Bọn họ đều biết có Lạc Y ở đây, Lãnh Hàn Thần hẳn không gặp nguy hiểm, nhưng lo lắng cũng không tài nào vơi đi.

Trong lòng mỗi ma thú đều mặc niệm siêu thoát cho người Thánh điện ba lần.

Các ngươi, chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khế Ước Lôi Hồ. Đường Trở Về.

Lạc Y vuốt hai hàng chân mày đang nhíu chặt của Lãnh Hàn Thần, đau lòng nhìn về mặt trắng bệch đau đớn của hắn.

Lúc này, Lạc Y thật thống hận bọn người Thánh Điện, nhưng nàng càng giận bản thân mình hơn.

Lãnh Hàn Thần là vì bảo vệ nàng mới bị thương. Nếu không có nàng ngăn trở, chỉ bằng những người kia, làm sao có thể làm thương tổn đến sợi tóc của hắn đây?

Hắn hi sinh vì nàng nhiều như vậy, nhưng nàng thì làm được gì cho hắn?

Chưa bao giờ có!

Lạc Y thờ dài, trong lòng đều là thống hận tự trách. Nàng thề, nàng sẽ không bỏ qua cho Thánh Điện, nhất định không cho bọn họ sống an ổn tiêu dao.

Đôi mắt của Lạc Y híp lại, để lộ một tia âm lãnh đáng sợ khiến không khí xung quanh cũng muốn hạ xuống mấy độ.

Thánh Điện, các ngươi chờ trả giá đại giới đi! Cái giá này, các ngươi thừa nhận không nổi!

Hít sâu vào một hơi, Lạc Y vung tay, đem Hối Sinh đan muốn dứt cho Lãnh Hàn Thần. Nhưng môi hắn vẫn luôn mím chặt, làm thế nào cũng không chịu hé ra khiến nội tâm nàng loạn thành đoàn, rối rắm không biết làm sao mới tốt.

Chẳng lẽ...

Dùng miệng?

Lạc Y khẽ rung mình một cái, bị suy nghĩ của chính mình dọa cho sợ hãi.

Nàng làm thế nào lại suy nghĩ đến biện pháp này đây? Trong vô thức hai má đều đỏ hồng một mảng lớn.

Lạc Y nhìn sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc của Lãnh Hàn Thần đành buông tha xấu hổ. Cũng không phải chưa chạm môi qua, nàng chỉ là muốn giúp hắn uống thuốc mà thôi.

Quyết định như vậy, đôi mắt đen láy là sự quyết tâm, rất có tư thái "Nghĩa bất dung từ" đây!

Lạc Y liếc mắt nhìn chúng ma thú đứng bên cạnh đang trừng mắt nhìn, vẻ mặt hiện rõ biểu tình xem kịch vui. Ngay cả Mặc và Nhân vốn là thú nhỏ nhà nghiêm túc mà trong ánh mắt cũng lộ ra tia mập mờ.

Chỉ có Nhược Ly da mặt mỏng, hai má phúng phính cũng phảng phất nét hồng nộn đầy khả nghi.

" Quay đầu đi!"

Lạc Y nghiêm mặt ra lệnh. Đôi mắt lơ đãng làm như vô tình trừng Dạ một cái khiến hắn đang cười lưu manh bất ngờ ho sặc sụa.

Chúng thú liếc mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, lại nhìn Lạc Y một cái, từ trong mắt nhau đều lộ ra hiểu rõ. Nàng đây chính là tắt đèn làm chuyện xấu sao?

Lôi Hồ là thú thật thà nhất. Nàng dù sao cũng đã là mẹ của một đứa con, nên rất không có hứng thú xem chuyện bát quái, liền quay lưng lại.

Tiểu Hồ vẫn là đứa nhỏ, bản tính vô cùng tò mò, đầu nhỏ liên tục ngo ngoáy trong lòng Lôi Hồ, tìm kẻ hở nhìn về phía sau.

Lôi Hồ phát giác ra, mẩu tính trời dậy, liền lấy tay che hai mắt tròn xoe chớp động của Tiểu Hồ.

Chuyện người lớn, trẻ con không nên nhìn a!

Tiểu Hồ chính là vô cùng bất mãn, nằm trong lòng Lôi Hồ gầy dựa càng thêm mãnh liệt. Hai cái chân phủ tử mao mềm mại tùy ý quơ loạn xạ.

Tiểu Hồ làm loạn một thời gian, thút thít a a vài tiếng nhưng vẫn không xoay chuyển được Lôi Hồ. Cuối cùng bất mãn hừ nhẹ một tiếng, nằm im giả làm cá chết.

Mẹ! Nàng muốn mẹ a! Mẹ!

Đáng thương cho Lôi Hồ bị Tiểu Hồ ghét bỏ đâu!

Tiểu Cầu không biết từ lúc nào đã xuất hiện. Thân mình bé nhỏ tròn vo nhảy lên vai Nhân ngồi chễm chệ như một ông hoàng. Liếc nhìn đôi má đỏ au của Lạc Y một cái, cố tình lộ ra vẻ không thú vị, nhưng đôi khi mắt vẫn liếc trộm một cái.

Các ma thú thấy Lôi Hồ tiên phong xoay người, cũng luyến tiếc xoay người đi.

Bọn hắn thừa biết nàng đang muốn làm gì, nhưng xem Xuân Cung đồ sống thì... Hắc hắc.

Lạc Y thấy chúng thú đều đã xoay lưng lại, nhưng vẫn cảm giác không được tự nhiên.

Lãnh Hàn Thần, chẳng lại chiếm tiện nghi của ta!

Đem Hôi Sinh đan cắn giữa hai hàm răng, Lạc Y từ từ cúi đầu cho đến khi chạm phải môi Lãnh Hàn Thần. Đầu lưỡi nhỏ bé linh hoạt đẩy nhẹ viên thuốc chuyển sang miệng hắn.

Hôi Sinh Đan vào miệng liền tan, đầu lưỡi nhỏ nhắn đang muốn thu về lại vô ý lướt qua môi dưới Lãnh Hàn Thần. Lạc Y nghe trong đầu mình nổ oanh một tiếng, lưỡi giống như bị bóng co rút lại, cả người đều đứng thẳng lên lộ ra vẻ bối rối.

Không gian yên tĩnh vang lên tiếng hút khí nhẹ nhàng.

Hôn rồi!

Thật hôn rồi nha!

Một hàng ma thú nguyên bản đã quay lưng lại từ lúc nào, đang trừng mắt nhìn một vệt nước khả nghi trên đôi môi đang dần dần lấy lại huyết sắc của Lãnh Hàn Thần.

Thần Nữ, ngài chính là không thành thật a!

Bạch Thiên, Thiếu Tà, Mặc và Nhược Ly rất có ý thức bảo vệ mặt mũi cho chủ nhân, không cười thành tiếng như những ma thú khác nhưng rõ ràng khoé môi vẫn chậm chậm rãi cong lên độ cong.

Nhâm mím nhẹ môi, cũng không nói gì nhưng hần hẩn cũng đang ghen muốn chết!

Lạc Y hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng liếc qua chúng thú khiến chúng co rút sống lưng không dám tiếp tục cười nhạo, liền giả bộ ngước mắt lên ngắm nhìn thạch động.

Chỉ trong chốc lát, bạn cũ bạn mới đều hoà nhập thân thiết, lớn tiếng khen chỗ này đẹp, chỗ kia hay.

Chuyện đùa! Giờ phút này ai dám làm loạn chẳng phải là khiêu chiến quyền uy của Thần Nữ sao?

Từ đầu đến cuối, chỉ mình Lôi Hồ là thật thà, chuyên tâm che mắt của Tiểu Hồ.

Lạc Y thật cảm thấy được an ủi. Chỉ có Lôi Hồ là còn Hồ tính, còn bọn thú kia đều là Bạch Nhãn lang a!

Sau khoảng thời gian nửa khắc, Lãnh Hàn Thần đã có vẻ hồi phục. Hàng mi cong khẽ run rẩy, mí mắt từ từ nâng lên để lộ đôi mắt hổ phách long lánh.

Đôi mắt này là đôi mắt Lạc Y áp dụng công thức làm kính sát trùng thiết kế ra. Dù sao đôi mắt từ sắc của Lãnh Hàn Thần quá mức đặc biệt, rất dễ bị người ta nhận ra.

Nhưng, nhìn đôi mắt này, Lạc Y cảm thấy rất không hài lòng. Vẫn là màu tím hợp với hắn hơn!

Nhìn thấy Lãnh Hàn Thần mở mắt, Lạc Y vui mừng lay nhẹ tay hắn.

"Thần, chàng tỉnh!"

"Ừm!"

Lãnh Hàn Thần gật đầu, làm ra vẻ yếu đuối chờ Lạc Y nâng dậy.

Khoé môi Lạc Y co rút, người này quả thật rất biết lợi dụng cơ hội đi.

Lúc trước, nàng nguyên bản cảm thấy mình rất có lỗi, nhưng nhìn thấy Lãnh Hàn Thần hưởng thụ cảm giác bị thương như vậy thì tất cả tự trách đều biến mất không còn.

Lạc Y đỡ Lãnh Hàn Thần ngồi dậy thì Lôi Hồ cũng đem Tiểu Hồ đưa cho Nhược Ly. Còn mình thì tiến tới quỳ trước mặt Lạc Y cúi đầu nói.

"Chủ nhân, xin người hãy khế ước với ta!"

Lạc Y vỗ nhẹ vào tay Lãnh Hàn Thần đang mon trón trên eo nàng. Đứng dậy nhìn xuống Lôi Hồ, hỏi.

"Người nguyện ý phục tùng ta sao?"

Lạc Y muốn hỏi câu này là vì nàng muốn xác định Lôi Hồ là phục tùng mình, hay đơn giản chỉ vì muốn trả ơn.

Loài Hồ là chúa tể, kiêu ngạo hơn bất cứ loài vật nào. Nàng không muốn Lôi Hồ vì chuyện trả ơn mà nén nhịn đi theo nàng.

Lôi Hồ hiểu được điều Lạc Y suy nghĩ, trong lòng cảm động không thôi. Con người không phải luôn cưỡng ép ma thú phục tùng mình, biến ma thú thành vật hi sinh sao?

Nàng lại không như vậy, nàng chính là chủ nhân đáng để ma thú nhận thức.

Vốn trong lòng Lôi Hồ có chút không yên, bây giờ đã hoàn toàn được san phẳng.

"Ta tình nguyện phục tùng!"

"Được" Lạc Y mỉm cười hài lòng, khoé môi nhẹ mấp máy" Khế ước chi trận, mở!"

Khế ước chi trận xuất hiện, đem Lôi Hồ chặt chẽ bao bọc. Mười loại nguyên tố lần lượt hiện lên, sau đó tan đi để lại duy nhất Lôi quang màu tím vây lấy Lôi Hồ.

Vì đây là Lôi Hồ tình nguyện phục tùng nên khế ước vô cùng dễ dàng.

"Khế ước bình đẳng, khế!"

Sau câu nói của Lạc Y, khế ước chi trận biến mất. Một luồng ánh sáng tím chiếu lên tay của Lạc Y hiện ra chiếc nhẫn hoa văn cổ xưa.

Lạc Y đem nhẫn bỏ vào không gian, nhìn Lôi Hồ dịu dàng nói.

"Từ nay, tên của ngươi là Âu Dương Vân Như, được không?"

"Vâng!"

Vân Như nhu thuận đáp, từ trên đất đứng dậy muốn đỡ lấy Tiểu Hồ. Nhưng Tiểu Hồ một mực đòi Lạc Y nên nàng cũng đành giao Tiểu Hồ cho chủ nhân thôi.

Lạc Y vuốt ve Tiểu Hồ vài cái, Tiểu Hồ liền nâng lên khoé môi, thích thú dụi dụi vào ngực nàng.

Lãnh Hàn Thần hiếm khi không đồ dấm chua, hần lúc này đang mãi xoa nhẹ môi dưới. Thật ra, lúc Lạc Y dứt thuốc cho hần thì hần đã tỉnh. Nhưng vì quá quyến luyến hương vị của nàng lưu lại nên quyết định nằm yên, tận hưởng dư vị tuyệt vời kia.

Lạc Y không hề biết nàng bị Lãnh Hàn Thần lợi dụng trắng trợn. Chỉ cảm thấy hần có chuyển biến tích cực, đáng khen!

Thật may mà nàng không biết, nếu không, sẽ khó tưởng tượng nàng sẽ giận đến mức nào.

Lãnh Hàn Thần quyết định giấu kín bí mật này, đây là ảnh hưởng trực tiếp đến đời sống hạnh phúc của hần sau này nha!

Lạc Y ôm Tiểu Hồ một lát thì nó liền ngủ say. Nàng đưa Tiểu Hồ giao lại cho Vân Như rồi gọi chúng thú vào không gian.

Lãnh Hàn Thần thì để Nhân lại trợ giúp trở về.

Lúc Lạc Y đi ngang qua cửa động, nàng lập tức bị một thanh đoản đao hấp dẫn. Đoản đao này giống hệt hai thanh đao trước nàng lấy được, chỉ có điều viên ngọc là màu xanh lam.

Lạc Y đem đoản đao thu vào, nàng sâu sắc cảm nhận được hai thanh đao bên trong không gian rung động mạnh mẽ.

Lúc thu hai thanh đao trước nàng không suy nghĩ nhiều, nhưng lúc này, nàng chắc chắn trong những thanh đao này có giấu một bí mật. Nhìn màu sắc của viên ngọc, chẳng lẽ là liên quan đến thập nguyên tố sao?

Lạc Y suy nghĩ rồi rầm hồi lâu, quyết định không suy nghĩ nữa. Nàng cảm thấy những thanh đao này có duyên với nàng, linh tính sẽ tự tìm đến nàng.

Lạc Y nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần, để hần ôm nàng lên lưng Nhân.

Hần tuy mới hồi phục lại, nhưng đã không còn vấn đề gì! Là do thuốc của nàng tốt hay tổ chất thân thể hần tốt đây.

Lạc Y không suy nghĩ việc gì được quá lâu. Lúc này nàng cảm thấy rất mệt mỏi liền dựa đầu vào ngực Lãnh Hàn Thần ngủ say.

Nàng phải tận dụng tốt cơ hội này nghỉ ngơi. Trở về nàng còn phải huấn luyện cho nhóm người Lăng ngao.

Đáng ra, chỉ cần mình Lạc Y là đủ khả năng đánh bại những tân sinh kia. Nhưng nàng không muốn bại lộ quá nhiều, và lại cũng không biết quy tắc năm nay thế nào. Chiến đấu đoàn thể thì tốt rồi, nhưng chiến đấu cá nhân lại phải chuẩn bị thật kĩ đây.

Lạc Y nhất định phải khiến học viện Đế Đô đứng đầu! Nàng phải đến được Thánh Điện!

Lãnh Hàn Thần không biết Lạc Y đang suy nghĩ gì, hần rất hưởng thụ cảm giác nàng dựa lên người hần, khoé môi cười càng không khép lại được.

Nhân trong bản thể Lam Ứng to lớn, mạnh mẽ vỗ cánh bay về hướng kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Kế Hoạch Huấn Luyện

Sau khi trở về học viện, Lạc Y trực tiếp đem Lãnh Hàn Thần đập bay.

Hần không có chuyện gì làm sao? Suốt ngày đeo bám nàng thì thôi đi, còn thừa dịp chiếm tiện nghi của nàng!

Hừ!

Lạc Y quệt nhẹ dấu hôn vừa lưu lại trên má, chính thức tuyên bố cảm vận Lãnh Hàn Thần cho tới ngày Thượng Đỉnh giao phong.

Lãnh Hàn Thần lướt nhẹ tay chạm vào khoé môi, trong lòng rất là đắc ý vì mình đánh lén thành công.

Tuy rằng rất tủi thân khi Lạc Y cảm vận mình, nhưng hần cũng không dám phản bác.

Nàng mà nổi giận thì phúc lợi từ nay về sau của hần xem như bị chặt đứt rồi!

Lãnh Hàn Thần nghĩ hần cũng phải về gia tộc một chuyến, giải quyết bớt những kẻ không biết điều đang muốn chuyên quyền.

Thật ra lúc ở Âu Dương gia, Lãnh Hàn Thần đã nghe chuyện xảy ra trong gia tộc. Những lão già kia cũng thật chán sống, dám cả gan nhét những rác rưởi bẩn thỉu kia vào phòng hần. Nhìn bọn họ một chút hần còn muốn nôn!

Nếu không phải cùng lúc nghe tin Thần thú ở Thần Vực Minh xảy ra chuyện, hần mới không ngại tiến bọn người kia xuống địa ngục sớm một chút.

Nghĩ vậy nhưng Lãnh Hàn Thần vẫn bày ra bộ mặt đau khổ quyền luyện nhìn Lạc Y. Tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ xương bên hông bị Lạc Y đập một cước làm ra vết rất tủi thân. Nhìn hần lúc này không khác tức phụ bị người ta khi dễ là bao.

"Nương tử! Dù nàng có chán ghét vi phu cũng không cần động tay động chân a! Chỗ này còn ảnh hưởng đến đời sống về sau của nàng đâu!"

Lãnh Hàn Thần vô sỉ khiến Lạc Y cắn răng gằn từng tiếng.

"Lãnh Hàn Thần, đi chết đi!"

Lạc Y tức giận đến mức đem tất cả những đồ vật ở gần nàng có thể ném được đều ném về phía Lãnh Hàn Thần. Nhưng lúc này trước mặt cũng chỉ là khoảng không trống rỗng.

Người nào đó đã nhanh chân chạy xa, nhưng âm thanh vẫn còn vang vọng bên tai nàng.

"Nương tử, chờ ta trở về! Một tháng sau ta đến hộ tống nàng đi Thượng Đỉnh giao phong!"

Lạc Y bất đắc dĩ, mặt cũng nghẹn đến đỏ bừng. Người này quả là con gián đập hoài không chết. Hần chắc chắn không phải người bình thường, người bình thường sao có thể vô sỉ như vậy?

Tiền bước được Lãnh Hàn Thần rời đi, Lạc Y liền lách mình vào không gian.

Cẩn thận lục lại sổ sách mà Bạch Phong đưa cho nàng trước đây xếp đầy cả thư phòng lớn. Tìm suốt cả một ngày cuối cùng cũng tìm ra được những cuốn sách nàng cần.

Lạc Y chuyên tâm xem từ đầu đến cuối, cảm thấy rất hữu dụng để đem ra cho nhóm Lăng Ngạo luyện tập.

Đây chính là kế hoạch huấn luyện của nàng! Từ bây giờ chính thức bắt đầu!

Hôm sau, Lạc Y đến báo với Vu Nhã rằng nàng đã trở về, cùng hần hàn huyền đôi ba câu rồi rời đi.

Những ngày tới nàng sẽ rất bận rộn, nên không muốn tốn quá nhiều thời gian.

Lạc Y tập hợp nhóm tân sinh gồm Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ, Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ đến.

Vì nhóm tân sinh này là học viên của Vu Nhã nên giờ giấc học tập có chút khác thường so với những học viên tân sinh khác. Nói thẳng ra chính là tùy thuộc vào hứng thú nhất thời của Vu Nhã. Hấn hứng liền gọi mọi người đến chỉ điểm vài chỗ, không hứng thì lại để mặc bọn họ tự sinh tự diệt.

Tuy rằng Vu Nhã tùy hứng như vậy, nhưng những gì hấn chỉ điểm đều là mấu chốt tu luyện mà ít lão sư nào biết tới. Cho nên có đôi khi Vu Nhã có hứng làm bọn họ hưng trí dào dạt chạy tới thư phòng. Đến nơi lại thấy Vu Nhã chễm chệ nằm trên bàn, tay端着 bầu rượu uống quên trời quên đất, tùy ý khạc ra vài chữ.

"Ta mất hứng!"

Vậy mà cho dù bọn hấn có tức giận muốn chết cũng không dám tùy tiện nói điều gì. Chộc Vu Nhã không vui, bọn hấn cũng sẽ sống không tốt đâu!

Lạc Y hẹn nhóm người đến rừng hoa Từ Đình hương. Thật ra nàng có chút tư tâm, nhìn thấy màu tím đều vô thức nhớ đến Lãnh Hàn Thần.

Nàng dù bắt hấn rồi đi nhưng cũng không phải ghét bỏ hấn. Mà là hấn cả ngày đeo bám nàng như sam, nàng sẽ không tiện làm việc!

Lạc Y thật hận mình không có tiền đồ. Sao hấn mới đi một ngày mà nàng đã nhớ đến hấn đây?

Lạc Y đang suy nghĩ thì nhóm người Lăng Ngạo đã tới, cắt ngang tư tưởng của nàng.

Cố Ân Kỳ nhìn thấy Lạc Y có một loại kích động nhào lên nắm lấy tay nàng lắc qua lắc lại. Cát giọng nói ngọt ngào vui vẻ hỏi.

"Lạc Y, người thế nào dạo gần đây mất tích nha! Ưm, là từ đoạn thời gian Lôi Đài đấu võ nha! Đây, khai ra, có phải người đi tận diệt bọn La Vũ thương hội không? Dạo gần đây La Vũ thương hội vừa bị hoàng thất áp chế, vừa bị Thiên Đẳng chèn ép! Là người đứng đằng sau phải không?"

Tính tình của Cố Ân Kỳ chính là trẻ con, thích nói chuyện bát quái. Khi nàng muốn biết chuyện gì thì phải hỏi cho ra lẽ mới thôi.

Tính tình này so với những bà tám ở hiện đại thì không khác nhau bao nhiêu. Nhưng thái độ phản kích quá mức của tiểu cô nương này thật không dám khen tặng.

Ba đại nam nhân đứng sau lưng không khỏi ngượng ngừng ho khan một tiếng. Ánh mắt nhìn Lạc Y rõ ràng hiện lên đồng cảm sâu sắc.

Xem ra bọn họ cũng bị Cố Ân Kỳ chinh đòn không ít đâu!

Lạc Y nghe Cố Ân Kỳ nói về tình hình của La Vũ thương hội thì khá ngạc nhiên. Từ sau khi Lôi Đài đấu võ kết thúc thì nàng phải về Âu Dương gia, đến học viện không bao lâu lại chuẩn bị đi Thần Vực Minh. Cơ bản ở lại kinh thành không vượt quá ba ngày, nên tin tức về La Vũ thương hội nàng không biết chút gì.

Nếu Thiên Đẳng thương hội gây khó dễ cho La Vũ thương hội cũng là điều dễ hiểu. Nhưng cả hoàng thất cũng nhập cuộc thì hơi kì lạ.

Chuyện này có thể có hai khả năng. Một là hoàng thất liên hệ lợi ích với Thiên Đẳng, cùng nhau diệt trừ La Vũ thương hội.

Khả năng này xảy ra không cao. Vì hoàng thất là đối tượng bên ngoài vòng tranh đấu lợi ích của thương nhân. Họ thường đứng ngoài lôi kéo sự ủng hộ của càng nhiều mối quan hệ càng tốt. Sau đó thì lúc sùng người này, khi sùng người kia, để các thế lực ghen ghét nhau, tranh đấu đến người chết ta sống. Còn bản thân mình đứng ngoài xem diễn chờ tàn cuộc thì bước vào an ủi thế lực chiến thắng.

Cơ bản, hoàng thất sẽ không nhúng tay vào những chuyện tranh đấu này, vì đối với họ cũng không có chỗ tốt.

Khả năng này xem như bỏ qua!

Còn khả năng thứ hai, nhân tố tác động chính là Vu Nhã. Khả năng này dễ xảy ra hơn vì Vu Nhã dù gì cũng chính vị đại sư uy vọng nhất tại Chu Quốc. Nhưng, hoàng thượng thật vì Vu Nhã nói đôi ba câu liền từ bỏ lợi ích, chạy đi đối đầu với La Vũ thương hội thì quyết tâm của hấn không phải bình thường đâu.

Tự nhiên, Lạc Y lại nghĩ ra một chuyện. Hoàng hậu Chu Quốc mang họ Vu à? Chẳng lẽ...

Lạc Y nhếch môi cười thấu hiểu, vị đế quân này cũng quá sùng hoàng hậu đi. Để Vương lại là người có tình như vậy khiến tâm Lạc Y trong chốc lát sinh ra hảo cảm, cũng thật hứng thú với vị hoàng hậu có khả năng khiến hoàng thượng chuyên sùng, sẵn sàng từ bỏ cả lợi ích.

Nếu là nữ nhi của Vu Nhã, tính cách cũng không phải vừa đâu!

Lạc Y cười như không cười nhìn Cố Ân Kỳ, nói đúng sự thật.

"Không phải ta!"

"Thật không phải người?" Cố Ân Kỳ rất nghi hoặc.

"Người nghĩ ta có bản sự lay chuyển hoàng uy sao?"

Lạc Y không trả lời mà hỏi lại. Câu hỏi này thành công khiến Cổ Ân Kỳ suy nghĩ. Cũng đúng nha!

Cô gái nhỏ chính là dễ dàng lừa bịp như vậy. Chỉ vài câu nói đã tin sái cổ rồi.

Lạc Y cũng không có cảm giác nói dối. Đúng là nàng không phải người đứng sau, nhưng nàng cũng là tác nhân đi!

Nếu không phải nàng nhờ Vu Nhã thì hoàng thượng không lí nào vì một tân sinh của học viện Đế Quốc mà đối đầu với La Vũ thương hội.

Thấy Cổ Ân Kỳ rút cuộc thoả mãn tò mò, Lập Khiêm mở đầu tiên lên hỏi Lạc Y.

"Lạc Y, hôm nay người gọi chúng ta đến đây có chuyện gì sao?"

Lập Khiêm giống như huynh trưởng trong nhóm vì hắn có vẻ điềm tĩnh mà trưởng thành nhất.

Thấy Lập Khiêm hỏi mọi người cũng dâng lên mười phần quan tâm. Dù sao từ khi biết được quy chế Thượng Đình giao phong năm nay thay đổi, bọn họ là người đại diện Chu Quốc đi tham gia tranh đấu. Thời gian kể từ lúc này chỉ còn hai mươi ba ngày, nên bọn họ đều dốc sức tập luyện nâng cao tu vi. Vì danh dự của quốc gia cũng được, vì bản thân họ cũng được! Nói chung là rất bận rộn.

Nhưng lúc này, Lạc Y, người mất tích ở học viện một thời gian dài đột nhiên trở lại. Nàng còn hẹn bọn họ ra ngoài, bọn họ cũng không thể không đi.

Không kể đến Lạc Y là đệ tử quan môn của Vu Nhã, mà qua nhận xét đánh giá từ khi nhập học đến lịch luyện hay Lôi Đài đấu võ nàng đều rất xuất sắc. Nàng cũng không phải kiểu người không có chuyện gì liền gọi bọn hắn ra nói chuyện phiếm.

Chắc chắn là có chuyện gì đó... Nhưng là có chuyện gì?

Lạc Y quét mắt nhìn thái độ nghi hoặc của mọi người, khoé môi nhẹ nhếch lên, nói chậm rãi.

"Có chuyện... Đương nhiên là liên quan đến Thượng Đình giao phong!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bắt Đầu Huấn Luyện

"Có chuyện... Đương nhiên là liên quan đến Thượng Đình giao phong!"

Giọng nói mềm mại của Lạc Y nghe như tiếng chuông bạc đinh đinh đang đang vang lên bên tai bọn người Lăng Ngao.

Bọn hắn nhìn nhau, không hiểu rõ ý tứ mà Lạc Y muốn nói là gì.

Thượng Đình giao phong?

Nhưng là chuyện gì liên quan tới Thượng Đình giao phong mới được chứ?

Lạc Y liếc mắt nhìn qua biểu tình đầy nghi vấn của mọi người cũng không vội trả lời ngay mà nhàn nhã dựa lưng vào thân cây Tử Đình hương. Tay nhỏ nhẹ nâng lên, khẽ vuốt ve cánh hoa tử sắc vẫn còn vương lại vài giọt sương sớm. Lúc này mới hài lòng, khẽ nói.

"Các người biết gì về Thánh Điện?"

Bọn Lăng Ngao chân mày đều nhíu xuống, vẫn không hiểu ý tứ của Lạc Y cho lắm. Bọn hắn cố gắng suy nghĩ xem có lỡ bỏ qua ẩn ý nào của nàng hay không, nhưng suy nghĩ mãi mà vẫn không tài nào nghĩ ra nổi.

Cổ Ân Kỳ vốn là người hoạt bát, lại thích chuyện bát quái, liền nhanh nhẩu trả lời.

"Thánh Điện là một tổ chức vô cùng thần bí, xuất hiện trễ hơn tứ đại cường quốc, nhưng thực lực vô cùng mạnh mẽ, không ai dám đánh chủ ý khiến bọn họ thần phục. Hơn nữa, xung quanh Thánh Điện được sắp đặt sẵn rất nhiều cấm chế, đảm bảo nội bất xuất, ngoại bất nhập!"

Lạc Y rất hài lòng với câu trả lời của Cổ Ân Kỳ.

Đúng vậy, tại Apollo đại lục, ngoài tứ đại cường quốc vẫn còn rất nhiều quốc gia nhỏ khác. Nhưng bởi vì thực lực bọn họ quá yếu nên rất nhanh bị tứ

đại cường quốc xâm lược, mạnh mẽ biến những quốc gia đó thành thuộc địa.

Nhưng, Thánh Điện thì lại khác. Tổ chức này không nằm tại tứ đại cường quốc mà nằm ở một quốc gia nhỏ bên phía Tây Nam Huyền quốc, được gọi là Mộc quốc.

Nhờ có sự tồn tại của Thánh Điện mà cho đến nay không cường quốc nào dám đánh chủ ý lên Mộc quốc.

Nhưng, thay vì ép Thánh Điện thần phục, tứ đại cường quốc lại quay sang muốn mượn sức mạnh của tổ chức này.

Đáng tiếc, Thánh Điện từ khi thành lập đến nay đều cự tuyệt giao hảo với người ngoài, cũng không nề mặt người của tứ đại cường quốc.

Tứ đại cường quốc thấy vậy cũng từ bỏ ý đồ. Dù sao cũng không cường quốc nào mượn được lực lượng của Thánh Điện, nên thế tứ giác này vẫn không có gì thay đổi.

Thế nhưng đúng lúc này, Thánh Điện lại đề cập đến việc sẽ đề cử sứ giả một quốc gia đem người đến Thánh Điện với tư cách của một sứ giả.

Tin tức này đã thành công oanh động nội bộ tứ đại cường quốc, dấy lên trong bọn họ một hồi âm mưu.

Việc lựa chọn sứ giả đến Thánh Điện, tứ đại cường quốc quyết định sẽ tuyển chọn thông qua Thượng Đình giao phong lần này. Nhưng vì sứ giả chỉ cho phép năm người, nên danh ngạch tham gia Thượng Đình giao phong cũng bị rút xuống.

Lạc Y thấy bọn Lăng Ngạo vẫn không hiểu, trên trán liền chảy xuống hai vạch đen, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Các người có thể thông minh hơn một chút không à?

Hít thở sâu một hơi, Lạc Y kiên nhẫn đặt thêm một câu hỏi.

"Thượng Đình giao phong lần này là chọn ra sứ giả đến Thánh Điện. Tứ đại cường quốc vẫn luôn muốn mượn lực Thánh Điện. Mà cơ hội chính là lần này, theo các người, bọn hắn sẽ phái ra lực lượng như thế nào?"

Bọn Lăng Ngạo giật mình nhìn nhau. Ý của nàng... Chẳng lẽ là...

Nếu thật sự tứ đại cường quốc muốn nhân cơ hội này nhét người vào Thánh Điện thì lực lượng năm nay tham gia Thượng Đình giao phong của tứ đại cường quốc hẳn là vô cùng ưu tú.

Chu quốc mấy năm nay đều đứng hạng chót, hẳn lần này sẽ là vật hi sinh đầu tiên cho cuộc giao tranh lần này.

Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ, Lập Khiêm đều rung mình, Cố Âm Kỳ còn không nhịn được xoa xoa tay.

Cảm giác bị xem là vật hi sinh quả không dễ chịu à!

Bọn họ vốn không có cơ hội quay đầu, mặc kệ là vì lý do gì.

Lúc này... Thứ duy nhất cứu được bọn họ chỉ có thể là thực lực.

Trong phút chốc, nỗi sợ hãi đã được thay thế bằng quyết tâm và khao khát cường đại.

Lạc Y gật đầu hài lòng với biểu hiện này của mọi người. Nàng chính là muốn cho bọn họ biết bọn họ đang đứng ở vị trí có bao nhiêu hung hiểm. Chỉ khi phải đứng ở giáp ranh sự sống và cái chết, khao khát sinh tồn trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết mới có thể kích phát được tiềm lực ẩn sâu nhất trong mỗi người.

Giống như khi Lạc Y bị tổ chức sát thủ quăng vào hoang mạc ở Châu Phi để rèn luyện. Hằng ngày nàng phải đối mặt với những con sư tử bị bỏ đói chỉ, cuộc đời của nàng chỉ có hai con đường giết hoặc bị giết. Chính là trong quá trình tìm kiếm sự sống trong cõi chết, nàng mới thực sự trưởng thành.

Lập Khiêm trầm mặc như đang suy nghĩ điều gì đó, ngẩng đầu nhìn Lạc Y hỏi.

"Người nói với chúng ta điều này, hẳn đã có biện pháp!"

Lời nói của Lập Khiêm chính là lay tỉnh mọi người từ trong mộng, vội vàng nhìn về phía Lạc Y.

Lăng Ngạo ôm kiếm đứng một bên bảo trì im lặng. Hắn cũng giống như Lập Khiêm, tin rằng nàng có biện pháp.

Từ khi nàng chữa lành tay cho hắn, hắn đã tin rằng nàng là một vị thần không có gì không làm được.

Lạc Y không biết suy nghĩ trong đầu Lăng Ngạo, nàng cười nhẹ búng ngón tay như khích lệ Lập Khiêm.

"Người nói đúng, ta có biện pháp! Nếu các người tin tưởng, ta sẽ trực tiếp huấn luyện cho các người! Nhưng ta có mục tiêu đặt ra rất rõ ràng là Lăng Ngạo đang ở cấp năm hậu kỳ phải lên ít nhất cấp tám sơ kỳ, Lập Khiêm cấp năm trung kỳ phải lên ít nhất cấp bảy hậu kỳ, Cố Âm Kỳ cấp năm sơ kỳ ít nhất"

phải lên cấp bảy trung kì, Bạch Thừa Vũ cấp bốn hậu kì ít nhất cũng phải đạt cấp bảy sơ kì!"

Bọn Lăng Ngao nghe xong lời nói của Lạc Y liền giận giật khoé miệng mãi nhưng vẫn không nói được lời nào.

Lúc đầu nghe nàng nói có biện pháp bọn hắn đã nghĩ có hi vọng, nhưng bây giờ lại vô vọng rơi xuống địa ngục.

Bọn hắn thật nghi ngờ Lạc Y cho rằng tăng tu vi chỉ cần ăn cải trắng. Ăn vào liền có thể lên cấp sao? Thăng cấp nghịch thiên như vậy ai có khả năng a?

Cổ Ân Kỳ cười gượng gạo, cố gắng dùng ý tứ uyển chuyển nhất nhắc nhở Lạc Y.

"Lạc Y, ta biết ngươi gấp gáp, nhưng thăng cấp như vậy trong vòng hai mươi ba ngày là không được!"

Cổ Ân Kỳ vốn muốn nói thêm tu vi đó có người còn phải tu luyện cả đời mới đạt tới nhưng cuối cùng lại nuốt vào. Nàng sợ đả kích Lạc Y a!

Bạch Thừa Vũ và Lập Khiêm đều đồng tình gật gù đầu. Bọn hắn một chút cũng không cho rằng sẽ thăng cấp đến mức đó trong hai mươi ba ngày. Nếu là hai mươi năm thì may ra có ít hi vọng.

Tu vi chính là càng lên cao thăng cấp càng trở nên khó khăn đâu!

Lăng Ngao im lặng đứng một bên không nói gì. Hắn tin tưởng Lạc Y, nhưng thăng cấp như vậy vượt quá khả năng cố gắng của bọn hắn!

Lạc Y cười nhạt, từ thân cây Tử Đinh hương đứng dậy, tiến lên trước vài bước. Đôi mắt đen láy xinh đẹp trong suốt không nhiễm chút tạp chất nhìn bọn hắn, nói ra từng chữ một.

"Ta thề ta có khả năng thực hiện được điều ấy cho các ngươi. Nhưng bản thân các ngươi cũng phải cố gắng nỗ lực! Làm được không?"

Đúng vậy! Người bình thường không thể, nhưng nàng thì có thể!

Âm thanh trong trẻo vang lên đánh mạnh vào tim bọn Lăng Ngao. Bọn hắn trừng mắt nhìn hào quang trong suốt vây quanh người Lạc Y hồi lâu mới tan đi mà vô cùng kinh ngạc.

Nàng dám thực hiện lời thề ở thế giới này? Nàng không biết nếu không thực hiện được lời thề nàng sẽ phải bán linh hồn cho Tu La địa ngục sao? Chẳng lẽ nàng thật sự có khả năng đó.

Nguyên bản bọn họ đều nghi hoặc, nhưng lúc này tình nguyện buông bỏ tất cả, lựa chọn tin tưởng nàng.

"Chúng ta tin ngươi!"

Lạc Y gật đầu nhìn biểu hiện kiên quyết của bọn Lăng Ngao. Sau đó sắc mặt nàng nghiêm lại đưa ra điều kiện cuối cùng.

"Nếu tin ta, các ngươi cũng phải lập lời thề không đem chuyện các ngươi chuẩn bị nhìn thấy và nhận được từ ta nói cho bất kì ai? Làm được không? Không làm được chủ động rời đi!"

Bọn Lăng Ngao nhủ mảy nghi hoặc, nhưng không bỏ đi mà làm theo lời nàng. Chờ cho vầng hào quang xung quanh người bọn hắn biến mất thì không gian trước mắt cũng đã thay đổi..

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cải Tạo Thể Chất

Bọn Lăng Ngao nhìn thấy không gian trước mặt đột ngột thay đổi, kinh ngạc muốn ngất xỉu.

Không gian này...

Là cái gì vậy? Sao bọn họ đột nhiên lại đi tới đây?

Chẳng lẽ là...

Cùng lúc cả bọn đều nhìn về hướng Lạc Y, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc cùng khó tin.

Lạc Y nhếch môi, thân nhiên gật nhẹ đầu đáp lại.

Nàng rất thông cảm với bọn họ, vì lần đầu tiên nàng bị chiếc nhẫn hút vào cũng đã có cảm giác như vậy.

Là ngạc nhiên và nghi hoặc đây!

Lạc Y cúi xuống nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay bé nhỏ xinh đẹp trông cực kì bất mắt. Thế nhưng, trừ nàng và Lãnh Hàn Thần, không người ngoài nào nhìn thấy được nó.

Nàng theo bản năng miết nhẹ lên mặt chiếc nhẫn... Chiếc nhẫn này là mỏ đầu cho số phận của nàng, trực tiếp gắn bó với tương lai của nàng sau này...

Bọn Lăng Ngao bây giờ không ai chú ý đến Lạc Y mà tập trung xem xét không gian giống như Robinson phát hiện đảo hoang trong lịch sử.

Tâm trạng cực kì hưng phấn!

Bạch Thừa Vũ nhắm mắt, chuyên chú cảm nhận nguyên tố dao động trong không khí. Không biết thì thôi, biết rồi hấn không khỏi trợn to mắt, ngo ngắc vươn hai tay ra quơ loạn xạ như muốn nắm bắt nguồn năng lượng nào đó.

Hành động này vô tình xoá tan hình tượng Bạch Thừa Vũ lạnh nhạt, thanh nhã như Trích Tiên trước đó.

Thật ra cũng không thể nào trách Bạch Thừa Vũ. Từ xưa đến nay Quang nguyên tố và Âm nguyên tố là khó tu luyện nhất. Đơn giản vì tại Apollo đại lục, hai nguyên tố này dao động ít hơn so với các nguyên tố khác, được xem là một nguyên tố hiếm.

Nhưng lúc này Bạch Thừa Vũ đang cảm nhận được cái gì?

Là Quang nguyên tố! Quang nguyên tố nồng đậm trong không khí!

Lăng Ngao, Lập Khiêm cũng có chung cảm nhận với Bạch Thừa Vũ.

Kinh ngạc nhất vẫn là Cố Ân Kỳ, nàng là người cảm nhận được tam hệ nguyên tố là Thủy, Mộc, Lôi. Nhưng nàng lại không thể sử dụng hết những nguyên tố ấy.

Mỗi khi nguyên tố đi vào cơ thể sẽ chủ động tách ra, bài trừ lẫn nhau cho đến khi chỉ còn Thủy nguyên tố tinh khiết nhất mới ngừng lại.

Thế nhưng lúc này khi ba nguồn nguyên tố đồng loạt tiến vào cơ thể nàng lại chậm chạp không tách ra, thậm chí có dấu hiệu dung hợp lại.

Lần đầu dung hợp không nhiều, nhưng rõ ràng là rất khả quan!

Cố Ân Kỳ vui mừng phát khóc, có một loại xúc động dâng trào muốn lao lên ôm lấy Lạc Y hôn vài lần.

Rất may mắn là Cố Ân Kỳ đã bình tĩnh đúng lúc. Nếu không để Lãnh Hàn Thần trở về phát hiện nàng khi dễ Lạc Y, không biết hấn sẽ dùng phương pháp tra tấn kinh khủng nào với nàng đâu.

"Kia là gì a?"

Bạch Thừa Vũ sau khi hồi phục tâm tình kích động thì nhìn thấy phía xa hình như có vật thể di động nên hơi kinh ngạc thốt lên.

Lăng Ngao, Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ nương theo ánh nhìn của Bạch Thừa Vũ trông sang, quả nhiên thấy một đám người đang chạy về phía này.

Tiểu Cầu và Nhược Ly cùng dẫn đầu đoàn người chạy về phía Lạc Y.

Nhược Ly rất không lưu tình đem Tiểu Cầu đá bay sang một bên khiến thân hình tròn vo của Tiểu Cầu lăn vài vòng trên mặt đất mới ngừng lại.

Nhược Ly sà vào lòng Lạc Y, môi mím chặt, hai má phúng phính phồng lên rất đáng yêu. Ngón tay nhỏ bé chỉ thẳng vào mặt Dạ, tố cáo với Lạc Y.

"Tì tì, Dạ cứ tranh bế Tiểu Hồ với muội! Hấn bắt nạt muội!"

Dạ đứng ở một bên, trên tay ôm một cục thịt tròn vo đang say ngủ không biết giải thích làm sao. Cuối cùng chỉ có thể cười khổ hể hể nhìn Lạc Y.

Hôm qua Lôi Hồ đột nhiên thông báo nàng cần bế quan vài ngày để cải tạo thân thể. Từ lúc bị thương, dù được Lạc Y chạy chữa nhưng trong thân thể vẫn còn vài chỗ chưa hồi phục hoàn toàn.

Sau khi khế ước với Lạc Y, Lôi Hồ mới tìm ra cơ hội bế quan để cải tạo cơ thể. Vậy nên, nhiệm vụ bế Tiểu Hồ được giao lại cho toàn thể chúng thú trong không gian.

Vấn đề là rất nhiều người muốn bế Tiểu Hồ a!

Lạc Y nhìn Nhược Ly vui đầu vào lòng mình nức nở lại ý vị thâm trường nhìn Dạ một cái, khiến hấn chột dạ mấp máy môi nhưng không biết phải nói gì mới đúng đành nỗ lực cúi đầu dè dặt.

Lạc Y nhếch lên khoe môi mỏng như châm chọc.

Tiểu Cầu từ dưới đất ngồi dậy, lại cùng chúng thú nhìn Dạ bằng ánh mắt xem kịch vui.

Hừ!

Đừng tưởng chúng ta không biết ngươi có ý với Nhược Ly a! Ngươi chính là loài cầm thú, người ta là ấu đồng ngươi cũng dám trêu chọc. Hắc hắc! Để xem ngươi làm thế nào dỗ dành người ta đây!

Chúng thú đang mừng rỡ khi thú gặp hoạ. Còn Dạ thì thấy khô không thể nói. Hắn là thấy Nhược Ly ôm Tiểu Hồ lâu như vậy sợ nàng môi tay có được hay không?

Dạ uất ức ôm Tiểu Hồ đang ngủ say bỏ vào lòng Lạc Y. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve lông bạch ngọc mềm mại của Tiểu Hồ vài cái mới thoả mãn nhường lại cho Nhược Ly.

Aiz, nếu không đưa Tiểu Hồ cho nàng, không biết nàng sẽ khóc thành cái dạng gì nữa a!

Nhược Ly ôm được Tiểu Hồ trong tay, mừng rỡ liền nín khóc, đôi mắt xinh đẹp phấp phấp tròn trĩnh nhìn Dạ một cái khiến Dạ oan ức không thể tả.

Trời chứng giám cho lòng hân a!

Bọn Lăng Ngao nhìn những người trước mắt không nháy một cái. Bọn hắn có thể cảm nhận được uy áp kinh hồn truyền ra từ hơi thở của những người nọ.

Ánh mắt lơ đãng nhìn hai ma thú nhỏ bé giữa đám người lại càng ngạc nhiên hơn. Từ lúc nào ma thú có thể chung sống hoà hợp với con người đến vậy đây?

Bọn Lăng Ngao suy nghĩ mãi mà vẫn thấy rối rắm không biết nguyên nhân. Tuyệt nhiên bọn họ không lường được Lạc Y là Triệu Hồi sư sau một ngàn năm mới lại xuất hiện, và những sinh vật bọn hắn vẫn cho là con người kia thật chất chính là ma thú.

Cũng may mà bọn hắn không suy nghĩ đến, nếu không chắc bọn hắn sẽ đều kinh ngạc muốn ngất đi!

Lạc Y an bài cho Tiểu Hồ xong cũng để ý thấy ánh mắt khó hiểu của chúng ma thú khi nhìn bọn Lăng Ngao. Nàng dùng bí pháp đặc biệt dẫn dò với chúng ma thú vài câu, chúng ma thú đều nhu thuận không để ý bọn Lăng Ngao nữa.

Chủ nhân có chủ ý riêng của người a!

Lạc Y quay đầu nhìn bọn Lăng Ngao vẫn đang kinh ngạc, uy nghiêm nói.

"Đi theo ta!"

Trong lúc đó Lạc Y đã bộc phát lên khí tức cường giả của mình.

Bọn Lăng Ngao đều chấn động, bọn hắn biết nàng thật sự có tài, nhưng nghĩ thế nào cũng không ngờ uy áp của nàng đáng sợ như vậy.

Nàng là đang ở cấp bậc nào đây? Cấp chín hay là Thống Lĩnh? Nàng mới bao nhiêu tuổi chứ?

Kể từ lúc Lạc Y phóng thích ra uy áp, bọn Lăng Ngao trong tâm đều lan tràn một lòng tin phục, một chút nghi kỵ cuối cùng cũng biến mất.

Nàng nhất định có thể làm được những điều nàng nói! Nhất định!

Lạc Y dẫn nhóm Lăng Ngao đến Tu Luyện tháp nàng nhờ Bạch Phong kiến tạo trong không gian.

Toà tháp cao vút gồm mười một tầng được khảm ngọc thạch xinh đẹp mà cao quý, mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy ngọc thạch màu xanh lam biến hoá thành những màu sắc của Thập nguyên tố. Lần lượt tầng thứ nhất đến tầng thứ mười là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi, Băng, Phong, Quang, Âm. Tầng thứ mười một chỉ được bao bọc bởi một mảng trong suốt. Cái này đương nhiên là để cho Lạc Y tu luyện: Hỗn Độn lực.

Cũng giống như tu luyện tháp ở học viện. Nơi đây tập trung nguồn năng lượng nguyên tố dồi dào nhất trong không gian, là nơi thích hợp nhất để tu luyện.

Lạc Y để mặc bọn Lăng Ngao đi hết từ kinh ngạc này tới kinh ngạc khác. Đương nhiên, những điều họ đang thấy vượt quá sự tưởng tượng mà người bình thường có thể nghĩ ra.

Lạc Y đợi cho bản thân mọi người đều đã bình tĩnh mới mở miệng nói.

"Các ngươi đang ở là không gian của ta! Ở đây thời gian nhanh hơn bên ngoài 365 lần, có nghĩa là bên ngoài được một ngày, trong không gian đã là một năm! Các ngươi cũng thấy điều kiện tu luyện ở đây như thế nào rồi, nếu như các ngươi còn không thăng cấp được chính là đồ bỏ đi!"

Mọi người nghe thấy thời gian ở không gian so với bên ngoài khác biệt thì rất hưng phấn, cũng chủ động bỏ qua câu cuối cùng của Lạc Y, hào hứng hỏi

nàng.

" Bây giờ, chúng ta sẽ tu luyện thế nào?"

Lập Khiêm cất tiếng hỏi. Hắn bây giờ sẽ không kinh ngạc nữa đâu vì tất cả những gì xuất hiện bên cạnh Lạc Y đều đáng kinh ngạc. Nếu bọn hắn tiếp tục kinh ngạc sẽ ghen kinh ngạc mà chết cũng nên.

Lạc Y cười nhẹ. Hời đúng lúc lắm!

" Các ngươi vẫn đi học như bình thường. Không thể để người khác nghi ngờ! Ngoài giờ học thì đến tìm ta! Các ngươi vừa tu luyện vừa phải cố tu vi với những người các ngươi vừa Thấy. Nhưng trước hết chúng ta phải làm là..."

Lạc Y bình đạm lướt mắt nhìn mọi người, nói ra từng chữ.

" Cái tạo thể chất!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thăng Cấp Tập Thể

" Cái tạo thể chất? Là cường độ thân thể sao?"

Bạch Khiêm nghi hoặc hỏi lại.

Lạc Y gật đầu.

" Chính là như vậy!"

Nghe Lạc Y xác định Cổ Ân Kỳ không khỏi có chút khó hiểu. Trong mấy người bọn họ chỉ có Lăng Ngạo là ma vũ song tu, còn lại đều là ma pháp sư thuần túy.

Luyện tập cường độ thân thể không phải là việc của chiến sĩ thôi sao?

Lập Khiêm và Lăng đều trầm mặc chờ Lạc Y giải thích. Bọn hắn tin Lạc Y làm việc có lí do của nàng.

Lạc Y chỉ nhìn qua cũng biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì. Khoé môi nhẹ nhàng nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

Đôi mắt đen láy trong suốt dừng lại trên người Bạch Thừa Vũ, ngón tay xinh đẹp chỉ thẳng vào mặt hắn, giọng nói như ra lệnh.

" Ngươi... Công kích ta đi!"

" Hừm?"

Bạch Thừa Vũ ngẩn người, có chút cảm giác mình nằm không cũng trúng đạn. Cố gắng cười gượng gạo, vẻ mặt đáng thương hề hề.

" Lạc Y..."

" Yên tâm, chỉ là khảo nghiệm thôi!"

Lạc Y ngang ngược ngắt lời. Bạch Thừa Vũ muốn ghen. Yên tâm? Có thể yên tâm được sao? Nàng ở cấp bậc nào mà hắn thì ở cấp bậc nào đây?

" Ngươi, nhẹ tay thôi!"

Bạch Thừa Vũ cố gắng nhắc nhở một câu. Hắn biết lúc này hắn có muốn trốn cũng không được nữa!

Lạc Y cười cười gật đầu, lộ ra vẻ mặt vô cùng hiền hoà, dịu dàng.

" Được! Ta không công kích ma pháp đâu!"

Vẻ mặt này của nàng khiến cả bọn Lăng Ngạo đều muốn ghen. Nguyên bản lúc thấy Bạch Thừa Vũ luôn lạnh nhạt, thanh nhã lại làm ra vẻ mặt chó con

sợ chết đã khiến bọn hán sợ hãi lắm rồi. Nhưng rõ ràng nỗi sợ hãi đó không đủ kích bọn hán bằng vẻ mặt tươi cười dịu dàng của Lạc Y.

Bọn hán cảm thấy Bạch Thừa Vũ thâm, thật sự sẽ vô cùng thâm!

Bạch Thừa Vũ nhận được bảo đảm của Lạc Y len lén thở dài một hơi. Nàng nói nàng không công kích thì hán yên tâm rồi, có lẽ nàng thật sự chỉ muốn khảo nghiệm hán thôi.

Bạch Thừa Vũ suy nghĩ rất ngây thơ mà quên mất nghiền ngẫm ý tứ rõ ràng về câu nói của Lạc Y.

Nàng nói là "Không công kích ma pháp" thì không có nghĩa là nàng không đánh! Nàng chính là công kích sức mạnh a!

Bạch Thừa Vũ được kiến thức sức mạnh của một sát thủ thì chỉ có thể gói gọn trong vòng ba câu.

Câu đầu tiên... Thâm!

Câu thứ hai... Rất thâm!

Câu thứ ba... Vô cùng Thâm!

Đáng tiếc giờ này hán vẫn chưa nhận ra nguy hiểm đang đến gần mà chuyên tâm tập trung ma pháp trên bàn tay mình.

Tuy rằng Bạch Thừa Vũ mới ở cấp bốn hậu kì nhưng hán sở hữu Quang nguyên tố hiếm có, tư chất và khả năng đều xem như không tệ. Nhất là Quang nguyên tố khi tác chiến sẽ có uy lực hơn các nguyên tố khác, vì khắc chế của nó là Âm nguyên tố cũng là một nguyên tố hiếm.

Hơn nữa, Bạch Thừa Vũ đã tinh luyện ma pháp. Về cơ bản, Quang nguyên tố của hán đã gần như tinh khiết. Nếu giao chiến với đồng hệ ma pháp sư cùng đẳng cấp thì khả năng chiến thắng của hán cao hơn.

Nhưng, đó chỉ là nếu, còn sự thật thì ...

Bạch Thừa Vũ còn chưa kịp ngưng tụ nguyên tố thành công thì bóng đánh xinh đẹp của Lạc Y đã biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Bạch Thừa Vũ ngỡ ngác, không hiểu tại sao vừa rồi nàng còn đứng ở đó mà bây giờ lại biến mất như chưa từng tồn tại.

Xung quanh không gian bất chợt vang lên tiếng hút khí. Cố Ân Kỳ mấp máy môi nói ra hai chữ "cẩn thận" nhưng đã quá trễ!

Oanh!

Tiếng va chạm vang lên vô cùng đỉnh tai. Bạch Thừa Vũ còn chưa kịp phân tích xem Cố Ân Kỳ muốn nói gì thì bị một đạo kinh lực cường đại đánh vào bên hông khiến hán đau muốn trợn mắt theo đúng quán tính bay lên theo hình vòng cung rồi rơi phịch xuống đất.

Bọn Lăng Ngao thấy Bạch Thừa Vũ thê thảm không nỡ nhìn liền thở phào một hơi.

May mắn, may mắn mình không phải là vật thí nghiệm! Nếu bị trúng kích đó không chừng sẽ bị liệt luôn.

Tuy rằng bọn họ biết Lạc Y rất biết nặng nhẹ, nhưng vẫn không nhịn được run rẩy.

Tốc độ nhanh! Ra tay chuẩn! Gặp quỷ rồi!

Bạch Thừa Vũ chật vật từ dưới đất đứng lên, tay phải vẫn còn đỡ ở bên hông. Lúc trước, Bạch Thừa Vũ là hình tượng tuần tú lạnh lùng mà bây giờ hán đang trong tình trạng mặc một thân bạch y xộc xệch, trên gương mặt và phía dưới tà áo dính đầy bụi bặm, dải lụa buộc mái tóc dài đen bóng cũng tuột ra khiến cho mái tóc cứ như vậy loà xoà xoắn xít vào nhau.

Hình tượng này, phong vị này... Thật không dám khen tặng!

Bạch Thừa Vũ vừa buộc lại tóc, chỉnh trang lại y phục vừa uất ức nhìn Lạc Y giống như tiểu tức phụ vừa mới bị chồng ruồng bỏ.

Vươn tay ra lau mặt, hán vừa cười khổ. Là hán đánh giá quá cao mức độ lương thiện của nàng. Nàng nói nàng không công kích ma pháp không phải là nói nàng sẽ không công kích. Nàng không hề nói dối mà là hán quá ngu!

Nhưng, ai mà ngờ được một tiểu cô nương yếu đuối kia lại là chiến sĩ chứ?

Trước đây hán nghe nói nàng đăng kí huấn luyện chiến sĩ hán còn không tin a!

Thâm! Quá thâm! Cực kì thâm!

Lạc Y phui phui tay, vẻ mặt tự nhiên giống như người vừa rồi hung thần ác sát vốn không phải là nàng.

"Các người nhìn thấy chưa? Ở đại lục này ma pháp sư đứng vị trí cao hơn chiến sĩ. Nhưng nếu ma pháp sư bị chiến sĩ công kích trực diện thì lại không

chịu nổi một kích. Các người muốn có kết cục như Bạch Thừa Vũ sao?"

Thái độ của Lạc Y vô cùng nghiêm túc, lời nói lại đúng lý hợp tình khiến mọi người theo bản năng tưởng tượng lại tình cảnh vừa rồi, không khỏi rung mình một cái.

Lạc Y luôn đứng a!

Lúc này, trong suy nghĩ của mọi người, Lạc Y đã có dấu hiệu Thần hoá, nhưng, nếu để ý kỹ, người ta có thể ngay lập tức thấy trong mắt Lạc Y lộ ra vẻ giảo hoạt, hả hê của người đang làm chuyện xấu.

Nàng trước đây từng ghi thù Bạch Thừa Vũ a! Hẳn lúc nào cũng lạnh lùng như Trích Tiên, dùng ánh mắt cao hơn đầu nhìn người khác... Hôm nay nhân tiện chinh hấn một chút!

Bạch Thừa Vũ không biết suy nghĩ của Lạc Y. Hắn đang cẩn thận ngấm lại lời nói của nàng, chợt giống như ngộ đạo, hai mắt sáng bừng lên như tìm ra chân lý tối cao của cuộc đời.

Hắn nào hay lúc này Lạc Y đang cười vô cùng đắc ý, còn hắn bị bán còn giúp người ta đếm tiền a!

Lạc Y hài lòng với biểu hiện của mọi người, vung tay xuất ra bốn viên đan dược, đưa cho mỗi người một viên.

"Từ ngày mai rảnh rồi đều phải luyện tập với nhóm người kia! Bọn hắn sẽ không lưu tình, đánh cho các người chỉ còn một hơi thở mới thôi! Các người tiến vào tầng phù hợp trong tháp tu luyện, đem viên đan dược này nuốt vào! Rõ chưa?"

Bọn Lăng Ngao đáp một tiếng, nghiêm túc nhận lấy viên đan dược, nâng niu như sợ sảy tay thì nó sẽ bị rơi mất.

Đan dược ở Apollo đại lục vô cùng quý giá mà đan dược do Lạc Y đưa chắc chắn không phải loại bình thường.

Từng người, từng người tiến vào tháp tu luyện, không bao lâu sau những tiếng nổ oanh liên thanh vang lên. Với khí thế này mà ra bên ngoài, hẳn sẽ gây cho đại lục một hồi sục sôi, náo động.

Ai trong hoàn cảnh này không hưng phấn thì chính là kẻ có đầu óc không bình thường.

Bọn Lăng Ngao là những người đầu óc rất bình thường, lúc này đang hưng phấn điên cuồng.

Vốn lúc đầu bọn hắn đã nhận định đan dược này không phải là loại bình thường. Nhưng khi nuốt vào rồi bọn hắn mới biết, đây đương nhiên không phải đan dược bình thường, mà nó là đan dược có hiệu quả nghịch thiên!

Lạc Y quả nhiên là người không gì làm không được. Bí mật của nàng đủ khiến người khác không ngừng kinh hãi a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Lãnh Hàn Thần Phát Uy.

Đêm tại Bạch Vĩ thành

Bạch Vĩ thành cũng là một khu vực nằm ngoài kiểm soát của tứ đại cường quốc giống như Thánh Điện.

Nghe kể rằng hơn hai trăm năm về trước có một vị tướng quân họ Lãnh là người văn thao võ lược, tài năng vô lượng. Vị tướng quân này đã cống hiến cả đời phục vụ cho Đế Quốc Huyền quốc.

Sau này khi vị tướng quân này đã gần được trăm tuổi, mới xin hoàng đế Huyền quốc cáo lão hồi hương. Hoàng đế Huyền quốc cảm sự trung thành của ngài ban thưởng phú quý vô cùng, tước lộc trăm món, vàng bạc phủ phê, hầu tước muôn đời. Đó là vinh sùng hiếm thấy trong tất cả các triều đại.

Thế nhưng, vị tướng quân này lại luôn kiên quyết không nhận bổng lộc, mà chỉ xin lấy một mảnh đất nhỏ, để mình được an hưởng tuổi già, con cháu có nơi để trở về.

Hoàng đế Huyền quốc cho rằng vị tướng quân chinh chiến sa trận cả đời, nay lại muốn trở về cuộc sống điền viên thôn dã của kẻ ẩn sĩ. Nên ngay sau đó liền cấp cho vị tướng quân một phủ thành gọi là Thành Phong Hoa, rồi đổi tên thành Bạch Vĩ thành làm lễ ban cho vị tướng quân. Thậm chí, Hoàng đế Huyền quốc còn trực tiếp cắt mảnh đất đó ra khỏi địa phận Huyền quốc, ban thêm đặc quyền cho vị tướng quân đó trở thành địa chủ độc lập quản lý thành Bạch Vĩ.

Từ đó, Thành Bạch Vĩ trở thành đất riêng của nhà họ Lãnh, truyền lại cho con cháu muôn đời.

Trải qua hơn hai trăm năm, thành Bạch Vĩ ngày xưa đã dần dần trở nên lớn mạnh. Có nhà họ Lãnh làm chủ, nơi đây cho ra đời rất nhiều nhân tài kiệt xuất, có nhiều cống hiến lớn cho Huyền quốc.

Nhưng... Cái gì lớn mạnh quá cũng sẽ bị người ta nghi kỵ, đề ý. Nhất là gần đây Bạch Vĩ thành bồng dung nổi danh, không những mạnh lên nhờ có nhiều nhân tài, mà còn trở thành mạch máu giao thương kinh tế quan trọng của tứ đại cường quốc, phát triển vô cùng.

Chính điều này đã thúc đẩy tâm tư Quốc quân Huyền quốc nảy ra lòng tham, hẳn muốn bỏ qua di huấn của tổ tông, thu thập lại thành Bạch Vĩ.

Đương kim hoàng đế Huyền quốc có chủ ý riêng. Hẳn không ngừng tàn phá, mua chuộc, dụ dỗ Lãnh gia. Biện pháp mềm rắn đều sử dụng qua nhưng không mấy hiệu quả. Cuối cùng, hoàng đế Huyền quốc quyết định làm mai một đi dòng máu của nhà họ Lãnh. Chỉ cần lật đổ nhà họ Lãnh thì thành Bạch Vĩ đã có cơ hội lấy về.

Âm mưu đen tối cứ như vậy sinh ra.

Nhà họ Lãnh gánh chịu những ám toán ngầm của hoàng đế Huyền quốc, vốn đã không được hưng thịnh như ban đầu.

Hơn nữa, đương nhiệm gia chủ nhà họ Lãnh_ Lãnh Dật Triết lại là người yếu đuối và thiếu chủ kiến. Lãnh Dật Triết vừa mới tang vợ không lâu, hoàng đế Huyền quốc đã ban tặng công chúa vì thế tử. Ngoài mặt là ban ân, vinh sủng nhưng thật tế lại chính là âm thầm cài người của mình vào, khống chế Lãnh gia.

Bước đầu kế hoạch đã thành công, lúc này, hoàng đế Huyền quốc lại nhắm vào hậu nhân đời này của Lãnh gia_ Lãnh Hàn Thần.

Cuộc sống của Lãnh Hàn Thần mấy ngày nay cũng không hề dễ chịu!

Tại Hàn Viên.

Hàn Viên là địa phương sinh hoạt của Thiếu chủ Lãnh gia. Trước đây Hàn Viên thuộc về tiền phu nhân của Lãnh Dật Triết_ Hàn Nhu. Từ bảy năm trước, khi tiền phu nhân đột nhiên mất đi, thì thiếu chủ Lãnh gia đã đến ở tại nơi này.

Người ngoài không mấy ai biết về vị Thiếu chủ này. Nghe nói hẳn chỉ là một kẻ phế vật, chỉ thích cuộc sống phù phiếm, trêu hoa ghẹo nguyệt nên thường không xuất hiện tại Lãnh phủ.

Lại có người nói, vị Thiếu chủ này là một võ si. Hẳn không muốn sống gò bó tại Lãnh phủ mà đi khắp các quốc gia trao đổi võ học.

Nói chung, mặc kệ là nguyên nhân gì, nhưng Lãnh Hàn Thần vừa về phủ thì phong ba lại được nhắc lên cuộn cuộn.

Đêm.

Lãnh Hàn Thần nằm trên trường kỉ. Hẳn mặc trên người là một bộ trung y trắng muốt, mỏng manh. Nhìn qua có vẻ phảng phất phong vị của một công tử mảnh mai, yếu ớt, nhưng lại ẩn giấu một khí tức cường đại kinh người.

Lãnh Hàn Thần là người muốn có gia thế có gia thế, muốn có dung mạo thì có dung mạo. Nên cho dù không ai biết được tu vi của hẳn như thế nào, bởi họ chưa bao giờ thấy hẳn thăng cấp nhưng vẫn không ngăn được khát khao của nhiều nữ tử đối với hẳn.

Lãnh Hàn Thần là ai chứ? Là hậu nhân duy nhất của Lãnh gia_ Thành chủ thành Bạch Vĩ đây.

Thanh thế của thành Bạch Vĩ lớn như vậy, thì cho dù Thiếu chủ thật sự là kẻ phế nhân trong thế giới cường giả vì tôn này cũng chẳng ai dám hó hé ra lời không hay gì!

Lãnh Hàn Thần đã vô tình nhắc lên mộng xuân trong lòng vô số thiếu nữ. Thế nhưng hẳn vẫn là một dạng vô tâm vô phế, không hề quan tâm đến ánh mắt của những thiếu nữ nhìn hẳn đều chứa đựng tâm tư vô cùng khát khao.

Lãnh Hàn Thần vô tâm mà cũng chẳng có một ai dám tiến lên chủ động.

Trước đây có một thiếu nữ không biết là vô tình hay cố ý ngã vào trong ngực hẳn. Hẳn không những đẩy thiếu nữ ra, trực tiếp đi thay quần áo, còn cho thị vệ loạn côn đánh thiếu nữ kia một trận, nài ta về đến nhà thì trút hơi thở cuối cùng chết rồi.

Sau sự kiện đâm máu kia quả thật không ai dám tùy tiện tiếp cận Lãnh Hàn Thần. Chỉ còn thiếu nước xem hẳn như vị thần, cao không với tới, mơ ước được nhưng không chạm vào được.

Có điều, gần đây có vài kẻ không an phận nổi rồi!

Lãnh Hàn Thần nằm trên trường kỉ rất lâu mà vẫn chưa thể ngủ nổi. Hẳn gác tay lên trán, nhìn lên trần nhà thật lâu không chớp mắt một cái. Đôi mắt từ sắc mông lung lộ ra một tia dịu dàng.

Người bình thường sẽ không biết hẳn suy nghĩ cái gì mà lại có biểu cảm dịu dàng như thế vì Lãnh Hàn Thần không bao giờ để lộ cảm xúc của mình ra bên ngoài.

Duy chỉ những chuyện liên quan đến Lạc Y, hắn mới để lộ ra sự dè dặt và sùng nịnh như thế.

Hắn thật nhớ nàng nha!

Mới xa có mấy ngày nhưng Lãnh Hàn Thần đã thấy nhớ Lạc Y rồi. Nhớ những lúc nàng cười, nàng xấu hổ, nàng cường thế, nàng làm chuyện xấu... Muôn ngàn về mặt linh động, đáng yêu của nàng liên tục truyền vào đầu hắn.

Lãnh Hàn Thần thật sự rất muốn gặp Lạc Y.

Nếu không phải mấy ngày hôm nay hắn phải lo xử lý nhiều vấn đề xảy ra trong gia tộc, và có nhiều người tới gây phiền toái, hắn chắc chắn sẽ chạy đi gặp nàng.

Hắn vô thức bỏ qua lời đe dọa của Lạc Y. Cùng lắm hắn để nàng đánh vài cái là được rồi!

Đúng lúc Lãnh Hàn Thần đang nhớ Lạc Y, ngoài cửa vang lên tiếng vang làm hắn thấy cực kì bất mãn.

Hắn ghét nhất là có người xen vào chuyện giữa hắn và Lạc Y.

Cửa sổ lay động vài tiếng. Âm thanh rất nhỏ nhưng lại không thể nào tránh khỏi thính giác của Lãnh Hàn Thần.

Trên khe cửa lộ ra một cái lỗ nhỏ, một cái ống được đặt vào, xỏ xuyên qua. Một làn khói nhàn nhạt từ cái ống thổi vào phòng.

Lãnh Hàn Thần nhíu mày cười lạnh. Hắn là luyện đan sư bao lâu nay, bây giờ mới thấy có người dùng Mê Huyền được đối phó hắn.

Loại thuốc hạ cấp ấy đem cho hắn, hắn còn chán ghét phải cầm.

Bắn tay!

Bên ngoài thổi tắt cả khói độc vào trong phòng, liền áp tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh.

Một giọng nam từ trung niên cất lên.

"Nhị ca, ca nói hắn đã ngủ chưa?"

Giọng nam nhân thứ hai lại vang lên, cực lực đề thấp, quát khê.

"Người sao lại nói to như vậy? Lỡ có người nghe thấy thì sao?"

Nam tử vừa rồi rõ ràng bất mãn, hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng nói.

"Biết? Biết thì đã thế nào? Cái tên Dật Triết kia chẳng qua là kẻ vô năng yếu đuối, hắn sẽ làm được gì a? Và lại chúng ta làm theo lời hoàng đế cũng không có gì xấu, là giúp kẻ quái gở kia nạp thiếp a!"

Nam tử trung niên còn lại lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nên không tiếp tục nói nữa. Hắn chuyên chú áp tai vào cửa sổ, thấy trong phòng không có động tĩnh gì mới quay lại nhìn nữ nhân nhu nhược, cúi thấp đầu đứng đằng sau.

"Hoàng đế chắc đã nói qua ngươi phải làm gì rồi chứ? Nhớ hầu hạ người bên trong cho tốt."

Tiểu cô nương nhu nhược cúi đầu càng thấp, trong đôi mắt lại xẹt qua tia âm lãnh, nhưng vẫn giả vờ yếu đuối áp ứng.

"Vâng... Nô tì... Biết a!"

Hai nam tử đều không thấy ánh mắt của tiểu cô nương. Bọn hắn có chút chán ghét nàng nhu nhược nhưng cũng không có biện pháp liền tiến lên cửa chính, len lén mở cửa đi vào trong.

Khi cả ba người đều bước vào thì bị một đạo kinh lực bất ngờ ập đến khiến bọn họ ngã ngửa. Kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm đâm vào lòng từng người khiến bọn hắn vô cùng sợ hãi.

"Các ngươi ngại mệnh mình quá dài rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tính Kế Ta? Được, Diệt!

Chương 67:

"Các người ngại mệnh mình quá dài rồi sao?"

Âm thanh âm hàn như vang vọng từ địa ngục khiến cả ba người đang bị kinh lực đè ép sợ hãi muốn chết.

Căn phòng nguyên bản tối om lúc này sáng bừng lên nhờ năm viên Minh Châu cỡ lớn đã làm nổi bật thân hình thon dài đang ngồi trên trường kỉ. Hắc Lôi biếng dựa đầu vào vách tường khắc hoa văn thần long bên cạnh. Ánh mắt chưa bao giờ liếc nhìn ba người nằm rạp xuống đất, giống như chỉ cần nhìn một cái sẽ khiến mất hấn nhiễm bản.

Bây giờ, hai người đàn ông trung niên đã vô cùng sợ hãi. Bọn chúng đang mặc y phục dạ hành vì bị kinh lực đè ép chặt vật không chịu nổi, khăn che mặt cũng lỏng lẻo tùy thời đều muốn rơi ra.

Hai người thật muốn vươn tay giữ lại khăn che, hoặc quay người đi chạy trốn thật xa. Thế nhưng bây giờ động đậy ngón tay đối với bọn chúng cũng là một chuyện khó chứ đừng nói là có sức bỏ chạy.

Trong lòng bọn hấn bây giờ rất sợ hãi. Hoá ra vị Thiếu chủ Lãnh gia này không những không phải phế vật mà hấn chính là nhân tài kinh thiên.

Bọn hấn luyện võ cả đời đã đạt đến cấp chín hậu kì đỉnh phong nhưng đứng trước mặt vị Thiếu chủ chưa đến mười tám mà muốn động lại động không được.

Vị Thiếu chủ này rốt cuộc là đã ở cấp bậc nào?

Thiếu nữ thân hình bé nhỏ nhu nhược nằm rạp xuống đất lúc này các khớp xương đều đã muốn vận vẹo, đau đớn.

Nàng ta vốn có học qua một chút ma pháp, nhưng học nghệ không tinh tường lắm. So với hai gã ngu ngốc đã quá chặt vật kia nàng còn muốn chặt vật hơn.

Trong đáy mắt của tiểu thiếu nữ nhu nhược xẹt qua tính kế. Trong lúc vô thức, cây đoản đao giấu trong tay áo được nắm lại càng chặt.

Hoá ra Thiếu chủ của Lãnh gia không phải phế vật mà là một hạng người tâm cơ đủ sâu. Hấn ẩn hình như vậy là để thoát khỏi khống chế của quốc quân Huyền quốc hay sao?

Hấn lảm!

Nếu không trực diện giết được hấn thì nàng sẽ đánh lén. Nàng không tin thế gian lại có nam tử qua được ái mỹ nhân.

Trong tâm của vị thiếu nữ nhìn qua nhu nhược đã định ra mưu kế. Nhưng đáng tiếc, chiêu bài tưởng như hoàn hảo kia sử dụng với ai cũng được, nhưng với Lãnh Hàn Thần hấn phải bóp chết từ trong trứng nước.

Hấn vốn không phải nam nhân bình thường!

Lãnh Hàn Thần nâng tay miết nhẹ lên chiếc khuyên tai từ sắc khiến nó nhẹ run run vài cái. Hấn biết, đây là phản ứng từ chiếc khuyên của Lạc Y. Không biết hấn đi lâu như vậy, nàng có chút nào nhớ đến hấn không a?

Khoé môi mỏng tà mị không khỏi nhếch lên thành một nụ cười. Hấn đang rất nhớ nàng, nhưng lại có những con chuột chạy ra phá mất tâm tình của hấn.

Thật chán sống!

Lãnh Hàn Thần nâng mắt, đôi thủy mâu từ sắc phát ra tia sáng long lanh vừa xinh đẹp vừa quý dị. Hấn từ trên trường kỉ đứng lên, bước từng bước nhàn nhả đến trước mặt ba người.

Lãnh Hàn Thần không vội không gấp bước đi lại khiến cho ba người nằm dưới đất thống khổ như trải qua cực hình lăng trì.

Bóng lưng tuấn mĩ thon dài càng ngày càng phóng đại trước mắt, phảng phất có hơi thở âm hàn lạnh buốt của Tu La địa ngục.

Đạo kinh lực đè ép trên người bọn hấn không những không mất đi mà còn có xu hướng tăng cao hơn. Điều này làm cho xương cốt của bọn hấn cũng vận vẹo thành đoàn tạo ra những tiếng răng rắc chát chúa đỉnh tai.

Đau đớn khiến bọn hấn đều muốn ngất đi, nhưng thống khổ thì vẫn không hề dứt.

Lãnh Hàn Thần vươn tay muốn giật đi khăn che mặt của hai nam tử. Nhưng không biết suy nghĩ gì mà ngừng lại giữa chừng.

Hấn vung nhẹ tay, một đạo kinh phong ập tới đem khăn che mặt của hai nam tử trung niên thổi bay lộ ra hai gương mặt già nua đang vận vẹo vô cùng khó coi.

Là Nhị trưởng lão và Thất trưởng lão Lãnh gia!

Lãnh Hàn Thần không để lộ vẻ ngạc nhiên, thong thả đứng lên trở lại bàn trà, rót một tách trà từ từ nhâm nhi.

"Các ngươi đã nhận lợi lộc gì từ câu hoàng đế kia mà dám làm chuyện như vậy? Hừm?"

Lãnh Hàn Thần xoay xoay tách trà, giọng nói bình đạm không lộ ra mừng giận nhưng lại giống như chứa dao găm đâm vào lòng người, khiến bọn hắn kinh hãi run lên bần bật.

"Không có, Thiếu chủ, chúng ta chỉ muốn giúp đỡ ngươi..."

Thất trưởng lão vội vàng phân trần, nhưng chưa nói hết câu đã bị nụ cười của Lãnh Hàn Thần cắt ngang.

"Giúp ta nấp thiếp? Cánh tay ngươi quá dài rồi phải không? Còn dám dùng Mê Huyền hương đánh lên ta! Nhà họ Lãnh đối xử với các ngươi như thế nào mà ngươi dám có tâm thuật bất chính? Hôm nay ta quyết định thanh lý môn hộ! Ngươi đâu?"

Lãnh Hàn Thần vừa nói xong, trong phòng liền xuất hiện thêm ba ám vệ. Hai ám vệ tiến tới đem Nhị trưởng lão, Thất trưởng lão lôi đi.

Nhị trưởng lão ban đầu còn giả vờ trấn tĩnh, bây giờ lại không thể nào bình tĩnh nổi. Hắn không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi kìm kẹp nhưng đều vô dụng, liền không để ý hình tượng hết lên.

"Chúng ta là trưởng lão Lãnh gia, ngươi không có quyền đối với chúng ta như vậy!"

Lãnh Hàn Thần nghe âm thanh kia cảm thấy thật khó nghe. Nhấp một ngụm trà, cười lạnh.

"Ngày xưa các ngươi là trưởng lão Lãnh gia, ngày nay các ngươi không bằng con chó canh cửa. Chó còn biết trung thành, các ngươi không biết!"

Tiếng cười lạnh cùng giọng nói kia đánh vào tâm hai người. Gương mặt của bọn chúng lúc này nhẫn nhúm, tràn ngập hối hận.

Đúng, bọn chúng là trưởng lão danh vọng, được mọi người kính nể ở Lãnh gia, mà lại khom mình đi làm con chó cho hoàng đế Huyền quốc. Bọn hắn mà có mệnh hệ nào, gã câu hoàng đế đó cũng không đau lòng, biết đâu còn mắng bọn hắn là vô dụng đâu.

Đi sai một bước, thua cả bàn cờ!

Hai trưởng lão vẻ mặt xuống sắc, mặc kệ hai ám vệ đem bọn họ lôi đi.

Lãnh Hàn Thần không nhìn bọn họ, cũng không quan tâm họ có hối hận hay không. Đã dám động đến trên đầu Lãnh Hàn Thần hắn thì trả giá chính là đại giới.

Tính kế hắn? Được! Chỉ có một kết quả... Diệt!

Lúc này tầm mắt Lãnh Hàn Thần rơi vào người thiếu nữ nằm rạp trên đất, trong đáy mắt là vẻ chán ghét, kinh tởm thật sâu.

Nữ nhân trừ Y nhi của hắn, tất cả đều là rác rưởi!

Nhìn cũng thấy bẩn!

Tiểu thiếu nữ thấy Lãnh Hàn Thần nhìn mình, lại cho rằng hắn để ý đến mình. Nội tâm từng trận nở hoa lan tràn. Nàng từ nhỏ đã xinh đẹp, lại am hiểu thuật giường chiếu. Nam nhân nào lại có thể thoát khỏi mị hoặc của nàng đây?

Vị thiếu nữ trang thành bộ dáng diễm đam đáng yêu, đôi mắt to ngập nước phiếm hồng nhưng vẫn ẩn ý quăng cho Lãnh Hàn Thần mị nhãn.

Hừm, Thiếu chủ này cũng quá tuần tú đi, để cho hắn bồi nàng một đêm rồi giết đi cũng không muộn!

Lãnh Hàn Thần nhìn vẻ mặt của thiếu nữ làm sao không biết nàng suy nghĩ gì. Gương mặt tuần tú vốn đã phủ băng hàn nhìn lại càng thêm lạnh.

Hắn ra lệnh cho hắc y ám vệ đứng hầu một bên.

"Lấy thanh đoản đao trong tay áo nàng ta ra cho ta! Còn người... Đem cho chó ăn!"

Tiểu thiếu nữ đang hoài xuân mặt mày phút chốc cứng đờ. Lẽ nào hắn không những không bị mình mê hoặc mà còn biết trước mục đích của nàng.

Ám vệ chấp tay phụng lệnh tiến tới, nhanh gọn đem tiểu thiếu nữ đánh ngất. Đem đoản đao giấu trong tay áo dâng lên rồi đem người nhảy lên cửa sổ bay ra ngoài.

Lãnh Hàn Thần cầm thanh đoản đao, lấy khăn tay ra lau đoản đao thật sạch sẽ.

Đoàn đao này cũng được xem là bảo khí, nhưng cũng không đủ để hấn để vào mắt.

Có lẽ, Lạc Y sẽ thích a!

Lãnh Hàn Thần cười dịu dàng, đem bảo đao bỏ vào hộp gỗ Tủ Đàn trầm trở vô cùng xinh đẹp mà không ngăn được hưng phấn. Đợi hấn giải quyết xong những chuyện râu ria này, hấn sẽ đến tìm nàng. Hấn đem theo lễ vật, hấn nàng không nỡ cầm cửa hấn a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 68: Lãnh Hàn Thần Về Tới Cửa

Lạc Y không biết chút gì về những chuyện đang xảy ra với Lãnh Hàn Thần.

Nàng lúc này đang ngồi vắt vẻo trên một thân cây, vừa vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Hổ vừa nhìn trận quyết đấu không cân sức ở đằng xa.

Sau khi dùng Tẩy Tủy đan, cơ thể của bọn Lăng Ngạo thay đổi rõ rệt, kinh mạch đều mở rộng ra gấp ba lần so với bình thường, cường độ cơ thể, xương cốt cũng dẻo dai mạnh khỏe hơn.

Lăng Ngạo lúc này đã đạt tới cấp bảy ma pháp sư sơ kỳ, Lập Khiêm cũng đồng dạng đột phá cấp bảy nhưng so với Lăng Ngạo vẫn yếu hơn một chút. Bạch Thừa Vũ lên đến cấp sáu trung kỳ, Cổ Ân Kỳ cũng đồng dạng.

Thật ra, Cổ Ân Kỳ có cấu trúc thân thể đặc biệt. Từ nhỏ cơ thể của nàng ta đã có chế độ tự lọc tạp chất do đó tác dụng của Tẩy Tủy đan lên cơ thể nàng ta không nhiều.

Bù lại, khi tẩy tủy, đan dược đã thẩm thấu qua đường kinh mạch thay đổi một số cấu trúc cơ thể của Cổ Ân Kỳ khiến nàng ta có thể sử dụng triệt để những nguyên tố mà nàng ta cảm nhận được.

Bây giờ nàng ta đã trở thành tam hệ ma pháp sư a!

Kết quả này xem như không tệ!

Dù rằng thành tích này cách yêu cầu của nàng vẫn còn khá xa nhưng nàng không tin bọn họ không làm được.

Không nói đến việc bọn họ từ nhỏ đã là những thiên tài tu luyện, chỉ cần dựa vào không gian và cách tu luyện này thôi cũng đủ hơn hẳn người bình thường.

Tạp chất trong cơ thể cũng đã được tinh lọc thải hết ra ngoài. Sau này, trong quá trình bọn hấn tu luyện hay thăng cấp đều dễ dàng hơn rất nhiều.

Tiểu Cầu không biết từ lúc nào nhảy lên vai Lạc Y nhìn cảnh chiến đấu hỗn loạn phía trước khẽ hừ một tiếng!

Tên Thiếu Tà thói tha kia chỉ biết bắt nạt kẻ yếu! Ta khinh!

Thiếu Tà không hề hay biết mình bị Tiểu Cầu thăm rủa trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, hấn đang giơ chân đạp mạnh vào mũi Bạch Thừa Vũ khiến Bạch Thừa Vũ ngã phịch xuống đất.

Bạch Thừa Vũ lúc này so với lúc bị Lạc Y đánh còn muốn thảm thương hơn.

Thiếu Tà xách Bạch Thừa Vũ lên thoải mái giống như xách một con gà con. Miệng không ngừng mắng.

"Ngươi a, cái tên Tiểu Bạch Kiếm này, ngươi sáng giờ chưa ăn cơm sao? Hồi nãy tay ngươi để đi đâu vậy? Muốn lộ điểm yếu cho người ta đánh hả? Tới! Hôm nay lão tử ta quyết tâm dạy dỗ ngươi nên người!"

Bạch Thừa Vũ nén đau, trong lòng đau khổ muốn khóc.

Hấn chưa ăn cơm! Đúng là chưa kịp ăn cơm đã bị người này đến lôi đi luận võ rồi!

Hấn đối a!

Bạch Thừa Vũ bị Thiếu Tà chinh cho không còn hình dáng thì Lăng Ngạo và Lập Khiêm cũng chẳng dễ chịu hơn là bao.

Lăng Ngao mặc dù là ma vũ song tu, lại tu luyện Lực Lượng chi lực. Nhưng khi chiến đấu với Dạ chẳng khác nào một đứa trẻ mới sinh đấu với một cường giả chân chính.

Bản thân Dạ trong bày ma thú của Lạc Y vẫn là yếu đuối nhất. Hắn vốn là nhu nhược, hiền lành nên nhiều người đều muốn khi dễ hắn a! Lâu lắm rồi mới có người đứng cho hắn phát tiết.

A! Thật là sung sướng!

"Nào, tiểu tử, ngươi mau xông vào! Nhanh! Ta đánh chưa đã a!"

Lăng Ngao không nhìn được nhỏ xuống ba giọt mồ hôi. Ngươi đang luận võ hay muốn tìm người làm cái đệm phát tác a?

Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ vẫn tốt hơn so với hai người kia một chút.

Lập Khiêm là do Mặc trực tiếp chỉ dạy. Tính cách của Mặc vốn lạnh lùng, thanh nhã nhưng khi làm việc lại rất nghiêm túc. Hắn xuống tay không lưu tình mà vẫn biết nặng nhẹ. Lâu lâu còn chỉ điểm cho Lập Khiêm vài điểm trọng yếu khiến Lập Khiêm mừng như bắt được bảo bối.

Cố Ân Kỳ lại là một nữ nhi nên cường độ huấn luyện nhẹ nhàng hơn. Nhược Ly lại là người dễ tính, đáng yêu, làm việc có chừng mực nhưng không buông thả nên Cố Ân Kỳ vẫn không chút nào thua kém người ta.

Bọn Lăng Ngao đều là những người biết nỗ lực phấn đấu. Tuy ngày đầu tiên luyện tập như vậy bọn hắn đều mệt mỏi muốn ngất đi. Nhưng sau đó lại cảm nhận được huyền khí trong cơ thể rõ ràng trở nên mạnh mẽ hơn so với những ma pháp sư cùng cấp. Nếu bây giờ bị chiến sĩ đánh lén, bọn họ cũng có thể đấu tay đôi với họ.

Đùa sao? Bọn chiến sĩ nhai nhép này làm sao so được bằng cái móng chân với những người trong không gian kia a!

Trong suy nghĩ của từng người bọn hắn, Lạc Y đã trở thành một Thần nữ không gì làm không được.

Nàng có thể khiến những chuyện tưởng như là nghịch thiên đều bày ra trước mắt bọn họ.

Nếu không phải bọn họ trực tiếp trải qua, chứng kiến năng lực bản thân mạnh lên từng ngày, bọn hắn thật không thể nào tin tưởng!

Lạc Y ngồi trên cây đã lâu, rốt cuộc cũng chịu nhảy xuống. Nàng vỗ tay tập hợp mọi người lại.

Bạch Thừa Vũ và Lăng Ngao sung sướng phát điên. Lập tức xem Lạc Y như vị thần cứu thế. Nếu luận võ thêm chút nữa hai người bọn hắn đều chết mất a!

Thiếu Tà liếc nhìn Bạch Thừa Vũ, khẽ hừ một tiếng.

Người này thật là không có tiền đồ! Lần sau nhất định ép cho hắn nửa sống nửa chết.

Dạ cũng đồng dạng xoa xoa tay, tiếc nhìn Lăng Ngao. Hắn đánh chưa đã mà! Nhưng chủ nhân đã gọi rồi, hắn cũng không có gan chống lại nàng. Thôi thì... Ngày mai đánh tiếp đi!

Bạch Thừa Vũ và Lăng Ngao không hay biết mình bị hai ma thú dễ ý. Bọn hắn đều vui vẻ cùng Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ tập hợp trước mặt Lạc Y.

Lạc Y để cho Bạch Thiên kiểm tra thương thế của bốn người một chút, thấy cũng không có gì nghiêm trọng liền dặn dò một chút rồi để bọn hắn ra ngoài.

Lạc Y giao lại Tiểu Hồ cho Nhược Ly rồi cũng ra khỏi không gian.

Không biết Lạc Y suy nghĩ gì, vô thanh vô thức đã bước vào rừng hoa Tử Đinh hương. Hương hoa thơm ngát truyền vào mũi thật dễ chịu.

Ừm! Cảm giác ở chỗ này rất giống khi nàng ở bên cạnh Lãnh Hàn Thần. Không biết bây giờ hắn đang làm gì? Người này cũng thật quá ngoan ngoãn đi, nàng đuổi hắn liền đi rồi.

Lạc Y đang suy nghĩ thì một tiếng động rất khẽ vang lên khiến nàng giật mình quay đầu lại.

Một thiếu niên mặc trường sam màu vàng nhạt, gương mặt tuấn tú, nụ cười sạch sẽ đang nở trên môi khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy có hảo cảm.

Thiếu niên nhìn thấy Lạc Y cũng rất ngạc nhiên, ngăn người một chút. Khoé môi hắn nở ra nụ cười càng tươi tắn tiến về phía nàng.

"Lạc Y học muội cũng đến nơi này ngắm hoa sao?"

Lạc Y nheo mắt một chút, chợt nhiên nhớ ra người này là học viên lớp Học Đồ _ Phong Thần Huyền, cũng cười đáp.

"Ừm, Phong học huynh cũng đến ngắm cảnh! Ta không làm phiền nhã hứng của huynh! Ta đi trước!"

" Khoan!"

Phong Thần Huyền vội nắm tay Lạc Y kéo lại, nàng hơi khó chịu giật giật tay. Nàng không phải ghét Phong Thần Huyền, nhưng chính là không quen đụng chạm với người ngoài. Trừ Lãnh Hàn Thần ra, đối với người khác nàng vẫn có bài xích.

Phong Thần Huyền cũng nhận ra mình quá phận. Hắn vội vàng thu tay lại, lấy trong ngực áo ra một cuộn da dê đưa cho Lạc Y.

Lạc Y khó hiểu nhìn Phong Thần Huyền, nhưng vẫn nhận lấy cuộn da dê đọc qua một lần.

" Đây là?" Lạc Y nghi hoặc.

" Đây là bảng phân tích lực lượng của ba cường quốc còn lại! Trong ba cường quốc Thanh quốc có thực lực mạnh mẽ nhất, đã có người đạt tới cấp bảy trung kì. Còn Huyền quốc, Bạch quốc có thực lực tương đương nhau, cũng không chênh lệch nhiều với Thanh quốc. Nhưng dường như mỗi cường quốc đều giấu một ngón bài tẩy!"

Phong Thần Huyền từ tốn giải thích. Đôi mắt trong veo long lanh của Lạc Y sáng lên. Nàng vẫn đang muốn biết thực lực chính xác của ba cường quốc khác mà vẫn chưa nghĩ ra cách để xâm nhập. Không nghĩ rằng Phong Thần Huyền đã giúp nàng làm chuyện này.

Lạc Y không nghĩ sâu xa mục đích của Phong Thần Huyền, cũng không tò mò hắn làm cách nào biết được những tin tức này. Mỗi người đều có bí mật, miễn là không đụng chạm đến nàng thì nàng sẽ mặc kệ. Nàng cũng không có tinh lực quản quá nhiều chuyện.

" Đa tạ Phong học huynh! Huynh cứ ở lại ngắm cảnh, ta đi trước bàn luận với bọn Lăng Ngao!"

" Được!"

Phong Thần Huyền gật đầu, cũng không nói những lời khách khí vô nghĩa. Nhìn theo bóng lưng Lạc Y rời đi, tâm của hắn vẫn còn rung động thật sâu.

Nàng thật là người khiến người khác kinh diễm. Đáng tiếc, hắn không xứng với nàng!

Lạc Y chạy đi, còn chưa tìm đến chỗ của bọn Lăng Ngao đã bị một vòng tay rộng lớn ôm vào trong ngực.

Mùi cỏ xanh và nắng quên thuộc thoảng qua chóp mũi khiến nàng nhanh chóng nhận ra người vừa tới, cũng không phản kháng hắn ôm.

Lãnh Hàn Thần ôm Lạc Y càng thêm chặt, mím môi mãi mới nói ra một câu sắc mùi dấm chua.

" Vừa nãy tên nhóc kia dám nắm tay nàng?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Lãnh Hàn Thần Giấm Chua Đại Phát

Chương 69:

Beta: NataliCao

"Vừa nãy tên nhóc kia dám nắm tay của nàng?"

Giọng nói của Lãnh Hàn Thần đã cực độ đè nén nhưng vẫn không át được mùi giấm chua nồng nặc.

Thân thể Lạc Y cứng đờ, đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới nhận ra là Lãnh Hàn Thần đang ghen.

Lạc Y không thể không công nhận, Lãnh Hàn Thần nuôi giấm cực giỏi a! Ngày nào hắn cũng đồ ra một bồn giấm lớn mà không biết mệt.

Không được, phải dạy dỗ lại!

Lạc Y tránh thoát khỏi vòng ôm của Lãnh Hàn Thần. Hướng hắn hừ một cái.

Lãnh Hàn Thần thấy trong vòng tay trống rỗng, trong lòng cảm thấy không vui. Lại thấy nàng lạnh lùng hừ hắn, nội tâm lại càng thêm khó chịu.

Hắn mới là người phải tức giận mới đúng chứ? Hắn lặn lội từ Bạch Vĩ thành đến đây sáu ngày liền đều không nghỉ ngơi. Hắn chỉ mong vừa về tới có thể nhìn thấy nàng, đem nàng ôm vào lòng để bù lại nhớ thương mấy ngày qua.

Nhưng mà hấn nhìn thấy cái gì? Một nam nhân khác nắm tay nàng, ánh mắt của nam nhân đó rõ ràng là có ý nghĩ không an phận với Y nhi của hấn a!

Lãnh Hàn Thần lúc đó thật muốn đi lên đánh nam nhân đó một trận. Nhưng lại nghĩ đến cảm nhận của nàng, mới quyết định kìm nén lại. Những tưởng lúc gặp nhau nàng sẽ cho hấn một lời giải thích, nhưng là nàng không những không giải thích còn lạnh nhạt với hấn như vậy?

Lãnh Hàn Thần càng nghĩ càng tức giận, bình thường Lạc Y thân cận với ma thú của nàng thì thôi đi. Nhưng nam nhân kia là giống đực không có chút quan hệ gì với nàng, lại còn có ý đồ không trong sáng với nàng đây. Hỏi hấn làm sao nhịn được?

Lãnh Hàn Thần nhìn Lạc Y đi đằng trước, rõ ràng không hề quan tâm đến hấn khiến nội tâm hấn bùng phát dữ dội hơn bao giờ hết.

Lãnh Hàn Thần nghĩ muốn kéo Lạc Y lại, mạnh mẽ trừng phạt móng nhỏ của nàng vài cái. Nhưng khi thật sự kéo nàng lại, nội tâm lại không nổi, liền chuyển thành trừng phạt lên môi nàng.

Lúc Lạc Y bị Lãnh Hàn Thần kéo lại thì không có cảm giác gì, chỉ nghĩ hấn bộc phát tính tình trẻ con như mọi lần.

Nhưng lúc Lãnh Hàn Thần áp môi hấn xuống bờ môi mềm mại của nàng thì nàng mới thật sự giật mình. Trong chốc lát đầu óc đều trống rỗng, giống như chưa thể tiêu hóa được hành động bộc phát của hấn.

Lãnh Hàn Thần chạm được vào môi mềm mại của Lạc Y, sự thoải mái này làm hấn thở ra một tiếng.

Lãnh Hàn Thần liếm nhẹ môi dưới của Lạc Y, cảm giác cánh môi nàng run run càng làm hấn thỏa mãn. Đột nhiên hấn muốn biết lúc ở trong thạch động Thần Vực Minh nàng đã có cảm giác gì lúc chạm vào môi hấn.

Lãnh Hàn Thần chuyên tâm vô cùng, nhưng Lạc Y vẫn như cũ trừng lớn mắt, giống như đang gặp chuyện gì đó vô cùng kinh khủng.

Hấn buồn bực cắn nhẹ vào môi dưới của Lạc Y. Cơ bản là chỉ muốn trừng phạt nàng. Ai ngờ nàng lại bị đau đến mức kêu lên, khiến lưỡi của hấn thuận lợi đi vào khoang miệng cùng lưỡi nhỏ tinh tế của nàng dây dưa.

Lãnh Hàn Thần chưa bao giờ thoải mái đến thế. Hấn như tìm kiếm được trò chơi mới lạ, lưỡi linh hoạt liên đảo vòng quanh khoang miệng nhỏ nhắn, trên chọc lưỡi nhỏ mềm mại.

Đây là lần đầu Lãnh Hàn Thần hôn, nụ hôn của hấn vô cùng trực tiếp. Lâu lâu lại vô tình cắn trúng môi dưới của nàng, nhưng lúc đó hấn không để ý tới.

Lãnh Hàn Thần triển miên trong nụ hôn ngọt ngào cảm giác cực độ sung sướng. Nhưng đến khi hấn thấy mặt mình hơi ướt, lại mang theo vị mặn mặn thì triệt để giật mình.

Dù vô cùng luyến tiếc nụ hôn với Lạc Y, nhưng hấn vẫn lập tức buông nàng ra.

Lạc Y lúc này vô cùng âm ức, cảm giác bị người mình yêu thương nhất khi dễ khiến nàng tổn thương liền khóc lên.

Đôi mắt xinh đẹp to tròn linh hoạt hằng ngày bây giờ phấp nước. Từng giọt nước mắt như châu sa tuôn xuống chảy dọc qua gò má nàng, rơi thẳng vào tim hấn.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y khóc lòng liền đau đớn khôn cùng. Từ lúc sinh ra đến giờ hấn mới cảm nhận được hoá ra mình có thể đau lòng như thế.

Vào lúc nhìn thấy Lạc Y khóc, Lãnh Hàn Thần đã bị đau lòng và bối rối quét sạch sự ghen tuông và buồn bực ban đầu, chỉ còn lại sự tự trách thật sâu.

Lãnh Hàn Thần chưa bao giờ dỗ nữ nhân khóc, hay nói đúng hơn là hấn vốn không quan tâm. Thấy những nữ nhân khác khóc hấn chỉ cảm thấy thật phiền phức.

Nhưng bây giờ Lạc Y đứng trước mặt hấn nước mắt rơi như mưa, không những không phiền mà còn đau lòng.

Hấn thật giận mình, hấn bảo hấn sẽ yêu nàng, thương nàng, nhưng bản thân hấn lại là người khiến nàng phải khóc đây?

Lãnh Hàn Thần khom người, vụng về lau đi những giọt nước mắt còn vương trên má nàng. Thiên ngôn vạn ngữ lúc này đều không thốt ra được, cuối cùng chỉ dồn nén được thành mấy chữ.

"Y nhi... Đừng khóc!"

Vốn Lạc Y nhìn thấy Lãnh Hàn Thần đau lòng, tự trách, thêm vào nàng khóc đã lâu, đến mắt cũng bắt đầu đau thì muốn dừng lại.

Nhưng khi thấy Lãnh Hàn Thần vụng về lau nước mắt, còn dịu dàng dỗ dành nàng, khiến cho uất ức trong lòng lại dâng lên, nước mắt cứ thế không ngừng chảy ra.

Lạc Y thật ra không giận Lãnh Hàn Thần hôn nàng, mà là giận hấn không tin tưởng nàng. Hấn hành động như vậy làm nàng cảm thấy hấn không yêu thương nàng. Mà nàng đã thật lòng thương hấn, cảm giác đó làm nước mắt nàng cứ thế tuôn rơi.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y khóc càng thêm lợi hại thì càng luống cuống. Hấn không biết dỗ nàng thế nào, vội kéo nàng vào lòng, vuốt lưng cho nàng

nhuận khí.

Khi khóc sẽ khó thở nha!

Hắn nỉ non.

"Y nhi, ta sai rồi. Nàng đánh ta đi có được không? Ta biết ta không được nàng đồng ý mà hôn nàng là ta không đúng. Nhưng lúc đó ta không suy nghĩ được gì. Chỉ thấy rất ghen tị khi thấy nam nhân khác nắm tay nàng, lại càng buồn khi nàng không quan tâm ta! Ta không phải muốn khi dễ nàng! Thật đó! Nàng đừng khóc nữa được không, lòng ta rất khó chịu, rất đau..."

Lãnh Hàn Thần từ trước đến nay vẫn là đầu gỗ, nghe hắn thâm tình nói như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Lạc Y ngạc nhiên đến quên cả khóc, nhớ tới những tình cảm hắn dành cho mình cũng lí giải được tâm trạng của hắn.

Thông cảm cho hắn không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua cho hắn đâu!

Nếu không chinh hắn, không biết sau này hắn sẽ ghen thành dạng gì nữa!

Nghĩ vậy, Lạc Y dựa vào ngực Lãnh Hàn Thần, bắt lấy sợi tóc của hắn đùa nghịch.

"Chàng biết sai rồi?"

"Ừm!" Ta biết sai rồi! Rất biết! Vô cùng biết!

"Sau này không được tự tung tự tác ghen tuông vợ vẫn như vậy nữa!" Lạc Y vô cùng biết chớp thời cơ.

"Cái này..." Lãnh Hàn Thần mím môi. Điều này rất khó thực hiện a! Bảo hắn không được hôn nàng, so với bắt hắn chết còn khó khăn hơn. Còn ghen tuông? Chẳng lẽ nam nhân khác phi lễ nàng hắn có thể bình chân như vại sao?

"Sao? Không làm được?" Lạc Y hí hóp, tay chống lên ngực Lãnh Hàn Thần muốn đẩy hắn ra.

Lãnh Hàn Thần giật mình, lại sợ nàng tiếp tục khóc, liền đem nàng ôm chặt, gật đầu liên tục.

"Được, được rồi mà!"

Lạc Y hài lòng gật đầu với kết quả, thế mới chịu ngoan ngoãn dựa vào lòng Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần sung sướng ôm thiên hạ trong lòng. Ánh mắt lướt qua tia giao hoạt. Hắn còn chưa có thể đâu. Nói là một chuyện, nhưng thực hiện lại là một chuyện a!

Lạc Y không biết suy nghĩ của Lãnh Hàn Thần, chỉ trách nàng quá xem thường sự giao hoạt của Lãnh Hàn Thần mà thôi.

"Y nhi, cho nàng cái này!"

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y trở về kí túc xá, liền lấy hộp gỗ Từ Đàn ra đưa cho nàng.

Lạc Y nhìn cái hộp, không do dự mở ra. Thấy bên trong là một thanh đoản đao, cùng loại với ba thanh đoản đao mà nàng có. Chỉ khác là viên đá này màu đen mà thôi.

Lạc Y vui mừng nhìn Lãnh Hàn Thần, vội hỏi.

"Từ đâu chàng có?"

Lãnh Hàn Thần hết sức hưởng thụ thái độ của Lạc Y đối với hắn lúc này. Sùng nịnh ôm lấy eo nhỏ của nàng, tùy ý nói.

"Vô tình có! Nghĩ chắc nàng sẽ thích!"

"Ta rất thích!"

Lạc Y thành thật gật đầu. Nàng cảm nhận được ba thanh đoản đao kia rung động mãnh liệt khi gần thanh đoản đao này, liền đem bọn chúng bỏ cùng một chỗ.

"Nàng đã thích quà ta tặng như vậy sau này cho ta gần gũi nàng một tí, ghen tị một tí được không?" Lãnh Hàn Thần dịu dàng thả mỗi câu.

"Ừm, được rồi!"

Lạc Y đang vui đến bất nhạc diệc hồ nên không để ý lời Lãnh Hàn Thần nói mà cứ thế đồng ý.

Trong đôi mắt Lãnh Hàn Thần lập tức lộ ra tia thỏa mãn vô cùng.

Vì một lời nói này, mà mãi về sau, Lạc Y vẫn còn rửa mình không có tiền đồ, cư nhiên nổi giáo cho giặc xâm phạm biên cảnh nước nhà.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Yến Hội Hoàng Cung

Beta: NataliCao

Chỉ còn năm ngày nữa là đến ngày Thượng Đình giao phong chính thức mở ra. Nhưng những thí sinh của Chu quốc thì ngày mai đã phải xuất hành để kịp đến đài giao đấu trước khi Thượng Đình giao phong bắt đầu để tham gia khai mạc.

Tối nay, hoàng đế Chu quốc quyết định bày một yến tiệc để tiễn bước những danh bài tham gia Thượng Đình giao phong lần này.

Trong cuộc chiến này, Lạc Y có mười phần tự tin là nhóm nàng sẽ đạt được thành tích cao nhất.

Không phải là nàng tự cao, nhưng điều quan trọng nhất trong những trận đấu không phải chỉ cần thực lực là đủ, có một thứ khác còn quan trọng hơn cả thực lực, đó chính là niềm tin.

Nàng tin vào bản thân, cũng như tin vào đồng đội của nàng. Bọn họ là những người kẻ vai chiến đấu với nàng, nàng sẽ không cho phép mình mất niềm tin ở bọn họ.

Đó cũng bị xem là một loại phản bội! Một loại phản bội từ trong suy nghĩ còn đáng sợ hơn rất nhiều loại phản bội bằng hành động!

Lạc Y quyết định kết thúc khóa huấn luyện sớm. Nàng cho rằng thực lực của bọn hắn đều đủ để chiến thắng trong cuộc giao đấu lần này. Vì tất cả bọn họ đều vượt qua chỉ tiêu mà Lạc Y mong đợi. So với điều tra thành tích của ba cường quốc, thì Chu quốc vẫn là mạnh nhất.

Nàng cũng không biết điều tra của Phong Thần Huyền so với thực tế thì đúng được mấy phần. Nhưng thành tích của bọn Lăng Ngạo bây giờ quả thật rất đáng nể.

Lăng Ngạo và Lập Khiêm đều đạt tới cấp tám trung kì. Cố Ân Kỳ đạt cấp bảy hậu kì đỉnh phong.

Người khiến Lạc Y ngạc nhiên nhất chính là Bạch Thừa Vũ. Không biết nên nói hắn có tư chất tốt hay là vì bị Thiếu Tà huấn luyện quá ma quỷ mà cư nhiên đạt đến cấp tám ma pháp sư sơ kì.

Vốn lúc đầu Lạc Y chỉ hi vọng Bạch Thừa Vũ đạt đến cấp bảy sơ kì đã là tốt lắm. Vì trong nhóm, hắn có thực lực kém nhất. Không nghĩ rằng hắn lại có sức bộc phát ghê gớm như vậy.

Đúng là nàng đã hơi xem thường hắn.

Đối với trình độ của cả bọn bây giờ, dù chưa thể so sánh với cường giả chân chính. Nhưng nếu so sánh với những người trong học viện, bọn họ đã dẫn đầu.

Nhóm tân sinh này có lẽ chỉ còn xếp sau các lão sư thôi a!

Qua quá trình huấn luyện, Lăng Ngạo, Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ đều trở nên thành thực hơn. Duy chỉ có Bạch Thừa Vũ, hắn hoàn toàn vứt bỏ hình tượng lạnh lùng thanh nhã của mình bằng trình độ mặt dày tự sướng đạt mức kỉ lục.

Bây giờ hắn thật sự chính là đối tượng khiến người ta muốn tránh xa. Ai bảo giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời vậy?

Tất cả đều là nói dối hết!

Giống như bây giờ...

"Ha ha, ta đã nói ta rất giỏi a! Các ngươi thấy không? Nhờ vào sự cố gắng của mình ta đã vượt qua chỉ tiêu của lão đại đến một cấp đó!"

Vừa ngồi xe ngựa đặc biệt của học viện đưa cả nhóm đến hoàng cung, Bạch Thừa Vũ vừa náo loạn không ngừng.

Mặc dù biết hắn đang nói đùa, nhưng Lăng Ngạo và Lập Khiêm vẫn không kìm nén được ném cho hắn một ánh mắt xem thường.

Ngươi thật sự rất giỏi!

Hằng ngày đều bị Thiếu Tà ca đánh đến mức kêu cha gọi mẹ, chạt vật không chịu nổi chính là người.

Người đứng ở đây tự xưng cũng chính là người.

Người có phải là quá mặt dày hay không?

Bọn họ thật ngi ngờ, Thiếu Tà ca có phải đã đánh gãy dây thần kinh xấu hổ của Bạch Thừa Vũ hay không? Hắn bây giờ hẳn quả phật không biết chữ "xấu hổ" viết như thế nào đâu.

Lăng Ngao và Lập Khiêm thờ dài trong lòng. Ngày trước Bạch Thừa Vũ lạnh lùng, kiêu ngạo, luôn dùng ánh mắt của người trên cao nhìn người khác đã thấy đủ đáng ghét, hóa ra hắn còn có thể có bộ mặt đáng ghét hơn.

Quả nhiên, không có kẻ vô sỉ nhất, chỉ có kẻ vô sỉ hơn!

Cố Ân Kỳ không hề kiêng dè Bạch Thừa Vũ, nàng khê hừ một tiếng.

"Người đừng có tự xem mình là nhất như vậy! Thật buồn nôn!"

Bạch Thừa Vũ cười hắc hắc, đôi mắt hoa đào nhìn Cố Ân Kỳ.

"Ta nói này Kỳ tiểu thư. Ngày trước ta thua người một cấp nhưng bây giờ người mới là người thua ta một cấp nha! Người là đang ghen tị với ta có phải hay không?"

Cố Ân Kỳ mím môi, cúi đầu không nói thêm điều gì. Đây chính là nỗi đau lớn nhất của nàng.

Vì cái gì tên Bạch Thừa Vũ đáng ghét ấy có thể đột phá hơn nàng một cấp đây? Bây giờ mỗi ngày hắn đều muốn lượn lờ trước mặt nàng khoe qua thành tích một lần.

Nàng thật là tức muốn chết!

Lạc Y ngồi trên xe nghe Bạch Thừa Vũ liên tục lải nhải cũng thấy nhức đầu. Đôi mắt đen láy trong veo hơi nâng lên, lạnh lùng liếc hắn một cái.

Bạch Thừa Vũ đang lú lú không ngừng chợt cảm thấy sống lưng lạnh buốt liền theo bản năng ngậm miệng. Lại thấy lão đại đang nhìn mình, hắn có cảm giác vận xui của hắn sắp ập đến đây.

Lạc Y thu lại ánh mắt lạnh lùng, nụ cười dịu dàng lại treo trên môi.

Lăng Ngao, Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ thấy Lạc Y cười dịu dàng đến vậy. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết có kẻ sắp gặp xui xẻo lớn.

Dường như cùng một lúc, cả ba người đều liếc nhìn Bạch Thừa Vũ đang hứng chịu nụ cười dịu dàng của Lạc Y. Trong ánh mắt đều là trêu tức, còn có sung sướng khi người gặp họa.

"Ta thấy người rất có năng lực, từ nay mỗi ngày đều cho Thiếu Tà luận võ với người một chút. Ta biết người hẳn đang rất cao hứng, cũng không cần phải cảm ơn ta! Tính tình ta rất tốt bụng, rất thương người, thấy người có dụng tâm học hỏi vậy ta liền giúp người một tay!"

Khóe môi Bạch Thừa Vũ giãn giãn liền hời. Hắn thấy xuân quang pháp phối trước mặt mình bỗng dưng tối đen, theo bản năng nhớ đến gương mặt hung thần ác sát của Thiếu Tà ca mỗi lần đá vào mông hắn lại rung mình mấy cái.

Mợ nó! Khó khăn lắm mới thoát khỏi huấn luyện ma quỷ, hắn có chết cũng không muốn trở về nhìn Thiếu Tà ca mặt hầm hầm đòi luận võ với hắn đâu!

Lão đại, người chắc chắn người là người rất tốt bụng, rất thương người sao? Người hình như dùng làm chữ rồi!

Trong lòng Bạch Thừa Vũ không ngừng mắng Lạc Y vô lương tâm, nhưng trên mặt thì một chút cũng không dám biểu lộ. Hắn cố gắng treo lên nụ cười được xem là hoàn mỹ nhất ở trên môi, nói đúng tình đúng lý.

"Lão đại. Ta biết người là người vô cùng dịu dàng, vô cùng thiện lương, vô cùng tốt bụng, vô cùng thương người. Nhưng bản thân ta tự thấy ta học nghệ ngu dốt, tài năng thiên cận...Ừm, chính là người không đáng để đại tì cân nhắc!"

Lăng Ngao, Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ tròn mắt nhìn Bạch Thừa Vũ.

Thật không thể tin được người vừa lớn tiếng khen mình tài giỏi với người đang hết sức thu nhỏ mình trước mặt là cùng một người!

Xem ra hôm nay không chính được hắn rồi!

Mọi người khê thờ dài, trong lòng đầy tiếc hận. Nhưng mọi chuyện chính là vẫn chưa kết thúc.

Lão đại muốn chinh người, người chạy thoát nổi sao?

Lạc Y tà mị cười một tiếng, đôi mắt trong veo không chứa chút tạp chất nhìn Bạch Thừa Vũ mang theo uy hiếp rõ ràng.

"Thừa Vũ, ngươi là muốn nói ta nhìn sai người? Hừm?"

Chỉ cuối cùng Lạc Y cố tình kéo dài ra đã đâm sâu vào lòng Bạch Thừa Vũ. Lúc này cho dù đánh chết hần hần cũng không dám nói nàng không đúng.

Ân! Lão đại nói đúng là đúng, sai là sai. Mà cho dù Lão đại nói sai, cũng không ai dám nói nàng không đúng.

Bọn hần còn chưa có cái gan đó.

Bọn Lăng Ngao nhìn mặt Bạch Thừa Vũ ngày càng xị xuống xem như chấp nhận số phận, trong lòng cảm thấy hết sức hả hê.

Âm thầm gờ ngón tay cái lên với Lạc Y, cả bọn hưng phấn muốn chết. Lâu lâu nổi hứng lên cũng sẽ chọc Bạch Thừa Vũ vài câu. Nhìn hần ầm ức mà không dám ở trước mặt Lạc Y làm loạn cả bọn đều cười to.

Lạc Y không để tâm đến bọn họ nữa. Nàng nghiêng người tựa đầu vào vách xe ngựa thư giãn.

Chỉ cần chiến thắng Thượng Đình giao phong nàng liền có thể danh chính ngôn thuận đến Thánh Điện. Lúc đó, nàng không khiến Thánh Điện loạn thành gà bay chó sủa tên nàng liền viết ngược lại.

Lạc Y lúc này chợt nhớ đến gương mặt của một người. Khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười khẽ.

Hôm nay trong cung có tiệc nhưng nàng đành phải cưỡng bách ai đó ở nhà. Hần có lẽ đang ầm ức lắm đây!

Nên lấy cái gì xoa dịu tâm hồn đang bị tổn thương của mèo hoang đây?

Lạc Y suy nghĩ miên man đến khi phu xe kìm cương ngựa thông báo đã đến hoàng cung nàng mới hồi thần trở lại.

Lạc Y nhón chân, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa đến một tiếng động cũng không phát ra. Nhìn theo bước chân ưu nhã của nàng, cả bọn đều không khỏi tấm tắc.

Tuy tất cả bọn họ không ai biết tu vi của Lạc Y cao đến đâu. Nhưng bọn hần biết nàng rất cường đại. Thậm chí, bọn họ có cảm giác uy áp nàng gây ra cho bọn hần còn đáng sợ hơn uy áp của các lão sư trong học viện.

Lạc Y chính là mục tiêu mà bọn hần muốn đuổi theo!

Cả bọn đi đến cửa cung, Lạc Y xuất ra thiệp mời đưa cho thị vệ đứng giữ cửa. Thị vệ nhìn sơ qua thư mời rồi cung kính dẫn mọi người đi dọc theo con đường rải đá xanh, nhìn rất tự nhiên mà không dừng tục.

Hoàng cung quả là không hổ danh là nơi ở của hoàng tộc. Khắp nơi giống như đều tỏa ra hương vị cao quý, sa hoa.

Xung quanh đường đi được trồng rất nhiều ki hoa dị thảo. Những loại hoa này đều có giá trị vạn kim. Một số loại hoa còn có tác dụng chế thuốc.

Lạc Y lần đầu đến hoàng cung nhưng nàng không để lộ bất cứ điểm bối rối nào. Sóng lưng luôn thẳng tắp đi về phía trước, mắt không hề liếc ngang liếc dọc hay lộ ra bất kì ham muốn với những vật phẩm sang quý nơi đây.

Lăng Ngao, Lập Khiêm và Bạch Thừa Vũ có nhìn qua nhưng cũng không để ý nhiều. Cố Ân Kỳ thì lại khác, nàng vẫn là thiếu nữ mơ mộng. Nhìn đến nơi vừa xinh đẹp lại có hoa thơm, cô lại hần nhiên là hưng phấn. Từ đông sang Tây, từ Nam qua Bắc không có chỗ nào nàng không nhìn qua.

Hành động của Cố Ân Kỳ cũng là rất hồn nhiên, không mang theo chút ham muốn nào. Nhưng lọt vào trong mắt nhiều người lại không phải như vậy.

"Là kẻ nghèo kiết xác nào đi vào làm bẩn hoàng cung đây?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ta Đánh Người Thì Sao?

"Là kẻ nghèo kiết xác nào đi vào làm bẩn hoàng cung đây?"

Âm thanh chua chát mang theo chút cao ngạo và khinh thị vang lên, vọng vào tai của nhóm Lạc Y nghe thật vô cùng khó chịu.

Gương mặt tuyệt sắc của Lạc Y trầm xuống. Đôi mắt xinh đẹp nhẹ nâng lên nhìn thiếu nữ tựa hồ mới mười hai, mười ba tuổi đứng cùng một đẳng người hầu cách bọn họ không xa.

Thiếu nữ vận một thân hoa phục màu vàng tươi, nhìn vào có điểm chói mắt lại thấy hơi dung tục.

Lạc Y tự dừng hiểu tại sao nàng ta dám gọi bọn họ là "nghèo kiết xác". Chỉ cần nhìn vào trang phục đỉnh ngân sai lóng lánh của nàng ta thôi đã muốn mù mắt.

Trông thật không khác gì những kẻ nhà giàu mới nổi! Lỗ bịch không chịu được!

Gương mặt của thiếu nữ này vẫn còn non nớt nhưng lại bị trét vào một tầng phấn thật dày. Giống như cố tình muốn làm tăng thêm độ thành thực, trầm ổn.

Đáng tiếc, hiệu quả kia còn chưa đạt tới, mà gương mặt đó lại trông trắng bệch, thiếu đi sự linh động, nhìn thật giống xác chết nằm lâu trong cỗ mộ.

Thẩm mỹ của thiếu nữ này cũng thật là kém đi!

Hóa ra nàng ta không chỉ đầu óc ngu si, tư chí kém phát triển mà khiếu thẩm mỹ cũng yếu thượng thừa a!

Bọn Lăng Ngao cũng vô cùng tức giận nhưng nhìn gương mặt nàng ta thật sự không giận nổi.

Nếu không phải bọn họ có khả năng kiềm chế tốt thì thật sự sẽ lăn ra cười to!

Nhìn nàng ta, thật ghê chết đi được.

Thị vệ dẫn đường nghe thấy thiếu nữ nói khó nghe trong lòng cũng thật chán ghét. Nhưng hẳn chỉ là thân nô tài, nào dám có chút bất mãn nào với chủ tử đây? Cho dù nàng chỉ là quận chúa khác họ thì thân phận cũng cao hơn hẳn không biết bao nhiêu lần.

Thị vệ cúi đầu, che giấu chán ghét trong đôi mắt, gọi khẽ hai tiếng.

"Quận Chúa!"

Lam Ngọc Hân không nhìn đến thị vệ, ánh mắt nàng ta dừng lại ở trên người tiểu cô nương vận bạch y thanh nhã đứng đằng xa, trong đôi mắt tràn ngập chán ghét và ghen tị.

Vì cái gì? Vì cái gì mà một thiếu nữ bình dân lại có thể xinh đẹp như thế?

Nàng ta vận bạch y, tà áo thêu tường vân bay bay theo gió nhìn vừa mềm mại uyển chuyển lại vừa phảng phất khí chất của tiên nhân tao nhã xuất trần.

Nàng rõ ràng là vận y phục bình thường nhưng lại không nhìn ra nét khắc khổ mà còn nổi bật lên khí chất cao quý, tao nhã vô song.

Khí chất như thế xem như thôi đi, nhưng tại sao nàng ta có thể xinh đẹp như vậy? Gương mặt đó rõ ràng không phải gương mặt của thường nhân có thể có. Nàng ta vì sao được ưu ái sở hữu gương mặt đó mà không phải nàng?

Nàng ta có tư cách gì mà có được phong thái như vậy? Nhan sắc như vậy? Đó là phong thái, là nhan sắc của hoàng tộc! Nàng ta xứng sao?

Chân mày xinh đẹp của Lạc Y hơi nhếch lên, cũng không quá ngạc nhiên với thân phận của thiếu nữ này. Vì hôm nay vào cung, không phải học viên, lão sư, thì chỉ có thể là hoàng thân quốc thích.

Nhưng mà... Một Quận Chúa thì lớn lắm sao? Lại dám đứng đây điều võ giương oai trước mặt mọi người.

Lam Ngọc Hân càng nhìn Lạc Y càng thấy nàng đáng ghét. Lúc này nàng có một loại xúc động muốn bước lên xé nát gương mặt bình đạm, thông dong kia.

Hừ!

Nàng ta bày ra vẻ mặt ấy để làm gì? Nàng ta chỉ là một thường dân, còn nàng chính là Quận Chúa tam phẩm cao quý!

Lam Ngọc Hân nâng mặt lên, bày ra bộ dáng cao ngạo giống như không tước xòe đuôi.

Lúc này, nàng ta nghĩ nàng ta cao quý hơn người khác một bậc, phải từ trên cao nhìn xuống bọn hạ đẳng, bần cùng.

Cố Ân Kỳ vừa ngược đầu lên chợt ánh mắt chạm vào một vạt cộng lông lìa chia trong mũi của Lam Ngọc Hân. Rốt cuộc có bao nhiêu cố gắng cũng không thể nhịn nổi nữa liền cười ha ha vài tiếng.

Lam Ngọc Hân thấy Cố Ân Kỳ cười, sắc mặt càng trầm, giọng nói the thé quát lên.

"Gặp qua Quận Chúa sao không quý? Các ngươi phạm tội khi quân, muốn tru di cửu tộc hay sao?"

Nhóm Lăng Ngạo vẫn đứng bất động. Rõ ràng không đem vị quận chúa này bỏ vào mắt.

Lạc Y rất hài lòng thái độ của bọn Lăng Ngạo. Nàng cười khẽ, âm thanh mềm mại như chuông bạc nhưng chứa đầy giễu cợt.

"Không biết ai mới là người khi quân phạm thượng đây. Ta nghe nói quy luật của hoàng triều chỉ đem hoàng đế là người thống lĩnh tối cao, chỉ khi thất lễ với hoàng đế mới được gọi là khi quân phạm thượng. Quận Chúa chẳng qua cũng chỉ là danh hào tam phẩm, Quận Chúa dám đem mình sánh ngang với hoàng đế sao? Nếu thật là như vậy thì ta xem như được mở rộng tầm mắt!"

Lạc Y nói chuyện từ tốn, không những nói ra luật pháp của Chu quốc mà còn mạnh mẽ gán cho Quận Chúa tội phản nghịch.

Tội danh kia dù nàng ta có là Quận Chúa cũng gánh không nổi đâu!

Trình độ này của Lạc Y thật khiến cho nhóm Lăng Ngạo cùng thị vệ cũng được kiến thức muốn vỗ tay khen hay.

Những người hầu đứng sau lưng Quận Chúa đều cúi đầu. Bọn hắn là nô tài của nhà họ Lam nhưng lại chán ghét vị Quận Chúa chua ngoa đánh đá này vô cùng.

Từ xưa đến nay chỉ nghe nàng ta khi dễ người, nay có người dám phản bác lại nàng ta khiến bọn họ mừng thầm trong lòng, vui không thể tả!

Cô nương, người thật giỏi!

"Người...Người..."

Lam Ngọc Hân tức giận đến mức nói cũng không thành tiếng. Nàng từ bé đến nay chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Nàng là Quận Chúa cao quý, nàng nói gì người khác cũng phải nhất nhất nghe theo. Làm gì có ai dám đứng trước mặt nàng phản bác như vậy, khiến nàng nhất thời không nói được câu gì.

Lạc Y cười nhạt, không để tâm đến vị Quận Chúa nói mãi không được một chữ tiếp tục công kích.

"Lại nói, từ thời Tổ Đế lập ra Chu quốc đã nhấn mạnh Chu quốc là của dân. Hoàng quyền cũng là phục vụ dân. Dân và Hoàng quyền gần gũi nhau, không phân biệt cao, thấp, mạnh, yếu. Quận Chúa nay có quyền thế, nếu có lỡ quên đi Tổ huấn, thì vẫn không có quyền bắt ép chúng ta a! Chưa kể hôm nay là tiệc mà hoàng đế bày ra tiếp đãi chúng ta, chúng ta hôm nay là khách, vì lý gì phải quý? Quận Chúa thấy ta nói sai chỗ nào có thể nói ra! Ta xin rửa tai lắng nghe!"

Lạc Y khí thế ngút trời nói xong, Lam Ngọc Hân nghẹn không nói được lời nào, nhất thời thẹn quá thành giận hét to.

"Hừ, ta là Quận Chúa, người phải quỳ dưới chân ta là phép tắc. Người là người không biết phép tắc, hôm nay ta sẽ dạy dỗ người!"

Giọng điệu cường thế của Lam Ngọc Hân khiến thị vệ giật mình, vội tiến lên can.

Hắn rất có hảo cảm với tiểu cô nương kia, quả thật không muốn thấy nàng bị Quận Chúa điều ngoa này đánh đập.

"Quận chúa, họ đều là những danh bài đại diện Chu quốc tham gia Thượng Đình giao phong, người không thể..."

Ai ngờ, thị vệ còn chưa nói xong, Lam Ngọc Hân đã nâng chân đá thật mạnh vào đầu gối hắn.

Sức lực của nàng ta tuy không lớn, nhưng hôm nay nàng ta lại đi guốc gỗ. Guốc gỗ này đập vào xương quả là đau đớn kinh người khiến thị vệ chịu không nổi trực tiếp ngã xuống đất.

Lam Ngọc Hân không thèm để thị vệ đang bị đau vào mắt, lại còn ương ngạnh mắng.

"Ta là Quận Chúa, người chỉ là cái nô tài nhỏ nhoi mà dám ngăn cản ta sao? Hôm nay ta quyết dạy dỗ nàng ta một bài học nhớ đời. Người đâu! Mau, tiến lên xé rách mặt nàng cho ta!"

Những người hầu bị gọi tên rất khó xử, nhìn Lạc Y rồi lại nhìn Lam Ngọc Hân. Môi mím chặt, trong lòng không ngừng giãy dụa.

Lam Ngọc Hân thấy người hầu chần chừ thì càng thêm tức giận. Không suy nghĩ gì liền tiến về phía Lạc Y, muốn tự thân hành động.

Nhóm Lăng Ngạo nhìn hành động của Lam Ngọc Hân thì kinh hãi. Hóa ra nàng ta không phải ngu mà còn rất ngu đấy.

Bọn họ đều là những người tham gia Thượng Đình giao phong kì này mà nàng ta xem bọn họ là đậu hủ, muốn đánh liền đánh sao?

Hay là nàng ta nghĩ nàng ta là Quận Chúa thì Lão đại không dám động thủ!

Lầm to rồi a!

Lạc Y nhìn tay Lam Ngọc Hân vươn ra hướng về phía mình thì sắc mặt liền trầm xuống.

Nàng vốn đã chán ghét hành động ý thể hiếp người của nàng ta nhưng vì chuyện không liên quan đến nàng nên nàng cũng lười xen vào.

Thế mà nàng ta không biết điều như vậy? Muốn đụng vào nàng là tự nàng ta muốn chết!

Lạc Y nhanh chóng bắt lấy tay của Lam Ngọc Hân. Ngón tay lần tìm đúng vị trí trọng yếu nhất mà mạnh mẽ siết chặt, khiến xương nàng ta trực tiếp vỡ vụn.

Từng tiếng răng rắc thê lương của xương cốt gãy vang lên. Lam Ngọc Hân không chịu nổi đau đớn hét to như heo bị chọc tiết.

Nàng ta vốn là cành vàng lá ngọc, bị trầy da còn đau muốn chết chứ đừng nói là phải thừa nhận nỗi đau đớn kinh khủng thế này.

Người xung quanh không một ai ra vẻ muốn can ngăn. Kể cả người hầu của Lam Ngọc Hân. Bọn họ vốn đã không còn người thân, bán đi làm nô tì nhưng cũng vừa hết hạn. Dù sao cũng phải rời khỏi Lam Vương phủ, phải đi cho thống khoái mới được.

Lam Ngọc Hân thấy không ai can, trong lòng sợ hãi kèm với đau đớn trên thân thể khiến nàng ta càng thêm thống khổ nhưng vẫn cố cắn răng nói cứng.

"Người...Người dám...Dám đánh ta sao? Ta...Ta...là Quận Chúa...Lam Vương phủ...sẽ... trả thù người!"

Lạc Y cười nhạt, đá mạnh vào chân Lam Ngọc Hân khiến nàng ta quỵ mọp xuống đất, muốn đứng dậy cũng không đứng nổi.

Xương chân bị phé rồi!

Lạc Y lúc này mới thỏa mãn, thông thả ngồi xuống, đối diện với ánh mắt đã bị đau muốn tan rã của Lam Ngọc Hân. Giọng nói dịu dàng lại cất lên, nhưng ẩn trong đó lại là bá đạo và cuồng ngạo vô cùng.

"Ta đánh người thì sao? Giết người còn có thể!"

Thân thể Lam Ngọc Hân run lên, không chút nghi ngờ lời Lạc Y nói.

Nàng ta thật đáng sợ!

Nàng lúc này đã vô cùng hối hận!

Hối hận đã đụng vào tiêu cô nương này!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ra Mắt Hoàng Đế

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây?"

Một giọng nói trầm thấp mang theo sự uy nghiêm cất lên khiến không gian đột nhiên tĩnh lặng.

Mọi người theo bản năng đều ngước đầu lên nhìn.

Người đến là nam tử vận một thân hoàng bào, mặt vải được thêu hình rồng tinh tế, tỉ mỉ, để lộ vẻ cao quý vô cùng.

Nam tử nhìn qua tuổi rất trẻ, nhưng hần chắc chắn không dưới ba mươi tuổi. Gương mặt cũng thuộc dạng tuần tú, xuất chúng. Cả người hần đều tỏa ra khí chất cao quý và uy nghi của đẳng quân vương.

Người đến dĩ nhiên lại là đương kim hoàng thượng Chu quốc - Nam Cung Tuyệt!

Lam Ngọc Hân vốn dĩ nghĩ mình đã nhìn thấy màu đen của địa ngục sâu vạn trượng. Nhưng không ngờ đúng lúc này hoàng thượng lại xuất hiện khiến trong lòng nàng ta sung sướng muốn nở hoa, thậm chí quên cả cơn đau trên người liền hét to lên cầu cứu.

"Hoàng thượng, cứu thần nữ a! Người này dám mạo phạm hoàng tộc, nàng muốn đánh chết ta a!"

Nhóm Lăng Ngao, thị vệ cùng vài người hầu thấy hoàng thượng đến thì cảm thấy thần sắc âm trầm vô cùng. Trong lòng bọn họ thật sự lo lắng cho Lạc Y vì đắc tội hoàng quyền mà không sống được bao nhiêu ngày lành.

Ngược lại với mọi người, Lạc Y vẫn là bộ dạng thoải mái tự nhiên. Nàng cung kính khom người hành lễ, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh thình

an.

"Thần - Âu Dương Lạc Y bái kiến hoàng thượng!"

Nhóm Lạc Y sẽ đại diện Chu quốc đi tham gia Thượng Đình giao phong. Mấy ngày trước đã có sắc phong của hoàng thượng ban cho bọn họ phong vị sứ giả, được hành lễ quân thần.

Bây giờ Lạc Y hành đúng lễ, xưng thần quả thật không sai.

Thấy Lạc Y hành lễ, mọi người đứng sau cũng vội vã hành lễ theo.

Thêm một chuyện không bằng một chuyện, bọn hắn cũng không muốn mang tội mạo phạm hoàng uy.

Nam Cung Tuyệt vẫn uy nghi như cũ gật đầu cho mọi người đứng lên.

Vì hoàng thượng đột nhiên xuất hiện tại đây nên chuyện chỗ này bắt đầu có nhiều người tò mò, để ý nhìn xem.

Nam Cung Tuyệt nhú nhú mày kiểm biểu lộ vẻ khó chịu.

Hắn vốn thấy chỗ này có chuyện ồn ào gì đó nên mới một mình đến xem thử. Ai ngờ bây giờ quả thật lớn chuyện, khiến mọi người đều chú ý.

Nam Cung Tuyệt liếc mắt nhìn Lam Ngọc Hân vẫn đang kêu gào đòi trách tội, trong lòng càng thêm chán ghét.

Cũng tại nàng ta ồn ào mới khiến nhiều người chú ý đến vậy! Xem ra hắn phải xử lý nàng ta thật nhanh mới được!

Hừ!

Lam Quận Chúa trong kinh thành nổi tiếng điệu ngoa, hắn là hoàng thượng cũng không thể quản đến. Nhưng nghĩ đến hôm nay nàng ta đụng đến sát thần kia thì quả thật hắn muốn không quan tâm cũng không thể.

Nam Cung Tuyệt chính là biết tới danh Âu Dương Lạc Y qua miệng của Vu Nhã.

Chỉ cần nghĩ đến nhạc phụ đại nhân lúc nào cũng luôn miệng gọi "Quý nha đầu", còn dặn hắn phải quan tâm nàng thì hắn đều có cảm giác mình vừa trêu đến một đại họa.

Nam Cung Tuyệt hắn thật sự không dám làm trái ý nhạc phụ đâu. Đời sống hạnh phúc của hắn sau này vẫn còn nhờ Nhạc phụ giúp đỡ một hai a!

Nam Cung Tuyệt rung mình một cái, trầm giọng nói với Lam Ngọc Hân.

"Người là Quận Chúa mà không tuân nữ tắc, suốt ngày chua ngoa đánh đá ra ngoài khi dễ người khác. Người đừng cho là ta không biết người mới là người gây chuyện với người khác. Hừ! Nhìn người cũng biết không có thương thể nặng nề gì, còn dám ở trước mặt ta đòi cái dạng công bằng gì. Người đâu, còn không mau tiến Quận Chúa hồi phủ, phạt một năm không được tiếp nhập hoàng cung!"

Nam Cung Tuyệt mạnh mẽ đổi trắng thay đen một vài chỗ khiến mọi người không khỏi gợn ngón tay cái lên khen. Quả nhiên là hoàng đế a! Dù biết hắn nói sai nhưng vẫn chỉ có thể ghen một bụng.

Người hầu rất nghe lời tiến lại nâng Lam Ngọc Hân từ dưới đất lên. Bọn hắn không có một chút thương cảm nào dành cho nàng ta hết.

Chẳng qua, bọn họ luyến tiếc Lam Vương, gần cuối đời mới có một mụn con gái. Nhưng lại...

Cũng may, Lam Vương không có ở đây nếu không không biết ngài ấy đau lòng thành dạng gì đâu!

Lam Ngọc Hân nghe đến sững sờ. Nàng không thể nào ngờ được Hoàng thượng không những không giúp đỡ nàng, còn phạt nàng nặng như vậy.

Lam Ngọc Hân có lẽ đã bị đá kích sâu sắc, nên bị người hầu đưa đi mà chỉ có thể trừng lớn mắt, một câu cũng không nói nổi.

Nam Cung Tuyệt không nhìn Lam Ngọc Hân thêm một lần. Hắn Vừa quay đầu thì ánh mắt đã nhìn Lạc Y đánh giá nàng từ trên xuống dưới vừa chép miệng.

Lạc Y thấy Nam Cung Tuyệt nhìn mình bằng ánh mắt như vậy thì khóe môi khẽ co giật, vô cùng mất tự nhiên.

Nàng biết hắn không có mưu đồ bất chính gì với nàng, nhưng không có nghĩa là người khác không nghĩ như vậy a!

Lạc Y nói quả thật không sai!

Lúc này, nhóm Lăng Ngao quả thật đã xem Nam Cung Tuyệt là một quân vương háo sắc, thô bỉ. Theo bản năng bọn hắn đều bước lên phía trước tạo thành một vòng bảo hộ cho Lạc Y.

Vị thị vệ làm người vô hình từ này đến giờ không dám rời đi bây giờ chỉ có thể cúi đầu. Hắn cũng đang nghĩ Nam Cung Tuyết muốn vui dập cô nương nhà người ta!

Nam Cung Tuyết không biết hình tượng minh quân của mình đều đã vỡ tan tành. Nếu hắn biết, không biết sẽ buồn thế nào đây? Hắn chẳng qua chỉ là muốn xem vị đệ tử khiến Nhạc phụ đại nhân chú ý là người như thế nào thôi! Những người này lại dám nghi ngờ lòng chung thủy hắn dành cho Nhược nhi a!

Nam Cung Tuyết tiến lên phía trước, nghiêng đầu cười hòa ái nhìn Lạc Y.

"Người chính là đệ tử mà nhạc phụ đại nhân vô cùng yêu thích đây a! Tư chất không sai, thảo nào dám đánh liệt những trưởng lão của La Vũ công hội. Làm thật tốt nha!"

Lạc Y giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn là im lặng không nói. Đó cũng là một trong những thế lực của ngài, ngài còn dám mở miệng khen? Xem ra bị Vu Nhã tẩy não không phải ở dạng bình thường.

Nhóm Lăng Ngạo từng lớn mắt nhìn Lạc Y. Nàng đánh liệt trưởng lão La Vũ công hội a!

Lão đại, người thật buh hân!

Cố Ân Kỳ hơi bĩu môi. Nàng vốn đã biết La Vũ công hội gặp chuyện là có liên quan đến Lạc Y nha!

Ngày đó Lạc Y còn dám chối, thật không ngoan. Hắc hắc, nhưng mà hôm nay biết tin tức mới quả thật không tệ. Thật không nghĩ lão sư nhà mình lại là Quốc trượng đấy!

Nam Cung Tuyết không quá chú ý những vẻ mặt bất đồng của nhóm Lăng Ngạo. Cười nói.

"Nhạc phụ đại nhân đang ở tẩm cung Hoàng Hậu chờ các người, ta dẫn các người đi a!"

Nam Cung Tuyết lúc này quả thật rất khác. Bình thường hắn là một vị minh quân công chính uy nghiêm, mà bây giờ lại giống như lột xác thành người hòa ái dễ gần như một trưởng bối.

Lạc Y cười, liền cùng nhóm Lăng Ngạo đi theo Nam Cung Tuyết. Nàng càng ngày càng có hảo cảm đối với vị Hoàng đế này a!

Trong tứ đại cường quốc, Chu quốc tuy rằng yếu nhất, nhưng vẫn rất coi trọng nhân nghĩa đạo làm người.

Các đời vua từ thuở lập quốc tới nay đều được chọn lựa vô cùng cẩn thận, phải vừa có tài vừa có đức, không phân biệt chính thứ, xuất thân.

Chỉ riêng một quy tắc này thôi cũng đủ khiến người ta khâm phục.

Lạc Y cảm thấy vị hoàng đế này không chỉ có tài có đức mà phúc hắc cũng không phải dạng vừa a!

Nàng rõ ràng đánh Lam Ngọc Hân tàn phế nhưng hắn cũng có thể lật ra thành "vết thương nhẹ".

Một vị đế quân không trọng quý khinh bần, càng không bao che sai lầm của hoàng tộc. Người như thế rất xứng đáng để bọn họ trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chữa Bệnh?

Chương 73:

Nhóm Lạc Y được Nam Cung Tuyết dẫn đi qua rất nhiều dinh viện. Càng đi bọn họ càng kiến thức được sự xa hoa và sang trọng của hoàng cung.

Tuy rằng, hoàng cung này không được công phu như những công trình kiến tạo ở hiện đại. Nhưng nó lại hơn hẳn những kiến trúc tinh mỹ kia bởi nét quý phái, sang trọng và phảng phất một hơi thở cổ xưa được cô đọng qua hàng vạn năm mà hiện đại không tài nào đuổi kịp.

Ước chừng qua khoảng hai khắc, Nam Cung Tuyết cuối cùng cũng dừng lại.

Lạc Y nâng mắt, âm thầm đánh giá xung quanh.

Nơi đây nếu so sánh với những dinh viện mà bọn họ vừa đi qua rõ ràng kém hơn không chỉ một lần xa hoa.

Kiến trúc rõ ràng rất đơn giản, làm cho nó có vẻ trở nên độc lập giữa hoàng cung rộng lớn, muôn hình muôn vẻ.

Nhưng không thể phủ nhận được rằng chính sự đơn giản ấy đã tạo nên cho nơi này một nét cuốn hút đặc biệt.

Giống như chỉ ở đây mới có hơi thở quý tộc chân chính mà những nơi khác chẳng qua chỉ là sự học đòi thấp hèn.

Trong đôi mắt trong trẻo của Lạc Y loé ra chút ý vị thâm trường.

Nàng cảm thấy vị hoàng hậu này là người rất đặc biệt. Sống giữa hoàng cung, vốn là nơi ăn thịt người mà vẫn có thể giữ được khí phách như vậy.

Tính cách thế này mà là nữ nhi của Vu Nhã có phần không mấy thích hợp a!

Lạc Y chợt nghĩ tới điều này. Lại nhớ đến về đạo mạo bên ngoài của Vu Nhã để tạo thành nguy trang che giấu bản tính phúc hắc bên trong thì liền rùng mình.

Thiên!

Vị hoàng hậu này chắc không phải giống Vu Nhã đấy chứ!

"Mau vào trong! Nhạc phụ đại nhân đang chờ!"

Nam Cung Tuyết quay đầu lại nhìn năm người gọi vào bên trong.

Có lẽ bọn họ là những người duy nhất được đương kim hoàng thượng đối xử như vậy đi. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài không biết sẽ nhắc lên một hồi sóng to gió lớn đến mức nào.

Nhóm Lăng Ngao có chút thụ sủng nhược kinh, cười gượng gạo vội vã đi theo Nam Cung Tuyết. Dù sao bọn họ cũng không thể có bản lĩnh như Lạc Y. Đứng trước mặt hoàng đế mà vẫn giữ được hình tượng bình tĩnh thong dong.

Bọn họ vẫn không thể từ bỏ tín ngưỡng của bản thân a!

Lạc Y phui phui vạt áo. Nàng cũng biết bọn Lăng Ngao đang suy nghĩ gì. Tâm lý sợ hoàng quyền ở thời đại này cũng là lẽ đương nhiên. Bọn họ luôn suy nghĩ hoàng quyền chính là chủ nhân tối cao của họ. Nếu không phải nàng là một người hiện đại xuyên đến, nàng cũng sẽ không có tự chủ như vậy.

Những người này, từ từ sẽ dạy dỗ lại!

Đi dọc theo con đường bước vào nội viện, Lạc Y thầm khen thẩm mỹ của hoàng hậu đúng là rất tốt. Trang trí trong nội viện không xa hoa nhưng lại hơn người bởi quý.

Bên kia là một vườn Thất Sắc Thủy Liên, phía trước là vườn kì trần dị thảo so với Ngự Hoa viên còn muốn hoàn mỹ hơn.

Tuy rằng đối với Lạc Y, những thứ này nàng không hiếm lạ chút nào. Nhưng đối với người bình thường, những thứ này quả thật là quý giá vô cùng, xứng đáng là thánh vật nhân gian!

Nam Cung Tuyết hẳn là vô cùng yêu thương vị hoàng hậu này!

"Hoàng thượng, hoàng hậu cùng Quốc Trượng đại nhân đang chờ ngài ở Lạc Nhạn đình!"

Một thiếu nữ mặc trang phục cung nữ cung kính khom người với Nam Cung Tuyết.

Nàng là nha hoàn hồi môn thân cận nhất của Vu Nhược Nhược. Đối với tình cảm Nam Cung Tuyết dành cho tiểu thư cũng rành rẽ một hai. Nên lúc này nói chuyện với Nam Cung Tuyết, trên môi còn gợi lên nụ cười giảo hoạt, lại nhìn giống như trêu cợt.

Nam Cung Tuyết nhìn thấy nụ cười của thiếu nữ, bên môi khẽ giần giật, gật đầu liền chuyển hướng đi đến Lạc Nhạn đình.

Đầu năm nay giá trị của hoàng đế cũng giảm xuống a! Đến tiểu nha hoàn cũng dám cười vào mũi hắn đâu!

Bi ai a!

Lạc Nhạn đình được gọi tên như vậy là bởi vì xung quanh Lạc Nhạn đình được bao bọc bởi hồ sen Tuyết Liên Linh Hoa. Giữa hồ tạc một tượng hình nhạn tinh nữ đang sải cánh muốn bay.

Thật kì công!

Trong đình được đặt một bàn đá. Trên bên đặt một bộ tách trà gốm sứ men xanh, hoà vào với khung cảnh thiên nhiên bên ngoài quả thật là ăn ý mười phần.

Vu Nhực Nhực ngồi quay lưng lại với Lạc Y nhìn ra hồ sen. Tuy rằng chưa nhìn thấy mặt nhưng chỉ nhìn bóng lưng thì Lạc Y cũng biết đây là một mỹ nhân.

Vu Nhực Nhực ngồi yên lặng đó, nhưng cả người đều toả ra hơi thở cao quý, đan xen tịch tiêu và đơn cô.

Vu Nhã ngồi một bên, ánh mắt cũng là khó xử cùng đau lòng.

Lạc Y nhíu mày, hơi không hiểu được không khí trong đình. Bọn Lăng Ngao dường như cũng cảm thấy, nhưng lại không dám nói gì.

Lạc Y quay sang nhìn Nam Cung Tuyết, thấy trong mắt hắn cũng là một dạng đau đớn, khó xử thì nhíu mày.

Nàng có thể cảm nhận được tình yêu của Nam Cung Tuyết đối với Vu Nhực Nhực là vô cùng chân thành, là thật tâm yêu thương nàng ta.

Nếu như vậy sao Vu Nhực Nhực lại phải buồn a?

Lạc Y chợt nghĩ đến một chuyện trong lúc vô tình nghe được tại Tử lâu. Người ta nói hoàng đế Chu quốc Nam Cung Tuyết cái gì cũng tốt. Chỉ là hắn không thể khiến nữ nhân sinh được con.

Nàng nhớ mấy năm nay hậu cung hoàng đế vẫn liên tục nạp phi nhưng không nữ tử nào hoài thai. Thậm chí Nam Cung Tuyết đối với những người đó đều rất xa lạ, không chút lưu tình.

Nhìn lại sự cô đơn trong bóng lưng của Vu Nhực Nhực, Lạc Y chợt ngộ ra.

Lẽ nào người không thể hoài thai thật chất chính là hoàng hậu. Hoàng thượng vì muốn bảo vệ hoàng hậu mới liên tục nạp phi nhưng không sủng hạnh họ, để chia mũi nhọn công kích về phía hắn!

Hoàng thượng này... Thật chung tình!

Trong lòng Lạc Y cảm động. Nàng thấy Nam Cung Tuyết có chút giống Lãnh Hàn Thần. Mặc kệ bản thân mình bị thương vẫn quyết bảo vệ bằng được người kia.

Nàng nên giúp hai người này một chút!

Nhóm của Lạc Y cùng Nam Cung Tuyết tiến vào đình thì Vu Nhã cùng Vu Nhực Nhực phát hiện quay đầu lại nhìn.

Vu Nhực Nhực vừa quay đầu, mọi người nhìn không khỏi hít một hơi.

Đẹp quá a!

Đó không phải nét đẹp dung chi tục phấn thông thường mà đó là nét đẹp thanh nhã, quý khí mà vẫn không kém phần quyến rũ.

Nét quyến rũ được tôn tạo, cô đọng qua năm tháng với một ánh mắt bi thương, sầu khổ kia quả thật khiến người ta phải đau lòng.

Vu Nhực Nhực nhìn Nam Cung Tuyết mím môi, giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Đôi mắt xinh đẹp như Thủy Bích hơi chuyển, chạm vào nhóm người Lạc Y đi phía sau, tầm mắt hơi run lên.

Nếu như... Nếu như nàng sinh được con, có lẽ cũng gần bằng những đứa trẻ này!

" Vào đây mau thôi! Đứng ở đó làm gì?"

Lạc Y nhìn biểu hiện của Vu Nhực Nhực, tin chắc phán đoán của nàng là đã đúng đến chín phần.

Nam Cung Tuyết nghe Vu Nhực Nhực nói liền tiến vào đình, ngồi xuống bên cạnh nàng. Đôi tay không an phận còn nắm lấy tay nàng. Vu Nhực Nhực run lên, ánh mắt hiện ra giãy giụa, thống khổ nhưng cuối cùng cũng không cự tuyệt hẳn.

Nhóm Lạc Y theo sau tiến vào sân đình. Nam Cung Tuyết nhìn xuống ghé ra hiệu bọn họ ngồi xuống.

Vu Nhã từ đầu đến cuối vẫn im lặng, nhưng thấy Lạc Y ngồi xuống thì theo thói quen rút cho nàng một tách trà.

Bọn Lăng Ngao nhìn trước mặt trống rỗng, trong lòng âm thầm mừng vị lão sư của mình vài lần.

Quá phân biệt đối xử a!

Lạc Y tao nhã nhấp một ngụm trà, đôi mắt nàng đảo qua kiểm tra động tĩnh xung quanh rồi dùng tinh thần lực bao không gian lại.

Cảm nhận ra không gian có biến động, mọi người trong đình đều khó hiểu nhìn Lạc Y. Họ cảm nhận được là do nàng tạo ra.

Vu Nhực Nhực thì lại không phát hiện bất thường gì, muốn quay sang hỏi chuyện nhóm tân sinh một chút. Nhưng nàng còn chưa kịp hỏi thì Lạc Y chợt hạ tách trà xuống, từng chữ nói ra.

"Hoàng hậu nương nương, ta có thể chữa bệnh cho người!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Tiền Thuốc!

"Hoàng hậu nương nương, ta có thể chữa bệnh cho người!"

Lời Lạc Y nói ra khiến mọi người trong Lạc Nhạn đình đều oanh động.

Bọn Lăng Ngao khó hiểu nhìn Vu Nhực Nhực thấy khí sắc nàng thật tốt, ngoài nét u buồn, bị thương trong đáy mắt ra thì không lộ ra dáng vẻ của người có bệnh chút nào.

Lão đại nói ra thì chắc hẳn đúng, nhưng đây là muốn nói bệnh gì a?

Vu Nhã ngồi bên cạnh cũng ngẩn người. Hắn chợt nhớ đến viên thuốc Lạc Y đưa cho hắn. Viên thuốc đó không chỉ giúp hắn thăng cấp mà còn thay hắn cải tạo cơ thể.

Bây giờ nàng nói có thể chữa bệnh cho Nhực nhi, hẳn là nàng có thể làm được!

Trong lòng Vu Nhã lúc này tràn ngập hi vọng. Hơn chục năm nay, những đau buồn và tự trách của Nhực nhi đối với Nam Cung Tuyết, hắn đều đặt ở trong mắt.

Một bậc mẫu nghi thiên hạ không thể sinh ra hoàng tử thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Lúc đó, những triều thần dụng tâm lang sói kia hẳn sẽ gây sức ép cho Nam Cung Tuyết phế hậu vị, phủng nữ nhi mình lên.

Nam Cung Tuyết vì Nhực nhi mà lập cả hậu cung làm ra vẻ sùng người này, ái người kia, nhưng thật tế là một ngón tay của bọn họ hẳn cũng chưa từng đụng.

Không có con khiến Nam Cung Tuyết gánh phải ô danh vô tự vô tử. Hẳn dù bị nhấc lên đầu sóng ngọn gió cũng muốn bảo vệ Nhực nhi trong lòng.

Nếu như thật sự chữa được bệnh cho Nhực nhi thì thật tốt!

Nam Cung Tuyết nắm tay của Vu Nhực Nhực cũng run lên, hẳn vui đến mức nói cũng không tròn chữ.

"Người... Người... Nói thật sao? Thật sự có thể chữa được bệnh của Nhực nhi?"

Vu Nhực Nhực ngồi trên ghế, trong vô thức đưa tay vuốt lên bụng mình. Thật sự có thể chữa được sao? Hơn mười năm nay không biết đã có bao đại phu, quai y vào cung chữa bệnh, nhưng chẳng phải tất cả bọn họ đều nói thúc thủ vô sách sao?

Một thiếu nữ chưa đến mười ba tuổi thật sự có thể chữa khỏi.

Vu Nhực Nhực nâng mắt lên nhìn Lạc Y thì thấy nàng ta đang bình thần uống nước trà, ánh mắt cũng đang dừng trên người nàng, giống như nàng ta biết rõ nàng sẽ nhìn nàng ta vậy.

Đôi mắt hắc bạch phân minh mà sâu không thấy đáy kia đã gõ nhẹ vào lòng Vu Nhực Nhực. Nó khiến nàng theo bản năng muốn tin tưởng vị cô nương này.

Nếu... Nếu chữa được thật, nàng sẽ có thể thai nghén đứa bé của Tuyết, làm thành kết tinh tình yêu của hai người!

Trong đáy mắt hiện lên một mảng quyết tâm lan tràn. Vu Nhực Nhực khẽ gật đầu với Lạc Y, hoàn toàn gửi gắm niềm tin vào nàng.

Lạc Y khẽ gật đầu, nàng sớm đã biết kết quả như thế này mà.

"Ta chuẩn bị chẩn bệnh! Các người ra ngoài chơi đi!"

Lạc Y nhìn bọn Lăng Ngao hạ quyết định. Nàng cũng không phải không tin tưởng bọn hắn, mà là chuyện này quả thật có chút riêng tư, nàng sợ ảnh

hướng đến Vu Nhực Nhực.

Bọn Lăng Ngao vốn định đứng lên đi ra ngoài nhưng Vu Nhực Nhực ngăn lại.

"Không thể ra ngoài! Xung quanh hoàng cung vẫn có nhiều nội gián, nếu chỉ mình các người ra ngoài có thể sẽ khiến người khác nghi ngờ!"

Đặt nhẹ tách trà xuống, Lạc Y ngẫm nghĩ thấy cũng đứng liền để bọn Lăng Ngao ở lại.

Nàng vươn tay, nói với Vu Nhực Nhực.

"Hoàng hậu nương nương, người đưa tay cho ta!"

Vu Nhực Nhực nghĩ Lạc Y muốn bắt mạch, liền đưa tay ra. Nàng cũng muốn biết kết quả xem mạch thế nào. Thường thì những đại phu kia sau khi xem mạch xong thì đều nói không tìm được nguyên nhân.

Lạc Y sẽ nói như thế nào?

Lạc Y không chú ý đến vẻ hồi hộp của Vu Nhực Nhực. Nàng đặt tay lên cổ tay Vu Nhực Nhực, bất ngờ vận một tia huyền khí đi vào đường kinh mạch của nàng ta để quan sát tình trạng thân thể.

Sau khoảng nửa chung trà, Lạc Y mở mắt, hai hàng chân mày nhẹ nhíu lại.

Nam Cung Tuyệt nhìn thấy vẻ mặt của Lạc Y, trong lòng nghĩ là không được. Hắn chẳng qua cũng chỉ hơi thất vọng. Nhực nhi đã bị lâu như vậy rồi, muốn chữa khỏi cũng không phải dễ.

"Không được sao?"

Vu Nhực Nhực hạ xuống rèm mi, cực lực đè nén nỗi tuyệt vọng trong lòng.

Lạc Y không trả lời Vu Nhực Nhực mà quay sang nhìn Nam Cung Tuyệt, thân nhiên hỏi.

"Hoàng thượng, thần muốn hỏi người một câu. Nếu hoàng hậu vĩnh viễn không chữa được, người sẽ bỏ rơi nàng sao?"

"Không bao giờ!"

Nam Cung Tuyệt nghe Lạc Y hỏi, không chút suy nghĩ đã thốt ra, vòng tay ôm Vu Nhực Nhực càng thêm chặt.

Lạc Y bây giờ mới hài lòng, quả nhiên là nam nhân tốt a!

Vu Nhã và nhóm Lăng Ngao giống như người ngoài cuộc chiến, từ đầu vẫn luôn im lặng. Không biết là ý thức từ đâu, trong lòng bọn họ đều có một niềm tin tưởng với Lạc Y.

Lạc Y mỉm cười, đặt tay Vu Nhực Nhực xuống, nhẹ nhàng nói.

"Hoàng hậu bị trúng Vô Tử đan!"

"Cái gì?"

Lời Lạc Y nói ra khiến mọi người kinh hoàng bật thốt lên.

Vô Tử đan? Là ai hạ?

Bọn Lăng Ngao nghe đến tên đan dược, mới biết Vu Nhực Nhực thật bị bệnh. Căn bệnh này quả thật nhìn từ bên ngoài vào nhận không ra được.

Vu Nhực Nhực cũng kinh ngạc. Nàng thật sự không biết nàng bị trúng loại dược ấy khi nào. Ai có thể ác độc hạ loại dược ấy như vậy.

"Liệu có chữa được không?"

Vu Nhực Nhực lâm nhâm. Âm thanh mặc dù rất nhỏ nhưng Lạc Y vẫn nghe được.

"Chữa được!"

"Thật chữa được?"

Nam Cung Tuyệt vẫn là người nhanh miệng nhất. Hắn không phải ghét bỏ Nhực nhi không thể mang thai, mà là hắn thật sự ao ước có một đứa con, là kết tinh của hắn và Nhực nhi. Hắn vẫn luôn hi vọng, sau những việc công vụ mệt mỏi, hắn trở về thì liền nhìn thấy Nhực nhi đang cùng con chơi đùa. Thật là hạnh phúc a!

Lạc Y nhìn đầy mắt long lanh hiện lên ý cười của Nam Cung Tuyết. Vừa nhìn đã biết hần đang nghĩ gì.

Không thèm để tâm đến hần liền nói với Vu Nhược Nhược.

"Được này được hạ không phải gần đây mà là hoàng hậu bị di truyền từ cơ thể mẹ. Có khả năng có người muốn hại sư mẫu, nên đã hại cả độc Vô Từ đan, nhưng sư mẫu đã vận công lực bức độc ra, có điều vận không hết nên đã thông qua cuống rốn đi vào cơ thể hoàng hậu! Cũng chính vì di truyền như vậy nên độc đã ngấm vào trong máu, các y sư khác bắt mạch, căn bản không nhận ra được!"

Là được hạ từ lúc đó? Mọi người quả thật đều kinh hãi. Nhất là Vu Nhã, hần một chút cũng không biết có chuyện này.

Nghĩ đến mẫu thân Nhược nhi vừa sinh thì qua đời, hần vẫn mãi không hiểu nguyên do. Hoá ra, nàng đã bức độc để giữ lại đứa bé của hai người mà chọn hi sinh tính mạng.

Lạc Y lúc đưa huyền khí truyền vào cơ thể của Vu Nhược Nhược nàng đã nhận ra độc di truyền này. Có điều, nếu là độc bình thường nàng có thể dùng Tây Tủy đan bức độc. Nhưng độc này lại ngấm vào trong máu, Tây Tủy đan sẽ không có tác dụng mà phải dùng cách tách độc rồi dẫn độc đến đầu ngón tay mới lấy ra ngoài.

Biện pháp này hơi rắc rối, vì phải làm đến ba lần. Một làm hôm nay thì bảy ngày sau phải làm một lần, bốn chín ngày tới phải làm thêm một lần nữa mới hoàn toàn tách độc. Bốn chín ngày sau thì không có vấn đề gì, nhưng bảy ngày sau nàng sẽ không có ở đây.

Ngẫm nghĩ mãi, Lạc Y quyết định để việc này lại cho Nam Cung Tuyết, dù sao, tách độc không khó. Khó chẳng qua là lúc nhận biết bệnh mà thôi.

"Hoàng thượng, muốn giải độc cho hoàng hậu quả thật không khó. Chỉ cần sử dụng dược thảo đem độc tách ra rồi bức xuống đầu ngón tay lấy ra ngoài là có thể. Nhưng cách này hơi phức tạp ở chỗ phải bức độc trong ba giai đoạn là ngày hôm nay, bảy ngày và bốn chín ngày sau. Thân không có phương tiện làm việc đó nên ta sẽ để lại dược thảo, hoàng thượng có thể làm việc này chứ?"

"Được! Ta đương nhiên có thể!"

Nam Cung Tuyết gật đầu, hần chỉ cần nghĩ đến tương lai có con của hần với Nhược nhi là đã phấn chấn vô cùng,

Vu Nhược Nhược cũng nhìn Lạc Y, ánh mắt đều là biết ơn. Nàng tin tiểu cô nương này có thể làm được a!

Lạc Y lấy dược thảo từ trong không gian đi ra đưa cho Nam Cung Tuyết nói.

"Thần muốn lấy tiên thuốc!"

"Ngươi muốn gì cũng có thể!" Nam Cung Tuyết hào phóng.

"Thần muốn ngài dùng danh vọng cứu ngũ chí tôn bảo đảm an toàn cho Âu Dương gia! Mãi mãi!"

Lạc Y nghiêm mặt nói, đây là chấp niệm duy nhất của nàng. Nàng biết thân phận của nàng sẽ không cho nàng ở đại lục này cả đời. Nhưng, nàng sẽ tận dụng mọi cơ hội để bảo vệ nơi đã cho nàng sự ấm áp của một gia đình!"

"Được! Ta thề với ngươi, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, chỉ cần gia tộc Nam Cung không diệt vong thì các thế hệ của Nam Cung gia sẽ dốc sức bảo vệ Âu Dương gia!"

Nam Cung Tuyết thấy Lạc Y có chấp niệm với chuyện này rất sâu. Hần cũng nghiêm túc đặt ra lời thề.

Một vầng hào quang hiện ra, bao bọc lấy Nam Cung Tuyết thật lâu mới tan ra. Từ nay về sau, mỗi khi truyền ngôi, người họ Nam Cung vẫn phải lập lên lời thề bảo hộ Âu Dương gia đời đời kiếp kiếp. Nhưng đó cũng là chuyện sau này!

Lạc Y gật đầu, cùng Vu Nhã và bọn Lăng Ngạo rời đi. Đáng lí ra Vu Nhã còn muốn ở lại, nhưng quá trình tách độc hần ở lại cũng không tiện nên đành ra về.

Lạc Y ra khỏi đình Lạc Nhạn, chợt quay đầu lại nói với Nam Cung Tuyết.

"Hoàng thượng, trong vòng chín chín tám mươi mốt ngày phải "ăn uống thanh đạm" a!"

Nam Cung Tuyết vừa ôm lấy Vu Nhược Nhược thì liền khựng lại, ghen một bụng uất ức.

Chín chín tám mươi mốt ngày a!

Nam Cung Tuyết mặt thối thành một đồng, quyết định ôm Vu Nhược Nhược về phòng ngủ.

"Nhược nhi, mai chúng ta hãy bức độc! Đêm nay bảy lần, nàng đền bù cho phu quan a!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Lên Đường

Sáng hôm sau, cửa thành kinh thành mở ra để làm một lễ tiễn bước cho những học viên tham gia Thượng Đình tái sự.

Hoàng thượng Chu quốc đích thân đưa những ly rượu cho từng người.

Nam Cung Tuyệt cầm ly rượu nhỏ đến trước mặt Lạc Y, làm giống như đã làm đối với người khác đưa ly rượu cho nàng. Nhưng tại góc độ mọi người không nhìn thấy lại cất tiếng nói khẽ.

"Thật sự phải "thanh đạm" tám mươi một ngày sao?"

Lạc Y nâng tay định nhận ly rượu lại nghe Nam Cung Tuyệt nói, khoé môi cũng khẽ gằn gặt.

Hoàng thượng! Dù kiếp trước ta đã hai mươi lăm tuổi nhưng kiếp này ta vẫn là đứa trẻ mười ba a! Ngài có cần bàn luận đến chuyện phòng the như thế hay không?

"Hoàng thượng, thần còn nhỏ!"

"Ách!" Nam Cung Tuyệt nghẹn ho lên một tiếng. Trong lòng mắt đã trợn trắng. Người giống đứa nhỏ sao? Dĩ nhiên không giống một chút cũng không giống.

"Hoàng thượng, vì lợi ích toàn cuộc, ngài cần phải cố gắng nhiều. À! Lần Thượng Đình giao phong này, thần muốn đem theo một người đi!"

"Ai?" Nam Cung Tuyệt không để ý lắm.

"Nam nhân của thần!"

"..." Người khẳng định người còn nhỏ? Đó là những lời mà đứa nhỏ có thể nói hay sao?

Nam Cung Tuyệt thật muốn ngửa mặt lên trời than lớn. Độ tử của nhạc phụ rất có phong vị của nhạc phụ a!

Ba ngày sau...

Đoàn người Chu Quốc đi lần này cả thầy có năm xe ngựa. Nhóm học viên chia làm ba xe. Trong đó nàng và Lãnh Hàn Thần một xe, Cổ Ân Kỳ một xe, ba người Lăng Ngao, Lập Khiêm, Bạch Thừa Vũ một xe, hai xe còn lại là của lão sư trong học viện.

Đi theo đoàn còn có thị vệ của hoàng cung, chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn tuyệt đối cho mọi người.

Lạc Y ngồi trên xe dựa đầy vào ngực Lãnh Hàn Thần nhắm mắt ngủ ngon. So với dựa vào vách xe vừa đau vừa lắc lư, có người tình nguyện làm đệm thịt nàng sẽ không từ chối.

Lãnh Hàn Thần rất hưởng thụ Lạc Y dựa dẫm vào mình, tay rất không an phận nắm lấy tay nhỏ của nàng trêu đùa.

"Chàng đừng nghịch! Đến đâu rồi?"

"Địa phận Huyền quốc!" Lãnh Hàn Thần tùy ý trả lời.

"Vậy còn không tới nửa ngày nữa sẽ tới Đài giao đấu đúng không?"

"Theo lý thuyết thì là như vậy!"

Lạc Y nghi hoặc.

"Tại sao lại theo lý thuyết a?"

Lãnh Hàn Thần nhéo mũi Lạc Y một cái, thoả mãn rồi mới trả lời.

"Từ địa phận Huyền quốc muốn đến Đài giao đấu phải đi qua Huyết Vụ Sâm Lâm. Bây giờ trời đã không còn sớm, muốn vượt qua Huyết Vụ sâm lâm là quá nguy hiểm. Thường thì phải đóng lại ở bìa rừng!"

Lạc Y gật nhẹ đầu, cũng không nói gì thêm. Trước đây nàng có nghe qua thông tin về Huyết Vụ sâm lâm. Nghe nói, sâm lâm này không nguy hiểm như Ma Vụ sâm lâm. Nhưng trong rừng có một loài cây gọi là Huyết Vụ. Trái có màu đỏ rất mê người, mà lại là kịch độc. Vào ban đêm nó sẽ tỏa ra hương thơm khiến người ta lâm vào ảo giác. Một khi bị ảo giác Huyết Vụ chi phối, sẽ rất khó thoát ra. Nên bình thường, không ai dám đi qua Huyết Vụ sâm lâm vào buổi tối. Nếu có việc gấp lắm thì phải trang bị đầy đủ để không hít phải hương thơm của Huyết Vụ.

Lạc Y đối với Huyết Vụ này luôn có hứng thú. Nếu có thể đem vài quả Huyết Vụ đem về, chế thành độc dược tạo ảo giác thì sẽ rất tuyệt a!

Lạc Y hơi nhếch môi. Nếu thật sự chế ra được kì độc đó, nàng sẽ cho Thánh Điện thưởng thức đầu tiên. Nàng là người hay ghi thù, có thù với nàng, dù thế nào nàng cũng bắt họ trả đủ mười phần lãi!

Tối.

Đoàn người dừng lại bên rìa Huyết Vụ sâm lâm tiến hành cắm trại để ở lại qua đêm, đợi sáng mai mới tiếp tục lên đường.

Lạc Y có thói quen sẽ tự làm đồ ăn, nên nàng nắm tay Lãnh Hàn Thần tìm chỗ trống liền lấy đùi gà từ không gian ra nướng.

Cũng may không gian là nơi chứa linh khí, thực phẩm để trong không gian không hề bị hư. Hơn nữa, thời gian trong không gian dài hơn bên ngoài, đồ ăn để lâu trong không gian sẽ nhiễm linh khí trở thành đồ ăn bổ dưỡng và thơm ngon vô cùng.

Lạc Y là người rất biết hưởng thụ nên phạm là cái gì nàng sẽ sử dụng thì đó đều phải là đồ tốt nhất.

Nhìn đùi gà nướng thơm ngon quay trên lửa, Lạc Y cười híp mắt phết lên thịt gà ít gia vị làm mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Lãnh Hàn Thần nhìn ánh mắt nàng nhìn chăm chăm đùi gà nướng thì hơi buồn cười. Hắn cũng học theo nàng đốt lên một đồng than rồi đem đùi gà ra quay.

Lãnh Hàn Thần biết cách điều khiển nguyên tố tự nhiên nên hắn có thể điều khiển gió khiến cho than luôn ở nhiệt độ tốt nhất.

Lãnh Hàn Thần cẩn thận phết thêm gia vị trên đùi gà, quay thêm một lần cho đùi gà ngấm gia vị là cũng vừa chín tới.

Lãnh Hàn Thần rất hứng thú nhìn thành quả của mình, đem xiên đùi gà to đưa luôn cho Lạc Y.

Lạc Y nhìn đùi gà quay thơm ngon, không suy nghĩ gì liền cắn xuống. Thịt gà mềm mại, lớp mỡ mỏng tang, béo mà không ngấy, gia vị ướp rất chuẩn, ngấm vào từng thớ thịt.

Thật là ngon!

Lạc Y híp mắt lại vô cùng hưởng thụ, tiện tay liền đưa thêm cho Lãnh Hàn Thần mười con gà. Hôm nay nàng sẽ hào phóng cho bọn Lăng Ngạo ba con gà, còn số còn lại liền để cho ma thú của nàng hưởng phước đi.

Lãnh Hàn Thần nhìn Lạc Y ăn đùi gà ngon lành như thế thì rất vui vẻ. Không nói hai lời liền đem mười con gà quay từng con một.

Mùi thơm hấp dẫn của thịt gà tỏa ra, lan khắp không gian, vô tình lại câu hồn trúng một đại phiền toái.

"Oa... Mùi gì thơm như vậy? Là thịt, là thịt a!"

Từ trong Huyết Vụ sâm lâm một bóng trắng nhảy ra lao về phía Lãnh Hàn Thần. Móng vuốt giơ ra chỉ trực tóm lấy sâu thịt gà vừa chín tới.

Lãnh Hàn Thần nhú mày, chân điểm nhẹ một cái đã thoát khỏi ma trảo sắc bén của người vừa mới xuất hiện.

Lạc Y cũng chú ý đến điều này, đem miếng thịt gà cuối cùng nuốt xuống liền đứng lên tiến về phía Lãnh Hàn Thần.

Bóng dáng áo trắng vừa xuất hiện là một lão già trung niên. Tuổi có vẻ không chênh lệch với Vu Nhã bao nhiêu. Nhìn sơ qua cũng không khác gì Vu Nhã, kể cả về tính cách. Diện hình của một lão ngoan đồng.

Chuyến đi này Vu Nhã cũng tham gia, có nên gọi hắn ra đây nhận bằng hữu không?

Aiz, thôi đi! Chỉ một mình Vu Nhã thôi nàng đã thấy nhức đầu! Nàng cũng không tính rước thêm một lão tổ tông nữa a!

Lão già trước mặt thấy Lãnh Hàn Thần tránh được mình nhẹ nhàng như vậy thì vô cùng ngạc nhiên đứng lại, nhưng ánh mắt hắn thì vẫn nhìn thịt gà nướng thơm lừng trên tay Lãnh Hàn Thần. Đôi mắt đen láy cũng đã hiện lên hình con gà thật to.

Lạc Y vỗ trán rơi xuống ba vạch đen. Nàng nhớ nàng cũng từng nhìn thấy vẻ mặt như thế này một lần khi thu phục Dạ a!

Nếu không phải trên người lão già này không có hơi thở của ma thú, nàng chắc chắn sẽ cho rằng hắn và Dạ chính là đồng loại.

Lão già từ đầu đến cuối không dời mắt khỏi xâu gà quay. Hắn cũng rất khó khăn không hề mở miệng xin, nhưng trên mặt đã muốn viết mấy chữ "gà, cho ta gà" nha!

" Lão nhân, ngươi muốn ăn gà?"

Lạc Y nhìn rất nhiều gà quay Lân Hàn Thần làm, lại nhìn lão giả trước mặt. Trong mắt có chút không nỡ.

Nhìn người này cũng tương đương tuổi với gia gia nàng, xem như là nàng hiếu kính với gia gia a!

Lão giả nghe Lạc Y nói liền gật đầu liên tục như hiệp sĩ bỏ cùi.

" Ta muốn, ta muốn, ta rất muốn!"

Ách..

Trán của Lạc Y trực tiếp đổ ra ba giọt mồ hôi to bằng hạt đậu.

Lão gia gia... Câu này thật mờ ám a!

Lạc Y đem xương thịt gà to đưa cho lão giả. Hắn vừa cầm lấy liền bắt đầu xé thịt ăn, vừa ăn vừa khen ngon như muốn nuốt luôn cả lưỡi xuống bụng.

Hơn một khắc sau..

Lạc Y nhìn xương gà vạt lung tung trên nền đất. Đây là xương của tất cả mười con gà a!

Là ăn liền lúc mười con gà! Chuyện thiên chân vạn xác!

Lạc Y giật giật khoé môi, nhưng mãi vẫn không nói được lời nào. Nàng không phải là tiếc thịt gà, nhưng lão giả này ăn như vậy mà không no chết không phải rất kì lạ sao?

Lân Hàn Thần đứng bên cạnh giống như hiểu suy nghĩ của Lạc Y. Nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ nhẹ.

" Lão nhân, người có muốn ăn thêm gà hay không?" Ý là "ngươi đã no chưa" đấy!

Lạc Y cười gượng gạo hỏi.

Lão giả vuốt vuốt bụng, vẻ mặt vô cùng thoả mãn xua tay.

" Ta đã tạm no rồi! Không cần nữa!"

Mới " tạm no" thôi à? Khoé môi Lạc Y giần giật suy ngẫm. Muốn để hắn no cần bao nhiêu thịt gà? Hai mươi? Năm mươi? Hay một trăm con?

Ngay từ lúc đầu Lạc Y thấy lão giả đi ra từ Huyết Vụ sâm lâm đã thấy lão giả là người đặc biệt. Hoá ra đúng là không phải người bình thường!

" Ta bình thường rất ít khi ăn, nhưng khi đã ăn đều ăn rất nhiều a! Tiểu nha đầu, ngươi có phải là danh bài tái đệ Thượng Đình giao phong lần này hay không?"

" Người biết?" Lạc Y cũng không ngạc nhiên lắm. Thời điểm này tiến vào Huyết Vụ sâm lâm thì trừ tham gia Thượng Đình giao phong còn có thể làm gì?

Đôi mắt lão giả cong lên, cười ha ha nói.

" Tiểu nha đầu ngươi thật thích già gốc đây! Chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi! Đây là quà đáp lễ thịt gà của ngươi!"

Lão giả nói xong, bóng áo trắng đã bay về phía Huyết Vụ sâm lâm.

Lạc Y nhìn theo bóng dáng lão giả biến mất, cúi xuống nhìn một tay nải chứa đầy thứ quả có màu đỏ như máu.

Lão giả này lại biết nàng đang muốn lấy quả Huyết Vụ sao?

Lão giả này, có ý tứ!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Rắc Rối Tại Đan Dược Đường

Từ lâu ở thành Kỳ Vân là được kết hợp chung với khách điểm. Bình thường vẫn có nhiều người ăn uống rồi sẽ nghỉ ngơi ngay tại trong lầu.

Đoàn người Chu quốc đi theo thư đồng do phủ Thành chủ phái đến tới một tửu lầu gọi là Phong Hoa Vạn Điểm.

Vị thế của Phong Hoa Vạn Điểm rất tốt, nơi này cách Đài giao đấu, Đan Dược phòng, Đồ phòng, Đấu giá phòng không xa lắm. Hơn nữa đường đi lại cũng rất thuận tiện nên thu hút không ít người đến ăn uống, nghỉ lại.

Bình thường Lạc Y thích nơi có không khí yên tĩnh hơn, nhưng nàng thấy ở tửu lầu này cũng không tệ.

Dù sao nàng cũng vừa mới đến đây, còn nhiều cái chưa hay biết, mà những nơi như quán trà, tửu lầu thì vẫn là nơi thu thập tin tức nhanh nhất.

Sau khi sắp xếp xong phòng trong tửu lầu, Lạc Y đi xuống bên dưới. Nàng gọi một bàn đồ ăn, vừa ăn vừa chú ý lắng nghe những lời bàn tán xung quanh.

Bên cạnh bàn của Lạc Y có bốn hán tử đang ngồi uống rượu. Họ có vẻ là người của dong binh đoàn đang bàn tán về một nhiệm vụ cấp A nào đó. Nói một hồi xong, câu chuyện cũng thay đổi.

Hán tử mặc y sam màu đen uống một bát rượu to, vừa sảng khoái vỗ vai hán tử ngồi bên cạnh.

"Nghe nói Thành chủ thân bí hôm qua vừa trở về rồi, các ngươi có biết hay không?"

"Hửm? Sao ngươi biết được?"

Ba hán tử vừa nghe thì liền nâng đầu lên vô cùng ngạc nhiên hỏi lại.

Hán tử áo đen cười lên thật to, không câu nệ nói.

"Dong binh đoàn của tiểu đệ ta nhận một nhiệm vụ điều tra tin tức của Thành Chủ! Sáng hôm nay hán mới nói với ta!"

"Vậy có nhìn được mặt của Thành Chủ không? Nhìn hán như thế nào?" Ba người còn lại rất tò mò liền hỏi tới.

Hán tử áo đen lại uống một bát rượu lắc lắc đầu.

"Chưa thấy. Người nghĩ Thành Chủ thành Kỳ Vân tạo ra bí ẩn bao nhiêu năm nay, muốn thấy mặt hán nghĩ dễ lắm sao? Nhưng ta nghe người ta nói nếu năm nay ai đạt giải nhất danh bài Thượng Đình giao phong lần này sẽ được đặc cách đến phủ Thành Chủ..."

Bên kia tiếp tục bàn luận xôn xao không ngừng về danh bài hạng nhất năm nay. Hầu như tất cả mọi người đều đoán là Thanh quốc hoặc Bạch quốc, tuyệt nhiên không một ai đưa ra phán đoán là Chu quốc.

Xem ra, Chu quốc trong mắt mọi người vốn đã không thể xoay người đây!

Lạc Y vừa uống trà, ánh mắt vừa loé ra quang mang không thú vị. Kết quả còn chưa có đâu, bọn họ lúc này đã bàn luận vẫn còn quá sớm.

Nàng quan tâm chính là tin tức về vị Thành chủ kia. Đột nhiên, nàng lại có cảm giác nàng đã gặp qua hán ở đâu rồi.

"Nàng sao lại xuống đây một mình?"

Một giọng nói nam tính, trầm ấm dễ nghe vô cùng đột nhiên vang lên bên tai.

Lạc Y ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Lãnh Hàn Thần đang bày ra vẻ mặt tiểu tức phụ bị chồng ruồng bỏ lên án nàng.

Ách...

Tưởng tượng đến hình ảnh Lãnh Hàn Thần thân cao bảy thước mặc đồ phụ nhân diêm dúa chạy theo núm cánh tay mình vừa gọi "Tướng công, xin ngài đừng bỏ rơi người ta" thì trên tay Lạc Y liền nổi lên đầy da gà.

Không thích hợp! Thật không thích hợp!

Lãnh Hàn Thần ngồi xuống ghế, nhìn đôi mắt đen kịt linh hoạt của Lạc Y lúc này đang không ngừng đảo loạn, liền biết nàng đang suy nghĩ chuyện xấu.

"Nàng đang suy nghĩ chuyện tốt gì? Hửm?"

Lãnh Hàn Thần nắm lấy tay nhỏ của Lạc Y, bấm nhẹ lên da thịt non mềm của nàng như trừng phạt, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không nỡ nên đành thôi.

"Không... Không có."

Lạc Y vừa mới nhấp một ngụm trà, nghe thấy Lãnh Hàn Thần hỏi thì liền bị sặc nước, cúi đầu ho khan.

Không thể để Lãnh Hàn Thần biết suy nghĩ kia! Nếu hắn mà biết thì không lường trước được hắn sẽ trừng phạt nàng bằng biện pháp gì đâu.

Lãnh Hàn Thần vốn dĩ không tin lời của Lạc Y, nhưng thấy nàng ho đáng thương như thế cũng thật đau lòng liền cúi xuống vuốt lưng giúp nàng nhuận khí.

Câu chuyện này cứ thế đã bị vát qua một bên không động đến.

Tổng Vinh Khanh từ trên lầu đi xuống, thấy Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đang ngồi một bên uống trà thì liền đi qua.

"Lạc Y, giờ con có bận gì không?"

Lạc Y thấy Tổng Vinh Khanh tới thì liền hạ tách trà xuống, lắc nhẹ đầu.

"Không thưa lão sư!"

"Vậy con đến Đan Dược đường lấy giúp ta một số đan dược trị thương được chứ? Ta và các lão sư khác phải đi đăng kí danh ngạch tái đệ a!"

"Được!"

Lạc Y không suy nghĩ nhiều liền gật đầu. Nàng cũng đang muốn tới Đan Dược đường bán một ít đan dược.

Mấy hôm trước, lượng đan dược nàng luyện ra đã muốn xếp đầy một căn phòng, nếu không tranh thủ bán đan dược đi có lẽ sau này không gian chỉ có thể xếp đan dược thôi!

Lạc Y đem theo túi kim tệ Tổng Vinh Khanh giao cho liền cùng Lãnh Hàn Thần bước ra khỏi lầu đi về phía Đan Dược đường.

Đan Dược đường ở thành Kỳ Vân so với Phúc Dược Đường ở kinh thành Chu quốc còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Từ bên ngoài nhìn vào đã đoán được bên trong hẳn là buôn bán không tệ.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần bước vào bên trong, rất nhanh liền thu hút ánh mắt chú ý của rất nhiều người.

Chỉ thấy thiếu nữ tuyệt sắc tuyệt trần có gương mặt nhỏ nhắn, làn da trắng hồng mềm mại, đôi mắt lại đen láy hữu thần. Dáng người của thiếu nữ vô cùng uyển chuyển, bạch y trên người nàng càng trở nên phong tao rạng rỡ. Nhìn giống như một tiên tử không nhiễm chút bụi hồng trần, nhưng lại mơ hồ nhìn thấy vẻ quyến rũ của nàng khiến người ta thật muốn mềm đến tận xương.

Đẹp quá!

Lãnh Hàn Thần nhìn những ánh mắt nam nhân nhìn Y nhi của hắn trần trụi như sói đói nhìn miếng thịt thơm ngon thì sắc mặt trở nên lạnh xuống khiến không khí xung quanh cũng muốn hạ xuống âm độ.

Hắn trở tay đem Lạc Y ôm vào lòng, thật muốn đem nàng hoá nhỏ bỏ vào tay áo để không ai có thể nhìn thấy nàng.

Aiz... Lần sau hắn nhất định bắt Lạc Y phải đeo khăn che mặt mới cho nàng ra ngoài!

Lãnh Hàn Thần không biết, hắn để Lạc Y đeo theo khăn che lại càng chọc thêm nhiều phiền toái hơn. Chính là những sói đói kia nhìn thấy ánh mắt xinh đẹp và làn da mềm mại non mềm của nàng lại có ý muốn đem khăn che mặt của nàng lột ra để được chiêm ngưỡng trọn vẹn gương mặt tuyệt sắc.

Lãnh Hàn Thần sau này vì quyết định hôm nay mà hối hận không thôi! Nhưng đó cũng là chuyện sau này.

Mọi người thấy hành động của Lãnh Hàn Thần như xác định quyền sở hữu liền chuyển ánh mắt từ trên người Lạc Y nhìn hắn.

Không nhìn thì thôi, đã nhìn lại không khỏi hít vào một hơi. Hoá ra trên đời này còn có thể có một nam nhân như thế.

Nam tử thân hình cao lớn, dáng người còn hơi mảnh khảnh nhưng nhìn thế nào cũng nhìn không ra nét yếu đuối nhu nhược. Gương mặt tuấn tú, ngũ quan đoan chính, sắc sảo khi sắp xếp cùng nhau vô tình để lộ nét tà mị, yêu dã. Sống lưng kia thẳng tắp, đôi thủy mâu từ sắc lạnh như băng lộ ra cường thế vô cùng.

Nam tử mặc trường sam màu tím, tà áo bay bay lâu lâu sẽ quyến vào tà áo trắng của thiếu nữ hoà hợp với nhau thật ăn ý.

Đây quả là một đôi bích nhân trong trời đất a!

Mọi người thấy nam tử lạnh lùng trầm mắt, theo bản năng rụt cổ lại quay đầu đi không dám tiếp tục nhìn thêm.

Ở đây ai cũng là tu luyện giả, bọn họ có thể cảm nhận được nguy hiểm trong hơi thở của nam tử kia.

Kiểu người này không phải là kiểu người bọn họ có thể đụng chạm a!

Thật không biết thế lực nào có thể bồi dưỡng ra hạt giống tốt như thế. Hẳn vẫn còn rất trẻ mà đã cường thế như vậy, tiền đồ tương lai hẳn là bất khả hạn lượng.

Chương quỹ của Đan Dược đường dường như cũng nhận ra sự đặc biệt của hai người mới tới, liền ngăn được đồng lại rồi chủ động tiến lên đón tiếp.

"Không biết hai vị đến đây có việc gì? Ở đây chúng ta có bán các loại đan dược và dược liệu, hai vị có muốn nhìn qua?"

Lạc Y thấy thái độ của vị Chương quỹ này rất cẩn thận, ân cần nhưng vẫn không hạ thấp phẩm giá thì liền cảm thấy rất có hảo cảm. Khoé môi xinh đẹp của nàng nhẹ cong lên thành nụ cười lễ độ, lúc này mới mở lời hỏi.

"Chương quỹ khách khí, chúng ta đến đây chỉ là muốn bán..."

Lạc Y còn chưa nói xong, ngoài cửa Đan Dược đường đã truyền đến tiếng nói to, mạnh mẽ cắt ngang lời nàng.

"Chẳng qua chỉ là hai phé vật Chu quốc, có bản lĩnh gì mà dám nói chuyện với Chương quỹ đại nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đấu Đan

"Chẳng qua chỉ là hai phé vật Chu quốc, có bản lĩnh gì mà dám nói chuyện với Chương quỹ đại nhân?"

Giọng thiếu niên the thé vang lên từ ngoài cửa mang đầy ganh ghét khiến Lạc Y khó chịu nhíu mày.

Lãnh Hàn Thần cũng trầm mặt xuống, cùng Lạc Y nhìn ra ngoài cửa.

Trước cửa là hai thiếu niên, một thiếu niên vận trường sam màu hoàng kim, còn một thiếu niên vận trường sam lam nhạt đi cùng một thiếu nữ nhỏ nhắn vận hồng y rực rỡ đang từ từ tiến vào nội đường.

Ba người này tuổi cũng sắp xỉ với Lạc Y. Nàng ngay lập tức đã nhận ra ba người này chính là danh bài của Bạch quốc tham gia Thượng Đình giao phong lần này.

Đôi mắt xinh đẹp hơi híp lại, trong đáy mắt đen kịt xẹt qua tia nguy hiểm vô cùng.

Cuộc đời của nàng, không ghét từ nào, nhưng lại đặc biệt miễn cảm với hai chữ "Phé vật".

Nàng đã hứa với Lạc Y kia, sẽ làm cho cái danh xưng "Phé vật" biến mất vĩnh viễn. Thế mà ba người này quả thật rất có gan, còn dám đụng chạm đến điểm mấu chốt của nàng!

Một hàng ba người này thật là một tổ hợp rất nổi bật.

Thiếu niên vận trường sam hoàng kim tên Phi Hợp. Cái tên này quả là một cái tên rất hợp với hắn. Phi Hợp có thân hình tròn vo như một quả bóng, hẳn rõ ràng đang đi nhưng so với lần cũng không khác biệt bao nhiêu.

Thiếu niên vận trường sam màu lam nhạt tên là Quý Vô Song. Hắn cũng không khiến người ta ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên như Phi Hợp. Nhưng nhìn hắn quả thật có hơi kịch cỡm, mặt luôn héch lên trời, không thèm đặt ai vào mắt, giống như thể ở đây không có ai xứng đáng lọt vào mắt hắn.

Quý Vô Song cũng là người nói ra câu khích bác vừa rồi!

So với hai thiếu niên kia, Lạc Y không ưa nhất vẫn là thiếu nữ hồng y - Phan Hồng Nhân. Nàng ta có vẻ như là trung tâm xoay quanh của hai thiếu niên kia. Gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp không che giấu được vẻ kiêu ngạo. Nhưng, từ lúc bước vào nội đường, ánh mắt nàng ta đã đặt trên người Lãnh Hàn Thần mà chưa hề rời đi dù chỉ một giây. Gương mặt kia cũng nổi lên mặt ửng hồng của thiếu nữ hoài xuân vô cùng mê người.

Sắc mặt Lạc Y thoáng cái trầm xuống, nhìn Phan Hồng Nhân càng thêm chán ghét. Dám đánh chủ ý lên nam nhân của nàng, còn ngại mạng quá dài sao?

Nhóm ba người Phan Hồng Nhân dừng lại trước mặt Chương quỹ đan dược đường.

Phi Hợp cùng Quý Vô Song trừng mắt nhìn Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Bọn hắn nhớ kỹ là vì nhóm người Chu quốc này khiến bọn hắn phải đứng suốt hai canh giờ dưới trời nắng như thiêu như đốt.

Vốn trong lòng bọn hắn đã thâm hận, thế sau này nếu gặp phải bọn chúng trên Đài giao đấu sẽ đánh cho bọn chúng quỳ mọp xuống đất cầu xin tha thứ

mới thôi.

Quý Vô Song xoa xoa cằm nhẩn nhụi, chuyển ánh mắt từ trên người Lãnh Hàn Thần sang người Lạc Y, đôi mắt gian xảo híp lại.

Tiểu cô nương này quả thật rất xinh đẹp, chỉ bằng không đánh nàng ta, bắt về Quý phủ làm tiểu thiếp cũng không tệ a!

Lạc Y không biết suy nghĩ trong đầu Quý Vô Song. Nếu như nàng biết được, nàng hẳn sẽ chọc mù hai mắt hắn, cắt bảo bối của hắn đem ra cho chó ăn để hắn không thể nào hại nhi nữ nhà lành được nữa.

Phi Hợp hất gương mặt tròn vo lên trời, hừ lạnh với Lạc Y và Lãnh Hàn Thần.

"Hạng người khó rách áo ôm như các ngươi cũng muốn mua đan dược? Ta cho ngươi biết, đan dược ở Đan Dược đường một viên cũng có giá trị liên thành, không phải loại các ngươi có thể mơ tưởng, thứ các ngươi có thể mua chính là loại đan dược hạ cấp bán ở hiệu thuốc nhỏ cuối con đường kia! Aiz, các ngươi đã lỡ vào đây rồi, nếu đi ra tay không thì cũng không tốt, thôi thì ta liền làm người tốt bụng vậy. Nói đi, bọn người Chu quốc các ngươi muốn mua đan dược nào, ta sẽ bố thí cho các ngươi!"

Phi Hợp cay độc nói xong thì ngẩng mặt lên trời cười to ba tiếng khiến mờ thừa trên gương mặt xô vào nhau quá dị vô cùng.

Chương quỹ của Đan Dược đường - Cừ Mộ Danh nghe Phi Hợp nói lời khó nghe như thế thì mặt thoáng cái đã tái xanh. Lúc đầu hắn vừa nhìn hai người Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đã biết hai bọn họ không phải là người bình thường. Hơn nữa, hắn không hề nghe lầm, vừa nãy thiếu nữ kia nói là "bán" chứ không phải là "mua"!

Cừ Mộ Danh bây giờ thật có một loại xúc động muốn túm cổ áo Phi Hợp quăng hắn ra ngoài cửa. Nhưng hắn vẫn phải cố nhịn vào. Đó là khí độ của thân sĩ, hắn còn là người làm ăn đâu.

Cừ Mộ Danh lo lắng nhìn sang Lạc Y, hi vọng nàng dừng vì quá tức giận mà không muốn giao dịch với Đan Dược đường nữa. Hắn có cảm nhận sâu sắc nàng có thể đem lại cho Đan Dược đường kinh hi lớn!

Lạc Y không quan tâm đến Cừ Mộ Danh đang lo lắng nhìn mình. Gương mặt xinh đẹp vẫn là khí độ bất phàm, bình thản tự nhiên, cười như gió như không.

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Lạc Y liền biết nàng sắp chinh người nên cũng không muốn phá hỏng nhã hứng tao nhã của nàng.

Lãnh Hàn Thần khẽ dịch về phía Lạc Y, bàn tay to lớn nhẹ vỗ về tay nàng, yên lặng ủng hộ nàng làm chuyện xấu.

Phan Hồng Nhân lúc đầu cũng khó chịu với lời nói khó nghe của Phi Hợp. Nàng ta chính là sợ mình sẽ lưu lại ấn tượng xấu trong lòng từ y công tử tuần tú bất phàm kia.

Phan Hồng Nhân vốn đang định lên tiếng ngăn cản Phi Hợp, thuận tiện thể hiện hình tượng thiếu nữ xinh đẹp, tao nhã, hiểu chuyện trước mặt Lãnh Hàn Thần.

Nhưng đúng lúc này lại nhìn thấy hành động vỗ về, cùng đôi mắt thâm tình sùng nịnh của Lãnh Hàn Thần dành cho Lạc Y khiến nàng ghen không nói ra lời.

Lần đầu tiên Phan Hồng Nhân mới dời ánh mắt ra khỏi Lãnh Hàn Thần hướng về phía Lạc Y. Nàng là muốn xem thử nàng ta có cái gì tốt hơn nàng mà lại có được sự cưng chiều của một nam tử xuất sắc như vậy.

Không nhìn thì tốt, nhưng đã nhìn thì hai mắt của Phan Hồng Nhân liền phát hoả. Cơ bản là không cùng đẳng cấp! Lạc Y chính là thiên nga xinh đẹp, thánh khiết bay trên trời cao, còn nàng lại là con cóc tía quái gở.

Phan Hồng Nhân cay độc trừng Lạc Y như muốn đâm trên người Lạc Y ra vài chục cái lỗ.

Đúng là nam nhân có thể là nguyên nhân khiến hai nữ nhân trở mặt với nhau. Nhưng, nguyên nhân chính khiến nữ nhân chán ghét nhau chính là sắc đẹp.

Không nữ nhân nào thích nhìn nữ nhân khác so với mình đều xinh đẹp hơn.

Đương nhiên, Phan Hồng Nhân có chết cũng không thừa nhận Lạc Y xinh đẹp hơn mình. Nàng ta lúc này đã hoàn toàn ném việc ngăn cản Phi Hợp ra sau đầu. Bây giờ điều nàng muốn làm duy nhất chính là khiến cho Lạc Y xấu mặt. Như vậy, từ y công tử kia có thể sẽ từ bỏ Lạc Y mà thích nàng a!

Phan Hồng Nhân hai mắt mơ màng ảo tưởng, khoé môi từ từ cong lên thành một nụ cười đắc ý.

Lạc Y không để tâm đến Phan Hồng Nhân, thân nhiên lấy tờ giấy Tống Vĩnh Khanh giao cho nàng đi mua ra đọc lên. Âm thanh trong trẻo như chuông bạc truyền ra giống như gãi nhẹ vào lòng mọi người.

"Hồi Thể đan tam phẩm hai mươi viên, Mai Khâu đan nhị phẩm mười viên, Lạc Cân đan tam phẩm hai mươi hai viên, Hồi Thần đan ngũ phẩm năm viên... Còn gì nữa? chữ nhỏ quá ta đọc không ra, thôi cứ tạm thời như vậy đi, khi nào ta nhớ ra sẽ đi tìm người sau!"

Lãnh Hàn Thần đề phòng nhìn xung quanh, đôi thủy mâu từ sắc bắn ra hàn khí như thay lời cảnh cáo đến những người dám đánh chủ ý lên Y nhi của hắn. Nhưng lúc này dường như đã không còn tác dụng, khiến sắc mặt hắn đã trầm nay càng trầm hơn.

Lãnh Hàn Thần hận chết Phi Hợp kia, dám khiến nàng nói chuyện. Hắn biết giọng nói của nàng khi chinh người đặc biệt dễ nghe, rất dễ câu phải hoa anh đào.

Thù này, hắn ghi lại.

Phi Hợp nghe giọng nói trong trẻo của Lạc Y cũng ngăn ra. Nhưng sau đó lại phát hiện có điểm không phù hợp.

Vừa rồi nàng ta nói gì? Hồi Thể đan tam phẩm, Mai Khâu đan nhị phẩm, Lạc Cân đan tam phẩm, Hồi Thần đan ngũ phẩm... Lại còn phần chưa nhớ ra, nhớ sẽ đi tìm hắn?

Mợ nó!

Phi Hợp thật muốn chửi thề. Người bình thường bị nhục nhã như vậy không phải nên si diện nói không cần hoặc là tức giận đi thẳng hay sao? Thế mà nàng ta lại dám thật sự mở miệng cho hắn mua đan dược. Mà số đan dược nàng nói là bằng cả gia tài lớn a!

Quý Vô Song và Phan Hồng Nhân nghe Lạc Y nói cũng ngăn ra. Bọn họ vốn đang chờ Lạc Y mất mặt, nhưng tình thế bây giờ đổi ngược lại rồi.

Nếu bọn họ không mua số đan dược kia chính là bọn họ mất mặt, còn mua thì chính là tung tiền qua cửa sổ, khiến mọi người chê cười.

Tiến thoái lưỡng nan a!

Lạc Y đem tờ giấy bỏ vào trong tay áo, trong mắt xẹt qua vẻ giảo hoạt. Nàng đã cố tình tăng số lượng viên thuốc lên, và bổ sung thêm Hồi Thần đan ngũ phẩm.

Nàng làm việc chính là một bước đi và hai mục đích. Phải vừa trả đũa bọn họ vừa làm lợi cho mình mới tốt!

"Chương quỹ, mời ngài đem đan dược vừa nói đem ra cho ta! Tiền cứ tính cho vị công tử tốt bụng kia! Cảm ơn hắn đã "bố thí"!"

Mọi người nghe Lạc Y nói hai chữ "bố thí" còn cố tình kéo dài khiến bọn họ phì cười.

Bố thí? Bố thí với nàng có giá trị thật lớn a!

Cừu Mộ Danh hí mắt, rất phối hợp đi lấy đan dược cho nàng.

Hắn đã xem thường nàng rồi! Hoá ra còn có thể chinh người lợi hại như vậy!

Phi Hợp nhìn số đan dược đã nằm trong tay Lạc Y. Môi mấp máy mãi nhưng vẫn không nói được câu gì.

Đây rõ ràng là ép chết hắn! Ép hắn phải nộp ra tiền đan dược cho nàng ngồi không hưởng lợi!

Đan Dược đường thành Kỳ Vân là danh tiếng gì? Chủ nhân sau lưng chính là Hội trưởng công hội luyện dược sư - Thạch Kiếm Bình.

Phi gia của hắn lâu nay cũng có chút ít giao dịch với công hội luyện dược sư. Nếu Phi Hợp hôm nay không nhà tiền ra thì Phi gia xem như trở mặt với công hội luyện dược sư sao?

Hôm nay Phi Hợp còn muốn cùng Quý Vô Song đi đăng kí cho Phan Hồng Nhân tham gia đại hội Đấu Đan dược tổ chức sau Thượng Đình giao phong. Lần này mà xảy ra chuyện không đăng kí được, Phan Hồng Nhân chắc chắn sẽ giận hắn a!

"Ngươi... Ngươi..."

Phi Hợp cắn răng đem thẻ từ tinh trên người lấy ra. Đây là tất cả tiền của hắn từ việc phân chia làm ăn của Phi gia. Bỏ ra số tiền kia hắn thật sự sẽ trắng tay!

Đúng lúc Phi Hợp định đưa thẻ từ tinh ra thì Phan Hồng Nhân vươn tay ra ngăn cản. Ánh mắt ác độc bắn về phía Lạc Y.

"Ngươi không phải Luyện Dược sư, ngươi không biết đan dược quý giá như thế nào! Hắn chỉ muốn tốt bụng mua một viên đan dược cho ngươi, ngươi dám mặt dày đòi nhiều như vậy sao?"

Lạc Y cúi đầu vuốt nhẹ túi đựng đan dược mà Cừu Mộ Danh vừa đưa cho nàng, môi hồng nộn xinh xắn nhẹ kéo ra ý cười thần nhiên, nhưng trong đôi mắt đen trong suốt đến đáy lại xẹt qua tia nguy hiểm chết người.

Ta vốn đã định bỏ qua cho ngươi, là tự ngươi chuốc lấy! Dám đánh chủ ý lên nam nhân của ta thì thôi, còn dám mắng ta mặt dày? Lão Hồ chưa phát uy, ngươi liền tưởng ta thành mèo bệnh sao?

Lạc Y ngẩng đầu nhìn Phan Hồng Nhân, thân thể bắt đầu có dấu hiệu lười biếng dựa vào ngực Lãnh Hàn Thần khiến sắc mặt của nàng ta càng trầm.

Lạc Y cười khẽ một tiếng, thân nhiên nói.

"Người nhớ cho kỹ, tên phi kia nói là ta muốn "loại đan dược" nào chứ không phải là "viên đan dược" nào. Ta chính là đứng lí hợp tình thực hiện lời nói thôi! Người ta có lòng tốt, ta không nhận không phải là quá tuyệt tình sao? Hơn nữa..." Lạc Y kéo dài giọng, mị mắt nhìn Phan Hồng Nhân, nói ra từng chữ "Sao người biết ta không hiểu gì về đan dược?"

Phan Hồng Nhân ngẩn người nhìn Lạc Y, không ngờ nàng lại bắt bẻ câu chữ của Phi Hợp như vậy.

Phi Hợp cũng tái mặt, hẳn vốn chỉ muốn khích Lạc Y nên mới nói quá như vậy. Chính là hẳn không ngờ Lạc Y thật sự dám theo. Và những lời nói kia thật sự trở thành điểm trí mạng của hắn.

So với chuyện của Phi Hợp, Phan Hồng Nhân khó chịu hơn vẫn là câu nói sau của Lạc Y. Nàng ta nói nàng ta hiểu biết đan dược, lẽ nào nàng ta là Luyện Dược sư? Không thể! Phụ thân rõ ràng nói nàng là Dược sư trẻ tuổi nhất ở cả tứ đại cường quốc mà! Nàng ta cũng bằng tuổi nàng! Không thể!

"Người là Luyện Dược sư?" Phan Hồng Nhân nghi hoặc hỏi lại.

"Thì đã sao?"

Lạc Y cười nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn Phan Hồng Nhân như nhìn con mồi sắp lọt vào lưới.

Đáng tiếc, nàng ta không nhận ra!

Cửu Mộ Danh và người đứng bên ngoài nhìn cảnh này, trong lòng nổi lên lạnh lẽo. Không hiểu sao bọn hắn đều thấy Phan Hồng Nhân sắp xong rồi!

Lãnh Hàn Thần ôm Lạc Y trong ngực, say mê nghịch ngợm lộn tóc mềm mại của nàng. Hắn từ đầu đến cuối đều không hề để Phan Hồng Nhân vào mắt.

Dám thách thức Y nhi của hắn? Số phận người đã được định trước a!

So với mọi người lo lắng thì Phi Hợp và Quý Vô Song lại niềm tin tràn trề. Bọn hắn biết Phan Hồng Nhân không chỉ lĩnh hội ma pháp cao, mà nàng còn là Luyện Dược sư trẻ tuổi nhất trong tứ đại cường quốc. Thiếu nữ kia chỉ bằng tuổi nàng, làm sao có thể là Luyện Dược sư đây!

Không thể nào!

Đáng tiếc chính là, sự thật lại nằm trong cái "không thể nào" kia!

Phan Hồng Nhân nhếch môi cười lạnh một tiếng. Nàng mới không tin Lạc Y cũng là Luyện Dược sư.

Phan Hồng Nhân chuyển mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, đáy mắt lộ ra say mê. Nàng sẽ nhân cơ hội lần này thể hiện bản lĩnh của mình ra, nàng không tin từ y công tử không bị nàng hấp dẫn.

Phan Hồng Nhân cong môi, đặc ý nhìn Lạc Y, thách thức.

"Người đã là Luyện Dược sư, vậy ta muốn đấu đan với người!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trừng Phạt Tiểu Nhân

"Người đã là Luyện Dược sư vậy, ta muốn đấu đan với người!"

Phan Hồng Nhân hùng hồn nói to, gương mặt cũng hơi nâng lên, ánh mắt nhìn Lạc Y tràn đầy khinh thị và cay độc.

Lạc Y chán ghét âm thanh của Phan Hồng Nhân, tay nhỏ bé xinh đẹp vỗ về vàng tai. Nàng nở nụ cười yếu ớt, thân nhiên như không nói.

"Ta không muốn, người muốn đấu thì ta phải đấu với người sao?"

Phan Hồng Nhân đang khí thế tràn đầy lại nghe Lạc Y nói thì ghen một bụng tức.

Phan Hồng Nhân cho rằng Lạc Y chính là không dám, trong lòng sớm đã nắm chắc phần thắng càng cố khích nàng.

"Sao? Người không dám đấu? Không phải người là Luyện Dược sư sao? Nếu như người thắng được ta thì chỗ thuốc kia người có thể mang đi!"

Lạc Y lúc này đã không ngăn được cười lớn. Nàng cảm thấy nữ nhân trước mắt này đúng là không chỉ có tứ chi kém phát triển mà đầu óc còn vô cùng ngu si a!

"Ta nói này, ngươi có phải không bình thường hay không? Túi thuốc này rõ ràng là mập mạp kia mua cho ta, sao có thể lấy ra làm tiền cược đây?"

Phan Hồng Nhân càng lúc càng tức. Nàng thấy Lạc Y nói vòng nói vèo, chung quy lại chính là không muốn đấu đàn cùng nàng.

Vốn dĩ ban đầu Phan Hồng Nhân vẫn còn chút nghi ngờ, không dám đặt cược quá lớn. Nhưng thái độ của Lạc Y đã khiến nghi ngờ trong lòng nàng thời bay không còn một mảnh.

"Vậy ngươi muốn đặt cược thế nào?"

Phan Hồng Nhân thách thức, xem ra đã bị chạm đến giới hạn kiên nhẫn cuối cùng rồi.

Thật là không thông minh!

Lạc Y cúi thấp đầu, trong đôi mắt đen láy sinh động xẹt qua tia giảo hoạt khó nắm bắt.

Khoé môi nàng từ từ nhếch lên thành một nụ cười. Cá đã cắn câu rồi đây!

Phan Hồng Nhân không hề nhìn thấy ánh mắt và nụ cười của Lạc Y. Trong mắt của nàng, Lạc Y chính là đang lo lắng nên mới cúi đầu thấp như vậy.

Điều nàng càng khiến nàng ta càng đắc ý không thôi!

Lạc Y ngẩng đầu lên, trên gương tuyết sắc cổ nặn ra vẻ lo lắng, e dè nói.

"Ừm. Vậy đặt cược nếu ai thua sẽ phải dập đầu trước người thắng ba cái, còn phải bò quanh Đan Dược đường một lần... Nếu ngươi không dám thì thôi, chúng ta xem như không có chuyện gì a!"

"Có gì mà không dám! Hôm nay đứng trước mặt Đan Dược đường, ta với ngươi thi đấu, thua cuộc không được thất hứa! Nếu ngươi không dám thực hiện sẽ chịu sự khinh thường của tất cả mọi người!"

Phan Hồng Nhân cư nhiên đã xem mình trở thành người chiến thắng. Nàng cho rằng Lạc Y không biết luyện đan nên mới đặt cược cao như vậy để nàng thấy khó mà lui, nhưng nàng ta không biết, nàng đã sớm nhìn thấy rõ vẻ mặt thật của nàng ta rồi!

Phan Hồng Nhân trong lòng không ngừng ảo tưởng đến lúc Lạc Y dập đầu ba cái trước mặt mình, lại bò quanh Đan Dược đường một lần hẳn sẽ vô cùng mất mặt. Lúc đó, từ y công từ sẽ chán ghét nàng ta, sau đó...

Phan Hồng Nhân ảo tưởng cười đến không khép miệng được, ánh mắt đảo qua nhìn bóng dáng tuấn tú của Lãnh Hàn Thần càng lúc càng mê ly.

Lạc Y nhìn thấy ánh mắt hoài xuân trần trụi của Phan Hồng Nhân, rõ ràng không chút nào đặt nàng vào mắt, còn dám ảo tưởng vậy bản nam nhân của nàng?

Xem ra vừa nãy đã đặt cược quá nhẹ, đáng ra phải để nàng ta bò quanh thành Kỳ Vân mới đúng.

Nhưng mà như thế không khỏi quá ác độc đi! Nàng dù sao cũng là người thiện lương, chuyện ác độc như vậy nàng không thể làm a!

Lãnh Hàn Thần luôn luôn đứng bên cạnh Lạc Y, nâng tay ngắt nhẹ lên má thịt non mềm của nàng.

Nàng chỉ cần nghĩ đến chuyện chinh người liền quên mất hấn đâu!

Lạc Y nhìn Lãnh Hàn Thần giống như oán phụ nhìn nàng, trong lòng không nhịn được bật cười vỗ về hấn.

"Ngoan, về nhà bù cho chàng, còn không được sao?"

Giọng nói Lạc Y mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn hữu ý vô tình lọt vào tai vài người khiến họ quái dị quay đầu nhìn nàng một cái.

Lạc Y không hề thấy những người kia nhìn nàng như thế nào. Nếu nàng thấy, nàng hẳn sẽ rất oan ức! Đền bù mà nàng nói chẳng qua chỉ là hôn nhẹ thôi, lọt vào tai người khác đã biến chất thành dạng gì đây?

Lãnh Hàn Thần rất hài lòng với biểu hiện của Lạc Y, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng càng thêm ôn nhu, thâm tình.

Nhìn xem, phu thê nhà hấn quả thật vô cùng âu yếm đây!

Cừu Mộ Danh nhanh chóng ra lệnh cho người xếp hai cái bàn tại sảnh đường.

Từ trước đến nay, người đến Đan Dược đường khiêu chiến đấu đan cũng không phải là không có. Nhưng hôm nay lại thu hút đặc biệt nhiều người đến xem.

Bọn họ chẳng qua chỉ muốn nhìn xem trò vui. Thứ nhất là hai thiếu nữ xinh đẹp thi đấu, thứ hai là đặt cược cũng khá khó chịu đi.

Bọn họ thật muốn xem hôm nay ai là người mất mặt!

Không biết trong đám người đến xem, có ai đó đã chỉ vào Phan Hồng Nhân, giật mình nói.

"Kia chẳng phải là Tiểu thư Phan gia của Bạch quốc vừa tham gia khảo hạch ở công hội luyện dược sư nhận bằng Dược sư trẻ tuổi nhất sao?"

Lời nói của người kia chỉ là vô tình nhưng cũng đã khuấy động đông đảo mọi người đứng xem.

"Thật như vậy? Thiếu nữ kia bất quá chỉ bằng tuổi nàng thôi, nếu nàng là dược sư trẻ tuổi nhất thì thiếu nữ kia chẳng phải là thua chắc rồi sao?"

Mọi người nhón nháo bàn luận, đa phần là đoán Lạc Y sẽ thua.

Có một số người xuất hiện từ đầu tại Đan Dược đường thì rất nghi hoặc, mím môi chờ đợi. Kết quả thế nào vẫn còn chưa biết đâu!

Phan Hồng Nhân đi giữa hai người Quý Vô Song và Phi Hợp, nghe mọi người tung hô mình là Dược sư trẻ tuổi nhất, trong lòng càng thêm đắc ý hếch mặt khinh thường Lạc Y.

Lạc Y chỉ cười nhợt nhạt không biểu lộ gì. Nàng mới khinh thường phải tức giận với người nào phẳng như nàng ta!

Lạc Y đứng ở cạnh bàn của mình, lấy ra dược liệu và đan lô đặt lên bàn.

Bình thường, Luyện Dược sư đi đâu cũng sẽ mang theo những thứ này, nàng có không gian tùy thân, mang theo lại càng thêm tiện.

Bên kia Phan Hồng Nhân cũng lấy ra đan dược và đan lô, nhìn thấy Lạc Y cũng lấy ra thì trừng lớn mắt.

Lẽ nào nàng ta cũng là Luyện Dược sư?

Nhưng lúc Phan Hồng Nhân liếc nhìn dược liệu và đan lô đặt trên bàn thì thật sự muốn cười. Nàng cho rằng Lạc Y chính là không hiểu biết chút nào về luyện đan.

Khi luyện đan, phần dược liệu có thể cô đọng lại thành đan dược vô cùng ít. Nên bình thường Luyện Dược sư sẽ lấy ra nhiều dược liệu để tránh xảy ra thất bại.

Thế nhưng nhìn dược liệu của Lạc Y xem, rõ ràng chỉ có vài cọng dược liệu, các dược liệu lại nhìn chẳng có chút liên quan gì với nhau. Còn có đan lô xấu xí kia...

Phan Hồng Nhân khinh thường cười một tiếng. Những thứ kia hẳn là nàng ta vô tình nhặt được đi! Còn dám nói nàng ta là Luyện Dược sư?

Lạc Y không quan tâm đến suy nghĩ trong đầu Phan Hồng Nhân. Thật ra nàng lấy ít đan dược ra như vậy là có nguyên do.

Sau khi khế ước với Bạch Thiên, mặc dù kí ức vẫn bị phong ấn, nhưng một số kĩ năng lại tự nhiên xuất hiện trong đầu nàng.

Tỉ như là luyện dược!

Bây giờ, nàng đã luyện thành công đan dược hai mươi cấp đầu tiên. Hơn nữa lại còn cô đọng hoàn toàn dược liệu thành đan dược cực phẩm.

Nếu nàng dùng nhiều dược liệu, hẳn sẽ ra rất nhiều viên đan dược, nàng cũng không muốn kinh động mọi người như vậy đâu!

Còn đan lô này là đan lô lần đầu tiên luyện dược nàng sử dụng, chất lượng tuy không tốt, nhưng có rất nhiều tình cảm nên vẫn sử dụng cho đến giờ!

Dùng những đồ vật bình thường đấu với đồ vật phi thường, thế mới gọi là phi thường!

Cừu Mộ Danh đứng giữa hai bàn đấu đan, nhìn thấy hai người đã chuẩn bị sẵn sàng liền ho to bắt đầu rồi lùi về phía sau.

So với những kẻ đang ồn ào chỉ trích Lạc Y, Cừu Mộ Danh lại như cũ có một niềm tin là tiểu cô nương này sẽ thắng! Hơn nữa còn là thắng oanh oanh liệt liệt!

Phan Hồng Nhân vừa nghe nói bắt đầu thì liền phóng thích ra hỏa nguyên, bắt đầu bỏ dược liệu vào đan lô.

Bây giờ nàng sẽ luyện Mai Khâu đan nhị phẩm. Đây là giới hạn của nàng, mặc dù đan dược bình thường, nhưng chỉ cần chiến thắng là được!

Khoé môi Phan Hồng Nhân câu lên một nụ cười, đáng tiếc nụ cười này ở trên môi nàng ta không được bao lâu.

Lạc Y cũng bắt đầu phóng thích ra hoà nguyên, đem đan dược từ từ bỏ vào lò luyện.

Nàng biết Phan Hồng Nhân luyện là Mai Khâu Đan. Ở đây Mai Khâu Đan đã là đan dược nhị phẩm, nhưng trong đan dược của Thần giới nàng đang luyện, nó chỉ có thể xếp vào phạm cấp dược tễ, không xứng xếp vào đan dược cấp một.

Lạc Y nhún vai, nàng cũng không thể luyện đan cấp quá cao được, nếu không sẽ khiến nhiều người ngã chết.

Cuối cùng Lạc Y quyết định luyện ra "dược tễ" Bồ Tâm đan dược cấp bốn.

Người ngoài đang ồn ào chê bai Lạc Y thấy Lạc Y bắt đầu luyện đan. Khí độ bình tĩnh, chuyên tâm này thật giống như những Luyện Dược tông sư mà đã luyện đan nhiều năm khiến những lời muốn nói ra đều nuốt vào sạch sẽ.

Lúc này, bọn họ thật muốn chờ xem ai là người thắng! Bọn họ có cảm giác, kết quả sẽ không giống bọn họ vừa nghĩ.

Sau hai khắc, Lạc Y dùng tinh thần lực kiểm tra tình trạng của đan dược, thấy dược liệu đã có dấu hiệu cô đọng thì chính nàng cũng ngạc nhiên.

Hình như lần này nàng luyện nhanh hơn lần đầu tiên luyện Bồ Tâm đan rất nhiều thì phải? Lẽ nào nhờ tu vi nàng tăng lên cũng đã thúc đẩy trình độ luyện đan?

Lạc Y lắc lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ nữa. Trong thân thể của nàng vẫn còn tồn tại rất nhiều bí ẩn mà bọn Thiếu Tà vẫn muốn giấu nàng.

Nàng đoán tất cả đều có nguyên nhân sâu xa!

Khoảng độ nửa chung trà sau, trong đan lô của Lạc Y bắt đầu truyền ra mùi thơm nhàn nhạt, sau đó càng ngày càng đậm khiến chung quanh hít một hơi vào.

Thành công rồi sao?

Mọi người kinh ngạc không nói ra lời, bình thường người ta luyện đan ít nhất cũng là hơn một canh giờ, tiểu cô nương kia làm thế nào chỉ luyện trong non ba khắc?

Phan Hồng Nhân so với mọi người càng kinh hãi. Nàng ta thật sự biết luyện đan, lại luyện nhanh như vậy sao?

Phan Hồng Nhân trừng mắt nhìn Lạc Y lấy ra viên đan dược.

Bồ... Bồ tâm đan?

Những dược liệu vừa rồi là để luyện đan dược tứ phẩm Bồ Tâm đan?

Phan Hồng Nhân suy sụp mất tinh thần, trong lúc sơ xuất, lò luyện đan của nàng vang lên một tiếng "Phốc xuy", đan dược bên trong trực tiếp biến thành phế thải.

Những người xung quanh cũng nhìn viên đan dược không chớp mắt, trong đó có cả Quý Vô Song và Phi Hợp.

Mười ba tuổi? Đại Dược sư?

Thật là không thể tin nổi!

Cừ Mộ Danh thân nhiên tiến lên, cầm lấy đan dược nói.

"Bồ Tâm Đan, tứ phẩm, số lượng một viên, chất lượng hình như là ... Thượng phẩm!"

Lạc Y xoa xoa tai, nhìn Cừ Mộ Danh tuyên bố thành quả. Nghe đến hắn nói đan dược là Thượng phẩm, nàng không khỏi liếc hắn một cái.

Đan dược của nàng là cực phẩm a!

Lạc Y lắc lắc đầu. Thôi đi, nổi bật quá cũng không có chuyện tốt!

Nàng quay đầu nhìn Phan Hồng Nhân khoé môi cười bình đạm.

"Bây giờ ngươi có thể thực hiện lời thề của ngươi! Ta không cần ngươi phải đập đầu với ta! Hay là cứ bò quanh tiếm ba vòng là được rồi!"

Lạc Y nói xong liền cùng Lãnh Hàn Thần đi theo Cừ Mộ Danh. Nàng vẫn còn muốn bán đan dược, không muốn tiếp tục quản chuyện Phan Hồng Nhân nữa.

Nàng cũng không phải là hiền lành thông cảm cho Phan Hồng Nhân gì, chỉ là không muốn bị tổn thọ thôi a! Để cho nàng ta bò quanh ba vòng Đan Dược đường cũng đủ mất mặt chết!

Dám đánh chủ ý lên nam nhân của nàng? Đó là kết quả a!

Đợi lúc Lạc Y và Lãnh Hàn Thần khuất bóng, từ một góc khuất, có một thiếu niên bước ra, nghi hoặc nhíu nhíu mày.

Chu quốc từ khi nào có người tài như vậy rồi?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thu Nhận Đệ Tử.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đi theo Cừ Mộ Danh đến một căn phòng nằm trong cùng của tầng hai.

Cừ Mộ Danh mời Lạc Y và Lãnh Hàn Thần ngồi xuống ghế, còn hắn đi tìm trà cụ pha trà.

Có nhiều người đặc biệt hứng thú với trà đạo. Trà pha ra không những thơm ngon hơn trà bình thường mà còn tốt cho thân thể.

Cừ Mộ Danh xem ra là người rất biết hưởng thụ!

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần ngồi xuống ghế. Lãnh Hàn Thần đã không an phận ôm lấy Lạc Y.

Vừa nãy thật nhiều người nhìn ngấm nàng, hắn rất không thoải mái a!

Lạc Y đập nhẹ tay không an phận của Lãnh Hàn Thần trừng lớn mắt.

"Chàng ngoài ghen ra còn làm được cái gì a? Suốt ngày đồ giấm chua!"

"Ta là ghen cho nương tử ta nha! Những sói đói kia còn dám nhìn nàng mê mẩn như vậy, thật muốn móc mắt bọn chúng!"

Lãnh Hàn Thần âm ức cúi đầu cắn nhẹ vào vành tai Lạc Y. Hắn biết vành tai nàng rất mẫn cảm. Cho dù có chuyện gì, chỉ cần cắn nhẹ vành tai nàng, nàng đều sẽ đầu hàng a!

Quả nhiên, thân thể Lạc Y mềm mại run lên, mím môi không thèm nói đến Lãnh Hàn Thần, để mặc hắn không an phận ôm nàng.

Con mèo lớn này càng ngày càng tự tung tự tác! Nhưng biết làm sao được, ai bảo hắn biết điểm yếu của nàng đâu!

Cừ Mộ Danh châm ra ba tách trà làm như không trông thấy những chuyện đang diễn ra trước mắt.

Hắn cẩn thận đặt hai tách trà trước mặt Lạc Y và Lãnh Hàn Thần, chính hắn cũng tự lấy một tách vừa nhấp khẽ vừa nói.

"Tại Hạ là Cừ Mộ Danh, Chủ nhân quỹ của Đan Dược đường, xin hỏi vừa rồi cô nương nói bán phải chăng chính là bán đan dược sao?"

Lạc Y gật đầu rồi lại lắc đầu.

Cừ Mộ Danh nhíu mày, không hiểu ẩn ý của nàng.

"Tại hạ ngu muội, không biết cô nương ý tứ như thế nào?"

Lạc Y cười khẽ một tiếng, lại nhấp một ngụm trà nói.

"Ta là Âu Dương Lạc Y đến từ Chu quốc, ta muốn trở thành người cung ứng đan dược cho Đan Dược đường!"

"Cô nương là muốn..."

Cừ Mộ Danh nghi hoặc.

"Đúng vậy, ta muốn phân chia lợi nhuận với Đan Dược đường, từ nay về sau, đan dược bán tại Đan Dược đường sẽ do ta chịu trách nhiệm phân phối!"

Lạc Y mạnh mẽ nêu ra chủ ý của mình. Đây cũng không phải là việc làm mang tính ngẫu hứng nhất thời mà là nàng đã suy nghĩ tìm cách phân phối đan dược từ rất lâu mà đến nay mới chính thức quyết định.

Bình thường mỗi khi luyện loại đan dược mới, nàng vẫn thường luyện rất nhiều lần. Thứ nhất là để xem giới hạn số lượng cuối cùng của đan dược, thứ hai

là lợi dụng việc tiêu hao tinh thần lực để tăng tu vi và khả năng khống chế nguyên tố.

Nàng chọn Đan Dược đường cũng là có nguyên do.

Đan Dược đường vừa là một Dược đường có tiếng mà chủ nhân đằng sau nó còn là chủ tịch công hội luyện dược sư.

Lạc Y đã luyện ra quá nhiều loại đan dược chưa từng xuất hiện ở Apollo đại lục. Vậy nên nếu nàng dùng danh nghĩa của mình để bán đan dược hay dưới danh nghĩa bất kì Dược đường bình thường nào cũng có khả năng rước vào phiền toái lớn.

Nhưng nếu nàng phân phối cho Đan Dược đường thì hẳn sẽ không ai nghi ngờ. Hoặc giả như có nghi ngờ gì cũng không có ai dám làm cản.

Cùng lắm bọn họ cũng chỉ nghĩ đây là thành phẩm của Chủ tịch công hội luyện dược, Tông cấp Dược sư mà thôi.

Quả là một chọn lựa tốt vô cùng!

Cừ Mộ Danh vô cùng khó xử mím môi. Lúc đầu hẳn vừa nhìn Lạc Y đã xác định nàng không phải người bình thường, nhưng nàng đưa ra yêu cầu như thế này vẫn là vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Cừ Mộ Danh lúc này thật không biết nên làm thế nào mới tốt. Vì nếu như hắn chọn sai rất có khả năng sẽ là tiếc nuối lớn của Đan Dược đường!

Cừ Mộ Danh suy nghĩ mãi, cuối cùng cẩn thận hỏi Lạc Y.

"Âu Dương cô nương có thể cho ta xem qua đan dược hay không?"

Lạc Y cười nhẹ, đem từng loại đan dược lấy ra một viên. Nhưng nàng vẫn cố ý giữ lại một số loại đan dược quan trọng như Tẩy Tuỷ đan, Phục Tu hoàn,... Những loại đan dược này là bài tẩy của nàng, khi nào chuyện chưa chắc chắn nàng sẽ không để lộ.

Cừ Mộ Danh nhìn từng viên đan dược sắp xếp trước mặt mà không nhận được trùng lớn mắt. Có một số loại đan dược hắn thậm chí còn chưa bao giờ thấy qua, nhưng chắc chắn là thứ tốt, vì hắn chỉ ngửi qua mùi thuốc cả cơ thể đều thấy dễ chịu giống như có một nguồn sinh khí vừa thổi qua.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa chính là phẩm chất của viên đan dược so với những viên đan dược Thượng Phẩm hắn từng kiểm nghiệm qua tốt hơn không chỉ một lần.

Những viên đan dược này, kể cả viên Bỏ Tâm đan kia đều là đan dược Cực Phẩm sao?

Hắn nhớ trước đây có Phúc Dược đường ở Chu quốc đã tung ra đan dược cực phẩm cấp một, hai, ba và bốn. Tuy nhiên số lượng không nhiều nên vừa xuất ra không bao lâu đã bị người mua sạch.

Khi đó chủ tịch công hội luyện dược sư phải điều động rất nhiều quan hệ mới có thể tìm mua được một viên đan dược mỗi loại.

Chủ tịch vẫn muốn biết tên của luyện dược sư luyện ra cực phẩm đan dược, chỉ đáng tiếc là lão bản của Phúc Dược đường dù thế nào cũng không chịu tiết lộ nên danh tiếng của Dược sư thiên tài kia cho đến nay vẫn còn là một bí ẩn.

Chẳng lẽ... Luyện Dược sư thiên tài đó chính là tiểu cô nương đang ngồi trước mắt hắn sao?

Lạc Y nhìn ánh mắt Cừ Mộ Danh xẹt qua đủ loại kinh ngạc cũng biết hắn đã nhận ra điều đặc biệt, cũng không tiếp tục nói nữa mà yên lặng chờ kết quả.

Cừ Mộ Danh mím môi, hẳn lúc này chỉ hận không thể lập tức đồng ý với Lạc Y, nhưng đây lại không nằm trong quyền hạn của hắn a!

Ai chẳng biết chủ tịch công hội luyện dược sư là một lão quái đầu, chọc giận ngài, không phải là chuyện tốt đâu!

"Âu Dương cô nương, ta thật sự rất muốn, nhưng đây không phải nằm trong quyền hạn ta có thể! Cô nương có thể cho ta chút thời gian đưa việc này thông báo lên trên không? Có kết quả ta liền cho người đến quán rượu báo cho cô nương!"

Lạc Y hạ tách trà. Nàng cũng hiểu chuyện này không thể gấp gáp, cũng không muốn làm khó Cừ Mộ Danh liền đứng dậy, nói.

"Ta sẽ ở lại đây cho đến khi Thượng Đình giao phong kết thúc, có tin tức có thể đến Phong Hoa Vạn Điểm tìm ta!"

"Dược!"

Cừ Mộ Danh thở phào nhẹ nhõm khi thấy Lạc Y không có vẻ gì khó chịu.

Hắn biết đan dược Cực Phẩm tại đại lục Apollo là lần đầu tiên xuất hiện. Lạc Y muốn cung ứng cho Đan Dược đường cơ bản là vận may của bọn hắn.

Mặc dù hắn trong Đan Dược đường chỉ là một chương quỹ nhỏ nhỏ, nhưng nếu vụt mất cơ hội lần này hẳn cũng sẽ hối hận chết đấy!

Cừ Mộ Danh đứng dậy định tiễn Lạc Y và Lãnh Hàn Thần ra cửa. Nhưng đúng lúc này dị biến phát sinh...

Một lão già râu tóc bạc phơ, vận một thân trường bào lam thánh khiết cao nhã bất ngờ xuất hiện trong phòng, hần vuron tay tóm lấy tay Lạc Y, cánh mũi hít lấy hít để.

"Ta ngửi thấy mùi Huyết Vụ quả tình chế trên người ngươi, ngươi đã tình chế thành công Huyết Vụ quả có phải hay không?"

Lạc Y còn chưa kịp hồi thần vì sự xuất hiện đột ngột của Lão già trước mắt thì một tay áo tím đã nâng lên, không lưu tình túm lấy cổ áo lão già ném bay ra xa.

Lãnh Hàn Thần trừng mắt nhìn Lão nhân bay xa mấy thước, rút khăn từ trong ngực chuyên chú lau từng ngón tay ngọc ngà của Lạc Y.

Lão già ngã bệt trên đất từ từ đứng dậy, tay xoa xoa mông đau muốn chết, ai oán trừng mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, cao giọng mắng.

"Thối tiểu tử, ngươi thật không biết kính trọng người già a! Xương cốt ta đã lỏng lẻo thế này còn làm ra được cái bản sự gì chứ?"

Lão già ầm ức quệt mũi, trong lòng thâm hận. Hậu bối bây giờ thật không biết giữ mình, đồ giấm chua với cả một lão nhân gần đất xa trời a!

Lãnh Hàn Thần liếc nhìn lão già một cái, khiến hần còn đang ai oán xoa xoa mông kẻ khổ đủ điều lập tức ngậm miệng.

Nam nhân này trừng mắt đáng sợ quá a!

"Ngươi không phải nam nhân sao?"

"Ách! Ta đương nhiên chính là nam nhân!"

Lão già ưỡn ngực, mặt hơi hếch lên, tuyên bố.

Lãnh Hàn Thần nhún vai, lại cẩn thận lau tay Lạc Y thêm một lần, ý vị thâm trường nói.

"Chi cần là nam nhân, đều không được đựng nạng!" Uhm, tốt nhất là nữ nhân cũng không thể đi!

Lão già mắt tròn trắng, lời muốn nói đều nghẹn trong họng.

Mợ, đó là cái lí thuyết kiểu gì?

"Lão bản!"

Cừu Mộ Danh nãy giờ đứng một bên, trừng lớn mắt không thể tin vào đối thoại giữa hai người. Hần là lần đầu tiên mới thấy lão bản của hần bị người ta đối xử như vậy đây. Nhưng quan trọng là lão bản lại không chút nào thể hiện muốn trả thù.

Đây có thật là lão bản nhà hần không đây?

Phải! Lão già quái dị đây chính là Chủ tịch công hội luyện dược sư - Cẩm Mặc Hàn.

Cẩm Mặc Hàn không chút để tâm đến Cừu Mộ Danh. Hần dùng tốc độ ánh sáng lao về phía Lạc Y. Nhưng thấy Lãnh Hàn Thần trừng mắt liền dừng lại.

Cẩm Mặc Hàn xấu hổ, liền giả trang làm bộ dáng lão nhân đạo mạo, khí độ ôn hoà tự nhiên nói với Lạc Y.

"Tiểu cô nương, ta là Cẩm Mặc Hàn, chủ tịch công hội luyện dược sư. Có phải ngươi đã tình chế thành công Huyết Vụ quả, có thể hay không lấy ra cho lão nhân ta xem qua một chút!"

Lạc Y mím môi, cười nhẹ như không nói.

"Ngươi muốn nhìn thì ta sẽ cho sao?"

"Sao lại không cho ta?"

Cẩm Mặc Hàn gấp đến độ nhảy lên, hình tượng đạo mạo vất vả tạo dựng trong chốc lát vỡ tan tành không còn một mảnh.

Lạc Y khẽ hừ một tiếng. Nàng vừa nhìn thì biết lão nhân này rất giống Vu Nhã, là loại ăn cứng không ăn mềm.

Đã vậy nàng càng phải làm khó!

Trong đáy mắt Lạc Y xẹt qua tia giảo hoạt của người làm chuyện xấu. Đáng tiếc là Cẩm Mặc Hàn không hay biết điều này, còn ngây thơ nhảy vào cái hố nàng đào sẵn.

Cẩm Mặc Hàn nghĩ Lạc Y thật không muốn cho hần xem Huyết Vụ quả, trong lòng vô cùng khó chịu.

Bình thường hẳn chưa bao giờ phải hạ mình cầu ai đâu, nhưng mà tiểu cô nương này có vẻ không giống với người khác!

Aiz...

"Này... A, không phải, tiểu cô nương, ngươi không cho ta nhìn có phải là sợ lộ bí mật với người ngoài hay không? Nếu như vậy ngươi nhận ta làm đệ tử rồi truyền cho ta có được không?"

Về mặt của Cẩm Mặc Hàn lúc này đã dịu đến cực điểm, xun xoe lộn vồn bên cạnh Lạc Y khiến Lãnh Hàn Thần vô cùng khó chịu.

Lạc Y hít mắt lại, đặc ý vì tính kế thành công nhưng bên ngoài vẫn là vẻ lạnh nhạt, bình thần nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần giả vờ bước ra cửa.

Cẩm Mặc Hàn tâm càng thêm loạn vội vàng đem tấm thân giả ra chắn ở cửa.

" Sư phụ, người nhận đệ tử đi! Đan Dược các tặng cho người, bảo vật của công hội luyện dược sư tùy người sử dụng có được hay không?"

Cẩm Mặc Hàn ngước mặt lên, thấy Lạc Y vẫn chưa có vẻ động tâm liền nói ra chiêu bài cuối cùng.

" Ta tặng người thêm bí kiếp Lịch Không Gian!"

Trong lòng Lạc Y hưng phấn muốn cười to. Nàng chính là chờ đợi lời này.

Lúc đầu, Cẩm Mặc Hàn đột nhiên xuất hiện trong phòng mà cả Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đều không đề phòng không phải là vì hắn ẩn thân tốt, mà chính là bí pháp đặc biệt.

Hoá ra gọi là Lịch Không Gian a!

Lạc Y cố gắng nín cười, hỏi lại.

" Ngươi thật muốn nhận ta làm sư phụ?"

" Muốn! Đương nhiên muốn!" Cẩm Mặc Hàn vội vã gật đầu như bồ cùi.

" Đan Dược các sau này là của ta? Bảo vật trong công hội luyện dược sư là của ta? Bí pháp Lịch Không gian cũng là của ta?"

" Của người! Đương nhiên là của người!"

Lạc Y hài lòng gật đầu, đem bột phấn tinh chế từ Huyết Vụ nàng mới chưng cất cho Cẩm Mặc Hàn một ít, làm ra vẻ hào phóng vô cùng nói.

" Tốt! Ta liền cho ngươi một ít! Nghiên cứu cho kỹ, nghiên cứu không ra mới được hỏi ta!"

Cẩm Mặc Hàn mừng rỡ cầm gói bột phấn muốn reo to. Cả cuộc đời hắn luôn tìm cách tinh chế ra Huyết Vụ tinh khiết nhất mà không thành công, bây giờ thật sự thoả nguyện rồi.

Lạc Y chủ động bỏ qua vẻ mặt đặc sắc của Cẩm Mặc Hàn, nhìn Cừ Mộ Danh còn kinh ngạc đứng lặng một bên cười khẽ một tiếng.

Bây giờ Đan Dược đường là của nàng, vậy không cần phải thông qua ý kiến của bất kì người nào a!

Lạc Y đem đan dược từ không gian lấy ra giao cho Cừ Mộ Danh, đồng thời chỉ hắn một số biện pháp kinh doanh thời hiện đại.

Cừ Mộ Danh dẹp bỏ kinh hãi ban đầu, càng nghe Lạc Y nói càng hưng phấn, lập tức cho người đi tiến hành.

Chính là những thay đổi ngày hôm nay của bọn họ đem Đan Dược các vốn đã phát triển sau này lại càng bành trướng hơn, khiến cho tất cả mọi người trong đại lục đều biết đến ba chữ " Đan Dược đường".

Lạc Y không biết được chuyện tương lai, đem bí pháp Lịch Không Gian cất đi cẩn thận rồi cùng Lãnh Hàn Thần trở về chuẩn bị cho Lễ Khai Mạc Thượng Đỉnh giao phong ngày mai.

Có điều, nàng nhất thời quên mất dặn Cẩm Mặc Hàn phải thật cẩn thận với Phấn Huyết Vụ.

Vì Phấn Huyết Vụ đã qua tinh chế trở thành tinh khiết nhất, nên mê hiệu có tác dụng hơn Huyết Vụ quả rất nhiều lần.

Chính là bởi cái quên tai hại này, không bao lâu sau, trong phòng Chủ tịch công hội luyện dược sư vang lên tiếng động đồ vỡ thật lớn.

Có rất nhiều người nghi hoặc đến nhìn...

Kết quả là ngủ suốt mười ngày mười đêm.

Được hiệu quả thật quá kinh khủng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Thượng Đỉnh Giao Phong Mở Ra.

Thành Kỳ Vân vốn đã là thành phồn hoa, tấp nập. Nhưng cứ năm năm một lần, mỗi kì Thượng Đỉnh giao phong mở ra lại thu hút rất nhiều người đến xem từ khắp nơi đổ về.

Có thể thấy con người tại Apollo đại lục rất chuộng võ học và đề cao tư cách cường giả.

Đoàn người Chu quốc lướt qua tầng tầng lớp lớp người, tiến vào vị trí ngồi của mình ở Đài giao đấu.

Bên cạnh vị trí của Chu quốc, ngẫu nhiên lại gặp lại đoàn người Thanh quốc.

Thanh quốc so với các quốc gia còn lại có vẻ có ưu thế hơn. Vì nó là mẫu quốc cường đại nhất, và tài nguyên dành cho tu luyện cũng lớn nhất.

Chuyến đi Thượng Đỉnh giao phong lần này, nghe nói Thập Tứ hoàng tử - Lam Thừa Quân của hoàng tộc Thanh quốc cũng có tham gia.

Chính là bạch y nam tử ngồi kia!

Lạc Y cong môi, tư chất không tệ, xem ra bản điều tra của Phong Thần Huyền không sai, Lam Thừa Quân chính là danh bài mạnh nhất của Thanh quốc - Cấp bảy ma pháp sư trung kì.

Dường như cảm nhận được tia dò xét của Lạc Y, Lam Thừa Quân bất ngờ quay đầu lại nhìn, khoé môi chậm rãi nhếch lên tạo thành một nụ cười nhợt nhạt, như có như không.

Lạc Y ngăn người nhìn nụ cười không chứa tạp chất của Lam Thừa Quân. Nàng cảm thấy trong nụ cười đó còn mang theo một tia ý vị sâu xa.

Không phải ác ý, không phải ganh ghét mà có chút giống như hiểu rõ.

Hắn hiểu rõ nàng sao?

Lạc Y cong cong chân mày, hết sức khó hiểu, nhưng lúc nàng ngẩng đầu lên thì Lam Thừa Quân đã sớm không còn dừng mắt tại đây.

Lãnh Hàn Thần hôm nay cũng đến Đài giao đấu, ngồi ngay bên cạnh Lạc Y nên đương nhiên cũng thấy biểu hiện của Lam Thừa Quân.

Người này có tính chất thanh đạm từ trong xương, đáy mắt rất trong, cả người toả ra nhã khí đan xen với quý khí hoàng tộc.

Quả là một người không thể xem thường a!

Đáng tiếc, vẫn còn quá yếu!

"Chúng ta đã gặp hắn một lần!"

Lãnh Hàn Thần đột nhiên nói ra.

"Hửm?"

"Là ở Đan Dược đường, hắn đứng ở một góc khuất, chờ chúng ta đi mới ra!"

Lãnh Hàn Thần thần nhiên nói. Lạc Y gật gù đầu, cuối cùng cũng đã hiểu ý vị trong ánh mắt và nụ cười của Lam Thừa Quân.

Nếu hắn đã xem nàng đấu đan, vậy rất có khả năng Thanh quốc đã có đề phòng với Chu quốc a!

Nhưng hắn đề phòng thì thế nào? Thế sự cũng không thể thay đổi!

Đúng lúc này thì người Bạch quốc và Huyền quốc cũng lục tục tiến vào chỗ ngồi. Lạc Y đã gặp qua Bạch quốc, không có gì đặc biệt, chẳng qua là quá hung mãnh mà thôi.

Nhưng còn Huyền quốc...

Lạc Y nhìn đám người Huyền quốc, ai cũng mặc hắc bào, cả người toả ra hơi thở hắc ám, u tối, khiến người ta theo bản năng cảm thấy khó thở, chán ghét.

Lạc Y cau mày càng sâu, đám người Huyền quốc năm nay không đơn giản! Bọn hắc chọn trường bào đen là muốn chi hình tượng của Hắc Mã sao?

Có ý tứ!

Mặc dù người Thanh quốc đã nhìn ra thực lực của nàng nhưng nàng vẫn thấy không có gì đáng chú ý. Tuy nhiên, đám người Huyền quốc lại khiến nàng lưu ý một chút.

Rất có khả năng Huyền quốc năm nay sẽ lọt vào trận đấu cuối cùng đây!

Thế trận bây giờ quả là lật ngược, hai quốc gia mạnh nhất lại có vẻ yếu đuối hơn!

"Thần, chàng sao vậy?"

Lãnh Hàn Thần nhìn về phía Huyền quốc, sắc mặt rất tối, hình như hắc nhìn thấy điều gì đó khiến hắc khó chịu vô cùng.

Lãnh Hàn Thần nhấp máy môi, vỗ nhẹ lên tay Lạc Y.

"Ta không sao! Sau này Thượng Đình giao phong kết thúc ta sẽ nói cho nàng nghe!"

Lạc Y mím môi, nhưng cũng đành gạt đầu, mắt lại liếc qua nhìn Huyền quốc thêm một lần. Nàng có cảm giác Lãnh Hàn Thần có thành kiến sâu sắc với Huyền quốc, hắc là có chuyện xư.

Lạc Y chưa từng hỏi Lãnh Hàn Thần về chuyện của hắc. Nhưng nàng chắc chắn trong cuộc đời hắc có rất nhiều uẩn khúc.

Biết đâu uẩn khúc đó có liên quan đến Huyền quốc cũng nên!

Đôi mắt xinh đẹp của Lạc Y hơi loé lên, nàng quyết định đánh bọn Huyền quốc nửa sống nửa chết mới thôi!

Dám đụng đến nam nhân của nàng? Dựa vào bọn hắc cũng xứng sao?

Lạc Y trở tay nắm ngược tay của Lãnh Hàn Thần, đầu nhẹ nhàng dựa lên vai hắc.

Dùng hành động này là nàng muốn cho hắc biết, nàng luôn ở bên hắc, chỉ cần hắc nhìn lại sẽ thấy được nàng. Cũng giống như hắc yên lặng đứng bên cạnh nàng, khi nàng gặp nguy hiểm đều không tiếc sinh mạng đứng ra bảo hộ nàng trong ngực.

Đây là chấp niệm của cả hắc và nàng!

Đúng lúc này, cả hội trường trở nên náo động hơn bao giờ hết. Những tiếng hò hét, cổ vũ làm bầu không khí trở nên vô cùng sôi động.

Trên đài giao đấu nguyên bản trống trơn, lúc này lại đột nhiên xuất hiện một lão giả râu tóc bạc phơ.

Lão giả đứng thẳng lưng, tà áo trắng bay bay, đôi mắt ngạo khí nhìn xuống mọi người dưới đài, cất cao giọng nói.

"Chào mừng tất cả mọi người đến đài giao đấu ngày hôm nay. Ta là Thủ tịch thành Kỳ Vân - Tư Mã Hạo hôm nay xuất hiện ở đây để bình phán trận giao phong của tứ đại đế quốc được tổ chức năm năm một lần. Như thường lệ, ta sẽ nói qua một chút về quy tắc giao đấu. Các danh bài tái đệ lần này lên đài có thể công kích bằng bất cứ phương pháp nào như Chiến khí, ma pháp, thậm chí là dựa vào ma thú triệu hồi. Trong giao đấu có thể sử dụng đan dược, nhưng tuyệt đối không dùng độc dược hay các phương pháp khác ám toán lẫn nhau. Nếu có xảy ra, sẽ lập tức bị huỷ bỏ tư cách thi đấu. Năm nay, Thượng Đình giao phong vẫn thi đấu đồng đội như mọi lần và đấu theo quy tắc vòng tròn, để tránh trường hợp chiến thắng dựa vào may mắn cá nhân. Mỗi đội có thể sử dụng trận pháp trong giao đấu, sau khi thi đấu vòng tròn sẽ lựa ra hai đội có số điểm cao nhất thắng tiến tranh hai thứ hạng đầu tiên, và hai đội còn lại tranh hai thứ hạng cuối cùng. Mọi người đã nghe kỹ chưa? Nếu nghe kỹ rồi thì mời đại diện của hai đội Chu quốc và Huyền quốc lên đây bốc thăm để biết đội đối chiến trận đầu tiên! Trận thứ hai sẽ do Thanh quốc và Bạch quốc bốc thăm!"

Lão giả vừa dứt lời liền điểm chân nhảy lên vị trí quan sát của Đài giao đấu để nhìn toàn thể mọi thứ diễn ra.

Lạc Y thấy Vu Nhã, Tống Vĩnh Khanh và bọn Lăng Ngạo đều nhìn về phía nàng mỉm cười khẽ một tiếng, đứng dậy đi về phía Đài tỉ võ.

Đại diện của Huyền quốc là một thiếu niên có sắc mặt âm trầm tên là Lục Vụ Lâm. Lúc này, Lục Vụ Lâm liếc mắt nhìn về phía Lạc Y, khoé môi từ từ cong lên thành nụ cười tà khí, khinh mạn.

Lạc Y hơi khiêu mi, không thèm để tâm đến vẻ mặt của hắc đi thẳng về phía người bưng khay phủ vải đỏ đứng trên Đài tỉ võ.

Trong khay đặt ngay ngắn hai thẻ bài được làm từ gỗ trầm hương. Trên thẻ bài hắc là khắc tên Thanh quốc hoặc Bạch quốc.

Lục Vụ Lâm đứng thẳng lưng nhìn hai mộc bài không ra vẻ gì muốn hành động. Lạc Y cười nhạt, tiến lên nhấc một tấm thẻ bài.

Trên thẻ bài trầm hương khắc rõ ràng hai chữ...

Thanh quốc!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chiến Trận Đầu Tiên

Trên thẻ bài trầm hương khắc rõ ràng hai chữ...

Thanh quốc!

Lạc Y cười nhạt, đưa mộc bài lại cho người bưng khay. Hắn nhìn lướt qua chữ khắc trên mộc bài, liếc mắt giống như đang thương hại Lạc Y rồi mới cất cao giọng đọc to.

"Chu quốc trận đầu tiên đối chiến Thanh quốc, võ đài ti võ thứ nhất, Huyền quốc trận đầu tiên đối chiến Bạch quốc, võ đài ti võ thứ hai. Thượng đài!"

Lạc Y bước thẳng xuống khỏi lời đài, không chút nào quan tâm tới những bàn tán của mọi người.

Đa số đều phán đoán chiến thắng đương nhiên sẽ thuộc về Thanh quốc. Nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có vài người cổ vũ Chu quốc.

Lạc Y nhận ra những người này, hôm qua bọn họ đã xuất hiện khi nàng đấu đàn với Phan Hồng nhân.

"Các ngươi thì biết cái gì Tiểu cô nương này phi thường giỏi! Nàng mới bao nhiêu tuổi đã luyện ra đàn được cấp bốn thượng phẩm. Chắc chắn tu vi không tệ đâu a! Lão tử ta ủng hộ Chu quốc chiến thắng, đặt cược một ngàn kim tệ!"

Nam tử áo xám hùng hồn đặt một thẻ từ tinh ra, khiến người xung quanh hoảng hồn.

"Ngươi thật con mẹ nó ngu, đặt cược thứ không tiềm năng như vậy. Lão tử chơi với ngươi, đặt năm trăm bảy mươi hai kim tệ cược Thanh quốc thắng. Ngươi thua kim tệ kia đều là của lão tử!"

Thiếu niên áo vàng kim cười khinh thường, không chút nào xem trọng lời nam tử áo xám.

Rất nhanh, mọi người cũng ồ lên đặt cược, đa số đặt cho Thanh quốc và Bạch quốc, Chu quốc vẫn được một số ít người ủng hộ còn Huyền quốc lại ít đến thảm thương.

Lạc Y nghĩ, nếu như hôm qua không có sự kiện ở đàn được đường, thì đội được ít người ủng hộ nhất hẳn là Chu quốc đi!

Thấy có nhiều người đặt cược như vậy, trong lòng Lạc Y lại nảy lên ít lòng tham.

Sao nàng không nghĩ ra cách kiếm tiền tốt như vậy đây? Mấy ngày thi đấu Thượng Đình giao phong hẳn là đồ phùng Kỳ Vân thành sẽ rất nhộn nhịp đi.

Lạc Y trở lại vị trí của mình, bọn Lăng Ngạo từ trên ghế đứng lên, khoé môi ai cũng là nụ cười tự tin.

Có thể không tự tin sao? Bọn hắn đã trải qua huấn luyện ma quỷ đến mức nào, những trận đấu nhỏ nhoi này có thể gây khó dễ cho bọn hắn sao?

Tổng Vinh Khanh nhìn nhóm Lăng Ngạo cùng Lạc Y một lần, hắn vốn không biết chút gì những chuyện bọn họ đã trải qua nên vô cùng lo lắng.

Lo bị thua thì ít, nhưng lại sợ bọn họ bị thương. Dù sao ngay trận đầu tiên phải đối đầu địch thủ mạnh như vậy, ai sẽ không lo lắng đây!

"Ta nói các ngươi, đấu hết mình nhưng nếu không đánh lại thì không được cố chấp mà phải lập tức nhận thua, biết hay chưa?"

Bạch Thừa Vũ cười hi hi, mặt đã muốn đung đến trời xanh, tự tin nói.

"Lão sư, chúng ta chắc chắn sẽ không thua đâu!"

Vu Nhã đang ngồi tại chỗ thổi râu, vừa nghe Bạch Thừa Vũ nói một chữ "thua" thì nhảy dựng lên, bắt lấy lỗi tai Bạch Thừa Vũ mắng.

"Ngươi dám thua? Ngươi dám thua ta liền vật trụ lông ngươi!"

Bạch Thừa Vũ bị đau la lên oai oái, vừa đưa tay muốn cứu tai nhỏ bé ra khỏi ma trảo của Vu Nhã.

" Lão sư, ta nói ta sẽ không thua! A... A... Sẽ thắng, sẽ thắng a!"

Vu Nhã nghe thấy một chữ " thắng" mới hài lòng, khề hừ một tiếng mới chịu ngồi xuống.

Bạch Thừa Vũ xoa xoa tai, vừa xoa vừa lẩm bầm.

" Lão sư, nguoi nhéo tai ta đau quá, nếu lỡ như đấu thua... Ách, đấu không thắng thì nguoi phải chịu trách nhiệm nga!"

" Chịu trách nhiệm? Sao ta lại phải chịu trách nhiệm? Hừ?"

Vu Nhã híp mắt, kéo dài giọng ra, âm vang như chiếc búa gỗ mạnh vào lòng Bạch Thừa Vũ. Hắn vội vàng cười hề già ngốc chạy trốn vào phía sau lưng Tổng Vinh Khanh.

Bọn Lăng Ngạo nhìn thấy Bạch Thừa Vũ không có cốt khí liền hừ một tiếng khinh thường. Bọn họ bây giờ có chút nhớ Bạch Thừa Vũ thanh nhã, lạnh lùng, mắt cao hơn đầu ngày xưa là sao đây?

Lãnh Hàn Thần không chút nào quan tâm đến Bạch Thừa Vũ náo loạn, hắn nhẹ nhàng nắm tay Lạc Y, cúi đầu hôn nhẹ lên má hồng mềm mại của nàng, buồn rầu nói.

" Những kẻ yếu đuối như vậy cũng cần nàng phải ra tay sao?"

" Bọn ta có chiến thuật hết nha! Ngoan, chờ ta về!"

Lạc Y nhắc thấy danh bài của Thanh quốc đều đã lên võ đài, liền đỡ dành Lãnh Hàn Thần, ra hiệu cho đám người Lăng Ngạo cùng nhau đi theo.

Võ đài thi đấu được thiết kế vô cùng chắc chắn, nền móng ăn sâu vào đất, chịu được lực lượng và công kích mạnh rất tốt.

Trên đài, năm người Thanh quốc đã xuất hiện đầy đủ, sống lưng thẳng tắp ngạo khí nhìn về phía nhóm Lạc Y từ từ bước lên lôi đài.

Năm người Thanh quốc đứng giữa chính là Lam Thừa Quân cấp bảy ma pháp sư trung kì, hai bên trái phải lần lượt là Bắc Vũ Hâm, Vân Linh cấp bảy sơ kì, Sử Thuần Chương cấp sáu hậu kì đỉnh phong và Vũ Thần Đồng cấp sáu hậu kì.

Tính ra, lực lượng của bọn họ đều rất mạnh mẽ nhưng để đối kháng với nhóm người Lạc Y thì như vậy vẫn chưa đủ.

Lam Thừa Quân thanh nhã, lạnh nhạt đứng giữa, ánh mắt thình thoảng dừng trên người Lạc Y, bên môi như cũ nở nụ cười yếu ớt, nhàn nhạt.

Lạc Y nhẹ híp mắt, nàng có cảm giác như Lam Thừa Quân không có bao nhiêu hứng thú với trận chiến này, dường như hắn lên võ đài chỉ là để nhìn xem cho biết mà thôi.

Người này... Thú vị nha! Hắn thật sự là hoàng tử sao? Họ Lam chắc là không sai đi!

Bắc Vũ Hâm đứng bên cạnh Lam Thừa Quân tay nâng trường kiếm khề hừ một tiếng, liếc nhìn Lạc Y cười lạnh.

" Nguoi là tiểu cô nương khiến Thập Tứ hoàng tử coi trọng sao? Hôm nay ta muốn nhìn xem thử nguoi khiến Thập Tứ hoàng tử cao quý khuyên bảo chúng ta nên cẩn thận là dạng nguoi gì?"

Bắc Vũ Hâm nhấn mạnh những chữ " Thập Tứ hoàng tử" với lời lẽ không thân thiện lắm.

Lạc Y vừa nhìn đã nhận ra Bắc Vũ Hâm có địch ý đối với Lam Thừa Quân.

Nàng nhớ Thanh quốc có ba gia tộc lớn đó là Bắc gia, Phong gia, Gia Cát gia vô cùng phát triển. Trong ba gia tộc đó Bắc gia là phát triển nhất.

Bình thường, khi một đại gia tộc phát triển tốt rất có khả năng sẽ gây uy hiếp đối với địa vị hoàng thất nên hoàng thất nhất định sẽ dùng cách chế tài, gây trở ngại cho đại gia tộc đó.

Điều này đương nhiên dẫn đến mâu thuẫn giữa đại gia tộc và hoàng thất. Ở bên ngoài tuy chưa xé rách mặt với nhau nhưng không biết bên trong đã xảy ra tranh đấu ngầm.

Xem ra Bắc Vũ Hâm chính là người Bắc gia, nên rất không vừa ý Lam Thừa Quân lại mạnh mẽ hơn mình đi.

Bất quá, bọn họ tranh đấu thế nào, nàng không để ý, nhưng nếu bọn họ để lửa bén trúng nàng, nàng sẽ không để yên.

Lạc Y cười lạnh trong lòng, quay đầu nhìn bọn Lăng Ngạo đứng phía sau nghiêm giọng nói.

" Hành động theo chiến thuật cũ! Nhớ, dạy dỗ tốt tên nhiều chuyện này một chút, không cần để chữa mặt mũi cho ta! Rõ chưa?"

"Vâng, lão đại!"

Bọn Lăng Ngao nhất nhất hô lên lọt vào tai mọi người khiến nhiều người kinh hãi.

Quá cuồng vọng!

Ai cũng cho rằng Lạc Y đang nguời si nói mộng, chỉ cười khinh thường một tiếng nhưng không xem là thật.

Lam Thừa Quân cười khẽ một tiếng, không những không có khinh thường mà lại có một chút tán thưởng.

Thật là tội nghiệp cho những ai làm đồng đội của Lam Thừa Quân này. Ngoại nhân đến đánh vào mặt người mình, hẳn có khi nào cũng vỗ tay khen hay?

Bắc Vũ Hâm trừng lớn mắt, oán độc nhìn Lạc Y như muốn dùng ánh mắt xả năng ra làm nhiều đoạn.

Hắn cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn ngập chiến ý, chỉ chờ người chủ trì trận đấu hô lên hai tiếng bắt đầu sẽ lao ngay về phía Lạc Y, đánh đến khi nàng phải chật vật cầu xin.

Người chủ trì thấy xung quanh không khí có chút ngưng trọng liền ho nhẹ một tiếng, nâng cao tay hô to bắt đầu liền lùi về phía sau, đứng một góc yên lặng quan sát.

Bắc Vũ Hâm vừa mới nghe được hai chữ kia liền muốn đi đầu tiên đến chỗ Lạc Y, nhưng nàng lại bất ngờ nhảy lên, ngồi trên thanh chắn võ đài, không có một chút về gì cho thấy nàng sẽ tham gia vào chiến cuộc.

Mọi người đứng dưới lồi đài khẽ ồ lên, không hiểu nhìn tiểu cô nương đang ngồi vắt vẻo trên kia. Dáng ngồi của nàng hờ hững vô cùng, giống như bây giờ chỉ cần có ai đẩy nhẹ một cái nàng liền ngã xuống.

Bắc Vũ Hâm hí mắt, muốn làm trận bỏ chạy? Không có cửa!

Lạc Y nhìn đám người đang quần đấu trước mặt, ánh mắt lộ ra vẻ không thú vị, nhàm chán. Lại nhìn thấy Bắc Vũ Hâm giờ cao đao muốn tấn công nàng liền nhàn rồi nâng chân đá mạnh lên đầu vai hắn.

Bắc Vũ Hâm chỉ cảm thấy vai một trận đau đón lan tràn, thân thể liền bay xa ba mét rơi phịch xuống đất.

Lạc Y lau lau mũi giày, khẽ ngáp một tiếng mắng lớn.

"Ta đã bảo các ngươi dạy dỗ tốt hắn, làm thế nào lại để hắn chạy loạn?"

Bạch Thừa Vũ đang cùng Lập Khiêm thoải mái đối chiến hai người Sư Thần Chương và Vũ Thần Đồng. Nghe thấy Lạc Y nói như vậy cảm thấy rất có lỗi, liền một cước đá bay hai người xuống lồi đài.

Bạch Thừa Vũ chạy đến xách cổ áo Bắc Vũ Hâm đang đau không gượng dậy nổi đánh một trận khiến hắn đến câu nhận thua cũng nói không ra hơi, trực tiếp ngất xỉu.

Cố Ân Kỳ đối chiến với Vân Linh không sử dụng đến chiến khí mà dùng ma pháp. Bây giờ Cố Ân Kỳ đã điều khiển được ba nguyên tố rất thuận lợi, nhưng vì Vân Linh là thuộc tính Hỏa nên nàng liền dùng Thủy khắc chế. Không bao lâu sau kết quả đã định.

Lạc Y rất hài lòng với chiến cuộc này, nhưng khi nhìn về phía Lăng Ngao đang đối chiến Lam Thừa Quân lại không khỏi nhíu mày.

Lăng Ngao giờ đã là cấp tám ma pháp sư trung kì, so với Lam Thừa Quân thì mạnh hơn hẳn một cấp, nhưng rõ ràng hai người đấu với nhau cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Tuy nhìn vào có vẻ như Lam Thừa Quân là người chuyên phòng thủ còn Lăng Ngao lại chuyên tấn công. Nhưng Lam Thừa Quân có thể linh hoạt tránh né được công kích của đối thủ cao hơn mình một cấp rõ ràng không phải tầm thường.

Lạc Y đứng dậy, điểm chân ngăn trước mặt Lăng Ngao, nàng có cảm giác nếu tiếp tục đối chiến Lăng Ngao sẽ thua.

Lam Thừa Quân thấy bóng dáng bạch y xuất hiện trước mắt thì nắm đầm ra một nửa liền nhanh chóng thu về, cười yếu ớt hỏi.

"Chiến lược của ngươi là ngồi xem diễn, tại sao lại xen vào?"

"Ta không thể xen vào sao?" Lạc Y cười nhẹ, dung nhan khuynh thành làm khuynh đảo thế nhân càng thêm sáng ngời.

Lam Thừa Quân ngẩn ra, sau đó lại cười yếu ớt lắc nhẹ đầu lùi về sau một bước.

"Ngươi đến đúng lúc lắm, ta không đánh lại ngươi, ta nhận thua!"

Lam Thừa Quân nói xong thì điểm chân nhảy khỏi võ đài, đi khuất khỏi tầm mắt mọi người.

Người đến xem nhìn cảnh vừa diễn ra trên võ đài mấp máy môi mãi mà không thốt ra được câu nào.

Thanh quốc cường đại nhất trong tứ đại cường quốc mà lại có hai người bị đập xuống võ đài, một người trọng thương, hôn mê, một người kiệt sức còn một người tự nhận thua.

Chu quốc toàn thắng!

Mọi người ngây ngẩn nhìn nhau, có kẻ vui mừng, có kẻ tiếc hận.

Bọn hán đa số đều đặt hết vốn liếng vào Thanh quốc đấy!

Người chủ trì nhìn theo bóng dáng Lam Thừa Quân rồi đi rồi lại nhìn bốn người nằm la liệt trên đất và dưới võ đài không khỏi hít một hơi.

Hắn cũng không ngờ Chu quốc thắng đâu! Nhưng mà bọn hán thắng quả thật oanh oanh liệt liệt.

"Trận đầu tiên Chu quốc đối chiến Thanh quốc, Chu quốc thắng!"

Lạc Y cười khẽ, nàng vốn đã nhận định trước kết quả này!

Nhóm Lạc Y bước khỏi võ đài, xung quanh tiếng vỗ tay, cổ vũ reo hò ầm ầm vang lên.

Chu quốc từ lúc này nổi danh!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Gặp Bạch Quốc Chủ Động Nhận Thua.

Chương 83:

Sau khi trở về Tử Lô, Lăng Ngạo vẫn là một dạng trầm mặc. Hắn bước về phòng mình liền đóng cửa, cơm tối cũng không ra ăn.

Lạc Y biết Lăng Ngạo là bị đả kích vì hắn để thua trên tay ma pháp sư cấp bảy trung kì. Có lẽ trừ nàng và hắn thì người ngoài không ai nhận ra, người yếu thế trong lúc giao đấu là hắn chứ không phải là Lam Thừa Quân.

Lạc Y khẽ thở dài, xem ra nàng phải tìm hắn nói chuyện mới được a!

Tối...

Lạc Y muốn một mình đến tìm Lăng Ngạo, nhưng Lãnh Hàn Thần nhất quyết đòi đi theo nên nàng cũng đành mặc không ngăn cản hắn.

Trong phòng của Lăng Ngạo tối om, lúc này hắn đang ngồi thiền thờ nhìn bàn trà nước không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lạc Y lấy ra một viên Dạ Minh Châu đặt vào góc phòng, ngay lập tức cả căn phòng đều được bao phủ bởi thứ ánh sáng dịu dàng, nhu hoà kia.

Lăng Ngạo đang ở trong bóng đêm, bất ngờ bị nguồn sáng làm cho loá mắt. Hắn hơi nâng đầu nhìn về phía tiểu thiếu nữ vận một thân bạch y đang đi cùng một nam nhân từ y khẽ mở miệng.

"Lão đại?"

"Ừm"

Lạc Y đáp một tiếng, cùng Lãnh Hàn Thần ngồi xuống bàn trà, tự tay châm cho nàng và Lãnh Hàn Thần mỗi người một tách.

Ngón tay Lạc Y linh hoạt miết nhẹ lên thân tách trà kiểu cổ, cảm nhận độ nóng của trà vừa đủ mới nâng lên môi khẽ nhấp một ngụm. Nàng khẽ hỏi.

"Tại sao ngươi không ra ăn cơm?"

Lăng Ngạo cười khở một tiếng, cầm bình trà rót cho chính mình một tách. Hắn nhìn tách trà cạnh mình của Lãnh Hàn Thần, cũng suy nghĩ xem có nên châm cho hắn ta thêm một tách hay không. Nhưng lại chợt nhớ ra Lãnh Hàn Thần có tính kiết phích vô cùng nặng liền từ bỏ ý định.

"Lão đại, ngươi có phải thấy ta rất bất tài hay không? Ta đã có tu vi cấp tám trung kì nhưng đánh không lại một ma pháp sư kém mình một cấp!"

Lạc Y cười nhẹ, nâng đôi mắt xinh đẹp chống lại ánh mắt mê man của Lăng Ngao. Sau đó nàng lại cúi đầu, nhấp trà chậm thêm cho Lãnh Hàn Thần một tách.

Lãnh Hàn Thần nhìn thấy tách trà Lạc Y châm cho mình, vui vẻ nâng lên nhấp một ngụm. Lần này hắn thật chậm rãi nhâm nhi, tinh tế cảm nhận hương vị của tách trà. Không hiểu sao chỉ cần là Lạc Y cho hắn, hắn đều cảm thấy vô cùng đặc biệt, vô cùng thơm ngon!

" Lão đại?"

Lăng Ngao thấy Lạc Y không trả lời mình thì cho rằng nàng cũng nghĩ như vậy, đầu cúi càng lúc càng thấp hơn.

" Ngươi nghĩ Lam Thừa Quân thật sự là ma pháp sư cấp bảy à?"

Giọng nói không ngọt không nhạt của Lạc Y vang lên, thành công khiến Lăng Ngao ngẩng đầu, nét mặt đều là kinh ngạc.

Lẽ nào Lam Thừa Quân không phải ma pháp sư cấp bảy sao?

Lạc Y nhìn vẻ mặt của Lăng Ngao thì liền biết hắn đã ngộ ra rồi nên nàng gật nhẹ đầu, từ tốn nói.

" Nếu không có ta trên sân, Lam Thừa Quân muốn giải quyết bốn người các ngươi không khó! Hắn đã là ma pháp sư cấp Thống Lĩnh sơ kì đỉnh phong!"

" Cái gì?"

Mười ba tuổi? Ma pháp sư cấp Thống Lĩnh ư?

Lăng Ngao rung mình một cái. Tháo nào lúc đó dù đang công kích nhưng hắn vẫn cảm nhận có uy áp đè lên mình. Nếu không phải trong thời gian rèn luyện với Dạ hắn đã luyện được một sức mạnh kiên trì thì đã sớm ngã xuống rồi.

" Ngươi cũng đừng quá Thần hoá hắn đi! Con người gặp được kì ngộ cũng không phải ít. Vận may cũng chính là một dạng thực lực đi! Sau này ngươi cũng có thể tìm kì ngộ cho mình!"

" Đã biết!"

Lăng Ngao gật mạnh đầu vô cùng kiên quyết. Khi những khúc mắc đều được giải toả, cả người hắn giống như được một dòng suối linh khí tắm qua.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đi ra ngoài. Hắn thấy nàng như có điều suy nghĩ, môi vẫn mím nhẹ không mở ra.

Lãnh Hàn Thần nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Y, đan xen các ngón tay kháng khí lại với nhau. Khẽ hỏi.

" Nàng sao vậy?"

" Thần, chàng nói Lam Thừa Quân là địch hay là bạn? Aiz, tốt nhất vẫn nên làm người dung!"

Lạc Y rất rối rắm. Lãnh Hàn Thần lại bày ra một bộ dạng không hiểu tại sao.

" Sao nàng lại hỏi như vậy?"

" Lần đầu tiên ta gặp người có khả năng mạnh mẽ như vậy. Nếu như không tính ta và chàng, thăng cấp của hắn như vậy cũng gọi là nghịch thiên đi! Ví như đề mặc hắn phát triển, là địch sẽ không hay, là bạn thì ổn rồi, còn không thì là người dung cũng được a!"

Lãnh Hàn Thần cười nhẹ, hoá ra là nàng lo lắng như vậy. Hắn sủng nịnh véo nhẹ lên chóp mũi của nàng, đem nàng ôm trong ngực.

" Yên tâm đi, hắn không có ác ý đâu! Lúc giao đấu hắn chính là muốn dụ nàng đi ra để xác định năng lực của nàng thôi!"

Lạc Y vùi đầu trong ngực Lãnh Hàn Thần, khẽ hỏi.

" Thật là như vậy?"

" Ừm!"

Lãnh Hàn Thần gật đầu xác định. Hắn quả thật nói đúng. Lam Thừa Quân không có ác ý, thậm chí là ý tốt, vô cùng tốt, tốt đến nỗi hắn phải đồ ra cả thùng giấm chua thật lâu không có bay mùi.

Hôm sau...

Hôm nay là ngày trận đấu thứ hai của Thượng Đình giao phong mở ra, theo lí mà nói Bạch quốc sẽ đối chiến Chu quốc và Huyền quốc đối chiến Thanh quốc. Còn ngày mai sẽ là Bạch quốc đối chiến Thanh Quốc và Huyền quốc đối chiến Chu quốc, để chọn ra đội chiến thắng vào tranh xếp hạng thượng

đỉnh.

Có điều Thanh quốc sau khi đối chiến Chu quốc đã không thể tiếp tục tham gia đối chiến, mà hôm qua Huyền quốc đã mặc danh kì diệu chiến thắng Bạch quốc cho nên hôm nay Huyền quốc được trực tiếp vượt vào vòng trong còn Bạch quốc sẽ đối đầu Chu quốc.

Trải qua chuyện Chu quốc đánh bại Thanh quốc và Bạch quốc để thua trong tay Huyền quốc thì hôm nay tất cả mọi người đều cho rằng Chu quốc sẽ chiến thắng.

Nhóm Lạc Y đã lên trước võ đài chờ Bạch quốc đang từ từ đi lên.

Phan Hồng Nhân hôm nay không vận hồng y mà vận một thân thanh y nhẹ nhàng khoan khoái. Đi bên cạnh nàng lần lượt là Quý Vô Song, Phi Hợp, và hai huynh đệ song sinh Cao Uy, Cao Tường.

Phan Hồng Nhân đứng trước mặt Lạc Y, tà áo khẽ bay nhẹ trong gió, nàng ta ôm quyền nói.

"Bạch quốc tình nguyện nhận thua!"

Âm thanh của Phan Hồng Nhân vang vọng khắp toàn trường khiến nhiều người đang chờ đợi trận đấu oanh oanh liệt liệt thất vọng không sao kể xiết.

Nhưng hôm qua bọn họ đã nhìn thấy năng lực của Chu quốc xem như cũng không có nuôi tiếc. Bạch quốc chủ động thoái nhượng thể nhưng lại là hành động thông minh!

Lạc Y ở trên võ đài, nhìn Phan Hồng Nhân có nhiều thêm một tia tán thưởng. Nàng ta cũng không phải người hết cách, là người nắm được buông được.

Cho dù tâm tính Phan Hồng Nhân có hơi cao ngạo một chút nhưng cũng là do từ nhỏ đã được xem như một nhân tài mà đối đãi, nên không nhận thức được trên đầu mình còn có cường giả.

Xem ra, việc đấu đàn với Lạc Y đối với nàng có trợ giúp lớn, có lợi cho phát triển của nàng ta sau này.

Lạc Y cười nhẹ, khẽ gật đầu với Phan Hồng Nhân rồi cùng bọn Lăng Ngạo đi khỏi đài tỉ võ.

Lúc này, Phan Hồng Nhân ở đằng sau lại khẽ thốt lên.

"Người là Lạc Y đúng không? Ta thua người là tâm phục khẩu phục. Sau này tương lai có thể tiếp tục tái đấu hay không?"

"Nếu như có cơ hội!"

Lạc Y từ tốn đáp lại. Mặc dù tương lai cơ hội này không thể đến nhưng nhờ những lời nàng nói hôm nay, Apollo đại lục sau này có nhiều hơn một tông sư luyện đàn thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đối Đầu

Chỉ trong một đêm, tất cả các Đồ phường tại Kỳ Vân thành đều hoạt động hết công suất để đón tiếp người đến đặt cược cho trận cuối Thượng Đình giao phong ngày mai.

Nguyên bản việc Chu quốc và Huyền quốc trở thành hai đội đối đầu trong trận chung kết đã khiến rất nhiều người bất ngờ.

Vì những năm trước thực lực của Huyền quốc và Chu quốc so sánh với Thanh quốc và Bạch quốc yếu hơn không chỉ một lần.

Nhưng hôm nay hai quốc gia này lại lần lượt đánh bại hai quốc gia mạnh mẽ kia để đối đầu nhau trong trận chung kết ngày mai.

Quốc gia nào sẽ thắng cuộc, vẫn là rất khó chọn lựa!

Lúc này, Lạc Y không hề để tâm đến bên ngoài đang nhộn nhịp.

Nàng ngồi ngả lưng trên ghế, vừa thưởng thức hương vị thơm ngon của trà hoa thượng hạng, vừa híp mắt hưởng thụ Lãnh Hàn Thần xoa bóp vai cho nàng.

Lãnh Hàn Thần quả là rất có tiềm năng trong lĩnh vực này, so với thiên phú tu luyện chỉ có hơn chứ không hề kém.

Những ngón tay thon dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng dùng lực đạo vừa phải nhấn lên những huyết vị quan trọng trên vai nàng khiến mặt môi trong người lập tức biến mất, giống như bị một cơn gió thổi bay.

Mọi người trong phòng nhìn thấy cảnh này, khoe môi đều không khỏi giật liên hồi.

Bọn Lăng Ngạo đã có lần vô tình thấy qua Lãnh Hàn Thần cường thế lấn át Bạch Thiên ca. Bạch Thiên ca lúc đó một tiếng rên cũng không dám thốt ra đâu!

Vậy bây giờ người đang dịu dàng bóp vai cho Lão đại, thực hiện hoàn hảo tư tưởng thâm độc trước mặt bọn hắn là ai đây?

Không phải là bị đối người rồi đi? Giữa người với người sao có thể đối xử chênh lệch như vậy được đây?

Tổng Vinh Khanh và Cố Ân Kỳ vốn da mặt mỏng, nhìn cũng không dám nhìn chỉ có thể cúi đầu đếm kiến bò trên mặt đất.

Lăng Ngạo và Lập Khiêm thình lình đầu nhìn trần nhà vừa khẽ than.

A, hôm nay sao trần nhà này lại dễ coi đến vậy? Thật là không nỡ cúi đầu xuống a!

Còn Vu Nhã cứ lâu lâu lại liếc mắt một cái, khoe miệng không vui khẽ hừ, râu đều đã vênh ngược.

Ta mới không thèm ghen tị! Tuổi trẻ các ngươi chính là nồng nhiệt như vậy! Qua mấy năm nữa còn chưa biết thế nào đâu! Ta không thèm, không thèm ghen tị!

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần giống như không nhìn thấy hoàn cảnh đang diễn ra xung quanh, ai hưởng thụ thì hưởng thụ, ai đấm bóp thì đấm bóp cho đến khi Bạch Thừa Vũ trở về.

"Lão... Lão đại..."

Bạch Thừa Vũ vừa vào phòng, không khách khí ngồi xuống ghế, tay nhanh nhẹn rót ra một tách trà hoa uống giống như đã chết khát cả mấy chục năm.

Lạc Y nhìn Bạch Thừa Vũ bình thường vô cùng tuần tú, chín chu thể mà bây giờ lại để một thân quần áo xộc xệch, trên mặt chảy dài những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu thì khẽ nhủ mảy.

"Ngươi làm sao thâm thương như vậy?"

"Lão đại, ngươi sai ta đến Đồ phường đặt cược a! Trong đó thật đông người, trời đêm lạnh như vậy cũng bị bọn hắn hun thành lò than. Ta mệt muốn chết rồi!"

Bạch Thừa Vũ trong lòng mắt đã muốn trợn trắng.

Lão đại! Ngươi còn dám chê ta thâm thương? Ta thâm thương như vậy không phải do ngươi hại sao? Trong nhóm ngoài ta ra còn có ba người khác, tại sao chuyện khó khăn gì ngươi cũng bắt đến tên ta? Rốt cuộc là ta đã ghi thù gì với ngươi?

Bạch Thừa Vũ thật rất muốn nói to như vậy, nhưng lại sợ Lạc Y nên một chữ cũng không dám hé ra, chỉ dồn hết bắt mắt vào bình trà hoa thượng hạng liền cuồng uống vào.

Lạc Y nghe Bạch Thừa Vũ nói vậy thì lương thiện khẽ than thở một tiếng, cũng không ngăn hắn ra sức uống trà, yên lặng chờ đợi kết quả.

Ước chừng một khắc sau, Bạch Thừa Vũ đặt tách trà xuống bàn, hắn thoải mái khẽ thở ra một hơi.

Oa, cuối cùng cũng trút xong uất ức!

Lúc này Bạch Thừa Vũ mới chú ý ánh mắt kì quái của người trong phòng chiếu lên người hắn không hề chớp lấy một cái.

Bạch Thừa Vũ xấu hổ xoa xoa mặt, hắn biết hắn từ nhỏ vô cùng tuần tú, tài khí song tuyệt, lớn lên lại càng tuyệt đại phong hoa nhưng cũng không cần thiết phải ái mộ hắn như vậy đâu!

Mọi người không ai hay biết suy nghĩ tự kỉ trong lòng Bạch Thừa Vũ. Nếu bọn họ biết có lẽ sẽ có một loại xúc động bỏ đầu hắn ra để xem bên trong chứa đựng những tư tưởng thiếu logic gì.

Cố Ân Kỳ khẽ hừ một tiếng, xem thường xoay mặt đi.

Lăng Ngạo với tay cầm lấy tách trà loại lớn lên xem thử, lại liếc nhìn bụng của Bạch Thừa Vũ, trong đôi mắt hiện lên vẻ phục.

Thừa Vũ, ngươi thật là trâu bò!

Lập Khiêm tốt tính khẽ ho một tiếng, môi mím lại không nỡ nói ra lời đã kích. Nhưng đáy mắt không thành thật rõ ràng bán đứng hắn, lâu lâu vẫn không ngừng được nhìn Bạch Thừa Vũ một lần.

Vu Nhã như cũ rất không nể mặt, đưa tay dò xuống bụng Bạch Thừa Vũ, quan tâm hỏi.

"No chưa?"

"Lão sư muốn mua đồ ăn cho ta sao? Đúng là ta cảm thấy hơi đói rồi nha!"

Bạch Thừa Vũ cười tí, hai mắt đều toả ra phong quang vô tận. Nhìn hấn lúc này quả thật đủ hấp dẫn, phong tao, giống như vừa phủ lên người một vầng hào quang nhu hoà, thánh khiết. Nếu không phải bọn họ ngồi bên cạnh nghe rõ ràng những lời hấn nói thì cũng không tin hấn đang nói chuyện đồ ăn mà sẽ nghĩ rằng hấn khen một bức tranh đẹp a!

Bạch Thừa Vũ, người thật vô cùng già tạo!

"Người đã uống đến năm mươi tám tách trà to mà còn đói sao? Tiểu nhị cũng đã thay đến mười sáu bình trà rồi! Thật mắt mắt muốn chết!"

Cố Ân Kỳ trừng mắt nhìn Bạch Thừa Vũ, khoé môi hơi bĩu ra thể hiện rõ bất mãn.

Bạch Thừa Vũ nghẹn đến đỏ mặt, ngốc lẳng sờ sờ cánh mũi. Hấn thật đã uống nhiều vậy sao? Hình như đúng là có chuyện đó thì phải.

Bạch Thừa Vũ vuốt vuốt bụng, chợt như nhớ ra điều gì quan trọng, vội lấy trong ngực áo ra một tờ giấy đưa cho Lạc Y, vừa nói.

"Lão đại, ta đã đặt cược toàn bộ 100.000 kim tệ người đưa đề cược chúng ta thắng! Đây là giấy xác nhận!"

Lạc Y nâng tay đón lấy tờ giấy, mắt nhìn qua một lượt, chân mày khẽ nhíu lại.

"Chỉ được một ăn ba thôi sao?"

"Đúng, lão đại, tại Đồ phường rất nhiều người cược chúng ta thắng nên tỉ lệ cược giảm xuống rất nhiều!"

Bạch Thừa Vũ gật nhẹ đầu, thần nhiên giải thích.

Lạc Y tiếc hận đem tờ giấy cất đi cẩn thận. Chưa bao giờ nàng cảm thấy được nhiều người ủng hộ lại không thoải mái như vậy.

Kiểm tiền thật rất khó, muốn kiếm tiền dựa vào đồ đen lại càng khó hơn a!

Hôm sau...

Đài giao đấu thành Kỳ Vân so với mấy hôm trước còn muốn nhộn nhịp hơn mấy lần.

Người đến xem đứng chật ních bên dưới võ đài, nhưng không ai lộ ra vẻ khó chịu mà còn rất hào hứng, mắt nhìn chăm chăm mong chờ trận đấu từng phút từng giây.

Tư Mã Hạo cũng giống như ngày đầu tiên Thượng Đình giao phong mở ra, đột nhiên xuất hiện trên lôi đài.

Hấn liếc mắt nhìn xuống dưới đài đông nghịt người lại nhìn về phía chỗ ngồi của tứ đại cường quốc.

Hôm nay Bạch quốc vẫn như thường lệ đến xem tỉ đấu, còn Thanh quốc vẫn một mực không xuất hiện. Nghe nói bọn chúng vẫn phải nằm trong y quán tịnh dưỡng mấy ngày nay chưa xuống được giường.

Tư Mã Hạo ý vị thâm trường nhìn vào Lạc Y trong hàng ngũ Chu quốc một lần, ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Đưa nhỏ lão bắt tử kia xem trọng quả nhiên sâu không lường được a!

Lạc Y ngồi dưới đài, đang nói vài câu tán gẫu với Lãnh Hàn Thần chợt cảm nhận được hai ánh mắt cùng một lúc chiếu vào mình thì liền ngẩng đầu lên nhìn.

Một ánh nhìn là tới từ Tư Mã Hạo, ánh nhìn như trường bối nhìn tiểu bối, từ ái, dịu dàng không có ác ý nên nàng không để tâm lắm.

Nhưng Còn một ánh mắt là đến từ phía đám người Huyền quốc, nam tử hắc bào khiến nàng chán ghét ngay từ cái nhìn đầu tiên - Đông Phương Tử.

Lạc Y cười nhạt, thần nhiên chống lại ánh mắt như độc xà, rắn rết của Đông Phương Tử khiến hấn khẽ híp mắt lại, trong mắt lộ ra tán thưởng hiển hoi.

Lần đầu tiên có một nữ nhân có thể chống lại ánh mắt hấn mà không hề sợ hãi. Quả nhiên rất thú vị!

Đáng tiếc, nữ nhân này lại dính dáng đến Thiếu Chủ Lãnh gia - Lãnh Hàn Thần kia.

Hắn nên xử lí nàng như thế nào mới tốt đây?

Lạc Y nhìn ánh mắt của Đông Phương Tử xẹt qua nhiều tia sáng khác nhau. Một hồi là tán thưởng, thú vị, một hồi lại biến thành âm độc khó lường.

Nàng dám chắc, hắn đã động sát tâm với nàng rồi. Có điều, hắn chết hay nàng chết, còn chưa biết được đâu!

Lạc Y cười khẽ, thân nhiên dời ánh mắt khỏi Đông Phương Tử. Đầu nàng khẽ dán vào ngực Lãnh Hàn Thần, tay nhỏ bé nhẹ nhàng treu đùa tóc mềm mại của hắn.

Nàng không quan tâm Đông Phương Tử lúc này đã nổi lên cái loại tâm tư ghê tởm gì. Vì dù sao thì nàng đã định là sẽ diệt hắn rồi.

Có lẽ không thích hợp ở trên đài tỉ võ, nhưng khiến hắn sống không bằng chết thì cũng không có vấn đề gì.

Bất kì người nào cản đường Lãnh Hàn Thần, chính là đang gây trở ngại cho nàng.

Mà đã gây trở ngại cho nàng thì chỉ có một con đường...

Chết!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chương 85:

"Hôm nay, chung kết của Thượng Đình giao phong sẽ chính thức mở ra với hai đội là Chu quốc đối đầu Huyền quốc. Tại vòng đấu này, như mọi năm sẽ tiến hành đấu đơn, dựa theo bốc thăm để chọn ra cặp đấu, thắng ba trong năm trận thì xem như chiến thắng. Ngoài ra các quy định khác vẫn không có gì thay đổi. Danh bài có thể tùy ý sử dụng ma pháp, chiến khí, ma thú khế ước... Bây giờ mời hai người Chu quốc và hai người Huyền quốc tiến lên bốc thăm, cặp còn lại sẽ bắt buộc!"

Tư Mã Hạo sau khi nói xong liền điểm chân nhảy khỏi Lôi đài.

Lạc Y nhìn qua Đông Phương Tử, nàng đoán nếu lần này nàng lên bốc thăm thì hắn sẽ không lên, còn nếu nàng không lên thì hắn nhất định sẽ lên.

Bởi vì nếu hai người lên cùng nhau, cơ hội giao chiến với nhau sẽ bằng không!

Dù sao, mục đích của hắn cũng là nàng! Nàng cũng nên giúp hắn hoàn thành ước nguyện thôi.

Lạc Y cười nhẹ, cùng Cố Ân Kỳ tiến lên bốc thăm. Nàng sẽ là người bốc trước.

Trên khay phủ vải đỏ có ba mộc bài, đương nhiên đây là tên của ba người đang ngồi bên dưới kia.

Lạc Y nhìn ba tấm mộc bài xếp ngay ngắn, âm thầm dùng tinh thần lực kiểm tra chữ khắc trên mộc bài.

Thẻ đầu tiên là Huỳnh Đông Thành... Là thiếu niên gầy gò ngồi bên cạnh Đông Phương Tử, thực lực là cấp sáu ma pháp sư hậu kì đỉnh phong.

Không tệ!

Thẻ bài thứ hai là Nhạc Tích Tích... Là tiểu cô nương duy nhất trong đội Huyền quốc, vừa đột phá ma pháp sư cấp sáu hậu kì.

Người này... Cũng được! Đề lại cho Cố Ân Kỳ chọn cũng không vấn đề.

Thẻ bài thứ ba... Đông Phương Tử!

Ba chữ Đông Phương Tử được khắc như rồng bay, phượng múa trên mộc bài khiến Lạc Y nở nụ cười, nhìn về phía hắn ở bên dưới.

Lúc này, tay nhỏ khẽ nâng lên đem tấm thẻ bài thu vào lòng bàn tay đưa lên cao, đồng dục đọc.

"Đông Phương Tử!"

Người Huyền quốc nghe Lạc Y đọc tên Đông Phương Tử vừa vui vẻ vừa khó nghĩ, không hiểu nổi.

Bọn hắn cũng biết Thế tử An Vương có bài xích đối với tiểu cô nương dung mạo nghiêng thành kia. Vừa rồi, tiểu cô nương kia lên chọn một bài đã dùng tinh thần lực kiểm tra thì bọn hắn đều nghĩ rằng nàng muốn tránh đối đầu Đông Phương Tử.

Nhưng, sự kiện xảy ra nằm ngoài dự đoán của bọn hắn. Nàng dùng tinh thần lực kiểm tra thẻ bài là muốn tìm Đông Phương Tử chứ không phải muốn trốn.

Không phải bình thường những nữ tử nhìn thấy An Vương thế tử đều bị khí tức hắc ám của hắn dọa cho chạy mất hay sao?

Tiểu cô nương kia vì quá tự tin hay là đầu nàng có vấn đề đây? Chọn ai không chọn lại chọn ác thần Đông Phương Tử.

Nàng ta không phải xem mạng mình quá dài đi!

Lạc Y không quan tâm đến suy nghĩ của người Huyền quốc. Nàng bóc thăm xong liền trực tiếp trở lại chỗ ngồi của mình.

Đúng như nàng dự đoán, Cố Ân Kỳ bóc thẻ của Nhạc Tích Tích!

Trên lôi đài, hai nam tử Huyền quốc Bùi Quý và Diệp Khánh Thành cũng đã bóc thăm xong, trở về chỗ của mình.

Bùi Quý bóc phải tên của Lăng Ngạo còn Diệp Khánh Thành bóc ra tên của Lập Khiêm.

Vậy thì Bạch Thừa Vũ và Huỳnh Đông Thành sẽ là cặp đấu bắt buộc.

Lạc Y nheo nhẹ chân mày, tuy rằng Huỳnh Đông Thành thực lực yếu hơn Bạch Thừa Vũ. Nhưng Bạch Thừa Vũ là Quang nguyên tố, gặp Âm nguyên tố của bất kì danh bài Huyền quốc nào cũng sẽ chịu bất lợi. Nhất là năm nay đội ngũ của Huyền quốc ra đi đều rất mạnh, và chúng giống như đang cất giấu bí mật nào đó.

Chiến thắng có đôi khi không dựa vào thực lực, mà là dựa vào bài tẩy!

Lạc Y thờ dãi trong lòng, quyết định không quan tâm nữa. Nếu lỡ như Bạch Thừa Vũ thua, bốn trận kia nhất định phải thắng. Đặc biệt là trận đối đầu giữa nàng với Đông Phương Tử!

Theo sắp xếp bóc thăm, Cố Ân Kỳ sẽ đánh trận đầu, Lạc Y đánh trận thứ hai, Bạch Vũ trận thứ ba, Lăng Ngạo trận thứ tư, còn Lập Khiêm sẽ đánh trận thứ năm.

Trên lôi đài, người chủ trì thông báo bắt đầu trận thứ nhất. Đối thủ của Cố Ân Kỳ là Nhạc Tích Tích.

Nhạc Tích Tích vận trên người một thân hắc y, tà áo dài để tùy ý bay bay trong gió. Gương mặt của nàng ta nhỏ nhắn, nhưng ngũ quan không đều, nhìn vào có chút hơi quái dị. Hơn nữa, những lúc bình thường Nhạc Tích Tích vẫn cố tình để lộ ra hơi thở hắc ám, khiến người ta theo bản năng khó chịu muốn tránh xa.

Cố Ân Kỳ từng bước đi lên lôi đài, nhìn thiếu nữ đứng trên kia, da gà đều nổi lên.

Thật kinh tởm muốn chết! Người còn muốn phóng xuất ma pháp đầu độc không khí đến bao giờ?

Nhạc Tích Tích nhìn thấy Cố Ân Kỳ xinh xắn, nhỏ nhắn trước mặt, trong lộ ra ngoài khinh thường thì cũng chỉ là khinh thường.

Người này sinh ra đã yếu ớt như thế, gặp gió cũng sẽ bị thổi bay, làm sao xứng đối đầu với nàng?

Nhạc Tích Tích liếm nhẹ môi, trong đáy mắt hiện ra tia âm độc, thâm trầm nhìn chằm chằm và Cố Ân Kỳ như sói đói nhìn thấy thịt dê thơm ngon. Nàng ta tự tưởng tượng đến cảnh chà đạp Cố Ân Kỳ dưới lòng bàn chân, ép khí thể của Chu quốc xuống hàng thấp nhất.

"Tiểu bé bỏng, nếu lúc này ngươi đầu hàng, quỳ xuống chân ta nói "Huyền quốc muôn năm" thì ta sẽ tha mạng sống cho ngươi!"

Nhạc Tích Tích xoa xoa tay, khiến vẻ mặt đã quái dị lại càng thêm quái dị.

Cố Ân Kỳ rùng mình một cái, nhưng không phải vì sợ mà là vẻ mặt của nàng ta khiến nàng buồn nôn.

Bây giờ trong lòng Cố Ân Kỳ chỉ muốn thật nhanh kết thúc trận đấu này! Phải nhìn mặt của Nhạc Tích Tích khiến nàng khó chịu muốn chết.

Cố Ân Kỳ trầm giọng nói.

"Bắt đầu đi!"

"A, không nghĩ ngươi lại muốn chết sớm như vậy! Được, ta giúp ngươi được toại nguyện,

! Bắt đầu thôi!"

Nhạc Tích Tích cười khùng khục, khoe môi từ từ cong lên nụ cười quỷ mị.

Cố Ân Kỳ không nói gì, cũng không để tâm đến khinh thường trong mắt Nhạc Tích Tích, trên tay bắt đầu ngưng tụ ra ma pháp hệ Lôi.

Nhìn màu tím trên tay Cố Ân Kỳ đang dần khuếch đại, mang theo nguồn năng lượng mạnh mẽ tản ra bốn phía khiến toàn trường ồ một tiếng hưng phấn lên.

"Kia là Lôi hệ đúng không? Chu quốc song hệ ma pháp sư à? Ta nhớ ngày đầu tiên người này dùng là Thủy hệ ma pháp!"

"Đúng, đúng vậy, song hệ ma pháp so với Âm, Quang còn muốn khó tìm hơn, Chu quốc đúng là Thần long thấy đầu không thấy đuôi đâu!"

Nhìn mọi người dưới đài sôi trào, Nhạc Tích Tích hí hóp, chân nhẹ điểm lên lao về phía Cố Ân Kỳ còn đang ngưng tụ ma pháp.

Biến cố lúc này làm toàn trường sợ hãi. Ai cũng biết trong lúc ma pháp sư đang ngưng tụ ma pháp mà đón trúng công kích trực diện của chiến sĩ thì nhẹ là bị thương, còn nặng thì trực tiếp biến thành phế vật.

Huyền quốc ra tay cũng thật độc!

Đúng vào lúc tay của Nhạc Tích Tích chỉ còn cách người Cố Ân Kỳ một thước thì Cố Ân Kỳ chậm rãi thu nguyên tố ma pháp trên tay lại, khoe môi nhẹ nhếch lên thành một nụ cười nhợt nhạt.

Lão đại của chúng ta sớm biết các ngươi sẽ chiều này rồi à!

Người dưới đài ngẩng đầu nhìn lên, mắt cũng không chớp một cái. Chỉ thấy Cố Ân Kỳ bắt được tay Nhạc Tích Tích, ở trên tay nàng ta mạnh mẽ bóp chặt tạo thành những tiếng kêu răng rắc chói tai.

Cố Ân Kỳ đem Nhạc Tích Tích đang đau đến mặt mày nhăn nhúm, một cước liền đạp xuống đài.

"Mợ ngươi, còn dám đụng võ với tì! Tì phé chết ngươi!"

Biến cố xảy ra nhanh như vậy khiến mọi người á khẩu, không nói nên lời. Hoá ra nàng ta không chỉ là song hệ ma pháp sư mà còn là ma vũ song tu!

Mọi người đều cảm thấy vô cùng phấn khích, nhưng phấn khích vẫn còn ở phía sau...

Âu Dương Lạc Y đối đầu Đông Phương Tử!

Đó mới chính là khuynh Thế Thiên Tài, Tuyệt Đại Vô Song!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Lạc Y Đối Đầu Đông Phương Tử

Chương 86:

Lạc Y nhìn Đông Phương Tử đứng trên lôi đài, đôi mắt sáng quắc như điều hâu, khoe môi khẽ nhếch lên một nụ cười quỷ dị, khát máu.

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy Đông Phương Tử, nói đúng hơn là cả đoàn người Huyền quốc nàng đã cảm thấy chán ghét.

Không biết để quân Huyền quốc làm cách nào mà có thể tụ tập cả năm người đều là Âm hệ ma pháp sư vào một đội ngũ cùng tham gia giao phong lần này.

Hơn nữa, trên người bọn chúng đều toả ra hơi thở hắc ám vô cùng nồng đậm.

Hơi thở này không phải là trải qua tu luyện tạo thành, mà giống như được tòi luyện qua một loại bí pháp hắc ám tà môn.

Những kẻ này, đều không phải là đèn cạn dầu.

Nếu không phải bọn Lăng Ngạo đã trải qua huấn luyện của Lạc Y thì khi đối đầu với Huyền quốc, kết quả chỉ có thể là thua!

Nàng cũng nhận ra, tuy bề ngoài của bọn chúng đều thể hiện tu vi dao động giữa cấp sáu và cấp bảy. Nhưng lực chiến đấu lại dao động giữa cấp bảy và cấp tám. Nhất là Đông Phương Tử, bên ngoài hấn giống như đạt cấp bảy sơ kì đỉnh, trên thực tế khả năng cũng không thua kém Thống Lĩnh bao nhiêu.

Bọn Đông Phương Tử và Lam Thừa Quân đều có tu vi vượt qua cường độ của cơ thể. Nhưng Lam Thừa Quân hoàn toàn là nhờ tu luyện khác và vận khí nên trên người hắn luôn tản ra hơi thở thanh tân nhân nhậ. Còn bọn Đông Phương Tử lại tu luyện bí pháp tà môn, nên cả người đều mang hơi thở hắc ám giống như bị hàng trăm ám linh tạo thành.

Rốt cuộc bí pháp tà môn kia là gì đây?

"Lãnh Hàn Thần là gì của ngươi!"

Trong lúc Lạc Y đang suy nghĩ thì một giọng nói âm trầm vang lên bên tai nàng.

Lạc Y nhú mày, nàng rõ ràng không thấy Đông Phương Tử mở miệng nhưng vẫn có thể chắc chắn giọng nói này là phát ra từ hắn.

Hắn chính là sử dụng bí pháp truyền âm cho nàng.

Lạc Y sớm đã đoán được giữa Huyền quốc và Lãnh Hàn Thần có mâu thuẫn sâu xa. Nhưng khi nghe Đông Phương Tử trực tiếp hỏi như vậy thì nàng vô cùng tò mò. Nàng thật sự muốn biết sự thật nhiều hơn nữa!

Lạc Y cười nhạt, chiếu đôi mắt đen láy lên người Đông Phương Tử, cũng dùng bí pháp truyền âm lại.

"Hắn là nam nhân của ta!"

Trong đôi mắt màu xám tro của Đông Phương Tử hơi loé lên, trầm giọng truyền âm lại.

"Ta khuyên ngươi nên rời bỏ Lãnh Hàn Thần trước khi quá muộn. Rất nhanh thôi Huyền quốc sẽ diệt trừ Lãnh gia, thực lực của Huyền quốc bây giờ vô cùng mạnh mẽ, ngươi đừng để lửa bén lên người mới lo dập lửa thì đã quá muộn!"

Lạc Y nhếch môi lên tạo thành độ cong nhân nhậ, nhưng ánh mắt đã sớm trầm xuống.

Nàng ghét nhất chính là bị người khác đe dọa. Nhưng, nàng càng tức giận khi hắn dám gây uy hiếp đến Lãnh Hàn Thần.

Những người này đều không thể tha!

Lạc Y nâng mắt lên, nhìn Đông Phương Tử sắc mặt âm trầm nói.

"Ngươi không có tư cách nói những lời đó, trừ phi... Ngươi thắng được ta!" Đáng tiếc! Điều này vĩnh viễn không thể nào xảy ra!

"Được, nếu ngươi không nghe, đừng trách ta! Hắc Âm Tại Linh!"

Đôi mắt Đông Phương Tử loé sáng ra một tia sát ý nồng đậm. Trên bàn tay hắn Ám nguyên tố dần dần ngưng tụ mang theo hơi thở tử vong oán khí điên cuồng.

Lạc Y híp mắt lại nhìn Ám nguyên tố trên tay Đông Phương Tử ngưng tụ lại thành hình đầu người.

Trong mắt Lạc Y ngưng ra một tia trầm trọng. Đầu người trên tay của Đông Phương Tử không phải là do Ám nguyên tố tích tụ thông thường, mà giống như một oán linh chết oan đang điên cuồng gào thét muốn thoát ra.

Không xong!

Nếu thật sự là oán linh nàng không thể tùy tiện dùng Quang hệ nguyên tố công kích vào. Vì nếu phá hủy oán linh thì chính nàng cũng sẽ bị tổn thương.

Từ khi nhìn thấy Đông Phương Tử ngưng tụ ra oán linh thì nàng đã biết bí pháp tà môn bọn hắn tu luyện.

Bí pháp đó chính là hút đi sinh khí của con người để nâng lên cấp bậc. Loại bí pháp này khiến những linh hồn của người bị hút sinh khí không thể nào siêu thoát được mà sẽ đi theo người hút sinh khí của họ tìm cơ hội giải thoát.

Mà cơ hội giải thoát đó chính là tự phá hủy!

Oán linh mang theo oán khí tích tụ, nên khi bị phá hủy sẽ phát ra toàn bộ oán khí để đá thương người công kích.

Đây chính là sát chiêu!

Đông Phương Tử ra chiêu đầu tiên đã dùng chiêu độc như vậy có phải vì hắn sớm biết nàng có tu vi cao hơn hắn nên hắn muốn khiến nàng tiến không được mà lùi cũng không xong.

Nếu lúc này nàng cường ngạnh công kích oán linh, thì với tu vi ma pháp sư Quân Chủ hậu kì bây giờ phản phệ sẽ vô cùng mạnh. Thậm chí có thể khiến nàng trực tiếp tàn phế.

Đông Phương Tử, người quả thật đủ độc! Nếu để ta tìm được biện pháp tránh thoát oán linh ngày hôm nay thì mai sau ta sẽ khiến xác người vùi vào ba tấc đất, vĩnh viễn không siêu sinh.

Đông Phương Tử quả thật vô cùng thông minh. Hắn hẳn đã sớm biết nàng muốn thắng hắn là chuyện rất dễ dàng nên ngay chiều đầu tiên liền hạ chiêu này.

Nếu như nàng cường ngạnh phá hủy thì sẽ bị phản phệ đến tàn phế, còn nếu nàng trốn tránh, hắn sẽ thừa cơ công kích nàng, khiến nàng vạn kiếp bất phục.

Phải làm thế nào bây giờ?

Người dưới đài nhìn thấy Đông Phương Tử ngưng tụ Âm nguyên tố nồng đậm thì khẽ ồ một tiếng đứng lên.

Nhưng lúc này, Lạc Y trên lôi đài vẫn không hề có bất cứ hành động gì khiến mọi người đều không hiểu tại vì sao.

Hay là bị Âm nguyên tố nồng đậm dọa sợ rồi?

Cũng đúng nha! Từ ngày đầu tiên đấu với Thanh quốc nàng ta đã làm người thừa ngòi xem trận chiến rồi. Lẽ nào nàng ta không thể tu luyện? Nhưng nếu nàng ta không thể tu luyện thì Chu quốc làm sao có thể cử nàng ta đi tham dự Thượng Đỉnh giao phong đây?

Mọi người dưới đài rồi rầm suy nghĩ còn Tư Mã Hạo ở trên đài cao nhìn thấy cảnh này liền đập bàn muốn nhảy xuống tìm cách ngăn lại.

Khốn kiếp!

Huyền quốc năm nay dám lộ ra mặt tà môn như vậy để tham gia Thượng Đỉnh giao phong. Bọn hắn là xem thường Thủ tịch hắn, khiêu chiến quyền uy Kỳ Văn thành sao?

Đúng lúc Tư Mã Hạo định nhảy xuống thì một bàn tay giữ lấy tay áo hắn. Một gương mặt lạ lẫm lắc đầu với hắn.

" Lão bắt tử người đừng nên tham dự vào! Nàng sẽ giải quyết được việc này! Huống chi nàng muốn đến Thánh Điện, đây chỉ là một thử thách nhỏ mà thôi."

Tư Mã Hạo ngẩn ra, sau đó hừ một tiếng ngồi xuống ghế lại bình tĩnh xem xét trận đấu đang diễn ra.

" Ta không xen vào là được chứ gì? Người cái lão bắt tử Phùng Nhật Huy suốt ngày dịch dung chạy lung tung trên đường thể nhưng bọn người không có mắt kia vẫn luôn cho rằng người rất thần bí cơ đấy! Còn treo nhiệm vụ cấp A câu tin tức của người!"

Phùng Nhật Huy vuốt vuốt râu, không thèm trả lời Tư Mã Hạo. Đôi mắt xám tro nhìn xuống những chuyện đang diễn ra trên lôi đài.

Tiểu cô nương, người sẽ không làm lão phu thất vọng đâu có phải không? Người có thể phá hủy Thánh Điện trừ người và nam tử kia hẳn sẽ không còn ai nữa!

Bọn Lăng Ngao nhìn oán linh đang gào thét điên cuồng trên lôi đài thì kinh sợ đến không thốt ra lời.

Lập Khiêm vội đập tay Tống Vĩnh Khanh, hoảng loạn nói.

" Lão sư, không ổn rồi! Hình như Âm nguyên tố của Đông Phương Tử có điều gì đó bất thường!"

Tống Vĩnh Khanh từ đầu đã nhìn chăm chăm lên lôi đài đương nhiên cũng nhận ra, mỗi mấp máy nói không ra lời.

" Là... Là oán linh... Oán linh..."

Oán linh?

Nghe đến hai chữ này bọn Lăng Ngao lại càng thêm kinh sợ. Bọn hắn chưa từng thấy ai luyện bí pháp này nhưng cũng đã đọc qua trong thư các của học viện.

Nghe nói, người tu luyện bí pháp này cường đại lên là nhờ hút đi sinh khí của con người, biến người ta thành những oán linh không thể tự siêu thoát cho đến khi có người phá hủy oán linh.

Khi đó oán linh sẽ đem oán khí tích tụ toàn lực công kích người đã phá hủy mình trước khi siêu thoát, khiến người đó lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Lạc Y bây giờ phải làm thế nào?

Vu Nhã vốn ngồi buồn đến mức muốn ngủ gật, hắn rất tin vào khả năng của Lạc Y. Nhưng khi nghe Tống Vĩnh Khanh nói đến hai chữ oán linh thì hoảng loạn mở to hai mắt nhìn chăm chăm lên lôi đài.

" Khốn khiếp!"

Vu Nhã mắng khê một tiếng. Quả nhiên bí pháp tà môn kia! Bọn tiểu tử Huyền quốc còn dám dùng thứ bản thiêu như vậy làm ô uế đồ đệ của hân.

Vu Nhã trong lòng hận đến nghiến răng, muốn ngay lập tức nhảy lên lôi đài ngăn lại cuộc chiến kia.

Nhưng đúng lúc hân định đi lên, một cánh tay vươn ra ngăn hân lại.

Lãnh Hàn Thần lắc đầu với Vu Nhã, không muốn hân làm chuyện ra chuyện gì trong lúc kích động nhất thời này.

Lãnh Hàn Thần nhìn chăm chú lên lôi đài. Một giây cũng chưa hề rời mắt khỏi bóng dáng bạch y xinh đẹp kia.

Hân có thể nhìn ra trong lòng Lạc Y đang khó khăn tìm đối sách, nhưng nàng không hề sợ hãi.

Bóng lưng nàng thẳng tắp, kiêu ngạo mà đứng, trên mặt không hề có một cảm xúc dư thừa nào. Tuy rằng trong mắt nàng luôn duy trì vẻ trầm trọng, nhưng trong đó cũng có một quyết tâm kiên định không gì đánh bại được!

Đó chính là chấp niệm của nàng!

Lãnh Hàn Thần biết chấp niệm của Lạc Y một phần nguyên do là đến từ hân khiến trong lòng hân có một loại ám áp lan tràn.

Lần này, hân sẽ không tham dự vào, nhưng chỉ cần nàng bị tổn thương một sợi tóc, thì dù có diệt đi Huyền quốc hân cũng nhất định khiến kẻ làm tổn thương đến nàng phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Hoá Giải, Hạng Nhất.

Chương 87:

Lạc Y nhìn oán linh ngày càng tiến gần mang theo hơi thở tử vong tích tụ nặng nề thì khẽ nheo mày lại. Nàng biết nàng không thể để oán linh công kích trúng, nếu không oán khí của oán linh sẽ trừ bệ khiến nàng mãi mãi không thể tu luyện.

Lúc này, chuyện duy nhất có thể làm chính là...

Chạy!

Đúng lúc oán linh chỉ còn cách Lạc Y một ngang tay thì cả hội trường đều nín thở, đôi mắt đều căng tròn.

Đông Phương Tử thấy Lạc Y không trốn thì hơi ngẩn ra. Hân không ngờ đắc thủ lại dễ dàng như vậy. Thế nhưng lúc đầu hân đã phán đoán quá cao thực lực của nàng!

Hoá ra, người mà Lãnh Hàn Thần nhận định lại là một phế vật!

Đông Phương Tử nhếch môi lộ ra một nụ cười khinh miệt cùng đắc ý. Không ai biết rằng, Lãnh Hàn Thần luôn bị mọi người cho là phế vật lại khiến An Vương thế tử nổi danh thiên tài như hân phải chật vật vô cùng.

Hân hận Lãnh Hàn Thần còn hơn Huyền quốc hận Lãnh gia rất nhiều!

Đông Phương Tử vươn lưỡi ra liếm liếm môi mỏng. Gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười tà ác quỷ dị.

Lãnh Hàn Thần, hôm nay ta muốn trả hết mối thù hai năm trước ngươi đã đập ta dưới lòng bàn chân. Vì ngươi mà ta rơi vào vực sâu vạn trượng không có lối thoát.

Hôm nay ta muốn ngươi nhìn thấy nữ nhân mà ngươi luôn tâm tâm niệm niệm bị oán linh tử khí ăn mòn ngay trước mặt ngươi mà phải lực bất tòng tâm!

Cả trên dưới lôi đài không ai không sợ hãi. Vì chính bọn họ cũng cảm nhận được sát khí nặng nề của công pháp mà Đông Phương Tử thi triển ra.

Tư Mã Hạo, Phùng Nhật Huy, Vu Nhã, Tống Vĩnh Khanh và bọn Lăng Ngao đều nín thở theo dõi, sợ mình sẽ bỏ qua một khoảnh khắc quan trọng.

Lãnh Hàn Thần nắm chặt tay, chiếc khuyên tai của hân nhẹ nhàng run lên, tỏa ra quang mang từ sắc nhu hoà.

Y nhi, ta tin nàng!

Trên lôi đài, Lạc Y nhìn ánh mắt ác độc mang đầy đắc ý và nụ cười quý mị, âm lãnh của Đông Phương Tử thì chỉ nhẹ nhàng nhếch môi gọi lên ý cười.

Bàn tay nhỏ nhắn hơi nâng lên tạo ra vài kết ấn, môi mỏng khẽ nâng lên đọc một câu khẩu quyết ngắn.

Mọi người dưới đài chỉ thấy oán linh xuyên qua cơ thể Lạc Y bay qua một thước.

Tư Mã Hạo, Phùng Nhật Huy, Vu Nhã, Tống Vĩnh Khanh và bọn Lăng Ngao kinh sợ đứng bật dậy.

Lãnh Hàn Thần vẫn ngồi một chỗ, tay như cũ nắm chặt. Khuyên tai vẫn toả ánh sáng từ sắc và run lên từng đợt nhẹ nhẹ.

Đông Phương Tử và bọn Huyền quốc đều vui vẻ muốn reo lên thật to. Bọn hắn sớm đã biết tiểu cô nương kia không thể nào có tư cách trở thành đối thủ của An Vương thế tử mà!

Người dưới đài thờ dài trong lòng. Thật không có gì thú vị a!

Người chủ trì đứng lên muốn tuyên bố kết quả.

"Đông Phương Tử đối đầu Âu Dương Lạc Y, Đông Phương Tử..."

Lời nói người chủ trì còn chưa nói hết thì dị biến trên lôi đài phát sinh.

Mọi người sững sờ nhìn bóng dáng bạch y đứng trên lôi đài đang từ từ tan ra mà mở to miệng không khép lại được.

Tàn ảnh!

Là tàn ảnh!

Tốc độ nhanh đến mức chỉ còn tàn ảnh?

Mọi người kinh ngạc, sợ hãi không thôi. Hoá ra kết quả sẽ như thế nào vẫn chưa ai biết được!

Đông Phương Tử hít mắt lại, trong lòng nổi lên từng trận lo lắng mà chính hắn cũng không hiểu tại sao.

Bất ngờ lúc này, một luồng hỏa khí từ phía sau tập kích vào lưng Đông Phương Tử khiến hắn giật mình vội vàng né tránh.

Nhưng tốc độ của Đông Phương Tử không bù lại được hỏa diễm, nên hỏa diễm mạnh mẽ cuốn vào cánh tay hắn thiêu đốt khiến không khí phả ra mùi cháy khét nồng nặc.

Đông Phương Tử hét to lên một tiếng, đau đến mức quỳ xuống ôm lấy cánh tay đã cháy mất một nửa. Hắn mở to tròn mắt, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn dài xuống trán thể hiện sự thống khổ tột cùng.

Lạc Y đứng trên thanh chắn lôi đài. Bóng lưng nàng ngao nghiêng thẳng tắp, tà áo bạch y không có gió nhưng vẫn tự bay phất phơ tạo ra mỹ cảm vô cùng.

Nàng lúc này không còn giống một tiểu thiếu nữ bình thường mà bùng phát ra khí thế của cường giả chân chính. Bóng lưng ngao nghiêng kia đã sớm bị người trên dưới lôi đài nhìn đến ngẩn ngơ, mê muội.

Lạc Y nhìn Đông Phương Tử hèn mọn quỳ trên mặt đất, khoé môi nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

Vừa rồi trong khi đối diện trực diện oán linh nàng đã vô tình lĩnh hội được tầng đầu tiên của bí pháp Lịch Không Gian.

Quả là nhân họa đắc phúc đi!

Từ ngày đem bí tịch bí pháp Lịch Không Gian trở về nàng liền đem ra nghiên cứu. Nhưng trong quyển bí tịch chia thành chín tầng này chứa rất nhiều hình vẽ, nàng nhìn mãi mà vẫn không thể nào lĩnh hội được. Thậm chí có lúc tưởng như đã hiểu, nhưng cuối cùng vẫn không nắm bắt được gì.

Hoá ra tầng đầu tiên lại lĩnh hội được ở trong hoàn cảnh này.

Nàng có nên cảm ơn Đông Phương Tử hay không đây?

"Người muốn giết ta, cũng không đơn giản như vậy!"

Lạc Y cong môi, tay nắm chặt thành quyền muốn dùng một chiêu quyết định thắng bại.

Nhưng, đúng lúc này, Đông Phương Tử đang quỳ bỗng nhiên đứng dậy. Hắn nhìn qua cánh tay bị cháy đến mức lộ xương trắng, đem đau đớn biến thành thống hận trừng trừng nhìn Lạc Y.

Lúc này, Đông Phương Tử còn cảm hận Lạc Y hơn cả cảm giận Lãnh Hàn Thần. Hắn chỉ có ý nghĩ duy nhất là khiến nàng phải chết.

Đông Phương Tử ngửa mặt lên trời hét to.

"Lãnh Hàn Thần đã đáng chết, ngươi lại càng đáng chết. Hôm nay ta quyết định khiến ngươi phải táng thân tại đây! Vạn Linh Chi Nguyên!"

Lạc Y vốn đã định lao tới nhưng tiếng hét của Đông Phương Tử khiến nàng đứng khựng lại, trong lòng có một tia lo lắng mơ hồ, tay nắm chặt cũng theo bản năng hơi buông lỏng.

Bầu trời trong sáng bất ngờ tối sầm lại.

Sau lưng Đông Phương Tử lúc này tụ tập hàng trăm hình đầu người vô cùng đáng sợ.

Lạc Y lùi lại một bước nhìn những đầu người kia cũng có một tia hoảng loạn.

Nàng biết nàng đã thật sự làm Đông Phương Tử tức giận, khiến hắn đem tất cả những oán linh chưa được siêu thoát đều tập hợp lại sử dụng cho nàng.

Người dưới lời đài này giờ quan sát kì biến đã tưởng Lạc Y giành được chiến thắng. Nhưng khi bọn họ nhìn đến những đầu người quái dị kia thì chỉ có duy nhất một suy nghĩ.

Tiểu cô nương xong rồi!

Lúc này Tư Mã Hạo và Phùng Nhật Huy, Vu Nhã, Tống Vĩnh Khanh cùng bọn Lăng Ngạo đã sớm không bình tĩnh được nữa. Nhưng chính bọn họ cũng không biết phải giải quyết chuyện này thế nào.

Vì đây không phải cuộc chiến giữa người với người mà là với oán linh. Dù bọn hắn có làm gì đi chăng nữa thì oán linh cũng không bị ảnh hưởng gì, thậm chí còn nhờ vào đó siêu thoát. Mà bọn hắn thì là người gánh tất cả hậu quả.

Bây giờ, phải làm thế nào?

Lãnh Hàn Thần đứng dậy, ánh mắt chăm chú nhìn lên lời đài. Chỉ cần Lạc Y bị nguy hiểm, hắn sẽ lập tức đưa nàng đi.

Lạc Y nhìn đông đảo oán linh đang hướng mình đến, trong lòng bắt đầu tìm cách xoay chuyển tình huống.

Dùng Lịch Không Gian sao? Không được! Tầng thứ nhất chỉ cho khả năng bản thân dịch chuyển vị trí. Mà lúc này những vị trí trên lời đài đều bị oán linh chiếm giữ rồi.

Nếu như lúc này nàng có thể lĩnh hội được tầng thứ ba Kiến Tạo Không Gian thì có thể đem toàn bộ oán linh giam giữ, sau đó cắt ra không gian, đẩy bọn chúng đến không gian khác thì tốt rồi!

Đáng tiếc, lúc này nàng chưa lĩnh hội được!

Hay là trốn vào trong không gian?

Cũng không thể, oán linh này sẽ canh giữ ở đây! Nếu thật lâu nàng không xuất hiện trên lời đài là đồng nghĩa với nhận thua sao?

Điều này không thể, điều kia không thể, phải làm như thế nào mới tốt đây?

Mất thấy những oán linh đã muốn tới gần Lạc Y, Lãnh Hàn Thần không suy nghĩ nữa mà nhẹ điểm chân thẳng hướng lời đài tiến lên.

Lạc Y cảm nhận hơi thở từ vong tiến về phía nàng càng gần thì lại càng thêm bình tĩnh. Nàng đã chết một lần rồi, nàng không tin thời không luân hồi đến dị thế mà vẫn không thoát khỏi cái chết.

Đúng lúc này, trên người Lạc Y từ từ được bao phủ bởi một quang mang thánh khiết nhẹ nhàng, một đạo ánh sáng từ phía nàng bắn ra, bay thẳng về phía oán linh đang cuộn cuộn tiến tới.

Lạc Y ngăn người, vội nhìn xuống cổ áo. Nàng thấy được mặt dây chuyền trong suốt mà Vu Nhã nhờ Tống Vĩnh Khanh đưa cho nàng đang phát sáng.

Ánh sáng này trong suốt nhìn giống như đó chỉ là một làn hơi mỏng manh, nhưng lại phảng phất phá ra khí tức cổ xưa vô cùng cường đại.

Lãnh Hàn Thần phát giác ra điểm lạ thì liền đứng khựng lại, tầm mắt không thay đổi nhìn chăm chú Lạc Y.

Tư Mã Hạo và Phùng Nhật Huy nhìn thấy ánh sáng từ người Lạc Y bắn ra thì hoảng loạn thật sự. Bọn hắn không thể ngờ nàng lại dám công kích trực tiếp oán linh.

Nàng không biết sẽ tổn thương đến nàng bao nhiêu sao?

Phùng Nhật Huy tức muốn dậm chân. Hồ đồ! Quá hồ đồ! Chân hắn nhẹ điểm muốn tiến về lời đài để ngăn cản công kích kia.

Nhưng điều khiến hắn hoảng sợ hơn chính là lúc này mới xảy ra...

Tia sáng phát ra từ trên người Lạc Y bao bọc lấy đoàn oán linh. Ánh sáng nhu hoà chặt chẽ đem tất cả oán linh đều gom lại một chỗ.

Đông Phương Tử nhếch môi cười lạnh, rất không cho là đúng. Người muốn dùng sức mạnh để chống phá oán linh là những người ngu xuẩn nhất.

Đáng tiếc, điều tất cả mọi người không tin tưởng lại xảy ra.

Oán linh đang cuồng nộ gào thét bị ánh sáng nhu hoà bao lại từ từ yên lặng. Đầu oán linh mất đi về dần dần, màu đen u ám dần dần nhạt nhòa cho đến khi biến thành màu trắng trong suốt tan đi.

Đông Phương Tử trừng lớn mắt. Đây chính là hiện tượng oán linh siêu thoát! Nàng ta đã dùng sức mạnh làm oán linh siêu thoát mà không bị một chút ảnh hưởng nào?

Không thể! Oán khí của đoàn oán linh kia phải khiến cơ thể nàng trực tiếp nổ banh mới đúng chứ?

Đông Phương Tử điên cuồng lắc đầu, miệng lắp bắp.

"Không... Sao có thể như vậy? Sao có thể?"

Đông Phương Tử không tin được thì đồng dạng Tư Mã Hạo, Phùng Nhật Huy và rất nhiều người hiểu biết về bí pháp tà môn này cũng không tin được.

Nhưng sự thật thì chính là như vậy!

Sau phút giây ngạc nhiên ban đầu, mọi người đều bình tĩnh lại, quan sát kết quả trận đấu.

Xem ra, kết quả trận đấu này đã định rồi! Trận đấu này quả là đủ phần kịch, đủ hồi hộp, là trận đấu hay nhất bọn họ từng xem qua.

Vu Nhã, Tống Vinh Khanh và bọn Lăng Ngạo cuối cùng thờ phào ngồi xuống ghế.

So với người khác, bọn hắn không quá ngạc nhiên. Vì Lạc Y trong tâm bọn hắn chính là người tạo ra kì tích.

Lạc Y không để ý đến suy nghĩ của mọi người dưới đài, môi mỏng nhẹ cong lên nụ cười tiểu phi tiểu xen lẫn chút khinh thường.

"Người không làm được là vì người bất tài. Ta thì không! Người muốn giết ta, đáng chết! Người muốn giết hắn, người lại càng đáng chết! Ta vốn tính gửi mạng lại cho người ít lâu, nhưng bây giờ thì không. Ta cho người biết, không chỉ có người, động đến nam nhân của lão nương, lão nương phé cả nhà các người!"

Lạc Y vung chân, đạp mạnh xuống từ mệnh của Đông Phương Tử khiến hắn đang mê man còn chưa kịp hồi thần cứ vậy chết đi.

Hành động cùng lời nói của Lạc Y vô cùng cuồng ngạo nhưng không một ai dám phản đối nàng. Vì trong mắt bọn họ, nàng bây giờ chính là cường giả chân chính.

Cường giả thì có quyền cuồng ngạo!

Người Huyền quốc nhìn thấy hành động của Lạc Y thì nín thở không dám hó hé câu gì. Trong lòng của bọn chúng lúc này lan tràn sợ hãi khiến tâm bọn hắn lạnh thấu.

Vì sự cố này, Huyền quốc mất tinh thần, hạ nhất cử thể định xuống!

Cho dù định đoạt này bất ngờ, nhưng đối với tất cả mọi người, kết quả này vô cùng xứng đáng.

Lãnh Hàn Thần đứng dưới đài, khoé môi hơi cong, hai tay giang rộng ôm lấy thiên hạ nhào vào lòng hắn thật chặt.

Câu nói kia của nàng khiến hắn vô cùng hạnh phúc. Miễn là nàng có để tâm đến hắn, thì dù trả giá thế nào hắn cũng bằng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đến Phủ Thành Chủ.

Chương 88:

Đêm nay tại phủ thành chủ thành Kỳ Vân sẽ mở một yến tiệc để mời tứ đại cường quốc trước khi bọn họ trở về mẫu quốc. Thế nhưng hôm nay cả Huyền quốc và Thanh quốc đều không có người nào đến tham dự.

Nhóm Lạc Y cùng với Vu Nhã và Tống Vĩnh Khanh đi vào phủ thành chủ. Có lẽ trong Thượng Đình giao phong, Chu quốc đã thể hiện quá nổi bật nên khi bọn họ vừa đến, không cần đưa thiệp mời đã được đi vào.

Lạc Y nhìn phủ thành chủ rộng lớn, nhưng kiến trúc lại mộc mạc, thoải mái không giống như thành phủ của những người đức cao vọng trọng khác.

Chỉ cần nhìn thành phủ, nàng đã có hảo cảm với chủ nhân nơi này rồi.

"Hai vị đại sư, thành chủ lệnh cho chúng ta dẫn hai người đến đại đường tổ chức yến tiệc. Còn năm vị thiếu niên anh hùng này mời đi theo chúng ta đến thư phòng gặp qua thành chủ!"

Hạ Kính Văn dẫn theo đoàn thị vệ cung kính ôm quyền làm lễ chào với mọi người. Đôi môi nhẹ nhàng gọi lên ý cười nói.

Vu Nhã và Tống Vĩnh Khanh nghe vậy cũng rất sáng khoái đi theo hai người trong đội thị vệ rời đi.

Hạ Kính Văn nhìn chằm chằm Lãnh Hàn Thần vẫn đang theo đuôi Lạc Y, trên mặt hiện ra khó xử gãi gãi đầu.

"Vị thiếu niên này, thành chủ mời năm người Âu Dương cô nương, không có mời..."

Hạ Kính Văn còn chưa nói hết, ánh mắt Lãnh Hàn Thần lơ đãng đảo qua. Đôi thủy mâu từ sắc hàm chứa một ý cười tà mị mang theo âm hàn, lạnh lẽo như Tu La địa ngục khiến Hạ Kính Văn hoảng loạn lùi về sau một bước.

Hạ Kính Văn nhìn Lãnh Hàn Thần, trong lòng không ngừng reo lên cảnh báo nguy hiểm. Hắn đã gặp qua rất nhiều người đức cao vọng trọng, tu vi sâu không lường được nhưng cũng chưa có người nào gây cho hắn cảm giác nguy hiểm như vậy. Người đó còn là một thiếu niên chưa đến hai mươi ư?

Hạ Kính Văn trong lòng run lên. Hắn nghĩ vừa nãy nếu hắn nói hết câu, thiếu niên này có khi nào một phát vỗ chết hắn không?

Lạc Y nghe Hạ Kính Văn nói thì liền quay đầu nhìn về phía sau. Nàng thấy Lãnh Hàn Thần đang nắm tay nàng, gương mặt nam tử tuấn tú đến mức tương như yêu nghiệt lúc này đang cười tùm tùm thiên chân vô tà.

Ánh mắt nàng hơi nhìn Hạ Kính Văn đang trợn trừng mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, khoé môi không ngừng co giật lại không hiểu tại sao hắn sợ hãi như vậy.

Lãnh Hàn Thần bây giờ rất hiền nha!

Hạ Kính Văn trợn mắt, hắn nhìn thiếu niên tuấn mã thay đổi còn nhanh hơn gió đổi chiều không nhận được rằng mình run rẩy không thôi.

Ai có thể nói cho hắn biết nam tử tuấn mã trước mắt và người đáng sợ vừa rồi thế nào lại là cùng một người không?

"Hạ thị vệ, người này đi cùng ta được không? Hắn sẽ không gây phiền toái!"

Lạc Y gượng gạo cười.

"Chuyện này..."

Hạ Kính Văn vô cùng khó xử.

Hắn sợ nếu như hắn từ chối thì thiếu niên đáng sợ kia không biết sẽ giải quyết hắn như thế nào. Nhưng là mặt mũi thành chủ có thể tùy tiện để ai cũng có thể nhìn sao? Đương nhiên không thể a!

Lúc này Hạ Kính Văn thật có chút tư vị muốn tiến không được, mà lùi thì không xong.

"Cho hắn vào đi. Lão bất tử kia dù sao cũng đã gặp qua hắn rồi, có nhìn thêm vài lần cũng đâu có sao?"

Tư Mã Hạo vô thanh vô thức xuất hiện. Chiết phiến vể lên không khí một độ cong hoàn mỹ gõ nhẹ lên vai Hạ Kính Văn.

Hạ Kính Văn âm thầm hít một ngụm khí lạnh. Người bình thường nhìn sẽ nghĩ cái gõ này vô cùng nhẹ, nhưng Tư Mã Hạo tùy tiện gõ cũng có thể giết chết người đâu.

Hắn quả thật vô cùng xui xẻo a!

Tư Mã Hạo nhìn vẻ mặt mướt đáng của Hạ Kính Văn thì liền thu lại chiết phiến, mở miệng cười hề hề.

"Ta vẫn quá tay à?"

"Không!"

Hạ Kính Văn nghẹn họng, trân trối nhìn Tư Mã Hạo. Trong lòng kêu khổ không ngừng. Hắn dám nói Tư Mã Hạo quá tay à? Hắn dám sao? Đương nhiên không!

Tư Mã Hạo nhìn Hạ Kính Văn đã quay đầu sang một bên đếm kiến, nghiêng nghiêng đầu khó hiểu. Tuổi trẻ bây giờ thật không thú vị.

Tư Mã Hạo cười cười, tiến lại định vỗ vai Lạc Y nhưng nàng đã nhanh nhẹn trốn đi khiến tay Tư Mã Hạo liền rơi vào không khí.

Lạc Y khẽ bĩu môi, cũng may nàng tránh kịp nếu không không biết Lãnh Hàn Thần lại đồ giả kính khủng thế nào đâu!

Tư Mã Hạo thấy Lạc Y trốn tránh, trong lòng cực kì mất hứng. Hắn liền vung tay nhắm ngay vai người gần nhất vỗ xuống.

Bạch Thừa Vũ chính là xui xẻo như vậy. Hắn khẽ rên một tiếng, mặt lập tức biến thành màu đỏ.

Mợ nó, sao hắn lúc nào cũng là người tử trận như vậy? Vận cứt chó thế nào toàn rơi xuống đầu hắn là lí làm sao?

Bọn Lăng Ngao nhìn thấy thảm cảnh của Bạch Thừa Vũ, không ai bảo ai liền tự chủ lùi về sau hai bước. Bọn hắn nhìn Bạch Thừa Vũ thật sự có chút vui sướng khi người gặp họa. Nhưng khi nhìn về phía Tư Mã Hạo thì âm thầm bĩu môi một cái.

Người trước mắt thật sự là Thủ Hộ sư nổi danh nghiêm túc Tư Mã Hạo sao? Đây rõ ràng là cáo già đội lốt thỏ con a!

Tư Mã Hạo thấy mọi người đều nhanh chân lui đi, trong lòng thấy rất không thú vị nhưng cũng không nói gì. Hắn nhìn lướt qua Lạc Y nhìn Lãnh Hàn Thần phía sau nâng một cái. Khoé mắt mị lên, rất có phong phạm người đã lăn lộn trong sóng gió mấy chục năm trời.

Hai người này, đến hắn cũng không lường được! Lão bắt từ Phùng Nhật Huy kia nhìn người quả nhiên không sai.

Người có thể hạ bộ Thánh Điện chỉ có thể là hai người này!

Tư Mã Hạo phách một tiếng mở ra chiết phiến, giả trang thành bộ dáng phong lưu tài tử, đạo mạo dẫn đường.

"Đi, ta đưa các ngươi gặp lão bắt từ kia!"

Nhóm Lạc Y gật gật đầu. Trước khi đi còn nhìn Hạ Kính Văn đang tự kỉ một bên một lần. Đặc biệt là Bạch Thừa Vũ, hắn vô cùng đồng tình với Hạ Kính Văn nha! Hắn đã từng bị đánh, thật đau!

Tư Mã Hạo dẫn mọi người vòng vèo quanh các dinh viện. Ở đây đâu đâu cũng được trang trí vô cùng thanh nhã, có chút giống đời sống của thế ngoại cao nhân không nhiễm bụi trần.

Cũng vì suy nghĩ hôm nay, Lạc Y sau này vô cùng hối hận. Người kia rõ ràng không phải thế ngoại cao nhân gì hết. Hắn còn rất quang minh lỗi lạc nói với nàng hai câu.

"Ta không có tiền. Ngươi cho ta mượn chút tiền đi!"

Tư Mã Hạo cuối cùng cũng dừng lại.

Hiện ra trước mắt mọi người là một gian viện độc lập được bao bọc bởi một rừng đào đang mùa nở hoa, hương hoa khiến lòng người rạo rức.

Lạc Y hít một hơi hạnh phúc, khoe môi hơi gọi lên nụ cười.

Có ý tứ! Thành chủ đại nhân thiết đặt trận pháp cao siêu vây quanh phủ đệ, là có điều gì bí mật sao?

Lãnh Hàn Thần nhéo nhẹ vào lòng bàn tay mềm mại của Lạc Y, nói khẽ vào tai nàng.

"Thành chủ là người quen!"

"Sao chàng biết?"

Lạc Y ngạc nhiên. Không hiểu sao nàng cũng có cảm giác quen thân với thành chủ, nhưng không dám chắc chắn.

Lãnh Hàn Thần đã biết cái gì?

Lãnh Hàn Thần hít một hơi, nhỏ giọng nói.

"Gió nói cho ta! Trong gió có hương vị của hắn!" Con người có thể đổi mặt, nhưng mùi hương thì không thể.

Lạc Y gật gù, sao nàng lại quên mất Lãnh Hàn Thần có khả năng điều khiển tự nhiên, thính giác, thị giác và khứu giác đều vô cùng nhạy bén đây?

" Là ai vậy?"

Lạc Y vô cùng tò mò. Lãnh Hàn Thần chỉ cười không nói, mặt hơi hất về phía cánh cửa.

Lạc Y bĩu môi mỏng, thấy Lãnh Hàn Thần thật không thú vị. Còn muốn giữ bí mật với nàng? Để xem về tối nhà, nàng sẽ xử lí hấn đẹp mắt như thế nào!

Lãnh Hàn Thần nào hay biết hấn đã bị Lạc Y định tội. Nếu như biết, hấn có lẽ sẽ khóc ròng.

Oan uổng a! Tướng công nàng còn chưa biết tên người kia đâu!

" Các nguoi vào đi thôi, lão bắt từ nguoi muốn gặp các nguoi!"

Tư Mã Hạo nghiêm túc nói, chân tự chủ lùi lại phía sau chừa ra đường đi cho sáu người Lạc Y mà không có ý đi vào. Hấn mới không thú vị nghe lão già kia nói chuyện đâu!

Lạc Y liếc mắt nhìn Lãnh Hàn Thần vô tội đứng một bên. Cũng không để ý đến Tư Mã Hạo mà dẫn đầu đi vào bên trong. Bọn Lăng Ngao không nói hai lời liền cất bước đi theo.

Lãnh Hàn Thần ngăn nguoi. Hấn không biết tại sao Y nhi lại liếc hấn a. Hấn lúc nào lại trêu chọc khiến nàng giận rồi.

Lãnh Hàn Thần nghiêng đầu khó hiểu, cũng nhanh chóng bước vào thư phòng. Cứ để nàng giận một chút cũng không sao, hấn về căn vành tai nàng liền không thể giận nữa a!

Sáu người cùng nhau bước vào thư phòng.

Lạc Y híp mắt, đánh giá xung quanh. Thư phòng này so với thư phòng của Vu Nhã cũng không sai biệt lắm. Trong thư phòng trống trơn, một quyển sách cũng không có.

Gọi là thư phòng chẳng bằng gọi là phòng ngủ còn muốn hợp lí hơn!

Bạch Thừa Vũ đi vòng vòng quanh căn phòng, chân mày anh tuấn khẽ nhíu lại.

Người đâu? Trong này trừ bọn họ ra hoàn toàn trống trơn a!

Bọn Lăng Ngao cũng khó hiểu nhìn nhau, chính là không thể hiểu ý tứ vị thành chủ thần bí kia.

Lạc Y cười nhạt một tiếng. Xem ra vị thành chủ này cũng là một lão ngoan đồng thôi. Muốn chơi đùa tiểu tâm tư với nàng, vẫn còn kém nhiều.

" Nếu thành chủ đại nhân chưa đến, chúng ta cứ ngồi xuống uống trà trước đi!"

Lạc Y ngồi xuống cái bàn duy nhất trong phòng, nâng tay nhắc bình trà lên khẽ hít một hơi thưởng thức hương vị.

Là Đại Hồng Bào!

Lãnh Hàn Thần luôn yên lặng lại nổi lên tính thô nộ, cần cần dục dục rót một tách đưa đến cho nàng, trong mắt đều là ý cười.

Lạc Y khẽ hừ một tiếng, nhưng vẫn cầm lấy tách trà nhấp một ngụm. Hương vị ngọt ngọt, thanh thanh của trà truyền đến đầu lưỡi rất có phong vị.

Lạc Y híp mắt vô cùng hưởng thụ, uống liền một tách lại để Lãnh Hàn Thần rót thêm. Nàng vốn rất kén vị trà, trà này là hàng cực phẩm a!

Bọn Lăng Ngao nhìn thấy Lạc Y thư thái uống trà, hoàn toàn không sốt ruột thì trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Nàng chẳng lẽ không cảm thấy khó hiểu về thành chủ thần bí sao?

Đúng lúc bọn hấn đang khó hiểu thì trong phòng một giọng nói đột ngột vang lên.

" Hai người vô lương tâm các nguoi đã biết ta ẩn thân mà không lên tiếng. Còn dám cả gan trưng dụng trà thượng hạng của ta?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: Bí Mật Thánh Điện.

Chương 89:

"Hai người vô lương tâm các ngươi đã biết ta ẩn thân mà không lên tiếng. Còn dám cả gan trưng dụng Đại Hồng Bào của ta!"

Giọng nói tràn ngập bất mãn vang lên khiến bọn Lăng Ngạo giật mình lui về sau một bước.

Người này đã ẩn thân trong phòng từ lúc đầu mà bọn hắn một chút cũng không cảm nhận được. Đây quả là không hổ danh Thành chủ đại nhân thành Kỳ Vân siêu cấp bí mật a!

Lạc Y nhếch nhếch môi mỉm cười, đôi mắt đen láy lại xẹt qua tia giảo hoạt. Người này thật là quá thiếu kiên nhẫn, nàng còn chưa kịp bày ván cờ, hắn đã vội vã nhận thua rồi đây.

Lão già vừa xuất hiện khoẻ mạnh hơi bủn rủn, lộ rõ bản chất một lão ngoan đồng điển hình. Trên thân hình cao lớn vĩ ngạn vận một trường bào lam sắc thanh nhã nhưng vẫn không làm mất đi vẻ quý khí.

Hai khí chất bất đồng này khiến cho mọi người thấy vừa thân thuộc gần gũi, lại vừa có cảm giác kính sợ, kính nể.

Phùng Nhật Huy lướt mắt nhìn bọn Lăng Ngạo, âm thầm đánh giá từng người. Đôi mắt thâm thúy trải đời của một thế hệ cường giả xẹt qua tia hải lòng.

Những người này tuổi còn trẻ như vậy, thế nhưng tu vi lại khiến cho rất nhiều người đi trước phải cam bái hạ phong.

Nếu như Phùng Nhật Huy đoán không lầm thì những người này phát triển tốt như vậy chính là kết quả bồi dưỡng của tiểu nha đầu kia đi. Tiểu nha đầu đó và nam tử luôn đi bên cạnh nàng sâu không lường được, hẳn cũng không biết tu vi của họ nằm ở mức độ nào, có lẽ là Thống Lĩnh hoặc Quân Chủ. Có khi còn cao hơn hẳn tướng tượng rất nhiều.

Quả nhiên là hậu sinh khả úy a!

"Còn không mau vào bàn ngồi. Nếu các ngươi còn đứng thì tất cả trà ngon đều chui vào bụng hai quý tham ăn kia mất thôi!"

Lạc Y nghe nói, tay cầm tách trà khẽ run. Trong lòng nàng không ngừng mắng thầm, nàng mà còn phải luyến tiếc Đại Hồng Bào này sao? Trong không gian của nàng Thiên Sơn Tuyết Liên tùy tiện chọn một cây ướp trà còn muốn quý hơn Đại Hồng Bào hàng vạn lần đâu.

Lãnh Hàn Thần liếc mắt nhìn Phùng Nhật Huy một cái, rõ ràng là đã âm thầm ghi một mối thù.

Phùng Nhật Huy không hề hay biết, chỉ một câu nói vui đùa của hắn mà chọc phải nọc của hai sát thần. Điều này khiến tương lai của hắn đau khổ không thôi!

Bọn Lăng Ngạo có chút thụ sủng nhược kinh, ngơ ngẩn ngẩn đi theo Phùng Nhật Huy ngồi vào bàn.

Phùng Nhật Huy thông thả rót cho mình một tách trà, trên khoẻ môi gợi lên một ý cười. Nhưng trên mặt đã nghiêm túc hơn mấy phần.

"Ta là Phùng Nhật Huy, thành chủ Thành Kỳ Vân. Hôm nay ta gọi các ngươi đến đây là muốn nói cho các ngươi một số chuyện của Thánh Điện. Không biết các ngươi có tình nguyện nghe?"

Lạc Y vừa nghe đến hai từ "Thánh Điện", hai đầu chân mày liền nhíu lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Phùng Nhật Huy thay cho câu trả lời.

Bọn Lăng Ngạo cũng đồng dạng chăm chú. Bọn hắn biết Thành chủ đại nhân đặc biệt cẩn thận hẳn là Thánh Điện cũng không phải chuyện tốt gì.

Phùng Nhật Huy hết sức hải lòng với thái độ của mọi người. Lúc này, hắn mới trầm giọng lên tiếng.

"Thánh Điện thật sự không phải nơi tốt cho các ngươi. Ở Thánh Điện, trừ những môn đồ đang tu luyện thì những người có tu vi Thống Lĩnh đồng như kiến, Quân Chủ tuy ít hơn nhưng cũng không dưới hai mươi người, đặc biệt là bốn vị Điện chủ đã bước vào cấp Tôn Giả và Thánh chủ Thánh Điện đã có tu vi Tôn Giả hậu kỳ đỉnh. Các ngươi nên suy nghĩ cẩn thận xem có nên bước vào nơi ăn thịt người không nhả xương đó hay không!"

Giọng nói Phùng Nhật Huy nhàn nhạt, nghe không ra buồn vui. Nhưng điều hắn nói quả là gõ mạnh vào lòng bọn Lăng Ngạo.

Bọn Lăng Ngạo muốn không khiếp sợ cũng không được. Phải biết rằng trong tứ đại đế quốc tu vi Thống Lĩnh đã xem là cường giả, Quân Chủ xuất hiện đã vô cùng hiếm thấy chứ đừng nói đến hai chữ "Tôn Giả".

Thực lực cường hãn như vậy nếu bọn họ muốn xóa bỏ tứ đại đế quốc cũng còn có thể.

Đối đầu với Thánh Điện, không phải chuyện tốt!

Trong phút chốc, bọn Lăng Ngạo liền lộ rõ sự hoang mang, do dự.

Lạc Y có thể hiểu tâm trạng của bọn Lăng Ngạo lúc này. Dù sao, bọn hắn vẫn chỉ là những đứa trẻ. Nếu không phải trải qua huấn luyện của nàng, bọn hắn bây giờ không biết đã thăng cấp được hay chưa. Nhưng nói về tu vi, bọn hắn dù có tăng lên bao nhiêu cấp, trước mặt Thánh Điện tùy tiện bốc ra một người cũng có thể bóp chết bọn hắn.

Trong hoàn cảnh như vậy mà chỉ hoang mang, do dự thì đã quá tốt rồi!

Có điều, dù thực lực Thánh Điện mạnh đến mức nào thì Lạc Y vẫn nhất định phải đi. Nàng vẫn còn chưa quên người của Thánh Điện đã đã thương Lãnh Hàn Thần đâu!

Có vay có trả, đó là lẽ thường ở đời!

"Ta sẽ đi!"

Lạc Y kiên định nói, trong vô thức nắm tay Lãnh Hàn Thần càng thêm chặt.

Lãnh Hàn Thần giống như hiểu được suy nghĩ của nàng, khoé môi chậm rãi để lộ ra nụ cười yêu nghiệt nhân sinh, tay còn lại không quên vỗ về tay nhỏ bé của Lạc Y.

"Chúng ta cũng đi!"

Bọn Lăng Ngao vốn đang do dự nhưng vừa nghe Lạc Y nói thì do dự tất cả đều biến mất.

Mặc kệ Thánh Điện có như thế nào, chỉ cần Lão đại đi, bọn hắn nhất định sẽ không ở lại làm con rùa rút đầu.

Phùng Nhật Huy hơi sững sốt. Vốn trong dự định của hắn thì chỉ có Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đi mà thôi. Hắn rõ ràng đã nhìn ra hoang mang, lo sợ trong đôi mắt của bọn Lăng Ngao, thế nhưng tất cả chỉ còn kiên định sau một lời nói của tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu bản sự thật lớn nha!

Phùng Nhật Huy cười nhẹ, bình đạm hỏi lại.

"Các ngươi thật dám đi?"

"Dám đi!" Bọn Lăng Ngao đều đồng thanh.

Phùng Nhật Huy hài lòng, đây mới chính là khí thế của tuổi trẻ nên có a!

"Nếu như các ngươi quyết định, ta cũng muốn nói với các ngươi một chuyện, ở Thánh Điện Cẩm địa có nuôi nhốt một cặp Tỳ Hưu thần thú đang ngủ say, một mạng âm và một mạng dương. Nghe nói khi hai thần thú này thức tỉnh, Thánh Điện sẽ chọn ra một nam và một nữ tiến hành cường khế ước. Nữ tử sẽ khế ước thần thú mạng dương, nam tử sẽ khế ước thần thú mạng âm. Sau khi khế ước có thể hoá thần!"

Lạc Y cơ hồ muốn bật thốt lên đầy kinh hãi. Một cặp Tỳ Hưu thần thú phong ấn kia chẳng phải của nàng và Lãnh Hàn Thần sao? Làm thế nào mà Thánh Điện có thể nuôi nhốt được?

Điều này không quan trọng, quan trọng là bọn họ muốn cường khế ước với thần thú. Chẳng lẽ bọn họ không biết nếu khế ước không thành công sẽ bị phản phệ rơi vào thể vạn kiếp bất phục sao?

Lạc Y vốn không quan tâm bọn họ xảy ra chuyện gì, nàng chỉ sợ Tỳ Hưu sẽ dùng tinh thần chống lại dẫn đến trạng thái tự bạo.

Vậy thì vô cùng không ổn!

Lúc đầu, Lạc Y vốn chỉ muốn đến Thánh Điện vì chuyện của Lãnh Hàn Thần, tiện thể điều tra những việc làm bí mật của Thánh Điện mà thôi. Nhưng bây giờ nàng nhất định phải đến Thánh Điện, mặc kệ là nguyên do gì.

Lãnh Hàn Thần nghe đến Tỳ Hưu cũng nhú mày thật chặt. Đó là thần thú thứ tư của hắn còn chưa thức tỉnh đâu.

Thánh Điện âm mưu thật lớn, còn muốn hoá thần sao?

"Nếu để nam tử và nữ tử hoá thần, bọn họ không sợ khống chế không được sao?"

Lạc Y không muốn để lộ liên hệ của nàng với Tỳ Hưu thần thú, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Sắc mặt của Phùng Nhật Huy ngay lập tức kém đi. Trong đôi mắt lộ ra hàn quang kinh người.

"Trong Thánh Điện có một loại cỏ gọi là Phong Đăng thảo. Mỗi thánh sẽ ngắt cỏ đó nấu thành nước, trộn lẫn với đan dược cung cấp cho mọi người sử dụng. Phong Đăng thảo ăn vào rất có ích cho tu luyện, nhưng đó cũng là một loại độc kị lỵ, chỉ cần người dùng Phong Đăng thảo có suy nghĩ phản lại người hạ thảo thì thất khiếu sẽ lập tức chảy máu đến chết!"

Bọn Lăng Ngao lấp bắp kinh hãi, nếu ăn phải loại dược đó xem như số của bọn họ xong rồi! Bọn họ không muốn là người trung thành với Thánh Điện!

"Phùng thành chủ nói Phong Đăng thảo ở đây là loại cỏ màu lục lam, trên lá nổi đốm trắng, tính hàn phải không?"

Lạc Y mở to mắt lộ rõ hưng phấn nhìn Phùng Nhật Huy, chờ đợi câu trả lời.

Phùng Nhật Huy tuy không hiểu Lạc Y tại sao hưng phấn như vậy, nhưng vẫn gật nhẹ đầu.

" Chính là nó! "

Lạc Y nở nụ cười.

Quả nhiên Phong Đăng thảo phong ấn cùng với Tỳ Hưu. Vì Tỳ Hưu xuất hiện ở Thánh Điện nên Thánh Điện mới mọc lên Phong Đăng thảo.

Phong Đăng thảo cũng giống như các thảo dược khác. Trừ phi nàng hoặc Lãnh Hàn Thần nhân giống nếu không thì chỉ mọc được duy nhất một cây. Nếu chẳng may bị hái đi thì sau một tháng lại mọc lên một cây nữa.

Phong Đăng thảo vốn là độc tính, chỉ khi sử dụng phối phương Thần dược trung hoà mới có thể biến thành Thần tính. Đây là thảo dược quan trọng nhất.

Hay cho Thánh Điện, dám dùng thảo dược của nàng hại người! Tốt nhất các người nên hảo hảo cầu phúc, nếu không chờ ta ra tay, các người liền không có trái cây tốt ăn!

Lạc Y đứng dậy, ôm quyền cung kính nói với Phùng Nhật Huy. Nàng đã phần nào đoán được mục đích của Phùng Nhật Huy khi nói với bọn họ những lời này.

Lạc Y cũng không hỏi thân phận thật sự của Phùng Nhật Huy, hẳn không muốn đề cập, nàng liền tôn trọng. Nhưng hiểu biết Thánh Điện như vậy, cũng phải có một đoạn quá khứ đây.

" Phùng thành chủ, cảm ơn người đã nói cho bọn ta biết những lời này. Bọn ta nhất định không để Thánh Điện yên ổn! " Tốt nhất là diệt vong luôn. Trong lòng Lạc Y thầm bổ sung một câu.

" Tốt! "

Phùng Nhật Huy gật nhẹ đầu. Hắn rất thương thức sự thông minh của Lạc Y. Hắn chính là chờ đợi những lời này của nàng!

Trước khi mọi người đi ra khỏi phủ Thành chủ, trên mặt ai cũng tràn đầy vui sướng. Bọn Lăng Ngao được nhận không ít công pháp và bí pháp bảo vệ thân thể đầu.

Lạc Y nhìn bí pháp ấn thân trên tay, mắt đều đã híp lại. Lúc này nhìn không khác hồ ly là mấy.

Lãnh Hàn Thần ôm Lạc Y trong lòng, nhìn nàng càng thêm sùng nịnh. Nương tử của hắn lại gạt đi bảo bối rồi, quả là biết cách bắt nạt lão nhân gia đi.

Bất quá, hắn thích a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chuẩn Bị Trở Về.

Chương 90:

Sáng hôm sau tứ đại cường quốc đều tập hợp trước cửa thành Kỳ Vân chuẩn bị lên đường về nước.

Lễ đưa tiễn tứ đại cường quốc trở về lần này, Phùng Nhật Huy như cũ vẫn không xuất hiện mà chỉ để Thủ hộ sư Tư Mã Hạo chủ trì.

Phùng Nhật Huy không đến, quả thật khiến rất nhiều người thất vọng. Dù sao ai cũng muốn được một lần nhìn mặt vị Thành Chủ thần bí trong lời đồn bao nhiêu năm qua a!

Hôm Thanh quốc luôn mất tích mấy ngày liền cũng đã xuất hiện. Nhưng nhìn bọn chúng ai cũng đều có chút suy nhược, xanh xao. Cứ mỗi lần họ nhìn đến người Chu quốc đều giống như chuột thấy mèo, vội vàng rút cổ lại.

Đặc biệt là Bắc Vũ Hâm lúc này đang yên vị trên xe lăn.

Lạc Y nhún nhẹ chân mày xinh đẹp, nàng đáng sợ đến thế à? Sao cứ mỗi lần Bắc Vũ Hâm nhìn nàng thì mặt đều nhiễm phải màu chuột chết đây?

Lam Thừa Quân đứng ở nơi xa, tách biệt khỏi đám người Thanh quốc, toàn thân đều tản ra hơi thở cao quý và khí chất thanh nhã như lan không thể lẫn

vào được.

Lạc Y thấy Lam Thừa Quân mặc dù không xuất chúng bằng Lãnh Hàn Thần. Nhưng chắc chắn là mỗi người mỗi vẻ, mười phần vẹn mười.

Bản thân Lam Thừa Quân dù bị vùi lấp trong đám người vẫn không thể khiến người ta bỏ qua. Nhưng khi hắn đứng một mình rõ ràng lại càng thêm nổi bật.

Lam Thừa Quân đứng yên một chỗ, có vẻ như không chút để ý tới thế sự chung quanh. Nhưng giống như cảm nhận được gì đó, hắn hơi quay đầu lại, cùng tầm mắt của Lạc Y chạm vào nhau trên không trung.

Lạc Y biết hắn đã phát hiện năng đánh giá nhưng vẫn thản nhiên không chút yếu thế nhìn lại.

Lam Thừa Quân nhếch nhẹ khoé môi mỏng gọi lên nụ cười tựa tiểu phi tiểu, chuyển ánh nhìn lên Lãnh Hàn Thần. Lúc này, ánh mắt hắn ngẫu nhiên híp lại mang theo suy nghĩ sâu xa.

Lãnh Hàn Thần đã chăm chăm nhìn Lam Thừa Quân kể từ lúc Lạc Y dùng ánh mắt trên người hắn ta.

Nam nhân này đúng là không để người ta bớt lo. Thậm chí Lãnh Hàn Thần còn cảm nhận được uy hiếp từ nam nhân này.

Tuy nam nhân này còn quá yếu, nhưng hắn lại có chú ý đến Lạc Y.

Đây chính là nguy cơ lớn a!

Lam Thừa Quân tiếp nhận ánh mắt mang theo địch ý nặng nề của Lãnh Hàn Thần cũng biết được nam nhân này đang nghĩ cái không tốt gì. Tuy rằng hắn cũng không vạch trần nhưng sâu trong đôi mắt sớm đã lộ ra trào phúng.

Nam nhân ghen tị nhiều quá cũng không phải thứ tốt a!

Lãnh Hàn Thần trực tiếp xem nhẹ ánh mắt trào phúng của Lam Thừa Quân. Thân thủ nhắc lên đem Lạc Y trụ trong lòng, vẫn không quên hừ một tiếng, liếc nhìn Lam Thừa Quân giống như tuyên bố quyền sở hữu.

Lạc Y đứng giữa như lọt trong sương mù. Nàng cảm nhận thấy không khí chung quanh có chút gì đó không được bình thường, nhưng cũng không hề hay biết ánh mắt hai nam nhân đã giao đầu tới mấy chục hiệp.

Nhóm Lăng Ngạo đứng bên cạnh âm thầm xoa xoa cánh tay rừng mình một cái, rất biết thức thời lùi về sau vài bước.

Người ta vẫn nói nữ nhân ghen tuông chính là vô cùng phiền phức, nhưng bây giờ mới ngộ ra nam nhân ghen tuông có khi còn muốn đáng sợ hơn nữ nhân nhiều lần a!

Tư Mã Hạo đứng lúc này lại xuất hiện, vừa vịn cất ngang hỗn chiến giữa hai nam nhân không ai chịu kém ai kia.

Sớm không đến, muộn không đến chi bằng đến kịp lúc. Điều này quả nhiên vạn phần chí lý.

Lãnh Hàn Thần không tiếp tục hơn thua với Lam Thừa Quân, gắt gao ôm Lạc Y vào ngực. Trong lòng thâm ảo nào. Hắn làm sao mà suốt ngày ghen tị đây? Y thì chẳng phải vẫn bên cạnh hắn không thay đổi sao? Đáng giận là dù nam nhân nào có chú ý lên nương tử nhà mình hắn đều không thể nào nhận được tức giận.

Lạc Y không biết suy nghĩ đang quay cuồng trong đầu Lãnh Hàn Thần, nhưng nàng vẫn phát hiện tâm trạng hắn đang không tốt. Bàn tay nhỏ bé liền khẽ vỗ vỗ lên tay hắn thay lời an ủi.

Lãnh Hàn Thần mị mắt nhìn bàn tay xinh đẹp trắng nõn, trong lòng thoả mãn không thôi, ôm nàng lại càng thêm chặt.

Cảnh tình cảm giao hoà không tiếng động của hai người đều bị Lam Thừa Quân xem ở trong mắt. Khoé môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười yếu ớt, lác nhệ đầu liền quay đi.

Tư Mã Hạo nhìn sứ giả của tứ đại cường quốc đều đã tụ họp đông đủ ở cửa thành. Đôi mắt thâm thúy khẽ đảo qua đoàn người Chu quốc, cất giọng lên tiếng.

"Thượng Đình giao phong năm nay đã chính thức kết thúc. Hôm nay ta đại diện cho cả thành Kỳ Vân đến để tiễn bước đoàn sứ giả. Chúc các vị thượng lộ bình an! Sau đây là một món quà nhỏ của thành Kỳ Vân dành tặng những tu luyện giả tham gia tái sự lần này!"

Âm thanh uy nghiêm của Tư Mã Hạo vừa kết thúc thì có bốn tùy tùng, mỗi người bưng theo một cái khay phủ vải đỏ tươi.

Tình huống lúc này làm mọi người ngẩn ra. Đầu tiên là không hiểu. Phải biết rằng chưa năm nào danh bài tham gia tái sự được tặng lễ vật đâu. Mà lễ vật của thành Kỳ Vân kì bí hiển nhiên không thể nào là vật phẩm.

Phút chốc, thâm tâm của mọi người đều nhận nhận, tò mò không biết trong khay che kín kia rốt cuộc là bảo vật gì.

Lạc Y nhìn biểu hiện những người xung quanh liền biết bọn họ đã bị thu hút. Trong đôi mắt xinh đẹp lộ lên giao hoạt như một tiểu hồ li.

Đây là chiêu bài đầu tiên nàng dạy Cừu Mộ Danh a! Chính là tặng phẩm quảng cáo.

Dù sao lần đầu tiên đan dược Cực phẩm xuất hiện cũng đã là chuyện của một năm trước, lửa nóng đã sớm tàn lụi. Bây giờ, đan dược Cực phẩm lần nữa xuất hiện, dù có gây ra tiếng vang cũng không vang được bằng lần đầu tiên. Như vậy chẳng bằng lợi dụng thế lực tập hợp của tứ đại cường quốc tham gia Thượng Đình giao phong lần này. Mục đích của nàng chính là cho bọn họ biết tác dụng của đan dược Cực phẩm, lúc đó mới không sợ không có nhiều người biết đến.

Bỏ nhỏ lấy lớn, mảnh khoé làm ăn tốt a!

Tư Mã Hạo đảo mắt nhìn mọi người xung quanh. Hắn tin chắc lễ vật này đủ khiến mọi người điên cuồng kinh hi. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy những thứ này trong tay lão bắt từ kia còn lưu luyến không muốn buông tay đâu. Đáng tiếc là lão bắt từ đó không cho hắn biết danh tính vị luyện dược sư kia, nếu không hẳn chắc chắn sẽ chạy đến nhà bài phỏng một phen a!

Tư Mã Hạo chính là không biết, vị luyện dược sư hắn tâm tâm niệm niệm, vốn đã ở trước mặt hắn. Nếu hắn biết không biết sẽ kinh hãi đến mức độ nào đây.

"Mở ra đi!"

Tư Mã Hạo trầm giọng lên tiếng, những tùy tùng phía sau liền nhắc khăn đỏ lên để lộ những bình bạch ngọc trong suốt.

Mỗi khay đều có mười bình bạch ngọc, mỗi bình đựng một viên đan dược tròn đầy nổi lên hoa văn cổ màu lam trông vô cùng bắt mắt.

Đan dược?

Người ở dưới trợn tròn mắt nhìn, trong mắt lộ ra đủ loại sắc thái, nhưng đa phần đều là hưng phấn.

Tuy bọn họ không biết đan dược màu lam này là loại đan dược gì. Tuy nhiên chắc chắn là thứ tốt. Đan dược nổi lên hoa văn mà còn có một tầng linh khí giao động nhẹ nhàng còn có thể là thứ hạ phẩm sao?

"Đan dược này là đan dược gì đây?"

Một lão sư trong đoàn người Huyền quốc nhỏ giọng nói, đáy mắt lộ ra tham lam. Tuy rằng hắn nói đã rất nhỏ nhưng không gian vốn yên tĩnh như tờ nên vẫn bị mọi người xung quanh nghe thấy.

Bất quá đây cũng là câu hỏi mọi người muốn hỏi, trong chốc lát tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Tư Mã Hạo khát vọng mong chờ đáp án.

Tư Mã Hạo cười nhẹ, giọng nói ôn trọng uy nghiêm lần nữa cất lên.

"Ta biết các ngươi rất muốn biết những điều liên quan đến lễ vật này, nên đặc biệt để người này lên giải đáp a!"

Lời nói của Tư Mã Hạo vừa dứt, một đoàn người tách đám đông tiến lên. Đi đầu lại chính chủ tịch công hội luyện dược sư mất tích mấy ngày nay.

Lạc Y đôi mắt mị xuống, lộ ra ý cười tinh nghịch. Giờ nàng mới nhớ ra hôm đó nàng chưa nhắc nhở Cẩm Mặc Hàn về mê hiệu đẳng cấp của Huyết Vụ phần.

Tai hại! Tai hại!

Cẩm Mặc Hàn đã đứng trước mặt mọi người. Hôm nay hắn vận một trường bào màu tím đen thêu hoa văn tường vân, vừa cao quý vừa uy nghi, rất có phong phạm cường giả.

Cẩm Mặc Hàn lướt mắt nhìn Lạc Y, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kính nể thật sâu cùng ngượng ngùng.

Hắn thật là có lỗi với sư phụ a! Cứ nhiên hưng phấn đến độ hít phải một lượng lớn Huyết Vụ mê dược hôn mê tận mười ngày đêm. Nếu không phải sau đó sư phụ đặc biệt đưa đến bí pháp tinh chế Huyết Vụ thì hẳn cũng không biết lấy đâu ra thành phẩm để nghiên cứu a!

Lạc Y thấy Cẩm Mặc Hàn nhìn mình, nàng âm thầm gật đầu với hắn.

Cẩm Mặc Hàn nhận được tín hiệu của Lạc Y, chỉnh đốn tư thế thật tốt, nghiêm giọng nói.

"Chắc các vị ở đây đều rất tò mò về lễ vật hôm nay đi. Đây là đan dược bán ở Đan Dược đường. Đan dược này có tên là Cực phẩm Trợ Tu đan. Vừa nghe tên hẳn các vị cũng đã biết tác dụng như thế nào đúng không?"

Trợ Tu đan Cực phẩm?

Ở dưới đài nhao nhao nói theo, trong lòng mỗi người đều kinh hãi. Đan dược Cực phẩm lại lần nữa xuất hiện? Đan dược tên là Trợ Tu đan chẳng lẽ là có tác dụng trợ giúp tu luyện sao?

Nghi hoặc của mọi người nhanh chóng được giải đáp khi Cẩm Mặc Hàn tiếp tục cất giọng.

"Đúng như mọi người nghĩ, Trợ Tu đan có tác dụng trợ giúp tu luyện. Tu luyện giả có tu vi dưới Thống Lĩnh dùng đan dược này tu luyện thì sẽ lên được một phân cấp. Khả năng lên cấp chính là mười phần chắc chắn!"

Giọng nói của Cẩm Mặc Hàn đều đều lại chính là mệnh mẽ gõ vào lòng kinh ngạc của mọi người. Đan dược này thật là bảo vật vô cùng trân quý. Phải biết rằng càng tu luyện lên cao thăng cấp lại càng khó khăn, nếu như bọn họ tu luyện đến cấp chín hậu kì chắc chắn là sẽ thăng cấp Thống Lĩnh.

Thống Lĩnh ở tứ đại đế quốc đã được xem là cường giả rồi!

Bây giờ có ai nói đan dược này có hiệu quả nghịch thiên cũng không hề sai.

Những tuý tùng sau lưng Tư Mã Hạo đem từng khay đan dược phân cho từng đoàn người. Ai cũng hưng phấn nhận đan dược, nâng niu như trân bảo.

Thử hỏi làm sao có thể không nâng niu đây, đan dược này nếu bán ra ngoài chắc chắn là vạn kim khó cầu. Bây giờ bọn họ mỗi người đều nhận không một viên đan dược đấy.

Cơ hội này chính là vạn năm có một không sai!

Trong khi tất cả mọi người đều hưng phấn nhận nhạo, thì đoàn người Chu quốc vẫn rất bình tĩnh. Bọn hắn đều được Lạc Y cho ăn đan dược còn muốn tốt hơn đan dược này không biết bao nhiêu lần, làm sao có thể để ý đến đan dược này nữa đây.

Phan Hồng Nhân và Lam Thừa Quân nhận lấy bình đan dược, gần như đồng thời dùng ánh mắt ý vị nhìn Lạc Y. Bọn họ có cảm giác đan dược này chính là năng luyện chế ra, phẩm chất so với đan dược ngày đầu đan không sai biệt dù chỉ một chút.

Lạc Y không quan tâm đến Lam Thừa Quân và Phan Hồng Nhân có nhận ra năng hay không. Dù sao cũng không tránh được tiếng gió khiến người khác nghi ngờ, năng không nhận thì ai làm gì được đây? Huống chi so với năng, người ta càng tin đan dược này do Cẩm Mặc Hàn luyện chế ra. Hắn mới là chủ tịch công hội luyện dược sư uy vọng bay xa đâu.

Lạc Y kín đáo nở một nụ cười. Xem ra sau này sinh ý của Đan Dược đường sẽ vô cùng tốt. Dù đan dược có đắt đi chăng nữa cũng không thể che đi hào quang hấp dẫn đối với tu luyện giả. Năng đã đem toàn bộ đan dược tồn gởi cho Cửu Mộ Danh, chắc cũng đủ dùng đến ngày năng tiến nhập Thánh Điện.

Vừa nghĩ đến Thánh Điện, sắc mặt Lạc Y liền âm trầm. Còn hai tháng mới tới ngày Thánh Điện tiếp đón tân tứ sứ giả. Trong hai tháng này, năng cần phải giải quyết một vài thứ bản thủ.

Huyền quốc, muốn động vào nam nhân của năng, cũng không có hỏi xem năng có đồng ý hay không sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Rắc Rối Tại Lãnh Gia

Chương 91:

"Y nhi, năng thật sự muốn đến Lãnh gia sao?"

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y để Nhân đáp xuống một sơn mạch vắng người ngay bên cạnh cửa thành Bạch Vi. Lúc này hắn không nhận được đem năng ôm chăm lấy, nhỏ giọng nói ra nghi vấn trong lòng.

Lạc Y ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn yêu nghiệt của Lãnh Hàn Thần lại đang phủ một tầng lo lắng và bất an. Đôi mắt đen láy tưởng như trong suốt tới tận đáy khe neo lại, không hiểu liền hỏi.

"Chàng làm sao vậy? Lãnh gia có gì không tốt sao? Hay là chàng giấu ta ở nhà nhốt đầy mỹ nữ? Hừm?"

Lạc Y nói nửa thật nửa giả, câu cuối cùng đương nhiên là trêu chọc Lãnh Hàn Thần. Năng biết tính tình hắn chắc chắn không tiếp thu được nữ tử nào ngoài năng a!

Lạc Y vốn chỉ muốn làm dịu bầu không khí một chút, ai ngờ lại đem Lãnh Hàn Thần dọa đến hoảng. Hắn vội vội vàng vàng ôm năng chặt hơn, gấp gáp nói.

"Oan uổng ta nương tử, vì phu không có suy nghĩ không an phận như vậy, tuyệt đối không có!"

Lạc Y ngẩn ra, khoé môi nhếch lên tạo thành mặt ý cười. Được lắm Lãnh Hàn Thần, giỏi cho chàng một đời thông minh lại bị doạ thành cái dạng này.

Trong lòng Lạc Y bỗng nổi lên ý xấu muốn trêu chọc Lãnh Hàn Thần. Nỗ lực kiềm nén để bản thân không cất tiếng cười to để tránh cho ai đó thẹn quá thành giận, giả vờ nghiêm mặt chất vấn.

"Chàng gấp gáp như thế làm gì? Có phải là trong lòng chàng chứa ma, có tật giật mình không đây!"

Giương mặt tuấn tú của Lãnh Hàn Thần càng lúc càng méo xẹo lại. Lão thiên gia làm chứng, hấn thủ thân như ngọc vì nương tử đầu.

Lãnh Hàn Thần trong lòng vô cùng rối rắm, đã muốn loạn thành một đoàn tơ mà không hề hay biết tiểu nhân nhi trong lòng hấn kiềm nén cười muốn cực khô. Chính hấn trở thành trò cười của nàng nhưng một chút mây may cũng không biết.

Lãnh Hàn Thần ghi cầm lên đỉnh đầu của Lạc Y, nhỏ giọng nói.

"Ta không có thật, ta chỉ sợ trong phủ lúc này thật bản sẽ làm nàng chán ghét thôi!"

Lạc Y nhủ mảy, đem mình từ trong lòng Lãnh Hàn Thần dứt ra, chăm chú nhìn hấn, nghi hoặc lặp lại.

"Bản?"

Lãnh Hàn Thần gạt nhẹ đầu, đôi thủy mâu từ sắc loé lên ánh sáng âm trầm khó lường. Hấn không có quên chủ mẫu Lãnh gia lúc này chính là công chúa của Huyền quốc đầu.

Lần này trở về, không biết người này lại muốn sắp xếp thứ ô uế gì chờ hấn. Hấn là sợ nàng bản mất mà thôi!

Lạc Y nghe Lãnh Hàn Thần tóm tắt lại những chuyện xưa giữa Lãnh gia và Huyền quốc, chân mày càng ngày càng nhíu chặt. Tuy là Lãnh Hàn Thần kể tóm lược, nhưng lại rất đầy đủ. Nàng chỉ từng nghe sơ lược qua lời nói của Đông Phương Tử biết được Lãnh gia và Huyền quốc có chuyện. Bây giờ nghe rõ ràng từ miệng Lãnh Hàn Thần nói ra thật làm nàng có một loại xúc động muốn lật bàn.

Lạc Y nàng có thể không quan tâm giữa Lãnh gia và Huyền quốc xảy ra xung đột gì nhưng bọn họ đấu nhau lại muốn bén lửa sang Lãnh Hàn Thần, muốn một tay phá hủy hấn thì nàng tuyệt đối không nhẫn nhịn.

Lãnh Hàn Thần năm nay mới mười tám tuổi, hấn là phải chịu những điều kinh khủng gì mới phát triển thành hiện tại? Lạc Y không khỏi nhớ đến ngày mình bị ném vào hoang mạc chiến tranh sinh tồn với bảy sư tử thì không nhịn được rung mình.

Lãnh Hàn Thần cũng đã trải qua những chuyện như vậy sao?

"Tại sao chàng lại không diệt đi Huyền quốc?"

Lạc Y dụi đầu vào ngực Lãnh Hàn Thần, nói ra điều mình thắc mắc.

"Trước đây ta không để ý, sau này gặp nàng lại sợ tổn thời gian!" Sợ không có thời gian ở bên cạnh nàng!

Lãnh Hàn Thần âm thầm bổ sung một câu.

Lạc Y nghe Lãnh Hàn Thần nói khoé môi đều đã run lên. Hấn rất tốt a! Là sợ không có thời gian nên mới để mặc trai cò tranh nhau trời long đất lở như vậy.

Lãnh gia có thể sinh ra Thiếu chủ có ý tứ như hấn thật không phải bình thường đâu!

Lạc Y bắt đầu dĩ quay đầu đi, trong lòng không khỏi thờ dài. Nếu là nàng có lẽ nàng cũng không muốn để ý nhưng lần này Huyền quốc nhất định phải diệt. Nghĩ đến những oán linh cùng với Đông Phương Tử, nàng liền cảm thấy khó chịu. Nếu như nàng đoán không lầm, bí pháp đó cũng không ít người tu luyện đâu!

Đúng thật là rất bản!

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần tiến vào cửa thành Bạch Vi. Thủ vệ thành vừa nhìn thấy Lãnh Hàn Thần liền vội vàng hành lễ hô to hai tiếng "Thiếu chủ", không nói hai lời mở rộng cửa đón hấn vào thành. Thái độ tiếp đón này quả là mười phần cung kính.

Lạc Y tiếp nhận ánh mắt nghi vấn của thủ vệ thành dành cho nàng cũng lười để ý. Nàng đoán Lãnh Hàn Thần chưa từng đưa ai vào thành nên vị thủ vệ này mới thắc mắc đây.

Lãnh Hàn Thần nhàn nhạt gạt đầu với thủ vệ thành, nhưng ánh mắt thì mang theo ý vị sâu xa trừng hấn ta một cái liền ôm Lạc Y trực tiếp đi vào cổng thành.

Thủ vệ thành nhìn thấy ánh mắt mang theo nồng đậm không vui của Thiếu chủ run rẩy lui về sau một bước. Đến tận khi thấy hai người đã đi xa mới khó hiểu sờ sờ đầu một cái trở về trại thủ vệ.

Hắn thật không hiểu a! Thiếu chủ bình thường trở về đều rất đăm mực, thanh lãnh, sao lần này lại trừng mắt nhìn hắn đây?

Aiz, đầu năm nay làm thủ vệ cũng thật không dễ dàng. Không biết hắn lúc nào vô tình chạm phải nọc Thiếu chủ rồi đây?

Thủ vệ thành một bộ dạng rối rắm không hiểu suốt mấy ngày. Nếu như hắn biết Thiếu chủ chính là ăn giấm chua với hắn thì hắn có nhảy dựng lên hô to hai chữ oan uổng hay không đây.

Những suy nghĩ của thủ vệ thành Lạc Y và Lãnh Hàn Thần một chút cũng không hay biết. Lúc này hai người đã bước vào đường lớn dẫn tới đại trạch Lãnh gia.

Thành Bạch Vĩ quả không hổ danh là thành thương nghiệp thịnh vượng phồn hoa. Đi trên đường lớn được kiến tạo bằng thạch cứng rắn dát mỏng, lâu lâu lại nhìn thấy một vài đoàn thương nhân ngoại quốc hộ tống hàng hoá tràn ngập vào thành. Các tửu lâu, khách điểm, đồ phường sinh ý cũng vô cùng tốt, khách nhân ra vào đông đúc từ nườm nượp cũng chưa đủ hình dung.

Với tình huống phát triển như thế này, thuế thu được của Thành Kỳ Vân mỗi năm hẳn là rất phong phú. Chẳng trách có người muốn nổi lên dị tâm.

Hai người đi khoảng hai khắc thì đến đại trạch Lãnh gia.

Đại trạch Lãnh gia cũng tỉ lệ thuận với phát triển ở thành Kỳ Vân. Kiến trúc mới lạ, độc đáo gọi lên hơi thở cao quý, sang trọng chiếm cứ một khoảng không gian vô cùng lớn.

Đại trạch Lãnh gia cũng được xem như là Phủ Thành Chủ nhưng lại chỉ rất khiêm tốn khắc hai chữ "Lãnh Phủ" như rồng bay phượng múa trên tấm mộc làm bằng gỗ trầm hương đặt uy nghi ở cửa lớn.

Lạc Y chỉ đánh giá sơ qua nhưng cũng phải thừa nhận phong cách của Lãnh gia chủ không thể chê vào đâu được.

Người như vậy làm sao có thể là người yếu đuối nhu nhược mà thiên hạ đồn thổi đây? Xem ra bên trong nhất định có nội tình.

Ngoài đại môn có bốn môn đệ đang nghiêm túc gác cửa. Thấy Lãnh Hàn Thần nắm tay Lạc Y đi vào đầu tiên là nghi hoặc nhưng rất nhanh liền cung kính cúi đầu hô.

"Cung nghênh Thiếu gia về phủ!"

Lãnh Hàn Thần gật nhẹ đầu, nắm lấy tay Lạc Y, nghiêm túc nói.

"Tôi chào hỏi Thiếu phu nhân một chút!"

Bốn môn đệ vừa nghe ba chữ "Thiếu phu nhân" liền ngơ ngác. Tiểu cô nương trước mặt nhìn chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi, gương mặt xinh đẹp như vẽ, trên người phảng phất hơi thở cao quý mà mạnh mẽ. Khí chất bất đồng này khiến cho tiểu cô nương trở thành một kiệt tác tuyệt đại phong hoa, nhưng vẫn còn quá nhỏ tuổi. Thật không nhìn ra thiếu gia còn có sở thích luyện đồng a!

Cố gắng nhin xuống kính ngạc trong đáy mắt, bốn môn đệ đều cung kính cúi đầu.

"Gặp qua Thiếu phu nhân!"

Lạc Y từ lúc nghe Lãnh Hàn Thần giới thiệu đã không nhìn được trọn trắng mắt, khoé môi cũng mãnh liệt run rẩy theo.

Nàng còn nhỏ, mới có mười ba tuổi thôi a! Có ai gọi đứa bé mười ba tuổi là Thiếu phu nhân không? Ở hiện đại tuổi này vẫn còn là trẻ trâu, chưa tới vị thành niên đâu.

Trẻ con cỡ đại có phải phát triển quá sớm hay không?

Lạc Y không khỏi cảm khái trong lòng. Đối với bốn môn đệ nghiêm túc gọi nàng "Thiếu phu nhân" trực tiếp không để ý.

Có lẽ thiên làm chứng, nàng không phải khinh thường mà nàng không biết nên nói gì đây!

Khoé môi Lãnh Hàn Thần cong lên, trong lòng vô cùng vui sướng. Hắn chính là muốn khẳng định địa vị của nàng, đem nàng trở thành nương tử của hắn a!

Lạc Y hí mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, rất không lưu tình nhéo mạnh vào eo hắn.

Lãnh Hàn Thần cau chặt chân mày, âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh. Nương tử ra tay đúng là không nhẹ!

Lãnh Hàn Thần không dám để lộ gì, chỉ có thể bày ra bộ mặt đáng thương hề hề đưa Lạc Y vào Lãnh phủ.

Bốn môn đệ này giờ đứng bên cạnh đã ngạc nhiên đến mức hoá đá. Người vừa bày ra biểu cảm quái dị kia có thật là thiếu gia của bọn hắn không vậy?

Nghĩ đến vẻ mặt kia xuất ra từ vị Thiếu gia tuần tú muốn đòi lạnh nhạt kia không khỏi rung mình một cái.

Chắc là nhìn lầm đi!

Chỉ trong chốc lát, hình tượng của Lãnh Hàn Thần trong lòng chúng môn đệ đã vỡ tan tành thành mảnh vụn. Thế nhưng đương sự vẫn không hề hay biết mà vẫn hồn nhiên lấy lòng nương tử nhà mình.

"Y nhi... Y Y... Nương tử à!"

"Chàng đừng gọi buồn nôn như vậy có được không?"

Lạc Y vô cùng bất đắc dĩ chống nạnh trừng mắt với Lãnh Hàn Thần. Tay nhỏ bé không khỏi nhu nhu trán. Có ai có thể nói cho nàng biết Lãnh Hàn Thần tuần tú tà mị và người trước mắt thế nào lại là cùng một người hay không?

Lãnh Hàn Thần cười đến xuân phong đắc ý, nhưng hắn còn chưa kịp trả lời gì thì một âm thanh chua ngoa lại vang lên.

"Là ai tùy ý tiến nhập Lãnh phủ, biết điều thì lăn ra cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Bước Đầu Thị Uy.

Chương 92:

"Là ai tùy ý tiến nhập Lãnh phủ, biết điều thì lăn ra cho ta!"

Giọng nói chua ngoa, khó nghe đến mức Lạc Y phải nhú lại chân mày. Trong lòng nàng lúc này không ngừng ảo não, rốt cuộc nàng mang vận đào hoa gì mà đi tới đâu cũng chọc phải phiền toái đây?

Thật bản!

Đôi thủy mâu tử sắc tà mị của Lãnh Hàn Thần âm thầm thu lại toàn bộ sừng nịnh, sâu trong đáy mắt toát ra tia lãnh ý nồng đậm tản ra bốn phía.

Đằng xa, một phụ nhân dẫn theo hai thiếu nữ vận phục sức màu đỏ trang trọng, chói mắt cùng bốn môn đệ đang từ từ tiến lại.

Phụ nhân tuổi mới trên ba mươi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, gương mặt xinh đẹp, sắc xảo như thiếu nữ hai mươi, lại thêm nét quyền rũ, mị hoặc trời sinh càng khiến người khác như say như mê.

Đáng tiếc, phụ nhân đẹp đẽ như vậy có tình là một người nảo phẳng, không đâu lại muốn trêu chọc phiền toái.

Lạc Y ghét nhất là những kẻ không có não. Lời nói chua ngoa vừa rồi hắn là phát ra từ phụ nhân này không sai.

Mắt lạnh từ từ dịch chuyển lên người hai thiếu nữ theo sau. Hai thiếu nữ này giống phụ nhân đi trước ba phần. Mặc dù một người mới khoảng mười một, mười hai tuổi, còn thiếu nữ kia còn chưa tròn mười tuổi nhưng phong thái quyền rũ, mị hoặc kia đã muốn đi truyền phẫn nữa. Phẫn đi truyền còn lại hiển nhiên là ngạo mạn, kiêu căng, lúc nào cũng nâng cằm lên dùng ánh mắt cao hơn người nhìn xuống thế nhân.

Ba người này hẳn là chủ mẫu Lãnh gia, công chúa của Huyền quốc Đông Phương Lam Hân cùng hai con gái của bà ta là Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị.

Đều là những kẻ đáng ghét cả!

Trong lúc Lạc Y đánh giá ba người thì ba người cũng âm thầm đánh giá nàng. Không hề hện nhưng vừa nhìn thấy dung nhan tựa thiên tiên, mị hoặc nhân sinh của Lạc Y đã khiến ánh mắt của ba người hiện ra ganh ghét thật sâu, giống như đã muốn phun ra lửa giận.

Đối với gương mặt xinh đẹp không biết hơn mình bao nhiêu lần, phong thái vừa trong trẻo vừa tàn ra khí chất quyền rũ mê hoặc lòng người thì dù nhìn bao nhiêu lần, cũng không thể nào ưa nổi. Thậm chí là càng nhìn càng tức giận, trong lòng có một loại xúc động dâng lên ý muốn xé nát gương mặt tuyệt đại phong hoa kia.

Đông Phương Lam Hân mím môi, không dấu vết thu lại ghen ghét trong đáy mắt. Có thể thấy nữ nhân này có tâm tư đủ sâu. Thật không hổ danh là sản sinh từ nơi hoàng gia ăn thịt người không nhả xương.

Não cũng chưa đến nỗi không dùng được!

Lạc Y lười biếng, đôi mắt đen lầy, linh hoạt nhẹ nhàng híp lại, dựa người vào ngực Lãnh Hàn Thần, chờ đợi xem diễn.

Nàng mới không tin ba người này nhận được không đến chính nàng.

Chờ đợi hồi lâu vẫn không thấy đối phương có động tĩnh gì, Lạc Y không thú vị che miệng ngáp khẽ một cái. Nâng lên bàn tay ngọc nhỏ nhắn nín lấy cổ Lãnh Hàn Thần, mềm nhuyễn gọi.

"Thần, mau đưa người ta đi ngủ, đứng nhìn mấy cái tượng đá ở đây rất không thú vị a!"

Giọng nói của Lạc Y bình thường đinh đinh đang đang như chuông bạc, khi chính người lại phi thường ôn nhu. Lúc này thêm vào một tia ôn nhuận nhu nhược làm lòng Lãnh Hàn Thần trong nháy mắt đã tan thành bọt nước.

Lãnh Hàn Thần chính là vô cùng hưởng thụ tay nhỏ bé đang quàng trên cổ, thân thủ ôm lấy eo nhỏ sùng nịnh nói.

"Được rồi bảo bối, ta liền đưa nàng đi ngủ a!"

Nhìn bóng lưng hai người đã muốn rời xa, lúc này ba người mới kịp hoàn hồn, biết mình là đang bị chơi xỏ.

Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị gương mặt đều đã muốn vụn vỡ, vẻ xinh đẹp yêu kiều đều đã tan biến thay vào đó là khó coi vô cùng.

Đông Phương Lam Hân trừng lớn mắt, cuồng nộ hét to.

"Các người đứng lại cho ta!"

Lạc Y dừng bước, quay đầu nhìn Đông Phương Lam Hân, vẻ mặt vô tội đầy nghi hoặc giật giật tay áo của Lãnh Hàn Thần.

"Thần, chàng nói xem, ba bức tượng đá này có phải thành tinh rồi hay không? Không những có thể thay đổi nét mặt, còn biết hét to nữa! Nên tìm Linh sĩ về trừ tà a!"

Lãnh Hàn Thần cũng nhìn lại vẻ mặt càng lúc càng vụn vỡ của ba người đằng sau, trực tiếp bỏ qua bốn môn đệ đầu đã cúi muốn đụng xuống mặt đất, hết sức nhu thuận tung hứng cùng Lạc Y.

"Nghe theo bảo bối, hình như đúng là biết động đây a!"

Hai người nói chuyện rõ ràng là giết người không đền mạng, khiến cho cơn giận của Đông Phương Lam Hân đạt đến cực hạn bùng nổ.

Nàng ta đường đường là đại công chúa của Huyền quốc, từ khi gả vào Lãnh gia đến nay cần quyền chưởng phủ, chưa bao giờ có ai dám lên tiếng chống đối nàng ta chứ đừng nói là dùng lời lẽ trắng trợn khích bác nàng ta như thế này.

Cố tình người lộng ngôn kia chỉ là tiểu cô nương mới mười ba mười bốn tuổi, lại cùng kẻ đáng chết Lãnh Hàn Thần kia tung hứng chọc giận nàng ta. Hành động kia không phải trực tiếp vỗ vào mặt mũi đương gia chủ mẫu Lãnh gia thì là cái gì.

Hôm nay Đông Phương Lam Hân quyết định cho kẻ ghé con mới đẻ không biết sợ uy cộp kia một bài học. Cũng tiện thể dạy dỗ kẻ đáng chết Lãnh Hàn Thần kia. Lần này nàng không tin Lãnh Dật Triết lại dám bao che cho hắn nữa. Tội hùa vớ người người ức hiếp đương gia chủ mẫu là tội lớn không thể tha thứ!

Nghĩ vậy, Đông Phương Lam Hân trầm giọng nói.

"Ngươi là ai mà dám vũ nhục ta?"

Lạc Y thu lại ý trên chọc nơi đáy mắt, hai tay đan vào nhau khoanh trước ngực, lười biếng nói.

"Vậy ngươi là ai mà ta không dám? A, ta biết rồi, ngươi là tảng đá thành tinh phải hay không?"

Đông Phương Lam Hân tức muốn phun lửa. Hai thiếu nữ Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị cũng trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Lạc Y.

Bốn môn đệ đứng sau ngoài cúi đầu cũng chỉ biết cúi đầu. Nhưng trong lòng sớm đã cười thầm không thôi. Bọn hắn chính là chán ghét Đông Phương Lam Hân khinh người, ngạo mạn đã lâu, hôm nay thấy bà ta bị chính vô cùng vui sướng, nhưng đồng thời cũng không khỏi lo lắng cho cô nương gan dạ kia một phen.

Đông Phương Lam Hân là chủ mẫu Lãnh gia, là công chúa Huyền quốc, nào có phải quả hồng mềm tùy tiện trên chọc?

Lãnh Hàn Thần đứng một bên, híp mắt nhìn Đông Phương Lam giống như nhìn kẻ sắp chết. Dù sao người này cũng chẳng gây ảnh hưởng gì tới Y nhi, thôi thì cứ để cho nàng chơi đùa một chút a!

Lâu lâu mèo con cũng phải mài nhẵn móng vuốt, như vậy mới có thể cào sặc bén!

Đông Phương Lam Hân rất tự tin vào khả năng của mình, nàng ta chỉ lo lắng thân phận đặc thù của Lãnh Hàn Thần một chút. Ai ngờ lại thấy Lãnh Hàn

Thần động cũng không muốn động thì trong lòng liền âm thầm nở hoa. Nàng ta cho rằng Lạc Y chỉ là trò chơi của Lãnh Hàn Thần, không xứng đáng để hấn quan tâm mà đầu hay biết bản thân mình đang chọc vào tổ ong vò vẽ độc vô cùng.

"Ta là chủ mẫu tại Lãnh gia, là công chúa của Huyền quốc cao quý, người biết điều thì mau mau quỳ xuống tạ tội, ta sẽ niệm tình mà xử phạt nhẹ!"

Lạc Y đưa ngón tay bịt tai, rõ ràng không tiếp thu được những gì Đông Phương Lam Hân vừa nói. Khoé môi xinh đẹp khẽ nhếch, câu lên nụ cười mỉ hoặc chúng sinh.

"Người bị bệnh sao? Ta đây trên không quỳ trời, dưới không quỳ đất, chỉ nguyện quỳ trước mặt phụ mẫu. Người không phải mẫu thân ta, không cao bằng trời, rộng bằng đất, tại sao ta phải quỳ trước mặt người?"

Cuồng vọng!

Lúc này, trong đầu ai cũng hiện lên hai chữ như vậy. Đứng trước mặt cường quyền nhưng tiểu cô nương mắt cũng không nháy lấy một cái, thậm chí còn mắng chửi người ta không lưu tình.

Thật giỏi a!

Đông Phương Lam Hân sắc mặt đã muốn tím tái, phần nộ đem Kim nguyên tố màu cam rực rỡ tụ trên tay, chuẩn bị công kích.

Lạc Y nhìn Kim nguyên tố đã thành hình quả cầu tròn đẹp mắt nhưng vẫn là một bộ dáng thần nhiên thong dong.

Cùng lắm chỉ là một ma pháp sư cấp bảy hậu kì, muốn đụng đến nàng không có cửa, cửa sổ cũng đóng!

Bốn môn đệ phía sau đã sợ ngây người. Đông Phương Lam Hân là một thiên tài tu luyện tại Huyền quốc. Nữ nhân bình thường thiên phú thường kém xa nam nhân nhưng nàng ta có thể tu luyện đến cấp bảy ma pháp hậu kì thì cũng không sai biệt với nam nhân là mấy.

Sao tiểu cô nương kia lại không động chút nào đây? Chẳng lẽ là bị dọa sợ rồi? Nhưng sao cả Thiếu gia cũng không động? Ngài còn chưa biết Đông Phương Lam Hân là dạng người gì hay sao?

Bốn môn đệ rồi rầm muốn dậm chân còn Đông Phương Lam Hân và Lãnh Vũ Nhi, Lãnh Vũ Mị lại vô cùng đặc ý.

Trừng phạt nàng ta! Tốt nhất là huỷ dung nàng ta đi!

"Kim Tiễn song tiêu! Đi!"

Khi nguyên tố đã đạt đến mức cực hạn, ngưng tụ thành hai mũi tên màu cam mang theo chiến ý dày đặc. Đông Phương Lam Hân khẽ hô, hai mũi tên liền lao nhanh về phía Lạc Y với tốc độ sét đánh.

Lạc Y đạm nhiên nở một nụ cười yếu ớt, nhìn hai mũi tên ma pháp đã tiến rất gần về phía mình, rất không thú vị vung tay một cái.

Hai mũi tên ma pháp bị vây trong vòng chấn tĩnh thần lực, đứng lại trên không trung, không tiến thêm được một li. Giằng co nhau một lúc, mũi tên màu cam dần dần tan đi chỉ lưu lại đạo tàn ảnh yếu ớt.

Đông Phương Lam Hân hoảng hốt lùi lại, không tin được lắc đầu nguây nguậy. Sao có thể dùng tinh thần ngăn lại ma pháp chứ? Làm sao có thể?

Lạc Y nhìn đạo tàn ảnh cuối cùng đều đã tan biến, khoé môi gọi lên nụ cười yếu ớt, nhưng lại phảng phất hàn ý băng lãnh.

"Ta đã cho người cơ hội, bây giờ... Đến lượt ta!"

Lạc Y vừa dứt lời, bóng dáng đã biến mất tại chỗ, trong không gian liền vang lên vài tiếng thanh thúy của tay và mặt chạm nhau.

Đông Phương Lam Hân ngã ỵch xuống đất, trên mặt đã sưng lên như đầu heo, hai má đỏ au bầm dập vừa hứng chịu liên hoàn tát đau đến mức muốn rớt ra.

"A..."

Đông Phương Lam Hân mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng xuýt xoa do động phải vết thương.

Trong không gian ai cũng không theo kịp kì biến, này giờ vẫn đứng nguyên như trời trồng, trừng lớn mắt.

Lãnh Hàn Thần tiến lên, đem tay Lạc Y kéo đến trước mặt, nghiêm túc kiểm tra. Xác định chắc chắn tay nàng không sưng mới lấy khăn lụa, cẩn thận lau từng ngón tay.

Aiz, dùng ma pháp là được rồi, tự động thủ thật bẩn tay!

Không phải nàng ta coi trọng sắc đẹp sao? Đánh người phải đánh đến cái người ta để ý mới được nha!

Hai ánh mắt lạng lẽ giao nhau, không một âm thanh nào phát ra, nhưng cả hai đều thấu hiểu.

Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị không quen nhìn cảnh hai người hạnh phúc, gương mặt đã muốn vỡ cùng khó xem hết to.

"Người dám xuống tay với mẫu thân, trả giá đi!"

Hai tỉ muội đồng tâm hiệp lực đem Hoả nguyên tố ngưng tụ trên tay. Nhìn giống như muốn trả thù giúp mẫu thân nhưng rõ ràng là chỉ không muốn thấy người ta hơn mình.

Lạc Y chơi đã đủ, phiền chán nhìn hai kẻ rước lấy phiền toái, ngưng tụ ra Phong nguyên tố mạnh mẽ tách ra hai hướng đánh về hai luồng Hoả nguyên tố chưa kịp thành hình khiến Hoả nguyên tố cản ngược, bèn vào xiêm y đồ chổi của hai thiếu nữ cháy một mảnh lớn.

Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị kinh hãi nhảy dựng muốn dập lửa, nhưng hai người đều không có Thủy ma pháp nên bị Hoả nguyên tố đốt vào trong da thịt thét lên từng tiếng chói tai.

Đúng lúc này, một đoàn Thủy nguyên tố tiến tới, đem ngọn lửa dập tắt vô cùng nhanh chóng.

Một nam nhân!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Gia Chủ Lãnh Gia. Trù Bị Kế Hoạch.

Chương 93:

Nam nhân vừa đến đã khoảng bốn mươi tuổi, mày kiếm, mắt sáng, trên người vận Cẩm bào đen thêu măng xà bốn ngón nhìn qua vô cùng tuấn tú mà không mất đi phần quý khí.

Lạc Y nhếch khoé môi không dấu vết đem chiêu thức trên tay thu về. Đôi mắt xinh đẹp hiện ra giao hoạt làm tăng thêm phần linh động hoạt bát.

Nam nhân vừa đến nhìn Lạc Y một đường từ trên xuống dưới, sâu bên trong đôi mắt thâm thúy hiện ra một tia hải lòng. Tuy đã được giấu rất kĩ nhưng vẫn bị nàng nhận ra.

Vừa nhìn thấy ánh mắt này, Lạc Y đã có thể khẳng định đây chính là gia chủ Lãnh gia, Lãnh Dật Triết.

Lạc Y híp mắt lại, Lãnh Dật Triết không có chút nào giống Lãnh Hàn Thần nàng có thể hiểu được là do Lãnh Hàn Thần sở hữu linh hồn Nam Thần, thăng cấp càng lên cao, vẻ ngoài sẽ thay đổi dễ phù hợp với linh hồn bên trong giống y như nàng. Nhưng kì lạ là Lãnh Dật Triết cũng không có điểm nào giống với Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị.

Điều này thì đúng là đáng ngờ.

Giải thích duy nhất cho nghi ngờ này chính là Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị hoàn toàn không phải nữ nhi của Lãnh Dật Triết.

Thật không ngờ gia chủ Lãnh gia này lại có tâm cơ sâu như vậy. Hẳn rõ ràng thay mặt đời đời nhưng Đông Phương Lam Hân lại một chút cũng không hay biết đâu!

"Tiểu cô nương có thể nể mặt Lãnh Dật Triết ta tha cho hai nữ nhi này hay không?"

Lãnh Dật Triết nói chuyện, khoé môi còn động lại ý cười như có như không. Lâu lâu hắn lại nhìn Lãnh Hàn Thần, trong đáy mắt ngẫu nhiên xuất hiện một ý tán thưởng.

Nhóc con, ánh mắt rất tốt a!

Lãnh Hàn Thần kín đáo câu môi gọi lên một nụ cười tà mị, đôi thủy mâu tử sắc hiện ra vẻ đặc ý.

Nương tử của hắn còn có thể không tốt sao?

Lạc Y nghe Lãnh Dật Triết làm ra vẻ từ phụ bên vực nữ nhi, khoé môi không khỏi có chút co giật.

Nàng hoàn toàn có thể khẳng định Lãnh Dật Triết đã xuất hiện từ lúc nàng ra tay với Đông Phương Lam Hân. Hắn còn cố tình chờ đến khi lửa cháy bén vào da thịt hai tiểu nữ nhi kia rồi mới xuất hiện giải vây.

Người này vậy mà dám mặt dày nói ra những lời nói giống y như hấn là phụ thân từ ái vậy!

Quả nhiên đủ vô sỉ!

Con người không có vô sỉ nhất mà chỉ có vô sỉ hơn!

Lạc Y trong lòng âm thầm khinh bỉ Lãnh Dật Triết nhưng vẫn làm ra vẻ không có gì, lùi lại phía sau nắm lấy bàn tay của Lãnh Hàn Thần, khách khí nói.

"Lãnh gia chủ đã đưa lời, Lạc Y không dám không nể mặt rồi!"

Lãnh Dật Triết gật nhẹ đầu, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt vận vẹo không hài lòng của Lãnh Vũ Nhi và Lãnh Vũ Mị, nói với Lãnh Hàn Thần.

"Thần nhi, vào thư phòng của ta có chút việc!"

Lãnh Hàn Thần mị hoặc đôi mắt khẽ liếc đến ba nữ nhân toàn thân chặt vật ở một bên, đáy mắt hoàn toàn là ý khinh thường. Hấn thân nhiên nắm lấy tay nhỏ của Lạc Y, đi ngang qua ba người bước theo Lãnh Dật Triết.

Các ngươi nên biết đủ! Ta tạm thời gọi đầu trên cổ các ngươi, nhưng nếu các ngươi dám động nằng, kết quả... Chết không toàn thây!

Ba nữ nhân tiếp nhận ánh mắt băng lãnh của Lãnh Hàn Thần. Nội tâm từng đột run lên mang theo những sợ hãi ồ ạt kéo đến.

Tuy rằng người ngoài vẫn cho rằng Lãnh Hàn Thần là phế vật không thể tu luyện, bọn họ cũng chưa bao giờ nhìn thấy hấn triển lộ công pháp. Nhưng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt hấn loé lên bọn họ lại có cảm giác lạnh thấu giống như đối diện Tu La địa ngục.

Cảm giác này rốt cuộc là vì sao mà có đây?

Lúc này, dù là Lạc Y, Lãnh Hàn Thần hay Lãnh Dật Triết đều không quan tâm đến suy nghĩ trong lòng ba nữ nhân kia, một đường tiến thẳng thư phòng.

Lạc Y nhìn thư phòng rộng lớn của Lãnh Dật Triết, bên trong có ba giá gỗ cao gấp hai lần người trưởng thành xếp đầy những sách tu luyện và công pháp. Ngoài ra còn trưng bày không ít đồ quý có tác dụng trang trí khiến thư phòng rất trang nhã thoải mái.

Nhìn thư phòng này, trong lòng của Lạc Y không khỏi cảm thán. Trừ thư phòng ở Âu Dương gia, đây là thư phòng đầu tiên đúng với nghĩa thư phòng mà nàng từng xem qua. Tự nhiên trong đầu xẹt qua hình ảnh thư phòng trống trơn của Vu Nhã và Phùng Nhật Huy, nàng thật có chút dờ khóc dờ cười.

Lãnh Dật Triết vào phòng để Lãnh Hàn Thần và Lạc Y tùy ý ngồi xuống ghế.

Mặc dù lúc đầu hấn không nói tới nàng, nhưng thấy Lãnh Hàn Thần đưa nàng đi theo cũng không hề có ý kiến từ chối gì.

Suy nghĩ của vị gia chủ này quả nhiên không những rất thoáng mà còn biết thời thế a!

Lãnh Dật Triết đem trà cụ ra, từng bước tiến hành pha trà. Động tác vô cùng ưu nhã rót cho mỗi người một tách.

Lạc Y nâng tách trà lên tao nhã nhấp một ngụm, cảm nhận vị ngọt thanh cùng hương thơm thoang thoảng còn vấn vít trên đầu lưỡi không khỏi tán thưởng nghệ thuật pha trà của Lãnh Dật Triết đã muốn đạt đến thượng thừa.

Vị trà này uống còn ngon hơn Cửu Mộ Danh pha ở Đan Dược đường a!

Lạc Y liếc mắt nhìn Lãnh Hàn Thần vẫn như cũ không động đậy. Ánh mắt hết nhìn tách trà lại nhìn Lạc Y lộ ra vẻ mặt ai oán giống như một tiểu tức phụ bị chồng bỏ rơi.

Lạc Y chính là không chịu được vẻ mặt muốn bao nhiêu tội nghiệp có bấy nhiêu tội nghiệp của Lãnh Hàn Thần đành phải lấy ra một cái tách mới, chủ động rót cho hấn một tách trà.

Lúc này Lãnh Hàn Thần mới lộ ra nụ cười sung sướng, ngoan ngoãn nâng tách trà lên chậm rãi thưởng thức.

A, trà nướng từ pha cho quả nhiên ngon!

Lãnh Dật Triết nhìn hai đứa trẻ trước mặt mình tình cảm, khoẻ môi không khỏi co rút. Con trai của hấn còn khinh thường trà hấn rót sao?

Thật đúng là nuôi phải một con Bạch Nhãn Lang!

Lãnh Dật Triết khẽ hừ một tiếng, trong lòng âm thầm thở dài.

Con nuôi lớn đều đi theo người cả có phải hay không?

Lãnh Dật Triết trong lòng vô cùng ảo não, chợt nhiên nhớ đến những điều dự định nói với Lãnh Hàn Thần. Nhưng khi hấn vừa định lên tiếng thì trong phòng đột nhiên xuất hiện hai quả bóng tròn vo một đỏ một tím phân chia nhau đánh về góc phòng khiến hấn giật mình, trong phút chốc quên phải phản ứng.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần nhìn nhau, vội vàng đứng lên đi về phía Tiểu Cầu và Tử Cầu đang đứng ở một góc xăm xoi thứ gì đó.

Lạc Y xách Tiểu Cầu lên, tay nhỏ chọc chọc vào bụng tròn vo của Tiểu Cầu.

" Chuyện gì vậy?"

Tiểu Cầu bị Lạc Y chọc, trong lòng vô cùng hưởng thụ nhưng tay vẫn quơ loạn xạ, trang thành biểu cảm đầy bất mãn khề hừ một tiếng.

" Chi chi, chi chi, chi..."

" ... "

Không hiểu!

Trên đầu Lạc Y nhanh chóng chảy xuống ba vệt hắc tuyến. Nâng tay lên đỡ trán, quăng Tiểu Cầu lên vai. Sao nàng có thể quên Tiểu Cầu không biết tiếng người đây?

Tử Cầu nằm trong lòng Lãnh Hàn Thần âm thầm đắc ý, trợn mắt khinh thường liếc nhìn Tiểu Cầu một cái, dùng phương pháp truyền âm đặc biệt nói.

" Rõng thôi, cho người không biết nói, hắc hắc, buồn cười chết ta!"

" Người cũng là rõng, người cũng thôi, khi ta biết nói ta sẽ giỏi hơn người một bậc, lúc đó xem người thế nào khinh thường ta!" Tiểu Cầu không chút nào thua kém nói lại.

Tử Cầu mím môi, rõ ràng không còn lời gì để nói, khề hừ một tiếng quay đầu, nhảy lên vai Lãnh Hàn Thần, nói.

" Chủ nhân, có vật bản, trùng!"

Lãnh Dật Triết vốn đã biết Lãnh Hàn Thần có một con thú nhỏ đi theo nhưng không ngờ tiểu cô nương kia cũng có. Trong lòng hắn nhận định đây chính là trời sinh một đôi.

Khoan đã! Trùng?

Lãnh Dật Triết giật mình nhớ tới lời Tử Cầu vừa nói, liền tiến nhanh về phía góc cột. Quả nhiên nhìn thấy một con trùng màu lục đang phân hủy một nửa thành một bãi nước nhỏ toả ra mùi hôi thối khiến hắn khó chịu che mũi.

Lạc Y thấy Tử Cầu đã biết nói, liền dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn Tiểu Cầu một cái. Tiểu Cầu thấy ánh mắt của chủ nhân trong lòng khóc không ra nước mắt, vì cơ gì nó lại biết nói chậm hơn con rõng tím thối kia đây?

Lạc Y nhìn vẻ mặt tổn thương của Tiểu Cầu đang giận dữ xoay vòng tròn về phía nàng thì cảm thấy không nỡ, đưa tay nhẹ vuốt đầu Tiểu Cầu ôm nó vào ngực.

Tiểu Cầu được dựa vào ngực Lạc Y, thoải mái nấc một cái liền vui đầu ngủ say.

Quả nhiên, chỗ này làm giường là tốt nhất a!

Lạc Y thấy Tiểu Cầu ngủ say, trong lòng chợt nảy lên cảm giác bị lừa, nhưng cũng không nỡ đánh thức liền mặc kệ nó trưng dụng nàng làm giường ngủ.

Lạc Y tiến lại phía góc cột, nhìn bãi nước màu lục tản ra một mùi hôi tanh tươi liền có cảm giác buồn nôn lùi về sau một bước.

Lãnh Hàn Thần ngay lập tức phát giác ra Lạc Y khó chịu, liền đem nàng ôm vào trong ngực.

Lạc Y hít hít mũi, đến khi chỉ còn ngửi thấy mùi hương cỏ xanh và mặt trời quen thuộc mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lãnh Hàn Thần vỗ về nhẹ vai Lạc Y, mắt lạnh chợt loé lên, trầm giọng nói.

" Tử, rốt cuộc đó là gì?" Mùi tanh tươi như vậy hẳn không có gì tốt!

Tử Cầu chán ghét không thèm liếc nhìn bãi nước kia thêm một lần, âm thầm vung tay ngăn ngăn thu bãi nước lại gọn một chỗ triệt tiêu đi hoàn toàn rồi mới nói.

" Là trùng được nuôi từ xác người chết!"

Trùng nuôi từ xác người chết?

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần không hẹn nhưng lại cùng nhau nghĩ đến những oán linh đi theo đoàn người Huyền quốc trong Thượng Đỉnh giao phong.

Trùng này hẳn cũng được nuôi từ xác người tràn ngập oán niệm đó đi!

Quả nhiên, Huyền quốc muốn dùng thứ ghê tởm này để đối phó Lãnh gia.

Xem ra, chuyến đi này dù muốn lưu lại Huyền quốc cũng không thể. Nếu như để những loại trùng này nuôi ra càng nhiều và những người nắm giữ oán linh kia ngang ngược hoành hành thì Apollo đại lục nhất định sẽ đại loạn.

Chuyện này, nhất định không thể để xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Âm Mưu Của Đông Phương Lam Hân.

Đông Phương Lam Hân là công chúa cao quý của Huyền quốc được hoàng đế Huyền quốc ban tước Vĩnh Nghi công chúa, là người vô cùng được sủng ái.

Khi sống tại hoàng cung, Vĩnh Nghi công chúa nổi tiếng là người có nhan sắc sinh đẹp, trời sinh quyền rũ lại thêm danh tiếng tài nữ với thiên phú tu luyện không thua gì nam nhân khiến danh tiếng nàng trong Huyền quốc được nâng thêm một bậc. Thậm chí tưởng như đã sánh ngang với danh tiếng hai nữ nhân cao quý nhất hậu cung là Thái Hoàng Thái Hậu và Hoàng Hậu nương nương.

Nhưng trong lúc danh tiếng của Vĩnh Nghi công chúa đang đạt mức đỉnh cao, mọi người đều cho rằng Vĩnh Nghi công chúa sẽ được gả đi hoà thân với quốc gia khác thì một đạo thánh chỉ ban xuống tứ hôn cho Vĩnh Nghi công chúa và Thành chủ Thành Bạch Vĩ - Lãnh Dật Triết vì kế thù.

Tuy rằng thành Bạch Vĩ là một thành trì đang vô cùng phát triển. thành chủ thành Bạch Vĩ cũng nổi tiếng với vẻ ngoài tuấn, tú phong nhã, nhưng chung quy vẫn gọi là gã thấp. Chưa kể đến Lãnh Dật Triết chỉ là một thành chủ bù nhìn, nhu nhược, yếu đuối, mọi việc trong thành đều nhờ các trưởng lão chấp trường mà chỉ cần nói đến danh vị kế thù, thấp hơn chính phu nhân đã mất một cái đầu đã quá thiệt thòi.

Trong thời gian đó, tất cả các trà lâu, tửu quán ở Huyền quốc đều mở ra ồn ào vì cuộc hôn nhân không cân xứng này mà không hay biết tất cả chỉ là mồi đầu cho một cái bẫy...

Vĩnh Nghi viện.

Đêm khuya, trong Vĩnh Nghi điện tràn ngập một mùi thuốc cao dịu dịu. Trong phòng khá tối, nguồn ánh sáng duy nhất là một cây nến hồng lay lắt chiếu ra ánh sáng nhưng vẫn không đủ nhìn rõ mặt người.

Trên ghế quý nhân dài được làm từ gỗ lim bền chắc, chạm trổ vô cùng tinh xảo, vi diệu đến từng đường nét uốn lượn. Một vị phu nhân đang nằm nghiêng trên ghế. Nàng ta chỉ vận duy nhất một kiện áo đơn bạch sắc mềm mại ôm vào cơ thể quyền rũ trời sinh, hiển lộ những đường cong quyền rũ thể nhân phạm tội.

Với cơ thể vưu vật như vậy, rõ ràng đủ điều kiện để bất cứ người đàn ông nào đều phải điên cuồng. Nhưng cố tình trên mặt vị phu nhân này lại bầm tím thành từng mảng không đều nhau, hai gò má trương phù, sưng lên vô cùng khó xem đã hoàn toàn làm mất đi nữ cảm tự nhiên vốn có.

Gương mặt này thật khiến người ta không dám khen tặng! Thậm chí chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Đương nhiên, vị phu nhân đó chính là Đông Phương Lam Hân - Vĩnh Nghi công chúa cao quý.

Đông Phương Lam Hân nâng tách trà Đại Hồng Bào thượng phẩm do tỳ nữ dâng lên, khó khăn nhấp một ngụm. Động tác nâng trà, gạt lá trà hay nhấp trà đều ưu nhã cao quý, nhưng tỳ nữ lại không dám ngược nhìn.

Bởi vì động tác ưu nhã như vậy lại phối với gương mặt sưng húp kia thì dù nhìn bao nhiêu lần vẫn cảm thấy không thích hợp.

Vị trà thanh ngọt được pha từ nước suối đầu nguồn chảy xuống từ Tây Lĩnh là loại nước hay được dùng pha trà cho bậc đế vương khiến tâm trạng tồi tệ của Đông Phương Lam Hân cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút.

Đôi mắt hạnh to tròn mị hoặc hơi loé lên một tia sáng âm tình bất định, mang theo hận thù ghi tâm khắc cốt thật sâu khiến không khí xung quanh cũng giống như lây nhiễm hàn khí, lạnh xuống mức độ âm.

Trong lúc đang chìm đắm vào tâm trạng, động tác tay của Đông Phương Lam Hân bất ngờ nhanh thêm một nhịp làm cho trà đang đặt bên môi đổ vào miệng thật nhanh khiến trong phút chốc Đông Phương Lam Hân không thừa nhận nổi liền ho sặc sụa.

Đông Phương Lam Hân trong lòng thật hận, tâm trạng khó khăn lắm mới tốt lên một chút nhanh chóng tan thành mây khói. Nàng ta vô cùng tức giận, đem cả tách trà còn nóng ném lên người tỳ nữ đang quỳ dưới sàn quất to.

"Người pha trà nóng thế này là muốn nóng chết ta đúng không?"

Tỳ nữ ngăn người nhìn tách trà đang bay tới, trên mặt đã sợ đến cắt không còn giọt máu mà không dám liếc mình né tránh.

Tách trà rơi xuống đất liền vỡ tan, trà nóng trong tách văng lên tay nhỏ bé gầy guộc đau xót, một vài mảnh sứ cũng theo quán tính xoẹt qua mắt cá chân lưu lại một vết máu dài.

Tỳ nữ đau đớn, cắn chặt hàm răng không dám rên lên một tiếng. Hầu hạ vị kẻ chủ mẫu này đã lâu nàng biết nàng ta không hề tốt đẹp như bề ngoài vẫn thể hiện mà là một kẻ vô cùng biến thái. Nếu như nàng rên lên nàng ta nhất định sẽ bị kích phát tức giận muốn hành hạ nhiều hơn nên lúc này nàng chỉ có thể nhẫn.

Không nghe thấy tiếng rên như dự tính, Đông Phương Lam Hân liếc nhìn tỳ nữ quỳ dưới đất khẽ hừ một tiếng.

Vốn chỉ hơi nhếch khoé môi, nhưng lại động đến vết thương bên gò má, Đông Phương Lam Hân không khỏi hít hà một hơi, đưa tay lên xoa gò má xưng húp.

Di chứng để lại này không ngừng nhắc nhở nàng nhục nhã trước thiếu nữ ban chiều. Trong ánh mắt phủ sương tràn lại càng tràn ngập một tầng căm hận.

Đông Phương Lam Hân sống đến từng tuổi này vẫn chưa bao giờ chịu ủy khuất nào lớn như vậy. Khi còn ở Huyền quốc, nàng là Vĩnh Nghi công chúa cao quý nhất, chỉ đứng sau hai người là Thái Hoàng Thái Hậu và Hoàng Hậu, được nhắc đến không hơn thua nhiều lắm. Lúc đó ai gặp nàng mà không có ngưỡng mộ, còn chỉ hận không nhất nhất tuân theo lời nàng, sùng bái nàng. Ngay cả khi trở thành kẻ chủ mẫu của Lãnh gia, nàng vẫn là một chủ mẫu có danh vọng, nàng có thể nắm được Lãnh Dật Triết trong tay, điều hành từ trên xuống dưới trong phủ.

Cuộc sống như thế chính là vô cùng thống khoái!

Nhưng là, tại sao hôm nay lại có người dám hạ nhục nàng như vậy?

Đông Phương Lam Hân nàng thế nhưng bị hạ nhục bởi một tiểu cô nương mới có mười ba mười bốn tuổi. Đây không chỉ là khiêu chiến quyền uy, danh vọng của nàng, mà còn đánh một cái tát mạnh vào tự tin về thiên phú trời cho của nàng!

Đông Phương Lam Hân tức giận nghiêng rằng trời trệu, gương mặt vốn đã sưng húp nay lại càng vằn vện, biến dạng méo mó. Nhưng Đông Phương Lam Hân đang chìm đắm trong cơn giận, một chút đau đớn cũng không nhận ra!

Thù này, Đông Phương Lam Hân nhất định phải trả! Phải khiến thiếu nữ kia sống không bằng chết!

Đều tại tên Lãnh Hàn Thần đáng chết kia! Đều tại đứa con của nữ nhân đáng chết kia đưa thiếu nữ đó về! Nếu không phải hắn đem về thì làm sao nàng có thể bị nữ nhân kia hạ nhục thế thảm như vậy chứ?

Nàng thật không cam lòng, rất không cam lòng!

Lãnh Hàn Thần đem thiếu nữ kia trở về là cố tình muốn đả kích quyền uy của nàng. Nếu không, lúc đó hắn đứng ra ngăn cản, thiếu nữ kia là khách của hắn còn có thể không ngoan ngoãn nhu thuận quỳ xuống bồi tội với nàng sao?

Thật khốn kiếp!

Phải chăng hắn nghĩ rằng hắn là con trai, là thiếu chủ duy nhất của Lãnh gia nên mới dám cuồng vọng, lớn lối như vậy?

Nghĩ tới đây, Đông Phương Lam Hân không khỏi cúi đầu vuốt ve bụng của mình, trong lòng âm thầm thờ dai một hơi.

Đã trải qua hai lần có hi vọng, lần nào nàng cũng mong đợi sinh ra được một nam hài. Nhưng cố tình sinh ra đều là nữ nhi. Không có con trai, chung quy là địa vị của nàng trong lòng Lãnh Dật Triết cũng chưa thể đứng vững, chưa thể lật đổ được vị trí Thiếu chủ của Lãnh Hàn Thần.

Đông Phương Lam Hân cũng rất muốn gần gũi Lãnh Dật Triết để mang thai thêm một lần, biết đâu lần này lại sinh ra một nam hài phần điều ngọc mài. Lúc đó chỉ bằng tâm kế của nàng cũng đủ để gạt bỏ vị trí của Lãnh Hàn Thần, phụng con trai lên vị trí thiếu chủ, trở thành thành chủ tương lai của Thành Bạch Vĩ.

Như vậy không chỉ đạt thành ước nguyện của Phụ hoàng mà nàng cũng có thêm một chỗ dựa vững chắc.

Suy nghĩ thì suy nghĩ như vậy, nhưng mỗi lần nghĩ đến những lần hợp hoan với Lãnh Dật Triết, Đông Phương Lam Hân đều nhịn không được nôn hết mật xanh mật vàng.

Nàng thật không hiểu sao Lãnh Dật Triết tuần tú, phong nhã là thế mà trên người hắn lúc nào cũng phả ra một mùi hôi thối kinh tởm tương tự mùi phân heo. Có thể nói trừ đêm động phòng có tác dụng của rượu giao bôi nên không cảm nhận được ra thì tất cả những ngày cùng hắn nàng đều phải vô cùng kiềm nén mới ngăn được nỗi ghê tởm thật sâu kia. Thậm chí mỗi buổi sáng thu gom giường chiếu mùi đó vẫn không tài nào mất đi.

Ám ảnh kinh hoàng đó khiến Đông Phương Lam Hân chỉ đứng cạnh Lãnh Dật Triết cũng thấy không muốn, nên từ lâu rồi, cứ mỗi lần hắn muốn đến ngủ tại viện thì nàng đều phải kiểm soát.

Tình trạng như vậy thì làm sao mà hoài thai đây?

Trong khi Đông Phương Lam Hân đang ảo não không thôi thì cửa viện vang lên tiếng động cọt kẹt mở ra.

Một thiếu nữ vận y phục màu lam bước vào trong. Thiếu nữ mới đến có dáng người thon thả mềm mại, gương mặt thanh tú cũng được xem là nữ nhân. Trên người nàng vận một bộ trang phục tỳ nữ màu lục lam, nhưng chất lượng vô cùng tốt, không thể đánh đồng với bất cứ tỳ nữ nào trong Lãnh Phủ.

Đây chính A Lam, cung nữ hồi môn theo nàng gả tới Lãnh phủ.

A Lam có gương mặt thanh tú, khiến người ta dễ có thiện cảm. Nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài mà nàng ta cố tình biểu hiện ra.

Lúc này, A Lam mắt lạnh liếc nhìn tỳ nữ đang quỳ dưới sàn, một chút cũng không dám động. Nàng ta trầm giọng xuống, ra lệnh.

"Mau dọn dẹp bữa bãi này rồi rút về phòng của ngươi!"

Tỳ nữ quỳ dưới đất run lên nhưng nét mặt lại giống như được đại xá, vội vàng gom những mảnh vỡ vào khăn tay, lau sạch nước trà đọng thành vũng rồi lê đôi chân khập khiễng vì quỳ lâu bước ra ngoài. Thậm chí còn rất cẩn thận đem cửa viện đóng chặt.

Đông Phương Lam Hân nhìn thấy A Lam tiến vào thì liền hỏi thần, cũng không để tâm đến tỳ nữ đang lê bước ra ngoài cửa kia. Nàng âm thầm dùng tinh thần lực kiểm tra xung quanh, chắc chắn không có ai rồi mới nhỏ giọng hỏi.

"Thế nào? Có nghe được Lãnh Dật Triết nói gì với Lãnh Hân Thần hay không?"

A Lam sa sầm nét mặt, khe khẽ lắc đầu.

"Công chúa, trùng chưa kịp nghe thấy gì thì đã bị đánh chết!"

"Cái gì? Vậy hẳn ta có phát hiện gì không?"

Đông Phương Lam Hân vừa nghe đã loạn, trong lúc bối rối lại vô tình chạm vào vết thương đau đớn vô cùng.

A Lam thấy Đông Phương Lam Hân nhíu mày vì đau liền đi tới bàn trà đem thuốc cao thượng phẩm vận kim khó cầu tỉ mỉ bôi lên những chỗ sưng bầm tím cho nàng ta, nói.

"Chắc sẽ không, có thể trùng trốn không kĩ nên bị tưởng là sâu đập chết. Hình dạng trùng không khác sâu là mấy, bọn họ cũng không đủ bản sự biết được nguồn gốc của trùng!"

Đông Phương Lam Hân được thuốc mát lạnh xoa dịu mới cảm thấy đỡ đau hơn một chút, thở hắt ra một hơi.

"Bên kia Phụ Hoàng chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Đang tiến hành, có rất nhiều người đang tu luyện bí pháp tà môn kia! Bây giờ An Vương thế tử cũng tu luyện vô cùng tốt! Lần này, ngài ấy đi tham gia Thượng Đình giao phong nhất định triển lộ tài năng, đưa ra lời khiêu khích đối với tam cường quốc. Có lẽ không lâu nữa thôi, quốc quân sẽ phát động tấn công tam cường quốc và san phẳng thành Bạch Vĩ thành bình địa!"

A Lam từ tốn nói, khoe môi hơi nhếch lên thành một độ cong nhàn nhạt.

Đông Phương Lam Hân nghe vậy cũng không khỏi mỉm cười. Nhưng ngay sau đó sắc mặt lại biến trầm, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt dưới tay áo, lãnh ý trong mắt thật đậm tằm ra bốn phía.

"Ngươi hãy chuyển lời của ta đến phụ hoàng..."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Thăm Dò Huyền Quốc

Chương 95:

Tại một nơi khác, bên trong Hàn Viên.

Lạc Y lười biếng dựa đầu lên ngực Lãnh Hân Thần, hai mắt nhắm hờ hững nhìn giống như hai sợi chỉ mảnh. Hàng mi trong sương lạnh khẽ run lên, khoe môi cũng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt ẩn chứa nét cười thoả mãn dung dị.

Lãnh Hàn Thần hôm nay không vận trường sam tử sắc như mọi lần mà chỉ khoác một bộ trung y bạch sắc nhìn vào phá lệ thanh lãnh, kém đi vài phần tà mị nhưng lại càng thêm vào vài phần tuấn tú, trong trẻo.

Hắn lúc này một tay đang không nhân rồi vuốt nhẹ tóc mềm của thiên hạ trong ngực, tay còn lại phe phẩy quạt mỹ nhân giúp Lạc Y xua muỗi.

Hình ảnh này đúng là hình ảnh gia đình ấm áp!

Ngoài Hàn Viên bắt chợt vang lên tiếng bước chân nhịp nhàng, càng gần lại càng nghe rõ tiếng một nam một nữ không ngừng tranh luận, cãi vã.

Lạc Y hấp háy môi, đôi mắt cũng chậm rãi mở ra. Hai hàng chân mày nhú lại lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Sai lầm!

Lí ra nàng không nên giao việc đi thăm dò cho Dạ và Nhược Ly. Hai người này vốn không hợp nhau, mỗi lần đi làm nhiệm vụ chung thì y như rằng đều sẽ xuất hiện một vài xung đột.

Nhưng cố tình Dạ là hệ ám có thủ thuật ẩn nấp tốt nhất, còn Nhược Ly lại là hồ li giả hoạt có đầu óc nhanh nhạy nhất.

Trừ hai người này ra quả thật không có ai hợp với nhiệm vụ đi thăm dò hơn nữa!

Lạc Y trong lòng âm thầm thở dài một tiếng. Nàng cũng hết cách rồi a!

Lãnh Hàn Thần nhận ra tâm trạng của Lạc Y mang theo đầy bất đắc dĩ, rất có tự giác âm thầm trừng mắt nhìn Dạ một cái khiến Dạ đang định nói cái gì đó lại sợ hãi co rụt người im bật.

Dạ lúc này trên người đang đổ xuống không biết bao nhiêu mồ hôi lạnh.

Từ ngày hắn nhận thức Lãnh Hàn Thần tới giờ, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt lạnh băng mang theo tia tà mị mà vẫn ẩn giấu từ tính uy hiếp mãnh liệt kia liền có cảm giác giống như mình đang đối diện là độc xà phun ra từng đợt độc tính.

Thật đáng sợ a!

Nhược Ly nhìn thấy biểu hiện kì lạ của Dạ cũng nhận ra không khí có điểm không thích hợp cũng thức thời mím môi lại. Nhưng nàng vẫn không quên liếc Dạ một cái sắc lém. Môi mỏng còn cong lên khe hờ một tiếng.

"Tỉ tỉ!"

Nhược Ly nhu thuận gọi, cũng không giống như mọi lần nhào vào lòng Lạc Y tìm kiếm sự an ủi.

Nàng cũng rất thông minh đó nha! Nhiều lần kiến thức về mặt tối sẫm, đồ một bồn lại một bồn giấm chua của Lãnh Hàn Thần thì nàng quả thật không dám khiêu chiến với giới hạn độc chiếm của hắn nữa.

Cho dù Nhược Ly vô cùng nhớ cảm giác được tỉ tỉ ôm ấp, nhưng rõ ràng cái mạng nhỏ vẫn có giá trị hơn nhiều!

Có thể Lãnh Hàn Thần sẽ nể tình tỉ tỉ không hạ sát chiêu, có điều nếu hắn thật sự muốn chinh nàng thì có thiếu gì cách đâu!

Người ta vẫn nói mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng a!

Lãnh Hàn Thần rất hài lòng vì Dạ và Nhược Ly đều thức thời, liền không tiếp tục để ý mà cúi đầu chuyên tâm quạt mát cho thiên hạ bé nhỏ. Đôi mắt tử sắc phủ một tầng ôn nhu cùng sùng nịnh.

Nhược Ly và Dạ nhìn nhau, trong lòng khóc không ra nước mắt. Vì có gì nhìn bọn họ ác liệt như vậy mà vừa quay đầu lại thay đổi thành vẻ ôn nhu rồi?

Hôm nay xem như bọn họ được kiến thức về tốc độ thay đổi sắc mặt của Lãnh Hàn Thần đi. Nếu như không phải biết con người hắn chỉ ôn nhu, sùng nịnh với một mình chủ nhân thì bọn hắn quả thật đã cho rằng một màn đáng sợ vừa rồi chỉ là nhất thời hoa mắt nhìn lầm.

Lạc Y thấy không gian một lúc lâu vẫn chìm trong trạng thái yên tĩnh thì khó hiểu nâng lên mắt phượng xinh đẹp, khẽ ngáp một cái, lười biếng hỏi.

"Tra ra được gì không?"

"Chủ nhân, bên Đông Phương Gia Hân có động tĩnh nhỏ. Trùng là do nàng ta thả vào trong phòng Lãnh gia chủ. Bọn họ còn đang bí mật truyền tin cho Huyền quốc, hẳn là có mưu đồ xấu. Hơn nữa... Bà ta đang có ý đồ mượn một đội quân oán linh muốn bí mật xử lí chủ nhân!"

Dạ nghiêm túc thuật lại những lời nghe được. Hắn là ma thú hệ ám, bây giờ đạt đến cấp Quân Chủ trình độ ẩn thân đã vô cùng cao siêu. Trừ phi người khác tiến giai còn cao hơn hắn, còn không thì dù hắn đứng trước mặt cũng khó có thể nhận ra.

Dạ chính là lợi dụng điểm này cùng thánh giác nhạy bén của Ứng Vương nghe hết toàn bộ câu chuyện của Đông Phương Lam Hân với A Lam.

Lạc Y híp mắt, khẽ gật đầu, tay vô thức mân mê mặt dây chuyền mà Vu Nhã cho nàng.

Có dây chuyền này nàng sẽ không sợ bất kì công kích oán linh nào. Đáng ra, mặt dây chuyền ẩn chứa lực lượng này chỉ có thể cứu nàng một mạng, dùng xong sẽ tự tan biến. Nhưng sau khi trở về nàng mới nhận ra nó không hề tan biến mà còn tự động sát nhập với hắc ngọc đã bị nàng sử dụng hết năng lượng biến thành bạch ngọc kia thành một mặt dây chuyền chạm khắc Phượng Hoàng xinh đẹp. Bây giờ đây chính là bảo bối hộ thể của nàng, cũng có thể xem như là nhân hoá đặc phúc đi!

Dạ thấy đáy mắt loé ra tia nguy hiểm của Lạc Y liền biết nàng đã có đối sách khắc phục liền không tiếp tục nói nữa, an an ổn ổn đứng ở một bên chờ lệnh mới.

Nhược Ly đứng đợi Dạ nói xong mới lấy ra từ trong tay áo một tờ giấy nhỏ xíu, dâng lên cho Lạc Y, từ tốn nói.

"Hôm nay đội ngũ Thượng Đình giao phong đã về tới Huyền quốc, bọn họ đã báo cho quốc quân Đông Phương Dực tin từ trận của Đông Phương Tử. Không biết trong đám người đó làm sao lại biết tí ti trở về cùng Lãnh ca ca, nên Đông Phương Dực đã phái người đưa mật thư đến cho Đông Phương Lam Hân, muốn nàng ta giết ti để trừ hậu hoạ. Muội đã dùng mê thuật tạo ra ảo ảnh cho tên đưa tin để hấn cho rằng đã hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ đang trên đường trở về Huyền quốc rồi!"

Lạc Y gật nhẹ đầu, nâng tay véo nhẹ lên gò má mềm mại phấn nộn của Nhược Ly, đáy mắt nhìn Dạ càng thêm tán thưởng.

"Làm tốt lắm!"

Lạc Y tuy không sợ Huyền quốc hay Đông Phương Lam Hân, nhưng nàng rất chán ghét phiền toái. Có thể bớt phiền bao nhiêu nàng sẽ tận lực bớt bấy nhiêu. Kế hoạch tốt nhất bây giờ chính là từ từ tiêu diệt những căn cứ ngầm của Huyền quốc, phá tan âm mưu bá chủ của hấn.

Nếu như Lạc Y hôm nay không biết được âm mưu của Đông Phương Lam Hân hay để mật thư Đông Phương Dực đưa tới tay nàng ta thì mấy ngày tới sẽ không yên ả, không có thời gian hành sự quan trọng.

Quả nhiên, tuy Nhược Ly và Dạ thường xuyên ồn ào nhưng kết hợp lại vô cùng ăn ý nha!

"Muội và Dạ tiếp tục chia nhau để ý Đông Phương Lam Hân và bên ngoài Lãnh Phủ, có động tĩnh lập tức báo về!"

"Vâng!"

Nhược Ly và Dạ ứng thanh một tiếng, nhanh chóng chia nhau ra lần khuất vào màn đêm.

Lạc Y đợi tới khi họ đã đi xa mới ngẩng đầu nhìn Lãnh Hàn Thần một mực chuyên tâm quạt mát cho nàng, môi bĩu ra đầy bất mãn.

Vì sao nàng phải xử lí chuyện này mà hấn một chút cũng không động đây? Phải biết rằng chuyện này là liên quan trực tiếp đến gia tộc hấn nhưng thái độ hồ hững của hấn vẫn luôn là thế nào?

Lãnh Hàn Thần tinh tế nhận ra Lạc Y bất mãn. Hấn nhìn khoé môi hơi bĩu ra của nàng, đôi thủy mâu từ sắc càng sâu thêm mấy phần.

Hấn thật muốn hôn một cái lên khoé môi mông hòng hòng kia một cái nhưng bây giờ không phải thời cơ tốt!

Khẽ ho nhẹ một tiếng, Lãnh Hàn Thần nhếch khoé môi lộ ra nụ cười tà mị, tuấn dật tự nhiên. Giọng nói càng thêm ôn nhu hỏi Lạc Y.

"Nàng làm sao vậy?"

"Chàng dường như một chút cũng không gấp gáp? Hừm?"

Lạc Y nín lấy lọn tóc đen của Lãnh Hàn Thần vừa chảy xuống trước mặt nàng nghịch ngợm giật giật vài cái.

Lãnh Hàn Thần nhìn mèo con lại nổi lên con tuý hứng, trong lòng âm thầm cười khở. Hấn từ đầu vốn đã không muốn quan tâm đến những chuyện tranh đấu bản thủ này. Trừ phi lửa lan đến người hấn thì hấn mới tùy tay cảnh cáo một chút. Còn không phải là hấn thấy nàng có hứng thú nên mới mượn cơ hội này cho nàng mài nhẵn móng vuốt một chút thôi sao?

Hấn quả thật oan uổng nha!

Lạc Y thấy Lãnh Hàn Thần không trả lời, trong lòng càng nổi lên ý xấu. Nhếch môi hừ một tiếng, thoát khỏi vòng ôm ấm áp của hấn hướng thẳng ra ngoài Hàn Viên.

Lãnh Hàn Thần thấy trong vòng tay không còn thân thể ấm áp mềm mại như cục bông của Lạc Y nữa thì ngẩn người. Nhưng hấn không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền với lấy trường sam từ sắc bên cạnh vội vàng quàng lên người đuổi theo bóng dáng bạch y nhỏ bé đằng trước.

"Nàng định đi đâu?"

Lạc Y vốn biết Lãnh Hàn Thần nhất định đuổi theo nên không dùng bí pháp Lịch Không Gian mà chỉ dùng Lăng Thiên bộ pháp chờ hấn đuổi tới.

"Thăm dò Huyền quốc!"

Môi mỏng khẽ mở, nhẹ nhàng nói ra bốn chữ. Trong đêm tối tĩnh lặng, giọng nói dịu dàng kia gỡ nhẹ lòng Lãnh Hàn Thần rồi rất nhanh chìm vào không khí.

Đúng! Nàng là muốn đi xem Huyền quốc rốt cuộc có thực lực gì mà Đông Phương Tử nói nàng không thể đụng tới. Là bọn hắn có con bài chưa lật hay bản thân Đông Phương Tử đánh giá quá thấp khả năng của nàng.

Hôm nay, nàng muốn một lần làm rõ!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Thu Gom Bảo Vật

Chương 96:

Hoàng cung Huyền quốc.

Đêm khuya tối đen như mực lắng lặng bao phủ không gian yên lặng như tờ.

Bất ngờ lúc này, hai bóng người lại đột ngột xuất hiện mà không có bất kì dự báo nào trước đó.

Người bình thường nhìn cảnh này cùng lắm chỉ nghĩ rằng hai người di chuyển quá nhanh nên người khác mới không thể nhìn thấy. Nhưng chỉ Lạc Y và Lãnh Hàn Thần mới biết, đây chính là hai người đã vận dụng bí pháp Lịch Không Gian mà tạo nên.

Lịch Không Gian là một bí pháp vô cùng lợi hại. Tổng cộng có tất cả mười tầng. Tầng thứ nhất là dịch chuyển tức thời. Tầng thứ hai là kiến tạo không gian. Tầng thứ ba đến tầng thứ chín sẽ là áp dụng không gian công kích. Càng lên cao thì công kích càng mạnh, thậm chí giết người vô tung vô ảnh đều có thể. Còn tầng thứ mười, tầng cao nhất, là tầng tương như không có tác dụng gì lớn nhưng lại khiến rất nhiều người mơ ước - Phá toái hư không.

Hiện giờ Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đều mới chỉ lĩnh ngộ được tầng thứ nhất của bí pháp.

Nàng vẫn đang cố gắng tiếp thu tầng thứ hai của bí pháp nhưng nàng muốn thế nào cũng không cách nào tiếp thu được. Lúc nào cũng có cảm giác đã hiểu nhưng khi muốn vận dụng lại nhận ra mình sai lầm.

Dù đã bị tình trạng xảy ra liên tục không dưới mười lần làm ảnh hưởng đến tâm trạng Lạc Y không ít nhưng nàng cũng biết bản thân không thể gấp gáp. Nếu nàng gấp gáp rất có thể sẽ gây ra phản phệ tinh thần, triệt để phế hủy căn cơ mà nàng tu luyện từ trước đến giờ.

Tình huống này nàng thật sự không muốn xảy ra.

Bất quá dù mới tu luyện xong tầng thứ nhất, nhưng càng lúc Lạc Y sử dụng lại càng thành thạo. Hiện tại nàng đã có thể định hướng được đường đi và dịch chuyển cả vài chục trượng trở về. Tính ra còn muốn nhanh hơn so với di chuyển nhờ vào Dạ hay Nhân.

Dù sao, khởi động bí pháp Lịch Không Gian chỉ làm tổn hao tinh thần lực mà cả Lạc Y và Lãnh Hàn Thần lại đều sở hữu nguồn tinh thần lực vô hạn. Hơn nữa, nhờ xác định vị trí và tiêu hao tinh thần lực thế này mà khả năng khống chế nguyên tố và tình hình tu luyện của Lạc Y càng ngày càng có chuyển biến tốt hơn.

Tu luyện thế này còn muốn tốt hơn tu luyện bằng luyện đan rất nhiều lần.

Không tệ a!

Lúc này, Lãnh Hàn Thần chợt ôm lấy Lạc Y núp vào một gốc cây có tán rậm rạp. Ngay sau đó một đoàn người mặc y phục thị vệ ôm đuốc chạy tới đây, dừng lại đứng chờ Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đang đứng.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần không hẹn nhưng đồng thời khởi động bí pháp ẩn thân thuật.

Đáng ra nàng không cần phải sợ những người này, nhưng nàng không muốn bứt dây động rừng, lần Đông Phương Dực chú ý chắc chắn sẽ không có chỗ tốt.

Người đứng đầu nhóm thị vệ cầm ngọn đuốc soi xung quanh, mày kiếm nhú lại càng chặt nói với đám người đằng sau.

"Mau chia ra tìm, thích khách hẳn đang trốn ở gần đây thôi. Hoàng thượng ra lệnh nhất định phải bắt được kẻ dám tùy ý tiến nhập cấm điện về phục

mệnh!"

" Tuân lệnh!"

Thích khách?

Lạc Y nhú mày, quay đầu nhìn Lãnh Hàn Thần đầy khó hiểu.

Chẳng lẽ ngoài bọn họ còn có người khác đi thăm dò Huyền quốc hay sao? Hắn đã đến cấm địa và thoát ra được, thì năng lực hắn không phải bình thường đi!

Lạc Y lắc lắc đầu, xua tan ý nghĩ muốn gặp qua tên thích khách kia một lần. Biết đâu giờ phút này hắn đã rời khỏi hoàng cung từ lâu rồi.

Lãnh Hàn Thần sùng nịnh nhìn Lạc Y, nhẹ nhàng điểm điểm vài cái lên mũi nhỏ của nàng, ôn nhu nói.

" Chúng ta đi đâu đây?"

Lạc Y suy nghĩ một lát, khoé môi cong lên, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

" Cấm địa!"

Đông Phương Dục coi trọng cấm địa như vậy hẳn là trong cấm địa hắn có che giấu một bí mật gì đó.

Sẽ là cái gì đây? Là đoàn người oán linh của hắn sao?

" Nhưng mà sẽ hơi phiền phức, vì chúng ta không biết cấm địa nằm ở chỗ nào. Hoàng cung rộng lớn như vậy nếu đi tìm hắn tốn không ít thời gian đâu!"

Lạc Y thờ dãi trong lòng, chân mày cong cong thể hiện rõ bất mãn.

Lãnh Hàn Thần cười cười. Mèo con của hắn lại nổi tính lười biếng lên đây a!

Nhẹ nhàng ôm Lạc Y vào lòng, điểm nhẹ chân thẳng tiến về hướng Đông Nam.

" Chàng đi đâu đây?"

Lạc Y nghi khi hoặc nhìn không cảnh trời qua vùn vụt.

" Cấm điện ở hướng Đông Nam!"

Lãnh Hàn Thần cười nhẹ giải thích.

" Hà? Chàng biết sao?"

Lạc Y hết sức hưng phấn vì không phải đi tìm từng khu một. Mà cho dù có tìm từng khu cũng chưa chắc có thể tìm ra.

Cấm địa là nơi bí mật nhất, bình thường hay cất giấu những điều không muốn cho người khác biết. Nơi như vậy làm sao có thể bày ra trước mắt chờ người khác đến viếng đây?

Có Lãnh Hàn Thần đi cùng chính là luôn có chỗ tốt nha!

" Đi lạc vào vài lần!"

" ... " Nín lặng!

Trên đầu Lạc Y lập tức rơi xuống ba đạo hắc tuyến thật dài. Trong lòng không ngừng khinh bỉ Lãnh Hàn Thần.

Trên đời này còn có chỗ tốt đến mức một người có thể đi lạc vài lần vào cấm điện bí mật nhà người ta được hay sao?

Lãnh Hàn Thần đứng là nói chuyện tức chết người không thấy máu!

Lạc Y khề hừ một tiếng, không tiếp tục nói chuyện với Lãnh Hàn Thần, để mặc hắn tùy ý ôm nàng đi.

Lãnh Hàn Thần thấy biểu hiện của Lạc Y liền biết nàng đang bất mãn. Nhưng hắn lại không hiểu tại sao nàng lại bất mãn như vậy. Nói hắn đi lạc vài lần thì đúng thật không có ai tin nhưng sự thật đúng là như vậy a!

Cấm địa Huyền quốc cũng đã đổi chỗ năm lần rồi có được hay không?

Lãnh Hàn Thần hạ bước xuống một bãi cỏ xanh, nhìn cũng không nhận ra có gì đặc biệt.

Trong khi Lạc Y còn đang thắc mắc thì Lãnh Hàn Thần đi đến trước một gốc cây đại thụ có lẽ đã trồng từ rất lâu, bắt đầu sẫm soi lên lớp vỏ cây sần sùi đáng sợ.

Chỉ thấy bàn tay thon dài nâng lên, vuốt ve lớp vỏ vài cái rồi bất ngờ nhấn mạnh vào.

Sau cái nhấn mạnh kia, mặt đất bắt đầu rung động lợi hại, bên trong lòng đất bắt đầu vang lên từng tiếng động cọt kẹt mở ra một cầu thang dẫn thẳng xuống lòng đất.

Lạc Y đã từng nhìn thấy địa đạo kiểu này ở Thần Vực Minh một lần, nhưng lần nữa nhìn lại nàng vẫn không khỏi cảm thán trí thông minh của cô nhân. Nếu đem kiến trúc này kiến tạo ở hiện đại thì có thể hỗ trợ làm việc mờ ám không ít đâu.

"Đi thôi! Rung động kiểu này rất nhanh sẽ có người tìm tới!"

Lãnh Hàn Thần nắm tay Lạc Y, ngay lập tức cùng nàng nhảy vào bên trong. Bóng dáng hai người vừa khuất sau những bậc thang thì mặt đất lại từ từ đóng lại.

Bên trong cấm địa tối còn hơn cả bên ngoài. Lạc Y cho dù là tu luyện giả có ngũ quan tốt hơn hẳn người thường đi chăng nữa thì nàng vẫn không mấy thích cảm giác này.

Lãnh Hàn Thần thần bí bí lấy ra một viên Dạ Minh Châu. Ánh sáng từ viên Dạ Minh Châu rất nhanh đem bóng tối trong không gian toàn bộ đều quét sạch.

Lạc Y nheo mắt lại, sau khi thích ứng được với ánh sáng đột ngột, nàng liền cẩn thận đánh giá không gian xung quanh.

Cấm địa được làm ở dưới đất thật ra cũng không có gì đặc biệt. Nhưng cũng được kiến tạo hết sức tinh tế. Từ chỗ này nhìn ra có tổng thể năm căn phòng dát vàng sáng loáng, trông có vẻ hết sức chắc chắn.

Lạc Y cười nhạt, đối với người khác muốn vào cửa này có lẽ rất khó khăn nhưng những thứ nàng lại hoàn toàn không làm khó được nàng và Lãnh Hàn Thần.

Lạc Y nhắm mắt lại, cùng Lãnh Hàn Thần khởi động bí pháp tầng đầu tiên Lịch Không Gian di chuyển vào căn phòng đầu tiên.

Vừa tiến vào Lạc Y đã nhũn mảy thật chặt. Trong căn phòng rộng lớn vô cùng này trừ nơi nàng và Lãnh Hàn Thần đang đứng thì nơi nơi đều là những hộp sọ và xương người đã hoại tử gần hết bốc ra mùi hôi khó chịu.

Mặc dù rất khó chịu nhưng Lạc Y vẫn phải nhìn qua những cái xác một lần. Nàng nhận ra những cái xác này trước khi chết tu vi chỉ mới cấp một nên xương cốt rất yếu, vẫn là màu trắng đơn thuần chưa biến đổi nhiều.

Lạc Y không nán lại lâu, liền cùng Lãnh Hàn Thần dịch chuyển qua căn phòng khác. Căn phòng số hai, ba và bốn đều đồng dạng là xương người, nhưng tu vi trước khi chết lại cao lên dần.

Nếu như nàng đoán không lầm, những cái xác chất ở đây đều là những nạn nhân phục vụ cho tu luyện bí pháp tà môn mà người Huyền quốc đang tu luyện.

Lạc Y trong lòng đã chán ghét đến cực điểm. Tuy nàng không hi vọng gì nhiều ở căn phòng thứ năm nhưng nếu đã đến đây rồi, nàng cũng không tính bỏ qua.

"Trong căn phòng số năm hẳn có bảo vật!"

Lãnh Hàn Thần luôn mặt nhăn mày nhu đi bên cạnh Lạc Y này giờ bất chợt cất tiếng nói.

"Hửm?" Lạc Y theo bản năng khẽ hô lên. Sau đó mới nghĩ đến Lãnh Hàn Thần chắc chắn có bảo vật thì hai mắt liền toả ra ánh sáng. Bây giờ nếu cho Lạc Y hai cái tai nhọn và một cái đuôi nhỏ phe phẩy nữa thì nàng thật sự có thể hoá thân thành Hồ Li.

Lạc Y hết sức hài lòng, không để ý không gian không thích hợp chủ động hôn bẹp một cái lên môi Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần hí hửng, vô cùng vừa ý với tiền công nàng đưa ra. Trong lòng hắn âm thầm lên kế hoạch lần sau sẽ tìm thật nhiều bảo vật về cho nàng. Như vậy có phải ngày nào cũng được đãi ngộ hôn nhẹ hay không đây?

Lạc Y không hề biết hành động theo cảm hứng của mình đã vô tình vẽ đường cho hươu chạy. Kẻ phúc hắc nào đó đã âm thầm dựng lên một âm mưu để tóm nàng vào tròng nhưng nàng cứ nhiên bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền. Không những thế còn cho rằng nàng có lời lớn. Đợi đến khi biết rồi, thì mọi chuyện đã quá muộn khiến nàng khóc không ra nước mắt thề trách bản thân quá ham tài.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện về sau, lúc này Lạc Y đã bị mấy chữ thu gom bảo vật hoàn toàn làm rối loạn đầu óc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Gặp Lại Người Quen.

Chương 97:

Lãnh Hàn Thần sùng nịnh cười nhẹ, điểm điểm cái mũi của con hồ li nhỏ đang xoè chín cái đuôi phe phẩy bày ra một vẻ mặt ham tài. Bàn tay thon dài hơi nâng lên, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của thiên hạ trong ngực, chỉ thấy thoát một cái hai người đồng loạt biến mất lưu lại một đạo tàn ảnh mờ nhạt.

Vừa xuất hiện trong căn phòng thứ năm, Lạc Y không hiểu sao lại cảm thấy hơi chóng mặt quay cuồng một chút. Nàng liền không chút suy nghĩ dựa đầu vào ngực Lãnh Hàn Thần, âm thầm thở ra một hơi.

"Y nhi, nàng làm sao vậy?"

Lãnh Hàn Thần ngay lập tức nhận ra Lạc Y có điểm khác lạ, vội vàng đem nàng ôm trong ngực, nhưng tay lại hơi thả lỏng, vỗ về nhẹ nhàng mềm mại giúp nàng nhuận khí.

"Ồ đây có cái gì đó kêu gọi ta!"

Lạc Y tìm lại được hơi thở, điểm chân đứng thẳng lại. Nàng nâng tay lấy ra bốn thanh đoản đao khảm ngọc quý mà trước kia thu được đưa lên trước mắt quan sát.

Bốn thanh đoản đao lúc này đang không ngừng run lên bần bật. Lạc Y nhận ra những thanh đao này đều rất có linh thức. Nếu nó hưng phấn như vậy thì ở đây nhất định có giấu một thanh đoản đao khác đi!

"Kêu gọi?"

Lãnh Hàn Thần khẽ lặp lại, ánh mắt dịch chuyển đến những thứ đang được đặt ngay ngắn, xếp thành từng tầng, từng tầng trên kia. Trong rất nhiều bảo vật ở đây thì rốt cuộc thứ gì đang kêu gọi nàng?

"Y nhi, ở đây có rất nhiều thứ, thứ đang kêu gọi nàng, là ở đâu?"

Lãnh Hàn Thần trầm ngâm suy nghĩ. Lạc Y nâng mắt lên, chân mi nhẹ rung rinh, khoé môi xinh đẹp làm ra vẻ ốm ờ.

"Ta cũng không biết nữa, thôi thì... Có bao nhiêu bảo vật đều đem về hết đi!"

Lãnh Hàn Thần cười rộ, đôi mắt anh đào cong lên một độ cong tà mị. Mèo con thật sự đã hoá hồ li rồi nha!

Không biết khi Đông Phương Dục hôn quân kia nhìn thấy nơi này trông trơn thì có tức đến hộc máu hay không đây?

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần chia ra, bắt đầu đi từng kệ từng kệ, bao nhiêu bảo vật đều gom hết. Đây là Thiên Sơn Tuyết Liên, đây là Ma Cô Đông Bào Ngự, đây là Huyết Linh Chu quả, ngoài ra còn có một ít đan dược...

Bảo vật ùn ùn kéo đến!

Tuy những thứ này đều được xem là những thượng phẩm bảo vật trân quý vạn kim khó cầu nhưng Lạc Y cũng không hiếm lạ gì. Những thứ này trong không gian nàng đều có rất nhiều, thậm chí có thứ niên kỉ đã vượt qua hàng vạn năm. Đó mới là đại bảo vật, những thứ ở đây còn không có tư cách nhận thức quan hệ họ hàng kia.

Bất quá, cho dù nàng không cần, nàng cũng sẽ không để cho những kẻ mặt người dạ thú kia có cơ hội dùng tới. Đem những thứ này đi, để bọn chúng tức chết!

Lúc này, Lạc Y cũng không sợ đứt dây động rừng nữa. Thứ nhất nàng thấy ở đây trừ chứa đựng bảo vật ra cũng không có gì quan trọng. Thứ hai, trước đây chẳng phải cũng có thích khách viếng thăm cảm địa sao? Nàng cũng không ngại hắt hết nước bẩn lên người hân.

Dù sao cũng không thể trách nàng đâu, có trách cũng chỉ có thể trách hân vận mệnh quá xui xẻo!

Lạc Y đem bảo vật càn quét từ trên xuống dưới một lần. Những ngăn tủ nàng đi qua đều đã trống trơn nhưng vẫn chưa tìm được thứ nàng muốn tìm.

Lạc Y nhíu mày, đè nén bốn thanh đoản đao vẫn đang rung chuyển lợi hại. Ánh mắt bắt đầu đảo xung quanh tìm kiếm.

Phía bên góc tường của căn phòng có đựng một đồng phế tích. Lạc Y vừa nhìn về hướng đó thì bốn thanh đoản đao trong tay áo lại mãnh liệt run lên, hưng phấn chỉ thiếu muốn nhảy múa.

Lạc Y biết thứ nàng muốn tìm chắc hẳn nằm ở đó.

Trong đồng phế tích ngập tràn, nhưng chỉ có những tấu só ghi chép rất nhiều thứ linh tinh. Lạc Y đọc cũng không hiểu. Nàng liền ngưng tụ Phong nguyên tố trên tay, đè ép vào đồng phế tích, đem những thứ không liên quan một lần thổi bay.

Dưới đồng phế tích, quả nhiên có một thanh đoản đao ngắn khảm viên huyết ngọc đỏ như máu toả ra ánh sáng yếu ớt, chói mắt.

Lạc Y đưa tay nâng thanh đoản đao lên, ngón tay khẽ vuốt qua lưỡi đao, cảm nhận được sự lạnh lẽo và sắc bén của kim loại truyền tới từng tế bào xúc giác. Ngón tay cuối cùng cũng dừng lại trên viên ngọc đỏ như máu, tinh tế cảm nhận tia huyết quang, nhẵn bóng mà mềm mại của ngọc thượng hạng.

Lạc Y không hiểu vì sao thanh đao tốt như vậy, hay ít ra nó cũng khảm một viên ngọc tốt. Thế nhưng lại bị người ta ghét bỏ ném vào đồng phế tích như thế này.

Lạc Y nhếch lên khoé môi mỏng, đem đoản đao cắt vào để xoa dịu tâm trạng kích động của bốn thanh đao kia. Cảm nhận được chúng bình tĩnh lại nhưng vẫn không khống chế được toả ra một đạo linh khí nhẹ nhàng mới thấy yên tâm.

Những thứ không được coi trọng cũng tốt, người ta xem trọng, nàng càng khó lấy về. Bây giờ nàng đã sở hữu năm thanh đoản đao, không biết tổng thể có tất cả bao nhiêu thanh đây?

Bên kia Lãnh Hàn Thần cũng đã thu gom xong, hẳn từ những khung kệ bước ra, vẻ mặt hết sức chân chó dăng lên hai cái nhãn trĩu vật. Lạc Y biết trong đây đều là bảo vật, liền vui vẻ cười tí mắt nhận lấy. Nàng cũng không quên công của Lãnh Hàn Thần, tiếp tục hướng môi hẳn hôn bẹp một cái nữa.

Lãnh Hàn Thần vui vẻ nâng tay lướt qua khoé môi. Đôi thủy mâu từ sắc phủ một tầng sương càng thêm mị hoặc câu nhân.

"Nương tử, vì phu thấy không đủ!"

Lạc Y trong lòng thầm mắng Lãnh Hàn Thần yêu nghiệt, nhưng ngoài mặt vẫn kiềm nén không để lộ gì. Nàng tay vỗ vỗ gò má anh khí của Lãnh Hàn Thần, bày ra vẻ mặt như đang bốn cọt thiếu nữ nhà lành.

"Ngoan! Không được có một tác lại muốn một thước, nếu không gia cát hết phúc lợi của ngươi!"

Lãnh Hàn Thần méo mặt, trong lòng oán thầm kẻ đáng chết nào dám dạy Lạc Y học chuyện xấu như thế này. Là tên nhóc Kỳ Phong kia hay là Lạc Kiến đây? Nhìn có vẻ như không phải. Vậy thì là ai? Không lẽ là nhạc phụ?

Lạc Y không biết trong lòng Lãnh Hàn Thần đang rối rắm. Nếu như nàng biết hẳn sẽ vỗ trán chảy xuống ba đạo hắc tuyến, thống khổ than trời.

Lãnh Hàn Thần chính là nghi oan cho người tốt nha! Vì trước kia khi Lạc Y còn là sát thủ, nàng vì hoàn thành nhiệm vụ không ít lần cài trảng vào các quán bar thượng lưu, hội quán,... Để phục kích mục tiêu. Về mặt ăn chơi trác táng này là học được từ ngày đó!

Lãnh Hàn Thần trong lòng thở dài nhưng hẳn chính là không dám cường thế chống lại ý muốn của Lạc Y. Lãnh Hàn Thần hẳn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mỗi Lạc Y mạnh mẽ cắt đi phúc lợi của hẳn.

"Được rồi! Y nhi, ngoài những thứ trong nhãn trĩu vật, ta còn tìm được hai thứ!"

"Chàng tìm thấy cái gì?"

Lạc Y nheo mắt lại, chuyên chú quan sát Lãnh Hàn Thần, hẳn nghiêm trọng như vậy là đã tìm được cái gì đây?

"Là thứ này!"

Lãnh Hàn Thần lấy từ trong tay áo ra một cục tròn tròn nhỏ xíu, nhìn tựa như một đan lô. Đan lô vừa đặt xuống đất thì từ một đan lô đen nhem, xấu xí phủ đầy bụi bặm lại từ từ to lớn lên, quét đi tất cả bụi bặm, màu đen cũng biến thành màu bạch ngọc sáng loáng xinh đẹp phả ra từng đợt linh khí.

"Thần lô?"

Lạc Y thẳng thốt kêu lên, liền tiến lại Thần lô đã biến hoá cao ngang bụng nàng. Thần lô này là đan lô duy nhất có thể luyện ra Thần dược. Chính nàng cũng không biết Thần lô làm từ chất liệu gì, chỉ biết nó vô cùng bền chắc và rất có linh tính. Bình thường vẫn chỉ mang hình dạng một đan lô xấu xí, không có gì đặc biệt nhưng lại nhất nhất nghe theo ý niệm của nàng và Lãnh Hàn Thần.

Lạc Y vuốt ve hình Tử Long uốn lượn và Bạch Phượng cao ngạo, uy nghi chạm khắc nổi trên mặt Thần lô. Trong lòng có cảm giác quen thuộc, thân thiết tưởng như gặp lại người bạn cũ đã xa cách một đời.

Tuy rằng trí nhớ và một phần năng lực của nàng vẫn đang bị phong ấn chưa thể nào thoát ra được. Nhưng ngẫu nhiên nàng vẫn có thể có ấn tượng với một vài thứ. Ví dụ như Thần lô và những vị thuốc luyện ra Thần dược. Nàng cũng không hiểu tại sao tất cả mọi thứ nàng đều không nhớ nhưng lại ấn tượng với những thứ này?

Rốt cuộc thân phận Thần Nữ của nàng còn biết bao nhiêu điều bí ẩn mà nàng không thể nhớ. Giống như thời điểm nàng và Lãnh Hàn Thần cùng ở Thần giới tại sao biết trước khi mở ra phong ấn Thần dược thì bắt buộc phải hoá kiếp trùng sinh nhưng vẫn kiên trì luyện dược? Hay tại vì sao Lãnh Hàn Thần

sau khi gặp nàng đã nhớ lại chuyện kiếp trước nhưng nàng thì trừ cảm thấy quen thuộc ra thì cũng không nhớ được gì? Cuối cùng thì hàng vạn vạn năm trước ở Thần giới đã xảy ra chuyện kinh khủng gì?

"Y nhi, nàng làm sao vậy?"

Lãnh Hàn Thần nhận ra Lạc Y thất thần thì hơi lo lắng khẽ hỏi, trong giọng nói nồng đậm quan tâm

Lạc Y hồi thần lại cười gượng một tiếng, lắc nhẹ đầu trấn an Lãnh Hàn Thần ý bảo nàng không có việc gì.

Lạc Y lật tay, đem Thần lô thu nhỏ lại cất đi. Nàng biết Lãnh Hàn Thần đưa cho nàng là muốn nàng giữ nên cũng không câu nệ nhiều.

Cất Thần lô xong, Lạc Y mới nâng đầu nhỏ lên, nhìn Lãnh Hàn Thần hỏi.

"Còn thứ còn lại là gì?"

"Là bán thánh khí! Có lưu giữ ấn kí của Thánh Điện!"

Lãnh Hàn Thần đều đều nói, nghe không ra mừng giận nhưng vẫn không che giấu được tia trầm trọng.

Lạc Y nhìn chiếc thứ trông giống như chiếc gương cũng nhũn chặt chân mày, một bộ dáng bất khả tư nghị.

Nàng biết đây là Càn Khôn kính, là một bán thánh khí hộ thể. Vào thời khắc mấu chốt có thể đẩy ngược mười phần công kích trả lại đối phương. Càn Khôn kính dùng được tất cả ba lần, là một bán Thánh khí nên vẫn chưa hoàn thiện lắm.

Thứ này nói chung cũng rất quý giá, nhưng tại sao Thánh Điện lại giao thứ này cho Huyền quốc đây? Chẳng lẽ Huyền quốc và Thánh Điện đang hợp lực?

Chẳng trách bọn chúng lại kiêu ngạo như vậy!

Nếu như Huyền quốc và Thánh Điện liên thủ thì nàng đoán bí pháp tà môn kia chính là Thánh Điện giao cho Huyền quốc, muốn Huyền quốc thay bọn họ tập hợp binh lực sao?

Ý muốn mượn dao giết người này quả thật đủ độc!

Có lẽ Thần lô cũng là do Thánh Điện để lẫn vào trong những bảo vật chuyển đến Huyền quốc thay tác dụng trấn an. Nàng vốn lúc đầu rất thắc mắc tại sao Thần lô có thể lưu lạc ở Huyền quốc chứ? Hoá ra Thần lô là bị phong ấn cùng với Tỳ Hưu, nhưng Thánh Điện không biết đây là Thần lô nên mới tiện tay chuyển đến Huyền quốc.

Cũng may nàng đã đến Huyền quốc nếu không Thần lô với nàng có lẽ thật vô duyên rồi!

"Y nhi, đi thôi! Đông Phương Dực có lẽ sắp tới đây rồi!"

Lãnh Hàn Thần nắm tay Lạc Y, thấy tay nàng lạnh băng. Trong lòng liền cảm thấy đau, vội vàng giúp nàng ủ ấm.

Lạc Y cười nhẹ, gạt gạt đầu với Lãnh Hàn Thần. Lúc này trong mắt nàng đã loé ra một tia sát khí nồng đậm.

Huyền quốc nhất định không thể lưu. Nàng nhất định phải bí mật tiêu diệt Huyền quốc để ngăn chặn liên kết của bọn họ với Thánh Điện.

Xem ra lần tới lại phải đến đây một chuyến. Trước hết phải tìm ra quyền bí pháp tà môn kia trước tiên. Nàng không thể nắm chắc một lúc có thể diệt hoàn toàn đội quân oán linh của Huyền quốc nhưng nếu đặt ra Cấm chế cho bí pháp rồi phá hủy đi thì những người tu luyện bí pháp đều không thể tiếp tục sử dụng. Oán linh cũng sẽ theo đó mà tiêu tán.

Chỉ cần giải quyết xong nguy hiểm đó, cũng là lúc nàng đem hoàng cung Huyền quốc phá hủy.

Không gian lần nữa thay đổi, lúc này Lạc Y và Lãnh Hàn Thần trực tiếp dịch chuyển ra khỏi cấm địa.

"Quả nhiên là hai người!"

Bất ngờ, một âm thanh trong trẻo, thanh lãnh đột ngột truyền vào tai khiến Lạc Y và Lãnh Hàn Thần theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn nàng đã không ngăn nổi giật mình.

Là người quen cũ!

Lam Thừa Quân!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98: Lập Ra Kế Hoạch

Chương 98:

Lam Thừa Quân vận y phục dạ hành gần như phủ kín từ đầu đến chân. Nhưng dù nguy trang như vậy vẫn không thể che hết khí chất tao nhã, thản nhiên mà không kém đi phần lạnh lùng trời sinh của hắn.

Lúc này, Lam Thừa Quân đứng trong bóng đêm tịch tiêu khiến hắn gần như chìm lìm vào không gian. Nếu không phải hắn lên tiếng có lẽ Lạc Y và Lãnh Hàn Thần cũng không chú ý đến sự xuất hiện của hắn.

Nhận ra người đến là Lam Thừa Quân, trong lòng Lạc Y lập tức thả lỏng. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác tin tưởng hắn mặc dù bọn họ chỉ gặp qua vài lần trong những ngày Thượng Đình giao phong mờ mịt.

Lam Thừa Quân có một sức hút đặc biệt!

Trong khi Lạc Y đã hoàn toàn thả lỏng thì Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh càng thêm cương cứng. Lam Thừa Quân xuất hiện khiến không những cảm thấy không hết nguy cơ mà còn thấy nguy cơ càng thêm tràn ngập.

Có thể nói, lần đầu tiên Lãnh Hàn Thần nhìn thấy Lam Thừa Quân thì không để hắn vào mắt. Chính là hắn thấy Lam Thừa Quân vẫn còn quá yếu ớt, cũng không thể gây lên sóng gió lớn gì.

Nhưng kể từ lần thứ hai gặp mặt, hắn lại có cảm nhận không đúng. Lam Thừa Quân có thể đứng trước mặt hắn nhưng che giấu được tu vi thực lực của bản thân. Điều này từ trước đến nay chưa từng xảy ra, đủ chứng minh hắn ta không phải người tầm thường.

Tuy rằng là địch hay là bạn còn chưa chắc chắn. Nhưng Lãnh Hàn Thần đã mạnh mẽ đem Lam Thừa Quân đứng ở vị trí đối đầu.

Đơn giản là vì Lam Thừa Quân có ý đồ bất chính với nương tử nhà hắn a!

Nguy cơ!

Quả thật rất nguy cơ!

"Thì ra là ngươi à?"

Lạc Y không nhận ra Lãnh Hàn Thần bên cạnh thất thường, chỉ nhàn nhạt nói với Lam Thừa Quân một câu.

Nàng không ngờ thích khách dám lai vãng đến cấm địa lại chính là hắn. Thập Tứ hoàng tử Thanh quốc cao cao tại thượng cũng làm những việc không quang minh chính đại a!

Lam Thừa Quân lướt mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, cảm nhận được cái trừng mắt sắc lẹm mang theo uy áp hướng về phía mình cũng không nao núng. Nụ cười trên khoé môi lại càng thêm rõ ràng, dịu dàng trả lời Lạc Y.

"Ừ, là ta!"

Giọng nói của Lam Thừa Quân rất hay. Thanh thúy mà trầm ấm. Nếu nói Lãnh Hàn Thần mang vẻ đẹp mỹ hoặc, câu hồn cả nam lẫn nữ thì Lam Thừa Quân lại có giọng nói khiến con người bất kể giới tính đều phải thưởng thức.

Lạc Y gật gù đầu, cũng không quá để ý nhưng Lãnh Hàn Thần bên cạnh thật sự đã muốn phun lửa.

Lãnh Hàn Thần chính là một mực cho rằng Lam Thừa Quân đang muốn dụ dỗ nương tử nhà hắn. Là nam tử mà bày ra giọng nói câu hồn đó làm gì chứ? Còn không phải muốn nhúng chàm Y nhi hay sao?

"Ngươi không sợ ta tố cáo các ngươi tiến vào cấm địa hay sao?"

Lam Thừa Quân phui phui tay áo vốn không hề có một hạt bụi trên cột.

Lạc Y vừa nghe, trên trán lập tức chảy xuống ba đạo hắc tuyến. Âm thầm liếc Lam Thừa Quân đầy khinh bỉ.

Đây chính là người ác cáo trạng trước mà người ta vẫn nói đây sao? Mặt của Lam Thừa Quân rốt cuộc là đã dày đến mức độ nào mới nói được những lời như thế? Phải biết là hắn cũng bị người ta cho là thích khách a!

"Lam Thừa Quân, ngươi có muốn bọn ta và ngươi cùng tiến vào Thiên Lao hay không?"

Lạc Y cười gượng một tiếng, lời nói đã bao gồm ý tứ uy hiếp. Ngươi đem đến cho ta phiền toái, ta cũng không để ngươi có trái cây ngon, cùng lắm thì đồng quy vu tận!

Lam Thừa Quân cười nhạt, nhún vai không có ý kiến gì thêm. Hắn cũng chỉ là muốn trêu đùa một chút nhưng lại quên Lạc Y không phải là đối tượng tốt để trêu đùa.

Lãnh Hàn Thần khinh thường hừ một tiếng. Trong lòng thầm nhận định nếu Lam Thừa Quân dám có ý đem phiền toái kéo đến cho Lạc Y thì hắn không ngại giết chết hắn ta trước.

Diệt trừ hậu hoạn a!

Đúng lúc hai bên đang giằng co với những suy nghĩ riêng thì đằng xa lại truyền tới âm thanh ồn ào đang dần kéo lại đây. Từ vị trí này có thể nghe loáng thoáng vài chữ "bất thích khách".

Lạc Y nhếch lên khoe môi mỏng, nhìn Lãnh Hàn Thần định trực tiếp dùng Lịch Không Gian rời đi nhưng lại bị Lam Thừa Quân níu lại.

Đôi mắt Lãnh Hàn Thần hiện ra chán ghét, muốn vung tay đem móng vuốt Lam Thừa Quân quăng ra ngoài.

Lạc Y cũng đồng dạng nhú mi, nàng trừu Lãnh Hàn Thần ra thì vốn không thích tiếp xúc nhiều với nam tử. Trong tâm từ từ dâng lên bài xích.

Lam Thừa Quân không quan tâm đến ánh mắt của Lãnh Hàn Thần nhưng hắn lại nhận ra Lạc Y bài xích hắn thì không khỏi cười khổ. Chậm rãi buông tay nàng ra, nhẹ giọng.

"Ta có chuyện muốn nói với các người!"

Lạc Y nghe vậy dù không biết Lam Thừa Quân có ý định gì nhưng vẫn gật đầu đồng ý với hắn. Nàng và Lãnh Hàn Thần cũng không dùng Lịch Không Gian mà dùng Lăng Thiên bộ pháp rời đi.

Lam Thừa Quân cũng lập tức đi theo, tốc độ cũng không thua kém là bao.

Đội ba người đi xa thị vệ Hoàng cung cùng Đông Phương Dục cùng lúc chạy tới.

Đông Phương Dục vẫn đang vận Long bào màu vàng kim, gương mặt nam tử trung niên tuấn tú nhiều hơn một phần mỗi một. Hắn nhìn không gian vắng lặng xung quanh bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

Sao lại không có ai? Rõ ràng hắn nghe ra được cấm địa có động tĩnh.

"Mau, chia người ra lùng bắt thích khách cho trẫm. Không bắt được các ngươi cũng đừng về nữa!"

Đông Phương Dục uy nghi ra lệnh, đám thị vệ lập tức ứng thanh, chia ra tứ phía tìm kiếm.

Đội đám thị vệ đi xa, Đông Phương Dục mới mở ra cấm địa. Hắn biết năm căn phòng kia chỉ có trận pháp trong chiếc nhẫn của hắn mới mở ra được nhưng không hiểu sao, nội tâm lại ngập tràn lo lắng, bất an.

Trận pháp trên chiếc nhẫn cổ bắt đầu khởi động, năm căn phòng dát vàng kiên cố đồng loạt mở ra.

Đông Phương Dục trực tiếp bỏ qua bốn căn phòng đầu tiên. Bản thân hắn mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy buồn nôn. Nếu không phải là vẫn chưa tìm thấy nơi xử lý những cái xác thích hợp thì hắn mới không tình nguyện giữ lại những thứ ghê tởm này.

Đông Phương Dục bước vào căn phòng số năm. Vừa nhìn vào hắn đã suýt bị cảnh tượng bề bộn trước mắt làm ngã ngửa. Vội vội vàng vàng tiến về phía những ngăn kệ, mở ra từng chiếc hộp đã có dấu hiệu cạy mở vô cùng rõ ràng.

"Thiên Sơn Tuyết Liên của ta, Huyết Linh Chu Quả của ta, Ma Cô Đông Bào của ta, Càn Khôn kính của ta..."

Càng mở các hộp Đông Phương Dục càng run rẩy. Hắn ngửa mặt lên trời hét to lên một tiếng.

"A A A A" Đông Phương Dục gằn giọng, đôi mắt hồ li hiện lên tơ máu điên cuồng "Đừng để ta bắt được các ngươi, ta sẽ không tha cho các ngươi..."

Là ai đã vào cấm địa? Là người Lãnh gia sao? Không, không phải bọn hắn, Đông Phương Lam Hân quản ở đó vô cùng gắt gao.

Rốt cuộc là ai đây? Mặc kệ là ai, nếu để ta bắt được, ta sẽ cho các ngươi chết không toàn thây...

Lúc này, Lạc Y, Lãnh Hàn Thần và Lam Thừa Quân đã đi rất xa đồng loạt rung mình một cái. Nhưng bọn hắn cũng không quá để tâm mà tiếp tục đi thêm vài chục trượng, dừng chân tại một Sơn Mạch ma thú giáp ranh Huyền quốc.

Lãnh Hàn Thần từ đầu đến giờ vẫn nắm tay Lạc Y không buông. Bình thường đã vậy, nên đứng trước mặt kẻ có tâm thuật bất chính với nương tử nhà mình, Lãnh Hàn Thần càng đề lộ bản chất vô lại của hắn đến triệt để.

Lạc Y bắt đắc dĩ, cảm thấy tay Lãnh Hàn Thần càng nắm càng chặt thì rất không hiểu. Nhưng cũng đành để mặc hắn tùy ý làm bậy. Quay đầu hỏi Lam Thừa Quân.

"Người muốn nói gì?"

Lam Thừa Quân nhìn hai bàn tay đan vào nhau hết sức khăng khít kia, đáy mắt càng thêm sâu thẳm. Giọng nói càng trở nên ôn nhu, bình ổn.

"Người có biết đến Thánh Điện lần này không chỉ có năm người Chu quốc các người hay không?"

Lạc Y nheo mày, thắc mắc.

"Lẽ nào còn có người khác?"

Lam Thừa Quân gật đầu, thân nhiên nói.

"Ngoài các người còn có người Huyền quốc và ta!"

Lạc Y vô cùng ngạc nhiên, mặc dù bên ngoài vẫn là bộ dạng bình tĩnh nhưng chân mày càng ngày càng nhíu lại đã bán đứng suy nghĩ của nàng.

Thánh Điện phá lệ cho nhiều người tiến nhập như thế là vì lý do gì? Là muốn thu nạp Huyền quốc hay còn lý do khác nữa?

Trước mắt dù Lạc Y đang rối như tơ vò nhưng nàng vẫn không dám thể hiện. Vì nàng cũng chưa biết rõ Lam Thừa Quân là người như thế nào.

Điều gì nàng chưa chắc chắn nàng sẽ không vọng động.

"Tại sao người lại nói ra điều này cho chúng ta?"

Lam Thừa Quân cười khỏ vì ý thăm dò trong lời nói của Lạc Y. Điều này biểu hiện nàng không tin hẳn.

"Ta nghi ngờ mưu đồ của Thánh Điện. Cũng nghi ngờ Huyền quốc và Thánh Điện đang bí mật liên hệ."

"Đó là lý do người mạo hiểm lên lút đột nhập cấm địa Huyền quốc?" Lạc Y cong cong chân mày, khoé môi ần ần cười như có như không.

"Đúng vậy! Ta nghĩ chúng ta có cùng mục tiêu, có thể hợp tác không?" Lam Thừa Quân rất thẳng thắn thừa nhận.

Lạc Y nhíu mày. Thật ra, nàng vẫn thiên về hướng tin tưởng Lam Thừa Quân. Dù sao hai bên cũng có cùng mục đích, cùng một mối nghi ngờ.

Nàng lựa chọn như vậy cũng không phải vô đoán, mà nàng đã nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Lam Thừa Quân khi nói về Thánh Điện.

Người ta vẫn nói kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu, không phải sao?

Xem ra, nàng phải bắt đầu lập kế hoạch để chống lại âm mưu của Thánh Điện ngay từ bây giờ. Vừa là để trả thù, vừa là để giải cứu Tỳ Hưu của nàng và Lãnh Hàn Thần.

Mặc kệ là lý do gì cũng phải khiến Thánh Điện hứng chịu một trận gào bay chó sủa. Cho bọn họ hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Ý đã quyết, Lạc Y nâng mắt nhìn Lam Thừa Quân, chậm rãi nói.

"Được! Gặp lại ở Thánh Điện đi! Ta có điều muốn nhắc nhở người, đan dược tăng tu vi hàng tháng được Thánh Điện cấp xuống tuyệt đối không được ăn. Nếu không, người sẽ lâm vào thế cực hạn kiếp bất phục!"

"Được, ta đã biết! Ta đi trước!"

Lạc Y nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của Lam Thừa Quân, trong đôi mắt là một tầng suy nghĩ sâu xa.

Lam Thừa Quân, mong rằng ta với người thật sự là bạn!

"A"

Một bàn tay đột nhiên che ở trước mắt Lạc Y khiến nàng giật mình thảng thốt kêu lên một tiếng.

Lãnh Hàn Thần ai oán dựa cằm lên vai nàng, vẻ mặt không khác gì tiểu oán phụ.

"Đứng trước mặt ta, nàng nhìn người nam tử khác, ta sẽ ghen..."

Trong không khí lại một lần nữa bốc lên mùi chua.

Giấm đồ lan tràn.

Chương 99: Lạc Y Nổi Lên Tính Xấu.

Chương 99:

Sáng hôm sau, Lạc Y giật mình tỉnh dậy vào lúc trời còn chưa sáng rõ. Hôm qua nàng cùng Lãnh Hàn Thần trở về Lãnh phủ vào giữa đêm khuya nên bây giờ nàng vô cùng mệt mỏi.

Thật không nghĩ một ngày đẹp trời lại cứ như vậy bị phá rồi!

Lạc Y nhìn ra ngoài cửa sổ, chân mày không khỏi nhíu lại vì những âm thanh ồn ào truyền đến từ bên ngoài.

Khẽ ngáp một cái, nàng từ trên ghế quý nhân đứng lên, khoác thêm một kiện bạch y rồi bước ra cửa.

Nàng đoán được, hôm nay nhất định có phiền toái!

Bên ngoài Hàn Viên lúc này đang tụ tập một đồng người. Lạc Y có thể dễ dàng nhận ra Đông Phương Lam Hân dẫn đầu một đám thiếu nữ tuổi khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi vận y phục đủ các màu sắc đang tụ tập ở trước cửa viện.

"Ta là chủ mẫu của Lãnh gia, ta lệnh cho các người mau tránh ra!"

Đông Phương Lam Hân quát lên, liếc mắt nhìn hai môn đệ đứng canh trước cửa Hàn Viên, một mực không cho nàng tiến vào.

Hành động này trong mắt Đông Phương Lam Hân khiến nàng vô cùng tức giận. Nàng là chủ mẫu Lãnh gia, nhưng chỉ hai cái môn đệ nhỏ nhoi lại dám ngăn cản nàng. Đây không phải là đánh thẳng vào mặt nàng hay sao?

Hai môn đệ nhìn Đông Phương Lam Hân cường thế trước mắt, sắc mặt lãnh liệt một chút cũng chưa từng thay đổi. Giống như người đứng trước mặt hán hoàn toàn không có điểm quyền lực gì, thậm chí không bằng một hạt cát.

Một trong hai môn đệ quy cũ ôm quyền, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh thẳng thắn nói.

"Mời phu nhân đem khách của ngài trở về. Đây là viện tử của Thiếu gia, chúng ta không thể cho ngài đi vào!"

Lạc Y nheo mắt lại, không khỏi nhìn hai môn đệ nhiều hơn vài lần thương thức. Người dưới trướng Lãnh Hàn Thần quả nhiên không phải người bình thường có thể so sánh.

Những thiếu nữ đứng sau lưng Đông Phương Lam Hân hơi nhíu lại chân mày. Vẻ mặt xinh đẹp phong tình vận chùng bắt đầu thay đổi lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, có người còn bất mãn nói vài câu chua ngoa, đánh đá.

Đông Phương Lam Hân tức giận đến khoe môi đều run rẩy, ngoan độc trừng hai môn đệ muốn toé lửa không khác gì ánh mắt của độc xà đang chuẩn bị vồ con mồi.

Lạc Y nhìn cảnh này sắc mặt đều đã biến trầm. Mới bị giáo huấn không bao lâu nhưng Đông Phương Lam Hân đã bắt đầu không an phận. Là đang muốn chê nàng đánh quá ít hay sao?

Hắn là đòn đau hôm qua chưa ngấm, nên hôm nay đã muốn tính toán cưới vợ nạp thiếp lên đầu Lãnh Hàn Thần. Nàng ta nghĩ chỉ như vậy đã không chế được hắn trong tay?

Liếc mắt nhìn những thiếu nữ oanh oanh yến yến phía sau, đáy mắt lại càng thêm trầm. Đông Phương Lam Hân muốn đem loại nữ nhân này cho Lãnh Hàn Thần, có phải là quá không cho nàng mặt mũi hay không?

Hành sự cũng thật tốt! Hôm nay nàng nhất định giáo huấn những người này!

Đông Phương Lam Hân trừng hai môn đệ một lúc lâu vẫn không thấy hai người biểu hiện chút sợ hãi nào. Trong lòng oán hận càng sâu làm khuôn mặt của phụ nhân xinh đẹp đều muốn vận vẹo. Trầm giọng xuống khẽ quát.

"Ta ra lệnh cho các người mau tránh ra!"

"Phu nhân thứ lỗi, chúng ta là thuộc hạ được cất riêng cho Thiếu gia, không thể nghe theo lệnh ngài. Mời ngài trở về cho!"

"Người..."

Đông Phương Lam Hân há miệng nhưng thủy chung vẫn không tìm được câu nào để uy hiếp. Gương mặt đều đã bị khí huyết công tâm dồn ép đỏ bừng bừng.

Các thiếu nữ đứng sau càng lúc càng mất kiên nhẫn. Nhưng vẫn vì e ngại mặt mũi của Đông Phương Lam Hân nên không dám quay lưng đi thẳng. Có điều đứng yên một chỗ lại có cảm giác mình là người thừa, muốn tiến không được mà muốn lùi cũng không xong.

Tình cảnh lúc này chính là không biết làm sao mới phải!

Khoé môi Lạc Y hơi nhếch lên, hé lộ ra nụ cười tuyệt mỹ nhưng không chạm đến đáy mắt. Nàng tay chỉnh lại y phục, nàng biết lúc này là lúc nàng nên xuất hiện.

Lão hồ chưa ra oai, người liền tưởng ta thành mèo bệnh hay sao?

Bước chân chậm rãi thanh lịch thả chậm trên con đường lát đá, Lạc Y vừa xuất hiện đã khiến mọi người ở đây ngẩn người. Nhưng sau đó rất nhanh ánh mắt lại hiện lên ghen ghét, đố kỵ thật sâu.

Thiếu nữ như thiên tiên lạc bước xuống trần gian, bạch y phiêu phiêu theo từng bước chân càng thêm là lướt hiển lộ ra dáng người xinh đẹp. Dung nhan sắc sảo, hoàn nữ đến mức giống như không thuộc về phạm trù người thường có thể đạt tới. Dù chỉ là cái nâng tay nhắc chân cũng để lộ ra hơi thở quý khí mà vẫn không kém phần yêu kiều.

Thiếu nữ như vậy vừa khiến người khác thương thức nhưng đồng thời cũng rước vào không ít phiền toái.

Hai môn đệ về mặt muốn đòi không đời này bắt đầu động dung. Cung kính cúi đầu trước Lạc Y hô to hai tiếng

"Tiểu thư!"

Thái độ của hai môn đệ thay đổi một trời một vực lập tức khiến Đông Phương Lam Hân nổi giận, hai mắt đều đã muốn trợn trắng. Nhưng đúng lúc này ánh mắt xinh đẹp của Lạc Y lại lơ đãng đảo qua khiến biểu tình ngay lập tức cứng lại trên cơ mặt.

Lạc Y khẽ gật đầu, phẩy tay để bọn hắn đứng thẳng dậy. Đáy mắt bắt đầu dịch chuyển sang những người nhân rồi đến gây sự trước mắt, đôi mắt bắt đầu híp lại đánh giá.

Đông Phương Lam Hân hôm nay vẫn vận một kiện y phục đỏ rực yêu mị, từng đường cong mê người đều triển lộ ra đầy đủ khiến người khác nhìn vào đã muốn điên cuồng.

Ánh mắt dịch chuyển lên trên gương mặt vốn dĩ như hoa như ngọc mà giờ dù đã cách một lớp khăn che nhưng vẫn không thể hoàn toàn giấu đi những vết trướng sưng, bầm tím lợi hại.

Không tiếp tục nhìn Đông Phương Lam Hân, Lạc Y chuyển sang nhìn chúng nữ từ phía sau. Đa số đều lộ ra biểu cảm ghen ghét đố kỵ, có người còn không quan tâm thân phận oán hận từng nàng như thể muốn đâm trên mặt nàng mấy lỗ kim.

A, nàng từ lúc nào mà lại đắc tội với những oanh oanh yến yến này đây?

Lạc Y khó hiểu nghiêng nghiêng đầu, hai tay đan vào nhau khoanh trước ngực tạo thành bộ dáng lười biếng nhưng lại âm thầm chứa đựng uy áp cường giả khiến mọi người dù muốn dù không vẫn phải rụt cổ lại, thu liễm chút ít.

Đông Phương Lam Hân từ lúc Lạc Y xuất hiện thì liền nhớ đến những khuất nhục mình phải chịu đựng. Trong lòng thống hận có một loại xúc động muốn đem nàng ra lăng trì. Nhưng nàng ta lại như cũ không dám động đây, cứ suy nghĩ đến thủ đoạn hành hạ người của nàng thì bao nhiêu thống hận đều chịu uỷ khuất dồn nén trong người, một chút cũng không dám để lộ.

Lạc Y híp mắt cười khẽ một tiếng, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc như gãi vào lòng người. Nàng vừa cúi đầu xem móng tay của mình vừa hướng hai môn đệ hỏi.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hai môn đệ này thực chất không phải người Lãnh gia mà là hai trong số những ám vệ Lãnh Hân Thân đích thân đào tạo. Nên bọn họ chỉ trung thành duy nhất với một người là Lãnh Hân Thân.

Duy nhất ngoại lệ có được thái độ cung kính của bọn họ cũng chỉ có một mình Lạc Y. Vì nàng là người chủ tử bọn họ để ý nhất, quan tâm nhất và yêu thương nhất.

Muốn vuốt mông ngựa cũng phải tìm đúng đối tượng a!

Một trong hai ám vệ lại cúi đầu, một nắm một mười đem sự việc tóm lược lại, tuyệt đối không dám thêm bớt nửa câu.

"Hỏi Tiểu thư, sáng nay phu nhân đột nhiên dẫn theo khách của người muốn đi vào Hân Viên. Chúng thuộc hạ nhận lệnh của Thiếu gia tuyệt đối không

cho người không phận sự tiến vào Hàn Viên nửa bước. Vì vậy nên mới tạo ra tiếng ồn phá huỷ giấc ngủ của Tiểu thư. Là chúng thuộc hạ không có quy cũ, không có giáo dưỡng, mong Tiểu thư trách tội!"

Lời nói khiêm tốn có lẽ không sai một li, nhưng lại âm thầm ẩn giấu đao nhọn. Câu nói đặc biệt nhấn mạnh những chữ "không có quy cũ, không có giáo dưỡng". Người ta vừa nghe liền biết kẻ gây ồn ào từ đầu đến cuối chính là chủ mẫu Lãnh gia Đông Phương Lam Hân. Nói như vậy chẳng phải đang trực tiếp mắng thẳng nàng ta không có quy cũ, không có giáo dưỡng hay sao?

Độc! Quả nhiên thật độc!

"Nga... Là như vậy à?" Lạc Y híp mắt, cổ tình kéo dài giọng. Nàng không hề cho Đông Phương Lam Hân có cơ hội bộc phát cơn giận. Đôi mắt đảo qua liếc nhìn nàng ta, tự cho là đúng nói "Phụ nhân có phải muốn dẫn phượng nhuộm này đến tham quan Lãnh phủ không? Ta biết Lãnh phủ hết sức xinh đẹp, hết sức giàu có, đâu đâu cũng đều là hoa thơm cỏ lạ, rất thích hợp cho việc dạo chơi. Nhưng là... Hàn Viên là viện của nam nhân, phụ nhân dẫn đông phượng nhuộm mới mười năm, mười sáu tuổi tới đây thật không hợp lẽ. Người trong nhà nhìn thấy thì không sao, nhưng người ngoài nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào đây? A, họ sẽ nghĩ phụ nhân là người thiếu hiểu biết, âm mưu phá hoại danh tiết thiếu nữ... Đây là tội lớn, người ta sẽ cảm thấy phụ nhân là người vô sỉ, có ham muốn biến thái. Cho là các phượng nhuộm kia không tuân thủ nữ tắc, thiếu giáo dưỡng. Vậy nên... Phụ nhân vẫn là dẫn phượng nhuộm của ngài đi Thương Hoa các thì hơn. Đi đi, không tiễn, cửa ra ở đằng kia, từ đây đi ra năm bước, rẽ bên trái, cảm ơn!"

Lạc Y một tiếng "phượng nhuộm" hai tiếng "phượng nhuộm" thì thôi. Nàng lại còn âm thầm quy chụp muôn vàn tội danh lớn nhỏ lên đầu Đông Phương Lam Hân và chúng nữ tử khiến mọi người đều mặt mày đỏ au vì tức giận.

Đông Phương Lam Hân vẫn chưa kịp tỏ thái độ. Một thiếu nữ vận cầm y màu vàng kim chói lóa đã chặn lên trước. Gương mặt xinh đẹp đỏ lên kia lại càng khiến vẻ xinh đẹp thêm phần mỉa mai. Chỉ có điều, lời nói nàng ta lại cổ tình hách dịch, chanh chua làm cho người khác khó có thể tiêu hoá.

"Ngươi mới là nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, vô sỉ không nói nổi. Nam chưa cưới, nữ chưa gả mà có thể trực tiếp ngủ trong viện người ta! Ngươi không thấy mặt mặt hay sao?"

"A" Lạc Y nghe vị hoàng kim cô nương nói chuyện, đột nhiên thẳng thốt kêu lên một tiếng "Hoá ra là một cô nương, không phải phượng nhuộm!"

"Ngươi..." gương mặt hoàng kim cô nương càng trưởng đến mức vận vẹo.

Lạc Y không hề hoàng kim cô nương nói gì thêm, đứng líu lợm tình nhún vai.

"Bất quá cô nương nói sai rồi, hân là phu quân tương lai của ta, ta ở trong viện hân hoàn toàn là chuyện kinh thiên địa nghĩa!"

Chúng nữ tử nghe Lạc Y nói, mặt đều biến sắc.

Đông Phương Lam Hân vốn muốn để mặc hoàng kim cô nương thay nàng ta dạy dỗ Lạc Y. Nhưng vừa nghe Lạc Y nói khiến cho các cô nương bất mãn thì mặt mày đều đen, vắt hết toàn bộ sự hải quái lớn.

"Hồ nháo! Từ xưa đến nay hôn nhân là lời người mới mai, quyết định của phụ mẫu. Ngươi là cái gì mà dám can rở phối loạn uyên ương! Ta hôm nay chính là muốn nạp thể, nạp thiếp cho hân, người chó náo loạn mau né sang một bên!"

Lạc Y híp mắt, sâu bên trong xẹt qua tia lãnh lệ đầy sát khí. Quả nhiên giáo huấn còn chưa đủ, tra nữ vẫn muốn hoành hành!

Lạc Y kiềm nén cơn giận, cười khẽ một tiếng. Nụ cười ngay lập tức khiến bao nhiêu khí thế của Đông Phương Lam Hân có được đều trực tiếp vỡ vụn, cả người giống như chìm vào hầm băng sâu không thấy đáy.

"Phụ nhân nói như vậy là muốn đòi nghề đi làm bà mối sao? Nghề này quả rất hợp với khí chất của ngài. Bất quá, ta có ghép loạn uyên ương hay không cũng không dựa vào lời phụ nhân mà định xuống. Muốn định cũng phải hỏi hân!"

Lạc Y điềm điềm quét mắt về cây đại thụ cách cửa viện rất xa. Tán cây lúc này bắt đầu hơi rung rinh, từ bên trên, một nam tử vận y phục tử sắc ôm lấy thân thể mảnh khảnh nhưng ẩn chứa đầy lực lượng nhảy xuống, thông thả xuất hiện trước mắt mọi người.

Chúng nữ tử nghiêng đầu, muốn nhìn dung nhan của nam tử. Vừa nhìn ánh mắt liền lộ ra si mê.

Chưa bao giờ bọn họ thấy màu tím lại hợp với một nam tử đến thế. Màu tím tôn lên màu da trắng nõn nhưng không lộ vẻ yếu ớt. Lại càng làm nổi bật dung nhan tà mị yêu nghiệt mê hoặc lòng người.

Đây quả thật là nam tử tuấn tú nhất mà bọn họ từng nhìn thấy!

Đây hẳn là Thiếu chủ Lãnh gia Lãnh Hân Thần đi!

Lãnh Hân Thần là một Thiếu chủ thần bí. Hân thường hay đi đây đi đó, hiếm khi trở về nên người biết được mặt hân không nhiều. Bất quá đồn thổi về hân vẫn nhiều vô số kể. Đa số đều nói hân là phế vật không thể tu luyện, là Thiếu chủ bù nhìn tại Lãnh gia.

Nhưng là... Hân tuấn tú như vậy, cho dù hân có là phế vật bù nhìn thật đi chăng nữa bọn họ cũng sẽ nguyện ý... Nguyện ý...

Vừa nghĩ như vậy, gò má thiếu nữ trong phút chốc đều đỏ như mây hồng, vội vàng bày ra tư thế mỉa mai, xinh đẹp nhất của bản thân. Chỉ mong đòi lấy

một ánh nhìn của nam tử.

Đồng Phương Lam Hân thấy chuyện không đỡ bẽ thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng còn Lạc Y thì đã tức giận muốn trợn mắt.

Nàng âm thầm liếc Lãnh Hàn Thần, trong lòng không khỏi mắng hán yêu nghiệt. Nam tử tuần tú quá thì có lợi ích gì chứ? Còn không phải chọc nhiều hoa anh đào khiến nương tử không thể nào bớt lo sao?

Ánh mắt Lạc Y di chuyển qua các thiếu nữ, nội tâm bắt đầu nổi lên ý xấu.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y liếc mắt nhìn mình thì hán liền biết Lạc Y đang ghen. Trong lòng giờ phút này vô cùng hưởng thụ cùng cảm thán.

Nương tử của hán sao làm gì cũng đẹp như vậy? Khi ghen lại càng đẹp.

Thật đáng yêu!

Lãnh Hàn Thần vòng tay ôm lấy Lạc Y, đem nàng phụng ở trong lòng, cúi đầu ôn nhu nhìn nàng. Từ đầu đến cuối không khi nào dừng mắt trên chúng nữ tử khiến bọn họ lâm vào hụt hẫng. Trong nội tâm lại càng ghen ghét Lạc Y sâu hơn.

Lạc Y cảm thấy thái độ của Lãnh Hàn Thần rất được, không liếc mắt nhìn oanh oanh yến yến dù chỉ một cái mới hài lòng quay đầu dựa vào ngực hán. Nàng giả vờ làm nũng nói.

"Tướng công, phu nhân muốn nạp thiếp cho chàng. Chàng nói nương tử phải làm sao đây?"

Lãnh Hàn Thần thừa biết Lạc Y đang giả bộ. Nhưng trong lòng vẫn không nhịn được cao hứng muốn phát điên. Sùng nịnh điểm điểm mũi nhỏ của nàng, hướng hai môn đệ trầm giọng ra lệnh.

"Ta đòi này kiếp này chỉ cưới một mình thê tử là Y nhi, những kẻ không liên quan lập tức tiến đi, tiến không được thì quét đi, quét không được thì nhét vào bao bố ném xuống sông hết cho ta. Mặc kệ các ngươi dùng cách gì cũng phải dọn đi sạch sẽ, đừng để ngứa mắt nương tử ta!"

Lời nói Lãnh Hàn Thần vừa dứt hai môn đệ lập tức tuân lệnh hành động. Trực tiếp đem đám người kẻ cả chủ mẫu Lãnh gia Đồng Phương Lam Hân gom lại một chỗ lừa đi như lừa vịt.

Chúng nữ tử thất vọng tràn trề, ai oán nhìn nam tử tuần tú mà lãnh lệ tận xương rất không cam lòng rời đi.

Đồng Phương Lam Hân tức giận muốn nói gì đó, nhưng lời còn chưa thốt ra đã bị một phần y nữ tử trong lúc di chuyển giẫm phải chân nên cứ thế ngã oạch ra đất. Cuối cùng được hai nữ tử phân chia hai bên trái phải nâng dậy rồi tiếp tục bị lừa đi.

Chật vật như vậy làm gì còn chút bộ dáng đương kim Vĩnh Nghi công chúa ngày xưa?

Lãnh Hàn Thần thấy mọi người đã đi xa, tay ôm Lạc Y càng chặt. Cúi đầu nhỏ giọng nói vào tai nàng.

"Sao hôm nay nàng hiền vậy?"

Lạc Y đẩy Lãnh Hàn Thần ra, khề hừ một tiếng, vừa quay người đi vào sân viện vừa nói.

"Ta cho chàng chọc hoa anh đào, đến một người ta quét một người, đến hai người ta quét một đôi. Ta có thể hiền hay sao? Ta đảm bảo bọn họ nửa năm không dám ra khỏi nhà. Chỉ cần đụng vào nước là sẽ ngứa tận xương. Ta muốn xem bọn họ chịu được ngứa hay ở bẩn. Qua sáu tháng thì tâm lý sợ nước cũng bức họ phát điên. Sao? Chàng đau lòng?"

Lãnh Hàn Thần vội vã đuổi theo Lạc Y, trong lòng kêu khổ không ngừng. Có trời đất chứng giám, hán một chút cũng không đau lòng.

Hán còn muốn ủng hộ nàng làm chuyện xấu đâu!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Đông Phương Lam Hân Ăn Đau.

Chương 100:

Sáng hôm sau Lãnh phủ vẫn tiếp tục đi vào quỹ đạo như thường. Ai làm việc thì vẫn làm việc, ai đi học thì vẫn đi học. Mọi việc hoàn toàn không có gì thay đổi.

Tuy vậy, ngẫu nhiên ở một vài chỗ nào đó, vẫn nghe tiếng những tỳ nữ nhỏ giọng nói một vài chuyện bát quái lạ lùng xảy ra gần đây trong lãnh phủ.

Ví dụ như một nhóm sáu người nữ hầu đang ngồi nghỉ ngơi dưới gốc cây Mai Tùng, tiện thể đàm tiếu những chuyện như người môn đệ viện tay có tình cảm với A Nan ở viện đông hay có người hầu hạ trong phòng Thành chủ sợ ý làm rơi mất tách trà cũng được nói lại rõ ràng như thật.

Câu chuyện đưa đẩy một hồi, lại đẩy sang chuyện của viện chủ mẫu - Vĩnh Nghi viện.

Một tỳ nữ mặc y phục bằng vải bông đã nhàu nát không nhìn ra màu sắc đang vui vẻ đẩy đầu một tỳ nữ bên cạnh. Về mặt thần thần bí bí giống như đang kể lại một chuyện hết sức hệ trọng.

"Ta nói các ngươi, hình như viện chủ mẫu đang có người lên làm thịt heo a!"

Câu chuyện nhanh chóng được mọi người hưởng ứng rất nhiệt tình. Một tỳ nữ mới vào phủ tuổi thoạt nhìn mới khoảng mười hay mười một mở to mắt tròn xoe.

"Tại sao lại nói như vậy?"

Tỳ nữ khòis xướng che miệng cười duyên một tiếng, đẩy mắt phủ một tầng ý cười như trưởng bối dạy dỗ trẻ nhỏ.

"Ngươi không nghe chiều hôm qua trong Vĩnh có âm thanh gì truyền ra sao? Chính là "Ếc... Ếc... Ếc... Ợt..." liên hồi luôn. Âm thanh như vậy rõ ràng là âm thanh heo nái bị chọc tiết a!"

Tỳ nữ mới vào chỉ mới được làm việc xếp sách ở Thư các. Từ Thư các đến Vĩnh Nghi viện rất xa nên dĩ nhiên không nghe thấy gì. Nhưng khi nghe tỳ nữ tí ti kể lại quả là rất có đạo lí. Trước đây nhà nàng ở kê bên nhà một đồ tể, mỗi lần hăn làm thịt heo cũng tạo ra âm thanh như vậy.

"Hoá ra thật là như vậy a!"

Các tỳ nữ khác làm ở một số viện tử gần Vĩnh Nghi viện cũng nghe thấy âm thanh như vậy, cũng rất đồng tình.

Một tỳ nữ bĩu bĩu môi mỏng, khẽ hừ một tiếng.

"Ta nghe nói không phải là giết heo đâu mà là chủ mẫu bị mắc bệnh lạ. Dụng vào nước liền ngứa muốn phát điên, trên người nổi lên trăm ngàn bọc nước như bị bệnh đậu mùa đó!"

"Thật như vậy sao?"

Chúng tỳ nữ đồng loạt tròn mắt. Bát quái này so với bát quái trước đó còn khiến người ta phấn khích hơn.

"Còn không phải thật sao? Ta chính là nghe A..."

"Các ngươi có phải muốn bị đuổi ra khỏi phủ hết nên mới dám cả gan bàn chuyện chủ tử?"

Lời nói tỳ nữ còn chưa nói xong đã bị một giọng nói thanh lãnh cắt ngang. Âm sắc lạnh lùng khiến người khác hoảng loạn, đồng loạt đứng thẳng lên.

A Lam vừa mới ra phủ về liền nghe thấy người khác nói những lời không hay về chủ tử mình. Nhất thời huyết khí công tâm, gương mặt ngày thường trang thành bộ dáng nhu thuận thanh cao bây giờ đã hoàn toàn biến đổi. Ánh mắt u ám trừng chúng tỳ nữ khiến bọn họ run rẩy rụt cổ lại.

"A Lam tí tí!"

"Còn không mau cút đi!"

A Lam gần từng tiếng, hai tay đều đã nắm chặt. Nếu không phải đang sống trong địa bàn Lãnh phủ, cần phải ẩn nhẫn, nàng đã sớm một tay giết chết bọn họ.

"Vâng, A Lam tí tí!"

Nhìn chúng tỳ nữ rời đi, A Lam khẽ hừ một tiếng, liền chuyển bước đi vào Vĩnh Nghi viện.

Trong biệt viện, Đông Phương Lam Hân nằm sấp trên ghế quý nhân. Nàng ta hôm nay không vận y phục màu đỏ như mọi lần mà chỉ vận một kiện áo đơn bạch sắc rộng thùng thình, miễn cưỡng che đi gương mặt yếu đuối, bạc nhược.

"Công chúa, người đã thấy dễ chịu hơn chút nào chưa?"

Đông Phương Lam Hân nghe giọng A Lam, khó khăn ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt nhỏ nhắn nhưng đang sưng phù nổi bật từng mảng xanh xanh tím tím và rất nhiều nốt đỏ au. Thỉnh thoảng còn có chỗ lưu lại vết rách do móng tay sắc bén cào tạo nên. Tình trạng này so với tình trạng tỳ nữ kia miêu tả còn muốn thảm hơn.

A Lam vừa nhìn xuống không khỏi giật mình kinh sợ. Gương mặt này so với lúc nàng bước chân ra phủ lại sưng thêm một tầng bọng nước, đáng sợ hơn

hiều.

Nếu không phải A Lam là người đã hầu hạ lâu dưới trướng quý nhân, rất biết cách che giấu cảm nhận thì có lẽ lúc này nàng đã sớm không kìm lòng được khóc thét.

Đây thật sự là gương mặt mỹ nhân danh chấn một thời Vinh Nghi công chúa sao?

Nào có giống!

Đông Phương Lam Hân cũng không nhận ra A Lam khác thường. Nàng hơi nâng tay suy yếu để A Lam giúp đỡ đỡ nàng ngồi dậy.

"Đã nói qua bệnh chứng với Dược Sư chưa?"

"Hồi công chúa, đã nói qua. Nhưng là..." A Lam ngập ngừng một lúc, âm thầm xem xét sắc mặt của Đông Phương Lam Hân cúi đầu nói tiếp "Dược Sư nói hẳn chưa từng biết tới bệnh chứng như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng cấp một vài toa thuốc mỡ trị ngứa ngoài da!"

Đông Phương Lam Hân tức giận khẽ mắng.

"Thật là những kẻ vô dụng. Thôi, mau thoa thuốc giúp ta!"

A Lam thấy Đông Phương Lam Hân muốn phát giận cũng chỉ biết cúi đầu. Dù nàng đã hầu hạ nàng ta lâu như vậy, không đến mức bị thượng cẳng tay, hạ cẳng chân nhưng với sở thích biến thái của nàng ta thì nàng vẫn không dám khiêu khích.

May mắn là Đông Phương Lam Hân hôm nay sức khỏe không tốt nên mới bỏ qua mọi việc dễ dàng như vậy.

A Lam âm thầm thở ra một hơi, cẩn thận đem thuốc mỡ Ngọc Dung cao thượng hạng cẩn thận chấm lên từng vết mụn nước.

Đông Phương Lam Hân hít mất hương thụ, cảm nhận thuốc cao mát lạnh thấm thấu vào từng bọng mụn nước, nhẹ nhàng xoa dịu cơn ngứa.

Nhưng là... Thời gian còn chưa qua nửa tách trà. Mụn nước trên mặt lại mọc lên càng nhiều. Cơn ngứa kèm theo đau đớn giống như bị kim châm ập tới làm Đông Phương Lam Hân tái mặt, hét lên từng tiếng chói tai còn ghê hơn tiếng lộn bị chọc tiết.

Mạnh bạo đẩy ra A Lam đang vẽ loạn thuốc mỡ trên mặt, khó chịu đưa tay gãi một đường khiến mụn nước yếu ớt bị vỡ ra, đau đớn đến tê tái.

Cùng tình cảnh với Đông Phương Lam Hân còn có rất nhiều thiếu nữ như hoa như ngọc khác.

Chỉ trong một đêm Huyền quốc truyền ra tin tức ôn dịch quái bệnh khiến Ngự Dược Sư cũng phải thúc thủ vô sách. Quốc quân Huyền quốc lo sợ ôn dịch lây lan, ngay trong đêm liền ép những thiếu nữ này tống lên xe ngựa đến Điền Trang dưỡng bệnh. Một lần ra đi này chính là không thể quay về vì cũng không ai dám đánh bạo thu lưu những người từng bị nhiễm ôn dịch.

Cùng lúc đó, tại Hàn Viên.

Lãnh Hàn Thần cho người kê một chiếc ghế quý nhân đặt dưới gốc cây quế hoa để Lạc Y nằm hóng mát vừa vãn cảnh thư giãn.

Lạc Y thoải mái hưởng thụ đãi ngộ cao. Nàng một chút cũng không hay biết có người vì nàng ăn đau, lại càng không biết độc nàng hạ lên khiến Ngự Dược Sư nghi ngờ là ôn dịch. Gián tiếp gây ra cuộc sống địa ngục cho những thiếu nữ như hoa như ngọc.

Nếu Lạc Y biết, hẳn sẽ thấp cho tất cả bọn họ ba nén hương cầu bình an. Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không hối hận. Vì kẻ dám chạm đến máu chó của nàng, nàng sẽ không bao giờ nương tay, cho dù kết quả sau này có như thế nào.

"Y nhi, thoải mái hay không?"

Lãnh Hàn Thần tận tâm tận lực xoa bóp vai cho nương tử đại nhân. Nhưng hẳn lại hưởng ánh mát lạnh băng trùng Tiểu Hồ và Tiểu Cầu đang được Lạc Y ôm trong ngực.

Tiểu Cầu trước đây sớm đã kiến thức được mức độ trả thù khủng khiếp của Lãnh Hàn Thần. Nên vừa bị hắt nhìn thì nhanh chóng nhu thuận nhún chân nhảy sang một bên.

Tiểu Cầu thì dễ dàng rồi, nhưng Tiểu Hồ rõ ràng khó chơi. Mỗ Hồ con nào đó rõ ràng là được sủng mà kiêu, ngang nhiên khiêu khích giới hạn chịu đựng của Lãnh Hàn Thần.

Tiểu Hồ nằm trong lòng Lạc Y, khẽ ngáp một cái, hưởng thụ bàn tay ôn nhu của nàng vuốt ve lông mình. Lông Tiểu Hồ bây giờ đã dài ra thêm một chút, vừa mềm mại vừa ấm áp. Cơ thể nuôi mãi không lớn quả nhiên là vô cùng thích hợp để vuốt ve.

Lạc Y thích nhất cảm giác đem cục thịt nhỏ này ôm trong ngực cưng chiều vừa hưởng thụ phục vụ xoa bóp của Lãnh Hàn Thần, lười biếng tùy ý khen một câu.

" Ân, thoải mái!"

Lãnh Hàn Thần thật có một loại xúc động muốn đem Mỗ Hồ con nào đó quăng đi, mạnh mẽ chiếm lại nương tử nhà mình. Nhưng hần quả thật là không dám.

Khó khăn lắm Lạc Y mới nguôi giận tha thứ cho hần. Lúc này chính là lúc hần phải nhẫn nhịn, phải nhu thuận.

Nhưng là... Tại sao hần càng nhẫn nhịn thì nương tử càng không để ý đến hần là sao?

Bạch Thiên ngồi dựa đầu vào ghế quý nhân, chuyên chú giúp chủ nhân lột vỏ nho. Gương mặt tuấn tú vẫn lưu giữ vài đường nét trẻ con ôn nhuận như ngọc bỗng chốc thay đổi, thân thể đột nhiên run lên.

Bạch Thiên theo bản năng ngẩng đầu, vừa vận nhãn thấy gương mặt ai oán như bánh đa nhúng nước của Lãnh Hàn Thần, trong lòng lại càng run lợi hại.

Nương theo tầm mắt của Lãnh Hàn Thần, Bạch Thiên cúi đầu nhìn. Chỉ thấy chủ nhân đang vuốt ve Tiểu Hồ, hình ảnh vô cùng hài hoà ấm áp thì trong mắt liền xẹt qua tia hiểu rõ.

Lấy tính cách của Lãnh Hàn Thần, giờ phút này không tóm lấy đầu Tiểu Hồ đập một cước bay ra ngoài đã là quá nhẫn nhịn.

Huống chi... Ừm, dường như Mỗ Hồ con còn đang cố tình khiêu khích Lãnh Hàn Thần.

Bạch Thiên là một người thức thời. Hần biết cục diện này tốt nhất nên tránh đi để không bị vướng vào vòng xoáy bia đỡ đạn.

Trong lòng Bạch Thiên khẽ thở dài. Hần vốn là muốn lột vỏ nho cho thật tốt để được chủ nhân xoa đầu khích lệ một phen. Nhưng là... Tình cảnh này cũng không phải là thời cơ tốt.

Bạch Thiên rón rén đặt đĩa nho lên chiếc ghế đầu cạnh đấy, nỗ lực biến bản thân thành người vô hình liền chạy tới chỗ Thiếu Tà, Mặc, Dạ và Nhược Ly đang chơi đùa cách đây không xa.

Người thông minh luôn là người biết Thiên thời - Địa lợi - Nhân hoà a! Hần tự nghĩ mình thật sự rất thông minh.

Lãnh Hàn Thần thấy không làm gì được Tiểu Hồ, trong lòng buồn bực muốn tìm ai đó để trút giận. Nhưng khi hần nhìn lại thì Bạch Thiên sớm đã chạy đi.

Lãnh Hàn Thần trong lòng buồn phiền. Thế mới nói nương tử ghen rất đáng yêu, nhưng để nương tử ghen cũng không phải là chuyện tốt!

Đúng lúc Lãnh Hàn Thần đang rối rắm thì một môn đệ chạy tới. Hần chỉ dám đứng ở vị trí rất xa, sau đó quay móng lại, bấm báo vào khoảng không.

" Thiếu gia, Lão gia mời ngài và Lạc Y tiểu thư đến thư phòng!"

Bình thường khi Lãnh Hàn Thần và Lạc Y đang ở cùng nhau thì hần ghét nhất là có người phá đám. Nhưng hôm nay hần lại thấy vô cùng cảm kích vị môn đệ kia a!

Lạc Y thấy môn đệ kia quay móng về phía mình, hơi khó hiểu nhìn về phía Lãnh Hàn Thần nhưng chỉ nhận được cái nhún vai của hần. Nàng cũng không tiếp tục truy vấn, đem Tiểu Hồ giao cho Nhược Ly, còn mình thì cùng với Lãnh Hàn Thần ra khỏi Hàn Viên tiến về Thư phòng.

Đội Lãnh Hàn Thần và Lạc Y đi xa, vị môn đệ mới dám đứng dậy, tay vẫn còn đỡ ở trên móng. Hần biết tư thế của hần hiện giờ của hần quả thật rất quái dị, nhưng Thiếu gia chính là chán ghét nhất nam nhân nhìn Lạc Y tiểu thư.

Hần thật không muốn mình nằm không cũng trúng đạn a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Lại Đột Nhập Huyền Quốc. Mật Thát Bí Mật.

Chương 101:

Lại một lần nữa bước vào thư phòng của Lãnh Dật Triết. Lần này Lạc Y và Lãnh Hàn Thần an tâm hơn nhiều vì mấy hôm trước Tiểu Cầu và Tử Cầu đã đặt ra một cấm chế xung quanh Lãnh phủ. Có lẽ sau đó những con trùng dơ bẩn còn lại cũng đã bị cấm chế hành hạ nỗ lực xác từ lâu.

Lãnh Dật Triết đang ngồi trên ghế chuyên tâm pha trà. Động tác lưu loát tự nhiên của hần phả ra khí chất thanh lịch tựa như một tiên nhân đắc đạo. Thêm vào việc hôm nay hần vận ngoại bào màu trắng thêu hình khóm trúc kiểu nổi, quả thật đủ quý phái tự nhiên.

Người như vậy vô cùng xứng đáng là cha thân sinh của Lãnh Hàn Thần!

"Hai đứa tới rồi! Mau đến, bồi ta uống trà!"

Lạc Y cười nhẹ, không chút khách khí ngồi xuống. Nàng cũng có chút nhớ hương vị trà mà Lãnh Dật Triết pha chế. Không thể phủ nhận hẳn là người pha trà ngon nhất nàng đã từng gặp qua.

Lạc Y liếc mắt nhìn Lãnh Hàn Thần đang say sưa uống tách trà nàng rót. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ có nên đưa hẳn đi học trà đạo để sau này bồi nàng hay không đây?

Lãnh Hàn Thần giống như cảm nhận được suy nghĩ của Lạc Y. Hắn cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng.

"Khi nào ta sẽ pha trà cho nàng, chắc chắn khiến nàng vừa lòng!"

Không khí xung quanh trở nên ái muội vô cùng. Lạc Y cảm nhận được hơi nóng phả lên vành tai khiến nàng ngượng ngùng hun đỏ bừng hai gò má.

Tay nhỏ nâng lên đẩy đầu mỡ nam tử đang cố ý ờ bên tai nàng làm loạn. Lạc Y trợn mắt trừng hẳn một cái. Người này có thuật đọc tâm sao? Vì lý gì lúc nào nàng nghĩ gì dường như đều bị hắn nhận ra đây?

Lãnh Dật Triết nhìn hai người trước mặt liếc mắt đưa tình thăm thiết giống như không chút nào phát hiện sự tồn tại của hẳn mà tất cả cơ mặt đều muốn cứng đờ.

Lãnh Dật Triết đưa tay che miệng, giả bộ ho khan vài tiếng, cố ý nhắc nhở hai người trẻ tuổi sự có mặt của mình.

Lạc Y nghe tiếng ho khan nhắc nhở kia, hai gò má càng thêm đỏ hồng. Nàng mạnh tay nhéo vào hông Lãnh Hàn Thần, ép buộc hẳn nghiêm túc một chút.

Lãnh Hàn Thần ăn đau nhưng một chút tức giận cũng không có, thậm chí còn cười đến xuân phong đắc ý.

Hắn thích nhất chính là lúc nương tử nhà hắn đỏ mặt. Lúc đó, gương mặt nàng thật giống quả táo đỏ vừa chín tới, thật chộc người yêu thương, khiến người ta chỉ muốn cắn thử vài miếng.

Lãnh Hàn Thần cuối cùng cũng chịu nghiêm túc lại, nhưng hẳn vẫn mặt dày ôm lấy nàng không buông.

Đây chính là phúc lợi của hẳn a!

Lãnh Dật Triết nhìn hai người, trong lòng hẳn thật ra rất hạnh phúc. Thần nhi là đứa con duy nhất của hẳn mà cũng là đứa bé hẳn thương yêu nhất. Chỉ cần nhìn thấy đứa bé này hạnh phúc viên mãn thì hẳn có chết cũng cam lòng. Cho dù mai đây phải xuống cửu tuyền, hẳn cũng có thể không uổng công phò thác của Hàn nhi, hẳn đã không làm nhục mệnh.

"Lãnh gia chủ, xin hỏi người gọi chúng ta đến đây là có chuyện gì vậy?"

Lạc Y thấy Lãnh Dật Triết vẫn đang chìm đắm trong mơ hồ thì nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Lãnh Dật Triết giật mình, biết mình đã thất thần liền cười xoa nháp một ngụm trà che giấu đi xấu hổ rồi mới nói.

"Xem ta này, trí nhớ càng lúc càng kém. Nếu người không nhắc ta cũng sẽ quên. Ta nói các ngươi, vừa rồi là các ngươi đột nhập cấm địa Huyền quốc có phải hay không?"

"A? Người biết?"

Lạc Y rất ngạc nhiên. Tuy rằng nàng sớm đã đoán ra Lãnh Dật Triết không phải hạng người tầm thường như thiên hạ vẫn đồn thổi yếu đuối vô năng. Nhưng không nghĩ rằng động tĩnh của hai người nhỏ như vậy cũng không che giấu được mắt hẳn.

Lãnh Dật Triết cười rộ, cảm thấy vẻ mặt hiềm khi lộ vẻ ngây ngô của Lạc Y lại cảm thấy rất đáng yêu. Vốn muốn vươn tay bẹo má nàng một cái nhưng hữu ý bất gặp ánh mắt không vui của Lãnh Hàn Thần liền vội vàng thu tay lại.

Ngượng ngùng ho khan một tiếng. Trong lòng Lãnh Dật Triết không khỏi kêu khổ. Hẳn và Hàn nhi rốt cuộc đã sinh ra quái thai gì? Đến phụ thân hẳn mà hẳn cũng muốn đồ giẫm!

Đầu năm nay phận làm cha cũng không dễ đâu!

"Tiểu cô nương người cũng đừng nghĩ ta tài ba gì. Chẳng là ta từ lâu ẩn nhẫn trang thành bộ dáng yếu đuối vô năng nhưng vẫn ngấm ngầm theo dõi động tĩnh của Huyền quốc. Tin tức cấm địa bị trộm vừa truyền ra ta liền nghĩ là các ngươi làm."

"A, hoá ra là vậy!"

Lạc Y gật gật đầu làm ra vẻ đã hiểu. Lãnh Hàn Thần lại không mấy lưu tâm. Tuy hấn và phụ thân này không mấy thân thiết nhưng dù sao cũng là máu mủ ruột mềm. Cách làm việc của hấn Lãnh Dật Triết cũng không phải chưa bao giờ ngộ kiến qua, biết cũng không có gì lạ.

"Vậy hôm nay ngài gọi chúng ta đến đây hấn là muốn cung cấp cho chúng ta thông tin bổ ích gì đi!"

Lạc Y thấy Lãnh Dật Triết không nói gì thêm thì không khỏi mở lời. Nàng mới không tin hôm nay hấn chỉ đơn thuần muốn gọi bọn họ cùng nhau bình phẩm trà đạo.

Lãnh Dật Triết búng tay, ánh mắt nhìn Lạc Y càng thêm vài phần thờong thức.

"Đoán đúng lắm, tiểu quý linh tinh. Ta nghĩ các ngươi chính là muốn tìm một quyền bí pháp tà công có phải hay không?"

"Đúng vậy!"

Lạc Y không hề chối mà thẳng thắn gật đầu chấp nhận. Đối với Lãnh Dật Triết, những chuyện này đều không cần che giấu.

Lãnh Dật Triết nhấp thêm một ngụm trà, thong thả nói.

"Ta nhận ra Huyền quốc có điểm kì lạ khi bọn họ đột nhiên gắn ghép những tội danh cho nhiều bách tính lương thiện, có khi còn bắt những tu luyện giả có tu vi khá tốt vào Thiên lao. Sau khi vào đó bọn họ liền không bao giờ ra nữa, cũng không có tin tức phản xử gì. Có lần ta cho người lên đột nhập vào Thiên lao nhưng lại hoàn toàn không gặp được ai. Vốn lúc đầu ta cũng không đoán được Huyền quốc có âm mưu gì cho đến ngày Thượng Đỉnh giao phong diễn ra, khi nhìn thấy An Vương thế tử chiến với tiểu nha đầu ngươi thì ta rốt cuộc đã biết bọn họ chính là đang âm thầm tu luyện "Oán Linh tà công"!"

"Vâng, chúng ta đột nhập cấm địa đúng là vì muốn tìm quyền tà công kia để đặt một cấm chế. Dù sao cũng không thể một sớm một chiều diệt đi Huyền quốc, vì đường như bọn hấn còn liên quan đến Thánh Điện. Bây giờ trước mắt phá hủy bí pháp tà công thì cũng không khác gì chặt đi hai cánh tay của bọn họ. Có điều, chúng ta không tìm được thứ đó trong cấm địa!"

Lúc đầu, Lạc Y cũng nghĩ sau khi phá hủy bí pháp tà công kia thì liền diệt đi quốc quân Huyền quốc. Nhưng sau này nàng lại cảm thấy không ổn, vì Huyền quốc vẫn còn có một phần liên hệ với Thánh Điện.

Dù Huyền quốc trong mắt Thánh Điện cũng chỉ là một quân cờ xưng bá thiên hạ. Nhưng nếu mạnh mẽ phá hủy đi thì sợ rằng bọn chúng sẽ lưu lại nghi ngờ.

Thế nên nàng mới quyết định vẫn để cho Huyền quốc một con đường sống.

Có điều nàng cũng sẽ không để bọn họ được sống dễ dàng. Nhất định phải hạ độc cho bọn hấn biến ngu, để chắc chắn bọn hấn không thể nào tiếp tục gây ra sóng gió gì nữa.

Cho dù không diệt tận gốc, nhưng chế tài lại không thể tránh khỏi!

"Lẽ dĩ nhiên nó không ở cấm địa" Lãnh Dật Triết cười rộ lên "Thứ quan trọng như vậy để vào nơi từng bị đột nhập vào mấy lần không phải là hai tay dâng lên sao? Thứ đó được cất ở nơi khác, theo ta đoán chính là mật thất dưới lòng đất bên trong phòng ngủ của Đông Phương Dục!"

"Mật thất dưới lòng đất?"

Lạc Y bật thốt, quay đầu nhìn Lãnh Hàn Thần đang nghịch tóc của nàng ở một bên. Lãnh Hàn Thần cũng đang nhíu chân mày, chính hấn cũng không nghĩ Đông Phương Dục vẫn còn một cấm địa thứ hai bảo mật hơn.

"Các ngươi không biết cũng đúng thôi! Ta cũng chỉ thôi miên Đông Phương Lam Hân mới biết được tin tức như vậy. Sau này phải khó khăn lắm mới xác nhận được. Nghe nói, ở trong đó có rất nhiều cơ quan vô cùng nguy hiểm. Thứ duy nhất có thể phá giải cơ quan chính là chiếc nhẫn đeo ở ngón tay cái của Đông Phương Dục. Khả năng rất cao bí pháp đặt ở đó!"

Hoá ra còn có một nơi như vậy!

Nghe miêu tả của Lãnh Dật Triết thì Lạc Y cũng đoán được hết chín phần là bí pháp "Oán Linh" tà công được đặt ở vị trí đó. Có lẽ trừ nơi đó ra, Đông Phương Dục cũng không tìm ra chỗ nào kín đáo hơn nữa.

Lạc Y nhếch môi cười nhạt. Đã qua mấy ngày yên tĩnh, nàng cũng nên tặng cho bọn họ một cái kinh hi lớn. Khiến bọn họ suốt đời không thể quên được!

Bọn họ cũng không thể trách nàng. Một khi đã quyết định dấn thân vào tội ác là đã phải chấp nhận đặt bản thân lên đầu sóng ngọn gió. Là kẻ đứng mũi chịu sào của người đời công kích.

Muốn trách cũng chỉ có thể trách bọn hấn quá tham lam, có mộng tưởng xưng bá thiên hạ. Vậy nên mới bị người khác lợi dụng, oanh oanh liệt liệt biến thành quân cờ lợi ích mà một chút cũng không hề hay biết.

Lãnh Hàn Thần ngồi cạnh luôn im lặng, nhưng lúc này ánh mắt cũng hiện lên một tầng suy nghĩ sâu xa.

Không khó để nhận ra Lãnh Hàn Thần cũng đã động sát ý như nàng.

Trên con đường cường giả này, Lạc Y cảm thấy rất viên mãn, rất hạnh phúc. Sống ở đại lục này thời gian dài như vậy, nàng đã nhận được những điều trước đây khi ở hiện đại nàng chưa bao giờ có. Đó là tình thân, tình yêu, những bằng hữu sẵn sàng giao phó sau lưng cho họ trong chiến đấu...

Quan trọng nhất vẫn là nàng đã tìm thấy hắn. Người có thể mặc kệ tất cả quan điểm đời thường, đứng ở bên cạnh, yêu thương, sủng nịnh nàng. Còn unction nàng làm chuyện xấu, ngược tiện tra mà không cần bất kì lí do.

Muốn đi lên đường cường giả, trên tay buộc phải dính máu tươi. Nàng và hắn là Thần Nữ, Nam Thần của Thần giới, nhưng bọn họ không phải thánh thiện vô tội vạ. Đó cũng là một mặt trái.

Có lẽ, Thần được mở ra phong ấn cũng là cho bọn họ có cơ hội trải nghiệm. Bọn họ lúc này đã không còn là con cưng của trời, vừa sinh ra đã được truyền thừa một nguồn năng lượng mạnh mẽ, khắc lên ấn kí Thần thánh. Bây giờ bọn họ đều là những con người bình thường, bắt đầu tự trải nghiệm những khó khăn thử thách...

Vượt qua khó khăn thử thách mới có thể trở thành vị thần chân chính, là thần của các vị thần...

Hoá ra, ý nghĩa là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Bí Pháp Tà Công

Chương 102:

Đêm khuya. Huyền quốc Càn Thanh cung.

Hai bóng người lẩn khuất vào trong đêm tối, nương theo những con đường ngoằn ngoèo hoa hoa lệ lệ dẫn đến Càn Thanh cung - Phòng ngủ của Đế Vương.

Lạc Y đưa mắt nhìn xung quanh đảm bảo không có ai mới nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần, dưới chân nhẹ điểm vũ động vô cùng mềm mại, hai người đã hoàn hảo yên vị trên nóc Càn Thanh cung.

Lạc Y ghé tai áp sát vào mặt ngói, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên dưới. Lãnh Hàn Thần nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh, dùng khẩu ngữ nói với nàng.

"Nàng có nghe thấy động tĩnh gì không?"

"Có, những âm thanh kì lạ, giống như tiếng mèo con..." Lạc Y nhũn mày nói, chính nàng cũng không biết tại sao lại nghe âm thanh kì lạ như vậy.

Tiếng mèo con? Ở đâu ra có tiếng mèo con?

Lãnh Hàn Thần nghi hoặc lật ra hai khối ngói, cẩn thận đưa nhìn từng vị trí trong phòng.

Ấn thư? Không có!

Bản trà? Không có!

Kệ sách? Không có!

Vậy là... Trên giương?

Lãnh Hàn Thần đưa mắt nhìn về phía Long ki chạm khắc hình rồng ngạo nghễ uốn lượn vô cùng tinh tế, bên ngoài được một tấm màn lụa màu vàng kim mềm mại rủ xuống hoàn toàn che đi cảnh quan bên trong.

Tấm màn lụa bay phất phơ, nương theo tiết tấu rung lắc của Long ki không ngừng vũ động. Bên trong quả nhiên truyền ra âm thanh tương tự tiếng mèo kêu vô cùng tinh tế, yêu kiều tận xương.

Lạc Y tò mò ló đầu vào bên trong, cố gắng muốn xem những gì đang xảy ra. Gương mặt chính là ngây ngô vô tà đến cực điểm.

Sắc mặt Lãnh Hàn Thần đã sớm tối tăm. Con ngựa đực động dục lung tung Đông Phương Dực kia quả thật quá phận, lại dám làm chuyện đó trước mặt nương tử nhà hắn.

Chuyện này không thể tha thứ!

"A?"

Lạc Y đưa hai tay lên muốn gỡ bàn tay to lớn áp đang che trên mắt mình. Khoé môi vô tội khẽ bĩu ra, rất không hài lòng khi bị ai đó phá đám.

"Không cần nhìn! Chờ nàng lớn chúng ta liền có thể!"

Giọng nói tà mị trầm lắng của Lãnh Hàn Thần vang lên. Hơi nóng phả vào vành tai mẫn cảm khiến Lạc Y theo bản năng rụt cổ lại.

Chẳng lẽ dưới kia là đang...?

Trong phút chốc, hai gò má của Lạc Y đều nhuộm thành gấc chín, đến cổ trắng nõn cũng không may mắn thoát khỏi số mệnh.

Nàng không phải là không nghe nói qua, nhưng thực tế trông thấy thì vẫn chưa từng. Kiếp trước khi làm sát thủ cũng không ít lần trá hình đi vào những nơi truy lạc điên cuồng. Có điều tất cả phòng bao ở đó đều có cách âm vô cùng tốt, nàng quả thật chưa bao giờ nghe qua thứ âm thanh mềm mại, suy nhuyễn này nha!

Lãnh Hàn Thần vuốt ve đầu nhỏ của Lạc Y thay lời an ủi nàng. Trong lòng cũng không khỏi buồn phiền. Nàng chừng nào mới lớn đây a!

Lạc Y khó khăn lắm mới khôi phục lại vẻ mặt bình thường thản nhiên. Tốc độ này nhanh đến mức khiến người khác nghi hoặc, phải chăng những gì vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lãnh Hàn Thần lấy ra một gói thuốc bột, vung tay vẩy toàn bộ thuốc vào trong phòng.

Thuốc bột này là do hấn và Lạc Y cùng nhau điều chế. Đây là một loại mê dược vô cùng lợi hại, lấy bột Huyết Vụ làm dược liệu chính. Thông qua sơ chế làm thuốc bột khi để lộ ra ngoài không khí trở thành dược vô sắc, vô vị, vô hương, đầu độc người khác trong vô thanh vô thức.

Quả nhiên, sau khi thuốc bột vẩy vào, bên trong phòng ngay lập tức không còn tiếng động.

Lạc Y nhếch lên khoé môi tạo thành một nụ cười xinh đẹp. Nàng vốn đang định nhảy xuống thì lại bị Lãnh Hàn Thần mạnh mẽ giữ lại.

"Đề cho ta! Nàng ở đây chờ một lát!"

Lãnh Hàn Thần không đợi Lạc Y kịp ý kiến gì, nhanh chân gỡ thêm vài mảnh ngói, theo đường lỗ hồng nhảy vào phòng.

Lãnh Hàn Thần giắt một tấm màn che trước Long ki, vung tay khiến tấm màn che phủ lên hai người không một mảnh vải.

Nếu không phải không muốn Lạc Y trông thấy những cảnh tượng bẩn thỉu này thì hấn có chết cũng chịu ủy khuất mình như vậy.

Lãnh Hàn Thần chuyển mắt nhìn xuống ngón tay cái của Đông Phương Dục, đem chiếc nhẫn cổ lưu lại trận pháp lấy ra.

Lạc Y từ trên nóc nhà nhìn những hành động kì quái của Lãnh Hàn Thần, cuối cùng cũng đoán ra được mục đích của hấn.

Trong lòng nàng cảm thấy rất thông cảm a! Lấy tính cách của Lãnh Hàn Thần, chịu để cho nàng nhìn nam nhân khác... Mới là lạ!

Lạc Y điểm chân, nhảy vào trong phòng. Từ đầu đến cuối chưa bao giờ nhìn về phía Long ki lấy một lần.

Cuộc sống truy lạc của hôn quân, thật dơ bẩn!

"Chàng tìm ra được cách mở trận pháp sao?"

Lãnh Hàn Thần xoay xoay chiếc nhẫn vài vòng, cẩn thận xem xét từng đường ám văn lưu lại bên trên nhưng lại hoàn toàn không nhận ra chút điểm bất thường nào.

"Không tìm ra mấu chốt!"

Lãnh Hàn Thần nhú chặt hai hàng chân mày, đưa chiếc nhẫn sang cho Lạc Y.

Lạc Y nhận lấy chiếc nhẫn, đột nhiên lại liên tưởng đến Không gian chi giới của nàng. Phải chăng cũng là dùng mấu để khởi động.

Lạc Y khao khát tìm ra câu trả lời, không kịp suy nghĩ nhiều liền đem chiếc nhẫn tiến về Long ki, muốn thử nghiệm suy nghĩ một chút.

Chính là, nàng đi còn chưa được hai bước, Lãnh Hàn Thần từ phía sau đã đem nàng ôm chặt, trong giọng nói tràn ngập dè phòng.

"Nàng là muốn làm gì?"

"A? Là lấy mấu thử nghiệm a!"

Lạc Y vẫn chưa nhận ra Lãnh Hàn Thần có điểm không thích hợp thì chiếc nhẫn vốn đang nằm trên tay nàng đã bị Lãnh Hàn Thần không lưu tình đoạt đi.

"Nàng đó, hần ta còn không có mặc đồ đâu!"

"Ách..."

Trên đầu Lạc Y lập tức chảy xuống ba vạch hắc tuyến. Nàng không khỏi chuyển đổi mắt xinh đẹp về phía Long ki, cao thấp phải trái đánh giá một lần. Chỉ thấy trên đó nổi lên một cục lớn, bị tấm màn che đi hoàn toàn chỉ lộ ra một bàn tay.

Cái này cũng có thể tính là loa thể sao?

Lãnh Hàn Thần không nhìn thấy Lạc Y rồi rầm. Chẳng qua, hần không muốn nhìn nàng có đụng chạm với nam nhân khác. Trích máu nếu vô ý cũng có thể đụng chạm a!

Trong lòng mỗi nam tử nào đó giấu chứa lại muốn đồ ra.

Lãnh Hàn Thần cầm chiếc nhẫn tiến lại, trong tay bắt ngờ xuất hiện một thanh đoản đao, lưỡi mỏng như cánh ve, vô cùng sắc bén.

Đoản đao trong tay vung lên, vẽ lên một đường cong hoàn mỹ trong không khí, nhắm thẳng ngón tay của Đông Phương Dục động thủ.

Không biết Lãnh Hàn Thần vô ý hay là do đoản đao quá sắc bén mà vết cắt trên tay Đông Phương Dục đi vào rất sâu. Máu tươi ồ ạt chảy ra nhỏ thành một vũng nhỏ dưới nền đất loang lổ thành từng đóa hoa máu mang theo vẻ đẹp huyết tính, ma mị.

Lãnh Hàn Thần hứng lấy một giọt máu, rồi mặc kệ tay Đông Phương Dục vẫn đang chảy máu không ngừng, trực tiếp tiến về phía Lạc Y.

Giọt máu tươi đọng đầy trên mặt nhẫn, từ từ ngấm vào, lan dần ra những ám văn, khiến những ám văn đều trở thành màu đỏ, toát ra ánh sáng huyết hồng yêu dị.

Đúng lúc này, dị tượng nổi lên!

Mặt đất dưới chân Lạc Y và Lãnh Hàn Thần bắt đầu rung động mãnh liệt. So với lúc mở ra cấm địa thì còn muốn dữ dội hơn.

Lạc Y không hề lo lắng Đông Phương Dục sẽ tỉnh dậy. Trúng phải Huyết Vụ mê dược của nàng, trừ ngủ đủ mười ngày nửa tháng thì không còn cách nào giải dược được.

Nàng lúc này là suy nghĩ động tĩnh như vậy có khi nào sẽ thu hút sự chú ý của ám vệ hoàng cung hay không? Nếu để chuyện loan truyền ra hay đến tai người của Thánh Điện thì quả thật không tốt.

Sự thật chứng minh, Lạc Y rõ ràng đã lo lắng thừa. Vì Đông Phương Dục sớm đã ra lệnh không cho phép ai đến gần khi Càn Thanh cung xuất hiện động tĩnh.

Điều này thật vừa vặn là đỡ gây rắc rối cho nàng!

Đội khoảng chừng một khắc, động tĩnh rốt cuộc lắng xuống. Lạc Y nhìn Lãnh Hàn Thần, đưa mắt ra hiệu cùng nhau bước vào mật thất.

Mật thất này khác hẳn với cấm địa. Lần này cầu thang dẫn xuống rất dài. Trên đường đi xuống ngẫu nhiên sẽ thấy được những thanh đao, mũi tên cắm xuống nền đất. Những thứ này hẳn là xuất ra khi phá bỏ trận pháp trên chiếc nhẫn kia.

Đi xuống khỏi những bậc thang tối hun hút, hai người đứng ở giữa không gian phủ bằng thiết chi sáng choang. Cả không gian này đều sáng bừng bởi hơn chục cây đuốc đang cháy rừng rực.

Lạc Y đưa mắt nhìn quanh, đánh giá không gian mật thất. Khắp nơi trong này đều được dán rất nhiều bùa phép. Ngoài ra còn có những tờ giấy ghi lại giấc mộng xưng bá thiên hạ của Đông Phương Dục.

Nhìn thấy những thứ này, trong lòng Lạc Y không khỏi mắng thầm Đông Phương Dục tâm lý thật đủ biến thái. Có lẽ cũng chỉ có kẻ biến thái như vậy mới có thể dùng bí pháp tà môn như vậy hại người.

Hành vi của hần ngay cả người đã từng là một sát thủ như nàng cũng không thể chấp nhận được.

Ít ra sát thủ vẫn còn có quy tắc!

Ánh mắt Lạc Y cuối cùng cũng dừng trên lại một cái khay phủ vải đen, được đặt trên một bàn thờ. Hai bên còn đốt hai ngọn nến lớn giống như đang tế thờ quốc bảo trấn quốc.

Lãnh Hàn Thần đồng thời cũng chú ý đến thứ này. Hai người cũng tiến lại, cao thấp đánh giá chung quanh một hồi. Khi chắc chắn không có gì nguy hiểm mới đem tấm vải đen lật ra.

Bên trong quả nhiên có một cuốn bí tịch. Phía trên còn ghi một dòng chữ bằng máu.

Oán Linh tà công...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Quái Yêu

Oán Linh tà công!

Cuốn bí pháp này nhìn thật cũ kỹ, trang giấy cũng đã vàng ố cấu bẩn thật thành từng lớp thật dày. Tuy nhiên, máu được vấy lên bề mặt cuốn bí pháp lại còn rất mới, dường như nó hằng ngày đều được tể bằng máu tươi của người sống.

Có thể sử dụng loại bí pháp này, thần kinh Đông Phương Dực cũng đủ thép. Xem ra, hẳn là muốn xưng bá thiên hạ muốn điên luôn rồi!

Lạc Y nhìn xuống cảm giác kinh tởm, đem cuốn sách từ trên khay xuống đặt nó yên vị trên đất. Lãnh Hàn Thần nhắm hờ hai mắt, tập trung tinh thần bắt đầu đọc ra thuật ngữ cấm chế Bá Yêu.

Thuật ngữ cấm chế Bá Yêu là thuật ngữ cấm chế mạnh nhất ở Thần giới. Nhưng trên thế gian này chỉ có nàng và Lãnh Hàn Thần, hai người có huyết mạch tinh thuần nhất mới có thể thực hiện được.

Nếu người khác muốn cưỡng ngạnh lập ra cấm chế, thì trả giá là chính linh hồn bị lưu đày vĩnh viễn. Mà cấm chế cũng chưa chắc có thể hoàn thành.

Thủ tục của cấm chế Bá Yêu rất dài dòng. Vì là cấm chế mạnh nhất, nên chia tổng cộng làm năm kì cấm. Kì cấm thứ nhất là Sơ cấm, kì cấm thứ hai là Trung cấm, kì cấm thứ ba là Cao cấm, kì cấm thứ tư là Đỉnh cấm, kì cấm cuối cùng là Kết cấm.

Năm tầng cấm chế này nhất định phải được hoàn thành tất cả, nếu không cấm chế cũng trở nên vô hiệu. Trong thời gian thiết lập cấm chế cũng phải giữ cho tinh thần thanh tịnh tuyệt đối, nếu không rất có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, khí huyết công tâm, dồn nén mà chết.

Đáng tiếc là Lạc Y chưa được truyền thừa trí nhớ nên những cấm chế này nàng không thể thực hiện.

Điều này khiến Lạc Y phải cẩn thận hơn, vì năng lực của nàng kém hơn Lãnh Hàn Thần rất nhiều, nên nàng càng lo lắng nếu lúc này có nguy hiểm ập đến bất ngờ.

Tuy rằng năng lực của Lạc Y là Quân Chủ phân cấp hậu kì đỉnh phong, đã gần bước vào bình cảnh cấp Tôn Giả. Với thực lực như vậy, người có thể đối đầu với nàng ở tứ đại cường quốc là không có.

Nhưng là, vạn sự hành sự đôi khi cũng xảy ra kẻ hở...

Bốn đạo ánh sáng tinh khiết sáng lên đại diện cho bốn kì cấm đầu tiên đã hoàn thành. Có điều Lạc Y không những không thể buông lỏng chút nào mà còn càng cảm thấy phải nghiêm túc hơn nữa.

Bởi lẽ kì cấm Kết cấm cuối cùng mới là kỳ cấm quan trọng nhất, kéo dài lâu nhất. Kì cấm này thuật ngữ thật hết sức phức tạp, hô sai một chữ cũng khiến cho công sức đều tan biến hết, bản thân cũng sẽ bị cấm chế phản phệ.

Một đạo ánh sáng từ trên tay Lãnh Hàn Thần chiếu tới, hoàn mĩ bao bọc lấy bí pháp tà công. Lạc Y biết đây là phần cuối cùng của Kết cấm. Chỉ cần ánh sáng này tan đi, thì những người tu luyện bí pháp này đều bị vô hiệu hoá, mà cuốn bí pháp tà công kia cũng sẽ đi vào con đường tự hủy.

Lạc Y tâm trạng đều đã treo cao không chút nào buông lỏng, một cảm giác bất an vô cùng dâng lên mãnh liệt.

Mặt đất lúc này bất ngờ rung chuyển dữ dội, dị động này quả thật vô cùng mãnh liệt, giống như có một thứ gì đó to lớn đang từ dưới đất trời lên.

Sắc mặt Lạc Y biến trầm, rút thanh đao lớn hôm nay nàng cố tình đeo ở bên hông xuống. Nàng chia mũi đao thành một góc ba mươi độ xuống nền đất, tạo thành tư thế sẵn sàng bất kể lúc nào cũng có thể huy kiếm.

Lãnh Hàn Thần giống như không bị ảnh hưởng bởi xung quanh, vẫn tập trung niệm thuật ngữ không hề có một chút ngập ngừng.

Lạc Y trong lòng âm thầm thở phào, chỉ cần hẳn không bị ảnh hưởng thì liền không có việc gì. Nàng thật không biết thứ nàng sắp phải đối diện, sẽ là gì đây.

Lúc này, mặt tường thiết chì cứng rắn đột nhiên lồm vào một khoảng lớn. Lạc Y nhũn mày thật chặt, vật thể này lớn đến như vậy?

Một cú đấm mạnh mẽ dấn vào bức tường thiết chì, khiến bức tường ngay lập tức bị nứt ra. Vết nứt càng lúc càng lan rộng, cho đến khi một khoảng lớn thiết chì rơi xuống mặt đất tạo thành những âm thanh bén nhọn như cắt vào lòng người.

Vật thể vừa đến rất to, toàn thân lông lá màu đen nhánh vô cùng dài, nhìn không ra nó rốt cuộc là thuộc chủng loại gì.

Từ góc độ của Lạc Y, thứ duy nhất nàng có thể là hai mắt của nó đỏ như hai cục máu đông đặc, đang tròng lên nhìn vô cùng dữ tợn. Cái miệng rộng gần như bị che đi bởi lông lá đang chảy đầy nước dãi bần thiêu, hôi thối.

Đây là... Quái Yêu? Một loại ma thú hiếm tế được kêu gọi lên từ địa ngục, chúng chuyên ăn thịt người sống, bù lại sẽ trao đổi một điều kiện.

Chẳng lẽ, nhiệm vụ lần này của Quái Yêu lại là bảo vệ cuốn bí pháp Oán Linh tà công này? Vì muốn bảo vệ nó nên mới xuất hiện.

Đồng Phương Dục hi sinh đủ lớn đi!

Quái Yêu nhìn chằm chằm Lạc Y, ánh mắt dữ tợn, miệng lớn ngoác ra phát ra những thứ âm thanh ồ ồ không tài nào nghe rõ.

Lạc Y cẩn thận lùi về sau một bước, ánh mắt tràn ngập đề phòng nhìn Quái Yêu. Chỉ cần lúc này nó động thủ thì nàng cũng sẽ động thủ. Dù cho nó là quái thú của địa ngục, trình độ của nó đạt đến mức nào nàng không biết đến, nhưng nàng nhất định phải bảo vệ tốt Lãnh Hàn Thần. Giống như nhiều lần hắn đã bất chấp tất cả để bảo vệ nàng.

Quái Yêu nhìn thấy hai nhân loại nhìn thấy nó nhưng vẫn kiên trì không có ý định rời đi, thì ánh mắt càng dấy lên vẻ thị huyết điên cuồng.

Vốn lúc đầu Quái Yêu đã cảm nhận được năng lực của hai nhân loại này không tầm thường nên chỉ muốn đe dọa một chút để bọn họ biết điều bỏ đi. Chứ nếu như là những nhân loại bình thường, nó đã trực tiếp ăn sống.

Thế nhưng, dường như hai nhân loại này đang muốn khiêu chiến với giới hạn và tự tôn của nó nên mới cố tình không dời đi.

Quái Yêu nổi giận ngửa gương mặt đầy lông lá lên trời, rống to một tiếng thật dài, bàn chân lớn đập mạnh lên nền thiết chì khiến nền lại lồm xồm xuống một vũng sâu.

Trên tay Quái Yêu thô kệch vũ động, ngưng tụ ra một ngọn lửa hình chiếc lá thật lớn. Nhiệt độ của ngọn lửa này so với Hoả nguyên tố tinh khiết của nàng còn muốn nóng hơn rất nhiều. Không, phải là không biết bao nhiêu lần.

Đây là... Địa Ngục Yêu Hoả!

Lạc Y sắc mặt đã sớm ngưng trọng, tay vung ra ngưng kết thành một thủ ấn, đem Băng nguyên tố một lần lại một lần ngưng tụ lại xung quanh nàng và Lãnh Hàn Thần.

Với sức nóng của Địa Ngục Yêu Hoả lan ra, băng ngưng ra một tầng đều tan đi một lần. Lạc Y chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất là so tính thần lực.

Sử dụng Địa Ngục Yêu Hoả trụ cột phải vô cùng mạnh mẽ, tinh thần hao tổn không thể dùng từ bình thường để hình dung. Cho dù thể chất của người và yêu khác nhau nhưng nàng cũng có tinh thần lực gần như vô hạn.

Lúc này, ngoại trừ liều mạng ra Lạc Y cũng không còn cách nào khác để bảo vệ tốt cục diện.

Quái Yêu thấy Địa Ngục Yêu Hoả cũng không thể khiến hai nhân loại rút lui thì trong lòng càng thêm tức giận. Đôi mắt đỏ au nhìn vàng sáng trên quyền bí tịch đang ngày càng yếu ớt chứng tỏ đã sắp hoàn thành thì càng điên cuồng.

Từ lúc ánh mắt của Quái Yêu bắt đầu di chuyển thì Lạc Y đã biết nó muốn đánh chủ ý lên Lãnh Hàn Thần, sắc mặt càng muốn ngưng trọng thêm một tầng.

Quái Yêu thu lại Địa Ngục Yêu Hoả, nó lại mở miệng rống to một tiếng. Thân hình to lớn thô kệch nện từng bước đi về phía Lãnh Hàn Thần.

Lạc Y đem thanh đao lớn vung lên, bước lên trước trực tiếp giao chiến với Quái Yêu.

Nhưng, nàng có lẽ đã quên, Quái Yêu lớn gấp hai lần hình dáng của nàng, cơ bản là chiến đấu không cân sức.

Khuôn miệng to lớn cất lên tiếng ô ô đầy quái dị, Quái Yêu trực tiếp đem thanh kiếm cùng Lạc Y quăng đi, tiếp tục nện bước tới Lãnh Hàn Thần.

"Không..." Lạc Y quát lên một tiếng, đôi mắt đã bao hàm tơ máu "Bạch Thiên, Thiếu Tà mau ra!"

Chưa bao giờ Lạc Y thấy nguy hiểm cận kề đến vậy, cho dù công kích kia không hướng về nàng mà hướng về Lãnh Hàn Thần. Nhưng, so với việc hướng về nàng, điều ấy lại càng không thể.

Thiếu Tà và Bạch Thiên từ trong không gian bị triệu hồi đi ra. Tuy rằng đôi thú vẫn chưa lấy lại được hoàn toàn thực lực kiếp trước, nhưng hiện giờ bọn chúng là người duy nhất có khả năng ngăn lại Quái Yêu.

Lạc Y chống kiếm xuống nền thiết chi. Nàng cảm thấy nguồn năng lượng chưa luyện hoá sau khi khế ước với Bạch Thiên đang dị động, điên cuồng chạy quanh cơ thể nàng. Nguồn năng lượng lớn đi qua đến đâu, các đường kinh mạch vỡ vụn đến đó, Cái Tạo chi lực cũng nhanh chóng đem kinh mạch vỡ vụn đứt đoạn chữa lành.

Nguồn năng lượng nhanh chóng tụ về đan điền, dần dần khuếch tán ra bốn phía.

Không xong!

Nàng muốn thăng cấp!

Lạc Y nhanh chóng đảo mắt nhìn Bạch Thiên và Thiếu Tà hợp lực lại đã ngăn được tấn công của Quái Yêu thì âm thầm thở phào. Nàng phải sớm rời khỏi đây trước khi nghi thức thăng cấp diễn ra, nếu không mức độ chấn động do thăng cấp Tôn Giả gây ra sẽ làm ảnh hưởng đến Lãnh Hàn Thần.

Không gian nhất định sẽ sụp đổ!

Một vòng ôm ấm áp bất chợt đem nàng bao bọc. Từng vụn giấy từ bí pháp tà công bay toán loạn trong không khí chứng tỏ Lãnh Hàn Thần đã hoàn thành cấm chế.

Quái Yêu thấy quá trình đã hoàn thành cũng không tiếp tục ở lại. Thân hình cực mịch nhanh chóng chạy khuất khỏi mắt mọi người lặn xuống mặt đất.

Lãnh Hàn Thần đem kiếm trên tay Lạc Y quăng cho Thiếu Tà và Bạch Thiên. Tiện thể giao cho bọn họ một gói dược đi hạ vào những người có liên quan đến hoàng quyền Huyền quốc.

Trúng dược này đầu óc sẽ trực tiếp biến ngu, hần cũng muốn xem Huyền quốc còn có thể gây ra thứ sóng gió gì.

Sau khi cất đặt xong xuôi, Lãnh Hàn Thần nhanh chóng ôm lấy Lạc Y dùng Lịch Không Gian rời đi. Hần nhận ra nàng đã sắp không kiên trì nổi.

Lãnh Hàn Thần vốn định gọi Nhân ra để mở đường đến Ôn Đạo, nhưng Lạc Y đã ngăn hần lại. Khoé môi nàng mấp máy phát ra hai chữ nhỏ như muỗi kêu.

"Không kịp..."

Oanh!

Tấn chức của giai cấp tôn giả vô cùng oanh động, trực tiếp đem một mảnh lớn sơn mạch san thành bình địa, ma thú trong sơn mạch đã sớm chạy tan tác.

Lạc Y nhẹ thở ra một ngụm trọc khí, vừa rồi phải cố gắng kìm nén thăng cấp khiến cho nàng trực tiếp tiến giai đến Tôn Giả sơ kì trung giai, bây giờ tự động cảm thấy rất mệt mỏi, liền dựa vào lòng Lãnh Hàn Thần ngủ say.

Lãnh Hàn Thần sững nình vuốt ve gương mặt vì mệt mỏi ngủ say của Lạc Y, âm thầm ăn trộm một chút đậu hũ của nàng rồi dùng Lịch Không Gian trở về.

Sau khi hai người rời đi không lâu, rất nhiều Tu Luyện Cường giả từ phụ cận tìm đến. Bọn họ trần trối nhìn một mảnh sơn mạch cây cối đều đổ rạp không khỏi hít một hơi.

Ai mà thăng cấp dữ dội đến như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Kết Cục Của Đông Phương Lam Hân

Đêm khuya vẫn yên ắng, tĩnh mịch như cũ. Nhưng trong không gian yên ắng đó vẫn có bao nhiêu thứ đang rục rịch tiến hành.

Lãnh phủ hoa lệ vàng son hôm nay được đồ ngọp một góc trời.

Một đám người, dẫn đầu là Lãnh Dật Triết đang gấp rút tiến về phía viện từ đường gia chủ mẫu Lãnh gia, đồng thời cũng là Huyền quốc nữ nhân đại danh đình đình Vĩnh Nghi công chúa - Đông Phương Lam Hân.

Đông Phương Lam Hân lúc này vẫn không hề hay biết bên ngoài đang dị động vì mình. Nàng ta đang vô cùng mệt mỏi, thoát lực nằm trên ghế quý nhân một chút cũng không buồn động dậy.

Trong phòng Đông Phương Lam Hân đều là vật quý được trưng bày vô cùng tinh xảo. Nhưng đa phần đều đã vỡ nát thành từng mảnh nhỏ an vị trên nền đất.

Tất cả đều là vì trưa nay, lúc bắt đầu bồi thuốc, trên mặt đã trở nên càng mẫn cảm ngứa ngáy. Trong cơn điên cuồng khó chịu Đông Phương Lam Hân không những tự hành hạ bản thân mình mà còn nổi lên tính khí đập phá khắp phòng. Hành động này của nàng ta khiến tất cả nữ tỳ hầu hạ tại Vĩnh Nghi viện đều sợ hãi không dám thở mạnh. Chỉ sợ lỡ vô tình gây ra tiếng động nhỏ cũng sẽ khiến chủ mẫu biến thái chĩa mũi dùi về phía mình.

Lấy tính cách bệnh hoạn của chủ mẫu, bọn họ thật sự chịu đựng không nổi.

A Lam thấy Đông Phương Lam Hân đập đồ một mội đã không dậy nổi liền nghiêm nghiêm cẩn cẩn đứng ở một bên hầu hạ. Bộ dạng này dù nhìn thế nào cũng thấy nàng ta là người trầm ổn, khí khái, trung tâm như một.

Bất quá, nếu cẩn thận để ý một chút sẽ thấy đầu nàng ta hơi cúi, trong đôi mắt như hồ thu tĩnh lặng loé ra tia thiếu kiên nhẫn và chán ghét thật sâu.

Đây chính là kiểu người bằng mặt mà không bằng lòng đâu!

A Lam cúi đầu đứng quy củ hầu hạ bên người Đông Phương Lam Hân. Bàn tay trái được nàng ta cẩn thận giấu ở sau lưng. Từng ngón tay xinh đẹp đang tự ép mình nắm thật chặt nhưng vẫn không ngăn cản được một dòng máu tươi diễm dứa huyết tinh uốn lượn từ trong lòng bàn tay theo đường kẻ hờ năm ngón tay rờn rờn rơi xuống mặt đất.

Con đau bởi da thịt bị đồ vật cùn cật sâu so với bị một con dao sắc chém xuống càng muốn đau đớn hơn rất nhiều. A Lam trong lòng thầm hận Đông Phương Lam Hân, hung hăng nguyên rửa nàng ta mau chết sớm hàng vạn lần.

A Lam đâu hay biết, điều nàng đang nguyên rửa đã sắp ứng nghiệm thành sự thật. Có điều, đám cháy lớn lần này còn muốn cháy lan sang đầu nàng nữa. Lúc đó, cho dù nàng có muốn hối hận thì cũng đã quá muộn.

"Tiếng ồn gì vậy?"

Con ngứa trên mặt Đông Phương Lam Hân không chút nào giảm đi. Nó vẫn luôn hành hạ nàng, thậm chí còn có xu hướng lan rộng khắp người. Vậy nên, cho dù trong người đã sớm một mội muốn chết nhưng cũng như cũ không cách nào ngủ say nổi.

Nàng chính là bị tiếng ồn ào càng lúc càng gần đánh tỉnh dậy.

A Lam tại góc Đông Phương Lam Hân không thấy, ám trường liếc nàng ta một cái. Nhưng ngoài mặt vẫn dùng giọng điệu mềm nhẹ, ôn nhu, cung kính cúi đầu trả lời.

"Hồi công chúa, người để A Lam ra ngoài dò la một chút!"

"Đi đi!"

Đông Phương Lam Hân suy yếu nói.

Đáng ra nàng ta định khoát tay để A Lam lui, nhưng lại nhận ra rằng mình một chút sức lực đó cũng không có nên đành phải gắng gượng nhếch nhếch môi.

A Lam nhận được cho phép của Đông Phương Lam Hân thì liền xoay người bước nhanh ra ngoài. Thật ra là nàng không phải muốn đi dò la tin tức gì đó giúp Đông Phương Lam Hân. Chẳng qua là muốn mượn cơ hội này đi xử lý vết thương trên tay bị mảnh sứ cắt trúng mà thôi.

A Lam nhìn bàn tay máu thịt nhầy nhụa, máu trên vết thương đã sớm đông lại vón thành từng cục đen đen tím tím trên vết thương, thì đôi mắt phẳng lặng càng muốn sâu hơn. Từ chán ghét ban đầu đã muốn biến thành hận thù.

A Lam nghiêng rặng treo treo, nghĩ đến vừa rồi Đông Phương Lam Hân điên cuồng ném vỡ cái bình cổ. Nếu đó là cái bình bình thường, thì nàng không phải lo lắng. Vì tính Đông Phương Lam Hân vốn xấu, một ngày nàng ta nổi điên ném vỡ vài món đồ cũng không ảnh hưởng. Nhưng thứ nàng ta ném lại có tình là chiếc bình cổ đại diện cho thân phận công chúa Huyền quốc.

Cái bình đó vô cùng quý giá, nếu để quốc quân biết có lẽ sẽ không trách tội Đông Phương Lam Hân mà toàn bộ đổ dồn lên đầu nàng. Chuyện đến nước như vậy, cho dù nàng có mười cái mạng cũng không đền nổi.

Lúc đó, trong lúc bối rối, nàng đã cúi xuống định nhặt lấy mảnh vỡ. Ai ngờ lại chạm phải nọc Đông Phương Lam Hân, nàng ta thẳng chân đạp vào bàn tay nàng, khiến cho mảnh sứ cứ như vậy cắt sâu vào lòng bàn tay.

A Lam thống hận tràn ngập mà không dám phát tiết, chỉ muốn sớm đi ra khỏi không gian này. Chính là, nàng chưa kịp đi ra ngoài thì đã bị một đoàn người bắt ngờ ập vào Vĩnh Nghi viện ép ngược vào phòng.

A Lam giật mình bị dồn lùi từng bước. Đợi đến khi nàng ta hồi thần mới nhận ra người đi đầu đoàn người cản theo đuốc đỏ, trưng bày bộ dáng hung thần ác sát kia chính là Lãnh Dật Triết.

A Lam vốn đã quen với hình tượng Lãnh Dật Triết nhu nhược yếu đuối. Bây giờ đột nhiên nhìn hấn cường thế như vậy có chút không quen. Khoé môi

run rẩy khắp mấy mũi mới được hai từ.

" Gia... Gia chủ?"

Đông Phương Lam Hân nằm trên ghế, vừa nghe thấy A Lam gọi hai tiếng " gia chủ " liền theo bản năng gượng dậy. Không biết lấy sức lực từ đâu ra, nàng ta dùng tư thế nhu nhược, suy yếu nhất bước tới trước mặt Lãnh Dật Triết. Đem dáng người kiều mị dán vào trên người hắn, ní non mang theo uất ức tố giác.

" Lão gia, người phải làm chủ cho thiếp thân a. Hôm qua thiếp thân thương Thần nhi từ nhỏ tang mẹ, đến tuổi này còn phòng không lẻ bóng một mình, làm chủ muốn giúp Thần nhi nạp vài thiếp. Ai ngờ Thần nhi không những không cảm tấm lòng của thiếp thân mà còn dung túng người ngoài làm mất mặt mũi của thiếp thân. Lão gia, ngài phải đòi lại công đạo cho thiếp thân, nếu không thiếp thân thật không còn mặt mũi nào mà sống tiếp được nữa!"

Đông Phương Lam Hân dựa vào người Lãnh Dật Triết, bộ dáng đứng là điềm đạm đáng yêu, nhưng đôi mắt lộ ra ánh sáng ác độc. Nàng ta không tin, Lãnh Dật Triết không bị mê hoặc.

Lúc đó, nàng sẽ khiến hắn trừng trị nữ nhân đáng chết kia, đồng thời phải đưa đẩy tước đi quyền lợi Thiếu chủ của Lãnh Hàn Thần.

Để xem sau này bọn họ lấy cái gì kiêu ngạo, lấy cái gì đấu với nàng!

Đông Phương Lam Hân cay độc tương tượng. Nàng ta một chút cũng không nhìn ra Lãnh Dật Triết khi cúi xuống nhìn nàng ta, ánh mắt đều là chán ghét.

Đúng! Chính là chán ghét mà không phải mất kiên nhẫn. Trong mắt của Lãnh Dật Triết, Đông Phương Lam Hân không hề đáng để hắn kiên nhẫn.

A Lam đứng bên ngoài nhìn vô cùng rõ ràng biểu cảm của Lãnh Dật Triết, lại nhìn những kẻ cảm được lạnh lùng đứng ở phía sau thì nội tâm càng thêm lạnh lẽo. Một nỗi dự cảm bất hảo trào lên khiến nàng theo bản năng muốn chạy trốn nhưng nàng biết giờ nàng có muốn cũng trốn không nổi.

Nàng không biết tại sao Lãnh Dật Triết lại hùng hổ đến đây như vậy. Lẽ nào hắn đã biết sự thật một số chuyện xưa?

Không, không thể!

Hắn không thể nào biết nhưng hắn là muốn làm gì đây? Chẳng lẽ hắn không biết Đông Phương Lam Hân và nàng tuy ngụ tại Lãnh gia nhưng nguồn gốc vẫn là từ hoàng tộc Huyền quốc a!

Hắn chắc chắn không dám trở mặt với Huyền quốc! Chắc chắn là như vậy.

A Lam trong lòng không ngừng tự an ủi mình, nhưng những chuyện sắp diễn ra khiến nàng biết nàng đã lầm, thật sự đã lầm!

Lãnh Dật Triết cúi đầu, tay nâng lên khẽ đẩy khiến Đông Phương Lam Hân không kịp hiểu chuyện gì đã ngã phịch trên nền lạnh băng.

Nàng ta ngơ ngác ngẩn đầu nhìn Lãnh Dật Triết. Mắt đều đã trợn thật lớn.

Đến lúc này nàng ta mới phát hiện không khí có điểm không bình thường. Không chỉ là sự hiện diện của đám người đứng sau mà Lãnh Dật Triết cũng không thích hợp. Hắn vẫn là một dạng tuần tú tuyệt luân kia, nhưng từ khí chất đến hơi thở đều lộ ra quý khí cùng cường đại ép xuống khiến nàng ta muốn không thở nổi.

Đông Phương Lam Hân trong lòng nghi hoặc nhưng không dám biểu lộ. Cố gắng dùng giọng điệu mềm mại đánh tỉnh Lãnh Dật Triết.

" Lão gia? Tướng công à?"

Lãnh Dật Triết nhếch lên khoé môi mỏng, tà tử không kém Lãnh Hàn Thần. Nụ cười rõ ràng câu nhân, nhưng ẩn giấu trong đó là sát khí bức người.

Lãnh Dật Triết nhìn Đông Phương Gia Hân giống như nhìn người chết, lười biếng mà tà ác nói.

" Ngươi không còn mặt mũi sống tiếp à?" Lãnh Dật Triết có tình ngập ngừng một chút, chờ biểu tình Đông Phương Lam Hân hiện ra đông cứng, căng thẳng rồi mới nói tiếp " Vậy... Ngươi... Đi... Chết... Đi!"

Từng chữ từng chữ nhẹ nhàng từ miệng Lãnh Dật Triết tuôn ra, thành công khiến Đông Phương Lam Hân hoảng sợ cực độ. Đến mức nàng ta quên cả giả trang yếu đuối, vô hại, gằm lên.

" Ngươi đang nói gì vậy? Ngươi có biết ta là ai không?"

Lãnh Dật Triết không buồn nhìn Đông Phương Lam Hân, quay đầu nói với người đằng sau.

" Nghe không? Vĩnh Nghi viện không cần thận bốc cháy, chủ mẫu cứu không kịp chết cháy. Nha hoàn hầu cận A Lam không có mặt cứu chủ vô cùng hối hận, đau lòng nhảy xuống giếng tự vẫn!"

" Rồi!"

Người đằng sau lập tức ứng thanh. Ngay lập tức hai người tiến đến đem A Lam còn đang ngơ ngác một bên ra ngoài. Đến khi nàng ta hồi thần định hét lên thì đã bị đẩy xuống nước giếng lạnh băng vĩnh viễn lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đông Phương Lam Hân đầu tiên là hoảng sợ nhìn hai người đem A Lam đi, lại thấy đám người còn lại chất củi và dầu hỏa xung quanh viện thì càng loạn, điên cuồng gào thét.

"Ta là Huyền quốc công chúa, Lãnh Dật Triết, ngươi dám giết ta sao?"

Lãnh Dật Triết vẫn thờ ơ.

Đông Phương Lam Hân tâm hoảng ý loạn, không còn thời gian quan tâm đến mặt mũi. Dùng tất cả sức lực ôm lấy chân Lãnh Dật Triết, đôi giọng mềm nhẹ, van lơn.

"Lão gia, lão gia, ta sai... Ta sai rồi! Lão gia, ngài tha... Tha cho ta đi! Ta không muốn chết! Lão gia, ta đã sinh cho ngài hai đứa con gái xinh đẹp biết nhường nào a? Là Vũ Nhi, Mị nhi a! Lão gia..."

Đông Phương Lam Hân còn muốn nói nữa nhưng cảm đã bị Lãnh Dật Triết bóp chặt đau đớn, ép nàng ta đến há miệng cũng khó chịu chứ đừng nói đến nói chuyện.

"Trên đời này người duy nhất có thể sinh con cho ta chỉ có duy nhất một mình Hân nhi. Còn ngươi?" Lãnh Dật Triết cười rộ lên "Ngươi không xứng! Ngươi chẳng lẽ không nhận ra mùi hương trên người ta so với mùi của ông lão hốt phân đã gần sáu chục tuổi có gì khác nhau sao?"

Đông Phương Lam Hân tròn to mắt. Nàng ta đột nhiên nghĩ đến mỗi khi "Lãnh Dật Triết" vào phòng liền tắt đèn.

Hoá ra, người cùng nàng ta vài lần lại là ông lão hốt phân gần sáu mươi tuổi?

Dòng máu hoàng gia tự tôn cao quý của Đông Phương Lam Hân nghe tin này bị đá kích muốn phun ra. Nhưng nhìn thấy lửa đã muốn bén vào trong nàng lại không có thời gian mắng chửi. Chỉ cố gắng thay đổi ý định của Lãnh Dật Triết.

"Lão gia, ngài không yêu ta cũng được, nhưng ngươi phải nể tình ta từ sau khi Hân tử ti mất đi đã ở bên người ngài hầu hạ, chăm sóc..."

Không nói thì thôi, đã nói, ánh mắt của Lãnh Dật Triết lại vẫn lên tia thị huyết kinh người. Hắn giơ chân đá Đông Phương Lam Hân văng ra xa, va đập vào ghế quý nhân. Trước khi nàng ta ngất xỉu còn nghe được âm thanh hận thù của Lãnh Dật Triết.

"Ngươi đừng tưởng ta không biết trước đây ngươi đã làm gì. Vì muốn gả vào Lãnh gia, ngươi nhân lúc nàng đi lễ Phật, nhân tâm mưa chuộc tỳ nữ bên người Hân nhi dùng mọi lừa dối muốn thiêu chết nàng. Nếu không phải trước khi đi nàng khuyên ta vì đại cục, thì ta dù lật trời cũng phải bắt Huyền quốc trả giá. Hôm nay ta muốn bắt ngươi phải chết giống như Hân nhi, bị lửa thiêu đau đớn mà chết. Ngươi không thể trách ta, chỉ trách ngươi quá ác độc. Vũ Nhi, Vũ Mị đều đổi thành họ Lăng của cha ruột, ta đem bọn chúng biến ngốc an an ổn ổn sống đến cuối đời!"

Lãnh Dật Triết xoay người, lãnh liệt rời đi.

Một ngọn lửa bùng lên, lan khắp Vĩnh Nghi viện. Đông Phương Lam Hân dùng toàn bộ giây phút tỉnh táo cuối cùng để mặc niệm hai chữ "hối hận" nhưng tất cả đã quá muộn màng.

Hôm sau, thành Bạch Vĩ đồn thổi tin tức Lãnh Phủ nhiều nơi bị bốc cháy. Trong đó Vĩnh Nghi viện chủ mẫu không may thiệt mạng, nha hoàn thân cận vì không cứu được chủ hối hận tự vẫn. Hai nữ nhi cũng vì quá thương tâm đồng loạt hoá ngọc, liền được đưa đi đền trang điều dưỡng. Ngoài ra còn có Lãnh gia chủ vì quá thương tâm cho số mạng những nữ nhân bên cạnh mình, quyết định từ nay về sau không tiếp tục lập thế.

Tuy sự tình không biết có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả, nhưng cũng đủ trở thành tiêu điểm của trà dư tửu hậu suốt một thời gian dài.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Trở Về Thành La Viễn. Đấu Đan?

Chương 105:

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần rời khỏi Bạch Vĩ thành trở về thành La Viễn. Họ quyết định sẽ ở lại thành La Viễn cho tới ngày tiến nhập vào Thánh Điện.

Bây giờ Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đều không cần phải nhờ Dạ hay Nhân chờ nữa mà thường trực tiếp dùng bí pháp Lịch Không Gian mà đi.

Ban đầu khi mới đột phá tầng một Lịch không Gian, cùng lắm bọn họ chỉ có thể di chuyển trong phạm vi một hoặc vài trượng đồ lại, nhưng sau quá trình tập luyện lại trở nên ngày càng thuần thục. Chỉ cần không gian không đặt cấm chế họ hoàn toàn có thể di chuyển khoảng một trăm trượng đồ lại.

Cái này thật tiện lợi không ít!

Có điều, đạo này Lạc Y đang bị đá kích nghiêm trọng. Rõ ràng là nàng tu luyện Lịch Không Gian trước, cũng ngộ ra tầng một trước, nhưng hôm qua Lãnh Hàn Thần cư nhiên đột phá tầng hai kiến tạo không gian. Hắn giờ đã có thể nén không khí tạo thành một cái lồng nhỏ cỡ như nàng làm nàng ghen tị muốn chết.

Nàng cũng muốn đột phá a!

Về tới sơn mạch ma thú thành La Viễn, Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đi bộ vào thành. Nàng không muốn để cho người khác thấy hai người đột nhiên biến mất hay đột nhiên xuất hiện một chút nào.

Hôm nay đường của thành La Viễn lại không có một bóng người.

Lạc Y nghi hoặc nhìn Lãnh Hàn Thần. Lần trước trong khi nàng và Lãnh Hàn Thần trở về cũng vắng lặng như vậy.

Không thể nào trong sơn mạch lại muốn xuất hiện thêm một Lôi Hồ được a!

Khó khăn lắm, Lạc Y mới nhìn thấy một người đi vụt qua, nhưng người này cũng đang vội vã vụt qua hai người.

Lãnh Hàn Thần mau tay giữ người lại. Đó là một nam tử tuổi không lớn lắm, chắc chỉ chưa tới ba mươi. Hắn bị Lãnh Hàn Thần giữ lại có vẻ rất không hài lòng. Thế nhưng hắn còn chửi mắng gì đó thì bị uy áp của Lãnh Hàn Thần ép xuống khiến cho gương mặt lập tức tái xanh như tàu lá, lắp bắp sợ hãi.

"Đại... Đại hiệp..."

Lạc Y nhìn nam tử đã sợ hãi muốn chết liền phì cười liếc nhìn Lãnh Hàn Thần một cái rồi ra mặt giải vây.

"Xin hỏi vị bá tánh này làm sao mà vội vã như thế này a?"

Lạc Y vừa cất lời, nam tử liền chuyển ánh mắt sang nhìn nàng. Chỉ thấy nữ tử vận bạch y trắng muốt hiển lộ dáng người xinh đẹp, xuất trần. Gương mặt bị che bởi một tầng lụa mỏng, không nhận rõ dung nhan, nhưng mắt hạnh kia thật là đủ mê diệu khiến người ta như bị hút vào.

Đẹp quá a!

Nam tử dù sao tuổi cũng không lớn, nhìn thấy cô nương xinh đẹp hiển nhiên cảm khái. Bất quá hắn còn chưa kịp cảm khái thì tay đã bị bóp muốn gãy, sát khí trên người bị ép xuống càng nặng khiến hắn ho khụ khụ vài tiếng vội vàng thu lại tầm mắt.

"A, hình như cô nương là tiểu thư Âu Dương gia?"

Nam tử không dám chắc chắn nhưng hắn nhớ từng nhìn thấy tiểu thư Âu Dương gia mang sa che mặt một lần. Hình ảnh đó xinh đẹp tuyệt luân nên đặc biệt có ấn tượng.

Lạc Y hơi ngần người vì thấy mình mang sa che mặt mà vẫn bị nhận ra, nhưng nàng cũng không kịp thắc mắc gì chỉ gật gật đầu.

Nam tử thấy Lạc Y gật đầu thì mang theo vẻ mặt quả nhiên. Bất quá hắn đổi sắc ngay lập tức.

"Âu Dương tiểu thư mới trở về nên không biết, tiểu thư mau đến đài giao đấu a! Âu Dương tiểu thiếu gia đang đấu đán với người ta!"

Hửm?

Đấu đán? Kỳ Phong đấu đán?

Lạc Y giật mình, quay sang nhìn Lãnh Hàn Thần hai người vội vàng dùng Lăng Thiên bộ pháp rời đi nhanh như một con gió.

Nam tử bá tánh đứng nhìn khoảng không trống rỗng phía trước, lại nhìn bàn tay bị bóp đau muốn gãy, cảm xúc vẫn còn hiện hữu chân thật mới tin là vừa nãy ở đây thật sự có người. Trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng, cường giả a!

Đài giao đấu thành La Viễn hôm nay thật đông đúc. Lượng người này so với lượng người của đại hội so đấu tam gia tộc một năm trước còn muốn nhiều hơn.

Thật ra cũng không có gì lạ, so đấu tam gia tộc là đại hội thường niên, nhưng so tài đấu đán thì hi hữu mới gặp qua một lần. Đó là chưa kể đến giá trị của đán được ở Apollo đại lục đã nâng danh dự của Luyện Đan sư lên hàng thứ ba chỉ sau Triệu Hồi sư và Thuần Thú sư.

So đấu giữa hai luyện đan sư, nói thế nào cũng vô cùng phấn khích a!

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần lướt qua đoàn người, chính xác tìm đến vị trí của người Âu Dương gia.

Lúc này, gia gia, phụ Thân và mẫu thân đều đang mang vẻ mặt vô cùng lo âu nhìn Kỳ Phong.

Kỳ Phong giờ đã mang vóc dáng một thiếu niên, gương mặt đã bớt đi rất nhiều nét trẻ con. Thế nhưng, vẻ rụt đầu rụt cổ của hắn khi đứng trước mặt trưởng bối làm người ta thấy có chút buồn cười.

Lạc Y chưa từng biết đến Kỳ Phong lại có thể luyện đan. Ít nhất là kể từ khi nàng rời đi vài tháng trước, hắn vẫn chỉ là một ma vũ song tu không biết một chút gì về đan pháp.

Trong vòng vài tháng khó có thể học xong thuật luyện đan, trừ phi là có kì ngộ!

Lạc Y nhếch môi, xem ra đúng là có kì ngộ. Trong nhận thức của nàng Kỳ Phong dù có tính cách hơi trẻ con, nhưng lại không phải người tùy tiện. Hắn dám nhận lời thách đấu, chứng tỏ hắn thật sự biết luyện đan.

Mọi người vẫn đang mãi nhìn Kỳ Phong nên không phát hiện Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Cho đến khi Ngạn Hữu vô tình nhìn thấy hai người.

"A? Kia có phải Lạc Y tí tí và Lãnh ca ca?"

Lời nói của Ngạn Hữu tuy không lớn nhưng vẫn đủ khiến gia gia, phụ thân và mẫu thân chú ý.

"A? Tiểu bảo bối?"

Gia gia chớp chớp mắt, nhanh chóng nhận ra người đằng sau sa che mặt đúng là Y Y liền mở đầu gọi.

Lạc Y nở nụ cười, kéo tay Lãnh Hàn Thần tiến về chỗ Âu Dương gia. Bất ngờ lúc này, nàng cảm nhận được ánh mắt đầy địch ý chiếu về phía hai người.

Lạc Y nhú nhẹ chân mày, chính xác quay đầu lại, cùng ánh mắt đầy địch ý đối đầu nhau trên khoảng không.

Chủ nhân ánh mắt địch ý kia là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi, gương mặt xấu xí, bặm trợn, mắt hẹp như hồ li, cả người toả ra hơi thở gian trá mãnh liệt.

Nam tử thấy Lạc Y quay đầu lại nhìn mình thì vô cùng ngạc nhiên, ngốc trệ ngẩn ra một lúc trước dung nhan của nàng. Sau đó trên đôi môi dày nhếch lên một nụ cười vô sỉ bao hàm ý xấu muốn nhúng chàm.

Lạc Y khẽ hừ một tiếng, không thèm để tâm đến hắn, trực tiếp tiến về chỗ đứng của Âu Dương gia.

Nếu nàng đoán không lầm, hắn chính là người đã thách đấu luyện đan với Kỳ Phong.

Thật không biết lượng sức!

Lãnh Hàn Thần cũng bước đi theo nàng, nhưng ánh mắt tà mị của hắn lại dừng trên nam tử kia bao hàm sát ý lạnh liệt.

Dám dùng ánh mắt bắn thiu đó nhìn nương tử nhà hắn? Muốn chết!

"Y Y, Lạc Kiến không về cùng con sao?"

Bình thường mỗi lần Y Y được trở về đều có Lạc Kiến đi cùng, lần này lại đột nhiên không thấy khiến mọi người không khỏi thắc mắc.

"Con được đặc cách trở về nhà trước kì đến Thánh Điện. Đại ca phải ở lại học viện học hết học kì a!"

Lạc Y vừa trả lời vừa nhìn Ngạn Hữu và Kỳ Phong. Trong đôi mắt là một mảnh nghi hoặc.

Làm thế nào mà nàng cảm nhận được năng lực của hai người này đều đã tấn giai lên cấp chín hậu kì đỉnh phong? Hơn nữa trên người Kỳ Phong phảng phất mùi được thảo, còn Ngạn Hữu lại có hơi thở cường đại của ma thú.

Chẳng lẽ một người trở thành Luyện dược sư, một người lại trở thành Triệu Hồi sư?

Lãnh Hàn Thần dường như cũng để ý đến điểm này. Khi hai tầm mắt giao nhau, nghi hoặc đã biến thành khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Người Khẳng Định Muốn Đấu Đan?

"Gia Gia, phụ thân, mẫu thân, Ở nhà đã xảy ra chuyện gì vậy a?"

Lạc Y quét mắt nhìn toàn thể mọi người, cho đến khi ánh mắt dừng lại trên người Kỳ Phong.

Kỳ Phong rụt cổ lại, cười hề hề với Lạc Y, triệt để giả ngu.

Gia gia trừng mắt, hai hàng lông mày bạc rậm xéch lên một góc, liếc nhìn Kỳ Phong một cái, trong cổ họng phát ra tiếng hừ khê.

"Còn không phải tên nhóc không chịu an phận này tùy tiện đi thách đấu với người ta sao?"

"Gia gia, con chỉ nhận lời..." Kỳ Phong buộc miệng nói, nhưng nhìn thấy gia gia trợn mắt lại sợ hãi nín mồm lại không dám hé ra nửa lời.

Phụ thân bất đắc dĩ thở dài. So với gia gia lão ngoan đồng, phụ thân vẫn là người nghiêm túc, thấu triệt hoàn cảnh hơn hẳn.

Ông biết rõ chuyện nào đến thi đấu lời dài thì nghiêm trọng cỡ nào. Đó là danh dự của một tu luyện giả a!

Muốn ông không lo lắng cũng là vô pháp đi!

"Phong nhi hẳn đột nhiên lại có hứng thú với luyện đan thuật. Giờ đã luyện ra được Thượng Phẩm đan dược cấp ba. Chính là hẳn muốn mua một cây Quỷ Tây về luyện thuốc. Nhưng thảo dược này vẫn là thảo dược hiếm có, ở La Viễn thành chỉ xuất ra duy nhất một cây. Ngẫu nhiên lại có một Luyện Dược sư ngoại lai cũng đồng thời muốn cây Quỷ Tây kia. Phong nhi không đáp ứng, chuyện chính là vậy..."

Quỷ Tây?

Lạc Y nhíu nhíu chân mày. Thật ra Quỷ Tây cũng không phải thảo dược hiếm có gì. Chẳng qua ở thành La Viễn thì hơi khó tìm một chút. Chính là Quỷ Tây là thảo dược ưa hạn, trồng ở trên đất tối xấp màu mỡ như ở La Viễn thành lại không muốn phát triển. Thường tại các dược phòng vẫn có nhập Quỷ Tây từ bên ngoài vào, nhưng vì thành La Viễn không trồng được nên hay bị các chủ dược đè ép giá.

Hoá ra hai người lại chỉ vì tranh một cây Quỷ Tây mà nháo sự đến trên lời dài. Chỉ sợ đã lên lời dài, đặt cược cũng không đơn giản như vậy!

Nếu như thật sự chỉ vì Quỷ Tây, Lạc Y tùy tiện phát tay cũng ra mấy chục cù đầu.

Chung quy là Kỳ Phong hẳn vẫn là đứa trẻ chưa lớn, quá bốc đồng đi!

"Phong nhi, để nói xem trừ Quỷ Tây ra, hai người các ngươi còn muốn đặt cược cái gì?"

Lạc Y liếc mắt nhìn Kỳ Phong một cái khiến hắn rùng mình lùi về sau một bước. Trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng, hẳn đã cố tình giấu gia gia, phụ thân, mẫu thân, thế nhưng vẫn bị tí ti phát hiện ra.

Quả nhiên ba vị trưởng bối vừa nghe Lạc Y hỏi mắt đều đã muốn trợn trắng. Đến cả mẫu thân hiền huệ cũng bị chọc giận đến đỏ bừng mặt.

Gia gia là người dẫn đầu đem tai Kỳ Phong đều nhéo lên, hai hàng chân mày đều muốn dựng ngược.

"Ngươi còn không mau khai ra toàn bộ?"

Kỳ Phong ôm hai vành tai bị đau, thống khổ la lên oái oái so với lợn bị chọc tiết cũng không sai biệt lắm.

"Gia gia, gia gia trước bình tĩnh..."

Lạc Y nhìn cảnh này liền biết Kỳ Phong vẫn còn chưa đem toàn bộ chuyện nói ra. Hẳn là chuyện thực không đơn giản!

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh Lạc Y, một bộ dáng giống như người ngoài cuộc xem diễn. Từ đầu đến cuối vẫn chuyên tâm nghịch ngợm những lợn tóc mềm mại của nàng.

Ừm! Hình như dài hơn một chút, cũng mềm hơn a!

Lạc Y đối với Lãnh Hàn Thần không chút nào để ý hoàn cảnh xung quanh đã muốn học thành thói quen. Tính cách người này bình thường chính là nói gì nghe nấy, nhưng nếu nàng dám miễn đi một phần phúc lợi của hắn, hắn còn không nổi tính trẻ con đi đánh lén nàng mỗi đêm khuya... Mới là lạ!

Chuyện này tuyệt đối không tốt!

Lại nói tới Kỳ Phong đứng giữa ba đạo ánh mắt trừng trừng, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu, đem mọi chuyện lí nhí nói ra.

"Ngoài thua cược Quỷ Tây ra, còn có... Còn có..."

"Còn có cái gì?" Gia gia bắt mắt, thiếu kiên nhẫn với Kỳ Phong áp ứng mãi không nói ra lời.

"Còn có cược mười lăm viên đan dược tứ cấp, và làm sai vặt cho hắn..."

"Ngươi cái hỗn tiểu tử... Ta liền đánh chết ngươi... Chuyện như vậy ngươi cũng dám cựa..."

Gia gia nộ khí xung thiên, Kỳ Phong hoảng sợ ôm đầu.

"Gia gia, nhưng hần khích Phong nhi a. Hần nói Âu Dương gia chẳng qua có tiếng không có miếng, nói tí ti là phế vật..."

Kỳ Phong trong miệng thút thít nói ra. Hần chính là nghe người ta sỉ nhục tí ti nên mới tức giận đáp ứng tới.

Vốn tưởng là lần này chắc chắn bị ăn đánh, không nghĩ xung quanh trở nên yên lặng một mảnh.

Kỳ Phong ngu ngơ ngẩn đầu, chỉ thấy gia gia, phụ thân, mẫu thân đều đã muốn thay đổi hình dáng hung thần ác sát. Gia gia còn trực tiếp xắn lên tay áo, râu bạc đã vênh ngược đầy ngạo khí.

"Dám đem bảo bối lão tử chửi mắng, lão tử đi lột da hần!"

Lạc Y vốn nghe đến hai từ phế vật, trong lòng đã cực kì khó chịu. Nghĩ đến Âu Dương Lạc Y trước đây thân thể yếu đuối, bị mọi người khi nhục chung quy vẫn không tiếp nhận được.

Nhưng khi nàng thấy gia gia, phụ thân, mẫu thân bảo vệ mình như vậy vẫn thấy lòng thật ấm áp.

Nàng cũng không cần quan tâm đến người ta nghĩ gì, quan trọng nhất là nàng được mọi người ủng hộ, đặt ở đầu trái tim mà yêu thương, thế là đã đủ.

Kỳ Phong nhìn cục diện biến hoá bất ngờ không khỏi thở ra một hơi.

Vuốt vuốt ngực, đem quả tim sợ hãi muốn ngừng đập trấn áp đi xuống, trong lòng hần lúc này dâng lên một trận đắc ý. Quả nhiên a, lửa mà bén đến tí ti thì đều bị dập tắt hoàn toàn.

Ai bảo tí ti là tôn nữ duy nhất sau hơn một trăm năm qua mới xuất hiện đâu! Là bảo bối đó!

Hắc hắc.

Trong đầu Kỳ Phong lúc này dựng lên suy nghĩ, nếu sau này hần lỡ may gây chuyện có phải nên đem tí ti thành lá chắn hay không đây?

Kỳ Phong vừa suy nghĩ đến đó, trong không khí lan toả một hơi thở lạnh giá cường đại làm hần co người lại, rung mình vài cái.

Lãnh Hàn Thần bình thường đã mang khí chất tà mị, âm lãnh. Thế nhưng bây giờ trong đôi thủy mâu từ sắc lại phảng phất đàng đàng sát khí giống như muốn giết người khiến cho không khí xung quanh đều hạ xuống âm độ.

Những bá tánh đứng gần bọn họ cũng cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng lui ra xa mười mấy thước mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Kỳ Phong cứ nghĩ tí ti phụ biết đến suy nghĩ trong lòng hần, liền đem ý nghĩ vừa nhen nhóm lên ngâm vào nước nóng.

Đùa! So với gia gia nổi giận, Lãnh Hàn Thần còn muốn đáng sợ hơn nhiều.

Chính là Kỳ Phong không biết, sát ý của Lãnh Hàn Thần không phải hướng về hần mà là hướng về nam tử thô kệch đứng đàng xa. Dám vũ nhục nương tử hần, hạng như ngươi cũng xứng?

Lạc Y ban đầu cũng không ý thức được điểm khác thường của Lãnh Hàn Thần, cho đến khi đến gia gia, phụ thân, mẫu thân và Kỳ Phong đều lui về sau vài bước mới nhận ra.

Nàng biết hần là đang đau thay cho nàng, nhưng cũng không thể để sát ý của hần đem lời đài toàn bộ phá huỷ. Tay nhỏ bé mềm mại như con rắn nhỏ nắm lấy tay ai đó, nhẹ nhàng đan những ngón tay vào nhau.

Lãnh Hàn Thần giật mình, thần thức bị cắt đứt giữa chừng đem sát ý thu về. Hần chăm chú nhìn hai bàn tay kháng khí đan vào nhau, trong lòng có một sự thoải mái kì lạ.

Khoé môi từ từ nhếch lên thành một độ cong hoàn mỹ, đem thiên hạ yêu thương ôm vào trong lòng thật chặt.

Sát ý Lãnh Hàn Thần thu về, xung quanh đồng loạt thở phào một hơi. Đến cả gia gia, phụ thân, mẫu thân của Lạc Y đều không ngoại lệ. Nhưng trong lòng bọn họ đều là vui mừng, nữ tử yêu thương nữ nhi bảo bối như vậy, xem như cấp bọn hần yên tâm.

Lạc Y chắc chắn tâm trạng Lãnh Hàn Thần ổn định mới yên tâm. Nàng lúc này mới ngẩng đầu trấn an gia gia, phụ thân, mẫu thân.

"Mọi người không cần lo lắng đâu. Chẳng phải nói Phong nhi là Luyện Dược sư cấp ba sao? Tên kia đòi đan dược cấp bốn hần luyện đan thuật của hần chỉ từ cấp ba trở xuống. Thi đấu hần không có vấn đề. Bây giờ con sẽ chỉ cho Phong nhi một chút bí thuật luyện đan tăng lên số lượng và chất lượng. Để xem người kia làm cách nào thắng được!"

Lạc Y nhếch môi nhìn về phía nam từ trung niên cao ngạo phía xa. Hắn hẳn là không nghĩ hẳn hơn người ta gấp ba số tuổi mà Dược kĩ vẫn không bằng người đi.

Muốn từ trên người Âu Dương gia tham lam chỗ tốt? Còn phải xem bản sự của người như thế nào đâu.

Người... Khẳng định muốn đầu đàn sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Kết Quả

"Hôm nay ta đại diện cho toàn thể dân chúng trong thành La Viễn, tuyên bố cuộc đấu đàn giữa Luyện Dược sư Mã Bác và Nhị thiếu gia Âu Dương nhất tộc Âu Dương Kỳ Phong. Đánh cược gồm một cây Quỳ Tây, mười lăm viên đan dược cấp bốn và kì hạn một tháng được đồng. Mỗi hai đấu thủ tiến lên lên lời đài!"

Thành chủ đại nhân thành La Viễn là Mộc Tập Luân. Hôm nay hắn vận y phục hắc sắc thuần túy, gương mặt chính khí góc cạnh đứng trên lời đài làm người chủ trì cho cuộc thí đàn tùy ý cũng để lộ vài nét uy phong.

Đây là lần đầu tiên Lạc Y nhìn thấy Mộc Tập Luân. Vì lần so đấu tam gia tộc lần trước hắn lại đúng thời điểm đột phá nên xem như bây giờ mới chính thức gặp mặt.

Tuy chưa nhìn thấy Mộc Tập Luân bao giờ nhưng biết về hắn cũng không ít. Nghe nói hắn là một người rất có hứng thú với đan kĩ. Dược đường ở thành La Viễn cũng là do hắn mở ra. Lần này, Quỳ Tây tranh chấp cũng là thuộc sở hữu của hắn nên hắn đứng ra làm chủ trì cũng không có gì lạ.

Kỳ Phong cùng Luyện Dược sư tên Mã Bác cùng đi song song nhau tiến lên lời đài. Từ đuôi mây đến cuối mắt đều lộ ra vẻ chán ghét khịch bác lẫn nhau.

Lạc Y nhìn Mã Bác nhiều hơn một lần. Nàng thừa nhận thân sinh của hắn thật rất biết đặt tên. Quả thật nhìn mặt hắn so với mặt ngựa cũng không chênh lệch quá nhiều.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y nhìn người tên Mã Bác cũng không ghen tị. Hắn tự thấy hắn là người rất có đạo lý, không bao giờ đồ giảm lung tung. Nhìn xem, những người hắn ghen như Lam Thừa Quân, Phong Thần Huyền chỉ ít ra còn có chút bản sự uy hiếp. Còn như Mã Bác này... Hắn cũng không đặt vào trong mắt. Dù sao, người này cũng sẽ sớm tạ từ nhân thế a!

Mộc Tập Luân nhắc thấy Kỳ Phong và Mã Bác đều đã lên lời đài mới hắng giọng nói tiếp.

"Ta tiếp tục phổ biến một chút. Hai người thi đấu sẽ tự sử dụng tài nguyên của chính mình để luyện ra loại dược cao giai nhất trong phạm vi khả năng có thể. Bây giờ bắt đầu đi!"

Mộc Tập Luân nói xong liền đi khỏi lời đài, nhường chỗ cho Kỳ Phong và Mã Bác. Hắn lúc này mới cung kính tiến về hàng ngũ Âu Dương gia. Chính xác là tiến về phía Lạc Y.

Hôm qua, thông cáo của Hoàng thượng đã về đến La Viễn thành, phong Âu Dương Lạc Y tước Quốc Công Độ Sứ, Âu Dương gia cũng có công nuôi dạy tài nữ liền phong thành Hầu gia. Thiên thưởng vô số, kim tệ vạn vạn, tơ lụa, ruộng tốt phi nhiêu nhiều không đếm hết. Người như hắn bây giờ đứng trước mặt Âu Dương gia cũng chẳng qua là một con kiến hôi không đáng nhắc đến.

Nhìn tình thế bây giờ Mộc Tập Luân không khỏi cảm thán quá khứ một chút. Hắn nhớ mới hơn một năm về trước, độc nhất nữ nhi Âu Dương gia trong mắt mọi người vẫn là một người bất học vô thuật, một phế vật không hơn không kém. Nhưng giống như chỉ sau một đêm mọi thứ đều biến đổi khiến người ta không lường trước được.

Quả nhiên thiên tài này, che giấu đủ sâu đi!

"Gặp qua Hầu lão gia, Quốc Công Độ Sứ!"

Mộc Tập Luân đứng tiêu chuẩn làm một cái lễ, muốn bao nhiêu cung kính liền có bấy nhiêu cung kính không chê vào đâu được.

Lạc Y sớm đã nghe gia gia nói qua một chút chuyện nhà. Nàng cũng biết Nam Cung Tuyệt ban thưởng nên cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái không một chút kiêu ngạo đáp lễ.

"Thành Chủ không cần đa lễ!"

Gia gia đứng đầu khoát tay, làm ra vẻ khiêm tốn nhưng trong lòng đã muốn kiêu ngạo gần chết. Đây là thành tích bảo bối nhà hắn đạt về đâu.

Mộc Tập Luân cười cười đứng sang một bên, mắt nhìn lên lối đài đấu đan.

Kỳ Phong và Mã Bác lúc này đều xuất ra đan lô và thảo dược chuẩn bị luyện đan.

Mã Bác tính tình vô cùng kiêu ngạo, trong mắt luôn có một chút ý vị khinh mạn thiên hạ. Hắn hèn mọn liếc sang Kỳ Phong, khoé môi hơi nhếch lên, để lộ một chút khinh thường.

Kỳ Phong khẽ hừ một tiếng. Tuy hắn chỉ mới mười hai tuổi, tính tình còn chút trẻ con bốc đồng. Nhưng so với Mã Bác một bộ dạng kiêu ngạo, dùng mũi để nhìn người khác thì Kỳ Phong khiếm tốn hữu lễ lại rất được lòng người.

Kỳ Phong lấy ra thảo dược Lạc Y đưa cho hắn trước khi lên lối đài. Hôm nay hắn muốn luyện là Tam cấp Bỏ Tâm đan.

Kỳ Phong liếc mắt nhìn sang Mã Bác, xem những thảo dược hắn đem ra hắn cũng là luyện đan dược Tam cấp, mà trùng hợp cùng là Bỏ Tâm đan. Trong lòng không khỏi thở phào. May mắn là vừa rồi tí ti đã chỉ cho hắn một chút đan kỹ, nếu không muốn thắng cũng gặp không ít rủi ro đâu.

Kỳ Phong không tiếp tục nhìn Mã Bác nữa, mà chuyên tâm đem một đoàn hỏa diễm ngưng tụ trên tay thả xuống đan lô bắt đầu luyện dược.

Người ngoài nhìn đoàn hỏa diễm chỉ nghĩ đó là hỏa nguyên tố ngưng tụ ra, nhưng những người biết đến Kỳ Phong đều biết hắn tu luyện không phải là Hỏa, mà là Thủy.

Đoàn hỏa diễm này là hỏa chuyên dùng để luyện đan!

Lạc Y neho neho mắt, vận khí của đệ đệ nhà mình không tệ. Nàng cũng nên dành thời gian giúp đỡ hắn một chút a!

Không những có Kỳ Phong, mà còn có Ngạn Hữu!

Kỳ Phong khi luyện đan rất tập trung, phảng phất giống như không hề nghe thấy tiếng bàn luận ồn ào của mọi người dưới đài. Hắn lúc này đang chuyên tâm dùng tinh thần lực kiểm tra tình trạng của thảo dược bên trong đan lô.

Thời gian chậm rãi trôi qua đã ước chừng nửa canh giờ, trên trán Kỳ Phong đã ngưng thành một tầng mồ hôi mỏng tinh mịn. Vừa nhìn liền biết hắn mới thành công luyện Tam cấp đan dược không lâu, đan kỹ vẫn chưa đạt đến độ nhuần nhuyễn và quá sức.

Có vẻ như Mã Bác so với Kỳ Phong dễ dàng hơn, hắn nhất định đã đột phá Tam cấp đan dược một thời gian dài, lực không chế so với Kỳ Phong thuần thục hơn hắn.

Nhìn tình thế này người nhà Âu Dương đều lâm vào trạng thái căng thẳng. Bọn họ không quan tâm Quỷ Tây hay mười lăm viên đan dược kia, mà lo chính là tôn tử nhà mình lại phải cấp kè kia làm dược đồng, nói thẳng ra đó là sai vật. Cho dù thời gian chỉ kéo dài một tháng cũng không thể chấp nhận được. Ai biết kè kia có nhân cơ hội làm khó tôn tử nhà mình hay không đâu.

"Mọi người đừng lo lắng. Phong nhi hắn không thua!"

Lạc Y biết gia gia, phụ thân và mẫu thân lo lắng, liền mở lời trấn an. Nàng nhìn ra được Phong nhi có khả năng rất khá, có điều, hắn chưa hoàn toàn thu thập được đoàn hỏa diễm kia nên mới có chút khó khăn. Trở về nàng liền giúp hắn thu thập một chút cũng tốt.

Lại thêm một canh giờ nữa trôi qua...

Người trên đài càng lúc càng chuyên tâm, người dưới đài lại càng lúc càng khẩn trương.

Đúng lúc này một mùi thuốc thơm lừng nhàn nhạt bay ra, lan tỏa từ từ hoà quyện vào không khí khiến người dưới đài rục rịch hít hà.

Mùi thuốc này xuất ra từ lò đan của Mã Bác.

Mã Bác đắc ý liếc nhìn Kỳ Phong một cái, giống như đã nắm chắc phần thắng. Kỳ Phong thực hiện đúng lời dặn của Lạc Y, không gấp gáp một chút nào.

Luyện thêm khoảng độ nửa chung trà, đan lô của Mã Bác đã xuất ra đan dược. Hắn đem đan dược thu vào bình sứ, đứng sang một bên nhếch môi nhìn Kỳ Phong luyện dược.

Đúng lúc này đan lô của Kỳ Phong mới toả ra mùi thuốc. Mùi thuốc này so với mùi thuốc của Mã Bác càng muốn đậm đặc khiến mọi người tham lam hít vào vài hơi.

Sắc mặt Mã Bác liền biến, trong lòng ảm ảm cảm giác lo lắng.

Cũng giống như Mã Bác, sau độ nửa chung trà, đan dược của Kỳ Phong rốt cuộc cũng luyện xong. Hắn cẩn thận đem đan dược cho vào bình sứ rồi đứng lui sang một bên.

Mộc Tập Luân thấy trên lối đài đã xong, liền bước lên lối đài. Đầu tiên là đem bình đan dược của Mã Bác nâng lên. Không tiếc lời khen.

" Không tệ, không tệ. Hai khoả Bồ Tâm đan Trung phẩm! Rất tốt!"

Bình thường nghe người khác khen tặng đã quen. Nhưng lúc này Mã Bác lại không chút nào cảm thấy vui vẻ, vẫn cảm thấy lo lắng không thôi.

Mộc Tập Luân cười cười, làm như không thấy vẻ mặt của Mã Bác, đi qua chỗ của Kỳ Phong. Vừa mở bình ra hắn liền giật mình trừng lớn mắt.

Người ở dưới đài nghi hoặc, bắt đầu nhón nháo muốn biết kết quả. Một nam tử trung niên la to.

" Thành chủ, ngài mau công bố kết quả đi!"

Lời nói nhanh chóng được mọi người ứng thanh đồng tình.

Mộc Tập Luân hạ bình xuống, mở ra đan lô nhìn vào bên trong, hai tay đều đã run run, hắng giọng tuyên bố.

" Chín viên Bồ Tâm đan, chất lượng trên Thượng phẩm!"

Trên Thượng phẩm?

Dưới đài một trận ngẩn người? Trên Thượng phẩm là Cực phẩm, đan dược Cực phẩm lại xuất hiện sao?

Tuy La Viễn thành toạ lạc ở xa, nhưng không lâu trước Đế Đô xuất hiện đan dược Cực phẩm cũng có rất nhiều người biết đến.

Mọi người trong lòng không khỏi cảm thán than một tiếng. Chuyện tốt sao đều rơi vào đầu người họ Âu Dương a?

Mã Bác sớm đã lo lắng thua cuộc, nhưng nghe đến số lượng cùng chất lượng đan dược liền kích động nhào qua đem bình đan dược giật lấy. Vừa nhìn đến viên đan dược bên trong hắn một bộ dạng không tin lấp bắp.

" Không... Không thể..."

Mộc Tập Luân sợ Mã Bác nổi lòng tham ăn mất đan dược liền vội vàng giật lại, yêu thích không buông tay. Hắn cười nịnh nọt hướng về phía Kỳ Phong.

" Âu Dương nhị thiếu, ha ha, chỗ quen biết ngươi hay cấp ta bán rẻ đan dược được hay không?"

Kỳ Phong nhìn bộ dáng của Mộc Tập Luân không nhìn được nổi lên từng tảng gai ốc. Nhưng đây là thành phẩm tốt đầu tiên của hắn, hắn muốn giữ lại liền hứa hẹn lần sau khiến Mộc Tập Luân nuôi tiếc không rời, liên tục nhắc đi nhắc lại Kỳ Phong lần sau nhất định phải đem đan dược bán rẻ.

Kỳ Phong gật gật đầu, không quan tâm Mã Bác đang thất lạc tâm tình, rời đi cùng người Âu Dương gia. Trong lòng hắn sớm đã vui hóng.

Đến hắn cũng không ngờ thành quả tốt như vậy đâu!

Có tí ti, thật tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Kì Ngộ

Chương 108:

Lạc Y tiếp tách trà từ tay Lãnh Hàn Thần, tao nhã nhấp một ngụm mà trong lòng không khỏi thoải mái than khẽ một tiếng.

Nàng rất thích uống trà. Kiếp trước, mỗi khi chuẩn bị ra ngoài làm nhiệm vụ nàng đều tự ngâm trà thưởng thức. Lúc thứ nước thanh thanh, đắng đắng đi vào khoang miệng lại thấy tinh thần tỉnh táo hơn nhiều lần, mà vào tới cổ họng lại cực kì ngọt ngào. Theo nàng, trà đạo chính là một trong những tuyệt phẩm dân gian trân quý.

Bất quá, kiếp trước phải tự mình ngâm trà so với việc kiếp này được người khác phục vụ thì hẳn nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Đó là chưa kể đến khả năng trà đạo của Lãnh Hàn Thần... Ừm... Thật sự rất tuyệt vời a!

" Hai đệ mau thành thực nói cho ti biết ở nhà đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Y hạ tách trà không xuống, thê nô Lãnh Hàn Thần lập tức cười châm thêm cho nàng một tách trà.

Ngân Hữu ngồi đối diện Lạc Y càng lúc càng cố gắng thu mình lại, hai tay đặt trên đầu gối không dám ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi.

"Y ti..."

Kỳ Phong so với Ngân Hữu thì thoải mái hơn, nhưng hắn cũng chỉ dám ngồi ngốc một chỗ không dám hó hé lời gì.

Lạc Y âm thầm thở dài, nhìn bộ dáng hai tiểu tử giống y như hai tiểu tức phụ bị trượng phu bắt nạt mà trên trán đã sớm roi xuống ba vạch hắc tuyến.

Nàng thật sự đáng sợ như vậy sao? Nàng thật là hiền lành có được hay không?

Lãnh Hàn Thần nhìn về mặt quần bách của Lạc Y không khỏi cau mày lên một nụ cười khế. Tâm ý rõ cho nàng một tách trà an ủi, lúc này mới dời ánh mắt lên người Kỳ Phong và Ngân Hữu.

Hắn không có quá nhiều ấn tượng với hai người này. Nhưng cũng biết thiếu niên áo trắng hiển nhiên là đệ đệ của Lạc Y, còn thiếu niên kia... Hình như gọi là Ngân Hữu.

Hai người đều là Ma Pháp sư cấp chín hậu kì đỉnh phong? Tiềm lực cũng không sai!

"Hai người một người trở thành Luyện Dược sư? Một người thành Triệu Hồi sư?"

Kỳ Phong và Ngân Hữu ngẩn người. Bọn hắn cứ nghĩ Lạc Y là muốn trách cứ bọn hắn hành động thiếu suy nghĩ, tuy ý tiếp nhận đầu đan a!

Phải biết rằng Kỳ Phong chấp nhận thách đấu cũng là một phần liên quan tới Ngân Hữu đâu.

Lạc Y vốn là thần tượng của Ngân Hữu, hắn vừa nghe đến có người mắng chửi nàng liền khó chịu. Chính vì vậy nên mới hòa theo Kỳ Phong nha.

Hoá ra là không phải chuyện này!

Hai kẻ tâm trạng đang treo cao cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Kỳ Phong cười hắc hắc, lập tức quăng bộ dạng tiểu tức phụ ra sau đầu. Hắn làm ra bộ dạng ngốc lẳng hề hề tính nhào vào trong ngực Lạc Y làm nũng một trận.

Nhưng chính là hắn còn chưa kịp động thủ đã bị Lãnh Hàn Thần lãnh ý liếc một cái khiến cho máu toàn thân đều muốn đông cứng. Gương gao đứng lại, đưa tay lên gãi đầu rất không cam lòng ngồi xuống ghế.

Ngân Hữu vẫn là người thức thời hơn. Hắn chỉ ngoan ngoãn ngồi một một bên cười ngốc, tại vị trí mọi người không thấy âm thầm vuốt ngực một cái.

Có trời biết, vừa rồi hắn đã lo lắng Y ti chán ghét hắn đến mức nào!

Lạc Y liếc mắt nhìn Kỳ Phong. Vừa rồi nếu không phải Lãnh Hàn Thần dọa Kỳ Phong dừng lại, nàng cũng sẽ không do dự đá vào mông hắn một cước.

Dù hắn có là đệ đệ mười hai tuổi của nàng đi chăng nữa thì bề ngoài của hắn so với thiếu niên mười lăm, mười sáu cũng không sai biệt lắm. Phải biết nàng còn trông ra nhỏ bé hơn hắn đâu.

Chỉ cần tưởng tượng đến thiếu niên nhìn như mười lăm mười sáu lại dụi dụi trong lòng nàng như con mèo nhỏ thì trên người đã nổi lên từng đợt dị ứng đầu.

"Bây giờ hai đệ đã nói được chưa?"

Lạc Y thờ dài một tiếng, đem chuyện vừa rồi quăng ra sau đầu. Nàng đang muốn biết vài chuyện, tí như Kỳ Phong đột nhiên trở thành Luyện Dược sư mà Ngân Hữu lại trở thành Triệu Hồi sư - Triệu Hồi sư thứ hai sau hơn một ngàn năm của Apollo đại lục.

"A, chuyện này bọn đệ cũng đang muốn nói với ti a..."

Ngân Hữu nhanh nhẩu mở lời trước.

"Chuyện là đệ và Phong ca tiến vào sơn mạch để chém giết ma thú cũng cố tu vì sau khi dùng đan dược Tẩy Tủy. Chính là sau đó bọn đệ bị lạc vào một hang động, không biết tại sao tự nhiên xuất hiện trong sơn mạch!"

"Đúng đó!" Kỳ Phong mau mắn tiếp lời, lại như nghĩ lại chuyện gì không khỏi run rẩy ôm hai cánh tay "Ti không biết ở trong đó thật đáng sợ. Đệ và Ngân Hữu bị lạc nhau, sau đó hai người đều bị ngắt xiu. Khi tỉnh lại đã là bốn ngày sau đó, là được gia gia cho người đi tìm. Mà quan trọng là sau khi tỉnh dậy đệ ngộ ra luyện đan kĩ, bị hoá điểm nhận thức, mà Ngân Hữu thì..."

Kỳ Phong bỏ lửng câu nói, môi mím chặt lại như có điều e dè liếc Ngân Hữu một cái.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đều quay sang nhìn Ngân Hữu chờ đáp án.

Ngân Hữu vươn tay gỡ đầu, cười ngốc một tiếng. Chỉ thấy bên cạnh lập tức xuất hiện một con Vượn lớn gấp hai người thường, lại có hai gò má béo phệ vô cùng tỉ lệ thuận với dáng vượn "đầy đặn".

Lạc Y hai mắt đều muốn trợn trắng, nhìn Vượn mập vừa mới xuất hiện liền vươn hai bàn tay to lớn đem Kỳ Phong ôm vào lòng không ngừng dụi dụi khiến hắn lập tức la lên oai oái.

Lạc Y cúi đầu, vội vàng nhấc lên tách trà nhấp một ngụm che đi khoé môi đang không ngừng co giật.

Hoá ra Kỳ Phong không dám nói cũng là có nguyên nhân a! Vượn mập dường như có tình cảm đặc biệt với hắn đâu.

Ngân Hữu nhìn tình cảnh này đã thành quen, xấu hổ đem Vượn mập triệu hồi trở về cười xin lỗi Kỳ Phong.

"Sau khi Vượn Vượn xuất hiện đệ cư nhiên lĩnh hội được Khế Ước Chi Trận triệu hồi thuật!"

Lạc Y gật gật đầu, xem như đã hiểu. Kỳ Phong trở thành Luyện Dược sư nàng đã kiến thức qua. Lần này cũng đã thấy Ngân Hữu biểu diễn Triệu Hồi thuật.

Bất quá nàng thấy hơi kì quái. Khi nhìn thấy Vượn mập nàng rõ ràng cảm thấy năng lượng của nó cũng gần giống như phương pháp tu luyện của Thiếu Tà, Bạch Thiên. Thế nhưng vấn đề là tại sao nó chưa thể hoá hình a?

Giống như biết được Lạc Y nghĩ gì, Lãnh Hàn Thần từ đầu cau chặt chân mày điềm tĩnh nói.

"Vượn Vượn là một Thần Thú canh cửa Thần Điện. Nó không có đặc điểm gì đặc biệt, chỉ có điều phải ăn một lượng nhất định tinh thạch mới có thể hoá hình!"

"Thần Thú Thần Điện?"

Lạc Y ngạc nhiên, không khỏi nhìn Ngân Hữu thêm một cái.

Nàng biết Lãnh Hàn Thần đã truyền thừa xong kí ức, hẳn nhận định Vượn mập hẳn là không sai. Bất quá chẳng lẽ ngoại trừ Thần Thú của nàng và Lãnh Hàn Thần, kể cả Thần Thú canh cửa Thần Điện cũng bị phong ấn xuống?

Quan trọng là nó còn nhận thức Ngân Hữu thành chủ nhân!

Lạc Y càng lúc càng cảm thấy đây là một dạng nhân duyên từ trước đã được sắp đặt đến. Dường như mọi thứ xảy ra đều có một chút dính líu tới chuyện của nàng.

Kỳ Phong và Ngân Hữu cũng không thể nào sống một đời an lành vô lo. Số phận bọn họ đã bị buộc vào với nàng... Kể từ lúc bọn họ tỉnh dậy từ trong hang động kia.

Điều này... Muốn tránh cũng không được!

"Tỉ tỉ! Còn có cái này..."

Trong lúc Lạc Y còn đang rối rắm thì Kỳ Phong đã cho tay vào tay áo lấy ra một thanh đoản đao.

Thanh đoản đao này dĩ nhiên cùng dạng với năm thanh đoản đao mà nàng đang giữ. Lần này lại là viên ngọc màu cam!

Lạc Y vươn tay tiếp nhận đoản đao, đưa lên trước mặt xem xét. Nàng có thể cảm nhận được, những thanh đoản đao này có một loại cơ duyên với nàng. Có vẻ như rất quan trọng, bất quá nàng vẫn chưa thể khám phá ra!

Tất cả đều còn phải nhờ vào kì ngộ!

Lạc Y âm thầm thở dài, càng nói kết những chuyện xảy ra mọi thứ càng trở nên rối rắm. Liệu, còn chuyện gì xảy ra nữa thì mới xuất hiện đáp án đây?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Lôi Hồ Thức Tỉnh.

Chương 109:

Sau khi Lạc Y biết chuyện của Kỳ Phong và Ngân Hữu, liền muốn triển khai kế hoạch giúp bọn họ có thêm hiểu biết về đan kĩ cùng thuật triệu hồi.

Tuy rằng Kỳ Phong khả năng không tệ, tiếp thu đan thuật cũng tốt, nhưng hẳn lại không có phương tiện tu luyện, thảo dược và đan phương. Lạc Y vừa vận giải quyết được vấn đề này.

Ngạn Hữu tương tự thấu hiểu triệu hồi thuật, có điều mới chỉ vừa đạt sơ cấp. Ngoại trừ được Vượn mập chủ động khế ước ra thì vẫn chưa thể đơn độc thực hiện khế ước ma thú.

Bất quá Lạc Y vẫn rất hài lòng về Ngạn Hữu. Trước đây nàng không để ý, nên bây giờ nàng mới biết hẳn là tứ hệ ma pháp sư gồm Thổ, Phong, Âm, Hỏa hệ. Điều này đồng nghĩa hẳn có thể khế ước với tất cả bốn ma thú.

Thật đúng là có giúp ích không nhỏ đâu!

"Ti ti, không xong, Lôi Hồ, a, Vân Như thức tỉnh!"

Lúc này Lạc Y đang muốn cùng Lãnh Hàn Thần, Ngạn Hữu còn có Kỳ Phong chuẩn bị đi lịch lãm sơn mạch ma thú. Thuận tiện có thể tìm cho Ngạn Hữu học hỏi cách chế phục ma thú một chút.

Nhưng là nàng còn chưa kịp bước khỏi cửa viện thì Nhược Ly từ trong không gian bị cưỡng chế ra ngoài. Gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp bình thường luôn toả ra khí chất mỉa mai hoặc yêu hồ giờ phút này có chút tái nhợt, nói cũng không nên lời. Phải khó khăn lắm Nhược Ly mới có thể nặn ra một vài chữ đứt quãng.

Lạc Y nhủ chân mày. Nàng biết hơn một tháng trước Vân Như đã bế quan tu luyện trong không gian. Thời gian trong không gian so với bên ngoài đã không biết nhanh hơn bao nhiêu. Các ma thú khác có thể tùy thời ra bên ngoài, nhưng Vân Như vẫn một mực không thức tỉnh khiến nàng cùng các ma thú cũng có chút lo lắng không yên.

Chỉ là giờ này Vân Như đã thức tỉnh, tại sao Nhược Ly lại biểu hiện kì lạ như vậy a?

"Ti ti, Lôi Hồ vừa thức tỉnh không thể nào điều chỉnh lôi điện. Giờ lôi điện đang điên cuồng công phá không gian a!"

Nhược Ly nói gấp. Nàng vừa nghĩ đến lôi điện mạnh mẽ loé ra sắc tím đánh lung tung trong không gian lúc nãy mà rung mình. Nàng cũng suýt bị đánh trúng đầu. Lôi điện cuồng bạo như vậy đến cả Thiếu Tà, Bạch Thiên ca còn vô pháp khống chế chứ đừng nói đến nàng, Dạ và Mặc. Bọn họ vừa phải trốn tránh, vừa che chở Tiểu Hồ, Tiểu Cầu nhưng cuối cùng vẫn bị năng lượng kích phát ra ngoài.

Lạc Y vừa nghe đến thì cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, vội vã lách mình tiến vào không gian. Vô tình lại đem theo Lãnh Hàn Thần còn có Kỳ Phong và Ngạn Hữu đang đứng bên cạnh ngỡ ngàng, không hiểu Nhược Ly là từ đâu đi ra.

Đột ngột bị kích khởi đến một không gian xa lạ, Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu đều rơi vào trạng thái ngốc lảng, ngỡ ngàng nhìn xung quanh.

Lạc Y cũng không có thời gian để bọn họ có thời gian thích ứng, nàng vội vã cùng Lãnh Hàn Thần theo hướng dẫn của Nhược Ly chạy về phía tháp tu luyện.

Từ đằng xa, Lạc Y nhìn thấy bọn Thiếu Tà, Bạch Thiên, Dạ, Mặc còn có Tiểu Cầu đang né tránh tia lôi điện đang điên cuồng kích khởi. Một mảnh không gian bên cạnh tháp tu luyện gồm có thảo dược và quặng tinh thạch đều bị đánh nát bầy.

"Vân Như, mau bình tĩnh lại!"

Lạc Y quát lên một tiếng, dưới chân tốc độ càng muốn nhanh thêm.

Vân Như lúc này đã trở về bản thể, nàng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, lôi điện xung quanh ba động càng thêm dữ dội.

Tiểu Hồ được Dạ che chở trong lòng mở to mắt tròn xoe nhìn nhìn những tia lôi điện không biết suy nghĩ cái gì. Nó đột nhiên xoay mình, thoát khỏi vòng che chở của Dạ tiến về trung tâm công phá.

Lạc Y hoảng thần, trong lòng càng thêm loạn, vội vàng kích khởi Lich Không Gian ôm lấy Tiểu Hồ bụ bẫm vào trong ngực.

Đúng lúc này, một tia lôi điện cực lớn lại bị phóng xuất ra, nhắm thẳng về phía tấm lưng Lạc Y công kích tới.

"Cẩn thận, Y nhi!"

Lãnh Hàn Thần hét lên một tiếng, đôi thủy mâu từ sắc hiện lên tia máu đỏ rực. Trong lòng hẳn lúc này nóng như lửa, lại lần nữa chứng kiến cảnh nàng đứng trước mặt hắn đương đầu nguy hiểm. Hắn thật muốn tiến lên che chở cho nàng... Nhưng là... Không kịp...

Lạc Y ôm Tiểu Hồ trong ngực, cục thịt mềm mại nhu thuận cọ cọ trong ngực nàng cũng không đủ xua tan đi áp bách của tử vong đang đến gần. Nàng có thể cảm nhận được tia lôi điện mang theo nồng đậm năng lượng cường hãn đang lao về phía mình, nhưng nàng có muốn tránh đi cũng không được.

Cảm giác bất lực, huyết tính này so với cảm giác đối diện lôi điện của Vân Như trong sơn mạch ma thú càng muốn cường hãn thêm mấy lần.

Lạc Y nhích môi cười khẽ một tiếng, nhắm hai mắt lại, tay ôm Tiểu Hồ lại càng thêm chặt. Nàng muốn đánh cược, nàng mới không tin bản thân cứ như

vậy ngã xuống. Tuyệt đối không tin!

Thành thật!

Giữa lúc trái tim mọi người đều treo cao, bắt lực nhìn Lạc Y đối chọi tia điện tử vòng. Thì, sáu thanh đoản đao trong tay áo nàng lại bạo động, chủ động phóng xuất ra bên ngoài.

Lạc Y ngăn ra, không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì sáu thanh đoản đao lại lần nữa biến chuyển, tự động xếp thành một vòng tròn. Sáu mũi đao kích vào nhau, đón đầu tia lôi điện như cuồng phong ập tới.

Àm! Âm! Âm!

Ba tiếng động va chạm mạnh mẽ giữa lôi điện và những mũi đao khiến không gian chấn động muốn vận vẹo. Nhưng là ngay sau đó Vân Như lại hồi phục lại, những tia lôi điện triệt để biến mất trong khoảng không.

Nếu như không phải không gian xung quanh vẫn còn lưu lại dấu vết bị tàn phá vô cùng rõ ràng, mọi người đều chỉ cho rằng vừa rồi hoàn toàn chỉ là một ảo giác.

Kỳ Phong và Ngạn Hữu từ xa chạy lại. Vừa nãy bọn hắn đã tận mắt chứng kiến cục diện nguy hiểm vừa rồi. Đáng tiếc, bọn họ không học công pháp, di chuyển tốc độ chậm rất nhiều so với Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Bọn hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Lạc Y gặp nguy hiểm. May mắn, nàng không có việc gì!

Kỳ Phong và Ngạn Hữu lúc này mới thả lỏng, vội vàng cùng Lãnh Hàn Thần và các ma thú chạy về phía Lạc Y.

Vân Như đã hoá lại hình người. Gương mặt xinh đẹp, tái nhợt tuôn ra một tầng lại một tầng mồ hôi tinh mịn. Vân Như xấu hổ nhìn Lạc Y, nàng cũng biết vừa nãy đã suýt chút gây cho chủ nhân nguy hiểm. Mặc dù đó là trong hoàn cảnh nàng không kiểm soát được, nhưng nghĩ thế nào vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Chủ nhân..."

Vân Như cúi đầu gọi khẽ một tiếng. Âm thanh nhỏ như muỗi kêu gần như lọt thỏm vào giữa âm thanh đầy lo lắng của Lãnh Hàn Thần, Kỳ Phong, Ngạn Hữu cùng chúng ma thú.

Lạc Y vừa rồi nói không lo lắng, sợ hãi là giả. Bất quá nàng không trách Vân Như. Hoàn cảnh như vậy nàng ta hẳn cũng không thể kiểm soát được.

Lạc Y cho Vân Như một ánh mắt an tâm. Nhưng ánh mắt này càng khiến Vân Như cúi đầu thấp hơn, trong lòng càng cảm thấy có lỗi.

Lạc Y bắt lực nhún vai, chợt như suy nghĩ đến cái gì đó, liền gãy ra khỏi vòng tay của Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần đang vô cùng khó chịu, nương từ nhà mình làm việc ngày càng tùy hứng. Vừa nãy nếu bị lôi điện cường bạo kia đánh vào người, chắc chắn không chết cũng sẽ bị thương nặng. Đã vậy nương từ nhà hắn còn không có thái độ hối lỗi a! Còn dám không cho hắn ôm... Tối nay nhất định phải phạt nàng một chút.

Lạc Y lúc này không hề hay biết Lãnh Hàn Thần nổi lên ý xấu. Nàng tiến về phía đồng hoang tàn phế tích, tay ngọc chậm rãi nâng lên, đem một vật thể bị vùi lấp bên trong lấy ra.

Lạc Y neho mảy nhìn vật thể thon dài, bề mặt sáng loáng, trong suốt như bạch ngọc. Bên trên chạm khắc nổi một hình phượng hoàng vươn cánh vô cùng tinh xảo. Trên nữa còn có khắc một đóa hoa sáu cánh, màu sắc từng cánh hoa vừa vặn trùng hợp màu sắc sáu viên ngọc khảm trên đoản đao.

Thứ này là từ sáu thanh đoản đao kia hoá thành!

"Đây là?"

Lạc Y nghi hoặc mãi, nhưng vẫn không nhận ra được đây là thứ gì. Chung quy vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Miết nhẹ lên sáu cánh hoa, tinh tế cảm nhận xúc cảm ấm áp đang truyền đến từng tế bào xúc giác.

Là mười! Nhất định là mười thanh đoản đao!

Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ - Phong - Băng - Quang - Âm.

Chắc chắn là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Thần Trọng?

Chương 110:

Lãnh Hàn Thần còn có Thiếu Tà, Bạch Thiên và Tiểu Cầu có vẻ đặc biệt để ý đến vật thể mà Lạc Y đang giữ. Đặc biệt là Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần nâng vật thể trên tay, tỉ mỉ xăm xoi, đôi thủy mâu từ sắc lúc này tràn đầy ý vị nghiêm túc khiến hắn trở nên càng muốn quyền rũ.

Lạc Y đưa tay vỗ trán, kẻ này lại muốn bắn ra hoa anh đào a!

"Đây là Thần trọng?"

Lãnh Hàn Thần đem vật thể trả lại cho Lạc Y, lúc này mới thần nhiên phun ra vài chữ.

Hừm? Thần trọng?

Lạc Y mồm nhẹ khoé môi, nhìn nhìn vật thể trên tay. Đây... Thật không thể nhìn ra nó có cái tên mỹ miều như vậy đâu!

"Đây chính xác là Thần trọng, nhưng chưa đủ! Hắn là còn cần thêm vài thanh đoản đao nữa!"

Thiếu Tà chậm rãi bỏ xung. Hắn bây giờ thật tẻ là vô cùng kích động. Thần trọng là quyền năng của Thần Nữ vào thời điểm vạn vạn năm trước. Chính là sau đó bọn họ đều đồng loạt bị phong ấn, còn không biết Thần trọng đi nơi nào đâu.

Ban đầu hắn còn tưởng là Thần trọng được phong ấn cùng Bạch Long - thần thú quyền năng nhất của chủ nhân. Ai biết đâu, con rồng thối này thật vô cùng vô dụng, không những không nói được, không tu luyện được, thậm chí còn chẳng mang theo được thứ gì.

Bất công a!

Bạch Thiên đem Thần trọng ôm vào trong ngực, trước đây hắn là Thần thú quân trọng nha. Hắn cũng không ngờ Thần trọng lại bị chia nhỏ ra, phong ấn dưới dạng đoản đao tại đại lục này.

Tìm được Thần trọng sớm vẫn là tốt nhất, xem ra hôm nay trong cái rủi có cái may. Lôi điện của Vân Như vừa vạn thay thế lôi kiếp, đem từng tầng phong ấn trên Thần trọng mở ra.

"Cái này gọi là Thần trọng?"

Lạc Y cong môi. Đôi khi nàng cảm thấy rất bất lực khi không được truyền thừa kí ức a! Nhìn xem, bọn hắn ôm vật thể được gọi là Thần trọng như đang bảo vệ trân bảo. Chính là nàng vẫn còn chưa biết thứ đó có liên quan gì tới nàng đâu!

Thiếu Tà cũng biết Lạc Y không được truyền thừa kí ức. Đôi mắt xinh đẹp biến trầm giống như đang nhớ về chuyện không vui rất xa xôi. Bất quá bản thân hắn cũng không thể thay đổi được gì, chỉ có thể bất lực thờ dài một tiếng, cẩn thận giải thích.

"Chủ nhân, Thần trọng này là quyền năng của người, chỉ có người sở hữu dòng máu tinh khiết nhất của tộc Thần cao quý nhất mới có thể làm chủ. Trước hết chưa nói Thần trọng có thể tạo ra sóng gió gì, bất quá, muốn đến Thần giới, nhất định phải nhờ vào Thần trọng!"

"Thần trọng có thể mở ra khe hở không gian sao?"

Lạc Y nheo mày, tiếp tục thắc mắc.

"Không phải. Nhưng Thần trọng này chính là có một đôi, một là của người, một của Nam Thần. Thần trọng có thần thức tương thông nhau. Một khi Thần trọng khởi động, hắn sẽ dịch chuyển theo bản năng đi tìm Thần trọng còn lại. Thần trọng kia hắn là bị phong ấn ở Thần giới!"

Lạc Y gật đầu. Tuy lúc này nàng vẫn không hiểu gì về quyền lực của Thần trọng, bất quá cũng không quan hệ. Trước cứ thuận theo tự nhiên, đến khi kí ức của nàng được truyền thừa, khám phá cũng không muộn.

"A, Bạch Phong đang tu luyện sao?"

Lạc Y chột như nhớ ra điều gì. Nàng vào mấy lần nhưng hầu như chưa lần nào nhìn thấy Bạch Phong nha. Kể cả lần này không gian bị oanh bạo như vậy mà nàng ta vẫn không cảm nhận được sao?

"Thần giới hình như có chút động tĩnh, Bạch Phong dường như bị rơi vào tiềm thức a!"

Bạch Thiên ôm theo quyền trọng không buông tay, gương mặt tuấn tú phẳng phất nét trẻ con ngây ngô tùy ý trả lời.

Lạc Y nghe xong liền trực tiếp trầm mặt. Nói chung, nàng vẫn chưa thể hiểu Bạch Phong. Dường như nàng hội ngộ nàng ta là một duyên phận. Cũng như việc Bạch Phong vẫn lưu lại một tia liên kết mật thiết với Thần giới. Nàng cảm thấy chuyện nhất định có một phần liên quan đến nàng!

Aiz!

Lạc Y thở ra một hơi, nàng đành phải chờ Bạch Phong thức tỉnh a! Nàng muốn đi hỏi nàng ta một chút, Thần giới lại muốn nổi lên bạo động gì.

"Nương tử, nàng lại muốn thất thân đi đâu nha. Vì phu bị bỏ quên thật đau lòng a!"

Lãnh Hàn Thần bị Lạc Y vắng vẻ hồi lâu cảm thấy vô cùng bức xúc, hắn càng thêm kiên định tối nay phải hảo hảo trừng phạt nàng. Để xem, lần sau nàng còn dám bỏ quên hắn nữa hay không.

Lãnh Hàn Thần vươn tay, triệt để đem thiên hạ ôm vào lòng.

Gương mặt tuấn tú tà mị tuyệt luân cơ hồ sát sao dán vào mặt nàng. Hơi thở ấm nóng phả vào vành tai, giọng nói vừa đủ cho hai người nghe thấy khiến không khí có bao nhiêu ấm muội liền có bấy nhiêu ấm muội.

"Tối nay, hảo hảo trừng phạt nàng!"

Lạc Y cảm thấy hai vành tai mình vừa nóng vừa ngứa, gương mặt xinh đẹp biến thành màu đỏ rực. Xấu hổ liếc nhìn đám người cùng thú ở bên cạnh đang cúi đầu cười trộm, không chút nào lưu tình trừng lớn mắt, đem đầu ai đó đẩy ra xa.

"Đừng lộn xộn!"

Lạc Y dùng khẩu ngữ cảnh cáo Lãnh Hàn Thần. Nàng phải thừa nhận người này tự xưng da mặt dày đứng thứ hai, hắn không ai dám xưng mình da mặt dày đứng thứ nhất đâu.

Lãnh Hàn Thần bị Lạc Y cảnh cáo, không những không giận mà trong lòng càng muốn nở hoa. Nương tử hắn tức giận lên càng muốn làm say lòng người đâu.

Bất quá hắn cũng không dám bày ra thái độ vui vẻ, mà trang thành bộ dáng tiểu tức phụ bị ruồng bỏ, môi mím lại, uy khuất nhằm ngay vành tai mẫn cảm của thiên hạ cắn xuong.

"Aiz... Chàng là tiểu cầu sao?"

Lạc Y rung mình một cái, không lưu tình mắng một tiếng. Tay nhỏ nâng lên xoa xoa tai, nàng mới không lùi bước như mọi lần đâu. Kẻ này chính là cực độ vô sỉ, hắn sẽ thừa cơ lấn áp nàng đâu.

Tiểu cầu?

Tiểu cầu?

Tiểu cầu?

Trên trán Lãnh Hàn Thần chảy xuống ba vạch đen, trong lòng âm thầm lặp lại ba lần "tiểu cầu". Vừa ảo não chiêu bài vô tác dụng, vừa bứt rứt...

Hắn thật sự giống tiểu cầu sao?

Hắn cắn nàng, nàng liền xem như bị chó cắn?

So với Lãnh Hàn Thần bứt rứt, người cùng thú xung quanh đều đã ghen cười muốn nội thương. Bọn họ xấu xa liên tưởng đến Lãnh Hàn Thần và tiểu cầu đặt cạnh nhau, lần lượt cắn tai Lạc Y.

Đúng là cũng không sai biệt lắm, không phải đều là cắn đó sao?

Hắc hắc.

Lãnh Hàn Thần bằng tiểu cầu a!

Giống như biết được bọn họ suy nghĩ gì, Lãnh Hàn Thần một mặt ôm Lạc Y không buông, tạm thời đình chỉ hành động tìm đối sách khác, một mặt lại lãnh liệt liếc nhìn những ai đó đang không ngừng YY cách đây không xa.

Tia nhìn sắc bén của Lãnh Hàn Thần khiến cho những người cùng thú xung quanh đều phát hoảng, theo bản năng đối diện nguy hiểm lùi về sau vài bước.

Đôi mắt tà mị, xinh đẹp như cánh hoa anh đào khẽ híp lại, trong lòng đã âm thầm đem thù này ghi lại. Hắn không nỡ nặng tay với nương tử nhà mình, nhưng với người khác liền có thể a!

Người cùng thú nhìn ánh mắt của Lãnh Hàn Thần, toàn thân đều muốn run rẩy khóc không ra nước mắt.

Bao nhiêu tượng tượng trong đầu đều vỡ tan rơi loảng xoảng, tiêu thất không còn một mảnh!

Đùa sao? Tiểu cầu có thể có ánh mắt đáng sợ như vậy sao? Tiểu cầu có thể tạo nên cảm giác đáng sợ như vậy sao?

Đương nhiên không thể a!

Lạc Y không hề hay biết những người xung quanh đều bị uy áp của Lãnh Hàn Thần hù dọa muốn chết, nằng bây giờ đang suy nghĩ cách để tiểu cầu hay căn người này biết học ngoan a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Rời Đi

Đêm tĩnh mịch, Âu Dương gia.

Gia gia Âu Dương Phong Thần ngồi uống trà thơm ngon, vui đến đặc ý. Bên cạnh lần lượt là phụ thân Âu Dương Văn Nhân cùng mẫu thân Trần Doanh Doanh. Mặc dù hai người thoát nhìn thật điềm đạm nhưng cũng không che giấu được hài lòng nơi đáy mắt.

Gia gia Âu Dương Phong Thần là điển hình cho lão ngoan đồng. Có khi nghiêm túc, trên người sẽ phả ra một hơi thở cường giả, uy nghi bề thế. Nhưng cũng có khi, ông chính là giống một đứa trẻ con không lớn, vừa ngồi uống trà, vừa vỗ đùi đen đét cũng có thể.

"Ta nói Y Y nha đầu bảo bối, trà này thật là hảo ngon a! Người để lại cho gia gia người một ít đi!"

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần hai người ngồi đối diện, nghe Âu Dương Phong Thần nói liền nhu thuận ứng thanh.

"Dạ, gia gia!"

Gì chứ nói về Lạc Y, thứ nằng không thiếu nhất chính là tiền, thứ hai là trà, thứ ba là bảo bối.

Nàng là một tiểu phú bà hào phóng a! Tường tượng đến cảnh mình nằm ngủ trên một đồng thủy tinh tạt. Một lần quơ qua liền là mấy chục vạn kim tệ. Cuộc sống như vậy đúng là thích ý.

Gia gia Âu Dương Phong Thần nhận được đáp ứng liền ha ha cười to, nhấp một ngụm trà, ý xuân trong mắt càng thêm dào dạt.

Phụ thân nầy giờ ngồi nghiêm túc nghe tổ nữ nói chuyện, lúc này mới ho khan một tiếng, nhẹ giọng hỏi.

"Y Y, hôm nay con đến gặp mọi người không phải chỉ là vì phẩm trà chứ!"

Câu hỏi của phụ thân Âu Dương Văn Nhân khiến trong phòng nghiêm túc hẳn lên. Gia gia Âu Dương Phong Thần lập tức hạ tách trà xuống, mẫu thân Trần Doanh Doanh từ đầu vẫn lom lom không dời mắt khỏi Lạc Y và Lãnh Hàn Thần thì bây giờ càng nhiều thêm một tia khó hiểu chờ đợi.

Lãnh Hàn Thần thấy mọi người đều nhìn nương tử nhà mình cũng không ngại. Hắn vừa bước vào phòng, ngồi xuống ghế thì đã thẳng tắp sống lưng, vẻ mặt tà mị phảng phất thêm vài phần nghiêm túc. Bất quá chỉ một mình Lạc Y biết tiểu cầu này chỉ là đang giả vờ.

Hắn thật sự nghiêm túc sao? Cho xin đi, nếu hắn nghiêm túc thì ai đang để tay ngang hông nằng, thừa cơ ăn đậu hủ, ai đang nghịch tay nhỏ của nằng bên dưới tầm mắt mọi người đây? Một cho hắn còn phải diễn kịch cực khổ như vậy.

Lạc Y khẽ nhếch khoé môi, hừ nhẹ một tiếng. Một tay rất "nhẹ nhàng" gỡ ra móng vuốt đang làm càn bên hông, một tay lại không nhân rồi nhéo mạnh vào lòng bàn tay của ai đó.

Lãnh Hàn Thần bị ăn đau mảy cũng không nhíu mày một li, thậm chí còn cười càng thêm xuân phong đặc ý, tiếp tục thực hiện những việc mình đang làm. Nằng thật sự không biết lúc này nên gọi hắn da mặt quá dày hay hắn có một loại tư duy không phải là quá giống "người bình thường" đây nữa.

Lạc Y hoàn toàn bất lực vỗ trán, uống một ngụm trà để tiêu trừ cơn nóng. Cứ cho nằng vừa rước sói vào nhà đi! Có điều con sói này so với gián cũng không sai biệt lắm, đập bao nhiêu lần cũng không chết a!

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân, đêm nay con muốn đến chào từ biệt mọi người!"

Tiêu trừ nóng nực xong xuôi, lúc này Lạc Y mới điềm đạm trả lời mục đích của nằng.

Điều Lạc Y vừa nói ra khiến mọi người ngay tức khắc sững sờ. Sáu mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn cùng nhìn về phía Lạc Y đồng thanh.

"Con định lúc này đi? Không phải còn hơn một tháng sao?"

Lạc Y ngượng ngịu né tránh móng vuốt sói, đan hai tay vào nhau. Nàng mím nhẹ hai khoé môi mỏng, vẫn nói ra.

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân, thật ra đúng là còn hơn một tháng. Nhưng lần này con muốn đưa Kỳ Phong và Ngạn Hữu theo cùng." Lạc Y dừng lại một chút, ngẩng đầu xem xét biểu hiện thấy không ai có ai phản đối mới tiếp tục nói "Con nghĩ mọi người cũng biết Kỳ Phong kì ngộ luyện đan thuật, Ngạn Hữu lại kì ngộ trở thành Triệu Hồi sư. Con muốn đi sớm một chút, thuận tiện bồi dưỡng Triệu Hồi thuật cho Ngạn Hữu, còn có dạy Kỳ Phong luyện đan!"

Lạc Y đem sự thật nói ra, nhưng cũng không nói hết hoàn toàn chuyện hai người ngộ đạo có liên quan đến nàng. Không phải là nàng ích kỷ, hay là muốn cố tình giấu diếm. Sự thật thì biết nhiều quá cũng không phải chuyện tốt.

Gia gia, phụ thân, mẫu thân nghe xong cũng chỉ biết thờ dài. Bọn họ là luyện tiếu bảo bối có được không? Nàng cũng chỉ mới về tới nhà có vài ngày thôi a! Nhìn xem, bảo bối thật gầy. Không phải nói càng tu luyện lên cao càng nhìn trưởng thành hay sao? Nhưng nhìn bảo bối xem, đúng là có lớn lên một ít, bất quá cũng chỉ có thể so với thiếu nữ mười lăm, mười sáu. Quá nhỏ a!

Có điều luyện tiếu thì sao, bọn hần cũng không thể cản đi tiền đồ của bảo bối. Liên để cho tiểu tử Kỳ Phong, Hãn Thần được lợi một chút đi. Dám để bảo bối bị thương một sợi tóc bọn họ liền đánh gãy chân chó bọn hần.

Trong lòng gia gia, phụ thân, mẫu thân đều len lén hừ hừ hai tiếng, nhưng trước mặt bảo bối cũng chỉ phát ra tiếng thờ dài.

"Được rồi, được rồi, đi liền đi thôi. Bất quá... Ừm... Không được để bị thương!"

Gia gia rất có phong phạm chủ nhà, trầm đình tiết thiết, làm bộ không chút lưu tình, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được trong lòng mềm mại.

Lạc Y len lén nở nụ cười, ai ngờ bị gia gia trừng mắt một cái, vội vàng mím môi nghiêm túc đi lên, rất ngoan ngoãn đáp ứng.

"Tốt! Bất quá..."

"Bất quá làm sao?"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh vội vàng hỏi, nàng chính là lo lắng nữ nhi bảo bối nhà mình gặp chuyện uy khuất. Gia gia còn có phụ thân đồng dạng nhũ nhũ chân mi, biểu hiện chỉ cần nghe nói nàng bị ai đó hiếp đáp liền đi đào nhà người ta lên.

Lạc Y biết mọi người hiểu lầm, vội vả xoa tay ra điều nàng không có chuyện gì, nghiêm túc nói.

"Con không phải uy khuất, con muốn nói cũng không nghiêm trọng, chính là gia gia, phụ thân, mẫu thân có định chuyển tới Đế Đô sao?"

Đây là điều khiến Lạc Y phân vân mãi. Trước đây nàng chữ bệnh cho Vu Nhược Nhược một phần quan hệ là ở Vu Nhu, phần sau là muốn đổi lấy điều kiện của Nam Cung Tuyệt. Nàng rất tin tưởng Nam Cung Tuyệt sẽ dùng quyền lực của hần để bảo vệ Âu Dương gia. Hơn nữa hần cũng đã lập lời thề, muốn nuốt lời cũng không được. Nếu không, chờ đợi hần chính là địa ngục tu la, vĩnh viễn cũng đừng mong siêu sinh.

Bất quá Âu Dương gia ở thành La Viễn quá xa đế đô, dù sao đạo lí nước xa không cứu được lửa gần thì nàng vẫn hiểu. Vậy nên, nàng thật sự muốn đưa Âu Dương tộc đến đế đô lập nên sự nghiệp. Nàng biết Nam Cung Tuyệt phong hầu tặ đất cũng là vì mục đích.

Vấn đề còn lại chỉ cần mọi người đều quyết ý là được gia.

Gia gia cùng phụ thân vừa nghe đến chuyện Lạc Y nói đều lâm vào trầm mặc. Mẫu thân vốn không xen vào chuyện gia tộc nên chỉ yên lặng chờ đợi. Nàng từ khi gả đến Âu Dương gia đã xác định nàng sẽ theo phu quân nuôi dạy tử nữ. Thế là đủ!

Không gian chìm ngấm trong sự im lặng không chút nào ảnh hưởng đến Lạc Y và Lãnh Hãn Thần. Lạc Y thì không gấp, còn Lãnh Hãn Thần, hần không xen vào chuyện Âu Dương gia tộc, quan tâm một nương tử nhà mình là đủ!

Gia gia Âu Dương Phong Thần nhấp một ngụm trà. Như đã nói, ông khi thì như đứa trẻ không lớn, khi thì lại nghiêm túc uy nghi. Lúc này, khi quyết định một vấn đề liên quan đến gia tộc thì ông chính là thái độ nghiêm túc, cẩn trọng vô cùng.

"Ta đã nghĩ qua điều này, bất quá ta lại không thực hiện. Thành La Viễn là căn cơ của Âu Dương tộc, không thể bỏ. Có lẽ lão già này xương cốt cũng yếu, không thích hợp di chuyển, thôi thì... Cứ như vậy đi!"

Gia gia phá vỡ sự tĩnh lặng. Phụ thân cũng ứng theo gật đầu. Bản thân hần cũng không muốn dời đi. Cũng không phải là không có chí tiến thủ, mà là Âu Dương gia xây dựng tổ nghiệp đã nẩy trăm năm, sao có thể không có tình cảm a!

Lạc Y thờ dài trong lòng, nàng cũng biết chuyện này đối với gia tộc có lịch sử là rất khó thay đổi. Thôi thì... Vậy cũng được!

"Nếu vậy, con nghĩ phải tăng lên thực lực trong gia tộc. Con sẽ để lại công pháp, tài nguyên tu luyện cho mọi người. Mọi người nhất định phải mạnh lên!"

Tuy Lạc Y không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, bất quá chuẩn bị là không thừa. Dù thế nào cũng phải có năng lực đủ để không người nào có thể chạm vào mình.

Điều Lạc Y nói ra, rất nhanh nhận được đáp ứng của gia gia, phụ thân, mẫu thân. Họ cũng không biết những gì bọn họ được nhận ngày hôm nay khiến

Âu Dương gia sau này trở thành đệ nhất tộc của Apollo đại lục.

Lạc Y để lại rất nhiều công pháp tu luyện, đan dược bổ trợ, tinh thạch và nhiều bảo bối phù hợp mà nàng có được. Lúc này mới an tâm cùng Lãnh Hàn Thần đứng lên, theo lễ lạy ba lạy rồi mới đi ra.

Bên ngoài Âu Dương gia, xe ngựa đã đứng chờ sẵn. Kỳ Phong và Ngạn Hữu cũng đã sớm từ biệt mọi người, cùng với Lạc Y và Lãnh Hàn Thần phân chia nhau tiến vào hai cỗ xe ngựa.

Chuyến đi này không biết sẽ xảy ra những gì?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Gặp Lại Lãng Ngạo

Chương 112:

Một chiếc xe ngựa lọc cọc chạy trong ánh nắng chiều buông. Nhìn từ bên ngoài, xe ngựa không có điểm gì đặc biệt. Nhưng nếu để ý kỹ, người ta sẽ nhận ra cỗ xe ngựa này so với xe ngựa dành cho quý tộc cũng không khác nhau là mấy.

Đầu tiên, khung xe chính là được làm từ một loại gỗ Quỳnh Chi. Loại gỗ này vô cùng trân quý, so với những loại gỗ như tử đàn, trầm hương lại càng muốn đáng giá hơn. Đến cả lớp vải lụa bao bọc xung quanh xe ngựa cũng làm bằng kim tằm tỉ, nước lửa không bén tới, lại còn mềm mại tự nhiên.

Nếu như ở đây có người quen, hẳn sẽ không khó nhận ra, đây chính là xe ngựa của Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Có điều, trong xe lúc này còn nhiều thêm hai cái bóng đèn, đây cũng không phải ai khác, lại chính là Kỳ Phong và Ngạn Hữu.

Bên trong xe ngựa so với bên ngoài lại càng khiến người ta loá mắt hơn. Khoang xe vô cùng rộng rãi có đặt một cái bàn trà cũng được khắc ra từ gỗ Quỳnh Chi. Trên bàn đặt một bộ trà cụ, một đĩa bánh ngọt tinh mỹ đủ các loại.

Lại nói tới ngoài cái bàn ra, vị trí trống còn lại đều được lót vải bông mềm mại, thuận tiện thay thế cho giường ngủ. Phải biết rằng, trong xe không hề bị ảnh hưởng bởi rung lắc bên ngoài, giấc ngủ sẽ vô cùng dễ chịu, êm ái.

Bất quá, không khí trong xe không mấy thích hợp, sẽ rất dễ nhận ra có một tia gượng gạo, đông cứng.

Kỳ Phong và Ngạn Hữu ngồi nép trong một góc xe ngựa. Bọn hắn đang nỗ lực cúi đầu biến bản thân thành người vô hình.

Bình thường nếu những đứa trẻ lần đầu tiên xa nhà, hẳn gặp cái gì cũng cảm thấy mới lạ, muốn xem xét, hay chí ít cũng liếc qua một cái.

Nhưng khi nhìn lại hai đứa trẻ đang ngồi kia, sống lưng thẳng tắp, đầu lại cúi gằm xuống, thậm chí cả ngón tay còn chưa động đậy một lần thì lại thấy định luật này cũng không đúng cho lắm.

Đừng mãi thối mắc tại sao, mà chỉ cần nhìn ai đó vừa đang thoãn thoát pha trà, lại vừa không quên lâu lâu liếc nhìn hai đứa trẻ, trong mắt còn đầy vẻ bất thiện.

Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu một tiếng cũng không dám hó hé. Nhưng trong lòng lại kêu gào đau khổ không ngừng.

Đúng là lúc đầu có hai cỗ xe ngựa, bất quá Kỳ Phong lần đầu đi xa, một mực muốn tự mình đánh xe ngựa. Ai ngờ vì quá phấn khích lại làm ngựa nổi điên, không những đâm đầu vào hố lầy, kéo mãi không lên, thậm chí chân ngựa còn bị gãy.

Bọn hắn là rơi vào đường cùng mới phải đi nhờ xe có được không? Làm ơn đừng nhìn bọn hắn như thể bọn hắn phạm tội tày đình không thể tha thứ nữa a!

Lãnh Hàn Thần giống như nghe được tiếng lòng của hai đứa trẻ, rất không lưu tình hừ một tiếng.

Các người dám nói các người vô tội? Tội của các người chính là cản trở hắn với nương tử nhà mình thân mật.

Cũng tại bọn người xuất hiện, nương tử đa mặt mông nhà hắn mới quyết tâm không cho hắn đụng đụng. Ôm ôm hôn hôn cũng không thể. Khiến cho hắn nhìn thấy thịt cũng chỉ có thể ăn chay.

Đây chính là muốn mạng của hắn a!

Lãnh Hàn Thần càng suy nghĩ, sắc mặt càng thêm đen, hung hăng ghi vào sổ nợ hai cái tên của Kỳ Phong và Ngạn Hữu.

Lạc Y thong thả dựa đầu vào thành xe ngựa, hưởng thụ ai đó bánh chưng trà rót. Nàng hoàn toàn không biết hai đứa trẻ sớm đã bị tiểu cầu nhà mình dọa cho chết khiếp.

Nàng không liên quan a!

"Tối đâu rồi?"

Giọng nói mềm mại, ngọt ngào, còn đọng một tia khăn khăn của mồ nữ lười biếng vừa mới thức dậy nhẹ nhàng vang lên.

Bất quá giọng nói này không những không khiến người ta chán ghét mà còn khiến cho ai đó tay chân đều muốn mềm nhũn.

Nhìn một chút, chỉ thấy đó là một nữ tử vô cùng xinh đẹp. Trên người nàng vận lên một xiêm y bạch sắc tinh xảo, mềm mại.

Dung nhan như hoa, khí chất tựa thiên tiên! Đây đúng là miêu tả nữ tử này không sai!

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Lạc Y đại danh鼎鼎 Quốc Công Độ Sứ.

Lãnh Hàn Thần hít lại mắt tà mị, giống như đang thưởng thức một âm điệu tuyệt vời. Một lát sau mới hơi hé ra, tay nâng lên đẩy màn xe ngựa, dịu dàng trả lời.

"Sắp tới Vân Vụ Sâm Lâm, vượt qua Vân Vụ Sâm Lâm là tới Tô Uyển Sơn Trang a!"

"Vân Vụ Sâm Lâm?"

Lạc Y mơ màng lập lại một lần nữa, một tích tắc sau đôi mắt đó mở ra. Trong đôi mắt không còn chút buồn ngủ, mà lại vô cùng tỉnh táo, tuệ mẫn.

Nàng nâng tay, đem rèm cửa đẩy lên, nhìn ra không cảnh bên ngoài rồi mới hỏi.

"Hình như Tô Uyển Sơn Trang là chỗ của Lăng Ngạo đúng không?"

"Ừm!"

Lãnh Hàn Thần ứng thanh một tiếng. Hẳn đối với đội hữu của nương tử nhà mình vẫn còn một chút ấn tượng nho nhỏ.

Lạc Y nghe vậy gật gù một cái, trảm định tiết thiết phân phó.

"Nhanh chóng vượt Vân Vụ Sâm Lâm, trước khi trời tối phải tiến vào Tô Uyển Sơn Trang. Nghi lại vài ngày!"

Lạc Y vừa dứt lời, người đánh xe bên ngoài lập tức vung tay, đánh roi vào hông ngựa. Con ngựa hí lên một tiếng thật dài, khoe bày dũng mãnh, uy vũ, cong chân chạy nước đại về phía trước. Rất nhanh, xe đã vào tới bên rìa Vân Vụ Sâm Lâm.

Vân Vụ Sâm Lâm là sâm lâm lớn thứ hai tại Chu quốc sau Ma Vụ Sâm Lâm. Nơi này được xem là người thủ hộ của Tô Uyển Sơn Trang - Sơn trang của một tộc người có lực lượng di truyền.

Ban đầu Lạc Y cũng không biết Lăng Ngạo là người của tộc người này, cho đến khi nhìn thấy hắc mưa vũ giữa rừng hoa tử đinh hương.

Lực Lượng chi lực cũng là một lực lượng truyền thuyết vô cùng mạnh mẽ. Tuy không thể so với Hỗn Độn lực của Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần, nhưng cũng là một lực lượng khiến người ta điên cuồng muốn có.

Lại nói, Lực Lượng lực và Hỗn Độn lực đều là lực lượng vừa hiếm vừa quý. Dù nói Tô Uyển Sơn Trang là một tộc người di truyền lực lượng. Bất quá cũng không hoàn toàn đúng.

Ti như trong một gia tộc tại Tô Uyển Sơn Trang, gia gia có không hẳn là phụ thân, thúc thúc, bá bá cũng có. Từ tôn có cũng không chắc là gia gia, phụ thân hay mẫu thân cũng có. Dường như, Lực Lượng lực là một loại lực lượng chọn lọc, có người bẩm sinh đã có, có người lại tự nhiên kích phát mà có. Đây là một loại lực rất khó dự đoán.

Lăng Ngạo cũng tính là một trong những truyền kỳ của người sở hữu Lực Lượng lực. Thật khiến người ta đỏ mắt vì ghen tị!

Xe ngựa lọc cọc tiến vào Vân Vụ Sâm Lâm. Ban đầu cũng không có gì đặc biệt, cho đến khi nghe thấy những tiếng ma thú gầm rú và tiếng hô hào ngày càng gần.

Đúng lúc này, xe ngựa của nhóm Lạc Y bỗng nhiên khựng lại. Con ngựa chiến dũng mãnh nhảy lên hai chân trước, hí một hơi dài.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đều cau nhẹ chân mày. Nàng tranh thủ quay sang hỏi thăm Kỳ Phong và Ngạn Hữu, vì ngựa đột ngột dừng lại mà đập thẳng đầu vào thành xe ngựa. Còn Lãnh Hàn Thần thì nâng lên màn che, nhìn người đánh xe ngựa cũng đang bị kinh hách đến mặt tái xanh, hỏi.

"Chuyện gì?"

"Dạ, vừa rồi có một ma thú nhảy qua đây, ngựa bị dọa!"

Lãnh Hàn Thần nhìn phía trước, thấy rõ dấu vết ma thú cuồng bạo đi qua, xen lẫn vết máu còn chưa kịp khô trên mặt đất. Hắn cũng không làm khó người đánh xe mà trực tiếp nhảy ra khỏi cỗ xe ngựa, vươn tay chờ đỡ lấy nương tử nhà mình.

Còn không biết có ma thú nào chạy qua hay không, ở lại trên xe ngựa rất không an toàn!

Lạc Y nhìn Kỳ Phong và Ngạn Hữu xoa xoa khối u to trên đầu, ngoài ra cũng không có thương tích gì lớn. Lúc này, nàng mới an tâm đứng dậy, đặt tay lên bàn tay Lãnh Hàn Thần nâng lên chờ sẵn, nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Kỳ Phong và Ngạn Hữu nhăn nhó, nhưng cũng không chậm trễ nhảy xuống khỏi xe ngựa. Khoé miệng bọn hắn từ đầu đến cuối hơi nhếch lên, biểu lộ vô cùng bất mãn.

Lạc Y đứng vững vàng trên mặt đất, nàng nhìn xung quanh, cẩn thận kiểm tra âm ba ma thú đang gầm lên từng hồi. Dường như là bị người của Tô Uyên Sơn Trang truy kích.

Nàng thấy trời vẫn chưa quá tối, quyết định cho người đánh xe ngựa trở về. Dù sao bọn họ đều là Tu Luyện giả, vượt qua Vân Vụ Sâm Lâm không khó, chỉ cần đến Tô Uyên Sơn Trang thuê cỗ xe ngựa mới cũng không có vấn đề gì.

Người đánh xe ngựa cúi đầu chào mọi người, ngay lập tức đánh xe ngựa trở về.

Còn lại bốn người, Lạc Y để Kỳ Phong và Ngạn Hữu đi trước, còn nàng lại nắm tay Lãnh Hàn Thần thông thả đi đằng sau chặn hậu.

Bốn người đi được một đoạn, bắt ngờ từ trong bụi cây rậm rạp, một ma thú to lớn như bò mộng lao ra. Ma thú giống như bị cuồng hoá, điên cuồng nhắm thẳng Kỳ Phong mà lui vào.

Lãnh Hàn Thần và Lạc Y phản ứng rất nhanh, trước khi Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu ra tay, xuất ra một chưởng phong đánh bay con ma thú.

Con ma thú to lớn bị chưởng phong tập kích, thân hình mạnh mẽ va vào thân cây cách xa mười trượng, còn không kịp gãy một cái liên tắc thở.

Gần như cùng lúc Lạc Y và Lãnh Hàn Thần ra tay, một giọng nói quen thuộc mang theo nồng đậm lo lắng hét lên.

"Cẩn thận!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Thân Ca Ca Rắn Rết

Chương 113

Nam tử có vóc người cao lớn vĩ ngạn vọt tới, hai tay hắn lúc này đang cầm theo hai đại chủy thật lớn. Trên mặt nam tử chính khí nhể nhại mờ mờ, hơi thở nặng nề lao vọt tới trước mặt nhóm Lạc Y, hô to.

"Lão đại, ngươi có sao không?"

Người đến không ai khác, chính là Lăng Ngạo!

Lãnh Hàn Thần nhìn người đang lao đến Lạc Y như một con sóc, mặt không đổi sắc đem nàng ôm vào ngực. Vừa vận né tránh lợi trảo của Lăng Ngạo đang chực chờ vươn tới.

Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu hai kẻ đứng đực ra, tròn mắt nhìn Lăng Ngạo, khoé môi cũng không ngừng co giật thành một đoàn.

Kỳ Phong ngốc lăng sờ đầu, hắn nhớ hình như ma thú vừa rồi là tấn công hắn chứ không phải ti ti nha! Lẽ nào hắn còn chưa già mà đầu óc đã muốn lú lẩn sao?

Lăng Ngạo không biết mọi người xung quanh đang âm thầm khinh bỉ chính mình. Hắn chỉ thấy Lạc Y bị Lãnh Hàn Thần ôm đi mới biết mình vừa rồi quá luống cuống.

Có trời chứng giám, hắn là quá lo lắng cho lão đại có được hay không? Bất quá, hắn cũng thầm cảm thấy may mắn. Nếu vừa rồi Lãnh Hàn Thần không ôm Lạc Y đi, thân mình thô lỗ của hắn không đủ sức chịu đựng bình giá chua cớ lớn của ai đó dội lên.

Vừa nghĩ đến viễn cảnh tương lai thiếu chút nữa xảy đến, thân mình của Lăng Ngạo đã vô thanh vô thức co giật vài lần. Hắn mới thật không muốn trải

nghiệm qua giám chùa đại phát của Lãnh Hàn Thần đâu!

"Thần ca, ta không phải có ý a!"

Lãnh Hàn Thần khẽ hừ một tiếng, đôi thủy mâu tử sắc như cũ liếc Lăng Ngao một cái thay cho lời cảnh cáo. Không có ý? Người không có ý thì sẽ không có tội sao?

Lăng Ngao ngốc trệ gãi gãi đầu, nụ cười trên môi muốn có bao nhiêu khờ khạo liền có bấy nhiêu khờ khạo. Nếu như để ý kỹ, còn có thể nhìn thấy trên gương mặt lộ ra vài vết đỏ khả nghi.

Còn có thể không ngại sao? Người ta thể hiện ghi hận rõ ràng ra như vậy!

Lạc Y nhanh chóng nhận ra Lăng Ngao xấu hổ. Nàng cố gắng nén cười véo nhẹ vào tay tiểu cầu hay hờn dỗi nào đó, nhắc nhở hấn thu lại biểu tình.

Lãnh Hàn Thần mím môi, vẻ mặt nhanh chóng hiện ra hai chữ "ủy khuất", buồn bực cúi xuống hôn bẹp vào má hồng nương tử nhà mình. Lúc này mới hài lòng đem biểu tình thu về.

Về mặt bình thân, phảng phất vài nét tà mị, tuấn lãng của hấn lúc này khiến người ta có một loại ảo giác người vừa rồi đeo theo về mặt ghi thù, khó chịu kia hạt tẻ không phải là hấn.

Nếu không phải đã quá quen thuộc với khả năng đổi sắc mặt của Lãnh Hàn Thần, Lạc Y cũng sẽ bị lừa.

Aiz, xem ra cả đoạn đường dài nàng bắt hấn ăn chay quả thật quá ỷ khuất hấn rồi a! Như vậy cũng không phải tốt, nhẫn nhịn quá mức sẽ tổn hại đến sức khỏe a!

Nghĩ vậy, Lạc Y hào phóng kéo kéo cổ áo của Lãnh Hàn Thần, mặt không đổi sắc bẹp một cái hôn nhẹ lên môi tiểu cầu nhà mình rồi nhanh chóng quay đầu đi.

Lãnh Hàn Thần thụ sủng nhược kinh ngẩn ngơ một lúc, nhưng rất nhanh hấn lại cười đến xuân phong đắc ý, đem nương tử nhà mình ôm càng thêm chặt.

Còn có thể không vui sao? Nương tử nhà hấn không phải bao giờ cũng biết chủ động thể đầu. Hấn phải nắm vững thời khắc hiếm hoi này mà thoả mãn đi!

Kỳ Phong và Ngạn Hữu là lần đầu tiên nhìn cảnh trẻ con không nên xem này. Theo bản năng liền nâng hai tay lên che mắt, bất quá mười ngón tay đều mở to, cơ bản là không che được cái gì. Thậm chí còn để lộ ra cặp mắt ngây ngô nhìn chăm chăm hai người.

Hết rồi sao?

Hai đứa trẻ chờ hồi lâu cũng không thấy diễn biến tiếp theo, một mặt thở phào một hơi, một mặt lại âm thầm nuối tiếc.

Cái đó gọi là hôn có phải không?

Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu rất ham học hỏi, nhanh chóng đã tìm ra kết quả mong muốn. Trong lòng không ngừng gật gù tự khen bản thân mình thông minh. Thật đúng là không biết hai chữ ngại ngùng viết như thế nào?

So với hai đứa trẻ, Lăng Ngao nhìn thấy cảnh này đã muốn chai mặt. Bất quá hấn cũng không dám nhìn thẳng. Lão đại da mặt mỏng, nếu nàng ngại ngùng lần sau không tiếp tục hôn hôn Thần ca, người chịu tội chắc chắn là bọn hấn.

Mỗi người đều đeo đuổi một suy nghĩ riêng, nhưng có lẽ người trong cuộc lại chẳng nhận thức được chút gì. Lạc Y mặt không đổi sắc nhìn ma thú bò mòng chết không kịp ngáp cách đây không xa, điểm nhiên hỏi Lăng Ngao.

"Người đang làm gì?"

"Báo cáo lão đại, ta đang hoàn thành nghi thức lễ trưởng thành!" Lăng Ngao nghiêm túc đứng thẳng theo kiểu quân nhân báo cáo. Tư thế này là Lạc Y lúc vô tình nhớ lại chuyện của thế kỉ hai mươi mốt dạy cho. Trường hợp này hấn phát huy không tệ. Chỉ ít cũng không giống như Bạch Thừa Vũ đi vệ sinh cũng muốn báo cáo.

Lạc Y vừa nghĩ đến kẻ trước đây một bộ lạnh lùng thanh cao lại bị nàng huấn luyện thành kẻ vừa nhiều chuyện, vừa tự cao, vừa ngốc trong lòng liền ảo não không thôi.

Xem ra, kết quả huấn luyện cũng không phải quá thành công.

Lạc Y lắc lắc đầu, đem suy nghĩ vừa rồi đánh bay ra khỏi đầu, thắc mắc hỏi Lăng Ngao.

"Lễ trưởng thành là thế nào?"

"A?" Lăng Ngao giống như nhớ ra Lạc Y không hề biết điều này mới cười xoa giải thích "Là thế này, lão đại, bộ tộc lực lượng của chúng ta có một tập tục, mỗi khi có một đứa trẻ tròn mười ba tuổi sẽ được tham dự nghi thức trưởng thành. Trước đó chúng ta sẽ vào Vân Vụ Sâm Lâm dùng lực lượng của

mình giết chết một ma thú lớn. Ma thú đó sẽ dùng để tế thần, tượng trưng lòng biết ơn thần linh đã ban thân một đứa trẻ sở hữu lực lượng trong bộ tộc!"

Lăng Ngạo vừa giải thích vừa đem ma thú bò mộng xách lên, đựng đưa trước mặt mọi người.

"Bất quá xem ra phải chờ đến lần sau, con ma thú này bị lão đại, Thần ca hai người dùng chiêu phong đánh bay, không thể tính vào. Ta đem nó về làm thịt đãi mọi người một bữa! Hắc hắc"

Lăng Ngạo cười lên lộ ra hàm răng trắng tinh. Ma thú bò mộng cũng đã đạt cấp bảy hậu kì, dùng để đãi lão đại cũng không phải quá tệ.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần cũng không nhận ra điểm nào không hợp lí liên gât gât đầu. Có điều Kỳ Phong và Ngạn Hữu đều tròn hai tròng mắt.

Bọn hắn vừa mới đột phá cấp chín hậu kì không lâu. Trước đó quả thật không đủ bản lĩnh săn về ma thú cấp bảy hậu kì. Ma thú cấp bảy hậu kì chỉ dùng để đãi một bữa tiệc, cái này không khỏi quá hào phóng đi!

Năm người bây giờ gộp lại một nhóm, dùng thân pháp rời đi. Vừa rời vì không biết trong Sâm Lâm xảy ra vấn đề gì nên mới đi bộ dò xét. Giờ đã biết nên mới không còn một chút kiêng kị nào.

Một nhóm năm người đều là tu luyện giả bậc cao, thân pháp đã sớm thuộc hạng thượng thừa. Không lâu sau đã ra khỏi Vân Vụ Sâm Lâm.

Từ đằng xa nhìn về Tô Uyển Sơn Trang, nơi này gọi là sơn trang vì nó được lập nên ở nơi hoang dã. Chứ thật ra cũng không khác gì một thành trì là mấy.

Tô Uyển Sơn Trang nghe tên có vẻ rất mỹ miều mềm mại, bất quá con người lại trái ngược mạnh mẽ. Kể cả những người không có di truyền lực lượng.

Người ta vẫn nói, vật hợp theo loài, quả nhiên không sai. Con người... Cũng thế!

Từ lúc ra khỏi Vân Vụ Sâm Lâm nhóm năm người đã không còn vận dụng thân pháp nữa mà chậm rãi đi bộ vào trang.

Vừa đi, Lăng Ngạo vừa kể cho mọi người nghe một số quy củ trong Tô Uyển Sơn Trang.

Lãnh Hàn Thần đối với chuyện này không quá để ý, chỉ lo đem thiên hạ trong ngực ôm chặt. Chỉ có Kỳ Phong, Ngạn Hữu là trẻ nhỏ dễ dạy, rất chăm chú lắng nghe. Lâu lâu còn ứng thanh ồ à lên vài tiếng hưng phấn khiến Lăng Ngạo càng nói càng cao hứng.

Lạc Y thật tế cũng không quá lưu tâm. Nàng chỉ để ý duy nhất một điểm. Đó là Lăng Ngạo là con trai của Trang chủ Tô Uyển Sơn Trang.

Trang chủ Tô Uyển Sơn Trang cũng là một người có Lực Lượng lực, tên là Lăng Bá Khiêm. Phải nói rằng, Lăng gia trụ trên ghé Trang chủ lâu dài như vậy cũng là vì đời nào Lăng gia cũng sinh ra một người có Lực Lượng lực, mà đời nào cũng rất mạnh mẽ.

Lăng Bá Khiêm trước đây có một thê tử kết tóc gọi là Từ Thị - Từ Miên Miên. Nàng ấy chính là thân mẫu của Lăng Ngạo.

Bất quá sau khi sinh ra Lăng Ngạo, Từ Miên Miên rong huyết mà mất. Sau đó khi Lăng Ngạo tròn ba tuổi, Lăng Bá Khiêm lại mang về một nữ phụ, gọi là Hoàng Phủ Yên Yên.

Lúc Hoàng Phủ Yên Yên đến đây còn mang theo một đứa bé trai năm tuổi tên là Lăng Chính Thành. Mặt rất giống Lăng Bá Khiêm. Khi đó mọi người mới vỡ lẽ Lăng Bá Khiêm bên ngoài đã sớm có người khác sau lưng Từ Miên Miên.

Cũng vì việc này, có nhiều người còn bắt quái cho rằng Từ Miên Miên chết không phải do rong huyết, thật tế chính là do Hoàng Phủ Yên Yên hạ độc.

Bất quá cũng chẳng ai dám nói nhiều vì sau đó không lâu, tại lễ kiểm tra lực lượng trong bộ tộc, Lăng Chính Thành cùng Lăng Ngạo đồng dạng sở hữu Lực Lượng chi lực.

Điều này không nghi ngờ đã củng cố danh vọng của dòng họ Lăng lên rất nhiều.

Chỉ là, đây cũng là điều khiến sóng ngầm tranh đoạt nổi lên mãnh liệt. Hai người đều mang Lực Lượng lực ai sẽ làm Trang chủ tương lai còn không nắm chắc. Đương nhiên là sẽ có người đồ mất mưu cầu đoạt lấy.

Lạc Y thờ dãi trong lòng, đúng là hào môn sâu như biển. Cũng không phải gia tộc nào cũng giống với gia tộc của nàng.

"Lão đại, ta đã tấn cấp chín sơ kì a! Ta dụng bình cảnh rồi, tin là không lâu sẽ tấn cấp chín trung kì!"

Lăng Ngạo rất tự hào khoe thành quả với Lạc Y. Về mặt không khác gì chó con vẫy đuôi chờ được khen tặng. Đáng tiếc cuối cùng chỉ rước phải cái liếc mắt xem thường của nàng.

"Cấp chín sơ kì sắp đột phá còn hiếm lạ sao? Hai người kia đã là cấp chín hậu kì đỉnh phong!"

Lạc Y vừa nói, vừa đánh ánh mắt về phía Kỳ Phong và Ngạn Hữu khiến Lăng Ngạo đang tự hào nghẹn một họng trân trối.

Lăng Ngạo không tin tưởng nhìn hai đứa nhóc tuổi còn nhỏ hơn mình, lấp bắp hỏi.

" Thật?"

Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu hết sức ăn ý gật gật đầu. Bọn hấn hết sức giao hoạt che giấu việc bọn hấn gặp được kì ngộ.

Lâu lâu được người khác hâm mộ hay ghen tị muốn chết cũng không tệ! Hắc hắc

Lăng Ngạo trừng mắt, thật muốn ngửa mặt lên trời gào to hai chữ " bất công ". Aiz, người bên cạnh lão đại đều là trâu bò! Không phải, là trâu bò tinh!

Năm người vừa đi vừa trao đổi một vài chuyện, rất nhanh đã về đến trang viện Lăng gia.

Chỉ là, đón tiếp bọn họ lại là một nam tử có vẻ mặt âm nhu, thoát nhìn xảo trá, giọng nói cũng khiến người ta chán ghét.

" Ngươi hoàn thành nghị thức lễ trưởng thành sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Náo

" Ngươi hoàn thành nghị thức lễ trưởng thành sao?"

Nam tử có gương mặt khá tuấn lãng, khí chất lại có phần âm nhu, xảo trá. Nhất là giọng nói đầy vẻ bất thiện và cợt nhả kia thật khiến cho người ngoài cuộc như nhóm Lạc Y, Lãnh Hàn Thần, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu đều phải nhíu mày.

Lăng Ngạo nắm chặt tay, vẻ mặt cũng biến thành khó coi, ánh mắt nhìn Lăng Chính Thành lộ rõ vẻ chán ghét. Bất quá, từ đầu đến cuối hấn vẫn không hề mở miệng nói gì.

Lăng Chính Thành cười rộ nhìn vẻ mặt khó coi của Lăng Ngạo, tay phe phẩy chiết phiến gỗ vài cái lên vai hấn. Lăng Chính Thành giống như sớm đã biết Lăng Ngạo sẽ không nói chuyện. Đôi mắt giao hoạt gian trá lộ ra vẻ không thú vị, chuyển ánh mắt nhìn về nhóm bốn người Lạc Y đứng phía sau. Mắt mị lên bật cười.

" Thân đệ đệ, ta nói ngươi cũng có bằng hữu nữa sao?"

Lăng Chính Thành huých tay Lăng Ngạo, trang thành đáng vẻ huynh đệ thân thiết. Nhưng Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đều nhận ra, cái huých tay kia mang theo một cỗ lực lượng cường đại đánh tới.

Thật nhìn không ra người có bề ngoài thư sinh, mảnh mai như Lăng Chính Thành lại là một người sở hữu di truyền lực lượng.

Bất quá, lực lượng này so với lực lượng của Lăng Ngạo vẫn còn quá yếu. Mà dường như Lăng Chính Thành vẫn còn không biết điều này.

Lạc Y di chuyển ánh mắt một chút, nàng phát hiện nơi Lăng Chính Thành vừa huých tới chính là tay đã từng bị gãy của Lăng Ngạo. Hơn nữa còn vừa vận đích xác vị trí thương tích.

Nếu nói hành động này của hấn chỉ là vô tình, là bản năng, ai sẽ tin chứ?

Đây rõ ràng là khiêu khích! Trắng trợn khiêu khích!

Bây giờ không cần nói Lạc Y cũng biết, người khiến Lăng Ngạo bị thương, hấn không phải ai khác mà chính là Lăng Chính Thành.

Tên nham hiểm này!

Lạc Y mị mắt xuống, sâu trong đáy mắt đã tiềm ẩn một tia âm lãnh lạnh thấu xương. Bất quá nàng vẫn duy trì làm người ngoài cuộc, không xen vào.

Bản thân Lăng Ngạo hoàn toàn có năng lực vô chết Lăng Chính Thành. Hấn còn chưa động, nàng lấy cơ sở gì để động?

Nàng mới không lo chuyện bao đồng nhiều như vậy!

Lăng Ngạo vừa nghe Lăng Chính Thành nói đến bằng hữu phía sau. Trong một thoáng khí thể liền tăng lên mười phần.

Lăng Ngạo trở tay nắm lấy cổ áo Lăng Chính Thành kéo tới trước mặt, nguy hiểm gần giọng.

" Ta cảnh cáo ngươi, ta không động vào ngươi là nể mặt Trang chủ đại nhân. Nếu ngươi dám động bọn họ một đốt tay, ta thà rằng giết ngươi trước!"

Thân hình Lăng Chính Thành so với Lăng Ngạo rõ ràng bé nhỏ hơn. Nên Lăng Ngạo chỉ hơi trở tay đã muốn nhấc Lăng Chính Thành lên khỏi mặt đất.

Lăng Chính Thành bị Lăng Ngạo tập kích bất ngờ, chân mày nhăn chặt, động người muốn tránh thoát. Có điều hắn rất nhanh đã nhận ra bàn tay đang nắm cổ áo hắn một chút cũng không hề suy yếu.

Lăng Chính Thành trầm mặc, sâu trong đôi mắt hiện lên một mặt sát ý. Lăng Ngạo hắn đã mạnh đến mức độ nào rồi?

Mâm hoạ này, không thể lưu!

Tia sát ý nhanh chóng xẹt qua, nhưng cũng rất nhanh đã biến mất vô tung vô ảnh. Lăng Chính Thành bày ra vẻ mặt vân đạm phong khinh, giống như kẻ đang bị xách cổ áo giống một con gà con hoàn toàn không phải là hắn.

Lăng Chính Thành gấp lại chiết phiến, dùng đầu mũi chiết phiến chỉ thẳng vào ngực Lăng Ngạo, giọng nói mang theo vài phần cợt nhả.

"Ta nói thân đệ đệ của ta, ngươi không cần xúc động như vậy a! Có gì từ từ nói, không được sao?"

Lăng Ngạo nhú chặt hai hàng chân mày, không hề ừ hừ gì đem Lăng Chính Thành đẩy ra xa. Một chút cũng không khiêm nhường cho một ánh nhìn đầy cảnh cáo.

Lăng Chính Thành nhếch môi tựa tiểu phi tiểu, điềm nhiên chỉnh lại cổ áo bị lôi kéo trở nên xộc xệch. Bất quá nếu như để ý kỹ, không khó nhận ra hai bàn tay hắn đều đã nắm chặt thành nắm.

"Đây là bằng hữu của ta, ta muốn dọn vài phòng Thiên viện cho bọn họ, phiền toái ngươi sắp xếp đi!"

Lăng Ngạo mím môi, cuối cùng cũng gượng nói ra một câu phiền toái. Dù sao hắn trong phủ là không có thực quyền, đa số quản lý đều đặt trong tay Lăng Bá Khiêm. Còn một phần lại nằm trong tay Lăng Chính Thành. Mà quản nội vụ vừa vận chính là nằm trong quyền hạn của Lăng Chính Thành.

"Không có! Thiên viện đều bận, người dẫn người đến Sài phòng đi!" Lăng Chính Thành nhếch môi, thần nhiên nói.

"Ngươi đừng khinh người quá đáng, Lăng Chính Thành!" Sài phòng là địa phương nào? Là nơi ở của nô bộc trong phủ. Chỗ đó Lăng Chính Thành cũng dám sắp xếp cho?

Lăng Chính Thành cười rộ lên, mị mắt liếc nhìn Lăng Ngạo mang theo ý tứ khiêu khích nồng đậm.

"Ta khinh người quá đáng thì thế nào? Nếu muốn, ngươi đi phiền phụ thân đi!"

"Ngươi..."

Lăng Ngạo há miệng, nhưng ngoài nói ra được một chữ "ngươi" thì hắn mãi không thốt được chữ nào.

Kiểu người không thể nói lí như Lăng Chính Thành, đúng là dạng người khó nuốt nhất!

Lạc Y, Lãnh Hàn Thần khoanh tay đứng bên ngoài xem diễn. Bình thường, chỉ cần khói lửa chưa bén đến bên người thì họ đều sẽ không ra tay.

Tại sao ư? Đương nhiên là ngại phiền toái. Thêm một việc vẫn không bằng bớt một việc. Thêm nữa, Lăng Ngạo hắn cũng không cần đến hai người ra tay.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần làm người ngoài cuộc đã quen. Nhưng Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu cũng đang trần trần nhìn hai bên giương cung bạt kiếm, trong lòng sớm đã phiền toái.

Bọn hắn dù mới quen biết Lăng Ngạo, bất quá vẫn rất thích vị ca ca này nha. Nhìn thấy Ngạo ca bị người bắt nạt thật có loại xúc động vung lên một cước đem người vỗ chết.

Có điều bọn hắn vẫn không dám động a! Ti ti cùng Thần ca còn chưa lên tiếng đâu.

Kỳ Phong và Ngạn Hữu trong lòng khê hừ, âm thầm than vãn. Nhìn cục diện này đúng là máu nóng đều đã nâng lên hừng hực đây.

Giữa lúc hai bên cung kiếm đều đã giương lên. Bây giờ chỉ còn thiếu một một mồi lửa là bắn đi. Chỉ là khi hai người sắp giao chiến, thì một giọng nói trung niên khàn khàn vang lên.

"Hai huynh đệ các ngươi muốn náo cái gì? Thật không có chút thể thống nào nữa!"

Người đến là một trung niên nam nhân, gương mặt đã có chút già nua, nhưng vẫn không làm nhòa đi vẻ chính khí, uy nghiêm mà còn muốn lảng động lại theo thời gian.

Lạc Y nheo nheo mày, rất nhanh phán đoán ra thân phận người này hẳn là gia gia của Lăng Ngạo - Lăng Hựu Thừa.

Lăng Hựu Thừa dẫn đầu bước đến, đi theo sau còn có một nam tử khác, gương mặt rất giống Lăng Hựu Thừa nhưng trẻ hơn rất nhiều. Đây hẳn là Lăng

Bá Khiêm đi!

Lạc Y nhếch khoé môi, không kiêng dè dựa đầu vào ngực Lãnh Hàn Thần. Nàng cảm thấy sắp có chuyện vui a!

"Gia gia, phụ thân!"

"Gia gia, Trang chủ đại nhân!"

Lăng Chính Thành cùng Lăng Ngao đồng thanh kêu lên. Bất quá cách gọi có chút khác nhau. Lăng Ngao hẳn có vẻ rất bái xích Lăng Bá Khiêm.

Lăng Bá Khiêm từ ái nhìn Lăng Chính Thành, nhưng chuyển mắt nhìn Lăng Ngao thì mặt mũi đều đen, không kiêng kị trừng mắt lại hừ một tiếng.

Lăng Chính Thành nhìn thấy vậy thì cười đến sung sướng khi người gặp họa. Lăng Ngao vẫn mặt vô biểu tình như cũ.

Trong lòng hẳn đã sớm lạnh!

Lăng Hựu Thừa trừng mắt cảnh cáo Lăng Bá Khiêm khiến hắn cúi đầu xuống đất không dám ngẩng lên.

Lăng Hựu Thừa là một cường giả, cho dù hắn đã có tuổi, nhưng trong Tô Uyển Sơn Trang ông vẫn là người mạnh nhất, cấp bậc đã đạt đến Thống Lĩnh hậu kì.

Không tệ!

Lăng Hựu Thừa giống như biết Lạc Y đang đánh giá ông, liền quay đầu nhìn nàng trừng mắt một cái, nhưng ánh mắt này lại không đem theo một điểm uy hiếp.

Lạc Y rất nhanh nhận ra, Lăng Hựu Thừa chính là hậu trưởng của Lăng Ngao trong Tô Uyển Sơn Trang.

Lăng Hựu Thừa liếc liếc Lạc Y. Dù không mang theo uy hiếp nhưng đôi phương không có nửa điểm sợ hãi vẫn khiến hắn cảm thấy buồn bực.

Lão ngoan đồng bắt mắt hừ một cái, không tiếp tục nhìn Lạc Y mà chuyển mắt sang nhìn Lăng Chính Thành, uy áp đột ngột tăng lên thấy rõ. Tất cả uy áp đồng loạt đè ép lên vai Lăng Chính Thành khiến hắn run rẩy vặn vẹo muốn ngã khụy.

"Người đang muốn đùa giỡn bản sự gì? Có phải bình thường người cũng hành Ngao nhi như thế có phải hay không? Phạt người nằm ngủ ở Sài phòng một tháng, cắt nguyệt ngân tiêu vật nửa năm, còn nữa, thu quyền quản phủ!"

Lăng Chính Thành vốn biết gia gia không ưa mẫu tử hắn, nhưng lúc nào cũng ra tay trắng trơn duy hộ Lăng Ngao vẫn khiến hắn cực độ khó chịu.

Bất quá khó chịu thì khó chịu, hắn có thể nói được gì, riêng uy áp này cũng đã muốn đè chết hắn.

"Phụ thân!"

Lăng Chính Thành không nói được, nhưng Lăng Bá Khiêm thì đã lo muốn sốt. Đây là nhi tử hắn thương từ nhỏ lớn lên a!

Lăng Hựu Thừa bị Lăng Bá Khiêm níu tay, khó chịu giữ giữ tay áo. Đồng thời cũng đem uy áp thu về.

Có điều, về mặt của ông như cũ vẫn rất khó coi, trừng mắt nhìn Lăng Bá Khiêm quát.

"Ta nói nghiêm tử người, Ngao nhi dù nhỏ nhưng hắn vẫn là con dưới gối thê tử cười hỏi đảng hoàng của người. Còn kia chẳng qua là kết quả người phong hoa tuyết nguyệt. Nên nhớ, đó là thứ tử, Hoàng Phủ Yên Yên cũng đứng hòng dưới ánh mắt lão tử mà lên vì kế thê. Người đã sủng thiếp diệt thê, đừng mong tiếp tục sủng thứ diệt đích. Ngao nhi là đứa trẻ duy nhất lão tử chấp nhận, người dám loạn sự ta liền treo người ngoài cửa đánh đến mông nở hoa mới thôi!"

Lăng Hựu Thừa thở phì phò nói. Lời nói sắc như dao khiến Lăng Bá Khiêm xấu hổ cúi đầu cái gì cũng không dám nói. Lăng Chính Thành cũng tái mặt, tay nắm chặt, ánh mắt lộ ra âm ngoan trùng trùng.

Lăng Hựu Thừa không thèm nhìn Lăng Bá Khiêm. Hắn sớm đã chán ngán nhi tử ngu muội này, giờ hắn chỉ muốn duy hộ tốt Ngao nhi a!

"Ngao nhi, đưa bằng hữu về Thiên viện đi, gia gia cho người dọn bốn phòng tốt nhất rồi a!"

Lăng Hựu Thừa nhìn về phía Lăng Ngao, sắc mặt đã thay đổi hoàn toàn. Trong từ ái còn có tiếc thương.

"Dạ, gia gia!"

Lăng Ngao cúi đầu, đưa nhóm Lạc Y cùng nhau rời đi. Trước khi đi Lạc Y ý vị nhìn Lăng Hựu Thừa, Lăng Bá Khiêm, còn có Lăng Chính Thành.

Xem ra vài ngày tới sẽ có không ít chuyện thú vị a!

Chương 115: Âm Mưu.

"Mẫu thân, người cứ để Lăng Ngạo tên kia sống như vậy sao? Tay hắn bị thương nhưng hắn so với ta còn muốn mạnh hơn. Người không lo sớm muộn gì chức Trang chủ cũng về tay hắn sao?"

Lăng Chính Thành đã đến Vĩnh Xuân viện ngồi một lúc lâu. Hắn hết uống trà lại rót trà không biết bao nhiêu lượt nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy mẫu thân mình động tĩnh gì. Điều này làm lòng hắn càng thêm rối rắm khó chịu.

Hắn biết tính mẫu thân, nàng ta muốn nắm toàn bộ son trang trong bàn tay. Không có lí nào nàng ta lại không biết chuyện xảy ra lúc chiều.

Hắn biết mẫu thân mình nhất định có tính toán gì đó nhưng nàng ta một mực yên tĩnh cũng khiến niềm tin của hắn có chút lung lay.

Hoàng Phủ Yên Yên giống như không hề nhìn thấy vẻ mặt Lăng Chính Thành rối rắm, khó coi. Nàng điềm tĩnh ngắt một chùm nho, kiêu mị ngậm một trái nho vào miệng. Vừa phẩm vị nho vừa hưởng thụ được tỷ nữ xoa bóp, đầm chân.

Cuộc sống đến là sung sướng!

Hoàng Phủ Yên Yên thật sự là một phụ nữ đẹp. Nàng ta mới ba mươi tuổi. Là nữ nhân hơn người ở về quyền rũ mềm mại lẳng động theo thời gian, ngấm vào trong xương tủy. Hơn nữa lại có một đầu óc thông minh, cất chứa nhiều âm mưu thủ đoạn và tâm kế.

Một nữ nhân như vậy chẳng trách Lăng Bá Khiêm lại mê muội không buông!

Thái độ dửng dưng lạnh nhạt của Hoàng Phủ Yên Yên khiến Lăng Chính Thành thật sự tức giận. Hắn dẫn mạnh tách trà xuống bàn, đứng dậy phui tã áo rồi đi.

Chính là, chân Lăng Chính Thành còn chưa bước ra khỏi cửa thì một vật thể xẹt qua mang theo cường đại lực lượng cắt ngang qua tai hắn, mạnh mẽ cắm vào mặt cửa gỗ.

Lăng Chính Thành hoảng sợ lùi về sau vài bước, ánh mắt trần trần nhìn tách trà hắn vừa dẫn xuống bàn bây giờ lại in lên mặt gỗ mà vẫn vô khuyết vô ba. Trong lòng âm thầm rùng mình vài cái.

Người ngoài nhìn vào Hoàng Phủ Yên Yên kiêu mị luôn nghĩ nàng nhu nhược, yếu đuối. Nhưng lại không ai biết nàng ta lại sở hữu trong người lực lượng di truyền mạnh kinh người. Thậm chí, trong Tô Uyển Sơn Trang không có đối thủ, kể cả Lâm Bá Khiêm thiên phú cũng không bằng.

Năng lực bậc này, nàng ta chỉ đứng sau một người là Lăng Hựu Thừa.

"Mẫu thân..."

Lăng Chính Thành xoa xoa vành tai đau đớn, gượng gạo gọi một tiếng.

Hoàng Phủ Yên Yên không để ý đến Lăng Chính Thành, liếc nhìn tỷ nữ bị kinh hách vì lực lượng của nàng ta. Trong đôi mắt hoa đào mị hoặc tràn qua một tia sát ý.

Chỉ thấy nàng ta hơi vung tay lên, tỷ nữ vừa rồi còn khỏe mạnh đã gục xuống sàn nhà, bên khoé miệng tràn ra một dòng máu tươi, mắt vẫn còn tròn trĩnh.

Đây chính là chết không nhắm mắt!

Hoàng Phủ Yên Yên phui phui tay, không để ý vừa rồi mới giết người. Chán ghét nâng chân đá thi thể tỷ nữ ra xa, liếc mắt nhìn Lăng Chính Thành.

"Nhớ xử lí cho gọn!"

"Vâng, mà mẫu thân..."

Lăng Chính Thành thật sự không dám nặng lời từ chối. Mẫu thân hắn là người thoát nhìn nhu nhược, yếu đuối. Nên bình thường đứng bên cạnh nàng ta, hắn liền quên mất nàng ta có một lực lượng vô cùng cường đại.

May mắn, lần này chỉ là bị cắt qua tai! Không quá nghiêm trọng!

Hoàng Phủ Yên Yên hết sức hài lòng câu trả lời của Lăng Chính Thành. Nàng ta thần nhiên nằm lại xuống phản, mắt anh đào híp lại, nhẹ giọng nói.

" Lại đây!"

Mặc dù lời nói không chỉ ra tên, nhưng Lăng Chính Thành vẫn biết người nàng đang gọi là hắn. Ngoan ngoãn tiến lại bàn trà gần bên phản, e dè không dám tiến lên.

" Lại gần nữa! Mẫu thân ăn thịt người sao?"

Hoàng Phủ Yên Yên híp mắt, sâu trong đôi mắt lộ ra nồng đậm không vui.

Lăng Chính Thành nghe nói liền phát hoảng, lại tiến lên vài bước. Khi hắn đã đến gần, Hoàng Phủ Yên Yên mạnh mẽ bật dậy, vươn bàn tay nhỏ bé nhắm ngay yết hầu hắn kéo xuống.

Lăng Chính Thành sợ đến mồ hôi lạnh đều tuôn ra. Tuy Hoàng Phủ Yên Yên khống chế lực rất tốt, đảm bảo lưu lại hắn một cái mạng. Nhưng con đau rất ở cổ họng không tài nào tránh khỏi cũng khiến hắn ngửi thấy hơi thở tử vong. Giống như hắn sẽ phải chết bất cứ lúc nào.

Hoàng Phủ Yên Yên nâng bàn tay mềm mại, móng tay được nuôi dưỡng rất tốt bén nhọn di chuyển trên gương mặt Lăng Chính Thành. Giọng nói dịu dàng lăm lăm không hề hợp với tình cảnh.

" Lăng Chính Thành, ngươi có biết ngươi rất ngu hay không? Hừm?"

Âm sau cùng của Hoàng Phủ Yên Yên kéo dài ra, móng tay sắc bén đột ngột bấm xuống, đâm vào da mặt Lăng Chính Thành kéo ra một tia huyết tinh chảy xuống.

" Mẫu thân, mẫu thân, Thành nhi biết sai, biết sai..."

Lăng Chính Thành hoảng sợ cùng đau đớn quỳ rạp xuống mặt đất. Người trên đời này khiến hắn sợ nhất chính là thân mẫu sinh ra mình Hoàng Phủ Yên Yên.

Tuy nói Hoàng Phủ Yên Yên không mạnh bằng Lăng Hựu Thừa. Nhưng Lăng Hựu Thừa là chính đạo, ông khinh thường dùng những thủ đoạn như thế này. Còn Hoàng Phủ Yên Yên là chân chính tà đạo, để đạt được mục đích, nàng không tiếc hành hạ người khác, kể cả đó có là con ruột mình đi chăng nữa.

Người như vậy, có thể không đáng sợ sao?

Hoàng Phủ Yên Yên hừ một tiếng, đem hai tay kiềm chế trên người Lăng Chính Thành thu về. Tiếp tục ngắt một chùm nho ngọt lịm bỏ vào miệng.

Lăng Chính Thành được thả liền ho sặc sụa, lần này hắn không dám bỏ đi mà nhu thuận ngồi xuống bên bàn chờ đợi Hoàng Phủ Yên Yên cất lời.

Phải thật lâu sau đó, Hoàng Phủ Yên Yên ăn hết đĩa nho. Lúc này, nàng ta mới ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Lăng Chính Thành có sự không hài lòng cay nghiệt.

" Thành nhi, ngươi khiến ta hết sức thất vọng! Ngươi biết Lăng Ngạo hắn được Thừa lão đầu kia bảo hộ nhưng ngươi vẫn muốn chống đối với hắn? Ngươi có biết hành động của ngươi khiến lão đầu đó bắt đầu nghi kị ta hay không?"

" Mẫu... Mẫu thân, Thành nhi sai rồi. Nhưng là, Thành nhi cảm thấy Lăng Ngạo trở nên hết sức mạnh! Con rất lo lắng nên mới hành động thiếu suy nghĩ, mẫu thân..."

Lăng Chính Thành cúi đầu, bối rối nói ra.

Hoàng Phủ Yên Yên nhìn Lăng Chính Thành như vậy, tâm cũng mềm đi một nửa. Đây dù sao cũng là con nàng ta mang thai gần mười tháng sinh ra. Có lúc phải ác liệt, nhưng nói không thương hắn thì không đúng. Nàng ta dù có mưu sự gì cũng đều vì tiền đồ của hắn mà làm a!

Thở dài một tiếng, tay Hoàng Phủ Yên Yên không tự chủ xoa xoa đầu Lăng Chính Thành, giọng nói cũng nhẹ đi.

" Hải tử ngọc, ngươi là con ta sinh ra, ta đương nhiên làm mọi chuyện vì ngươi. Dĩ nhiên ta biết ngươi uỷ khuất. Nhưng, ngươi muốn đấu, cũng phải đấu thật thông minh, ngươi phải bẻ đi từng cái, từng cái gai nhọn của con nhím, để cho nó trần trụi yếu ớt nằm trước mặt ngươi, mặc kệ ngươi bài bố, khi dễ... Ngươi biết phải làm thế nào sao?"

" Mẫu thân, con không biết... Người hãy cho con biết!"

" Tốt! Rất biết cầu tiến! Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Đạo lý này ngươi phải hiểu. Ngươi phải đánh vào chỗ hắn không nghi ngờ nhất. Ngươi xem, chỗ dựa duy nhất của hắn là Thừa lão đầu. Nếu như Thừa lão đầu ngã xuống, mà tên Lăng Bá Khiêm lại bị ta nắm trong tay. Đến lúc đó, tên Lăng Ngạo kia còn có thể tạo ra sóng gió gì đây?"

Hoàng Phủ Yên Yên đưa ánh mắt cay độc nhìn ra ngoài khoảng không. Giống như đang tưởng tượng đến một viễn cảnh quyền lực sắp tới. Khoé môi không khỏi nhếch lên thành nụ cười tà tử.

"Mẫu thân, ý người là..." Lăng Chính Thành nghi hoặc tính hỏi tiếp nhưng đã bị Hoàng Phủ Yên Yên cắt ngang.

"Không cần tiếp tục nói nữa! Người hiểu, ta hiểu, mọi việc trước hết để ta lo. Đoạn thời gian này người an phận một chút, tốt nhất là đừng tiếp tục trêu vào tên Lăng Ngạo kia. Người biết không, đã thảo sẽ kinh xà, đánh rắn thì động cỏ a! Trở về đi, đem thứ kia xử lý gọn, đừng lưu lại dấu vết cho người ta nắm đuôi, hiểu hay không?"

"Dạ, mẫu thân!"

Lăng Chính Thành gật gù đầu, đứng dậy đem xác tỷ nữ kia rời đi, khuất vào đêm tối.

Trong bóng đêm, một âm mưu huyết tinh lại hình thành!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Săn Thú

Chương 116:

Trong đêm tối tĩnh mịch, một đoàn người di chuyển thật nhanh, len lỏi vào trong mảnh không gian u ám đến tận bên rìa Vân Vụ Sâm Lâm mới dừng lại.

Cả đoàn người gồm ba người, tất cả đều mặt y phục dạ hành che kín từ đầu đến đuôi, không nhận ra chút hình dáng nào.

Lúc này, một trong ba người đem bao bố trên lưng thô lỗ quăng xuống mặt đất. Một người nhanh nhẹn đào lên một cái hố sâu. Còn lại một người, có vẻ như là thủ lĩnh. Hắn chỉ đứng một bên xem xét, ánh mắt lão liên đảo đảo xung quanh dò xét như một kẻ trộm. Sâu trong đôi mắt sớm đã lộ ra vẻ khó chịu và không kiên nhẫn.

Nam tử thủ lĩnh tận dụng đèn thấp âm thanh, gần giọng ra lệnh cho hai nam tử còn lại.

"Mau tay lên, nhanh để cái xác vào!"

"Vâng, thiếu gia"

Nam tử vừa ôm bao bố nghe lệnh liền cầm lấy cái xẻng khác, cúi xuống cùng đào cái hố. Tốc độ càng cố gắng nhanh hết sức có thể.

Đám người này không phải ai khác, chính là người của Lăng Chính Thành!

Lăng Chính Thành nhìn hai ám vệ chậm chạp càng lúc lại càng khó chịu. Ánh mắt hắn chuyển sang nhìn cái bao bố, trong họng phát ra tiếng hừ khê.

Lăng Chính Thành nâng chân, mạnh mẽ đạp vào bao bố. Bên trong bị lực lượng tác động liền lún xuống. Để ý kỹ còn có thể nghe tiếng xương gãy răng rắc chất chứa vang lên.

Trong bao bố chính xác là một con người. Mà con người đó cũng chính là tỷ nữ xui xẻo trong phòng Hoàng Phủ Yên Yên vừa này.

Lăng Chính Thành buồn bực nâng chân. Hắn rất khó chịu khi phải đi xử lý xác chết của một nha hoàn. Đã vậy, đây còn là một nha hoàn tam đẳng nhỏ nòi.

Nếu không phải tỷ nữ này không phải có khế ước bán thân vĩnh viễn. Mà mẫu thân còn lo lắng bị người ngoài nghi ngờ giết người diệt khẩu, hắn mới sẽ không ỷ khuất mình như vậy.

Cái hố rất nhanh đã được đào xong, Lăng Chính Thành nâng chân đá cái bao bố vào trong. Sau đó để hai ám vệ đem đất lấp lại.

Lăng Chính Thành cẩn thận sai người lấy lá rải lên mặt hố vừa lấp, xác định tất cả đã hoàn mỹ mới yên tâm dùng thân pháp rời đi.

Bên rìa Vân Vụ Sâm Lâm lại tiếp tục chìm vào an tĩnh!

Đội nhóm người rời đi, không lâu sau liền có ba người cũng y phục dạ hành nhảy xuống đúng chỗ nhóm người vừa đứng.

Ba người này dĩ nhiên không phải ai khác, chính là ba người Lạc Y, Lãnh Hàn Thần còn có Lăng Ngạo.

Lãnh Hàn Thần vốn không định tham gia vào việc trạch đấu quyền lực bản thủ này. Nhưng là nương tử nhà hắn lại quan tâm. Mà hắn thì không muốn thấy nàng một mình dẫn thân vào nguy hiểm.

Aiz, đành phải uỷ khuất chính mình vậy, ai bảo hấn là quá yêu nương tử nhà mình đâu!

Lạc Y vươn tay ôm lấy Lãnh Hàn Thần, vùi đầu vào trong ngực hấn vừa dụi dụi, vừa xuyết xoa. Thật lạnh! Nàng bắt đầu hối hận vì tham gia cái này rồi!

Lãnh Hàn Thần biết Lạc Y lạnh, một mặt hưởng thụ nàng ỷ lại vào mình, một mặt thần kì lấy ra một lớp áo choàng lông ma thú cấp Thống Lĩnh, bề mặt vừa dày vừa ấm áp khoác lên người nàng. Giọng nói dịu dàng hỏi.

"Còn lạnh sao?"

Lạc Y thoả mãn nắc lên một tiếng, tiếp tục dụi dụi vào lồng ngực ai đó, nhu thuận trả lời.

"Không lạnh!"

Lăng Ngao nhìn cảnh tình cảm như thế này đã thành quen thuộc. Hấn không chú tâm đến hai người nữa mà nửa quỳ nửa ngồi xuống mặt đất vừa được lấp lại. Bề mặt trên còn có lá phủ lên, nhìn qua không khác gì lúc không bị ai động vào là mấy. Hấn không khỏi nhíu mày, nghi hoặc lắm lắm.

"Vừa rồi bọn hấn là chôn cái gì đây a?"

Lạc Y đang thoải mái nằm trong ngực Lãnh Hàn Thần, nghe thấy Lăng Ngao lắm lắm liền thò cái đầu nho nhỏ ra.

"Muốn biết sao?"

"Lão đại, người biết?" Lăng Ngao hết sức ngạc nhiên. Hình tượng của Lạc Y trong lòng hấn đã muốn đạt đến cấp độ thần thánh.

Bất quá, hấn là đánh giá quá thấp tính vô sỉ của nàng rồi!

Ai đó làm như không thấy hấn sùng bái, thân nhiên lắc đầu, ngón tay chỉ chỉ xuống đất, nói.

"Đào lên không phải liền biết sao?"

"Ách?"

Lăng Ngao dần mặt ra, trên trán chảy xuống ba vệt hắc tuyến thật dài. Hấn lúc này có một loại xúc động muốn nói thẳng với nàng "Lão đại? Điều đó người cũng có thể nói ra sao?"

Bất quá, Lăng Ngao hấn không dám a!

Chỉ cần vừa ngẩng đầu sẽ nhìn thấy hai đôi mắt chiếu vào hấn mang theo uy hiếp trần trụi "Người dám nói không đúng sao?" thì hấn chỉ có thể mím môi im lặng.

Người ta nói, đứng trước mái hiên nhà người không thể không cúi đầu chính là dùng cho hoàn cảnh này!

Lạc Y buồn cười nhìn về mặt Lăng Ngao quần bách, đầy vẻ cam chịu như nàng dâu nhỏ bị mẹ chồng ức hiếp, liền không tiếp tục trêu chọc hấn nữa.

Ngàng quay đầu lại dụi vào ngực Lãnh Hàn Thần, không quên nói với Lăng Ngao.

"Yên tâm đi, một lát nữa liền biết!"

Nàng có niềm tin, nếu nàng tiếp tục không nói, Lăng Ngao hấn hoàn toàn có khả năng tìm vật gì đó đem đất đào lên.

Dường như những người trải qua đào tạo của nàng, chỉ có Lập Khiêm và Cố Ân Kỳ là duy trì được bình thường. Còn Lăng Ngao và Bạch Thừa Vũ, ừm... Có phải bị đánh ngốc đi rồi không?

"Lão đại thật sự biết?"

Lăng Ngao ngẩng đầu cười đến sáng lạn. Mặc dù bị khăn trên mặt che đi nhưng khoé mắt cong cong kia cũng đủ thuyết minh hấn đang cười.

Thật ra, Lạc Y đoán rất đúng, nếu nàng không nói lời kia, Lăng Ngao hấn thật sự sẽ đi tìm gì đó đào đất lên đâu.

Thật là ngốc hết nói nổi!

Lạc Y cảm thấy bản thân mình làm việc rất thất bại, bất lực vỗ trán, khoé môi giật giật mãi vẫn không nói được câu gì.

Nàng giờ thật có một loại xúc động tiến vào không gian hồi Thiệu Tà và Dạ một chút. Có phải bọn hấn trong lúc huấn luyện đã lỡ tay đánh gãy dây thần kinh nào của hai kẻ Bạch Thừa Vũ, Lăng Ngao ngốc nghếch kia đây.

Cũng may, nàng vẫn còn nhìn được!

Lãnh Hàn Thần giống như biết được tâm trạng quẫn bách của Lạc Y, rất quan tâm vỗ vỗ vai nàng thay lời an ủi. Đôi thủy mâu từ sắc lại hữu ý vô tình liếc nhìn Lăng Ngao một cái, khiến hắn giật mình lui lại phía sau vài bước.

Lăng Ngao không biết bản thân mình đã vô tình trêu chọc Lãnh Hàn Thần từ lúc nào. Hắn ngốc lẳng gãi gãi đầu, lại cười hề hề nhìn ai đó, cố gắng thể hiện bản thân mình vô tội nhất có thể.

Biểu hiện của Lăng Ngao lại khiến Lãnh Hàn Thần càng thêm bất đắc dĩ. Nếu không phải Nhưộc Ly đúng lúc xuất hiện thì không biết cục diện bế tắc này còn kéo dài tới bao giờ.

Nhưộc Ly dựa vào linh thức tìm đến bìa rừng Vân Vụ Sâm Lâm. Khi gần đến nơi, nàng mới từ hình dạng ma thú hoá thành hình người chạy tới bên cạnh Lạc Y.

Lăng Ngao trước đây khi huấn luyện đã gặp qua Nhưộc Ly không ít lần. Nhưng hắn lại hoàn toàn không biết nàng thực tế chính là ma thú.

Ma thú sẽ không tùy tiện gần gũi con người, trừ khi là có quan hệ khế ước. Như vậy, lão đại là Triệu Hồi sư a?

"Lão... Lão đại, ngươi là Triệu Hồi sư sao?"

"Ừm!"

Lạc Y thẳng thắn trả lời. Nàng cũng không tính giấu, chỉ là nàng chưa nói thôi.

Lăng Ngao nghe xong Lạc Y trả lời, liền ngồi xuống một góc vẻ vòng tròn trên đất. Trong lòng than vãn, người so với người thật là bất công. Chẳng trách Tà ca, Dạ ca, Mặc ca lại mạnh như vậy, hoá ra đều là ma thú hoá hình!

Lạc Y sờ sờ mũi, chính là không hiểu tại sao Lăng Ngao lại có biểu hiện tổn thương như vậy. Bất quá rất nhanh nàng đã ném vấn đề ra sau đầu, quay sang hỏi chuyện Nhưộc Ly.

"Ly nhi, Chuyện gì xảy ra?"

"Ừm, tí tí, người tên Hoàng Phủ Yên Yên đó không phải là người tầm thường đâu. Lực lượng của nàng ta rất mạnh, hôm nay nàng ta còn giết một tỷ nữ chứng kiến nàng ta thi triển thực lực nữa a!"

Nhưộc Ly meo meo đem chuyện mình nhìn thấy đều kể hết ra. Kể cả chuyện Hoàng Phủ Yên Yên âm mưu hại gia gia Lăng Hựu Thừa cũng nói rõ ràng.

Lăng Ngao nghe xong liền nổi giận, rất muốn đi tìm Hoàng Phủ Yên Yên tính sổ, nhưng lại bị Lạc Y ngăn lại.

"Ngươi điên rồi sao? Ngươi đánh không lại nàng ta!"

"Lão đại..." Lăng Ngao khàn giọng gọi.

Lạc Y mím môi, hơi liếc nhìn mặt đất phẳng phiu vừa được bọn người Lăng Chính Thành lấp lại. Ánh mắt sâu thẳm càng thêm nghiêm túc.

"Lăng Ngao, ngươi phải tin ta, ta sẽ để Nhưộc Ly và Dạ thay phiên kiểm soát, sẽ không để chuyện gì xảy ra. Ngươi nên nhớ, phụ thân ngươi vẫn đang u mê, giết nàng ta không phải biện pháp tốt!"

Lạc Y thật sự coi Lăng Ngao là bằng hữu. Nhìn thấy hắn như thế này cũng có chút không đành lòng. Bất quá, việc này, nàng nhất định phải giải quyết thật tốt!

"Về thôi! Ngày mai chúng ta đi săn thú!" Không những săn thú trong rừng, những con mặt người dạ thú cũng có thể săn!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Hang Động Thần Bí.

Chương 117:

Năm người cùng nhau tiến vào Vân Vụ Sâm Lâm gồm Lãnh Hàn Thần, Lạc Y, Kỳ Phong, Ngạn Hữu còn có Lăng Ngao.

Một nhóm đi thẳng từ ngoài rìa Sâm Lâm vào trung tâm Sâm Lâm nhưng vẫn không gặp bất kì ma thú nào.

Nói cho đúng ra, cũng có lúc có vài ma thú từ nơi ẩn nấp hé mắt ra nhìn bọn họ. Bất quá ngay sau đó liền lùi vào trong, không dám bước ra thêm một

bước nào.

Phải nói rằng, ma thú hơn động vật nhà ở một chỗ chính là chúng rất linh mẫn với nguy hiểm. Có lẽ chúng cũng đánh hơi thấy mùi nguy hiểm từ nhóm người có năng lực cường đại vượt quá lẽ thường như vậy.

"Không phải là trong thâm lâm này không có ma thú đấy chứ?"

Kỳ Phong là người nản chí đầu tiên. Đi vào sâu trong thâm lâm mà không gặp ma thú nào không khỏi rất không thú vị đi.

Lạc Y cũng ý thức được điểm này. Nàng đứng lại, đảo đôi mắt xinh đẹp nhìn xung quanh. Lúc nàng vô tình chạm vào ánh mắt của một vài ma thú cấp thấp bọn chúng liền rụt cổ lại, run rẩy đáng thương nhìn nàng giống như nàng là kẻ sắp phá nhà chúng vậy.

Nhìn thấy cảnh này khoẻ mới Lạc Y không khỏi co giật vài cái. Nàng là người hay đi bắt nạt kẻ yếu thế như vậy sao? Nàng mới không vô si như vậy đâu!

"Chúng ta tách nhau ra đi, Phong nhi, đệ đi cùng Ngạo ca thăm thú một chút. Ta và Thần sẽ đi cùng Ngạn Hữu, hôm nay sẽ giúp hấn thu phục ma thú! Sau khi xong việc trở lại chỗ này tụ họp!"

Ý kiến của Lạc Y rất nhanh được tất cả mọi người tán đồng. Nhóm năm người liền tách ra chia theo hai hướng rồi đi.

Kỳ Phong bủi bủi môi mọng, đi theo Lăng Ngạo, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng ủy khuất. Hấn cũng không phải chán ghét Ngạo ca, nhưng là hấn muốn được đi cùng tí ti có được không?

Aiz, chỉ tại hấn không phải là Triệu Hồi sư! Tại sao hấn không phải thức tỉnh năng lực triệu hồi mà lại thức tỉnh năng lực luyện được a? Hấn rất là uất ức đâu!

Lạc Y nhìn thấy vẻ mặt oán phụ của Kỳ Phong không khỏi bật cười, vươn tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại của hấn, dụ dỗ.

"Đệ phải ngoan nha, nếu không ta sẽ không vui!"

Kỳ Phong được Lạc Y xoa đầu, híp mắt lại, vẻ mặt lộ ra vô cùng hưởng thụ. Bất quá vừa nghe đến tí ti sẽ không vui liền mở to hai mắt, làm ra vẻ mặt thấy chết không sờn, kiên định gật đầu.

"Đệ nhất định sẽ ngoan!"

"Tốt! Vậy đi đi!" Tiếp tục dụ dỗ.

Kỳ Phong rất có chủ kiến đuổi theo Lăng Ngạo, lâu lâu còn quay đầu nhìn Lạc Y, hé môi lộ ra hàm răng trắng đều cho đến khi khuất hấn.

Lãnh Hàn Thần đợi Kỳ Phong đi khỏi liền kéo tay Lạc Y, dùng khăn tay chậm rãi xoa xoa từng ngón tay, thật lâu mới chịu dừng lại.

Lạc Y đối với cục diện này đã sớm quen thuộc. Chỉ ít Lãnh Hàn Thần lần này rất có tiến bộ, biết đợi người ta rồi đi mới đồ giấm.

Không tệ! Trẻ nhỏ dễ dạy a!

"Y ti, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Ngạn Hữu sung sướng vì được đi cùng với Y ti. Nhưng là hấn cũng không dám biểu hiện thái quá. Hấn còn không có quên ở đây có một thùng giấm lớn đâu.

"Đi tìm ma thú!"

Bản thân Lạc Y cũng không biết nên đi nơi nào. Nhưng nàng mới không tin trong một thâm lâm rộng lớn như thế này, cả một ma thú cường đại cũng không có.

Ngạn Hữu nhận được một câu trả lời không có chút thông tin nào của Lạc Y, nhưng hấn vẫn gật gật đầu. Thậm chí còn cảm thấy nàng nói rất đúng, nàng nói cái gì cũng đúng!

Nếu như Lạc Y biết nàng trong lòng Ngạn Hữu đã sớm đạt đến hình tượng thần hoá, không biết nên nên khóc hay nên cười nữa đây.

Lãnh Hàn Thần nắm tay Lạc Y thật chặt, quay lại nói với Ngạn Hữu.

"Đi theo ta, trong sơn mạch có ma thú rất hợp với người!"

"Chàng cảm nhận được?"

Lạc Y suy tư chút nữa đã quên, Lãnh Hàn Thần đặc biệt rất linh mẫn với ma thú cường đại. Có hấn ở đây bọn họ còn phải lo không có ma thú tốt sao?

Ba người dùng thân pháp rời đi một hướng trái ngược với hướng của Lăng Ngạo và Kỳ Phong. Trên đoạn đường như cũ vẫn không gặp ma thú nào.

Bất quá không lâu sau, bọn họ đã đến gần một ôn tuyền. Nước suối trong vắt, róc rách chảy uốn lượn qua những khe đá tạo nên những âm thanh mềm mại, vui tai.

Thật không ngờ sâu trong Vân Vụ Sâm Lâm vẫn còn có một nơi tuyệt đẹp như thế này. Không khác gì một thế ngoại đào nguyên là mấy.

Nhưng là, nơi này dường như có chút không thích hợp cho ma thú cường đại trú ngụ. Mà thật tế thì xung quanh cũng không lưu lại dấu vết của ma thú.

"Chàng chắc chắn ở đây có ma thú phù hợp với Hữu nhi sao?" Lạc Y luôn không có nghi ngờ năng lực cảm ứng của Lãnh Hàn Thần. Ừm, lần này có chút ngoại lệ đi.

"Ở đây quả thật không có, nhưng ở kia... Chắc chắn có!"

Lãnh Hàn Thần điểm nhẹ lên mũi Lạc Y, trừng phạt nàng dám không tin tưởng hắn. Tay hơi nâng lên chỉ về một hướng.

Lạc Y cùng Ngạn Hữu đều neho mảy nhìn qua. Chỉ thấy đó là một nơi cỏ cây um tùm, rậm rạp che khuất tầm mắt. Phải để ý thật kĩ mới có thể nhìn ra đằng sau có che giấu một hang động.

Lạc Y híp mắt lại, theo kinh nghiệm của nàng thì chín phần mười ở đây có giấu bảo bối. Ma thú cũng chính là bảo bối a!

Ngạn Hữu vừa nhìn thấy hang động thì cả người liền hưng phấn đi lên. Triệu Hồi sư đối với ma thú đều có một mối liên kết tự nhiên.

Ba người cùng nhau rẽ ra cây cối lần từng bước tiến vào hang động. Khi mới bước vào hang động, mở đầu là một con đường hẹp lát đá thật dài, tối đen.

Lãnh Hàn Thần lấy ra một viên dạ minh châu, thay ánh sáng chiếu vào con đường hẹp. Ba người không thể đi ngang nhau mà phải phân chia nhau, người trước kẻ sau tiến vào.

Để đảm bảo an toàn, Lạc Y và Lãnh Hàn Thần sẽ một người đi đầu và một người đi cuối. Đoạn đường này đến đi chuyển còn khó khăn chứ đừng nói là ở tại chỗ này diễn ra xung đột.

"Cố gắng một chút, tới phía trước là được rồi!"

Lãnh Hàn Thần đi đầu nói vọng lại. Âm thanh va vào vách đá dội lại vào tai không quá dễ nghe.

"Ừm!"

Lạc Y ứng thanh một tiếng, cẩn thận bước từng bước về phía trước.

Không lâu sau, ba người đã thoát ra khỏi đường đạo chật hẹp, chuyển đến một không gian khác rộng lớn hơn.

Bất quá, ngoại trừ chỗ bọn họ đang đứng là đất bằng, còn bên dưới bị ngoại lực khoét sâu, dung nham đỏ rực sôi sùng sục toả ra khí nóng bức người.

Lạc Y bị cái nóng hun đến tinh thần tỉnh táo, nàng rất muốn giơ ngón tay giữa nhắm to "shit" một tiếng. Chỉ là nghĩ đến vấn đề văn hoá nên mới ngăn bản thân đừng xúc động.

Thế nhưng, trong lòng nàng vẫn không khỏi ảo não. Đây rốt cuộc là hang động quái quỷ nào?

Lãnh Hàn Thần cũng biết Lạc Y khó chịu. Nhưng hắn cũng không biết giải quyết như thế nào mới tốt.

Nếu chỉ có hai người bọn họ, chỉ cần dùng Lịch Không Gian di chuyển là được. Vấn đề ở đây chính là Ngạn Hữu, hắn chỉ học qua một ít thân pháp, ứng dụng vào hoàn cảnh này lại rất không có giá trị.

"Thần, không phải chàng đột phá tầng hai Lịch Không Gian sao? Tạo ra không gian bao bọc hồ nham thạch lại, lúc đó thì có thể đi qua rồi!"

"Vấn đề này ta cũng nghĩ qua, bất quá dung nham nóng như vậy, không gian cũng sẽ bị đốt cháy, rất nguy hiểm!"

Lãnh Hàn Thần sớm đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng nham thạch lại nóng vượt quá mức, khoá không gian ở đây không duy trì được lâu.

"Không có biện pháp, ta chỉ có một ma thú hệ Hoả là Nhược Ly, nàng cơ bản là không biết bay. Ma thú biết bay như Dạ thì không chịu được nóng!" Thần thú lại không thể đem ra uỷ khuất làm toạ kỵ, đây chính là tiến thoái lưỡng nan a!

Lãnh Hàn Thần thở dài, đúng là không còn biện pháp. Hắn nâng tay lên, tạo ra một vài kết ấn phức tạp, miệng cũng kết hợp lẩm nhẩm đọc vài chú ngữ.

Khi chú ngữ kết thúc, kết ấn cũng hoàn thành. Không gian bắt đầu bạo động, không khí cô đọng lại thành sương trắng, khoá chặt hồ dung nham đang phun trào mãnh liệt.

Lãnh Hàn Thần đem Lạc Y bế xốc lên, quay đầu nhìn Ngạn Hữu trầm giọng ra lệnh.

"Dùng hết tốc lực vượt qua, nếu chậm, ngươi sẽ chết!"

Lãnh Hàn Thần vừa nói, vừa khởi động bí pháp Lịch Không Gian, thoát một cái hai người đã qua bờ bên kia.

Ngan Hữu không có thời gian suy nghĩ xem tại sao Y ti và Thần ca lại di chuyển nhanh như vậy, gấp rút đem thân pháp thi triển đến mức cực đại, đập lên khoá không gian chạy qua.

Cả quá trình đều rất tốt, nhưng chỉ còn hai bước là có thể qua bờ bên kia thì dị biến lại nổi lên.

Không gian tan rã!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Hoả Diệu

"Ngan Hữu!"

Lạc Y thót tim gào lên một tiếng. Nàng cùng Lãnh Hàn Thần vội vàng ngưng tụ Phong nguyên tố, đem Ngan Hữu đưa lên khỏi vực sâu.

Ngan Hữu ngồi phịch trên mặt đất, ngốc ngốc hề hề vỗ về trái tim đang treo cao của mình. Vừa rồi quả thật quá nguy hiểm, nếu chỉ chậm trong tích tắc thôi thì cũng đủ để hấn táng mạng trong hố dung nham nóng hừng hực.

"Đệ không sao chứ?"

Lạc Y đưa cho Ngan Hữu một bình nước, quan tâm hỏi. Tình cảnh vừa rồi nguy hiểm như vậy, nàng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, bất quá bây giờ nghĩ lại vẫn thấy hoảng sợ.

"Đệ không... Không sao..."

Ngan Hữu gương gao lác đầu, nhưng đôi mắt của hấn sớm đã bán đứng hấn, đôi mắt kinh hoàng như nai con làm mẹ.

Giờ khắc này Lạc Y có chút xúc động muốn xoa đầu an ủi hấn một chút. Nhưng nghĩ tới bình giấm chua bên cạnh, tay đưa ra một nửa lại rút trở về.

Vẫn là... Thôi đi!

"Chúng ta ngồi lại đây chút đi! Ta nghĩ bên trong kia nhất định là ma thú hệ Hoả a!" Mức độ nóng của dung nham vượt quá lẽ thường, nhưng nó không giống như dung nham tự nhiên tạo, dung nham này hấn là do ma thú Hoả hệ tạo nên để bảo vệ.

Vẫn còn không biết là ma thú gì đây!

Ba người nghỉ ngơi bên bờ, một lát sau mới đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước.

Trên con đường lần này ngược lại hết sức bằng phẳng, lại rộng rãi, hoàn toàn không giống con đường vừa rồi. Sự an bình này khiến Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần phải nhíu mày, vội vàng nắm tay Ngan Hữu kéo lại, dặn dò hấn cẩn thận.

Ngan Hữu vốn đã đem chuyện nguy hiểm vừa rồi quăng ở sâu ốt. Lúc này, hấn cảm thấy vô cùng hưng phấn, hấn có thể cảm nhận được nhận được gần đây đúng là có ma thú phù hợp với mình. Tâm tư của vị Triệu Hồi sư nhỏ không ngừng rung lên.

Bất quá, vừa nghe Lạc Y nhắc nhở thì Ngan Hữu liền ý thức được. Nơi này đúng là quá mức an tĩnh, cái gì quá cũng có thể ẩn tàng nguy hiểm.

Quả nhiên...

Khi ba người đi được một đoạn không được bao xa, trong không khí bắt đầu nóng lên. Bốn Hoả cầu lớn bằng thân người hải đồng bất ngờ đánh úp lại.

Lạc Y quả thật muốn chửi một tiếng, đem Ngan Hữu kéo về phía sau, trên tay nhanh chóng ngưng tụ nguyên tố Thủy thành một tấm chắn dày đem Hoả cầu cùng nhau triệt tiêu.

Oanh!

Tiếng nổ vang dội của hai nguyên tố va chạm nhau, không gian bị chấn động toả ra màn khói trắng mờ mờ.

Khi màn khói bắt đầu tan đi, trước mặt ba người thoáng hiện ra một bóng dáng.

Đó là một uy điều thân mình to lớn, toàn thân hồng vũ vô cùng rực rỡ, chói mắt. Hoả điều đứng đó, hai mắt nhắm hờ hững từ từ mở ra, cay nghiệt nhìn nhóm người Lạc Y.

Ma thú chán ghét nhất chính là nhân loại xâm nhập vào địa bàn của chúng. Lúc này mặc kệ bọn họ có ý gì thì cũng đã bị Hoả điều xem là kẻ địch.

Huống chi, bọn họ thật sự muốn bắt hoả điều khế ước thú đầu!

Hoả điều trừng mắt nhìn ba người đang đứng bất động, nó vô cùng ngạc nhiên khi ba người này một chút cũng không động. Thậm chí còn tuyệt nhiên không hoảng sợ trước uy điều của nó.

Hoả điều hừ một tiếng, hơi xoay mình hoá hình một thiếu niên vô cùng tuấn tú. Da trắng như bạch ngọc, khoé môi khinh mạn khẽ cong cong. Trên thân hần vận một kiện hồng y, y phục phiêu phiêu trong gió, tà nhẹ nâng lên, muốn bao nhiêu mỹ cảm liền có bấy nhiêu mỹ cảm.

"Oa, hoá ra là một mỹ nam điều nha!"

Lạc Y không tiếc lời khen một tiếng, ai biết tay đột nhiên bị ai đó nắm chặt. Gương mặt Lãnh Hàn Thần khẽ sát mặt nàng mang theo hơi thở nguy hiểm trùng trùng. Hắn chỉ tay về hướng Hoả điều.

"Nàng thích điều điều mảnh mai đó? Hửm?"

"Ách"

Lạc Y bất chợt nhớ ra bên cạnh mình có một thùng giấm chua. Hắn có thể đổ giấm bất cứ lúc nào, với bất cứ ai, miễn là giống đực. Đôi khi còn đổ giấm với cả nữ tử.

Nàng thật không biết nên phân tích tâm lý cuồng ăn giấm của hắn như thế nào đây a!

Lạc Y cười gượng một tiếng, vòng tay lên cổ Lãnh Hàn Thần, nâng lên môi mềm mại mạnh lên môi ai đó, nhẹ giọng dụ dỗ.

"Đương nhiên không! Điều điều không đẹp bằng chàng!"

Lãnh Hàn Thần hí hửng, đối với câu trả lời của Lạc Y hết sức vừa lòng. Vòng tay đem eo nhỏ mềm mại của nàng ôm chặt, cúi xuống hôn một cái lên bờ môi hồng hồng hơi cong lên kia một cái. Tận lúc này mới thoả mãn quay đầu, hắn muốn nhìn ra Hoả điều này có cái bản sự gì.

Hoả điều đối với chuyện hai người làm như không thấy. Hắn nâng mắt, cất giọng nói nam tính trầm khàn mang theo một cỗ uy hiếp nồng đậm.

"Cút đi!"

"A?" Lạc Y nheo mắt, vô sỉ nói "Nếu không thì sao?"

Hoả điều liếc mắt nhìn Lạc Y, đôi mắt hoa đào cong cong, tiếp tục trầm giọng.

"Chết!"

Phi!

Lạc Y vừa nghe nói đến liền bật cười. Muốn giết bọn họ, hắn có thể sao?

"Ngươi quá yếu! Bất quá đệ đệ ta muốn khế ước với ngươi!" Ừm, vừa vặn là cấp chín hậu kì đỉnh phong.

"Triệu Hồi sư?" Hoả điều kinh ngạc nhìn Ngạn Hữu, nhưng rất nhanh, trong đôi mắt càng trở nên ác liệt "Các ngươi mau cút đi, ta không khế ước, cho dù giết chết ta, ta cũng không khế ước!"

"Điều này không nằm trong quyết định của ngươi, Hữu nhi, chuyện còn lại để cho đệ, đệ biết phải làm gì rồi chứ?"

"Vâng!"

Ngạn Hữu cười gật gật đầu với Lạc Y. Nàng hài lòng cùng Lãnh Hàn Thần lui về phía sau thoát khỏi vòng chiến.

Ngạn Hữu ngược lại bước lên phía trước một bước, hắn nở một nụ cười.

"Ta muốn khế ước với ngươi, chúng ta quyết đấu đi!"

"Nhân loại các ngươi đều là lũ ác độc. Các ngươi muốn khế ước ma thú để đem chúng ta ra làm vật hi sinh. Ta sẽ không bao giờ khế ước với nhân loại các ngươi!"

"Ta không có!" Ngạn Hữu bật thốt "Ta sẽ xem ngươi như bằng hữu, một bằng hữu kẻ vai sát cánh a!"

Hoà điều khựng lại, mi tâm hơi động, hần rất không tin tưởng, nhưng khi chạm vào ánh mắt trong suốt đến đáy kia lại hơi rụt về. Trong cổ họng phát ra tiếng hừ nhẹ.

"Được, ta với ngươi giao đấu, ngươi thua phải rời khỏi đây, ta thua sẽ khế ước với ngươi!"

"Tốt!"

Một người một thú phân chia đối đầu nhau. Hoà điều ngưng tụ ra nguyên tố hệ Hoả nồng đậm. Hoả hệ của Hoà điều dường như là Hoả biến dị, tuy không mạnh bằng lửa yêu nhưng sức nóng cũng tương tự dung nham. Trận chiến này, thắng cũng không dễ!

"Hoả dung! Đi!"

Hoả điều ngưng tụ nguyên tố hoàn mỹ, liền đem nó phóng xuất ra, một đường đánh thẳng về phía Ngạn Hữu.

Ngạn Hữu lui về phía sau một bước, gương mặt hiện lên nét trầm trọng. Hần có bốn hệ ma pháp, nhưng chỉ có duy nhất hệ Thổ có tính năng phòng ngự. Tuy Thổ hệ so với Hoả hệ không tạo ra tác dụng lớn, bất quá, hết cách rồi.

"Thổ chi giới."

Ngạn Hữu ngưng tụ Thổ nguyên tố, đem nguyên tố bao bọc xung quanh mình, đón đầu luồng Hoả nham đang mạnh mẽ tiến tới.

Oanh!

Thổ gặp Hoả liền nổ. Bụi đất bay đầy trời. Ngạn Hữu bị ép lùi về sau ba bước. Y phục trên người cũng bị hoá thành xóc xếch bản thiêu.

Lãnh Hàn Thần khi hai bên giao đấu đã tạo ra một không gian bảo vệ, đem hần và Lạc Y bao bọc bên trong, nên bụi đất cũng không ảnh hưởng gì đến bọn họ.

Chỉ là, trận đấu kia, không biết ai sẽ thắng?

Hoả điều nhìn Ngạn Hữu chật vật, da bị đất cứng và vào có chút trầy trụa, không khỏi nhếch lên khoé môi.

"Ngươi yếu, đánh không lại ta!"

"Thật thế sao?"

Ngạn Hữu cười, xoa xoa vùng da bị trầy. Trong ánh mắt có một ý cười mang theo tia chắc chắn.

Hoả điều nhìn cảnh này theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, vội vàng lùi về sau một bước.

Không gian lúc này bất ngờ có biến. Âm nguyên tố đen kịt bao vây xung quanh động, đem tầm mắt của Hoả điều che đi. Hần nhú mảy di chuyển qua lại một bước lại một bước, nhưng không thể nào thoát khỏi Âm nguyên tố nồng đậm vẫn đang bủa vây.

Đúng lúc này, bên tai hần vang lên một câu nói.

"Ngươi thua rồi!"

Oanh!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ma Thú Bị Thương

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, khói bụi bay mù mịt. Trong không gian vang lên tiếng đá tảng ầm ầm rơi xuống, chấn động mặt đất.

Lạc Y dụi đầu vào ngực Lãnh Hàn Thần, ho khan vài tiếng, nước mắt cũng theo đó chảy thành từng dòng.

Lạc Y cũng biết nàng đang ở trong không gian do Lãnh Hàn Thần kiến tạo nên, bên trong cơ bản là không lọt được một hạt bụi.

Bất quá, chỉ cần nhìn ra ngoài kia, thấy khói bụi ngập trời, nàng liền theo bản năng cảm thấy khó chịu.

Lãnh Hàn Thần đau lòng nương tử, vừa dịu dàng vỗ vai giúp nàng nhuận khí. Vừa híp mắt nhìn ra ngoài khoảng không mịt mù, xuyên qua lớp bụi nhìn tình hình của Ngạn Hữu và Hoà điều.

Chỉ thấy Ngạn Hữu đứng dựa vào vách tường đá, vừa tham lam hít thở không khí, vừa cúi đầu ho sặc sụa.

Hắn vừa rồi đã hít phải không ít khói bụi. Quần áo xộc xệch dính đầy bụi đất, mặt cũng biến thành lợt lợt. Với hình tượng này, dùng từ thảm thương để hình dung, có lẽ vẫn gọi là quá nhẹ.

So với Ngạn Hữu, Hoà điều có vẻ tốt hơn một chút. Hắn vẫn thẳng lưng mà đứng, thoát nhìn uy vũ hiên ngang, y phục lay dính một chút bụi bặm càng khiến hắn tôn thêm một tầng khí chất lăng tú phong trần.

Ai sẽ thắng?

Đúng lúc này, Hoà điều đột nhiên ngã xuống mặt đất, thân mình co giật nhẹ nhẹ, hơi thở cũng trở nên nặng nề, khó khăn. Sắc mặt hắn bắt đầu biến thành màu đen không sai biệt lắm.

Lạc Y từ trong ngực Lãnh Hàn Thần thò đầu ra, nhìn thấy tình trạng hiện giờ của Hoà điều không ngăn được bật cười một tiếng.

Ha, mặc dù nhìn bề ngoài Ngạn Hữu so với Hoà điều quả thật rất thảm thương. Nhưng thật tế mà nói thì Ngạn Hữu đã thắng. Giờ này Hoà điều đã bị Âm nguyên tố xâm nhập vào một trăm lẻ tám kinh mạch, nguyên tố dự trữ đã hoàn toàn bị phong bế. Trên cơ bản là không thể tiếp tục giao đấu.

Ngạn Hữu này cũng quá giáo hoạt đi!

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần từ trong không gian bước ra, hơi liếc nhìn Hoà điều đang co giật dưới nền đất, âm thầm lắc đầu chắc chắn vài tiếng.

Nếu ban đầu chịu khế ước ngay có phải tốt hơn không a?

"Được rồi, mau khế ước đi, để nguyên tố Âm ăn mòn quá lâu hắn sẽ chết!"

Lạc Y nhắc nhở Ngạn Hữu. Nói hắn giáo hoạt quả nhiên không sai một li. Chỉ bằng một chiêu này thôi hắn đã ép Hoà Điều phải lựa chọn hai con đường, khế ước hoặc là chết. Dĩ nhiên, ma thú thông minh đều sẽ chọn khế ước.

Hoà điều có vẻ như không phải ma thú ngu ngốc đi!

Ngạn Hữu gật gật đầu. Hắn vẫn luôn cảm thấy phương pháp này quá mức tàn nhẫn. Vốn hắn cũng không định làm như vậy. Bất quá hắn cũng đã thật sự hết cách.

Trong bốn nguyên tố mà hắn sở hữu, một nguyên tố Thổ là nguyên tố phòng ngự, một nguyên tố Phong là nguyên tố phụ trợ, chỉ hai nguyên tố Hoà và Âm là có thể sử dụng trong chiến đấu.

Chỉ là Hoà nguyên tố dùng trên người ma thú hệ Hoà sẽ không có tác dụng lớn. Mà Âm nguyên tố tuy rằng có chút tà môn, nhưng chỉ cần Hoà điều chấp nhận khế ước, năng lực chữa trị của khế ước sẽ trị liệu cho hắn thật tốt.

Đúng lúc Ngạn Hữu định mở ra Khế Ước Chi Trận ma thú thì Hoà điều đang nằm trên đất bỗng gắng gượng mở bừng mắt. Trên tay hắn ngưng tụ ra một đoàn Hoà diễm đánh về phía Ngạn Hữu.

"Không tốt!"

Lạc Y khẽ thốt lên một tiếng, nhanh tay kéo Ngạn Hữu đang tập trung tinh thần mở ra Khế Ước Chi Trận sang một bên.

Hoà nguyên tố được Hoà điều dùng hết sức ngưng tụ ra vừa vắn đánh đúng vào chỗ Ngạn Hữu vừa đứng. Đây rõ ràng là Hoà điều đã chuẩn bị sẵn tinh thần lưỡng bại câu thương từ trước.

Khi bị Âm nguyên tố ăn mòn, tiếp tục khởi động ma pháp chẳng khác nào tự đào mồ chôn xác. Chính Lạc Y cũng không ngờ Hoà điều lại có lòng tự tôn cao như vậy, hắn thà chịu chết cũng không muốn chấp nhận khế ước ma thú.

"Y tử?"

Ngạn Hữu mở to hai mắt không hiểu nhìn Lạc Y. Nhưng đến khi hắn nhìn thấy bụi bặm lần nữa tung lên, chỗ hắn vừa đứng hình thành một cái hố sâu hoắm vẫn còn nóng rực thì liền hiểu ra.

Khói bụi lần này so với lần trước tan đi nhanh hơn. Chỉ là nơi Hoà điều vừa nằm đã trống rỗng, trên đất chỉ còn lưu lại một tia hơi ẩm nhàn nhạt.

Lãnh Hàn Thần vừa duy hộ Lạc Y trong lòng, vừa bước lên phía trước vài bước. Hắn quét mắt nhìn không gian xung quanh.

Tại đây đã là ngõ cụt, mà vị trí bọn họ vừa đứng vừa vắn chắn hết đường ra ngoài. Nếu vậy, ở đây hắn sẽ lưu lại cơ quan.

"Y nhi!" Lãnh Hàn Thần đột nhiên neoh mảy, nhẹ giọng gọi một tiếng.

"Hừm?"

"Chúng ta đi xuống dưới kia, Hoà điều đã xuống đó!"

"A?"

Lạc Y ngăn ra. Nàng vốn đã định từ bỏ Hoà điều. Hấn tự tôn cao như vậy, thà chết cũng không muốn khế ước. Nàng cũng không muốn ép buộc hấn.

Lạc Y biết, Lãnh Hàn Thần cũng không phải thích gượng ép. Vậy mà lần này hấn đột nhiên muốn đuổitheo đến cùng là vì cái gì đây?

Ngạn Hữu đứng một bên nhìn vào vị trí cái hố sâu còn lưu lại. Mặc dù hấn rất tiếc năng lực biến dị Hoà của Hoà điều, nhưng hấn cũng không muốn gượng ép. Có điều, nghe Thần ca nói xong lại cũng có chút chờ đợi.

Bất quá, hấn không phải muốn tiếp tục khế ước, chỉ là muốn giải Âm nguyên tố trên thân Hoà điều mà thôi.

Lãnh Hàn Thần không biết Ngạn Hữu nghĩ gì, nhưng hấn lại hiểu Lạc Y. Tay nâng lên chỉ xuống vùng đất bên dưới, khoe môi nhẹ nhếch lên một độ cong.

"Bên dưới có ma thú sắp chết" Lãnh Hàn Thần ngừng lại một chút, ảny nói "Bất quá, không phải Hoà điều!"

"Được!"

Lạc Y nhanh chóng gật đầu ứng thanh một tiếng. Lãnh Hàn Thần nói đến mức này mà nàng còn không hiểu thì quả là quá làm nhục danh xưng Thiên Hạ Đệ Nhất sát thủ của nàng rồi.

Nói thẳng ra, Lãnh Hàn Thần có hứng thú với ma thú sắp chết kia!

"Hữu nhi, đệ ở lại đây, canh chừng!"

Lạc Y quay đầu lại nói với Ngạn Hữu. Sau đó cùng Lãnh Hàn Thần khởi động Lịch Không Gian rồi đi, khiến cho Ngạn Hữu còn chưa kịp rên một tiếng đã không còn thấy được hình dáng hai người.

Y tí và Thần ca lại biến mất rồi a, hai người này có phải có phép độn thổ hay không?

Ngạn Hữu dậm dậm chân xuống mặt đất, muốn thử xuyên qua. Hấn dù sao cũng là ma pháp sư hệ thổ đầu.

Bất quá, bị chặn lại rồi!

Ngạn Hữu buồn bực ngồi xuống một bên đếm kiến, trong lòng vô cùng tổn thương. Tại sao cùng là Thổ hệ mà riêng hấn lại bị cơ quan cản lại?

Quá bất công!

Trong khi Ngạn Hữu đang sầu não than trời trách đất thì Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đã đặt chân đến một không gian khác.

Không gian này so với không gian trên kia lại càng rộng rãi hơn, chỉ có điều khá tối. Ánh sáng duy nhất chính là bốn cây đuổicắm tủy ý dọc đường đi.

Trên mặt đất cách chỗ hai người đứng không xa, chính là Hoà điều đang nằm thoi thóp. Dường như nghe được không gian có dị động, nên mới khó khăn mở mắt ra.

Khi ánh mắt chạm đến hai bóng người mờ nhạt, phải mất một chút hấn mới có thể nhận ra hai bóng người chính là hai kẻ đi cùng tiểu tử Triệu Hồi sư kia.

Hấn cất lên giọng nói suy yếu mà đầy lãnh liệt.

"Sao các ngươi có thể..."

"Ngươi bớt nói một chút đường sức đi!"

Lạc Y hừ một tiếng, khom người xuống bên cạnh Hoà điều, đem Quang nguyên tố tụ lại trên tay theo đường kinh mạch chủ truyền vào người Hoà điều, nhẹ giọng.

"Sẽ có chút đau, phải nhin!"

Hoà điều còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra đã cảm thấy có một luồng khí là Quang nguyên tố đang truyền vào cơ thể hấn.

Quang nguyên tố theo đường kinh mạch chủ lan tràn khắp một trăm lẻ tám đạo kinh mạch. Hoà cùng với Âm nguyên tố của Ngạn Hữu xảy ra triệt tiêu này lửa.

"A!"

Hoà điều cắn răng rên hét một tiếng. Cảm giác hai loại nguyên tố đang điên cuồng đánh nhau trong cơ thể rất không dễ chịu. Kinh mạch của hắn cơ bản là chịu không nổi áp lực kiểu này phát sinh ra từng đợt rạn nứt.

Con đau liên tục kéo dài đến khi Hoà điều nghĩ bản thân hắn đã đạt đến cực hạn thì Quang nguyên tố cũng vừa vận dọn dẹp xong Âm nguyên tố bên trong cơ thể hắn.

Lúc này, một đạo khí lưu nhu hoà lại tiếp tục truyền vào, từ từ cải tạo các kinh mạch rạn nứt đến khi hoàn mỹ mới tiêu thất.

Hoà điều nằm trên mặt đất thở phì phò, hé ra đôi mắt khó hiểu nhìn Lạc Y.

"Người tại sao muốn cứu ta?" Không phải là muốn tiểu tử kia khế ước với hắn sao?

Lạc Y liếc nhìn Hoà điều một cái, đứng lên phui phui tay, hờ hững lên tiếng.

"Tiện."

"... " Hoà điều nín lặng.

Trong lúc Lạc Y đang trị liệu cho Hoà điều thì Lãnh Hàn Thần đã dựa vào linh cảm theo đường hành lang tiến sâu vào bên trong.

Con đường này dẫn đến một không gian khác lớn hơn, nhưng lại rất đơn sơ. Thứ duy nhất xuất hiện ở không gian này chính là một tảng đá lớn được mài nhẵn nhụi.

Trên đó là một ma thú!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Huyết Khế Ma Thú

Trên giường đá là một ma thú!

Một ma thú dưới hình hài nam tử!

Nam tử nằm ngay ngắn, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực. Người này có ngũ quan tinh xảo như được tỉ mỉ điêu khắc tạo thành, hai mắt khép hờ, rèm mi dày buông xuống khẽ động, rung rinh như cánh bướm.

Nếu như bỏ qua nước da trắng nhợt nhạt vô cùng thiếu sức sống thì hắn quả thực là một mỹ nam tử tuấn tú.

Trên người mỹ nam tử này luôn luôn toả ra một hơi thở âm hàn, lãnh khí. Lâu lâu còn chạy qua một tia lôi điện nhàn nhạt, uốn lượn dạo chơi quanh người nam tử này một vòng, rất lâu mới biến mất.

Hoá ra là ma thú hệ Băng, Lôi sao? Song hệ ma thú quả nhiên đáng để kiêu ngạo a!

Đúng lúc Lãnh Hàn Thần đang quan sát nam tử này, thì Hoà điều theo chân Lạc Y bước vào.

Hoà điều lúc này đang riu rít nói gì đó với Lạc Y đến mức nàng mắt hết kiên nhẫn phải ôm tai lại nhưng hắn vẫn không ngừng lải nhải. Cứ như là hắn không hề thấy vẻ khó chịu hiện hữu rõ ràng trong đôi mắt nàng.

Giờ khắc này, Lạc Y thật có một loại xúc động muốn tung một cước đem con chim ngu ngốc này vỗ chết.

Ai có thể trả lời cho nàng biết, con tiểu điều phiền toái này tại sao lại trở nên nói nhiều như vậy đây?

Trong khi Lạc Y đang âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Hoà điều, thì hắn bỗng nhiên hơi ngẩng đầu, lại vừa vận chạm mắt vào bóng dáng Lãnh Hàn Thần đang đứng bên cạnh giường đá.

"Mau tránh xa ca ca ta!"

Hoà điều phát hoảng, hai mắt hiện lên hai mạt đỏ rực, quất thật lớn.

Hắn nâng chân muốn chạy lại phía giường đá, định đem Lãnh Hàn Thần đuổi đi thì lại có một bàn tay giữ hắn lại.

"Đừng kích động, nếu ngươi không muốn ca ca ngươi phải chết!"

Lạc Y nhìn Hoả điều lắc đầu, muốn ngăn cản hắn làm việc đại đột ảnh hưởng đến Lãnh Hàn Thần.

Hoả Điều mờ to mắt ngăn người. Hai đạo lửa đỏ trong mắt sáng rực, hắn vô lực mấp máy môi.

"Ngươi..." Đồng mưu với hắn?

Hắn chính là muốn nói như vậy, bất quá, chữ "ngươi" vừa thốt ra thì những từ sau đã tắc nghẽn ở cổ họng, làm thế nào cũng không phát ra được.

Cơ bản là hắn không muốn tin, không muốn tin người vừa mới cứu sống hắn lại đồng mưu với người khác hại ca ca hắn.

Mặc dù hắn sớm đã biết... Hai người là cùng một đội.

Lạc Y giống như hiểu Hoả điều đang suy nghĩ cái gì, nàng đánh ánh mắt về phía giường đá, nhẹ giọng nói.

"Chúng ta muốn cứu hắn, hoàn toàn không có ác ý!" Đương nhiên, trừ việc muốn khế ước với hai người!

Câu nói sau nàng không nói ra, bất quá nàng quả thật muốn như vậy!

"A?"

Hoả điều nghe Lạc Y nói, lại tiếp tục ngăn ra, nhưng rất nhanh sau đó hắn lại lắc đầu nguầy nguậy. Ánh mắt nhìn lên giường đá mang theo một tia thương tiếc thống khổ.

"Ca ca không cứu được, hắn cường ngạnh thẳng cấp vượt qua chế ước thiên địa! Hắn sống không nổi! Thiên địa không dung nổi hắn!"

"Ngươi là nói hắn vượt qua cấp bậc Tôn Giả tiến vào cảnh giới Thần Tôn sao?"

Lạc Y vô cùng ngạc nhiên bật thốt lên vài tiếng. Nàng biết tại Apollo đại lục, mọi thứ đều bị giới hạn bởi chế ước thiên địa. Con người hay ma thú tu luyện đều chỉ có thể tu luyện đến cấp bậc Tôn Giả. Đối với người cường ngạnh vượt cấp mà nói, kết quả duy nhất chính là thiên địa bất dung!

Lạc Y quay đầu nhìn nam tử nằm trên giường đá, chân mày nàng bắt đầu hơi nheo lại.

Nàng vẫn nghĩ trong đại lục này, chỉ có nàng và Lãnh Hàn Thần chính là hai sự tồn tại đặc biệt nhất, không bị ảnh hưởng bởi chế ước thiên địa. Giống như Lãnh Hàn Thần đã tấn cấp Thần Tôn vào hai năm trước.

Bất quá, Lãnh Hàn Thần tấn cấp là tấn cấp tự nhiên, không giống như nam tử kia. Hắn cường ngạnh tấn cấp như vậy là vì gặp phải chuyện gì đây? Là gặp phải chuyện gì mà không tiếc cả sinh mệnh liều lĩnh như vậy?

Hoả điều không biết Lạc Y đang suy nghĩ rồi rầm, hắn bước từng bước đến bên cạnh giường đá, nhìn về phía nam tử đã yên tĩnh nằm ở đó thật lâu, trong giọng nói lẫn vào chút quyết tuyệt oán hận.

"Tất cả đều là tại Thánh Điện, bọn hắn muốn cướp lấy thần nhân của ca ca! Chính bọn hắn đã ép buộc ca ca cường ngạnh thẳng cấp. Ta nhất định phải mạnh lên, ta phải giết hết bọn người Thánh Điện, trả thù cho ca ca!"

"Ngươi nói ca ca ngươi có thần nhân?"

Lạc Y nắm bắt đúng chỗ hỏi tới. Hoả điều ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn nàng, nhưng vẫn không chút giấu diếm gật gật đầu.

"Đúng a! Hắn có Thần nhân! Có thể nhìn vượt qua ngàn dặm, chỉ cần hắn muốn là có thể nhìn được! Rất tài giỏi a!"

Hoả điều mỗi lần nhắc về ca ca hắn đều không ngăn được tâm trạng sùng bái. Ca ca chính là thần tượng của hắn đâu!

Chân mày Lạc Y sau khi nghe Hoả điều nói thì liền nhíu lại càng sâu. Hoá ra Thánh Điện không chỉ đánh chủ ý lên Thần Thú, mà còn đánh chủ ý lên những ma thú có khả năng đặc biệt. Nàng vẫn không quên bọn chúng từng truy sát Lôi Hồ đầu.

Rốt cuộc bọn hắn là có mưu đồ gì đây?

Lãnh Hàn Thần trầm ngâm nghe Hoả điều nói chuyện. Hắn hơi chuyển ánh mắt nhìn nam tử nằm trên giường, lại nhìn Hoả điều, trầm giọng nói.

"Ta có cách cứu hắn!"

"Ngươi nói gì?"

Hoả điều nghe Lãnh Hàn Thần nói không mấy tin tưởng, nhưng hắn lại không nhịn được gấp gáp đi lên. Hắn nói hắn có cách, là thật sao?

Lãnh Hàn Thần giống như đọc được suy nghĩ không tin tưởng của Hoả điều. Hắn khẽ hừ một tiếng, nắm lấy tay Lạc Y muốn cùng nàng quay người rời đi. Trước khi đi vẫn không quên để lại một câu.

"Người không tin cũng không sao! Chúng ta đi!"

"A?"

Hoả điều nhìn thấy hai người muốn đi liền hoảng, vội vàng nhảy ra chặn đường.

"Này, này, đứng lại đi! Ta tin, ta tin a! Người hãy cứu ca ca ta!"

Hoả điều mặc kệ người này nói có phải là thật hay không. Bất quá, chỉ cần có cơ hội hắn đều muốn thử.

Dù sao vẫn tốt hơn là để ca ca cứ nằm đó hút lấy linh khí giành giật sự sống như thế này. Linh khí trong thiên địa đều sắp bị ca ca hắn hút cạn rồi!

"Người nói đi, là biện pháp gì?"

Hoả điều đứng bên cạnh Lãnh Hàn Thần, lưng khom, ngẩng khuôn mặt tuấn tú cười ngốc, nịnh nọt đủ điều.

"Chỉ có một biện pháp "Lãnh Hàn Thần hơi ngừng lại, liếc mắt nhìn Hoả điều một cái, trông thấy vẻ mặt mong đợi của Hoả điều, chậm chậm phun ra hai chữ "Huyết ước với ta!"

"Người nói là... Là huyết ước?"

Hoả điều lắp bắp lặp lại một lần. Hắn biết đây là một loại khế ước ma thú có tính chất bắt buộc vô cùng cường hãn. Bình thường rất ít ma thú dám cùng khế chủ thực hiện Huyết ước ma thú.

Nếu như Huyết ước thật sự có thể cứu sống ca ca, hắn nhất định sẽ thử. Nhưng là hắn vẫn thủy chung không biết, Huyết ước thế nào lại có thể cứu được ca ca hắn.

Hoả điều suy nghĩ hoài vẫn không ra, âu sầu mím mím môi, kiên định lại bắt đầu có chút lung lay.

Lạc Y đứng bên cạnh nghe qua đã hiểu Lãnh Hàn Thần muốn gì. Đúng là bây giờ, cách duy nhất cứu được nam tử kia chỉ có thể là thực hiện Huyết ước.

Thật ra, nàng và Lãnh Hàn Thần không bị ảnh hưởng bởi chế ước thiên địa chính là vì trong cơ thể nàng và hắn đều chảy dòng máu thuần khiết nhất, dòng máu thuộc về Thần linh.

Nếu bây giờ thực hiện Huyết ước, máu của Lãnh Hàn Thần sẽ xâm nhập vào cơ thể nam tử kia, phá đi chế ước trên người, cứu sống hắn một mạng.

Bù lại, Lãnh Hàn Thần có thể kí khế ước với một ma thú có năng lực cường đại.

Buôn bán này cũng không có lỗ nha!

Phải biết rằng, tại Apollo đại lục muốn tìm được ma thú có cùng cấp bậc với Lãnh Hàn Thần.. Hắn là không có đâu!

"Người chỉ có thể chọn lựa tin tưởng bọn ta, hoặc là ca ca người sẽ chết! Đường nào cũng là chết, không phải sao?"

Lạc Y thần nhiên đem sự thật phơi bày. Tiếng nói nàng vừa dứt, cơ thể Hoả điều liền run lên, do dự phía trước liền tan rã.

Hắn nhắm mắt lại, lắc đầu khổ sở cười một tiếng. Nàng nói không sai, nếu không thử, cuối cùng ca ca hắn cũng sẽ chết. Nếu như thử, ít ra vẫn còn nắm phần cơ hội hồi phục.

Hoả điều mở mắt, lúc này đã không còn một chút do dự nào, hắn nhìn Lạc Y và Lãnh Hàn Thần thật sâu rồi mạnh mẽ gật đầu.

"Được! Ta tin các người!" Mong các người đừng để cho ta thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thành Khế

Huyết khế là một trong những phương thức khế ước ma thú cường đại nhất. Tuy nhiên thực hiện cũng vô cùng rườm rà quy cũ.

Bình thường, nếu muốn Huyết khế ma thú, thì giữa kẻ chủ và thú khế phải đạt đến một tiếng nói chung. Thú khế chủ động thuận theo kẻ ước mới có thể hoàn thành. Sở dĩ có quy tắc như vậy là bởi vì, nếu trong quá trình thành lập Huyết khế, nếu thú khế phát sinh ra một tia chống cự, chủ khế có thể bị huyết khí công tâm phản phệ. Nhẹ thì bị thương nặng, biến thành phế vật đời đời không thể tu luyện. Nặng thì trực tiếp hương tiêu ngọc vẫn cũng không hiếm lạ.

Bởi vì quá trình ẩn tàng nhiều nguy hiểm như vậy, nên ít ai dám thực hiện Huyết khế. Dù cho sau khi Huyết khế năng lực của chủ khế và thú đều sẽ tăng lên một bậc, tương tự như kẻ ước linh hồn.

Bất quá, loại kẻ ước nào cũng tồn tại một phương diện kẻ hở. Giả tỉ như Huyết khế chẳng hạn. Nếu trong quá trình Huyết khế, thú khế rơi vào trạng thái hôn mê, thì chủ khế có thể hoàn thành Huyết khế mà không cần sự đồng ý của thú khế.

Nhưng là, nếu giữa chừng Huyết khế mà thú khế tỉnh dậy, kết cục không cần nói cũng rõ ràng.

"Thần, chàng thật muốn kẻ ước sao?"

Lạc Y xoắn xít hai tay đan vào nhau, trong lòng nàng thực loạn. Bản thân nàng sớm biết Huyết khế là một dạng kẻ ước cường đại tỉ lệ thuận với nguy cơ trùng trùng, nên sâu trong thâm tâm, đối với loại kẻ ước này vẫn là vô cùng bài xích.

Lạc Y cũng thật không muốn Lãnh Hàn Thần thực hiện loại kẻ ước nguy hiểm này. Nhờ đâu thú khế đột nhiên giữa chừng tỉnh dậy, kích động sinh ra tâm lý chống cự thì sao a?

Nàng vẫn không quên, Hoả điều mới là kẻ chấp thuận cho Lãnh Hàn Thần kẻ ước, ý tứ song hệ Băng Lôi điều kia vẫn còn chưa biết thế nào đâu.

Giả như Huyết khế không thành công, người gánh chịu phần lớn hậu quả vẫn là chủ khế, thú khế cùng lắm cũng chỉ phản phệ nhẹ.

Rất không công bằng đâu!

Lãnh Hàn Thần giống như hiểu được Lạc Y rối rắm cái gì. Hắn ôn nhu vỗ về nhẹ nhàng hai bàn tay nhỏ đang xoắn xít vào nhau kia, cúi đầu mỗ nhẹ lên khoe môi nàng. Giọng nói trầm ấm như rót mật vào lòng người dịu dàng an ủi nàng.

"Ngoan, chờ ta một chút thôi. Hắn nhất định sẽ không tỉnh lại giữa chừng!"

"Làm sao chàng biết được?"

Lạc Y quệt mũi, khoe môi hơi ửng lên không cho là Lãnh Hàn Thần có lí. Nàng cũng là vì lo cho hắn nên mới như thế này nha.

Thật là vô ơn!

Lãnh Hàn Thần cười cười, mỗi lúc thiên hạ bày ra vẻ mặt giận dữ này vẫn là đáng yêu nhất. Gương mặt tuyệt sắc cơ hồ đều phủ lên một mặt hồng phấn mê người. Khoé môi hơi ửng lên mang theo bất mãn này là đang muốn dụ dỗ hắn phạm tội sao? Thật muốn hôn nàng một cái!

Lãnh Hàn Thần nghĩ hôn liền cúi đầu hôn xuống. Nương tử đang bất mãn đương nhiên sẽ nghĩ muốn chống cự. Nhưng hắn là người dễ dàng để nàng thực hiện được ý đồ sao?

Không có cửa, cửa sổ cũng đóng!

Không biết hôn bao lâu, đến khi Lạc Y cảm thấy khó thở khuỷa tay loạn xạ, Lãnh Hàn Thần mới chịu miễn cưỡng buông ra khoe môi xinh đẹp.

Từ trên cao nhìn xuống thiên hạ dựa vào ngực mình điên cuồng hít vào dưỡng khí. Trong lòng lại dâng lên một cổ thoả mãn không nói nên lời.

Môi nương tử nhà mình vẫn là mềm thật mềm!

Hoả điều đứng bên cạnh xem hết cảnh Lãnh Hàn Thần khi dễ Lạc Y, bĩu nhẹ khoe môi, rất là khinh thường Lãnh Hàn Thần sắc lang.

"Ta nói ngươi nha, người ta mới bao nhiêu tuổi chứ? Ngươi khi dễ một đứa bé như vậy mà không sợ trời đổ sấm sét đánh cháy khét ngươi hay sao?"

Lãnh Hàn Thần ôm lấy eo nhỏ thiên hạ, một mặt vỗ nhẹ lên lưng mềm giúp nàng nhuận khí, một mặt liếc nhìn Hoả điều. Đôi mắt tà mị khẽ cong, giọng nói càng thêm nhẹ nhàng. Bất quá, tính uy hiếp vẫn là vô cùng rõ ràng.

"Ngươi có ý kiến? Hửm?"

"Ách?"

Hoả điều giật mình lùi lại phía sau, vội vàng xua tay cười ngớ ngẩn.

"Làm sao có ý kiến? Ai có ý kiến? Thần đại ca, ngươi cứ tự nhiên tiếp tục, chuyện kinh thiên địa nghĩa thôi!"

Hoà điều nói xong còn ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng phụ hoạ. Chỉ là trong lòng hán đang điên cuồng hỏi thăm họ hàng nhà Lãnh Hàn Thần một lượt.

Ta thao a! Ngươi còn uy hiếp lão tử? Lão tử mới không sợ ngươi, lão tử chỉ đang có chuyện muốn nhờ ngươi thôi!

"Hoá ra là chuyện kinh thiên địa nghĩa..."

Lãnh Hàn Thần hít một hơi, lặp lại lời của Hoà điều một lần. Đôi mắt chứa đầy ý cười nhìn Lạc Y, cổ tình nhấn mạnh bốn chữ cuối thật rõ ràng.

Hán hoàn toàn không biết Hoà điều vừa rồi nói ra đều rất là miễn cưỡng. Thậm chí còn đang mắng mỏ hán không ngừng. Mà giả như có biết, hán cũng sẽ không thèm quan tâm.

Hoà điều trong mắt hán, cơ bản là không lên nổi mặt bàn!

Lạc Y dựa trên ngực Lãnh Hàn Thần mím mím môi, vừa mắng hán vô sỉ, đi hù dọa trẻ nhỏ, vừa âm thầm khinh bỉ Hoà điều không có cốt khí. Cuối cùng người chịu tội lại là nàng đó!

Lãnh Hàn Thần biết Lạc Y khó chịu, nhẹ nhàng vỗ lên đầu nhỏ nàng, xem như thay lời an ủi.

Lúc này mới quay sang nhìn Hoà điều, lấy trong nhẫn trữ vật ra một con dao nhỏ, đưa cho hán, ra lên.

"Ngươi cắt ở cổ tay ca ca ngươi một đường!"

"A!"

Hoà điều đón lấy thanh đao, hai tay lúc này lạnh run rẩy lợi hại, có chút mâu thuẫn muốn chùn bước.

Lãnh Hàn Thần nhíu nhíu mày, rất không hài lòng thái độ không dứt khoát của Hoà điều.

Lãnh Hàn Thần đan hai tay vào nhau, khoanh trước ngực, thần nhiên nói ra một câu.

"Ngươi không làm cũng không sao, ca ca ngươi dù sao cũng không sống qua ngày hôm nay!"

"Không! Ta làm!"

Hoà điều vội vàng cầm vững con dao, kiên định gặt gặt đầu giống như sợ Lãnh Hàn Thần không tin lời hán.

Lãnh Hàn Thần từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai, đánh ánh mắt nhìn sang nam tử nằm trên giường. Ý bảo Hoà điều hãy tự thực hiện.

Hoà điều thở ra một hơi, tiến về phía giường đá, nhìn qua ca ca nằm trên giường. Đúng, tại sao hán phải do dự chứ! Hán chỉ có thể tin tưởng hai người bọn họ.

Hoà điều hơi nâng tay, khi hạ xuống, trên cổ tay của nam tử nằm trên giường đã xuất hiện một đường cắt dài quá một li.

Vết cắt không sâu, cũng không quá dài, nhưng lại nằm đúng vị trí gân mạch, nên máu vẫn ồ ạt chảy ra.

Mặc dù vậy, nam tử trên giường vẫn an tĩnh nằm đó, sắc mặt không chút thay đổi, chân mày cũng không nhíu lấy một lần.

Lãnh Hàn Thần thấy hành động kiên định của Hoà điều thì gật nhẹ đầu, hán tiến lên phía trước, cầm lấy một thanh đao khác, chuẩn bị cắt xuống cổ tay.

Đúng lúc này, một đạo nhu hoà mềm mại chạm nhẹ vào má Lãnh Hàn Thần. Hán hơi cúi đầu, nhìn Lạc Y đang mở to đôi mắt đen láy trong suốt đến đây, mím cười nói.

"Ta cho chàng một nụ hôn may mắn đây!"

"Thật ngoan!"

Lãnh Hàn Thần xoa xoa đầu Lạc Y, khoe môi đều là ý cười. Bây giờ hán rất an tâm hạ đao xuống gân mạch.

Một dòng máu đỏ thẫm từ gân mạch trào ra, vị trí cắt xuống không chút sai biệt so với nam tử nằm trên giường đá.

Dòng máu uống lượn từ cổ tay, rơi xuống ngón tay, từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất thành những đoá hoa máu, toả theo hương vị huyết tinh đầy yêu dị.

Không gian xung quanh tĩnh lặng, không khí cũng lắng đọng lại từng chút, từng chút.

Khi máu nhỏ xuống nền đất đủ mười giọt, Lãnh Hàn Thần mới từ từ tiến lại phía giường đá. Hán hơi liếc mắt nhìn nam tử trên giường, tay hơi nâng lên, đem giọt máu chuẩn bị rơi xuống, nhắm đúng vị trí cổ tay của nam tử rót vào.

Tí tách... Tí tách... Tí tách...

Nam tử trên giường đá đón nhận giọt máu đầu tiên, thân mình hần khẽ run lên, càng lúc càng run lợi hại.

"Ta là Lãnh Hàn Thần, dùng Huyết khế tinh khiết nhất giải đi cấm chế trên người Băng Lô điều, định lên khế ước bình đẳng, trở thành bằng hữu, trên dưới một lòng. Khế!"

Ba giọt máu lần lượt rơi xuống vết cắt trên tay nam tử. Lãnh Hàn Thần trầm giọng niệm một giao ước.

Sau lời mặc niệm của Lãnh Hàn Thần, cả người nam tử trên giường đá lần lượt loé lên hai đạo ánh sáng trắng, tím. Hai đạo ánh sáng luân phiên nhau uốn lượn quanh người nam tử kia đủ ba lần mới từ từ tan đi

Hoà điều đứng bên cạnh giường nín thở nhìn cả quá trình, trong lòng vẫn treo cao không giảm khi khế ước đã kết thúc nhưng ca ca lại vẫn chưa có bất kì động thái nào.

Chẳng lẽ, thất bại?

Sắc mặt Hoà điều biến trầm, thất vọng dâng lên. Bất quá hần cũng không trách hai người kia. Hần biết, chuyện này vốn không dễ.

"Người mau nhìn ca ca người..."

Lạc Y ở bên cạnh kéo tay áo Hoà điều, đánh ánh mắt về hướng nam tử trên giường.

Hoà điều ngẩn ngơ nhìn về phía ca ca. Chỉ thấy vết thương trên cổ tay bằng tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng khép lại. Làn da trắng nhợt khôi phục sắc ánh lên nét hồng hào, hơi thở cũng dần dần ổn định trở lại.

Hoà điều ngạc nhiên đến không dám tin vào mắt mình, vừa dụi mắt vừa áp ứng.

"Ca ca, ca ca, hần..."

"Chỉ cần chờ bảy bảy bốn chín ngày sau hần sẽ tỉnh lại, lúc đó trải qua thăng cấp một lần nữa là tốt rồi!"

Lãnh Hàn Thần tiếp lời Lạc Y, trả lời với Hoà điều.

Lạc Y tiến về phía Lãnh Hàn Thần, kiểm tra vết thương của hần một chút, thấy đã hoàn toàn lành lại mới an tâm, nhẹ nhõm thở ra một tiếng.

Mọi chuyện xem như kết thúc viên mãn!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Âm Mưu Của Hoàng Phủ Yên Yên

Cùng lúc đó, tại Lăng phủ.

Hoàng Phủ Yên Yên nằm nghiêng trên phản được làm bằng gỗ đàn hương. Mặt gỗ toả ra một hương thơm dịu nhẹ khiến lòng người dễ chịu, thư thái.

Hôm nay, Hoàng Phủ Yên Yên vận một y phục màu nắng đơn bạc, vạt áo hơi rộng, tùy ý để mở ra triển lộ vẻ phong tình, quyến rũ. Nét xuân sắc ấy đặt trên người một thiếu phụ vừa hơn ba mươi tuổi lại càng tăng thêm vài phần mặn mà.

"Người xoa bóp mạnh tay thêm một chút nữa a! Còn chưa ăn cơm sao?"

Hoàng Phủ Yên Yên cho một trái nho vào miệng, vừa liếc mắt nhìn tỳ nữ vừa mới được chuyển đến trong viện vào buổi sáng hôm nay.

Tỳ nữ mới tuổi còn rất nhỏ, chỉ mới khoảng chín hay mười tuổi gì đó. Gương mặt nhỏ nhắn trắng nhợt nổi lên nhiều nốt tàn nhan trông càng thêm phản cảm. Bất quá đó không phải là điều khiến nàng ta cảm thấy khó chịu nhất. Sở dĩ nàng ta không thích tỳ nữ này là bởi vì tính tình của nàng ta quá mức yếu đuối, nhu nhược, làm gì cũng sợ bóng, sợ gió, lại vô cùng vụng về.

Nếu không phải là Hoàng Phủ Yên Yên còn phải bảo trì hình tượng chủ mẫu đoan trang, hiền lành, nàng ta nhất định sẽ không chút lưu tình đuổi tỳ nữ này đi.

Chỉ là, tỳ nữ bên người mình vừa rời đi không lâu, mà lúc này lại tiếp tục đổi tỳ nữ khác thì vẫn rất dễ để người ta chú ý.

Nàng ta vẫn còn chưa muốn để Thừa lã đầu kia nắm trúng thóp đầu!

"Vâng, nô tỳ đã biết!"

Tỳ nữ nhu nhược cúi đầu, run rẩy tăng lên lực bàn tay xoa bóp lên chân ngọc mềm mại của Hoàng Phủ Yên Yên.

Đáng tiếc, vì quá bối rối nên lần này lại quá mạnh tay làm da thịt mẫn cảm của Hoàng Phủ Yên Yên nhanh chóng nổi lên một dấu đỏ bồng bồng thật lớn.

"A, người làm cái gì? Đau chết đi được!"

Hoàng Phủ Yên Yên đau đớn nhảy dựng lên, mạnh mẽ gạt tay nhu nhược tỳ nữ ra khiến nàng ưỡn một tiếng té ngã trên mặt đất, hoảng hốt quỳ tại chỗ không dám động đậy.

Lúc này, Hoàng Phủ Yên Yên cũng không bận tâm đến hình tượng hay không có hình tượng nữa. Đối với nàng ta, da thịt chính là vị trí hết sức mẫn cảm. Chỉ cần là bị nhẹ nhàng đánh trúng thôi cũng đau đớn ê ẩm, kèm theo dấu vết bầm tím lưu lại mấy ngày trời.

Không phải người ta nói càng tu luyện lên cao, cơ thể càng được cải thiện sao. Vì cái gì nàng ta càng thăng cấp thì cơ thể càng trở nên yếu đuối nhu nhược, càng trở nên dễ dàng bị đánh thương đến?

Rốt cuộc là vì cái gì? Nàng thật không cam lòng!

Hoàng Phủ Yên Yên cắn chặt răng, vừa xoa xoa vết bầm tím trên chân vừa liếc nhìn tỳ nữ nhu nhược đang run rẩy quỳ gối trên mặt đất, đầu cúi thấp, thỉnh thoảng bật ra một vài tiếng nức nở vụn vặt, trong lòng lại càng thêm phiền não.

Hoàng Phủ Yên Yên xoa xoa mi tâm, không kiên nhẫn phẩy phẩy tay.

"Người lui xuống đi, khi cần ta sẽ cho gọi!"

"Vâng, thưa phu nhân!"

Tỳ nữ nhu nhược vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, đứng dậy từ từ lui ra ngoài cửa.

Đội cánh cửa đóng lại, Hoàng Phủ Yên Yên mới nằm ngả người ra phản đàn hương. Hướng ánh mắt xinh đẹp nhìn lên trần nhà đến gần người, không biết đang suy nghĩ tới chuyện gì.

Chính là vì vậy, nàng ta không hề hay biết, sau khi cánh cửa khép lại, tỳ nữ nguyên bản nhu nhược đã không còn cúi thấp đầu. Nàng đứng thẳng lưng, hướng ánh mắt về căn phòng, khoé môi từ từ nhếch lên thành một nụ cười chứa đầy tư vị Hồ Ly.

Hoàng Phủ Yên Yên không biết đã gần người bao lâu. Nàng ta đột ngột bừng tỉnh là khi bị tiếng gõ cửa bên ngoài cắt ngang.

Người ngoài nghe tiếng gõ cửa này hẳn sẽ thấy rất bình thường. Nhưng nếu để ý kỹ thì sẽ phát hiện tiếng gõ dài ngắn, ngắt nghỉ nhiều lần đã vô tình tạo thành một loại âm điệu.

Hoàng Phủ Yên Yên chỉnh lại vạt áo, khoác thêm một kiện áo bên ngoài rồi mới hướng về phía cửa, trầm giọng.

"Vào đi!"

Cánh cửa bị người bên ngoài đẩy vào, một thiếu nữ thân hình cao ráo vượt quá tiêu chuẩn một nữ nhi thông thường. Bất quá, nàng có dáng người rất nở nang nên nhìn qua cũng không khiến người ngoài quá khó nhìn.

Thiếu nữ đi vào còn bung theo một chậu nước, phía trên còn vắt một cái khăn mặt dẹt bằng lông mềm. Tư thế cúi đầu chuẩn mực từng li khiến người ta không có cách nào.

Thiếu nữ này có danh tự gọi là Viêm Hàn, nàng là tỳ nữ đi theo Hoàng Phủ Yên Yên từ lâu, trước cả khi Hoàng Phủ Yên Yên gặp gỡ Lăng Bá Khiêm. Mấy ngày trước nàng vừa vận trở về thăm nhà một chuyến, hôm nay mới trở lại.

Viêm Hàn cẩn thận đóng cửa, cẩn thận cài lại then, đảo ánh mắt nhìn xung quanh phòng, đến khi chắc chắn trong phòng không có ai mới thấy an tâm tùy ý đặt cái chậu lên bàn, đứng khoanh tay nhìn Hoàng Phủ Yên Yên, trong đáy mắt vô cùng phức tạp.

Hoàng Phủ Yên Yên nhìn người vừa tiến vào chỉ đứng yên một chỗ không động thì có chút khó hiểu. Bất quá nàng ta không những không giận mà còn cười ngọt ngào.

Hoàng Phủ Yên Yên đứng lên, uyển chuyển đi đến trước mặt Viêm Hàn, một tay vòng tay lên cổ Viêm Hàn, một tay xoa nhẹ lên da mặt, gỡ ra một lớp mặt mỏng tang như cánh ve.

Khi mặt nạ hoàn toàn bị gỡ ra, gương mặt Viêm Hàn cũng thay đổi theo. Không còn là gương mặt nữ nhân phong tình quyến rũ nữa mà là gương mặt một nam tử vô cùng tuấn tú, lại thêm vào một nét âm nhu, mị hoặc, yêu dã.

Nếu như có người đã gặp qua Lăng Bá Khiêm, hẳn sẽ nhận ra gương mặt này so với Lâm Bá Khiêm không khác nhau là mấy. Chỉ có điều nhìn tuấn tú hơn hẳn, cùng với khí chất âm nhu càng khiến hắn trở nên hấp dẫn.

Người này, đáng ra không nên gọi là Viêm Hàn, mà phải gọi là Lăng Bá Hàn. Hắn chính là con trai trưởng của đệ đệ Lăng Hựu Thừa, tuổi tác so với Lăng Bá Khiêm không có mấy khác biệt.

Hoàng Phủ Yên Yên nâng tay chọc chọc vào phần nở nang trước ngực của Lăng Bá Hàn, cười cười nhìn hắn.

"Hàn, chàng là đang giận thiếp sao?"

Lăng Bá Hàn nâng tay nắm lấy bàn tay của Hoàng Phủ Yên Yên đang làm loạn, đẩy nàng ta ra một chút, trầm xuống nét mặt đi vào nội viện.

Hoàng Phủ Yên Yên bị lạnh nhạt như vậy cũng không nói gì. Giống như đã quá quen với tính tình của Lăng Bá Hàn, gương mặt chỉ thoáng qua một nét thất vọng rồi thật nhanh biến mất không còn dấu vết.

Bên trong nội viện đã chuẩn bị sẵn nước nóng, Lăng Bá Hàn tiến vào tắm qua một lần, lại đem y phục Hoàng Phủ Yên Yên đã sớm chuẩn bị sẵn vận vào. Khi bước ra, hắn mới hoàn toàn trở thành nam tử trung niên tuấn lãng.

Hoàng Phủ Yên Yên đã tháo ra áo ngoài. Nàng ta nằm nghiêng trên giường, vừa trông thấy Lăng Bá Hàn bước ra liền tiến lên, vòng tay ôm lấy eo hắn, dựa đầu vào ngực hắn.

Lần này Lăng Bá Hàn cũng không cự tuyệt Hoàng Phủ Yên Yên, mà còn thuận thế ôm lấy eo nàng ta, cùng tiến về phía giường nằm.

Lăng Bá Hàn vuốt mái tóc của Hoàng Phủ Yên Yên, quán lên đơn giản. Ánh mắt nhìn vào gáy nàng ta, chuyển lên phần tóc vừa quán lên giống như xuyên qua nàng ta nhìn đến một người khác. Ánh mắt hiếm hoi trở nên dịu dàng.

Bất quá, ánh mắt đến cũng nhanh, đi qua cũng rất nhanh. Lăng Bá Hàn trở về thực tại, đem Hoàng Phủ Yên Yên đặt ngồi một bên, còn hắn thì tiến về phía góc giường, tạo ra giữa hai người một khoảng cách không xa không gần. Lúc này mới trầm giọng hỏi.

"Trong phủ đạo này thế nào?"

Hoàng Phủ Yên Yên ban đầu thấy hắn không cự tuyệt, nàng ta còn âm thầm cảm thấy sung sướng. Đến khi bị đẩy ra lại tràn ngập thất vọng. Chỉ là đây là con đường nàng ta chọn nên nàng ta sẽ không hối hận, vẫn điềm đạm trả lời.

"Không có gì đặc biệt. Chỉ là Lăng Ngao lại trở về. Hắn có chút khác biệt so với trước, mạnh hơn rất nhiều, thiếp định..."

Lời Hoàng Phủ Yên Yên còn chưa dứt, Lăng Bá Hàn đã ngắt đầu, lãnh liệt nhìn nàng ta, lạnh giọng mang theo uy hiếp.

"Không được động vào hắn!"

"A? Nhưng là..."

"Ta nói không được! Nếu ngươi dám tùy ý chủ trương thì chúng ta không cần gặp nhau nữa!"

Lăng Bá Khiêm lại cắt ngang, hắn đứng dậy khiến Hoàng Phủ Yên Yên trầm mặt xuống, nhưng lại vội vàng đứng lên ôm chặt eo Lăng Bá Hàn nhẹ giọng.

"Thiếp không đụng hắn còn không được sao? Chàng đừng xúc động như vậy có được không?"

"Nhớ lời người nói!"

Lăng Bá Hàn không tiếp tục bỏ đi, nhưng cũng không ngồi trên giường với Hoàng Phủ Yên Yên mà ngồi xuống phản đàn hương.

"Được mà!"

Hoàng Phủ Yên Yên thất vọng, thật không hiểu tại sao Lăng Bá Hàn lại bảo vệ Lăng Ngao như vậy, bất quá nàng không dám hỏi, đành phải nói ra một kế hoạch khác.

"Thiếp sẽ xử lý Lăng Hựu Thừa. Hắn dù sao cũng sống đủ lâu rồi, không nên tiếp tục cản trở nữa!"

"Người định sẽ thế nào?"

Nghe đến cái tên "Lăng Hựu Thừa", Lăng Bá Hàn lại hơi nhú mày. Lúc này hắn không tiếp tục ngăn cản mà đón ý Hoàng Phủ Yên Yên hỏi lại.

Hoàng Phủ Yên Yên cười khẽ, tiến về phía Lăng Bá Hàn, vừa trêu chọc hắn vừa nói.

"Hôm nay chẳng phải hắn ra ngoài trang sao? Để cho Thất Sát đến tiêu diệt đi! Với trình độ Thống Lĩnh hậu kỳ đỉnh của hắn, đối với Thất Sát hẳn là không vấn đề!"

"Tốt! Y như kế hoạch mà làm!"

Lăng Bá Hàn để lại một câu, cũng không để ý đến ý muốn của Hoàng Phủ Yên Yên theo đường cửa sổ liền rời đi.

Trong phòng lại là một mảnh cô quạnh!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Lăng Hựu Thừa Gặp Nguy.

Lăng Hựu Thừa ngồi trong một cỗ xe ngựa ra khỏi Tô Uyển Sơn Trang. Ông hôm nay là muốn đi Kỳ Vân thành một chuyến.

Nghे nói Đan Dược đường ở Kỳ Vân thành bắt đầu bán các loại đan dược phẩm cấp Cực Phẩm. Chuyện truyền kì như vậy ông vẫn là muốn đến xem thử một chút.

Thật ra, Lăng Hựu Thừa không có nhiều sở thích. Ông chỉ có hứng thú với hai việc, thứ nhất là tu luyện, còn thứ hai, dĩ nhiên là luyện đan.

Tại Apollo đại lục, luyện ra đan dược Thượng Phẩm đã là Luyện Dược sư có tố chất cực cao. Thế nhưng, luyện ra đan dược Cực Phẩm thì là loại quái nhân gì.

Ông cũng không ngu ngốc nghĩ rằng đó chỉ là chiêu bài thu hút khách của Đan Dược đường. Chưa nói đến việc Đan Dược đường sinh ý vô cùng tốt, chỉ cần nói đó là Dược đường dưới trướng của Chủ tịch công hội luyện dược sư Cẩm Mặc Hàn thôi cũng đã đủ uy vọng. Người ta mới lười làm những việc làm thiếu dinh dưỡng như vậy, đâu có khác gì đem mặt mũi đều vứt đi cho cầu găm.

Chính là, đan dược Cực Phẩm thật sự xuất hiện! Không, là lại một lần nữa xuất hiện!

Lăng Hựu Thừa nhu nhu trán, dạo gần đây ông quả thật rất mệt mỏi. Nhìn chuyện trong nhà rồi thành một đồng lớn. Từ đứa con ngu ngốc đến đứa cháu không ra gì. Tất cả dường như đều bị Hoàng Phủ Yên Yên kia nắm trong tay.

Ông cảm giác Hoàng Phủ Yên Yên không hề nhu nhược như bề ngoài nàng ta vẫn thể hiện. Nhất là khi nàng ta đứng gần ông. Lúc đó, trong không khí hữu ý vô tình cũng dao động một cỗ kinh lực. Tuy kinh lực này không vượt qua ông, nhưng chắc chắn đặt trong Tô Uyển Sơn Trang không thứ hai, cũng thứ ba.

Lăng Hựu Thừa mới không tin Hoàng Phủ Yên Yên tiếp cận Lăng gia mà không có chút mưu đồ nào. Nàng ta ẩn giấu sâu như vậy rốt cuộc là muốn đánh chủ ý lên cái gì?

Chung quy vẫn là ông dạy tử không nghiêm. Dường ra đứa con vừa nhu nhược, vừa ngu ngốc. Còn uống cho hấn sở hữu một thân di truyền lực lượng. Uống cho Miên nhi còn thương hấn như vậy.

Đúng là ông ngày xưa đã tạo nghiệp, vậy mới có một đứa con không ra gì như thế này. Biết thế ngày xưa cũng không bắt hấn cưới Miên nhi, cuối cùng không báo hộ được nàng, còn khiến nàng ngậm oán mà đi.

Nghiệp chướng mà!

Xe ngựa đúng lúc này đột nhiên tung lên, con ngựa nhảy chồm hai chân trước, hí dài một tiếng.

Lăng Hựu Thừa ngồi trong xe không đề phòng bị đập mạnh đầu về phía sau. Ông nhú chân mày bạc trắng, trực giác cho thấy có chuyện gì đó không lành.

Lăng Hựu Thừa nâng lên rèm xe, hỏi người đánh xe ở phía trước.

"Xảy ra chuyện gì?"

"A... Đàng... Đàng trước..."

Người đánh xe ngựa lắp bắp, nói không nên lời. Lăng Hựu Thừa nâng mắt, nhìn theo hướng người đánh xe ngựa vừa chỉ.

Chỉ thấy trước xe ngựa không xa, có bảy thân người cao lớn vĩ ngạn đang đứng. Bọn hấn ai cũng mặc y phục dạ hành phủ kín toàn thân, trên mặt bị che đi bởi mặt nạ, nhìn không ra diện mạo.

Bảy người này ăn vận rất sạch sẽ, bất quá toàn thân bọn họ đều phả ra một hơi thở huyết tinh nồng đậm. Hơi thở âm lãnh khiến không khí xung quanh dường như đông cứng, đặc quánh lại.

Một người đứng giữa, ôm một thanh đại đao nhìn sâu vào mắt Lăng Hựu Thừa. Hắn chính là Tứ Sát, cất giọng nói lạnh lạnh mang theo chết chóc, hỏi.

"Ngươi là Lăng Hựu Thừa, Tô Uyên Sơn Trang!"

Không phải câu hỏi mà là khẳng định!

Lăng Hựu Thừa trầm mặt xuống, chân mày nhíu lại càng sâu. Ông biết, đây không thể là hơi thở tự nhiên mà có. Phải là người thân kinh bách chiến, trải qua chém giết tranh giành lâu ngày mới có động thành loại hơi thở này.

Bảy người này, hẳn là giang hồ đại danh鼎鼎 Thất Sát lâu đi!

Xác định được danh tính đối phương, tâm tình của Lăng Hựu Thừa liền run lên một cái. Tuy nói năng lực Thống Lĩnh hậu kì của ông không tệ. Bất quá so với giang hồ Thất Sát lại không đủ bản sự.

Nỗ lực ức chế tâm trạng dao động, Lăng Hựu Thừa từ tốn hỏi.

"Ta là Lăng Hựu Thừa, không biết các vị đây tìm ta là muốn cái gì?"

"Đương nhiên là, muốn mạng của ngươi!"

Tứ Sát tiếp tục lên tiếng, tuy ý nói một câu. Sắc mặt Lăng Hựu Thừa càng lúc càng khó coi, nhưng hắn cũng không dám xé rách mặt, vẫn cần phải thương lượng.

"Không biết là ai bỏ tiền mua mạng lão đầu không còn sống được bao lâu như ta? Ta có thể trả các vị nhiều hơn!"

Tứ Sát cười rộ một tiếng, giọng nói càng thêm lạnh lùng.

"Không cần nói nhiều, mạng ngươi hôm nay phải tận!"

Tứ sát vung đao, dẫn đầu tấn công về xe ngựa của Lăng Hựu Thừa, hắn nắm lấy cổ người đánh xe ngựa quăng ra ngoài. Đây chính là quy tắc của sát thủ, không giết người không đáng giá tiền.

Lăng Hựu Thừa nhìn Tứ Sát vung đao tiến đến liền điểm chân, tung mình xe ngựa nhảy ra ngoài. Lăng Hựu Thừa khó khăn nhìn sang sáu người vẫn đứng ngoài cuộc chiến, nếu đợi bọn họ gia nhập vào, ông chết là điều không thể nghi ngờ.

Mới chỉ đấu với Tứ Sát vài chiêu, nhưng Lăng Hựu Thừa sớm đã rơi vào thế yếu. Đường như tất cả đều là Tứ Sát tấn công còn ông né tránh, né tránh còn rất chật vật. Tất cả cũng bởi vì Thất Sát đều là Chiến Sĩ, ông lại là Ma Pháp sư, bị Chiến Sĩ kìm sát, cơ bản là không có cơ hội dụng võ.

Đánh thêm mấy chiêu, Lăng Hựu Thừa né tránh không kịp, bị kiếm phong mạnh mẽ của Tứ Sát cắt một đường thật sâu trên vai lui lại mấy bước.

Đúng lúc thế cục xem như đã định, Lăng Hựu Thừa cũng cầm chắc trong tay cái chết thì từ trên cao, hai bóng người từ từ đập không xuống dưới mặt đất.

Đó là một đôi nam nữ tử. Nam tử tuổi nhìn qua khoảng mười bảy, mười tám tuổi, tuấn tú trác tuyệt, hắn vận một bộ y phục hắc sắc sạch sẽ, trên tay phe phẩy chiếc phiến quạt những sợi tóc được tùy ý túm gọn phía sau đầu bay bay, nhìn qua vô cùng phong tình. Đứng bên cạnh hắn là một nữ tử, nữ tử vận một kiện hồng y rực rỡ, nét đẹp yêu mị trên gương mặt mới khoảng trên dưới mười tuổi cũng không tạo thành bài xích, ngược lại hết sức hoà hợp.

Hai người này thực tế không phải ai khác chính là Dạ và Nhược Ly.

Sự xuất hiện của hai người khiến giang hồ Thất Sát phải nhíu mày. Bọn hắn chỉ đao vào hai người, lạnh giọng nói.

"Nếu không muốn chết, đừng xen vào!"

"A? Nếu như chúng ta muốn xen vào?"

Dạ cười đến ngả ngón, tay phe phẩy chiếc phiến quạt bày ra bộ dáng phong lưu đáng đánh đòn.

"Chết!"

"A? Chết? Đáng sợ như vậy?" Dạ tiếp tục ngả ngón.

"Nếu không muốn chết liền rút!"

Dạ bĩu môi một cái, nhìn bảy người Thất Sát cảm thấy hết sức không thú vị. Hắn phui phui lại vạt áo vốn không có một hạt bụi, lúc nâng mắt lên, nét ngả ngón đã không còn.

"Nếu có chết cũng là các ngươi chết! Nể tình các ngươi làm ăn lương thiện ta liền tha cho các ngươi một mạng. Mau rút!"

Dạ nói ra những lời khiến Nhục Ly bên cạnh hừ mũi khinh thường? Ngươi chắc chắn ngươi biết làm ăn lương thiện là gì sao?

Bất quá, khinh thường thì khinh thường, Nhục Ly vẫn phối hợp với Dạ đem uy áp của bản thân phóng ra, toàn bộ đều ép lên người giang hồ Thất Sát.

"Ta tin các ngươi là người thông minh, muốn kiếm tiền trước hết phải giữ được mạng. Cẩn chặt không tha cũng chỉ có các ngươi chịu thiệt!"

Vài ngày trước khi Lạc Y tấn chức Tôn Giả, bọn họ cũng đều tấn chức theo. Uy áp của cường giả cấp Tôn Giả không phải loại người bình thường có thể thừa nhận. Dù những người đó có là giang hồ Thất Sát đi chăng nữa. Cũng may, Dạ và Nhục Ly chỉ phóng uy áp trong tích tắc, nếu không, bảy người kia sợ là đều đứng không nổi.

Thất Sát bảy người nhìn nhau, đầy phân vân. Bọn họ vừa bị uy áp kia đè ép lên, dù chỉ thoáng qua nhưng cũng khiến máu huyết đều muốn công tâm. Hai người trước mặt tuyệt đối không phải người bọn họ có thể đối phó.

Tứ Sát nghiêm mặt suy nghĩ, cuối cùng rút trong ngực áo ra một thẻ bài, quăng cho Lăng Hựu Thừa vẫn không hiểu gì ngồi một bên.

Lăng Hựu Thừa vươn tay, tiếp nhận tấm thẻ bài. Trên tấm thẻ màu đen, có khắc tên của hắn.

Tứ sát nói.

"Thất Sát làm nhiệm vụ đều chỉ làm một lần. Lần này thất bại, ngươi sống! Sau này nếu bị truy sát cũng không phải thất sát làm!"

Nói xong liền cùng sáu người còn lại điểm chân rời đi, không bao lâu đã khuất dạng.

Lăng Hựu Thừa từ dưới đất đứng dậy, ôm quyền nhìn hai người làm một lễ tạ, điệu thấp nói.

"Đa tạ hai vị đại hiệp ra tay tương trợ. Không biết danh tính hai đại hiệp thế nào, ngày sau nhất định đến cửa đưa tạ lễ!"

Nhục Ly bĩu môi, rút trong tay áo một bình Kim Sang được Lạc Y tự tay bào chế đưa cho Lăng Hựu Thừa, cùng Dạ rời đi. Trước khi đi, còn để lại một câu.

"Vì ngươi là gia gia Ngao ca nên tí tì mới cho chúng ta chiếu cố ngươi. Chúng ta mới lười làm nhiều việc không dinh dưỡng này!"

Lăng Hựu Thừa cầm Kim Sang được, lại nhìn vết thương trên vai. Nếu không phải hai thứ này còn lưu lại, hắn còn nghĩ tình cảnh nguy hiểm vừa rồi là ảo tưởng đâu.

Mà vừa rồi, hai người kia nhắc đến chữ "Ngao", lẽ nào là bằng hữu của Ngao nhỉ?

Ngao nhỉ lúc nào thì có bằng hữu mạnh như vậy?

Lăng Hựu Thừa nhún nhún vai, ông định đi về liền hỏi qua Ngao nhỉ một chút.

Lăng Hựu Thừa không nghĩ nữa, mà cẩn thận đem Kim Sang được rắc lên vết thương. Một hồi sau, trên mặt đất có một người ôm lọ thuốc vào ngực khóc không ra nước mắt

Thuốc tốt đựng vào vết thương liền lành lại như thế này, bị hắn phung phí hết rồi! Ô Ô Ô Ô...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Ngạn Hữu Khế Ước Ma Thú

Những chuyện đang xảy ra với Lăng Hựu Thừa, nhóm người Lạc Y đang ở Vân Vụ Sâm Lâm một chút cũng không hay biết.

Lúc này bọn họ quan tâm chính là ra khỏi mật động này!

"Chúng ta mau ra ngoài thôi! Hoá điều, mở mật động!"

Lạc Y đem ca ca của Hoả điều tiến vào không gian, để linh khí trong không gian chữa lành những tổn thương vẫn còn lưu lại trong cơ thể.

Huyết khế thật ra chỉ có tác dụng giữ lại cho hắn một cái mạng, còn những tổn thương thì vẫn cần có thời gian chữa lành. Đưa hắn vào không gian, vừa vặn chính là giảm thiểu đi thời gian trị thương của hắn.

"Ca ca, ca ca hán đi đâu?"

Hoà điều thấy ca ca nguyên bản vốn nằm trên giường, bây giờ lại đột nhiên biến mất. Hán không thể tin dụi dụi mắt mấy lần, còn ngốc lẳng sờ sờ giường đá.

Lẽ nào ca ca hán biết tàng hình?

Lạc Y nhìn Hoà điều không khác gì một tên ngốc. Bất quá nàng cũng lười giải thích với hán, chỉ tùy ý nói.

"Hán không sao, người đừng bận tâm!"

Hoà điều gãi gãi đầu, chung quy lại là vẫn không lí giải nổi việc gì đang xảy ra. Lẽ nào Lãnh Hàn Thần đưa ca ca vào không gian ma thú?

Cái này không thể nha! Lúc này ca ca hán đang mất đi ý thức, cơ bản là không có khả năng tạo ra không gian ma thú.

Vậy rốt cuộc hán đi đâu?

Lạc Y đan hai tay vào nhau, khoanh lại trước ngực. Nàng hơi nâng mắt lên liếc Hoà điều một cái.

Hoà điều đang rối rắm lại bị Lạc Y liếc mắt một cái liền giật nảy mình, cười hề hề với nàng. Hán không suy nghĩ nữa là được, có cần phải hù dọa hán như thế hay không?

Hai người các người đều là quái nhân a!

Hoà điều âm thầm mắng Lãnh Hàn Thần và Lạc Y trong lòng. Bất quá hán cũng không dám nói ra miệng. Hán là nhận ra hai người này có năng lực rất cường đại, hán cơ bản là chống không lại. Chỉ sợ bọn họ chỉ tùy ý nâng một ngón tay đã đè chết hán rồi.

Hán mới không phải điều đại đột như vậy đâu!

Hoà điều đem cửa thông mật đạo mở ra. Hai người một thú cùng nhau bước ra ngoài.

Vừa bước ra ngoài, đập vào mắt bọn họ chính là Ngạn Hữu đang vươn hai tay hai chân ôm cứng ngắc một tảng đá, dựa đầu vào đó ngủ say sưa. Hán ngủ say đến mức những chấn động khi mở ra mật đạo cũng không thể đánh tỉnh hán.

Khoé môi Lạc Y giãn giãn từng hồi, nàng thật không thể không khen ngợi Ngạn Hữu đủ vô tâm vô phế nha.

"Người, đi qua gọi hán dậy!"

Lạc Y liếc mắt nhìn Hoà điều, đánh ánh mắt về phía Ngạn Hữu, thật tốt đấy công việc sang cho hán.

Hoà điều ngơ ngác chỉ vào mặt mình, lại nhìn Ngạn Hữu một cái, không phục nói.

"Tại sao lại là ta?"

"Người không làm được? Hửm?"

Lạc Y nheo mắt đẹp, ý cười trên môi càng thêm dịu dàng. Bất quá nụ cười này không khiến Hoà điều cảm thấy lo lắng mà còn co rút lại run rẩy vài cái.

Người này, cười thật đáng sợ quá đi a!

"Ta... Ta gọi là được chứ gì!"

Lạc Y nhìn Hoà điều uỷ khuất cũng lười quản hán, nàng dụi dụi đầu vào ngực Lãnh Hàn Thần tranh thủ trao đổi tình cảm với hán một chút.

Lạc Y làm như vậy hoàn toàn là có ý tốt nha! Nàng chính là muốn để Ngạn Hữu và Hoà điều có nhiều cơ hội tiếp xúc. Nàng còn muốn để bọn hán khế ước với nhau đầu.

Lãnh Hàn Thần vòng tay ôm eo nhỏ của Lạc Y. Hán cũng biết tiêu tâm tư của nàng trong việc này. Bất quá hán thấy như thế rất tốt, chuyện gì do nương tử nhà hán quyết định cũng đều là việc tốt!

Hoà điều không hề hay biết bản thân đang bị hai nhân loại hợp sức tính kế. Hán tiến gần Ngạn Hữu, nhìn người này khẽ bữu môi một cái rồi vươn chân đạp đạp vào mông Ngạn Hữu lớn tiếng nói.

"Mau tỉnh, mau tỉnh!"

"Ừm, Y tỉ, cho đệ ngủ một lát, một lát thôi a!"

Ngạn Hữu mơ màng ôm tảng đá càng thêm chặt, nghẹo đầu qua một bên tiếp tục ngủ say sưa.

Lãnh Hàn Thần nghe Ngạn Hữu nói mặt lập tức đen. Hắn nhớ tới hồi sáng tên tiểu tử này quyết chí nằm trên giường ngủ say khiến cho nương tử nhà hắn phải uỷ khuất đập mông tên kia đánh thức.

Chuyện uất ức nương tử nhà hắn như vậy tiểu tử kia còn dám nhớ?

Suy nghĩ của Lãnh Hàn Thần ở đây không một ai hay biết. Nếu để người khác biết, bọn họ khẳng định sẽ chỉ vào mặt hắn, mắng to.

Ngươi dám chắc chắc là nương tử nhà ngươi chịu uất ức? Ta thảo! Nàng ta làm mông người ta bầm tím một mảnh lớn có được hay không? Ngươi còn dám nói nương tử ngươi uất ức!

Hoà điều thấy Ngạn Hữu không đếm xỉa đến mình, sắc mặt cũng tối đi, cúi đầu, nhắm thẳng vành tai Ngạn Hữu hét to.

"Ngươi mau dậy, có nghe thấy hay không?"

Tai của Triệu Hồi sư vốn là vô cùng mẫn cảm. Ngạn Hữu chính là bị âm thanh khủng bố lay tỉnh, hoảng loạn đem tai bịt lại mà vẫn vang vọng những tạp âm lung bùng.

"Oa, đau quá!"

Hoà điều hừ một tiếng, rất khinh thường liếc mắt nhìn Ngạn Hữu.

"Ngươi cũng biết đau sao?"

Ngạn Hữu ôm tai một hồi lâu, mới ngẩng lên nhìn Hoà điều. Giống như còn chưa quá tỉnh ngủ, chớp chớp mắt vài cái mơ màng.

"Sao ngươi lại ở đây?"

"Sao ta không thể ở đây?"

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần nhìn một người một thú đối khẩu âm thầm nhu nhu trán. Dường như ở chung với nhau không quá hoà hợp nha!

Aiz, còn cần thời gian!

"Hữu nhi, mau tỉnh, trở về thôi, có lẽ hai người Lăng Ngạo, Kỳ Phong đang chờ chúng ta!"

"A, Y tỉ, Thần ca!"

Ngạn Hữu lúc này mới nhìn thấy Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần, hắn nhảy dựng lên chạy lại chỗ hai người bọn họ.

"Hai người đi thật lâu, đệ chờ thật buồn ngủ!"

Lần này đến lượt Lạc Y nhìn Ngạn Hữu khinh thường.

"Có lúc nào đệ không buồn ngủ sao?"

"Có nha! Lúc tắm, lúc tắm đệ sẽ không buồn ngủ!" Ngạn Hữu hết sức ngây thơ nói.

Trên trán Lạc Y trực tiếp chảy xuống ba vạch đen. Nàng thật muốn dùng nước dội tỉnh tiểu tử này. Thật không biết nên khen hắn hồn nhiên hay ngu ngốc nữa đây!

Lạc Y bắt lực thở ra một hơi, chuyển ánh mắt nhìn sang Hoà điều đang đứng ở một bên.

"Hoà điều, ngươi mau lại đây!"

"A? Ta sao?"

Hoà điều ngăn người, nhưng cũng không dám trì hoãn chạy lại. Trong lòng lại khóc không ra nước mắt. Hắn là điều uy vũ đâu, vì cái gì một nhân loại có thể hô to gọi nhỏ với hắn như vậy?

"Ta nghĩ, ngươi nên cùng Hữu nhi khế ước!"

Lạc Y vừa dứt lời, Hoà điều liền há to miệng, không nghĩ ngợi liền nói.

"Ta không muốn!"

Ngạn Hữu vốn nghe Lạc Y nói liền thấy hưng phấn đi lên. Bất quá ngay sau đó lại thấy Hoà điều cự tuyệt, trong lòng liền sầu một mảnh.

"Tại sao ngươi không muốn?"

Lạc Y mặt không đổi sắc hỏi lại.

"Ta không muốn, không muốn đâu!"

Hoà điều lắc lắc đầu, vẫn duy trì nói không muốn.

"Không khế ước cũng được! Chỉ là, nếu ngươi không có khế ước, ngươi không thể đi cùng chúng ta!"

Lạc Y nhún nhún vai, tỏ vẻ không có vấn đề gì, bất quá lời nàng nói ra khiến Hoà điều mặt liền tái, không tình nguyện thương lượng.

"Hay là ta khế ước với ngươi có được không?"

"Không được!" Lạc Y không suy nghĩ liền lắc đầu phủ quyết. Chưa nói đến nàng đã có Nhược Ly là khế ước thú hệ Hoà, chỉ riêng chênh lệch cấp bậc của nàng và Hoà điều đã là không thể được.

Bất quá, Hoà điều đi theo Ngạn Hữu thật không tệ! Nàng nhìn ra Ngạn Hữu rất có năng lực. Và lại tuổi một người một thú không quá chênh lệch, làm bạn với nhau cũng tốt nha. Nhìn Hoà điều trưởng thành vậy thôi, thật ra hần tuổi còn nhỏ hơn Lạc Y.

Aiz, vì cái gì nàng mãi không lớn lên được đây? Lạc Y hết sức ảo não khóc ròng.

Hoà điều bị từ chối thẳng thừng cũng không suy nghĩ nhiều. Ngay từ đầu hần đã biết hần và hai người kia không cùng cấp bậc. Bất quá, ánh mắt Hoà điều liếc nhìn Ngạn Hữu một cái, môi mím lại bắt đầu thương lượng.

"Ngươi muốn khế ước với ta cũng được. Nhưng là ngươi không được xem ta là vật hi sinh, phải đối tốt với ta, xem ta như bằng hữu, cho ta ăn ngon, mặc đẹp, phải cho ta kim tệ thật nhiều. Còn nữa, ta không thích khế ước chủ tớ, ta uất ức lắm cũng chỉ có thể khế ước bình đẳng với ngươi. Điều cuối cùng, không muốn ngươi đặt tên cho ta, ta muốn tự đặt tên, gọi là Hàn Tuệ Tuệ. Ngươi đồng ý thì khế ước, không đồng ý thì ta, ta sẽ mạnh lên khế ước với người kia cho xem!"

Hoà điều nói liên hồi một dãy điều kiện. Ngạn Hữu thấy những điều kiện đầu tiên thì không phải không làm được, chỉ là điều kiện cuối cùng, không phải quá kì cục sao?

Ngạn Hữu gãi gãi đầu, nhìn Hoà điều đang trừng mắt nhìn hần, cười ngốc.

"Này, tên ngươi tự đặt cũng không sao, nhưng là... Ừm, Tuệ Tuệ không phải tên nữ nhân sao?"

"Đương nhiên là tên của nữ nhân, ta có nói ta là nam nhân sao?"

Hoà điều vỗ ngực sùng sộ với Ngạn Hữu, sau đó lại nhận ra ngực mình dĩ nhiên lép xẹp. Rất không cam lòng, thẹn quá thành giận hét to.

"Ngươi làm sao? Không muốn khế ước nữa?"

Tôn nghiêm của Hoà điều chính là bị bộ ngực lép xẹp này làm cho mất sạch. Nàng tự nhận nàng rất xinh đẹp nha, chỉ là ngực có hơi nhỏ một chút thôi.

Lãnh Hàn Thần và Lạc Y cũng ngăn người trước điều này. Lạc Y chuyển mắt nhìn Hoà điều một cái, nhìn từ trên xuống dưới một lần.

Thảo nào ban đầu nàng luôn có cảm giác Hoà điều không thích hợp, hoá ra là nữ phần nam trang a!

Đều là tại ngực nàng ấy quả nhỏ, nàng quả thực nhìn không ra! Khụ khụ!

Ngạn Hữu vừa nghe đến Hoà điều có thể không khế ước nữa, liền vội vàng nói.

"A? Được, được rồi! Khế Ước Chi Trận, mở!"

Ngạn Hữu vừa dứt lời, một vòng sáng hình lục giác từ từ xuất hiện, bên trong có bốn nguyên tố đang mãnh liệt dao động. Vòng sáng từ từ bao lấy Hoà điều. Lúc này các nguyên tố khác lần lượt tiêu thất, chỉ còn lại nguyên tố Hoà đang từ từ dung hoà với Hoà điều.

Ngạn Hữu thấp giọng mặc niệm.

"Khế ước bình đẳng, khế!"

Vòng sáng từ từ biến mất, một chiếc nhẫn Triệu Hồi xuất hiện trên ngón tay của Ngạn Hữu.

Ngạn Hữu mỉm cười nhìn Hoà điều, nhẹ giọng nói.

"Từ nay ngươi tên là Hàn Tuệ Tuệ!"

Hàn Tuệ Tuệ hừ một tiếng, cũng không nói gì thêm. Bất quá, nàng cũng không thể không phục, người này là tứ hệ ma pháp a! Đặt ở đâu cũng sẽ là thiên tài.

Bất quá, nàng mới không nói cho hắn biết nàng phục hắn đâu!

Lạc Y thấy Ngạn Hữu đã khế ước xong, nàng liền đem một chiếc nhẫn trữ vật tặng cho Ngạn Hữu. Hắn là Triệu Hồi sư thứ hai xuất hiện trên đại lục sau hơn một ngàn năm. Nếu không muốn bị các quốc gia đua nhau mượn sức, thì phải đem thân phận này giấu đi, cho đến khi hắn đủ năng lực chống lại lời mời mượn sức của các quốc gia.

Nàng biết, một quốc gia khi không thể mượn sức Triệu Hồi sư không được, bọn hắn thà rằng hủy hoại đi vị Triệu Hồi sư đó.

Ngạn Hữu đối với việc giấu đi thân phận cũng không có ý kiến, thậm chí hết sức đồng tình. Hắn rất ghét phiền toái a!

Đem nhẫn trữ vật đeo trên tay, Ngạn Hữu vui muốn hỏng rồi, hắn nhận ra trong đây có một số bảo vật rất quý còn có một đồng khoáng thạch trên cực phẩm nhờ hấp thụ nhiều linh khí.

Hắn biết đây là Y ti chuẩn bị cho hắn và Vượn Vượn. Y ti thật tốt a!

Lạc Y không quan tâm đến Ngạn Hữu đang cảm động, nàng nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần. Nhóm ba người có thêm Hàn Tuệ Tuệ cùng nhau rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Đề Nghị Của Thánh Điện.

Ba người Lạc Y cùng với Hàn Tuệ Tuệ đi ra khỏi mật động thì ánh nắng cũng đã lên tới đỉnh đầu. Lạc Y ước chừng Lăng Ngạo và Kỳ Phong có lẽ cũng đã xong liền không nghỉ ngơi mà hối thúc mọi người ngay lập tức rời đi đến điểm hẹn.

Quả nhiên, khi tới điểm hẹn thì Lăng Ngạo và Kỳ Phong không biết đã đợi ở đây từ bao giờ. Bất quá sắc mặt bọn họ cũng không lấy gì làm mất kiên nhẫn, rất vui vẻ cùng nhóm Lạc Y họp lại cùng nhau ra khỏi Vân Vụ Sâm Lâm.

Đối với sự xuất hiện của Hàn Tuệ Tuệ, Lăng Ngạo cùng Kỳ Phong dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết đó chính là khế ước thú của Ngạn Hữu nên bọn họ cũng không hỏi nhiều, chỉ cười hi hi ha ha chào qua một lượt.

Hàn Tuệ Tuệ hoà nhập vào nhóm mọi người rất nhanh. Dường như chỉ trừ không quá thân thiết với Ngạn Hữu thì ai nàng cũng không bài xích. Hơn nữa, Hàn Tuệ Tuệ nguyên bản đã rất đáng yêu, nàng chỉ nói chuyện một chút liền chọc cho Lăng Ngạo, Kỳ Phong hai người đều là cười không khép miệng lại được.

Lăng Ngạo đứng một bên nghe nhóm ba người nói chuyện vui vẻ cũng muốn nói một câu. Chỉ là những khi hắn vừa định mở miệng đều bị Hàn Tuệ Tuệ thâm kín liếc mắt một cái thật sâu liền biết thời nhu nhu thuận thuận đứng góc ở một bên, một câu cũng không dám hó hé.

Lạc Y thật thương cảm thay cho Ngạn Hữu, hắn thật đáng thương a! Hắn có lẽ còn không biết Hàn Tuệ Tuệ đã sớm ghi thù lên người đâu!

Bất quá, chuyện này cũng không nằm trong tầm kiểm soát của nàng. Ngạn Hữu, đệ hãy nhận mệnh tự cầu phúc đi!

"Phía trước có một khách điểm, chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút!"

Lãnh Hàn Thần từng đi qua con đường này. Hắn nhớ phía trước có một khách điểm, sinh ý cũng rất không tệ. Vừa vặn sắc trời cũng đã quá trưa, hắn còn sợ nướng từ hắn mệt mỏi, đi không nổi a!

"Tốt!"

Lạc Y ứng thanh một câu. Nàng cũng không biết là Lãnh Hàn Thần đau lòng nàng. Nhưng là nàng quả thật là đã có chút mệt mỏi. Hắn là bọn Lăng Ngạo cũng như vậy nên cũng không chút khách khí đồng tình.

Hàn Tuệ Tuệ liếc Ngạn Hữu một cái, dùng khẩu hình nói một câu.

"Người nhớ phải cho ta ăn ngon!"

"Ách?"

Ngạn Hữu ngăn người, hắn chợt nhớ đến đây là điều kiện giữa hắn và Hàn Tuệ Tuệ liền vội vã gật đầu. Chính là ngay sau đó hắn lại vất vả lặn ra hầu bao, gom góp khoảng được chừng mười mấy kim tệ. Bao nhiêu đây tiền hắn cũng đủ để Hàn Tuệ Tuệ ăn ngon một bữa đi!

Cảm giác được sau khi có kẻ ước thú, hầu bao liền có xu hướng lép xẹp lại, Ngạn Hữu liền khóc không ra nước mắt. Hắn lại chuẩn bị phải vào rừng săn giết ma thú thôi.

Xem đi, làm Triệu Hồi sư đầu năm nay thật không dễ đâu!

Trước khi đến khách điểm, Lạc Y liền đem ma thú trong không gian đều gọi đi ra. Trừ Nhược Ly, Dạ đang đi làm nhiệm vụ nàng giao và Tiểu Cầu, Tiểu Hồ chưa thể hoá hình thì nàng đều muốn đãi chúng ma thú được ăn ngon một bữa.

Chuyện Lạc Y có một đội ngũ ma thú vô cùng hùng mạnh, đối với Lăng Ngạo, Kỳ Phong và Ngạn Hữu cũng không lấy gì làm lạ. Bất quá Hàn Tuệ Tuệ thì bị dọa sợ muốn hồng. Nàng ta sớm đã cảm nhận được Lạc Y là một Triệu Hồi sư nhưng không nghĩ đến nàng lại là đa hệ Triệu Hồi sư nha!

Đầu năm nay Triệu Hồi sư là rau cải sao? Ma thú cũng là rau cải sao? Vì lý gì tuy tiện bóc lên cũng được một nắm? Thiên a, người có muốn để cho người khác sống với hay không?

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y gọi ma thú ra, hắn cũng liền đưa Nhân rời khỏi không gian tự tạo. Ngạn Hữu cũng muốn gọi ra Vượn Vượn, nhưng nghĩ đến Vượn Vượn là ma thú chưa thể hoá hình, nếu đưa ra ngoài chắc chắn sẽ khiến thiên hạ đều chấn động. Bởi vậy hắn đành từ bỏ ý định, uỷ khuất Vượn Vượn một chút.

Bất quá, Ngạn Hữu chính là suy nghĩ nhiều, Vượn Vượn đã ăn no tinh thạch cực phẩm, hiện giờ còn đang ngủ chưa muốn tỉnh dậy đâu.

Một nhóm cả người và ma thú tổng cộng mười một người đi vào khách điểm. Trong nhóm bọn họ lại đều là tuấn nam mỹ nữ, mỗi người một vẻ khiến những người ngồi sẵn trong khách điểm có một trận bản tán.

Lạc Y không để tâm đến mọi người đều đang phỏng đoán thân phận của bọn họ. Nàng tùy ý chọn ba bàn trống nằm trong góc, phân chia nhau ngồi xuống.

"Xin hỏi các vị khách quan là muốn dùng gì ạ?"

Một tiểu nhị tuổi chừng hai mươi nhanh nhẹn đem khăn đến lau qua bàn ghế, kính cẩn hỏi bọn họ chọn thức ăn.

Lạc Y không phải là người keo kiệt, hôm nay vốn là muốn để mọi người ăn ngon liền không suy nghĩ nói ra.

"Đem những chiêu bài tốt nhất đều mang ra đây! Cho thêm ba bình trà ngon!"

Tiểu nhị nghe gọi món phóng khoáng như vậy liền nở nụ cười đầy mặt, sung sướng cúi đầu vâng dạ rồi lui vào bên trong. Hôm nay quả nhiên trúng lớn a!

Những khách quan này không khỏi quá hào phóng đi. Hắn không biết những món bình thường thì thế nào, nhưng chiêu bài của khách điểm đều là những món ăn được làm từ thịt ma thú cấp bốn, lại được rưới thêm được tề lực lượng.

Đây chính là những trân phẩm a! Vừa nghe qua cũng biết không phải mắc bình thường đâu!

Tiểu nhị trẻ tuổi không hề hay biết, những thứ mà hắn gọi là trân phẩm, trong mắt nhóm người này vốn là không lên được mặt bàn. Cùng lắm chỉ có thể xếp vào hàng hạ phẩm không hơn a!

Một bàn món ngon rất nhanh được dọn lên. Lạc Y động đũa gấp lên một miếng, nhận ra đây là thịt ma thú, còn có được tề lực lượng phụ trợ thì không khỏi hơi hípc mắt lại. Tuy trong mắt bọn họ, những thứ này không hiếm lạ gì, nhưng đối với nhiều người thì đúng là thực phẩm vạn kim khó cầu.

Bản sự của khách điểm này thật không tệ đâu!

Trong lúc nhóm người Lạc Y đang từ tốn dùng bữa thì bên ngoài khách điểm lại có thêm một nhóm người đi vào. Nhóm người này có ba nam tử trung niên đi đầu, theo sau còn có năm thiếu niên và một thiếu nữ khoảng chừng mười năm mười sáu tuổi.

Lạc Y không thể không chú ý đến nhóm người này. Bởi lẽ năng lực của bọn họ thực không thể khinh thường. Bỏ qua những thiếu niên kia có thực lực đều nằm ở mức cấp chín hậu kì đỉnh phong và thiếu nữ vừa đạt mức Thống Lĩnh sơ kì trung giai, thì ba nam tử trung niên đi đầu, thực lực đều đạt đến mức Quân Chủ hậu kì đỉnh phong.

Nhóm người này là người Thánh Điện!

Lạc Y không ngờ nàng sẽ lại hội ngộ người Thánh Điện ở nơi này. Bất quá nàng cũng không có ý định trốn tránh mà vẫn hết sức bình tĩnh thưởng thức đồ ăn trên bàn. Chỉ có lâu lâu mới ngẩng đầu nhìn qua bọn họ một chút.

Lãnh Hàn Thần đồng dạng cũng chú ý đến nhóm người này. Hắn cũng nhận ra thân phận của bọn họ, sắc mặt liền không khỏi trầm xuống một chút.

Bất ngờ lúc này, ba nam tử trung niên đi đầu cũng vừa vận nhìn về phía bọn họ. Không, chính xác là nhìn chăm chú Lãnh Hàn Thần, trong mắt lộ ra một đạo không thể tin.

Một nam tử trung niên đi trong góc vội vàng mở ra tay nải, lấy từ bên trong ra một cuộn giấy. Ba người cúi đầu nhìn qua một chút lại ngẩng đầu nhìn Lãnh

Hàn Thần liên tục như vậy vài lần.

Dị biến này khiến Lạc Y có chút nhú mày buồn đũa xuống. Nàng không muốn giả vờ ăn nữa, nhìn thấy những người này xong liền không có khẩu vị.

Bất quá, hành động của những người này là như thế nào?

Ba nam tử trung niên Thánh Điện nhìn nhau, sau đó thống nhất gật gật đầu, từng bước đi về chỗ nhóm Lạc Y đang ngồi, vừa vịn đứng trước mặt Lãnh Hàn Thần.

"Ngươi có hay không muốn gia nhập Thánh Điện?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Quyết Định

"Ngươi có hay không muốn gia nhập Thánh Điện?"

Âm thanh của nam tử trung niên đứng giữa vang lên. Hắn chính là Quân sự của Chu Tước điện - Mộc Tuyết.

Lãnh Hàn Thần hơi nâng mắt nhìn Mộc Tuyết một chút. Bất quá ngay sau đó hắn lại cúi đầu xuống, điềm nhiên gấp thêm một miếng thịt đặt vào bát của Lạc Y. Tay còn nâng đũa gõ gõ lên miệng chén nhìn nàng, ân cần nhắc nhở.

"Mau ăn thêm một chút, nhìn nàng xem, thật không lớn nổi!"

Lạc Y nhìn miếng thịt trong chén, lại nhìn Lãnh Hàn Thần một cái. Thấy hắn trang lên vẻ mặt không thương lượng đành cắn răng đem miếng thịt bỏ vào miệng nhắm nháp hồi lâu mới nuốt vào cổ họng.

Thật ra nàng từ sớm đã ăn no. Bất quá Lãnh Hàn Thần đã có tâm, nàng lại tuyệt không thể từ chối.

Mộc Tuyết đứng nhìn hành động giống như không nhìn thấy ai của Lãnh Hàn Thần và Lạc Y đã sớm ghen đỏ mặt. Trầm giọng nói.

"Ta nói ngươi không nghe thấy gì sao?"

"A? Nghe được!" Lãnh Hàn Thần liên tục gấp cho Lạc Y mấy miếng thịt, lúc này mới hài lòng hạ đũa xuống. Hắn ngẩng mặt lên, giọng điệu nhàn nhạt nói "Bất quá, ta không có hứng thú!"

Trong đầu Mộc Tuyết mạnh mẽ nổ oanh một tiếng. Nhóm người Thánh Điện cũng mang sắc mặt không tốt trừng trừng nhìn Lãnh Hàn Thần tương như muốn bóc của hắn một lớp da mặt.

Lãnh Hàn Thần lạnh nhạt gật gật đầu, cũng không thấy bản thân mình nói sai cái gì. Hắn quả thật thấy không có hứng thú gia nhập Thánh Điện.

Nhóm người cùng ma thú đi theo Lạc Y và Lãnh Hàn Thần nghe được câu trả lời uy vũ của hắn đều không nhịn được nâng lên ngón tay cái, tấm tắc khen thầm trong lòng.

Quả không hổ danh là Nam Thần, đủ oai phong nha!

Hàn Tuệ Tuệ vừa nhìn thấy người của Thánh Điện liền muốn phát hỏa. Nói chung, chấp niệm chán ghét trong lòng nàng đối với nơi toàn mặt người dạ thú như Thánh Điện vẫn là rất sâu.

Nếu như không phải Ngạn Hữu cùng Kỳ Phong ngồi bên cạnh nỗ lực kiềm chế nàng thì không biết sự tình đã phát triển thành cái dạng gì.

Hàn Tuệ Tuệ tức giận mà không làm được gì. Nàng khẽ bĩu môi hừ một tiếng trong cổ họng. Không thèm để ý đến xung quanh, cúi đầu dùng đũa hành hạ từng xẻo mấy miếng thịt ma thú thấm thương.

Cũng may, thái độ của Hàn Tuệ Tuệ không bị ai của Thánh Điện nhìn đến. Bởi lẽ, tất cả những ánh mắt đều đã tập trung lại trên người Lãnh Hàn Thần.

Một thiếu niên có vóc người cao lớn, hình thể thô thiển trong đám người Thánh Điện, hắn gọi là Mục Thành, đang trừng mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, tức giận quát lên.

"Ngươi đừng có nghĩ ngươi có bao nhiêu tốt. Thánh Điện chú ý đến ngươi là vinh hạnh cho ngươi. Ngươi còn..."

Mục Thành vốn còn chưa nói xong thì đã bị một cánh tay nâng lên ngăn chặn. Hắn quay sang nhìn chủ nhân cánh tay kia, lời nói liền nghẹn lại cúi đầu

thấp giọng hồ.

"Thánh nữ!"

Thiếu nữ duy nhất trong nhóm người Thánh Điện vận một kiện y sam màu trắng. Nàng ta gọi là Dương Tinh Tinh, gương mặt xinh đẹp tinh xảo, điểm lệ như đoá hoa hồng vừa nở rộ. Nàng ta nghiêng đôi mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, dịu dàng nói.

"Công tử, chúng ta là thật lòng mời công tử gia nhập vào Thánh Điện. Chỉ cần công tử đến Thánh Điện, công tử sẽ được cung cấp rất nhiều tài nguyên như đan dược, tinh thạch, còn có rất nhiều công pháp tu luyện mà bên ngoài không có. Lễ nào, công tử không muốn suy nghĩ một chút nào sao?"

Dương Tinh Tinh rũ mắt, rèm mi dài xinh đẹp hạ xuống rung rinh như một cánh bướm đầu xuân sinh động.

Chỉ là, về mặt điểm đạm đáng yêu hiếm hoi được Dương Tinh Tinh bày ra lại không được Lãnh Hàn Thần nhìn đến. Lúc này, hắn vừa vận lại cúi xuống giúp Lạc Y châm trà, một cái liếc mắt cũng chưa hề đặt trên người Dương Tinh Tinh.

Lạc Y nâng tách trà mà Lãnh Hàn Thần rót cho nàng lên nhấp một ngụm. Mượn tư thế này kín đáo liếc Dương Tinh Tinh một cái.

Đừng tưởng nàng không nhìn thấy nàng ta ngay từ đầu khi bước vào đây thì đã đặt ánh mắt lên người Lãnh Hàn Thần. Muốn đánh chủ ý lên trên nam nhân của nàng, nàng ta cũng xứng?

Bất quá, nàng cũng không quên những chuyện thành chủ thành Kỳ Vân - Phùng Nhật Huy từng nói. Thánh nữ này chẳng phải chính là cực phẩm vật hi sinh trên con đường quyền lực của Thánh Điện hay sao?

Nghĩ đến đây, Lạc Y thật sự có chút thương hại Dương Tinh Tinh. Nàng ta cứ nghĩ bản thân đã đứng trên đỉnh cao vạn nhân chú mục. Trên thực tế lại chỉ là đối tượng bị người khác lợi dụng.

Thật đủ bi thảm a!

Bất quá, thương cảm thì thương cảm, nàng tuyệt đối không thích nàng ta đánh chủ ý lên Lãnh Hàn Thần!

Ba nam tử trung niên, ngoài Mộc Tuyệt là quản sự Chu Tước điện còn có Thích Thủ Khâm và Lâu Hoán lần lượt là quản sự điện Huyền Vũ và Điện Thanh Long. Bọn hắn ngay từ đầu đã chường mắt với Lãnh Hàn Thần không coi ai ra gì, nên khi Mộc Thành lên tiếng mắng Lãnh Hàn Thần bọn hắn cũng không lên tiếng can ngăn. Người trẻ tuổi luôn nghĩ vị trí của mình ở trên cao, vẫn là cần đề thấp xuống một chút.

Nếu không phải đây chính là nhiệm vụ Thánh Chủ truyền xuống, bọn hắn mới không cần uý khuất đứng trước mặt một thường dân nói nhiều hơn một câu.

Chỉ là, nhiệm vụ Thánh Chủ phân phó, bọn hắn tuyệt đối không dám làm trái. Dương Tinh Tinh lên tiếng nói chuyện vẫn là thay bọn hắn gỡ lại mặt mũi. Bọn hắn mới không tin, đã đưa ra nhiều quyền lợi như vậy, tiểu tử kia còn có thể từ chối.

Lãnh Hàn Thần liếc mắt nhìn những người Thánh Điện làm ra vẻ cao cao tại thượng kia, vốn đã định mở lời từ chối lần nữa.

Bất quá, đúng vào lúc hắn định mở lời thì một bàn tay nhỏ bé mềm mại vừa vận phủ lên bàn tay hắn ngăn lời những lời nói đã muốn lên đến cổ họng.

Lãnh Hàn Thần quay sang nhìn Lạc Y, thấy nàng hí mắt lác lác đầu với hắn thì liền mím môi, đem những lời định nói nuốt vào. Hắn còn hết sức đứng lì hợp tình, cúi đầu nắm lấy bàn tay mềm mại của ai đó xoa xoa.

Lạc Y mặc kệ Lãnh Hàn Thần làm chuyện càn quấy. Nàng ngẩng đầu lên nhìn nhóm người Thánh Điện, cất lên giọng nói kiên định.

"Hắn đồng ý!"

Nhóm người Lãng Ngạo và chúng ma thú nghe Lạc Y nói chỉ hơi nhú chân mày. Nhưng rất nhanh đã giãn ra, bọn hắn lựa chọn hoàn toàn tin tưởng nàng.

Chỉ có một mình Hàn Tuệ Tuệ đang cúi đầu tàn phá thịt trên bàn. Nàng vừa nghe đến lời nói của Lạc Y liền mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập không thể tin. Bất quá khi nhìn thấy ánh mắt của Lạc Y đảo qua, nàng lại mím môi, tĩnh lặng trở lại. Có điều, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn lộ ra vẻ không hài lòng.

Nàng ghét nhất chính là người Thánh Điện! Rốt cuộc là tại vì sao Lạc Y lại chấp nhận đây? Hàn Tuệ Tuệ vô cùng rối rắm suy nghĩ.

Dương Tinh Tinh vốn đã nghĩ Lãnh Hàn Thần sẽ đồng ý. Nhưng không ngờ người lên tiếng nói đồng ý lại không phải là hắn.

Dương Tinh Tinh lần đầu tiên mới dời mắt khỏi Lãnh Hàn Thần, chuyển sang nhìn Lạc Y. Vừa nhìn thấy nàng, trong mắt nàng ta liền hiện ra tia thù địch vô cùng rõ ràng.

Nữ nhân này không những xinh đẹp không thua kém gì nàng, mà khí chất trên người nàng ta lại càng muốn phù hợp với hai từ Thánh Nữ.

Dương Tinh Tinh có chết cũng không thừa nhận Lạc Y trông còn xinh đẹp hơn bản thân. Ánh mắt nàng ta lại di chuyển xuống hai bàn tay đang kháng khí đan vào nhau, không một kẻ hở, hiện lên tia thâm độc.

Mặc dù ánh mắt đó bị che giấu vô cùng tốt nhưng Lạc Y chỉ cần liếc mắt đã nhận ra. Nàng nở một nụ cười nhợt nhạt, không hề có ý khiêu khích. Chỉ là Dương Tình Tình không nghĩ như vậy. Nàng ta trừng mắt nhìn nàng, gần giọng.

"Thánh Điện là môi vị công tử này! Không có người!"

"A? Không cần thiết! Ta nói thay hân!" Nàng là sứ giả danh chính ngôn thuận, còn cần bọn họ cho phép sao?

Lạc Y giọng nói không mang chút tức giận đáp trả. Bất quá, sâu trong ánh mắt nàng đã phủ một tầng lạnh lẽo như băng.

Mộc Tuyết che miệng ho khan một tiếng, ngăn không để Dương Tình Tình tiếp tục nói. Hân rất khó xử, nhiệm vụ thành rồi nhưng hân không muốn chọc vị kia. Phải biết vị trí Thánh Nữ trong Thánh Điện còn không biết cao hơn bọn hân bao nhiêu lần đâu.

"Nếu đã đồng ý vậy một tháng sau, người hãy cầm theo thẻ bài này tới hoàng cung Chu Quốc, Thánh Điện sẽ cử người đến đón!"

Mộc Tuyết dè ép được con giận của Dương Tình Tình, nhanh chóng giao ra thẻ bài thân phận Thánh Điện cho Lãnh Hàn Thần rồi ngay lập tức dẫn người rời đi.

Dương Tình Tình trước khi đi còn không quên hừ một tiếng, ánh mắt sắc lẹm trừng Lạc Y. Rõ ràng là đã muốn ghi hận trên đầu nàng.

Lạc Y cũng không để tâm. Dương Tình Tình này đối với nàng vốn không gây ra được sức ép gì.

Đội nhóm người Thánh Điện rời đi, nhóm Lạc Y cũng thanh toán xong kim tệ, cùng nhau ra khỏi khách điểm.

Tất cả chỉ là mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Trở Về Lãng Phủ

Rời khỏi khách điểm, nhóm Lạc Y trực tiếp trở về Tô Uyển Sơn Trang. Trước tiên là bọn họ đi theo Lãng Ngạo đến Trang phòng, nơi tiếp nhận những nghi thức của Lễ trưởng thành.

Lận trưởng lão ở Trang phòng tuổi đã rất lớn, ông cầm lên con Hoả Vân Sói cẩn thận xem qua từng chút một. Một lúc sau liền cười híp mắt vỗ vỗ lên vai Lãng Ngạo.

"Người nha, tiểu tử thối, cũng thật mau đã trưởng thành rồi a!"

Lãng Ngạo đối với Lận trưởng lão thân thiện cũng không có bài xích. Có thể thấy quan hệ của hân và vị trưởng lão này rất không tệ.

"Người đã hoàn thành xong nghi thức trưởng thành, từ này về sau người chính là thanh niên của Tô Uyển Sơn Trang, được Tô Uyển Sơn Trang bảo bọc a!"

Nói đến công việc, Lận trưởng lão vẫn là rất nghiêm túc. Bất quá cũng không nhịn được cảm thán, ông đối với Lãng Ngạo cũng coi như tôn tử trong nhà. Thấy hân trưởng thành sao có thể không thay hân vui vẻ đâu.

Kì thực, Lận trưởng lão là bạn già của gia gia Lãng Ngạo - Lãng Hựu Thừa. Từ hồi còn nhỏ Lãng Ngạo đã hay theo gia gia đến nhà Lận trưởng lão chơi đùa cùng tôn tử của ông.

Lận trưởng lão rất thương đứa nhỏ có mẫu thân không may tạ thế quá sớm, cha đã không thương còn rước thêm kẻ mẫu cùng con riêng về nhà. Vậy nên bình thường ông vẫn hay chiều cổ đến Lãng Ngạo, cũng giúp đỡ Lãng Ngạo khai phá năng nguyên của Lực Lượng chi lực.

Nếu như không phải giữa đường Lãng Ngạo đột nhiên bị hạ độc thủ trên tay, có lẽ Lận trưởng lão đã thu Lãng Ngạo làm đồ đệ, cho hân học hết tâm huyết của mình một đời.

Lận trưởng lão từng vô cùng lo lắng vết thương trên tay của Lãng Ngạo sẽ khiến hân nản lòng, không tiếp tục tu luyện nữa. Bất quá trải qua hôm nay, ông liền biết rằng ông lo lắng thừa.

Chỉ cần nhìn con Hoả Vân sói cấp bảy này liền biết, rõ ràng là bị lực lượng một cước chụp chết a!

Với năng lực này của Lãng Ngạo, Lận trưởng lão vô cùng tán thưởng. Phải biết rằng ông ngày xưa khi săn thú cho nghi lễ trưởng thành cũng chịu qua không ít chật vật đâu. Vậy mà tiểu tử này lại có vẻ thoải mái như vậy.

Quả nhiên là hậu sinh khả ư, sống sau mạnh hơn sống trước đâu!

"Được rồi! Các ngươi mau trở về đi! Năm ngày nữa làm lễ tế điện, dâng tên lên trời đất là có thể ghi tên ngươi vào sổ nhân khẩu! Ngày đó nhớ chuẩn bị cho tốt!"

Lận trưởng lão cẩn thận dặn dò một chút, rồi phẩy tay đem nhóm người Lăng Ngạo đều đuổi đi.

Đội nhóm người Lăng Ngạo đi xa Lận trưởng lão mới vỗ bàn nặng một tiếng.

"Thừa lão đầu, xem như ngươi lợi hại! Có một con trai không ra gì lại có một tôn tử tài giỏi như vậy! Ta còn muốn xem đời chất là ai mạnh hơn ai a!"

Nhóm Lăng Ngạo đã đi xa, vốn không nghe được Lận trưởng lão đang so đo cái gì. Bọn họ trở về phủ Trang chủ. Trước cửa trang, lại tình cờ gặp Lăng Chính Thành từ bên trong đi ra.

Lăng Chính Thành nhìn thấy bọn Lăng Ngạo liền mừng rỡ một cái. Bất quá hán cũng không dám nói gì, chỉ mím mím môi phui tã áo rồi đi.

Lăng Ngạo sớm đã nghe Nhược Ly kể lại mọi chuyện phát sinh vào tối hôm đó. Nên hán đối với thái độ muốn gây sự lại không dám nói của Lăng Chính Thành cũng không lấy gì làm lạ.

Vốn nghe đến chuyện Hoàng Phủ Yên Yên có mưu đồ muốn hại gia gia hán cũng thật lo lắng muốn đi xử lý bà ta. Nếu không bị Lạc Y ngăn lại, hán mặc kệ thua hay là thắng cũng đấu với bà ta một trận.

Sở dĩ hán chịu yên tĩnh đến mức này cũng là vì hán có niềm tin vào Lạc Y. Chỉ cần là do nàng sắp xếp thì gia gia hán sẽ không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Không biết từ lúc nào, hán đã có niềm tin tuyệt đối vào nàng như vậy. Là lúc nàng chữa lành tay cho hán? Không, vẫn là lúc nàng huấn luyện bọn hán đi.

Phải nói, nếu không được Lạc Y huấn luyện, hán có lẽ phải làm lễ trưởng thành trễ một năm. Vì bản thân hán lúc đó, hoàn toàn chưa thể sẵn được ma thú cấp cao đâu.

"Nhị thiếu gia, gia chủ cho gọi người đến Thừa viện!"

Lăng Ngạo cùng nhóm Lạc Y vừa vào cửa thì một gã sai vặt trong phòng Lăng Hựu Thừa đã chạy tới nhắn lời.

Lăng Ngạo nhíu nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

"Gia gia sao? Không phải gia gia định đi Kỳ Vân thành mua đan dược sao?"

"A, tiểu nhân không biết, vừa nãy là gia chủ cưỡi bộ về phủ, sau đó liền về phòng đợi nhị thiếu gia rồi!"

Gã sai vặt với những chuyện này cũng không tinh thông. Lăng Ngạo cũng không làm khó hán cho hán rồi đi rồi quay lại nói với nhóm Lạc Y.

"Lão đại, các ngươi về Thiên Viện trước! lát nữa ta đến tìm các ngươi nói chuyện!"

Lãnh Hàn Thần hiếm hoi gật gật đầu một cái. Thật ra trong lòng hán đang nghĩ, không đến tìm mới tốt, hán còn muốn thân thân nương tử nhà hán đâu.

Kỳ Phong, Ngạn Hưu đối với những chuyện này đều không có kiến gì. Lạc Y thì nhìn Lăng Ngạo, nhíu mày hỏi.

"Gia gia ngươi muốn đi mua đan dược?"

"Đúng a! Là ta giới thiệu, gia gia đối với đan dược đặc biệt hứng thú!"

Lạc Y gật gật đầu, suy nghĩ gì đó rồi kín đáo lấy ra vài bình đan dược giao cho Lăng Ngạo.

"Tặng gia gia ngươi!"

"A, cái này..." Lăng Ngạo ngăn người ra một chút, theo bản năng liền muốn từ chối.

Lạc Y liếc mắt nhìn qua một cái, Lăng Ngạo liền giật mình đem đan dược thu về. Cuối cùng vẫn còn không quên cười hi hi tạ ơn nàng.

Lạc Y gật nhẹ đầu, nàng cũng không suy nghĩ nhiều. Đó là gia gia của Lăng Ngạo bằng hữu nàng. Hơn nữa, nàng đối với người này ấn tượng không tệ. Có cảm giác giống như gia gia nàng ở nhà, tất cả liền không suy nghĩ gì nhiều.

Lăng Ngạo tách khỏi nhóm Lạc Y. Nhóm người tiếp tục đi về Thiên viện, còn hán liền rẽ bước đi về Thừa viện.

Lăng Ngạo cẩn thận đẩy cửa phòng, bên trong liền có người nhào qua túm lấy cổ hán kéo vào trong.

Lăng Ngao đối với hành động quen thuộc khi hưng phấn của gia gia cũng không né đi. Vì cơ bản cũng là né không kịp.

Hắn bình tĩnh đem tay của gia gia nhà mình gỡ ra, nhẹ giọng hỏi.

" Gia gia, sao người lại tìm con?"

Lăng Hựu Thừa nghe Lăng Ngao nói thế liền liếc trắng mắt, khề hừ một tiếng.

" Không có việc không được tìm người sao? Tiểu tử vô lương tâm!"

" Ách? Không phải!" Lăng Ngao vội xoa tay, hắn chỉ nói cho có lệ thôi mà.

Lăng Hựu Thừa không để ý tôn tử quăn bách, cười đến híp mắt.

" Thật ra thì đúng là có chuyện. Người từ lúc nào có bằng hữu lợi hại như vậy? Không những đánh cho Thất Sát cong đuôi chạy không kịp, còn có Kim Sang được thật tốt nha!"

Lăng Ngao nghe đến Thất Sát, Kim Sang được liền giật mình hoảng sợ, vội vã hỏi.

" Gia gia, người gặp phải chuyện gì?"

" Cũng không phải chuyện gì lớn..."

Lăng Hựu Thừa biết không kể ra sẽ khiến tôn tử lo lắng. Nên ông liền sơ lược đem mọi chuyện đều kể ra.

Lăng Ngao nghe chuyện liền biết là Dạ ca và Nhược Ly đã ra tay tương trợ. Trong lòng liền bớt lo. Bất quá, chuyện hôm nay nhất định có ngày hắn trả lại cho Hoàng Phủ Yên Yên hoàn toàn.

Dám động đến gia gia, thật không muốn sống!

Lăng Ngao đem biểu tình âm lãnh thu về, mỉm cười nói với gia gia.

" Gia gia, người ra tay đúng là người quen của con. Bọn họ chính là nghe theo lệnh lão đại, a, là tiểu cô nương như hoa như ngọc vừa đến phủ đi bảo vệ gia gia đâu!"

" A?"

Lăng Hựu Thừa vỗ tay vào nhau, đột nhiên nhớ ra hai người kia có gọi cái gì " tí ti ", hoá ra đó là tiểu cô nương vừa đến phủ.

Lăng Hựu Thừa nghĩ đến đây không khỏi cảm thán. Tiểu cô nương tuổi nhỏ vậy mà điều động được nhân thực lực lớn như vậy. Thật khiến ông cảm thấy vô cùng xấu hổ! Sống già đến như vậy còn chờ một tiểu cô nương cho người đến cứu mình, mất mặt a!

Lăng Hựu Thừa suy nghĩ cũng chỉ mừng cho tôn tử kết được bằng hữu tốt, cũng không có bất cứ suy nghĩ muốn lợi dụng nào.

Chỉ là, hắn không muốn lợi dụng, nhưng chuyện sắp xảy ra vẫn khiến ông thật cao hứng. Đúng, là vô cùng cao hứng!

Lăng Ngao đem hơn mười bình đan được đặt trước mặt Lăng Hựu Thừa. Điềm nhiên nói.

" Đây là lão đại con hiếu kính gia gia! Người cứ từ từ vui về đi!"

Nói xong liền đi ra cửa.

Lăng Hựu Thừa ôm từng bình đan được, mở ra xem liền vui đến bắt nhạc điệu hồ.

Đây chính là đan được Cực phẩm trong truyền thuyết? Mỗi bình đều có mười viên, thật nhiều loại a!

Lăng Hựu Thừa sung sướng còn hơn ngồi trên đồng kim tệ, vội vàng đem đan được tất cả đều giấu đi. Giống như sợ trễ một tích tắc liền có người lấy mất của ông.

Tiểu cô nương, lão gia ta liền báo đáp người!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Âm Mưu Của Thánh Điện

"Người nói cái gì? Thừa lão đầu đó vẫn còn trở về?"

Hoàng Phủ Yên Yên nghe ám vệ báo cáo lại tình hình trong phủ, tức giận muốn quăng ly trà trên tay đi.

Nàng ta kìm nén nắm chặt hai bài tay mảnh khảnh, những ngón tay thon dài xinh đẹp giờ lại lộ ra từng khớp xương trắng toát, triệt để thuyết minh con giận của nguyên chủ là không hề nhỏ.

Hoàng Phủ Yên Yên hít sâu vào một hơi, nghiêm giọng cho ám vệ lui xuống. Chờ cho ám vệ thoát một cái biến mất khỏi phòng, tách trà trong tay nàng ta bị một đạo kinh lực tác dụng lên liền biến thành bụi phấn nương theo chiều gió phủ xuống mặt đất.

Hoàng Phủ Yên Yên mắt lạnh nhìn bụi phấn đóng thành một lớp mỏng trên sàn nhà lộ ra một tia ý vị thâm trường khó nắm bắt.

Mấy năm nay nàng ta đã quản lý nội vụ trong Lăng Phủ, cũng âm thầm xây dựng nên thế lực tốt đứng sau lưng mình. Qua nhiều năm như vậy, mọi thứ đã gần trở nên hoàn mỹ. Bất qua vật cản thì vẫn như cũ còn đó!

Lăng Hựu Thừa!

Hoàng Phủ Yên Yên nghiêng răng, lập lại trong lòng cái tên này. Ông chính là vật cản duy nhất của nàng ta nếu muốn đi lên nắm quyền tại Tô Uyển Sơn Trang.

Mặc dù Lăng Bá Khiêm là thành chủ, nhưng Hoàng Phủ Yên Yên không chút kị hấn ta. Đơn giản là nàng ta biết được, quyền lực chân chính đứng đầu Tô Uyển Sơn Trang không phải là Lăng Bá Khiêm mà chính là Lăng Hựu Thừa. Lăng Bá Khiêm cơ bản mà nói chỉ là bù nhìn, có tiếng mà không có miếng.

Nghĩ đến thế lực của bản thân vì sự tồn tại của Lăng Hựu Thừa mà không lên được mặt bàn, càng nghĩ lòng nàng ta lại càng khó chịu muốn hồng rồi!

Hoàng Phủ Yên Yên phất tay, đen bụi phấn trên mặt đất thổi bay, nàng ta chặn rãi đứng dậy, uyển chuyển đi về phía cửa sổ. Mở to hai cánh cửa, nàng ta chuyển ánh mắt nhìn về chân trời vô định. Mỗi hồng quyền rũ khê mẩn lên, ánh mắt loé ra một tia cuồng dã sát ý nồng đậm.

Không ai có thể cản đường nàng ta và Hàn. Nàng ta nhất định sẽ thay Hàn dẹp bỏ tất cả chướng ngại vật thò đầu ra cản đường.

Tuy không được đụng vào nghịet chủng Lăng Ngạo kia cũng không vấn đề. Chỉ cần bẻ gãy Lăng Hựu Thừa, thì còn phải sợ Lăng Ngạo tạo ra sóng gió gì sao?

Hoàng Phủ Yên Yên không tin, mạng số Lăng Hựu Thừa lại tốt như vậy. Lẽ nào có thể trốn thoát hai lần độc thủ hay sao?

Nàng ta, không phải vẫn còn có một át chủ bài, chưa có lật ra đâu!

Cùng lúc đó tại khách điểm.

Mộc Tuyết đem ngọc bài truyền âm, báo cáo lại nhiệm vụ cho Thánh Điện, sau đó mới trở lại bàn trà cùng nhóm người Thích Thử Khâm và Lâu Hoán.

Thích Thử Khâm thay Mộc Tuyết rót trà. Trong nhóm ba người, Mộc Tuyết là người có danh vọng cao nhất, rất có khả năng sẽ được nâng lên làm phó điện chủ của Chu Tước điện. Nên theo bản năng Thích Thử Khâm và Lâu Hoán xem Mộc Tuyết như người ở trên mà đối đãi.

"Mộc sư huynh, uống trà!"

"Tốt!"

Mộc Tuyết gạt đầu, nhận lấy tách trà đơn giản nhấp vào một ngụm. Nước trà ngon ngọt thanh mát đi vào cổ họng quả là vô cùng thoải mái a!

Lâu Hoán ngồi bên cạnh cũng nhấp một ngụm trà. Hắn từ đầu đến cuối vẫn im lặng. Trong nhóm ba người, Lâu Hoán là người có năng lực nhất. Chỉ là hắn không quen giao tiếp, suốt ngày mang theo vẻ mặt nghiêm nghị nên không được người khác có hảo cảm, danh vọng dĩ nhiên cũng không tốt.

Mộc Tuyết và Thích Thử Khâm đều không ưa Lâu Hoán. Nhất là Mộc Tuyết. Nếu không phải nhiệm vụ lần này sớm đã niêm yết, hắn còn tưởng muốn thay đổi đầu.

Mộc Tuyết liếc mắt nhìn Lâu Hoán một chút. Thấy hắn ta vẫn không nói gì liền khó chịu muốn hồng. Chỉ là hắn không có cơ sở để trách móc đành phải nuốt quả đắng vào họng. Trong lòng càng thêm ghét Lâu Hoán.

Thích Thử Khâm vốn là người ba phải, lại ưa nịnh nọt. Hắn tuy không thích Lâu Hoán, nhưng cũng biết Lâu Hoán là người có năng lực. Người thông minh dĩ nhiên không tự đâm đầu vào tìm phiền toái. Hắn còn không có ngu ngốc như Mộc Tuyết!

Mất thấy tình hình đã muốn căng thẳng, Thích Thử Khâm liền vội vàng lên tiếng, vừa vịn đập tan không khí cứng ngắc giữa ba người.

"Mộc sư huynh, Thánh Điện lần này đã tuyển vào năm người Chu Quốc, nếu tuyển thêm một người nữa không phải quá nhiều sao? Bọn hần khả năng đều vào trong điện của người đâu!"

Mộc Tuyết vốn đang tiến không được, lùi không xong, Thích Thử Khâm lại đưa qua cho hần một cái thang không khỏi cảm thấy hài lòng. Liếc mắt trợn trắng nhìn Lâu Hoán, sau đó mới quay lại nói với Thích Thử Khâm.

"Lẽ dĩ nhiên là nhiều. Bất quá đây là ý của Thánh Chủ, muốn phân là muốn chết a! Ta cũng chỉ có thể theo lệnh làm việc!"

"Mộc sư huynh, người nói xem tại sao Thánh Chủ lại muốn đưa tiểu tử không biết trời đất kia vào Thánh Điện. Thánh Chủ quen biết hần sao?"

Thích Thử Khâm gật gật đầu, vô tâm mở miệng nói một câu. Câu nói khiến Mộc Tuyết đang uống trà cũng nghẹn.

Nếu quả thật như vậy thì chính là không ổn!

Lâu Hoán đảo ánh mắt nhìn Thích Thử Khâm, lại hồ hững chạm vào Mộc Tuyết. Hần mượn tư thế nâng lên tách trà, đôi mắt loé sáng một tia kì dị.

Suy nghĩ của Thích Thử Khâm cũng không phải quá vô pháp thừa nhận, nhưng cũng không phải là không có lí. Tất cả cũng đều có nguyên do.

Lúc này, trong mật đạo của Thánh Điện, xung quanh tối om được soi sáng bởi hàng trăm ngọn nến lập loè.

Trước bàn thờ tế ti, một người vận một bộ y phục trùm kín từ đầu đến đuôi giống như một thầy phù thủy. Trên bàn thờ có một chậu nước và một hình nhân đang ngập trong nước. Chậu nước loáng thoáng xao động mãnh liệt khi người mặc đồ phù thủy ngồi toạ lẩm nhẩm đọc vài câu gì đó.

Lúc mặt nước bắt đầu xao động, vẻ mặt của người mặc đồ phù thủy càng nhăn chặt, hơi thở cũng trở nên gấp gáp ồ ồ, khó khăn.

Đứng bên cạnh bàn thờ tế ti còn có một nam tử trung niên đứng chầu. Hần vận một bộ bạch sắc thêu hoa lan cao quý bức người. Trên người hần toả ra hơi thở cường đại giả đến mức khiến không khí càng muốn biến trầm.

Nam tử trung niên nhìn vào mặt nước xao động dữ dội cuối cùng cũng loáng thoáng cô động lại. Bất quá rất mờ nhạt, không rõ. Chỉ thấy đó là một thiếu nữ mặc bạch y phiêu phiêu là hết.

Mặt nước tĩnh lại, hình thể cũng từ từ tan biến.

"Đại tế ti, lại thất bại?"

Nam tử trung niên nói với người mặc đồ phù thủy, nét mặt càng thêm ngưng trọng. Đúng, nam tử trung niên đây chính là Phàn Tư Phi - Thánh Chủ Thánh Điện, người còn lại chính là Đại Tế Ti - Môn Nhậm.

Môn Nhậm đem chậu nước hất đi, cúi đầu thẳng thắn nói ra.

"Thất bại!"

Phàn Tư Phi không hề trách tội Môn Nhậm. Vị trí của Môn Nhậm đối với Thánh Điện rất quan trọng, hần có thể nghe được ý muốn của Thần. Phàn Tư Phi cũng không thể không nhường hần một hai.

"Ngài đã nhìn thấy gì?" Môn Nhậm vừa lau ngọn đèn tế vừa hỏi.

Phàn Tư Phi lắc đầu, không trả lời Môn Nhậm mà trực tiếp chuyển bước đi ra cửa.

Hần đã dựa vào Môn Nhậm để tìm được người phù hợp với danh vị Thánh Tử. Nhưng lại không thể nhìn ra người có năng lực tiến lên vì Thánh Nữ là ai.

Chỉ thấy mặc đồ trắng. Trên thiên hạ có tổng cộng bao nhiêu người mặc đồ trắng chứ? Dương Tình Tình cũng mặc đồ trắng nhưng nàng ta lại không phải.

Phàn Tư Phi muốn không gấp cũng không thể. Ước mộng độc bá đại lục của hần đã sắp được hoàn thành, chẳng lẽ lại vì không tìm ra người có thể là Thánh Nữ liền tan biến.

Hần nhất định phải tìm ra người này!

Phàn Tư Phi nắm chặt tay mặc niệm. Hần không hề biết, người hần đang tìm đã sắp muốn vào Thánh Điện.

Bất quá, nàng làm Thánh Điện một trận gà bay, chó sủa, loạn thất bát tao. Không biết lúc đấy Phàn Tư Phi có nghĩ đến hai từ hối hận hay là không?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 129: Kế Hoạch Khởi Vũ

"Đã nấu tổ yến xong sao?"

Hoàng Phủ Yên Yên nhìn Mặc Trúc đem tổ yến đã nấu hoàn mĩ dâng lên, lười biếng dựa người lên phản tùy ý hỏi.

"Thưa phu nhân, tổng đều nấu xong! Thỉnh phu nhân mau dùng đi!"

Mặc Trúc cung kính cúi đầu đáp lại. Người bình thường đều biết Mặc Trúc và Viêm Hàn là hai nhất đẳng nha hoàn đắc lực bên người chủ mẫu Lăng gia phủ. Nhưng chỉ có Mặc Trúc mới là chân chính nha hoàn bên người Hoàng Phủ Yên Yên. Bất quá, Hoàng Phủ Yên Yên cũng rất tín nhiệm tiểu nha hoàn này thành cánh tay phải của nàng ta.

"Không! Cái này không phải để ta dùng " Hoàng Phủ Yên Yên khiêu mi, sâu trong đôi mắt bí hiểm tự nhiên triển lộ một đạo sát ý " Cái này là để cấp lão gia gia bên kia một cái kinh hi đầu!"

Hoàng Phủ Yên Yên vung tay, lộ ra một viên đan dược thả vào bát tổ yến. Dược lí gặp nước liền tan, không màu không mùi, rõ ràng thiên y vô phùng.

Mặc Trúc đem mọi chuyện xem ở trong mắt. Bất quá mắt chỉ hơi loé sáng một chút rồi tĩnh lặng. Từ đầu đến đuôi cái gì cũng chưa hỏi qua.

Hoàng Phủ Yên Yên mị mắt, đứng dậy chỉnh lí lại y phục, nhìn thoáng qua Mặc Trúc hạ giọng.

"Bưng tổ yến theo ta!"

"Dạ!"

Mặc Trúc nhu thuận ứng thanh một tiếng, liền nâng khay bạc tinh xảo lưu một chén tổ yến hằm như đi theo Hoàng Phủ Yên Yên.

Từ viện của Hoàng Phủ Yên Yên dẫn tới viện của Lăng Hựu Thừa là cả quãng đường dài. Vượt qua cả chục đình viện, thư khố khác nhau cuối cùng cũng đến nơi.

Hoàng Phủ Yên Yên thẳng song lưng bước vào trong viện. Thủ vệ nhìn đến Hoàng Phủ Yên Yên cũng không dám ngăn cản. Nói thế nào thì nàng ta vẫn là chủ mẫu Lăng gia. Tất yếu là lão gia gia đến giờ vẫn chưa từng hạ lệnh nghiêm cấm qua. Thời thì vẫn là để nàng ta đi qua đi!

Bất quá, để Hoàng Phủ Yên Yên đi qua, một thủ vệ vẫn nhanh chân tách ra báo một tiếng với Lăng Hựu Thừa.

Lăng Hựu Thừa sáng sớm vừa mới thức dậy, còn đang ở hậu viện luyện một chút chiến kĩ hộ thể do Y Y nha đầu đưa tới. Càng nghĩ lại càng thấy tiểu cô nương đáng yêu, rõ cái quỷ nha đầu linh tinh.

Nếu như Lãnh Hàn Thần tại chỗ này biết đến suy nghĩ của Lăng Hựu Thừa, không biết sẽ đồ giấm chua bá đạo hay sẽ ngẩng mặt lên trời cười to ba tiếng tự đắc đi lên.

Đùa, người gia chọn còn có thể kém hay sao?

"Lão gia gia, chủ mẫu đã vào tới Tiền viện!"

Thủ vệ từ bên ngoài chạy tới liền cấp Lăng Hựu Thừa xuống một cái lễ, không đợi ông hỏi đã đem sự tình nhất nhất nói ra.

Lăng Hựu Thừa nhíu nhíu chân mày bạc trắng. Ông không biết Hoàng Phủ Yên Yên là muốn nháo sự tình gì. Vô sự chó đặng tam bảo điện. Người tới dĩ nhiên không có ý tốt.

Lăng Hựu Thừa vẫn là muốn đến xem Hoàng Phủ Yên Yên muốn làm gì. Liền cho thủ vệ lui ra, đi vào tư viện tắm tấp sơ qua, ngay lập tức tiến đến tiền viện.

Hoàng Phủ Yên Yên sớm biết sẽ có người báo Lăng Hựu Thừa. Nàng ta cũng thật không gấp gáp, lẳng lặng ngồi tại vị chờ đợi.

Mặc Trúc vẫn luôn luôn đứng bên người Hoàng Phủ Yên Yên, từ đầu đến cuối là bộ dạng mặt vô biểu tình, thành thành thực thực bưng khay tổ yến không một lần nhui mi.

Bên cách vách truyền ra chút động tĩnh nhỏ, Hoàng Phủ Yên Yên nhẹ nhàng nở một nụ cười, ý tứ liếc qua Mặc Trúc một cái, nhắc nhở nàng mau cẩn thận. Mặc Trúc hiểu ý gật gật đầu, song lưng càng thêm thẳng tắp.

Lăng Hựu Thừa tiến đến thời điểm liền thấy Hoàng Phủ Yên Yên nghiêm túc ngồi trên ghế, bên cạnh nha hoàn còn bê một cái khay. Vừa nhìn qua đã biết người đến tặng đồ.

Vô sự hiền ân cần, không gian xảo thì chính là phường trộm cướp. Đạo lý này ông vẫn không có quên, nội tâm lúc này càng thêm cẩn thận.

Lăng Hựu Thừa hừ khê một tiếng, tiến về chủ vị ngồi xuống, liếc mắt qua Hoàng Phủ Yên Yên, giọng điệu bất thiện hỏi

"Người đến có chuyện gì?"

"Phụ thân, con dâu đến là..."

Hoàng Phủ Yên Yên cúi đầu, nhỏ giọng, dịu dàng nói. Bất quá, chưa chờ nàng ta nói xong, Lăng Hựu Thừa liền vung tay, nghiêm mặt.

"Chớ dài dòng. Có gì mau nói, có thì mau phóng. Đừng làm mất của ta thời gian!"

Lời nói không lưu tình của Lăng Hựu Thừa làm Hoàng Phủ Yên Yên nghẹn đỏ mặt. Nỗ lực kiềm nén cơn giận của bản thân, nàng ta cúi đầu càng thêm thấp. Bộ dáng này chính là bộ dáng tiểu tửc phụ bị người bắt nạt, điềm đạm đáng yêu, chọc người thương tiếc.

"Con dâu muốn hiếu tâm dâng lên một chén tổ yến. Tổ yến này chính là trân phẩm, đối với sức khỏe tuyệt đối có lợi!"

Lăng Hựu Thừa xem bộ dáng này của Hoàng Phủ Yên Yên càng muốn thấy không vừa mắt. Bất quá ông còn chưa kịp nói gì thì ngoài môn đã truyền vài tiếng vỗ tay.

Lăng Bá Khiêm đi vào, hơi nhìn Hoàng Phủ Yên Yên cười cười hiện ra vẻ vừa lòng. Hắn chính là nghĩ nữ nhân của mình thật tốt, không so đo phụ thân ghét bỏ, còn luôn nghĩ tới việc hiếu kính chu đáo thập toàn.

Quả thật vô cùng tốt nha!

Hoàng Phủ Yên Yên nhìn Lăng Bá Khiêm cười với bản thân thì cũng gọi lên một nụ cười nhường hấn yên lòng.

Lăng Bá Khiêm cười càng thêm đắc ý, tiến lên hành một cái lễ với Lăng Hựu Thừa.

"Thỉnh an phụ thân!"

Lăng Bá Khiêm vừa quay đầu, liền không nhìn ra ánh mắt Hoàng Phủ Yên Yên để lộ một tia châm chọc. Nàng ta là cố tình thu mua người đứng trước mặt Lăng Bá Khiêm vờn qua, để lộ tin tức nàng ta đến viện của Lăng Hựu Thừa.

Hoàng Phủ Yên Yên biết Lăng Bá Khiêm là yêu thương nàng ta. Hấn hấn nhiên là sợ nàng chịu thiệt thòi liền chạy đến đây thay nàng cản gió.

Có Lăng Bá Khiêm tại chỗ này, còn sợ Lăng Hựu Thừa không nể mặt không uống vào tổ yến hay sao?

"Phụ thân, người xem, Yên nhi thật có lòng. Người cũng đừng phũ phàng khiến nàng lạnh tâm a!"

Quả nhiên!

Lăng Bá Khiêm vừa dứt lời, Hoàng Phủ Yên Yên liền đắc ý. Giờ phút này Lăng Hựu Thừa không có khả năng chối từ.

Chối từ chẳng phải rất không nể mặt Lăng Bá Khiêm hay sao? Mấy năm nay nàng ta bên cạnh Lăng Bá Khiêm thổi gió, tình cảm phụ tử đã sớm không hài hoà. Tính cách Lăng Bá Khiêm không quyết đoán vẫn là cản đến một mối lửa.

Hoàng Phủ Yên Yên kín đáo liếc nhìn Mặc Trúc. Mặc Trúc hiểu ý nhanh chóng bưng khay đặt lên bàn tại chỗ Lăng Hựu Thừa. Sau đó liền khom người lui ra, thủ ở sau lưng Hoàng Phủ Yên Yên.

"Phụ thân, người mau uống đi thôi!"

Lăng Bá Khiêm cười cười, liền đón ý hùa vào.

Lăng Hựu Thừa nhìn Lăng Bá Khiêm không có tiền đồ, bị nhân dẫn dụ mà một chút cũng không hay biết, tâm trạng càng thêm phiền.

Ông liếc nhìn chén tổ yến huyết trước mắt, vươn tay vốn định nâng lên thì một giọng nói truyền vào tai.

"Không được uống!"

Lăng Hựu Thừa giật mình ngẩng đầu, lại không thấy có ai. Chỉ thấy Hoàng Phủ Yên Yên và Lăng Bá Khiêm đang chờ đợi cũng không có biểu cảm gì lạ liền biết người trong chỗ tối bí mật truyền âm cho mình.

Giọng nói này là Y nha đầu!

Lăng Hựu Thừa thấy lòng mình chợt lạnh. Ánh mắt liếc nhìn chén tổ yến hiện ra sự mỉa mai nồng đậm.

Hoá ra là giấu sâu như vậy, còn có thể sắp xếp cho Bá Khiêm đến đây trợ uy.

Hoàng Phủ Yên Yên, người rót cuộc đang mưu tính điều gì?

Lăng Hựu Thừa nhắc lên cái thìa trong chén tổ yến, đảo lên vài vòng. Lại liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Yên Yên lạnh giọng.

"Người vẫn là tự uống cái này đi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Không Từ Bỏ Ý Đồ

"Người vẫn là tự uống cái này đi!"

Hoàng Phủ Yên Yên vừa nghe, mặt sắc liền tái xuống, bàn tay đặt trên thành ghế nắm chặt đã muốn lộ ra xương trắng vô cùng rõ ràng.

Bất quá, nàng ta vẫn là một dạng mặt khí không lộ, đầu cúi càng thấy ra vẻ uỷ khuất chộc người thương tiếng khẽ nức nở vài tiếng.

Lăng Bá Khiêm chính là chịu không được nhìn nữ nhân nhà mình uỷ khuất, quẫn bách hết lên.

"Phụ thân, người..."

"Đù!"

Lăng Hựu Thừa nâng tay, trừng mắt liếc nhìn Lăng Bá Khiêm, lại nhìn qua Hoàng Phủ Yên Yên. Ánh mắt là nồng đậm chán ghét một dạng.

"Người cái này là thế nào? Vì nữ quên hiếu sao? Ta từ đầu đến cuối đều không tiếp nhận Hoàng Phủ Yên Yên thân tình. Nàng ta như thế nào tốt bụng đem tổ yến thượng phẩm cấp ta. Trong này chỉ sợ đã sớm bị người ta hạ độc đi vào!"

Lăng Bá Khiêm nghe nói liền sợ hãi, hơi nghi hoặc liếc nhìn Hoàng Phủ Yên Yên do dự.

Hoàng Phủ Yên Yên đối với Lăng Hựu Thừa phát hiện sự tình nội tâm đã sợ. Càng sợ chính là bị Lăng Bá Khiêm đề phòng, sự việc sau này liền không dễ.

Hoàng Phủ Yên Yên cắn răng, đây quả nhiên là bức tử nàng ta một dạng!

Cố gắng biểu tình càng thêm uỷ khuất, Hoàng Phủ Yên Yên khóc nức nở nói.

"Phụ thân, con đâu biết người không thích ta, cũng không cần nói con đâu ác độc như vậy. Cái này con đâu liền uống trước mặt người!"

Hoàng Phủ Yên Yên nói xong liền đem chén tổ yến uống vào. Mặc Trúc đi theo sắc mặt liền tái, bất quá là vội cúi đầu xuống, sợ là thái độ làm lỡ mặt của chủ tử một phen tâm khổ.

Lăng Bá Khiêm thấy Hoàng Phủ Yên Yên không do dự thì toàn bộ nghi hoặc không thổi tự bay. Tâm lại càng trách Lăng Hựu Thừa đa nghi làm tổn thương người.

"Phụ thân, người nhìn Yên nhi uống tổ yến xuống rồi. Người đã ghét Yên nhi như vậy, từ nay về sau con chuẩn Yên nhi không đến sân viện của người làm phiền. Nhi tử còn bận sự, trước cùng Yên nhi cáo lui!"

Lăng Hựu Thừa nhìn Lăng Bá Khiêm dặt tay Hoàng Phủ Yên Yên nhu nhược, thút thít rồi đi. Trong lòng cũng không biết là tự vị gì. Có chua xót, có phần nộ, đều là ngũ vị tạp trần giày xéo đi lên.

Lăng Bá Khiêm này rõ ràng đã bị Hoàng Phủ Yên Yên mua chuộc nhân tâm. Cho dù ông có là phụ thân hấn, hấn cũng đã không dám tin ông nữa!

Thực không có tiền đồ!

"Lăng gia gia, người chớ thương tâm!"

Giọng nói trong trẻo, đinh đinh đang đang của tiểu cô nương vang lên, cắt ngang dòng suy tưởng của Lăng Hựu Thừa khiến ông giật mình quay sang nhìn.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần vô thanh vô thức đứng ở giữa phòng. Hai người tay trong tay, dính sát vào nhau như một đôi sam. Trẻ con bây giờ, đủ lớn mặt a!

Lạc Y nhìn qua Lăng Hựu Thừa cũng biết ông suy nghĩ gì. Chỉ có điều nàng không ngại nha. Ở hiện đại nàng chân chính đã hai mươi lăm tuổi. Tại dị giới sống qua vài năm, tâm hồn đã sớm già cỗi. Thân thể không lớn lên cũng không phải là lỗi của nàng.

Trong lòng Lạc Y thực tế vẫn rất ảo não bản thân thua kém không chịu nổi lên. Bất quá không vấn đề, càng dễ phần trừ ăn thịt hổ!

Hắc hắc

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần tự nhiên theo Lăng Hựu Thừa ngồi xuống ghế. Đúng lúc này Lăng Ngạo mới chạy ào vào, hần thờ dốc nhìn hai người đang khí độ phiêu nhiên ngồi trên ghế, cảm thán.

" Lão đại, hai người đều chạy thật nhanh!"

Lăng Ngạo hết sức thán phục Lãnh Hàn Thần, Lạc Y hai người. Vừa rồi chỉ thoát một cái, hai người này liền cái bóng cũng không thấy đâu khiến hần không khỏi sợ hãi than một tiếng.

Bất quá, Lăng Ngạo cũng không nghi ngờ chút gì. Chỉ nghĩ đến hai người tu vi cao, dịch chuyển tự nhiên sẽ nhanh hơn người khác.

Lạc Y với Lãnh Hàn Thần đối với lời nói của Lăng Ngạo đều thống nhất không nói gì. Bọn họ là khởi động bí pháp Lịch Không Gian, Lăng Ngạo có khả năng nhìn thấy hai người rồi đi, mới là lạ.

Lăng Hựu Thừa nhìn Lăng Ngạo liếc qua một cái. Càng xem lại càng hài lòng tôn tử này. Kết giao bạn bè mới thật thông minh nha!

Lăng Hựu Thừa chờ Lăng Ngạo ngồi xuống ghế, tự mình động thủ rót trà cho cả bàn.

Lạc Y nhận lấy tách trà, nhẹ nhấp một ngụm, sau đó liền kín đáo nhíu nhíu chân mày hạ tách xuống. Cũng không thể trách nàng thiếu quy củ, uống xong trà Lãnh Hàn Thần pha, nàng làm sao có thể nuốt vào trà của người khác.

Lãnh Hàn Thần ngồi bên cạnh Lạc Y, một chút cũng không động vào tách trà. Hần nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nắm bóp nhẹ nhàng giống như an ủi, lại giống như hứa hẹn.

Trở về ta liền pha trà cho nàng có được hay không?

Lạc Y hí híp mắt, liền đôi lại.

Được, gia chuẩn tấu!

Lãnh Hàn Thần nhận được mật hiệu, cười càng thêm xuân phong đắc ý.

Nương tử a, nàng làm thế nào thưởng ta?

Trở về liền hôn một cái!

Tốt!

Hai người mất đi mây lại, đạt thành mục đích đôi mắt đều mang theo ý cười.

Lăng Hựu Thừa một chút cũng không biết, hai người này đang chê bai trà ông pha. Nếu ông biết có lẽ sẽ khóc to một trận.

Đây là thượng phẩm hoa trà có được hay không?

" Y nha đầu, người nói chén tổ yến kia có gì sao?"

Lăng Hựu Thừa ho khan một tiếng, đánh tan không khí ái muội đầu mảy cuối mắt, nhẹ giọng hỏi.

Lạc Y gật gật đầu, trong mắt hiện tiểu ý nhàn nhạt.

" Là một loại độc dược vô vị vô sắc, đựng nước liền tan - Thực Tu đan!"

" Thực... Thực tu đan?"

Lăng Hựu Thừa lấp bắp lấp lại, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Ông thực rất có hứng thú với đan dược, đối với Thực Tu đan cũng hiểu biết một chút da lông, chỉ là chưa từng nhìn thấy. Ví như thực Tu đan, tên cũng như phẩm chất, loại dược này không giết người, người bình thường ăn vào không ảnh hưởng. Bất quá nếu tu luyện giả ăn vào lại là trọng sự. Thực Tu đan đi vào cơ thể liền bắt đầu ăn mòn đi tu vi của người dùng đan. Đồng thời làm kinh mạch nghẽn lại, không bao giờ có thể tu luyện. Người lúc đó quả thật so với phế vật không hơn. Chẳng phải để tùy ý người ta chặt chém sao?

Hoàng Phủ Yên Yên ra vỗ này, đúng là cao tay!

"Này, như vậy Hoàng Phủ Yên Yên đã ăn, thì như thế nào?"

Lăng Hựu Thừa không hề nén được tò mò, hỏi tới một câu. Ông không có quen, Hoàng Phủ Yên Yên cũng là một tu luyện giả, cho dù nàng ta giấu diếm quá thật rất sâu.

Lạc Y cười nhạt, nhìn quanh bàn một lần. Thấy trừ Lãnh Hàn Thần rất bình tĩnh thì Lăng Ngạo, Lăng Hựu Thừa đều đã trương lên bộ mặt tò mò muốn chết.

"Còn có thể thế nào? Đương nhiên là nhanh chóng dùng thuốc giải thôi. Ta cũng không tin nàng ta đi hại người khác mà không chuẩn bị trước đường lui cho mình. Nàng ta hẳn phải nghĩ đến gia gia ngài vẫn luôn đề phòng nàng ta đi!"

Hoàng Phủ Yên Yên so với Đông Phương Lam Hân lại càng thêm lợi hại không chỉ một lần! Tâm kế người này đủ sâu đi!

Lạc Y tuy nói ra nhưng vẫn giữ lại một phần. Chính là Hoàng Phủ Yên Yên dù uống vào thuốc giải, vẫn có thể bị ảnh hưởng. Đan dược này thực tế mà nói là rất cao thâm. Phối giải dược không tài nào trị tới tận gốc. Dù như vậy Hoàng Phủ Yên Yên vẫn dám uống tới, tâm cơ thâm trầm kiểu này, nàng cũng không thể không phục.

Vẫn còn phải chờ đợi kì biến mới tốt!

Cả phòng nghe nói phút chốc liền lâm vào trầm mặc. Mỗi người đều có một loại suy nghĩ sâu xa...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Một Hôi Phong Ba

"Yên nhi, nàng cũng đừng quá đau buồn, đừng trách phụ thân đối với nàng quá khắt khe. Cũng là chấp niệm của người đối với nàng quá sâu, một sớm một chiều cũng thật khó có thể thay đổi!"

Lăng Bá Khiêm cùng Hoàng Phủ Yên Yên đi ra khỏi viện của Lăng Hựu Thừa liền nhẹ nhàng an ủi nàng ta.

Hoàng Phủ Yên Yên cúi đầu, che giấu tia lạnh lùng ẩn sâu trong đáy mắt. Ngoài mặt lại vẫn như cũ nhu thuận gật gật đầu.

"Thiếp hiểu. Thiếp không đau buồn, có lão gia ở bên cạnh che chở thiếp đã thấy toại ý mãn nguyện. Làm sao thiếp có thể mặt dày trách phụ thân đây, đó là thân nhân của chàng. Chỉ cần liên quan đến chàng, thần thiếp đều thấy thật tốt, tuyệt đối không ỷ khuất!"

"Yên nhi..."

Lăng Bá Khiêm tha thiết gọi. Hắn lúc này cảm thấy nữ nhân biết bao nhiêu. Đời này hắn là tu luyện được phúc phận gì mới có được Yên nhi đứng bên cạnh. Nàng nhu thuận như vậy, hiểu chuyện như vậy, hắn càng thấy đau lòng nàng.

Nàng có thể vì hắn mà thấy phụ thân hắn tốt, chỉ tiếc phụ thân không thể nể tình nàng là người ở bên người hắn mà tiếp nhận nàng.

Từ đầu đến cuối, phụ thân vẫn chỉ chấp nhận duy nhất một người Từ Miên Miên. Lăng Bá Khiêm nghĩ đến cái tên này, trong lòng càng quẫn bách, không biết phải giải bày thế nào.

Cuối cùng, Lăng Bá Khiêm chỉ có thể thở dài. Nghĩ đến Từ Miên Miên làm tâm trí đi bởi Hoàng Phủ Yên Yên dạo chơi cũng không có, hắn đành vỗ nhẹ tay nàng, dặn dò một phen.

"Được rồi, ta biết nàng ỷ khuất thật. Lần sau chuẩn cho nàng không cần đến chỗ phụ thân, dù sao người cũng không cho nàng sắc mặt tốt. Thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, mọi việc cứ quyết như vậy đi. Ta còn sự vụ bận rộn nên đi trước, nàng cứ hồi phòng nghỉ ngơi hảo hảo một phen đi!"

"Tốt!"

Hoàng Phủ Yên Yên âm ừ ứng thanh một tiếng. Nàng ta nhìn theo bóng lưng Lăng Bá Khiêm rồi đi liền nổi lên cảm giác không đúng. Dường như tâm tình của hắn thay đổi không tốt.

Bất quá, Hoàng Phủ Yên Yên không đặt tâm trạng lên Lăng Bá Khiêm nhiều thêm một khắc. Nàng ta chắc chắn bên cạnh trừ Mặc Trúc ra không còn ai xa lạ liền lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Đan dược vào miệng liền tan, dược di chuyển lên lõi vào đường kinh mạch, lan toả khắp tứ chi, kịp thời đè nén lượng linh khí đang bị mầm móng độc tố ăn dần.

Hoàng Phủ Yên Yên thực tức giận. Nếu không phải nàng ta đã quen với việc bảo trì hình tượng, khả muốn đi đập phá giải tức một phen.

Bước cò này là nàng ta quá mức vọng động, cũng là đánh giá quá cao giá trị của Lăng Bá Khiêm trong lòng Lăng Hựu Thừa. Vậy mới xảy ra chuyện trộm gà không được còn mất đi nắm gạo.

Hoàng Phủ Yên Yên không hề biết, Lăng Hựu Thừa vốn đã định uống vào tổ yến. Chỉ là giữa đường lại có Lạc Y nhảy ra làm cái Trình Giáo Kim ngăn chặn. Nếu nàng ta biết thực hư sự tình, còn không phải tức giận giờ chân muốn xé xác Lạc Y hay sao?

Hoàng Phủ Yên Yên trở về hậu viện, đem tất cả mọi người hầu hạ lui ra ngoài. Còn cẩn thận phân phó Mặc Trúc canh cửa, sau đó liền ngồi xếp bằng trên giường, tiến hành mình tưởng nhập định.

Liên tục nhập định như vậy sáu canh giờ có hơn, Hoàng Phủ Yên Yên mới mở mắt ra. Nâng lên bàn tay mảnh khảnh đem kim nguyên tố tụ lại trên tay, đôi mắt nàng ta càng phát lạnh.

Khá lắm Thừa lão đầu, còn dám đâm nàng ta một đao như vậy! Nàng ta đã nghĩ kĩ, khẳng định là Lăng Hựu Thừa biết trong tổ yến có độc nên mới không uống. Còn thuận tiện đem độc dược đánh trả lại nàng ta. Bức nàng ta nhất định phải uống xuống mới ngừng.

Tuy rằng độc dược này Hoàng Phủ Yên Yên có thuốc giải, chỉ là thuốc giải cũng không tài nào phá bỏ tận gốc mầm móng độc dược. Lại nói thời gian nuốt vào độc dược đủ lâu, độc dược rõ ràng ăn đi một tầng tu vi của nàng ta vất vả tu luyện.

Hiện giờ, Hoàng Phủ Yên Yên sâu sắc cảm nhận tu vi của nàng ta chỉ dừng lại ở cấp chín sơ kì trung giai. Năng lực này muốn tu luyện đến Thống Lĩnh cũng là cả đoạn đường dài chứ đừng nói tới Thống Lĩnh trung kì trước đây.

Hoàng Phủ Yên Yên càng nghĩ càng hận Lăng Hựu Thừa. Chỉ là, làm sao Lăng Hựu Thừa biết nàng ta bỏ độc? Chẳng lẽ trong viện có nội gián?

Chuyện nàng ta bỏ độc chỉ có mình Mặc Trúc biết? Không lẽ...

Nghĩ đến bản thân có khả năng bị phản bội, Hoàng Phủ Yên Yên càng khó chịu, trầm giọng gọi.

"Mặc Trúc!"

Mặc Trúc nghe tiếng gọi liền đẩy cửa đi vào. Vừa đi vào liền bị bàn tay mảnh khảnh khảm lên cổ, ánh mắt Hoàng Phủ Yên Yên nhìn Mặc Trúc tràn đầy sát ý.

"Người nói, là người phản bội ta có phải hay không?"

Mặc Trúc nghe nói liền sợ, cũng không dám lấy tính mạng ra đùa giỡn hoa chiêu. Nàng nhìn sâu vào mắt Hoàng Phủ Yên Yên rung rung nói.

"Phu nhân, người đây là không tin tưởng Mặc Trúc sao? Trước đi Mặc Trúc từng trước mặt phu nhân phát lời thề độc, phu nhân có nhớ sao?"

Hoàng Phủ Yên Yên nhú mi, dĩ nhiên nhớ lại Mặc Trúc từng lập ra lời thề vĩnh viễn trung tâm, nếu giờ nàng phản bội nàng ta thì đã sớm bị quỷ sứ bắt đi rồi.

Mặc Trúc dù gì cũng là người có năng lực, nàng ta cũng không muốn hạ xuống sát chiêu. Nếu đã đảm bảo đương nhiên cũng nên yên tâm đi xuống.

Hoàng Phủ Yên Yên đem tay hạ xuống, quay lưng ngồi xuống tắm phản.

Mặc Trúc cúi đầu khốn khổ hít vào không khí, trong lòng thâm ảo não bản thân vô tình dính vào tai bay vạ gió. Lẽ nào xảy ra chuyện gì?

Mặc Trúc lo lắng, tiến lên nhỏ giọng hỏi.

"Phu nhân, có chuyện gì xảy ra sao?"

Hoàng Phủ Yên Yên nhú mi, cuối cùng vẫn gật gật đầu, nhẹ giọng.

"Ta nghỉ ngơi trong viện có nội gián, mật báo cho Lăng Hựu Thừa ta bỏ độc. Nghỉ ngơi đến người là ta không đúng!"

Mặc Trúc không chấp nhận, dù cũng hơi có bất mãn. Nhưng nghe nói đến trong viện có nội gián vẫn là hoảng sợ, gấp gấp hỏi.

"Nội gián? Là thực? Lẽ nào lại là nha đầu mới tới?"

Mặc Trúc nghĩ đến tiểu cô nương luôn cúi thấp đầu, gió thổi cỏ lay cũng hoảng sợ, vẫn cảm thấy không đúng. Nhưng nếu nàng ta thật là nội gián cũng không khỏi khen nàng ta một tiếng.

Dụng tâm đủ sâu đi!

Hoàng Phủ Yên Yên chọn mì, cũng không cho là đúng, lắc lắc đầu nói.

"Không phải, nàng ta không có gan đó. Hơn nữa, nàng ta chưa bao giờ được trọng dụng, nếu là nhìn lên, ta hẳn đã có thể cảm nhận được. Nàng ta không có linh lực, không phải tu luyện giả. Làm sao có khả năng len lỏi vào lỗ hổng tinh thần ta phóng xuất ra? Có lẽ là ta đa tâm, Thừa lão đầu bên kia cũng là tùy tiện đoán mà trúng!"

Mặc Trúc nghe phân tích cũng cảm thấy đúng lắm, liền đem nghi hoặc gạt bỏ. Song, vẫn là cẩn thận hỏi.

"Phu nhân, tiếp theo nên làm cái gì?"

Hoàng Phủ Yên Yên bí hiểm cười một tiếng, khoát khoát tay.

"Không vội, kẻ kia đã không cho ta tiếp tục đến sân viện của Thừa lão đầu. Cũng không biết là nghi ngờ ta hay đang bảo vệ ta. Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể nhẫn. Giục tốc bất đạt, đạo lý này người hiểu sao?"

Mặc Trúc hướng Hoàng Phủ Yên Yên gật gật đầu, nhanh chóng lui ra ngoài.

Còn một mình, Hoàng Phủ Yên Yên nắn nắn ngón tay, trong lòng thâm nhủ.

Hàn, thiếp sẽ không nhường chàng thất vọng. Thiếp sẽ không để trong phủ này yên bình quá lâu. Chúng ta còn con đường khác để đạt thành mục đích!

Quá tam ba bận, ta không tin Thừa lão đầu có vận khí tốt liên tục tránh thoát ám chiêu!

Hoàng Phủ Yên không hay biết, toàn bộ quá trình nàng ta đều bị theo dõi sát triệt để.

Một thiếu nữ tầm chín hay mười tuổi dựa người trên thân cây tùng cách phòng của Hoàng Phủ Yên Yên không xa, lười biếng dựa vào thân cây đánh một cái ngáp.

Một mặt, thiếu nữ căn lại tinh thần lực dò xét, một mặt lại nhìn chăm chăm, xác định không có gì hay ho nữa mới rời đi.

Thiếu nữ này không ai khác chính là nha đầu mới trong viện, và cũng chẳng phải ai xa lạ, là Nhược Ly đại danh鼎鼎.

Nhược Ly ngắt xuống một cọng cỏ, bấu bấu môi. Muốn nhìn ra sơ hở của hồ lý? Nằm mộng sao? Muốn nhìn ra chỗ ẩn nấp của Tôn Giả giai cấp? Nằm mộng sao?

Thật ngu ngốc! Nhược Ly cười khẩy một tiếng, bỏ đi. Tiếp xúc với nhiều người não phẳng, thật làm tự tôn của nàng tổn thương!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Kỳ Phong Thăng Cấp - Lãng Hựu Thừa Trúng Độc

"Ti ti, đệ đã luyện đến lần thứ mười sáu rồi a! Ti cho đệ nghỉ một chút có được hay không?"

Kỳ Phong vươn lên hai bàn tay mỏi nhừ. Gương mặt méo xẹo nhìn Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đang thoải mái uống trà ở đằng xa.

Tại sao hẳn phải ngồi đây cực cực khổ khổ luyện đan mà người ta lại có thể ngay trước mặt hẳn hưởng thụ cuộc sống hai người đây?

Hắn không cam lòng a!

Hắn cũng muốn uống trà có được hay không?

Lạc Y đón lấy tách trà Lãnh Hàn Thần tự tay rót ra, nhấp vào một ngụm. Nước trà ngọt ngọt thanh thanh trôi vào cổ họng, răng môi đều lưu hương. Quả nhiên là tuyệt phẩm trà đạo!

Ánh mắt xinh đẹp híp lại hưởng thụ khẽ nắc lên một tiếng. Từ đầu đến cuối hoàn toàn không quan tâm đến Kỳ Phong đang đau khổ kháng nghị.

"Ti ti..."

Kỳ Phong thật muốn khóc, thút thít một tiếng. Chỉ là ánh mắt Lạc Y vừa đảo qua, "dịu dàng" liếc một cái, Kỳ Phong liền hoảng sợ lùi về sau mấy bước.

Chính vì hắn hoảng sợ, trong nhất thời đánh mất sự chú ý của tinh thần lực. Đan được trong đan lò gần muốn hình thành, không được không chế liền

biến thành phế thải trong tích tắc.

"A?" Kỳ Phong méo mặt.

"Lại hỏng rồi?"

Lạc Y đứng dậy, phui phui những hạt bụi vốn không hề có trên người, lững thững bước về phía Kỳ Phong.

Kỳ Phong đau khổ gật gật đầu. Hắn đã thất bại lần thứ mười bảy!

Lạc Y liếc mắt nhìn phế thải trong đan lô, khoé môi từ từ cong lên tạo thành một nụ cười như có như không.

Kỳ Phong nhìn thấy Lạc Y cười, trong lòng không những không bớt đi căng thẳng mà tinh thần cảnh giác lại nâng lên mười lần. Khoé môi co giật vài cái lo sợ khẽ kêu lên một tiếng.

"Ti ti?"

Lạc Y đóng lại chiết phiến, mạnh mẽ giáng lên đầu Kỳ Phong một chưởng không chút lưu tình khiến hắn ôm đầu la lên oai oái một tiếng không khác gì lợn bị chọc tiết.

"Giải được Thực Tu đan, đệ không luyện được?"

"Đệ không luyện được!" Kỳ Phong mím môi, thành thực bẩm báo.

Thực ra hắn vốn không cần nói. Chỉ cần nhìn đồng phế thải xếp một tầng lại một tầng xung quanh hắn cũng đủ thuyết minh hắn thất bại. Bất quá là Lạc Y hỏi, hắn không có gan không trả lời đâu.

Lời thú tội thành thực của Kỳ Phong không đủ khơi lên sự đồng cảm trong lòng Lạc Y mà còn đón nhận một cái liếc mắt khinh thường từ phía nàng.

Kỳ Phong xấu hổ đỏ mặt cúi đầu thật thấp. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cực lực biến bản thân thành người vô hình một dạng. Bối rối đến mức hai tay cũng không biết đặt vào đâu.

Lạc Y nhìn bộ dạng quần bách của Kỳ Phong cảm thấy vô cùng thất bại. Nàng bắt lực lắc nhẹ đầu, nâng tay khẽ vung lên, trên bàn đã xuất hiện thêm một phần dược liệu.

Lạc Y đem phế thải trong đan lô của Kỳ Phong xuất ra ngoài. Đem Hoả nguyên tố ngưng tụ lại thả xuống đáy đan lô. Lúc này mới lần lượt bỏ từng loại dược liệu vào đan lô. Đồng thời phóng xuất ra tinh thần lực khổng lồ chế Hoả nguyên tố và kiểm tra tình trạng tan rã của dược liệu.

Hàng loạt những động tác như nước chảy mây trôi được Lạc Y thực hiện vô cùng thuần thục. Trên gương mặt tuyệt sắc bình thản, không hề lộ ra một tia gấp gáp.

Kỳ Phong đứng bên cạnh trở mắt nhìn. Hắn vẫn không hiểu Lạc Y muốn làm gì. Hắn đã nhìn qua nàng luyện đan quá chục lần. Chỉ là nhìn người khác luyện đan được, bản thân liền có thể trở thành Luyện Dược sư sao?

Đĩ nhiên không thể nha!

Thời gian ước chừng đã qua một khắc. Lúc này, trong đan lô đã bắt đầu toả ra mùi thuốc thoang thoảng nhân nhát.

Kỳ Phong thật sự muốn tròn mắt. Hắn luyện đan ít nhất cũng phải quá hai canh giờ thì dược liệu mới có thể bắt đầu tan rã. Vì lí gì đến tay ti ti liền chỉ quá một khắc?

Yêu nghiệt a!

Kỳ Phong không khỏi so sánh tốc độ hai người với nhau, trong lòng triệt để tổn thương.

Người so với người thật sự quá bất công mà!

Lạc Y không để ý về mặt bị đá kích nghiêm trọng của Kỳ Phong. Nàng bình tĩnh đem đan dược đã hoàn thành trong đan lô bỏ vào bình ngọc, đưa qua cho hắn, hỏi.

"Nhìn thấy được sao?"

Kỳ Phong tiếp nhận bình sứ, ghé mắt nhìn mười viên đan dược màu vàng kim bên trong, chân mày từ từ nhuội lại.

Hắn biết đây là giải dược của Thực Tu đan. Phẩm chất dĩ nhiên là cực phẩm, có thể giải trừ tận gốc độc Thực Tu. Bất quá, nàng hỏi hắn nhìn thấy gì rồi cuộc là nhìn thấy gì nha?

"Ti ti?" Ta không hiểu!

Kỳ Phong quả thật có loại xúc động muốn nói như vậy. Chỉ là cuối cùng hắn vẫn mím môi, nuốt vào những lời đã muốn lên tới cổ họng.

Hắn ngốc thật, nhưng đánh chết hắn cũng không thừa nhận đâu!

Lạc Y nhìn đệ đệ nhà mình trương ra bộ mặt ngốc trệ thật muốn gõ đầu hắn thêm một cái.

Hắn thật sự là đệ đệ của nàng sao? Sao nàng có thể có một đệ đệ kém thông minh như vậy? Lẽ nào nàng đánh hắn nhiều quá nên hoá ngốc luôn rồi!

Lạc Y nghi hoặc, cuối cùng vẫn kiềm nén gõ đầu Kỳ Phong xuống. Sau đó lại sợ bản thân nhất thời xúc động liền đem chiết phiến đưa cho Lãnh Hàn Thần đứng gần đó.

Vì tiền đồ đệ đệ nhà mình, nàng nhẫn!

"Phong nhi, đệ luyện đan bình tâm sao?"

Lạc Y đan hay tay vào nhau, khoanh lại trước ngực, ngẩng đầu nhìn Kỳ Phong.

Câu hỏi của nàng khiến hắn ngẩn ra một chút, lại giống như ngộ ra cái gì, trong đôi mắt to tròn loé ra một tia ánh sáng rực rỡ.

"Tỉ tỉ, ý của tỉ là đệ quá mức gấp gáp?" Vì quá gấp gáp nên trụ cột không sâu, không tài nào công phá được bình cảnh?

Lạc Y mỉm cười, hết sức hài lòng với việc Kỳ Phong ngộ ra chân lí. Nàng cũng không tiếp tục nói thêm vào, tin tưởng lần này hắn có thể làm tốt.

Lạc Y vỗ vỗ vai Kỳ Phong, cho hắn thêm động lực rồi tiến về phía Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần rót cho Lạc Y một tách trà, thái độ hết sức nghiêm cẩn. Hắn chờ nàng nâng trà lên phẩm vị mới lặng lẽ xuất ra khăn tay giúp nàng lau sạch bàn tay.

Kỳ Phong ở bên kia không chút nào ý thức được bản thân bị Lãnh Hàn Thần coi rẻ. Hắn nhắm mắt, từ từ đem tâm tình bình ổn lại. Khi mở hai mắt ra, sâu trong đáy mắt chỉ còn lại thần nhiên.

Kỳ Phong đem một phần dược liệu khác lấy ra, đặt trên bàn. Tay hơi vung lên, một đoàn hoa diễm đỏ rực đã xuất hiện trên tay hắn.

Hoà diễm này sau khi được Lạc Y thu phục đã trở nên hết sức nhu thuận. Không còn có ý đối kháng với hắn nữa. Ngược lại, chỉ cần tâm thức hắn động, hoà diễm liền theo đó thay đổi. Nhờ vậy khi luyện đan, hắn vẫn là tiết kiệm được không ít tinh thần lực.

Hoà diễm nhu hoà đã đặt ở đáy đan lò. Kỳ Phong đem dược liệu một thứ lại một thứ bỏ vào. Lúc này lại nhắm mắt lại, không chút gấp gáp đem tinh thần lực kiểm tra tình trạng dược liệu, và độ nóng hoà diễm.

Từng khắc, từng khắc lặng lặng trôi qua. Ước chừng khoảng hai canh giờ sau, hương thơm nồng đậm từ trong đan lò bắt đầu xuất ra, quanh quẩn trong không gian.

Lạc Y híp mắt nhấp một ngụm trà, hít vào hương dược liệu, tinh tế cảm nhận.

Ừm, hương vị không sai! Quả nhiên rất có tư chất!

Lãnh Hàn Thần cũng chuyển ánh mắt nhìn Kỳ Phong, đôi thủy mâu từ sắc hơi loé ra ánh sáng, khoé môi từ từ câu lên, lay nhẹ tay Lạc Y.

"Y nhi, nàng xem, hắn muốn thăng cấp!"

Hừm?

Lạc Y kinh nghi mở to hai mắt. Thật đúng là nhìn thấy cả người Kỳ Phong bị một luồng sáng bao quanh. Đó chính là hào quang thăng cấp.

"Luyện Đan cũng có thể thăng cấp sao?"

Lạc Y nghi hoặc hỏi Lãnh Hàn Thần. Vì lí gì nàng luyện đan chỉ có thể tăng tinh thần lực nha?

Lãnh Hàn Thần sùng nịnh điểm điểm cái mũi nhỏ của thiên hạ trước mặt, dịu dàng giải thích.

"Luyện đan không thể thăng cấp. Nhưng hắn bỏ qua được chấp nhất, lại vừa vận gặp được kì ngộ, thăng cấp hay không cũng là chuyện sớm muộn!"

Lạc Y nghe vậy liền gật gật đầu, không tiếp tục thắc mắc mà quay sang chăm chú nhìn Kỳ Phong.

Oanh!

Không gian nổ oanh một tiếng. Kỳ Phong tấn cấp Thống Linh sơ kì trung giai. Bởi lẽ vô tình ngộ đạo, hắn trực tiếp vượt qua một giai so với thăng cấp

nguyên thủy.

Đan dược trong đan lô cũng vừa lúc hoàn thành.

Chỉ là, Kỳ Phong còn chưa kịp vui mừng thì Nhựt Ly đã chạy đến, giọng nói vô cùng hoảng hốt.

"Tỉ tỉ, không xong, Lăng gia gia trúng độc!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Giải Độc - Lạc Y Thay Đổi

"Tỉ tỉ, không xong, Lăng gia gia trúng độc!"

Chết tiệt thật!

Lạc Y vừa nghe nói mặt mày liền tái. Nàng đã cẩn thận canh chừng đến như vậy vẫn có thể nhường người chui vào chỗ trống.

Mọi chuyện rốt cuộc là sai ở điểm nào đâu!

Lãnh Hàn Thần nhú hai hàng chân mày, khoé môi hơi mím lại. Hắn đối với việc này không có tâm để ý. Nhưng là nương tử nhà hắn quan tâm, hắn cũng chỉ có thể uỷ khuất phụ xướng phụ tùy.

Nương tử, nàng xem, nàng nên thế nào báo đáp vi phu a?

Lạc Y lúc này gấp muốn dặm chân, vội vã lách mình thoát khỏi không gian. Cũng không có phương tiện để tâm trong đầu Lãnh Hàn Thần đang suy nghĩ cái gì. Nếu để nàng biết điều hắn đang suy nghĩ, liệu nàng có nên liếc mắt, mắng hắn vô si không đây?

Lạc Y, Lãnh Hàn Thần còn có Kỳ Phong ra khỏi không gian liền trực tiếp hướng Thừa viện mà đi. Đến nơi, Lăng Ngao và Ngạn Hữu sớm đã có mặt. Nhưng bọn hắn đến cùng cũng không phải Luyện Dược sư, trừ gấp gấp ra cũng chỉ có thể lo lắng không yên.

"Y tỉ đến, Y tỉ..."

Ngạn Hữu vừa thấy Lạc Y xuất hiện liền gọi to một tiếng. Mạnh mẽ đem Lăng Ngao đang hoảng loạn đánh tỉnh.

"Lão đại, người cứu gia gia, cứu..."

Lăng Ngao giống như nắm tới phao cứu sinh, mừng muốn rót nước mắt.

Lạc Y không có thời gian để ý đến Lăng Ngao. Chỉ vung tay ý bảo hắn yên tâm, ngay lập tức tiến vào phòng trong.

Lăng Hựu Thừa được Lăng Ngao đỡ lên giường. Giương mặt ông lúc này trắng bệch, môi đổi thành màu tím, dấu hiệu rõ ràng của trúng độc nặng.

Nàng không chút chần chờ xuất ra một viên Giải Độc đan cấp bảy. Mắt không hề nhú lấy một lần, vẻ mặt trầm trọng đặt tay lên tay Lăng Hựu Thừa, lẳng lẽ đem Hồi Phục chi lực theo đường kinh mạch chủ, tách ra một trăm lẻ tám đường kinh mạch, ngăn lại một phần độc dược không bị Giải Độc đan trung hoà tiến về phía tâm mạch.

Độc dược cùng Hồi Phục chi lực giằng co nhau, lần lượt tiêu trừ lẫn nhau.

Lăng Ngao, Kỳ Phong, Ngạn Hữu bước vào phòng trong, nhu nhu thuận thuận đứng nép một bên. Mặc dù trong lòng bọn họ vô cùng lo lắng, nhưng vẫn không dám tạo ra bất kì tiếng động nào, sợ hãi sẽ làm phân đi lực chú ý của Lạc Y.

Lăng Ngao lo lắng nhìn Lăng Hựu Thừa, đôi mắt trong sáng thường ngày vẫn lên tơ máu huyết tinh kinh người. Hai bàn tay nắm thật chặt, để lộ những khớp xương được ép chặt vào người nhưng vẫn không ngừng run rẩy.

Hắn lúc này thật muốn chạy đến viện của Hoàng Phủ Yên Yên, đem độc phụ đó đánh một trận, dù ngọc đá cùng vỡ vẫn muốn tranh phong. Chỉ là, hắn không dám đi, hắn sợ hắn đi gia gia sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy hắn càng không tha thứ cho chính mình.

Không phải là Lăng Ngao không có niềm tin vào Lạc Y. Nhưng hắn bây giờ chỉ còn một thân nhân chân chính quan tâm đến hắn. Chuyện này xảy ra làm lòng hắn vô pháp thừa nhận.

Khác với mọi người trong phòng, Lãnh Hàn Thần là bình thản nhất. Hắn không quá để ý đến Lăng Hựu Thừa, hắn chỉ biết Lạc Y nhất định sẽ thành

công. Hắn chỉ cần luôn đứng đằng sau, một mực bảo hộ nàng, làm hậu thuẫn cho nàng. Như thế liền đủ!

Thời gian chậm chậm trôi qua, trên trán Lạc Y bắt đầu đổ ra từng giọt mồ hôi tinh mịn. Độc được Hoàng Phủ Yên Yên hạ đúng là đủ ngoan. Độc được bá đạo này, nếu hôm nay không có nàng, Lăng Hựu Thừa thật là sẽ chết không thể nghi ngờ.

Ước chừng khoảng hơn một canh giờ sau, Lạc Y thu tay về, lấy thêm một viên đan dược Bồ Thân đan cho Lăng Hựu Thừa nuốt vào. Lúc này mới chậm rãi đứng lên, rời khỏi giường.

Lãnh Hàn Thần cau mày thật chặt, rất nhanh nhận ra tình huống có điểm không đúng. Hắn vội vàng tiến lên, đem thân thể lung lay sắp đổ của Lạc Y ôm lấy, trong lòng không những đau còn có không hài lòng.

Lăng Ngao, Kỳ Phong, Ngạn Hữu còn chưa kịp thở phào một tiếng đã bị tình trạng của Lạc Y cấp cho một cái dọa run lên từng đợt.

Lăng Ngao vội vã gọi tổng quản Thừa viện - Phạm Trí, lập tức thu xếp một gian sương phòng cho Lạc Y vào nghỉ tạm.

Hắn thực lo lắng cho Lạc Y, cũng muốn đi xem nàng. Chỉ là gia gia nằm trên giường kia còn cần hắn chăm sóc. Thật không thể phân thân ra được.

Lăng Ngao giờ phút này thật rối rắm.

Lãnh Hàn Thần nhìn thiên hạ gục đầu vào ngực hắn ngủ say. Giương mắt khi ngủ dịu dàng, đáng yêu như một thiên sứ nhỏ khiến ánh mắt bình thường thanh lãnh của hắn phá lệ tràn đầy yêu thương.

Lãnh Hàn Thần cũng không phải không hiểu đạo lý, khoát tay với Lăng Ngao ý bảo hắn ta không cần phải lo lắng. Còn bản thân trực tiếp ôm ngang thiên hạ lên, đi theo Phạm Trí ra khỏi căn phòng, liền ngay cả Kỳ Phong, Ngạn Hữu muốn đi theo cũng bị hắn lạnh lùng, trừng mắt dập đi ý tưởng.

Đùa! Hắn muốn ở bên nương tử nhà mình hưởng thụ cuộc sống hai người, còn muốn nhường hai bóng đèn đi theo làm Trình Giảo Kim sao?

Không có cửa đâu, cửa sổ cũng đóng!

Lạc Y mê man hoàn toàn không biết những chuyện đang xảy ra. Nàng ngủ thật rất bình yên.

Trong giấc mơ, nàng mơ đến một nơi tối đen như mực. Dường như là một đường hầm dẫn đến mặt thất thần bí. Trong mặt thất đặt một băng phiến vĩnh cửu thật lớn, bên trong còn có người nằm, là một nam tử, hắn cũng ngủ rất bình yên.

Nam tử này Lạc Y dám khẳng định nàng chưa bao giờ gặp qua. Nhưng vừa nhìn thấy hắn đã có vẻ rất quen thuộc, rất thân thiết.

Nam tử này không phải người thường.

Khí chất của hắn nàng không thể làm được. Chỉ có người chảy trong người dòng máu của Thần thuần túy nhất mới có thể gây cho nàng cảm giác này.

Nam tử này có một năng lực cường đại vô cùng. Cường đại đến mức dù hắn đang ngủ say, uy áp vẫn một mực phóng xuất ra bên ngoài đè ép mọi thứ.

Uy áp trong không khí nén lại, ngưng tụ thành một mũi tên hướng về phía Lạc Y công kích tới.

Mũi tên đi rất chậm, nhưng nàng lại như cũ không tài nào chán nổi. Đành để tùy ý uy áp xâm nhập vào thân thể mình, lan đi tứ chi bách bài.

Uy áp không tạo thành thương tổn đến Lạc Y. Mà thậm chí, nàng cảm nhận uy áp biến thành một loại năng lượng cường hoá thân thể nàng. Nó còn khiến cho Hồi Phục chi lực bị dùng hết trong cơ thể nàng trong nháy mắt tràn đầy, xao động vô cùng mãnh liệt.

Hồi Phục chi lực muốn thăng cấp!

Oanh!

"Y nhi, Y nhi! Nàng thế nào?"

Lạc Y bị tiếng gọi ôn nhu trầm trầm của Lãnh Hàn Thần lay tỉnh. Nàng nhẹ nhàng hé mở hai mắt, mơ màng nhìn Lãnh Hàn Thần chớp mắt vài cái.

Lãnh Hàn Thần nhìn thấy Lạc Y mở mắt, trên mặt tràn đầy ý cười đem nàng ôm thật chặt. Khoé môi mỏng gọi cảm ghé sát vào tai nàng, phả ra từng đợt khí nóng khiến nàng run run.

Lạc Y bị Lãnh Hàn Thần ép lại rất mất tự nhiên. Vốn định nâng tay đem đầu hắn đẩy ra xa. Chỉ là nàng còn chưa kịp làm đã nghe Lãnh Hàn Thần nhẹ giọng nói bên tai.

"Y nhi, nàng lại thay đổi!"

"Hả?" Lạc Y ngơ ngác.

Lãnh Hàn Thần cười khê, đem nằng đẩy ra một chút. Bàn tay to áp lên mặt nằng, ngón tay tùy ý khinh bạc, đem ngũ quan nằng miêu tả lại, than thở một tiếng.

"Nằng lại xinh đẹp hơn một chút!"

"A? Xinh đẹp hơn?"

Lạc Y chọn mi, nhắm mắt lại nhìn sâu vào mắt Lãnh Hàn Thần, từ trong đó nhìn ra ngũ quan mơ hồ của nằng quả nhiên có chút thay đổi.

Ừm, trưởng thành hơn một chút! Nhưng là, vẫn chưa đủ a!

Lãnh Hàn Thần gật gù đầu, cũng không tiếp lời. Trong lòng hắn lúc này không biết là tư vị gì.

Nằng dường như bắt đầu nhớ lại điều gì đó! Không biết là họa hay phúc đây?

Là phúc thì tốt, nhưng là họa thì tuyệt đối không được xuất hiện!

Lạc Y không hề hay biết Lãnh Hàn Thần ưu phiền vì nằng. Mà nằng cũng không vui vẻ được bao lâu, nằng còn phải trù tính kế hoạch, đáp trả Hoàng Phủ Yên Yên... Thật là tốt!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Lễ Trưởng Thành Phong Ba

"Lão đại, người vừa rồi không có chuyện gì chứ?"

Lăng Ngạo đứng bên giường, ánh mắt quan tâm nhìn chăm chăm Lạc Y. Lại ngốc lằng gãi gãi đầu. Về mặt muốn có bao nhiêu rồi rầm liên có bấy nhiêu rồi rầm.

Lạc Y tiếp lấy tách trà Lãnh Hàn Thần rót gium nằng, mơ hồ liếc nhìn Lăng Ngạo một cái, không mặn không nhạt trả lời.

"Không chết được!"

"Ách?"

Lăng Ngạo quần bách trần trời nhìn Lạc Y. Hắn biết nằng không giận hắn nhưng hắn vẫn cảm thấy có lỗi có được không? Hắn là vạn sự bất đắc dĩ a!

Về mặt ngốc lằng của Lăng Ngạo khiến hai đứa trẻ Kỳ Phong và Ngạn Hữu phải nén cười đến mức hai đầu vai đều run rẩy.

Ngạo ca cũng không phải quá mức thiên chân đi! Y ti mới không nhỏ mọn như vậy đâu! Ngạn Hữu bĩu môi nghĩ thầm.

Kỳ Phong so với Lăng Ngạo, Ngạn Hữu cũng không có gì đáng nói. Hắn chỉ là nhìn chăm chăm vào gương mặt Lạc Y, hết nhìn nằng lại nhìn Lãnh Hàn Thần. Trong lòng thật muốn ôm ti ti cọt cọt vài cái, nhưng lại nghĩ đến Thần ca mặt than, yêu vợ như mạng ở đây vẫn là ngậm ngùi từ bỏ kế hoạch.

Bất quá, không cho hắn ôm, hắn ngắm cũng được!

Không biết vì sao, Kỳ Phong có cảm giác hắn gặp ảo giác. Hắn cảm thấy ti ti đẹp hơn trước, khí chất trên người càng thêm thoát tục tựa thiên tiên nha.

Này... Chắc hắn thật nhìn lầm đi! Làm gì có người nào thay đổi nhanh như vậy a! Hắn là hắn lo lắng đến choáng váng đầu rồi!

Kỳ Phong ngốc nghếch tự phủ định suy nghĩ của mình mà không hay biết, trong phòng ai cũng có nghi hoặc như vậy.

Sự thật là, ti ti yêu nghiệt của hắn đã thay đổi a!

Lạc Y đảo mắt vòng quanh mọi người trong phòng một lần. Rất có tự chủ bỏ qua nghi hoặc trong đáy mắt bọn họ. Nằng cũng không có nghĩa vụ phải đi giải thích những thay đổi kì dị này đi!

Tương lai, nằng hắn còn muốn thay đổi nhiều hơn, lẽ nào lần nào cũng đi giải thích vậy sao? Nằng mới không nhiều thời gian như vậy!

Vẫn là thôi đi!

Lạc Y trầm đĩnh tiết thiết nhận định. Chính vì vậy, việc nàng thay đổi trong mắt mọi người rất nhanh trở thành một hồi ảo giác.

"Đã biết vì sao Lăng gia gia trúng độc chưa?"

Lạc Y nhìn Lăng Ngạo, trầm giọng hỏi. Nàng tin với năng lực của Lăng Ngạo, việc lớn như vậy muốn giấu cũng không được.

Lăng Ngạo vừa nghe nhắc đến chuyện của Lăng Hựu Thừa, sắc mặt liền nhanh chóng trầm xuống, khiến không khí xung quanh cũng bị lây nhiễm một tầng hàn khí nhân nhạ. Hắn hạ giọng trả lời.

"Là bị hạ độc vào bữa ăn chiều, phòng bếp của gia gia bị người ta mua chuộc. Khi ta đến nơi, một trù nương đã cắn độc tự vẫn. Xem ra đã nhận được không ít ưu việt đâu!"

Lăng Ngạo cắn răng nói ra. Người ta ở đây không cần nói cũng biết là Hoàng Phủ Yên Yên đứng sau giật dây. Cánh tay đúng thật là dài!

Lãnh Hàn Thần đối với việc này lần này bắt đầu có chú ý nhất định. Ánh mắt cũng theo đó tối lại. Nếu không phải Hoàng Phủ Yên Yên hạ độc Lăng Hựu Thừa thì nương tử nhà hắn làm sao lại bị kiệt sức ngắt xiu như vậy. Thù này hắn ghi lại đây rồi!

Kỳ Phong và Ngạn Hữu vừa nghe chân tướng cũng thật tức giận. Chưa kể đến việc bọn hắn cũng quý Lăng gia gia, chỉ nghĩ đến việc Hoàng Phủ Yên Yên hạ độc là gián tiếp khiến Lạc Y ngắt xiu đã đủ bọn hắn muốn giết nàng ta rồi.

Kỳ Phong hào hùng, vỗ bàn một cái, nói.

"Không phải nàng ta đã bị Thực Tu đan ăn đi một phần lực lượng sao? Bây giờ chỉ cần một người trong chúng ta cũng đủ tiễn nàng ta đi!"

Ngạn Hữu gật gật đầu, rất hài lòng với cách thức xử lý của Kỳ Phong. Lăng Ngạo âm trầm mặt, không nói một câu, xem như là ngầm đồng ý.

Chỉ là, bọn hắn còn chưa kịp làm gì, đã bị Lạc Y vung tay, liếc mắt một cái ngăn lại.

"Gấp gáp cái gì? Các ngươi biết độc nàng ta hạ xuống là loại độc gì sao?"

"A?"

Nhóm người Lăng Ngạo, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu nhìn lẫn nhau. Tuy bọn hắn vẫn không hiểu Lạc Y nhắc tới độc được đề làm gì. Nhưng vẫn rất thống nhất hỏi.

"Là loại độc gì đâu?"

Lãnh Hàn Thần nhìn những người này một cái, liền biết bọn hắn không hiểu. Hắn vừa nắm lấy tay Lạc Y, ngăn cản nàng đừng nói, vẫn là nên tiếp tục dưỡng sức.

Lạc Y đối với Lãnh Hàn Thần một mực cung chiều bảo bọc nàng vẫn vô cùng mâu thuẫn. Vừa hạnh phúc, lại vừa có chút bi phẫn, không biết làm sao. Thiên a, nàng là kẻ yếu đuối đựng một chút liền ngắt xiu hay sao?

Aiz, vẫn là nên nghe lời hắn đi, tiểu cầu này cái gì cũng rất tốt, chỉ có điều hết sức buồn bực a!

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y ngoan ngoãn dựa đầu vào ngực mình, cảm thấy hết sức vừa lòng. Lúc này, mới ngẩng đầu nói với nhóm Lăng Ngạo.

"Loại độc Hoàng Phủ Yên Yên nơi đó hạ xuống là hỗn hợp từ năm loại mầm móng cực độc gồm rắn, rết, bọ cạp, nhện và một chất dịch của loài hoa ăn thịt người. Loại độc này vô cùng bá đạo, ăn mòn sinh mệnh lực của con người. Người nào trúng độc nếu trong vòng một canh giờ không đạt đến thuốc giải sẽ chết. Mà nếu như có thuốc giải cũng biến thành phế nhân!"

Lăng Ngạo, Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu kinh sợ hô lên một tiếng. Loại độc kinh khủng như vậy Hoàng Phủ Yên Yên cũng dám hạ, nàng ta còn là con người hay không?

Lăng Ngạo cắn chặt răng, hai mắt đã toé ra lửa nóng, hắn giờ chỉ muốn giết đi Hoàng Phủ Yên Yên. Không, phải là khiến nàng ta sống không bằng chết. Hắn thật không dám tưởng tượng, nếu hôm nay không có lão đại tọa trấn, gia gia hắn là phải chết không thể nghi ngờ.

Độc phụ!

Lăng Ngạo hít vào thở ra vài lần, đè nén cơn giận đang không ngừng công phá. Hắn đứng nghiêm, cúi đầu xuống nói với Lạc Y, thái độ hết sức kiên định.

"Lão đại, hôm nay ta lại nợ ngươi, ta sau này mãi mãi đi theo ngươi, ngươi cũng đừng ghét bỏ ta!"

Lạc Y nằm trong ngực Lãnh Hàn Thần lộ đầu ra, gật gật đầu xem như cho Lăng Ngạo một lời đảm bảo. Bất quá hắn lo lắng thừa, nàng sớm đã xem hắn là bằng hữu của nàng, nếu không nàng cũng không phí nhiều tâm sức bồi dưỡng hắn như vậy.

Có điều, nàng vẫn còn chưa nói với hắn, Hồi Phục chi lực của nàng, trong lúc chữa trị cho Lăng Hựu Thừa đã vô tình hấp thu mầm móng độc được kia.

Bây giờ lực lượng của nàng vừa có thể cứu người, vừa có thể hại người. Chỉ là, nàng chưa biết cách khống chế năng lượng này thôi, xem ra vẫn còn cần thời gian nghiên cứu thêm.

Kỳ Phong, Ngạn Hữu nghe Lăng Ngạo nói cảm thấy rất phấn khởi. Nhưng ngay sau đó bọn hắn lại nghệt mặt ra, ngốc nghếch hỏi.

"tí tí, độc dược này thì liên quan gì đến việc xử lí Hoàng Phủ Yên Yên nha?"

Nghe xong, trên trán Lạc Y trực tiếp chảy xuống ba vạch hắc tuyến. Nàng thật sự có hai đệ đệ ngốc như vậy? Đủ mất mặt a!

"Các ngươi cũng không nghĩ xem, năng lực của Hoàng Phủ Yên Yên làm sao thu được năm loại mầm móng độc đó. Hắn là có ngoại ứng đi. Việc này thay vì nhờ bỏ nàng ta, chẳng bằng đem gốc rễ nhổ hết, không tốt hơn sao?"

"Nhưng là lão đại, chúng ta đều sắp đi, lỡ như chúng ta rời đi bọn họ mới hạ độc thủ thì như thế nào?"

Lăng Ngạo hiểu ra nhưng cũng không khỏi lo lắng. Kỳ Phong và Ngạn Hữu cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

"Ngươi không cần lo. Mưu đồ của nàng ta không phải nhắm vào gia gia ngươi và quyền lực Tô Uyển Sơn Trang sao? Ngươi nghĩ, nếu ngươi qua lễ trưởng thành, Lăng gia gia nhất định khiến cho ngươi trở thành Thiếu trang chủ. Cơ hội cuối cùng của nàng ta vẫn là Lễ trưởng thành đi!"

Lạc Y từ tốn phân tích. Nghĩ đến Lễ trưởng thành phong ba sắp tới không khỏi nở nụ cười bí hiểm. Nàng nhất định phải đem cái nhọt đau này gạt bỏ.

Lăng Ngạo, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu nhìn nhau, sau đó liền gật gù đầu. Vấn đề này... Không sai!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Chui Đầu Vào Rọ.

"Các ngươi mau mau sắp xếp a! Hôm nay là ngày tôn tử bảo bối trưởng thành, các ngươi dám gây chuyện thị phi liền không nể nang các ngươi!"

Lăng Hựu Thừa sau khi trúng độc tỉnh dậy, không biết vì sao, tinh thần so với trước đây càng muốn thêm vài phần phấn chấn. Tí như bây giờ, ông đang tập trung mười phần sức sống sắp xếp cho tiệc trưởng thành của Lăng Ngạo.

Lão ngoan đồng đứng chống nạnh, một tay phe phẩy chiết phiến, một tay thì hết chỉ đông lại chỉ tây, ra hiệu cho những nam đinh làm việc không một phút ngơi nghỉ. Khoé miệng thổi thổi bộ râu trắng bay bay, lâu lâu lại quát lên vài tiếng. Tình huống đúng là nhộn nhịp.

So với Lăng Hựu Thừa hưng phấn, hứng chí thì lúc này có một nhóm người đứng đằng xa, mỗi người mang theo một tâm trạng, không biết là đang vui hay đang buồn.

Lăng Bá Khiêm đan hai bàn tay vào nhau, khoanh lại trước ngực. Đôi mắt sâu lắng nhìn quang cảnh nhộn nhịp phía trước, không biết suy nghĩ đến điều gì lại thâm trầm xuống, che giấu không được tiếng thở dài.

Hoàng Phủ Yên Yên lại tiếp tục trang thành dáng vẻ nhu nhược, an tĩnh đứng đằng sau Lăng Bá Khiêm. Ánh mắt nàng ta chẳng biết vô tình hay cố ý chạm vào hình ảnh Lăng Hựu Thừa tràn đầy sức sống lại trở nên vô cùng âm độc. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt khăn tay, khiến chiếc khăn tay thêu hoa mẫu đơn ngậm sương mai đã sớm nhàu nát, cơ hồ còn bị xé rách đến nơi.

Bất quá, chỉ trong chốc lát, ánh mắt Hoàng Phủ Yên Yên lại lần nữa thay đổi, vẫn nhu thuận dịu dàng như thường ngày. Chỉ là, khoé môi mỏng mềm mại nhẹ nhàng nhếch lên, mỉa cảnh này không khiến người ta dễ chịu, ngược lại còn phảng phất một hồi âm mưu.

Lăng Bá Khiêm, Hoàng Phủ Yên Yên đã vậy, nhưng khó chịu nhất hẳn là Lăng Chính Thành. Hắn một mực nghe lời mẫu thân, không đến tìm Lăng Ngạo phiền toái. Chỉ là, hẳn chờ đợi được cái gì? Rõ ràng là chờ đến ngày Lăng Ngạo đáng chết đó làm lễ trưởng thành. Chiều theo tính cách của lão gia gia kia, chỉ sợ trong nay mai, tên tiểu tử đáng chết kia liền được lên làm Thiếu trang chủ, không bao lâu liền hất cẳng phụ thân đi.

Hắn không cam lòng!

Lăng Chính Thành hẳn thật không cam lòng!

Mưu tính lâu như vậy, lẽ nào lại để thua trong phút chốc như vậy sao?

Lăng Chính Thành nắm chặt tay, khớp xương trắng bệch hiện ra vô cùng rõ ràng. Ánh mắt âm độc nhìn Lăng Ngạo và nhóm bằng hữu ở phía xa, khoé môi nhẹ câu lên một đường cong nhàn nhạt.

Ta sẽ chờ! Chờ xem ngươi đắc ý được bao lâu! Ngươi... Cũng không sống quá được hôm nay!

Lăng Ngạo hơi ngẩng đầu, cùng với ánh mắt của Lăng Chính Thành đối đầu trên không trung, không một chút lùi bước. Hắn cười khẩy một tiếng, quay đầu không tiếp tục nhìn Lăng Chính Thành khiến ánh mắt hắn ta càng toé lửa, gần như chạm đến mức bùng nổ.

Lăng Ngạo đối với Lăng Chính Thành nổi giận đến mức gương mặt vặn vẹo cũng không để tâm. Hắn chỉ cười nhợt nhạt một tiếng, khinh thường trong đáy mắt không chút nào che giấu.

Giận lên đi! Như vậy rất tốt a! Ngươi càng tức giận, ngươi càng dễ hành động sai lầm! Ngươi... Vẫn là tiếp tục giận đi thôi!

"Ngạo ca, ngươi rất không lương thiện!"

Ngạn Hữu đứng một bên hết nhìn Lăng Chính Thành lại nhìn Lăng Ngạo, không mặn không nhạt đánh giá một câu.

Kỳ Phong cười gượng ha ha vài tiếng, vẫn là rất phối hợp gật gật đầu. Giống như cảm thấy hiệu ứng không đủ, còn vỗ vỗ vai Ngạn Hữu, đôi mắt mị lên, loạn đảo vài cái. Ý bảo, ngươi a! Người bên cạnh ti ti có thể lương thiện sao? Có sao?

Dĩ nhiên là không a!

Lăng Ngạo liếc mắt nhìn Kỳ Phong và Ngạn Hữu. Hắn trực tiếp khinh thường trên cột lướt qua trong đôi mắt hai đứa nhỏ. Trong lòng lại thầm nhủ vài tiếng, đồng ngôn vô kỷ, rồi quay lưng đi về phía Lạc Y và Lãnh Hàn Thần.

"Lão đại, hôm nay, sẽ xảy ra thật sao?"

Lăng Ngạo xoắn xít hai bàn tay vào nhau. Vẫn là lo lắng mọi chuyện xảy ra sẽ không đi theo quỹ đạo dự toán. Như vậy, rất không hay nha!

Lạc Y đối với việc Lăng Ngạo không có chủ kiến khinh thường hừ một cái, liếc mắt nhìn hắn, không nghe ra vui giận mấp máy môi, nói nhỏ.

"Nếu hôm nay không xảy ra, thì Hoàng Phủ Yên Yên thật là đủ không có đầu óc. Ngươi nói, nàng ta là kiểu người không có nếp nhăn trên vỏ não hay sao?"

Lăng Ngạo vò vò mái tóc cười gượng gạo vài tiếng. Hoàng Phủ Yên Yên đương nhiên có đầu óc. Không, phải nói là vô cùng có đầu óc! Hắn là lão đại phán đoán không sai đâu!

Lạc Y thờ dãi một tiếng. Trong lòng nghĩ muốn vỗ vỗ vai Lăng Ngạo an ủi tâm hồn tổn thương của hắn một chút. Bất quá, ánh mắt liếc nhìn người đang ôm chặt eo nhỏ, ép bản thân ngồi trên đùi hắn nói chuyện hai người thì thấy vẫn là thôi đi.

Lạc Y không dấu vết rút tay ngược trở về, lại rất tự nhiên vòng lên cổ Lãnh Hàn Thần, dụi đầu vài cổ hắn tạo nên hình tượng tiểu nữ nhân làm nũng. Hình ảnh này quả thật khiến nhiều người nhức mắt.

Vừa rồi, lúc Lạc Y vươn tay định vỗ vai Lăng Ngạo, ánh mắt Lãnh Hàn Thần đã vô ý thức nhú lại, đen tối một mảnh. Bất quá, khi nàng vòng tay lên cổ hắn, lại dụi dụi lên người hắn khiến nai con trong lòng Lãnh Hàn Thần không ngừng chạy loạn. Đôi thủy mâu từ sắc híp lại, loé ra tia sáng thoả mãn, hài lòng vuốt vuốt lưng của Lạc Y, mượn cơ hội ăn đậu hủ miễn phí.

Lạc Y trong lòng Lãnh Hàn Thần cũng không bài xích, nàng sớm đã bị Lãnh Hàn Thần nặt dày dạy hồng rồi. Thậm chí, nàng xem đó là một việc hết sức kinh thiên địa nghĩa.

Lăng Ngạo nhìn hai người không coi ai ra gì, trước mặt toàn dân thiên hạ làm những việc trẻ con không nên thấy mà cảm thấy mắc nghẹn. Hắn bất lực quay đầu đi, lại thấy được vẻ mặt xem kịch vui của hai đứa trẻ, không chút suy nghĩ liền tiến lên, tóm cổ hai đứa trẻ rời đi.

Lăng Ngạo cùng với Kỳ Phong bị lôi đi cảm thấy rất bất mãn, không ngừng liếc mắt nhìn Lăng Ngạo giống như muốn đâm trên mặt hắn vài cái lỗ. Trong lòng còn thầm mắng.

Ngạo ca, ngươi quả thật không có tiền đồ! Người ta mới chỉ ôm ôm, vẫn còn chưa đến mức trẻ con không nên nhìn đâu!

Chập tối - Lăng phủ.

Hôm nay, sau lễ tế thần, các lão thủ tịch tại Tô Uyển Sơn Trang chính thức ghi tên tuổi của Lăng Ngạo vào sổ nhân khẩu trong trang. Đây cũng là một trong những nghi thức quan trọng nhất, quyết định một đứa trẻ trưởng thành.

Lúc này, rất nhiều người lại tập hợp tại Lăng Phủ. Đây đều là những người có danh vọng trong Tô Uyển Sơn Trang, đến là dựa theo lời mời của Lăng Hựu Thừa.

Những người này, trước khi đến đây cũng thăm hiểu với nhau. Hôm nay, Tiền trang chủ hắn là muốn công báo một chuyện rất quan trọng đi, chẳng lẽ là lập Thiếu trang chủ?

Mọi người trong trang đều biết, Lăng Hựu Thừa không đồng ý đương gia chủ mẫu tại Lăng phủ bây giờ. Vậy nên lại càng không có chuyện hắn đề nghị từ

của nàng ta trở thành Thiếu trang chủ. Vận số tốt kia hẳn là rơi xuống đầu tiểu tử Lăng Ngao không sai.

Mặc dù đã ngầm hiểu như vậy. Bất quá bọn họ đều không nói một lời, vui vẻ về về đến dự. Thật ra, trong lòng bọn họ rất đồng ý với quan điểm của Lăng Hựu Thừa. Bởi lẽ, bọn hắn cũng không yêu thích Lăng Chính Thành - quá gian xảo, lại không có chí làm nghiệp lớn.

Hết cách a!

Lăng Hựu Thừa nhìn mọi người rất nể mặt, đều đã đến đông đủ thì cười híp mắt. Ông vuốt vuốt chòm râu ngắn cùn, vung tay ra hiệu cho nha đầu bụng rượu và thức ăn lên.

Nhóm người Lạc Y đi theo Lăng Ngao ngồi xuống ghế. Vị trí chỉ dưới Lăng Hựu Thừa - một vị trí vô cùng tốt.

Lạc Y nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt, khẽ hít vào một hơi, ánh mắt lộ ra nghiền ngẫm.

Không tệ! Loại rượu nhường từ một loại linh quả không xem là quá hiếm có, nhưng nói thế nào vẫn là loại thượng phẩm đi. Chỉ là... Từ sớm đã sớm bị người động tay.

Tiếc a!

Lạc Y cười nhạt một tiếng, âm thầm đem tinh thần lực tản ra, kiểm tra rượu của tất cả mọi người. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, không một người tránh khỏi.

Bản sự của Hoàng Phủ Yên Yên vẫn là không chê được!

Lạc Y ý vị nhìn Hoàng Phủ Yên Yên một cái, rất nhanh liền rời đi. Ánh mắt nhìn về Lãnh Hàn Thần, hai người không nói một câu, nhưng đôi mắt khẽ híp lại, cũng đều đạt thành nhận thức chung.

Lạc Y cười khẽ một tiếng, không tiếp tục nhìn Lăng Hàn Thần. Chuyển mắt đi, cẩn thận nhắc nhở nhóm Lăng Ngao còn có Lăng Hựu Thừa ngồi ở vị trí chủ tọa, rằng không cần uống rượu thật.

Nhóm Lăng Ngao cùng Lăng Hựu Thừa hơi cúi đầu, đôi mắt khẽ híp lại. Không cần nói cũng hiểu, đã có người tự chui đầu vào rọ...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Thích Khách

" Mọi người đừng khách khí, tùy tiện đi a! Trước hết ta kính mọi người một ly!"

Lăng Hựu Thừa cười đến xuân phong đắc ý, nâng lên ly rượu mời.

Mọi người ở đây tuy đều là người có tiếng trong Tô Uyển Sơn Trang, nhưng chung quy cũng không dám đánh rơi mặt mũi của cường giả mạnh nhất, không nói hai lời liền nâng ly tiếp rượu.

Lăng Hựu Thừa híp mắt, tại góc người khác không nhìn thấy, kín đáo đem ly rượu đổ vào tay áo không để lại một dấu vết.

Lạc Y nhìn mọi người quanh bàn tiệc uống rượu vào, khoe môi không khỏi cong lên thành nụ cười nhạt. Bọn họ hẳn không thể nào biết mọi thứ đã sớm bị người động tay. Dù sao cũng không nguy hiểm đến tính mạng, vẫn là ủy khuất bọn họ một chút.

Lãnh Hàn Thần ngồi bên cạnh Lạc Y. Hắn hôm nay vẫn như cũ vận phục trang màu tím. Bất quá, trang phục nhẹ nhàng thanh thoát đi kèm với khí chất thanh lãnh thoát tục tỏa ra từ xương tủy càng làm hắn càng thêm vài phần tuấn mỹ.

Lạc Y nhìn nữ nam không khỏi chớp chớp mắt vài cái, không nhịn được nâng tay khinh bạc gò má kiên nghị của Lãnh Hàn Thần, khoe môi nhếch lên, tiếng cười rộ nghe như chuông bạc so với rượu càng muốn say lòng người.

Lãnh Hàn Thần không chút sai lệch bắt được bàn tay nhỏ bé đang trêu đùa bản thân. Nhưng hắn đối với trêu đùa vẫn là không có chút nào tức giận, thậm chí còn có dung túng, cung chiêu xen lẫn chút hoà mẫn.

Lãnh Hàn Thần không chút nào để ý hoàn cảnh xung quanh, lại càng không để tâm đến ánh mắt tròn mắt đẹp đang nhìn lại đây của nhóm Lăng Ngao, Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu. Hắn thoải mái đem Lạc Y nâng lên, đặt lên trên đùi, thay nàng gấp đồ ăn.

Lạc Y cười khẽ một tiếng, nâng tay ngăn lại hành động của Lãnh Hàn Thần, không quên trừng mắt nhìn hắn.

Đừng nói với nàng, hần không biết, trong đồ ăn và rượu đều dùng qua một loại đan dược thoát lực. Dùng xong loại dược này, nội trong một khắc con người sẽ trở nên uể oải, không còn chút sức lực nào.

Aiz, nếu như hôm nay không có quá nhiều người có danh vọng trong Tô Uyển Sơn Trang đến đây, chỉ sợ trong này không phải đan dược thoát lực đơn thuần mà chính là độc dược.

Lạc Y thật mệt cho Hoàng Phủ Yên Yên còn khổ tâm mưu tính lâu như vậy đâu!

Lãnh Hàn Thần điểm điểm chớp mũi xinh xắn của Lạc Y, cũng rất nghe lời hạ đầu xuống. Vừa rồi hần thật ra cũng chỉ muốn trêu chọc nàng. Chứ nếu nàng thật sự muốn ăn hần cũng không cho phép. Máy thứ độc hại này cho dù không gây hại đến nàng, hần vẫn như cũ không muốn nàng đụng đến. Như vậy không phải quá ủy khuất nàng sao?

Hai người bên này khanh khanh ta ta tình tình cảm cảm, nhóm Lăng Ngạo đã sớm cúi đầu xuống thấp muốn chạm đến ngực, cực lực biến bản thân thành người vô hình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Trong lòng còn âm thầm mặc niệm.

Ta không biết hai người đó! Ta không biết hai người đó a!

Hoàng Phủ Yên Yên nâng lên ly rượu, mượn tư thế uống rượu, kín đáo đảo mắt quanh bàn tiệc. Lần lượt nhìn xuống Lăng Hựu Thừa và các vị trưởng lão danh vọng đều đã uống rượu, khoẻ mỗi không khỏi nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Cứ sống cho thoải mái đi! Không bao lâu nữa, các người liền cười không nổi!

Hoàng Phủ Yên Yên len lén đổ rượu vào tay áo, lại làm như không có gì, vô cùng bình tĩnh hạ ly rượu xuống. Ánh mắt lại chẳng biết vô tình nhìn về phía đối diện, chân mày không khỏi hơi hẹp lại, ánh mắt loé lên một tia không vui.

Nếu như nàng ta nhớ không lầm, từ đầu đến cuối nhóm người đó đều không ăn uống gì. Cặp đôi bích nhân kia ngay từ đầu đã không coi ai ra gì, thoải mái khanh khanh ta ta như chỗ không người. Tuy rằng hành vi cũng không có gì quá quái, thậm chí còn tạo nên một khung cảnh đẹp ý vui. Nhưng không hiểu sao, lại khiến trong lòng nàng ta phảng phất chút khó chịu không nói thành lời.

Hai kẻ mặt dày này xem như thôi đi, vậy nhóm người tiểu tử Lăng Ngạo bên kia thì sao? Bọn họ cũng không ăn uống gì, còn thoải mái trêu đùa lẫn nhau, nói nói cười cười không lúc nào ngưng.

Nhóm người này chẳng lẽ sớm biết trong đồ ăn bị hạ độc?

Trong lòng Hoàng Phủ Yên Yên nhảy bang bang lên vài cái, vô cùng lo lắng mím mím môi mông.

Vẫn là không thể đi!

Rất nhanh, nàng ta liền lắc đầu phủ định suy nghĩ. Theo như nàng ta thấy, Lăng Ngạo là người hết sức hiểu thuận. Nếu hần biết trong đồ ăn cùng rượu đều bị hạ độc sao có thể để Lăng Hựu Thừa ăn uống thoải mái như vậy? Đây hần chỉ là trùng hợp!

Mà cho dù có không phải trùng hợp đi chăng nữa, Hoàng Phủ Yên Yên cũng không sợ. Một vài đứa nhóc thôi, muốn gây ra cái sóng gió dạng gì được chứ?

Khoan hãy kể đến khả năng của Hần, bọn họ vất vả đào tạo ra tổ chức sát thủ đã chục năm cũng không phải để chơi. Tuy rằng Ám không thể sánh được bằng Thất Sát, nhưng thua thiệt lại cũng không đến mức có quá nhiều.

Nói chung, hôm nay người nào nên sống thì vẫn sống, còn kẻ nào nên chết thì muốn sống trở thành điều không tưởng!

Hoàng Phủ Yên Yên vuốt ve miệng ly rượu, khoẻ mỗi chậm rãi cong lên, tạo ra một nụ cười quỷ dị. Nàng ta chủ động coi thường cảm giác nguy hiểm đang không ngừng dâng lên trong lòng, mà không chút nào hay biết, sự coi thường đó khiến nàng thân bại danh liệt, không còn đường quay đầu hối hận.

Yến tiệc không vì tâm tư của những người trong phòng thay đổi. Rượu vào lời ra, không khí nhộn nhịp một mảnh, huynh huynh đệ đệ không chút nào ngớt. Lăng Hựu Thừa điểm trên môi nét cười không tắt, lại lần nữa len đổ rượu vào tay áo. Chuyển ánh mắt âm trầm nhìn khoẻ mỗi đang nhếch lên của Hoàng Phủ Yên Yên, khí lạnh vô thức tản ra tứ phía.

Ông không dám tưởng tượng, nếu những ngày qua không có Y tiểu quý nha đầu kia trong phủ, số mệnh ông hẳn là chết không thể nghi ngờ. Thật không thể tưởng tượng được thế lực của Hoàng Phủ Yên Yên đã mạnh đến mức nào, mà có thể tìm ra loại độc dược trí mạng như vậy.

Tuy rằng ông không biết, bản thân có đủ sức đối đầu với thế lực của Hoàng Phủ Yên Yên hay là không. Nhưng nếu như là họa, thì có muốn trốn cũng không chạy thoát. Bước cờ này nhìn chung nguy hiểm, nhưng không đi lại không được, cơ bản là đã tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt lại lần nữa thay đổi, Lăng Hựu Thừa nhìn Lăng Bá Khiêm đang điên cuồng nốc rượu phía bên kia. Trong lòng lại không khỏi thờ dài. Khiêm nhi hần lại nhớ đến Miên nhi đi! Thật đúng là nghiệt duyên mà! Nghĩ đến gương mặt Hoàng Phủ Yên Yên bây giờ, có tới tám phần giống Từ Miên Miên trong quá khứ, ông lại không biết phải nói như thế nào mới phải.

Nếu như mười lăm năm trước ông không ép Lăng Bá Khiêm cưới Miên nhi thì tình cảm hai người đó vẫn là thanh mai trúc mã tốt lắm! Chung quy vẫn là ông sai lầm, đi đến bước đường hôm nay hoàn toàn là nghiệp chướng do ông gây ra thôi...

Lăng Hựu Thừa triển miên trong suy nghĩ quá khứ. Thì đúng lúc này, một người bên dưới đánh rơi ly rượu, tay run rẩy, toàn thân vô lực nằm gục xuống bàn.

Mọi người trong yến tiệc bắt đầu hỗn loạn một mảnh. Từng người từng người ngã xuống bàn, Lăng Bá Khiêm cũng ngã xuống. Lăng Hựu Thừa nhìn cảnh này, biết thời gian đã đến, liền học theo biểu hiện của mọi người. Tay run rẩy thả ly rượu xuống đất, điều chỉnh cơ thể ngã gục trên bàn.

Nhóm Lạc Y, Lãnh Hàn Thần, Lăng Ngạo, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu nhìn nhau, không khỏi khen thầm Lăng Hựu Thừa diễn cũng đủ xuất thần. Nhìn quả nhiên không nhìn ra được thật giả đâu!

Hoàng Phủ Yên Yên hạ ly rượu xuống, khoé môi không khỏi nhếch lên nụ cười đắc ý. Ánh mắt cũng không thua thiệt phát ra tia âm lãnh khiến người khác không nhìn được rùng mình.

Lăng Chính Thành vốn là không biết đến kế hoạch này, nhưng ngay từ đầu mẫu thân đã dặn dò hắn không được ăn uống. Chỉ là mọi chuyện xảy ra thật vẫn khiến hắn không biết phải làm sao, đành ngơ ngác đứng nguyên một chỗ, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Ngoài cửa phủ bắt đầu truyền tới âm thanh chém giết, mùi máu tươi toả ra khiến người ta thật muốn nôn mửa.

Mặc dù vị trí cách nơi sảnh tiệc khá xa nhưng mọi người ở đây, đặc biệt là những người bị trúng được thoát lực không khỏi rùng mình vài cái.

Lúc này, ngoại trừ Hoàng Phủ Yên Yên, hẳn chỉ có nhóm Lạc Y là vẫn giữ được bình tĩnh, thân nhiên, thậm chí còn rất hưng phấn chờ đợi kẻ trốn trong bóng tối kia xuất đầu lộ diện.

Âm thanh chém giết càng lúc càng gần, lửa đỏ ngập trời, tiếng đao kiếm chạm nhau chan chát, tiếng gầm rú đau đớn vang dội không khác gì một hồi tra tấn đối với những kẻ đang nằm yên chờ chết.

Trong tâm trạng hoảng hốt, mọi thứ ù đi, nhưng âm thanh vẫn vang vọng lại vô cùng rõ ràng.

" Có thích khách!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Xem Người Chạy Đường Nào?

Sau tiếng hô có thích khách vang lên, mọi người trong phòng càng thêm kinh hoảng. Có thể gài người vào Lăng phủ mưu tính hạ được rồi mới để thích khách tới càn quét. Cái này cũng là mưu tính đủ sâu đi!

Lăng Hựu Thừa nằm vật trên bàn, khoé mắt lưu lại dư quang liếc nhìn về mặt đắc ý của Hoàng Phủ Yên Yên, tâm tình càng trở nên trầm trọng đi xuống.

Đúng là bản thân tạo nghiệt mà!

Lăng Hựu Thừa thở dài, bắt đầu suy tính tới những khả năng có thể xảy ra. Nói cho cùng, ông vẫn rất lo lắng bản thân không thể chống đỡ nổi thích khách. Nếu như chỉ có một vài người thì không sao, nhưng động tĩnh lớn thế này thì hẳn là không ít đi.

Lăng Hựu Thừa rối rắm loạn chuyển suy nghĩ một hồi, cơ bản vẫn chưa tìm ra đối sách khả thi. Bất quá, ông từ đầu đã lo lắng thừa rồi, chỉ cần có Lạc Y và Lãnh Hàn Thần toạ trấn, sợ rằng con muỗi muốn bay qua còn khó lọt chứ đừng nói con người lớn lên như vậy.

Aiz, dù sao cũng không thể trách Lăng Hựu Thừa không biết. Cơ bản là chẳng ai có thể nghĩ đến cả hai người tuổi cộng lại mới vừa tròn ba mươi lại có năng lực khuynh đảo nhân sinh chứ? Còn muốn cho người ta sống nữa hay không?

Trong lúc Lăng Hựu Thừa suy nghĩ, bên ngoài thích khách đang giao chiến với thủ vệ phủ vô cùng gay cấn. Mặc dù thủ vệ phủ rất đông, nhưng thật tế mà nói bọn họ tiền giai chỉ đạt đến cấp sáu, cấp bảy, giỏi nhất vẫn là cấp tám. Mà trong những thích khách, thấp nhất cũng là ma pháp sư cấp tám trung kì, cao nhất chính là người tiền giai Thống Lĩnh trung kì đỉnh giai. Đó là chưa kể đến số lượng thích khách có tới hơn ba mươi người. So đầu khập khểnh như vậy, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng đoán được kết quả.

Thủ vệ phủ từ đông như kiến cỏ cứ như vậy từ từ giảm dần. Số người còn lại đã bị thích khách ép gần tới sảnh tiệc. Tình thế quả là vô cùng chật vật, mỗi cái vung tay, nhắc đao hay đón đỡ đều phải có hết sức, nhưng vẫn không thể không bị ép lui về phía sau.

Lăng Ngạo nhìn tình cảnh bên ngoài, khoé môi không khỏi mím chặt. Hắn biết, đã có giao chiến thì sẽ có thương tật và tử vong. Nhưng chính mắt nhìn thấy một lượng lớn người ngã xuống ngay trước mặt thì hẳn vẫn bút rút không yên.

Lăng Ngạo bây giờ thật sự rất rối rắm. Hắn cũng không biết hẳn nên mừng vì Hoàng Phủ Yên Yên thật sự chui đầu vào rọ. Hay nên lo vì những người

đang trả giá tính mạng ngoài kia đây nữa. Vốn việc xảy ra ngày hôm nay đã sớm nằm trong dự đoán của bọn hắn, chỉ là thảm trạng này bọn hắn vẫn vô pháp ngăn cản.

Lăng Ngạo rũ rèm mi che đi những quần bách ả sâu trong đáy mắt. Trong lòng hắn lại thầm mặc niệm, ta nhất định sẽ lo lắng tốt cho người nhà các người! Các người, yên nghỉ!

Lãnh Hàn Thần và Lạc Y không có suy nghĩ nhiều như Lăng Ngạo. Hai người đối với những tiếng la hét gầm rú truyền tới vẫn là một dạng không biểu cảm. Thật giống như người ngoài cuộc, mà trước mặt bọn họ không phải thích khách mà đơn thuần chỉ là vài con muỗi không an phận vo ve mà thôi.

Ngan Hữu cùng Kỳ Phong liếc nhìn đôi bích nhân một cái, lại nhìn Lăng Ngạo một cái. Ánh mắt lơ đãng liếc ra bên ngoài, còn không quên nhìn Hoàng Phủ Yên Yên một chút. Trong lòng không khỏi thầm than.

Quả nhiên là vật hợp theo loài a! Thần kinh của hai người kia cũng không phải là tốt bình thường đâu!

Kỳ Phong khịt khịt mũi, ngửi ra được mùi máu tươi nồng đậm thật cảm thấy vô cùng khó chịu. Thế nhưng hai người bên kia mặt cũng không nháy đến một cái. Đây, cái này không phải là khứu giác hai người bọn họ có vấn đề chứ?

Kỳ Phong gãi gãi đầu, cùng với Ngan Hữu trao đổi ánh mắt khó hiểu, cuối cùng vẫn không tìm ra được nguyên nhân, đành bất lực thở dài một hơi.

Nếu như bọn hắn biết, ngay từ khi kiểm ý đầu tiên phát ra, Lãnh Hàn Thần đã nhanh chóng tạo ra một buồng không gian biệt lập bao quanh lấy hắn và Lạc Y.

Bây giờ, trừ phi có người đạt tới cấp bậc Thần Tôn đến đây, nếu không muốn phá ra buồng không gian này chính là vọng tưởng. Mà trên đại lục Apollo, chỉ sợ không tìm được người tấn cấp Thần Tôn thứ hai. Cho dù có, chỉ sợ là đã sớm bị chế ước thiên địa hành hạ gần chết a!

Thích khách dồn ép thủ vệ phủ đã vào đến sảnh tiệc. Dao kiếm vung lên càng lúc càng giữ tợn, mạnh mẽ xé toạc vòng bảo hộ của thủ vệ phủ đâm xuyên vào bên trong.

Hơn ba mươi thích khách toàn bộ đều vận trang phục dạ hành che kín từ đầu đến chân. Tất cả bọn họ đều không có tổn hao gì ngoài việc nhìn qua có chút xộc xệch, và bị máu tươi phun lên y phục, dính sát vào người toả ra mùi tanh tươi huyết tính.

Hoàng Phủ Yên Yên nhìn thấy thích khách vào tới bên trong. Không những không có sợ hãi mà còn cười nhẹ, nắm tay Lăng Chính Thành còn đang ngỡ ngàng kéo về phía thích khách, an an tĩnh tĩnh đứng phía sau, khoé môi càng thêm nâng lên vài độ.

Lúc này, Lăng Bá Khiêm đã lờ mờ tỉnh táo, nhưng toàn thân vẫn yếu ớt không có một tia khí lực. Vốn dĩ hắn còn mơ mơ hồ hồ, chỉ là vừa trông thấy hành động của Hoàng Phủ Yên Yên đã bị dọa cấp tỉnh. Hắn mở to hai mắt trừng lớn, há miệng mãi mà vẫn không thốt lên được một chữ. Cuối cùng chỉ có thể lắp bắp vài tiếng đã là cực hạn.

"Yên... Yên Yên... Người... Người..."

Lăng Chính Thành bị kéo đi vẫn còn ngỡ ngàng. Cho đến khi hắn nghe thấy tiếng của Lăng Bá Khiêm mới bừng tỉnh. Hoàng loạn nắm tay Hoàng Phủ Yên Yên kéo kéo.

"Mẫu thân, phụ thân, hắn..."

Hoàng Phủ Yên Yên trừng mắt nhìn Lăng Chính Thành khiến những lời hắn đang định nói ra liền nghẹn lại, ngờ ngợ ngần ngừ hết nhìn nàng ta lại nhìn Lăng Bá Khiêm, một bộ dạng vô cùng rối rắm.

Bây giờ, nếu Lăng Bá Khiêm không hiểu ra sự tình thì đúng là ngu không ai bằng. Lễ dĩ nhiên hắn đã hiểu ra. Bất quá, không hiểu sao hắn không có quá nhiều thất vọng đau thương. Mà ngoài lúc đầu có đôi chút kinh ngạc ra thì sau đó hoàn toàn bình tĩnh.

Lăng Bá Khiêm không khỏi nở một nụ cười khổ.

Hắn quả nhiên là kẻ ngu, để một Bạch Nhãn lang bên người lâu như vậy mà vẫn còn nghĩ nàng ta chính là Bạch Liên Hoa.

Đúng là rất ngu!

Tất cả mọi người không ai chú ý đến biểu cảm của Lăng Bá Khiêm. Kể cả hành động của Hoàng Phủ Yên Yên cũng chỉ khiến cho bọn họ có chút ngạc nhiên. Nhưng chân chính khiến mọi người chú ý vẫn là động tĩnh của thích khách.

Lúc này, nhóm hơn ba mươi người thích khách đã phân ra hai nhóm. Một nhóm đối đầu với thủ vệ phủ, cùng nhau giằng co chém giết. Còn lại một nhóm từ khi vào đến sảnh tiệc lại chỉ đứng yên bất động.

Nhóm người đang đứng yên bất động đều là những nam tử cao lớn vĩ ngạn. Vì bọn họ đang vận y phục dạ hành nên không nhìn được gương mặt và biểu cảm. Nhưng, bọn hắn chỉ đứng nguyên một chỗ, lại toả ra một luồng khí thế vô cùng mãnh liệt. Đây chính là khí thế của một sát thủ chân chính được cô đọng ra từ huyết tính, mưu máu.

Lạc Y từ trong không gian híp mắt lại, liếc qua từng người xem xét một chút. Xong lại không khỏi cười nhạt. Quả nhiên là có chút bản sự. Nhưng là nàng

không đặt vào mắt. Những người này để Lăng Hựu Thừa giải quyết là tốt, nàng cũng không cần phải ra mặt.

Nhóm thích khách vẫn như cũ đứng bất động. Tay cầm kiếm chỉ xuống mặt đất, từng giọt máu theo thân kiếm nhũn nhui uốn lượn rơi xuống mặt đất như gõ vào lòng mọi người từng cú nặng nề.

Thích khách đứng đầu chính là thích khách vừa tấn chức Thống Lĩnh trung kì đỉnh giai cách đây không lâu. Hắn bắt đầu di mũi đao, ánh mắt nhìn chăm chăm lên người Lăng Hựu Thừa đang ngã ngực trên ghế chủ vị mang theo đủ loại sắc thái. Có giãy dụa, có thù hận, có không cam lòng, có khó chịu, cũng có buồn bã.

Hàng loạt những biểu cảm thoáng qua rất nhanh nhưng đều bị Lạc Y nắm bắt rõ ràng. Chân mày của nàng không khỏi nhíu lại một đường.

Chẳng lẽ lại có một câu chuyện xưa?

Thích khách đứng đầu hít vào một hơi, đem những biểu tình trong đáy mắt thu lại. Hắn hơi rũ mi, lần nữa mở ra chỉ còn lại lãnh liệt, căm thù.

Thích khách nâng đao, để cho giọt máu cuối cùng đọng lại trên thân đao rơi xuống mặt đất. Hắn nâng lên bước chân, ôm đao di chuyển nhanh chóng tiến về phía chủ vị, giọng nói trầm khàn, thanh lãnh quát lên.

"Lăng Hựu Thừa, hôm nay ta muốn ngươi trả giá cho tội lỗi ngươi gây ra mười lăm năm trước!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Giao Chiến

Lăng Hựu Thừa, hôm nay ta muốn ngươi trả giá vì tội lỗi ngươi gây ra mười lăm năm trước!"

Giọng nói nam nhân trầm khàn quát lên, phảng phất còn mang theo quyết tuyệt, lãnh liệt và một tia thù hận giãy giụa che giấu thật sâu.

Mũi đao nhũn nhụi sáng bóng lay động một vài tia máu còn chưa khô hẳn. Dưới ánh sáng toả ra từ viên Dạ Minh Châu cỡ lớn lại càng trở nên diễm lệ, diễm dứa, đầy huyết tính tanh ngọt.

Mũi đao theo tốc độ của nam nhân di chuyển càng lúc càng nhanh, một tia kiếm ý màu lục bích loé ra khiến mọi người có mặt tại sảnh tiệc đều bị loá mắt, chân mày hơi cau lại. Cảm giác áp bách từ kiếm ý đè lên tinh thần khiến cho hít thở càng trở nên khó khăn, thậm chí có người vì khó thở mà mặt đỏ bừng.

Thật ra, nếu là bình thường, tia kiếm ý như thế này cũng không thể gây ảnh hưởng đến bọn họ. Nhưng lúc này, bọn họ cơ bản đến một tia khí lực đều không có thì lấy đâu ra năng lực chống lại kiếm ý.

Nghĩ đến tình cảnh như cá nằm trên thớt, chờ đợi người đến mổ xẻ thế này, bọn họ đều không khỏi tặc lưỡi một cái, âm thầm than thở.

Ngày thường thì thật uy phong a! Cho dù đi tới đâu mọi người đều phải cho bọn họ ba phần nét mặt. Mà lúc này đâu, chính là nằm chờ chết!

Lăng Bá Khiêm gục tại một bên. Vốn hắn không đau lòng vì bị Hoàng Phủ Yên Yên tính kế phản bội. Nhưng lúc nhìn tới kiếm ý của thích khách lao về phía phụ thân thì lồng ngực thót lên một trận, hoảng loạn, điên cuồng đem hết tất cả sức lực còn lại gào thét.

"Phụ thân... Phụ..."

Đôi mắt Lăng Bá Khiêm đỏ bừng, mang theo tia máu vẫn lên, dữ tợn gào thét. Hắn nghĩ muốn dùng sức đứng dậy đi ra đấu với thích khách một trận. Nhưng dù hắn có cố gắng thế nào đi chăng nữa, một ngón tay cũng không thể động.

Lúc này hắn mới cảm thấy bản thân thật bất lực, một chút sức chống cự yếu ớt cũng không có. Hoàng Phủ Yên Yên a! Ngươi mưu tính thật sâu! Ngươi hẳn đã biết trước tình hình này nên mới dùng loại được thoát lực liều mạng như vậy! Ngươi quả nhiên là ân oán quá sâu.

Tất cả mọi người trong sảnh đều căng thẳng, khó chịu đến mức từng đường cơ trên gương mặt đều trở nên vặn vẹo. Liền ngay cả đám người Lăng Ngao dù đã sớm biết đến tình trạng hôm nay, cũng rõ ràng nhất Lăng Hựu Thừa không hề uống vào một giọt rượu và ăn đồ ăn có hạ được thoát lực nhưng trong lòng vẫn không nhận được lo lắng, lo được lo mất đến hít thở không thông.

Nếu như nói có người nào bình tĩnh nhất, hẳn không ai khác chính là Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Hai người cùng ở trong một không gian biệt lập, đối với giao tranh đang diễn ra ngoài kia một chút cũng không có hứng thú chú ý đến.

Lúc này, Lạc Y đang thân nhiên ngồi trong lòng Lãnh Hàn Thần. Thân thể bé bé yêu kiều của nàng tựa vào một lồng ngực rộng rãi của nam nhân cao lớn, vĩ ngạn càng khiến nàng trông thêm nhỏ xinh và đặc biệt đáng yêu.

Lãnh Hàn Thần không biết từ đâu có đến một bộ trà cụ. Sau đó còn thần kì xuất ra một lượng trà hoa thuộc loại cực phẩm. Hắn luồn tay qua hai bên hông Lạc Y, về mặt vô cùng điềm tĩnh, thần nhiên nấu nước pha trà.

Tuy rằng mọi người trong sảnh tiệc đều chú ý đến hành vi của thích khách. Nhưng dư quang trong đáy mắt không biết hữu ý vô tình thế nào lại chạm vào bóng dáng hai người đang pha trà tình chàng ý thiếp ở phía xa, cảm bọn họ lập tức đều muốn rơi xuống đất, tìm nửa ngày cũng không thấy.

Ta thao! Các ngươi có còn là người nữa hay không?

Tiếp nhận luồng ánh mắt từ bốn phương tám hướng chiếu về, Lạc Y với Lãnh Hàn Thần một chút cũng không hay biết. Nói chính xác hơn là bọn họ không thêm đề ý. Lãnh Hàn Thần vẫn điềm tĩnh pha trà, một chút dao động cũng không có. Mà Lạc Y, khụ... Đang mở to đôi mắt tròn xoe đẹp chờ Lãnh Hàn Thần rót trà.

Ngược lại với hai người Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Nhóm người Lăng Ngạo, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu đều nỗ lực cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Nếu như lúc này có một cái hố nứt ra hoặc có thể biến bản thân thành người vô hình thì thật tốt biết mấy.

Bọn họ là thật xấu hổ thay cho hai người kia a!

Mọi người trong sảnh tiệc cũng không nhìn hai người Lạc Y và Lãnh Hàn Thần lâu. Cái chính vẫn là một màn đao phong kiếm ảnh bên kia.

Thích khách trong trang phục dạ hành lia đao đi tới chỗ Lăng Hựu Thừa. Mũi đao bén nhọn dường như chỉ còn vài li liền đâm tới trên người của Lăng Hựu Thừa.

Thích khách lãnh liệt nhìn, luôn nghĩ đến bản thân trong tích tắc sẽ đắc thủ thì mũi đao lại hơi dừng lại, sâu trong đáy mắt tiếp tục dâng lên một tia giãy giụa.

Đúng vào thời khắc tia giãy giụa thật nhỏ đó xẹt qua, thì Lăng Hựu Thừa, người theo lẽ dĩ nhiên đã bị được thoát lực hành hạ đến mức muốn động cũng không thể động lại đột ngột nhún chân nhảy lên trên không.

Ở một độ cao vừa tầm, chân phải nâng lên, mạnh mẽ chuyển đến trên ngực thích khách đá mạnh một cái.

Thích khách bị chuyển biến bất ngờ làm cho kinh hãi. Không hề có một chút chuẩn bị bị nhận một đá mang theo cường đại lực lượng hất bay ra xa hơn mười trượng mới nặng nề ngã xuống mặt đất.

Thích khách chống tay xuống nền, cúi đầu ho khụ một tiếng. Trong miệng chảy ra một dòng máu thấm ướt khăn che trên mặt.

Lăng Hựu Thừa đá văng rượu và đồ ăn trên bàn, uy vũ mà đứng, ánh mắt nhìn đến thích khách nằm trên mặt đất chân mày hơi nhíu lại.

Nhóm thích khách phía sau dường như bị diễn biến thế này dọa sợ. Nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Lăng Hựu Thừa đang đứng loé lên ánh sáng lạnh chết chóc.

Hai người trong nhóm thích khách tiến lên đỡ lấy thích khách bị thương. Nhưng thích khách bị thương bỗng nhiên nâng tay, phẩy nhẹ một cái khiến hai người đó đứng khựng lại, đảo ánh mắt trao đổi với nhau lại vẫn không biết làm sao. Bất quá bọn hắn cũng không dám trái lệnh, chỉ có thể nghiêm chỉnh đứng tại một bên.

Thích khách bị thương chống thanh đao từ từ đứng dậy. Hắn hít vào một hơi, đem linh khí tụ lại trong đan điền từ từ bình ổn các kinh mạch bị tổn thương do không tiếp thu nổi lực lượng quá mạnh.

Tuy rằng hắn đã là Thống Lĩnh trung kì đỉnh giai nhưng khi so với thống lĩnh hậu kì đỉnh phong của Lăng Hựu Thừa thì năng lực vẫn là không đủ.

Tại sao càng lên cao thăng cấp càng khó khăn? Chính là bởi vì một cấp của cường giả so với kẻ chỉ thấp hơn bản thân một cấp hay là chỉ một giai thôi cũng tạo ra khoảng cách một trời một vực.

Hắn hôm nay xem như lĩnh giáo!

Lăng Hựu Thừa và thích khách đối diện nhau, hai luồng ánh mắt cũng không rời rồi liền tiếp tạo ra các đợt công kích tinh thần.

Thích khách rõ ràng yếu hơn hẳn. Không chỉ vì hắn tấn cấp thấp hơn, mà còn vì hắn đang bị thương. Khí thế của người bị thương dù nhìn thế nào vẫn là yếu ớt.

Thích khách giao chiến ánh mắt với Lăng Hựu Thừa hồi lâu thì cười khẽ một tiếng. Dem ánh mắt thu về, tay hơi nâng lên, mũi đao chia một đường nghiêng về phía mặt đất. Hắn lúc này bắt đầu di chuyển.

Lăng Hựu Thừa lại tiếp tục nhíu mày. Nhìn người đang chạy đến không biết đang suy nghĩ cái gì mà sắc mặt càng lúc càng trầm. Bất quá, ông cũng không vì suy nghĩ quá nhiều mà có nhiều thêm lo lắng, ngược lại còn càng thêm tập trung, cẩn trọng.

Lúc này, Lăng Hựu Thừa thật cảm ơn Lạc Y. Ông vốn là Ma Vũ Dược tam tu, trong đó vũ là kém nhất, cơ bản chỉ có tác dụng cường thân kiện thể chứ không có tác dụng đối chiến cự li gần. Nếu không phải Lạc Y giao cho ông một tập chiến kĩ thì vừa rồi, một đá kia sợ rằng so với đuôi muỗi quả thật

không sai biệt lắm.

Lăng Hựu Thừa thần thái tự tin, điểm chân nhảy khỏi bàn, hướng về phía thích khách tiến tới. Hai người ở trên mặt đất, nhảy lên không cùng nhau so chiêu. Chưa đầy một khắc đã so chiến đến hơn trăm hiệp.

Hoàng Phủ Yên Yên đứng gần Lăng Chính Thành, nhìn lên tình huống đang diễn ra, chân mày không khỏi đại nhíu. Người ngoài nhìn vào thật tưởng như ngang tài ngang sức, nhưng chỉ cần có tu vi cao một chút liền có thể nhìn ra thắng thua phân định vô cùng rõ ràng.

Hoàng Phủ Yên Yên lo lắng muốn hồng, nàng ta kín đáo liếc nhìn sát thủ đứng bên cạnh rồi lại liếc về phía hai người đang giao chiến, ả ý không nói cũng hiểu.

Mí mắt sát thủ hơi động, hướng Hoàng Phủ Yên Yên gật gật đầu, liền muốn đứng ra tiếp viện.

Lạc Y từ đầu nhìn cục diện trước mắt, khẽ ngáp một cái, lại đem nước trà trong tách uống hết. "lỡ tay" liền đem ly trà quăng ra ngoài. Vừa lúc Lãnh Hàn Thần "vô tình" thu hồi không gian khiến cho tách trà bay ra ngoài, mạnh mẽ giáng vào đầu sát thủ trực tiếp ngắt xù, máu từ trên đầu chảy ra lênh láng.

Lạc Y nhìn chằm chằm sát thủ bể đầu chảy máu nằm dưới đất, lại quay đầu ôm cô Lãnh Hàn Thần, nhẹ nhàng dán vào tai hất, chân thành nhận lỗi.

"Thần, lỡ tay, bể tách rồi!"

Lãnh Hàn Thần híp híp mắt, một lần nữa đem không gian bao bọc lại, sau đó liền dịu dàng, sủng nịnh vỗ vỗ lưng nàng an ủi.

"Không sao, ta còn nhiều, tất cả cho nàng "lỡ tay"!"

Lạc Y cười híp mắt, gật gật đầu, lại tiếp tục an an tĩnh tĩnh ngồi uống trà. Lần này không hề nhìn sát thủ vỡ đầu chảy máu nữa.

Tách còn nhiều mà!

Đúng vào lúc Lạc Y "lỡ tay" quăng tách trà, thì hai người đang chiến đấu trên không trung cũng ngừng lại, mạnh mẽ tách nhau ra. Sát thủ tiếp tục lùi về sau năm bước, mảnh liệt hít vào vài hơi.

Lăng Hựu Thừa đứng trên mặt đất, y phục hơi xộc xệch, may mắn là không có bị thương. Trên tay, còn cầm theo một mảnh vải...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Đi Săn

Mảnh vải màu đen bay phát phới trên tay Lăng Hựu Thừa không phải thứ gì khác mà chính là khăn che trên mặt thích khách.

Mọi người trong sảnh tiệc khẽ ồ lên một tiếng, theo bản năng chuyển ánh mắt nhìn về phía thích khách đang cúi đầu, một tay đặt trên ngực, ho phun ra một búng máu đỏ tươi in trên nền đất.

Gió từ bên ngoài thổi vào phòng khiến không khí trong phòng càng thêm lạnh lẽo. Gió đồng thời cũng thổi bay mái tóc đen của thích khách. Hình ảnh này cũng thật ý vị, phong tao.

Hoàng Phủ Yên Yên ban đầu vốn định tìm người giúp sức cho thích khách. Nhưng là một giây sau, liền thấy sát thủ nằm vật trên đất, da đầu rách ra một mảng chảy ra không biết bao nhiêu máu khiến nàng ta phát hoảng.

Ngờ như thế đã là cực hạn. Ai có nghĩ không lâu sau, cục diện thắng thua phía trước đã rõ ràng. Hoàng Phủ Yên Yên nhìn thích khách cúi đầu ho ra máu, không chút suy nghĩ liền chạy lại đỡ người, âm thanh vang lên mang theo lo lắng nồng đậm.

"Hàn, chàng không sao chứ?"

Không gian chung quanh theo tiếng nói Hoàng Phủ Yên Yên liền nổ oanh. Trong bọn họ dù có mù cũng biết Hoàng Phủ Yên Yên với thích khách này có tình cảm không bình thường với thích khách kia. Nhưng Hoàng Phủ Yên Yên là phu nhân thành chủ Lăng Bá Khiêm sao? Vì cái gì lại coi trọng một thích khách nho nhỏ.

Bọn họ càng suy nghĩ càng khó hiểu, không khỏi nhìn kẻ thích khách kia kĩ hơn một chút. Không nhìn thì thôi, đã nhìn bọn họ liền không thể bình tĩnh được.

Xuyên qua màn tóc mai bay bay, gương mặt thích khách dù nhìn không quá rõ ràng. Nhưng chỉ cần là những người ở lâu trong Tô Uyên Sơn Trang, và

có chút quen thuộc với Lăng gia thì không khó để nhận ra lai lịch thích khách kia.

Phải! Thích khách kia không ai khác chính là Lăng Bá Hàn, trưởng tử của đệ đệ Lăng Hựu Thừa mất tích vào mười lăm năm trước.

Này... Là chuyện gì xảy ra? Lăng Bá Hàn vì sao muốn giết hại đại bá chính mình đây?

Tất cả mọi người đầu não loạn chuyển, không khỏi vắt óc ra suy đoán tiền căn hậu quả. Chỉ là càng suy nghĩ lại càng loạn, càng nghĩ lại càng thấy không hiểu nổi.

Mặc kệ những tiểu tâm tư của mọi người trong sảnh tiệc, Lăng Hựu Thừa nhìn thấy Lăng Bá Hàn thì tâm tình thật kích động. Trong đôi mắt có chút mừng rỡ không thể nào che giấu.

Là Hàn nhi a!

"Hàn... Hàn nhi?"

Lăng Hựu Thừa áp ứng gọi một tiếng, ông lúc này thật muốn cười. Lăng Bá Hàn là ông nhìn từ nhỏ lớn lên, tình cảm giữa hai người vô cùng tốt. Vì Hàn nhi và Khiêm nhi tuổi không quá khác biệt nên vẫn hay cùng nhau chơi đùa.

Lăng Bá Hàn so với Lăng Bá Khiêm lại càng tài giỏi. Ít người nào biết, Lăng Bá Hàn sở hữu Lực Lượng chi lực vào loại thượng thừa, tố chất võ học lại cực kì cao. Từ lần đầu tiên Lăng Bá Hàn kích pháp Lực Lượng chi lực, ông chính là người trực tiếp chỉ dạy. Ông đã từng nghĩ chỉ cần đợi Lăng Bá Khiêm lớn lên, nhất định sẽ cho hắn kế thừa chủ vị.

Bất quá, Lăng Bá Hàn tính tình lạnh nhạt, lại không tham quyền lực. Từ mười lăm năm trước liền rời trang, đi khắp nơi kiếm thức võ học. Bọn họ chính là mất đi liên lạc từ đó.

Chỉ là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao Lăng Bá Hàn lại là thích khách, mà mục tiêu hạ thủ lại chính là ông?

Lăng Hựu Thừa mím mím môi, nghĩ tới tình cảnh nguy hiểm vừa rồi lại có chút không hiểu, cũng không tài nào tiếp thu sự thật.

Rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào? Tại sao Lăng Bá Hàn lại là thích khách? Tại sao hắn và Hoàng Phủ Yên Yên lại có âm mưu muốn lật đổ Lăng gia? Vậy... Những chuyện xảy ra bên trong nội trạch Lăng phủ gần đây, hẳn mới là người đứng sau màn, chân chính thao túng tất cả?

Lăng Hựu Thừa đem tất cả mọi việc xảy ra liên kết với nhau, trong lòng không khỏi dâng lên một tia kinh sợ. Ánh mắt nhìn Lăng Bá Hàn đầy vẻ không thể tin tưởng, giây giữa trong quần bách.

Lăng Bá Hàn được Hoàng Phủ Yên Yên đỡ đứng dậy, hắn hơi vùng tay, đem nàng ta đẩy ra xa. Lại theo bản năng vuốt nhẹ lên trên mặt, không đụng trúng chiếc khăn che nhưng cũng không khiến hắn hết hoảng, ngược lại còn nở nụ cười.

Lăng Bá Hàn đứng đó cười rộ lên, ánh mắt tràn ra một tia bi thương lãnh liệt. Hắn cười rộ lên khiến vết thương trên người cùng nội thương để lại sau quá trình giao chiến với Lăng Hựu Thừa bị động. Con đau nhói tựa như cắt da cắt thịt ập tới làm Lăng Bá Hàn tái mặt, lại cúi đầu ho khan thêm một búng máu.

Lăng Hựu Thừa chính là bị tiếng cười của Lăng Bá Hàn đánh tỉnh. Sau đó lại thấy hắn ho khan ra huyết. Trong lòng lại dâng lên một tia lo lắng. Ông biết, sau khi tu luyện chiến kĩ của Lạc Y, bản thân ông đã muốn thăng lên cấp Quân Chủ. Vốn là chỉ cần chờ một cơ hội.

Mặc dù chưa thăng cấp, nhưng năng lực của ông lúc này so với năng lực của chân chính Quân Chủ cũng không sai biệt lắm. Loại năng lực này không phải là người có thực lực Thông Linh trung kì đỉnh giai có thể thừa nhận.

Hàn nhi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Lăng Hựu Thừa mang theo một bụng lo lắng. Rất muốn tiến lên xem qua tình trạng của Lăng Bá Hàn một chút. Chỉ là, ông còn chưa kịp cất bước, Lăng Bá Hàn đã ngẩng đầu, ánh mắt nhìn ông mang theo một tia chấp nháp không buông.

Lăng Bá Hàn lúc này mặc kệ vết thương trên người, liền muốn xoay người ra hiệu cho nhóm thích khách phía sau nhanh chóng rời đi.

Lăng Hựu Thừa ngăn người nhìn theo bóng lưng Lăng Bá Hàn, không biết suy nghĩ đến gì đó. Khoé môi nhấp máy, mang theo kiên định ra lệnh cho nhóm thủ vệ phủ.

"Mau đuổi theo!"

Lăng Hựu Thừa ra lệnh, thái độ của ông khiến mọi người không tài nào hiểu nổi nhưng vẫn không dám trái lệnh. Vội vàng lê lét thân mình một mối rệu rã lần theo dấu vết thích khách lưu lại do không có thời gian xóa đi, nhanh chóng đuổi theo.

Lăng Hựu Thừa quay đầu nhìn Lăng Ngao trao đổi ánh mắt, cho nhau một cái gật đầu rồi mới quay người đuổi theo thích khách.

Ông muốn đuổi theo, không phải muốn bắt lại Lăng Bá Hàn, không phải muốn hắn chịu tội. Mà là vì ông muốn biết nguyên do vì sao hắn lại làm ra những chuyện như vậy.

Theo hiểu biết của ông về Lăng Bá Hàn, hẳn không phải loại người vì tham quyền mà đảo chính. Chắc hẳn là có hiểu lầm mới khiến hắn đi đến bước đường như vậy.

Tội lỗi mười lăm năm trước là chuyện gì? Lẽ nào là chuyện của Miên nhi? Không, không phải! Chuyện của Miên nhi ông là bất đắc dĩ...

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Lăng Hựu Thừa rời đi không lâu, Lăng Ngao cùng với Kỳ Phong, Ngạn Hữu, liền đứng dậy bắt đầu đứng dậy sắp xếp cho những người bị dục thoát lực nghỉ ngơi, đồng thời đưa những thủ vệ phủ bị thương đi xuống chữa trị.

Điều khiến hắn không ngờ chính là trước đó lão đại đã cho Nhược Ly và Dạ ca đem Hồi Sinh đan hoà loãng cho những người bị thương uống. Vừa vặn lại cứu về một mạng của bọn họ, chuyện này khiến hắn không khỏi thở phào một hơi.

Lạc Y với Lãnh Hàn Thần mặc kệ hành động bận rộn của mọi người. Hai người thong thả uống hết tách trà, lúc này mới vừa lòng đứng dậy.

Lạc Y nhìn xung quanh một chút, khẽ ngáp một cái, đôi mắt xinh đẹp khẽ cong lên, nói thật khẽ.

"Đi sẵn a!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Ôm Cây Đợi Thỏ.

Lăng Hựu Thừa đuổi theo bước chân của Lăng Bá Hàn cùng nhóm sát thủ đến sâu trong rừng cây Vân Vụ Sâm Lâm thì mất dấu. Ông cùng đoàn người thủ vệ phủ đều nhú nhú mảy, đi xung quanh vài vòng tìm kiếm.

Ánh đuốc lập loè chiếu sáng, tuy không có thể thay ánh mặt trời, nhưng cũng không đến nỗi nhìn mọi vật đều không thấy. Đến lúc này, Lăng Hựu Thừa hoàn toàn có thể khẳng định, bọn họ thật sự đã mất dấu vết của Lăng Bá Hàn.

Đúng lúc Lăng Hựu Thừa đang khôn cùng thất vọng, thì từ trên không trung, một đôi bích nhân từ từ cùng nhau hạ xuống mặt đất.

Nhóm thủ vệ phủ nhìn màn phiêu dật này không khỏi mở to hai tròng mắt nhìn. Trong lòng còn không khỏi thảm than một tiếng.

Đẹp đôi quá a!

Nam nhân sở hữu gương mặt tuấn tú vô song, thân hình cao ráo, không mập không ốm lại khoác lên người một kiện y phục màu tím, trùng hợp làm nổi bật nét tà mị, xuất trần như khắc sâu từ trong xương tủy.

Tà áo tím không có gió vẫn tự bay bay, nhẹ nhàng cuốn lên tà áo trắng thánh khiết của nữ tử, giao hoà kháng khí. Nữ tử này quả thật xinh đẹp vô cùng, điểm lệ kiều mị, khí chất quyền rũ mà cường thế không tài nào che giấu.

Hai người này đứng cạnh nhau, cư nhiên khiến người khác phải lau mắt mà nhìn!

Lăng Hựu Thừa nhìn nhìn một chút. Trong ánh sáng từ đuốc lập loè, ông nhất thời không nhận ra được hai người. Phải ước chừng một khắc sau, ông mới nở nụ cười, tiến lại phía hai người.

"Y tiểu quý nha đầu, hai người các ngươi xuất hiện luôn ngoạn mục a!"

Nhóm thủ vệ phủ đứng phía sau nghe đến mấy chữ "Y tiểu quý nha đầu" trong miệng Lăng Hựu Thừa không khỏi ngó ra một chút. Bất quá rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, quy quy củ củ đứng tại một bên.

"Y tiểu quý nha đầu" kia hẳn là bằng hữu của thiếu gia đi. Bên cạnh thì hẳn chính là vị công tử ngày nào cũng bán dính lấy nàng a! Bình thường nhìn qua đã thấy khí chất bọn họ không tầm thường, không nghĩ đến vẫn còn có một mặt thoát tục, xuất trần như vậy đâu!

Lạc Y có ý làm như không biết ánh mắt ái mộ nhìn chằm chằm của nhóm thủ vệ phía mình. Nàng đến liếc cũng không liếc một cái, bước lên trước một bước, nở nụ cười hỏi Lăng Hựu Thừa.

"Lăng gia gia, mất dấu sao?"

Lăng Hựu Thừa nghe câu hỏi không đầu không đuôi của Lạc Y. Nhưng trong lòng thừa hiểu nàng là muốn nói cái gì. Mối không khỏi hơi mím lại, gật gật đầu.

Lạc Y nhận được đáp trả, ánh mắt không thể hiện một chút ý tứ ngạc nhiên. Cứ giống như, tình trạng này nàng sớm đã đoán được diễn biến như vậy.

Khoé môi Lạc Y không khỏi hơi cong lên, ánh mắt vì kiêu, vừa bí ẩn vừa thâm sâu nói với Lăng Hựu Thừa, trước tiên là dặn hấn không cần lo lắng, sau đó mới ý vị nói.

"Không cần tìm a! Đứng chờ một chút! Rất nhanh chuột sẽ xuất hiện!"

Lăng Hựu Thừa sững sờ một chút, chỉ là rất nhanh sau đó ông liền hồi thần gật gật đầu, liền đứng về một bên chờ đợi.

không hiểu vì nguyên do gì, Lăng Hựu Thừa đối với Lạc Y đều là nhất nhất tin tưởng. Ở nàng giống như có một thần lực nào đó khiến ông tự nhiên nảy sinh cảm giác phục tùng.

Tuy rằng Lạc Y dáng người nhỏ nhắn, so với những tu luyện giả cùng tuổi nàng thật không thể cùng so sánh. Nhưng là bản thân ông luôn cảm thấy nàng rất mạnh. Mạnh đến mức ông không dám dự đoán, thậm chí, còn mạnh hơn cả ông.

Lăng Hựu Thừa lại kín đáo liếc nhìn Lãnh Hàn Thần một cái, nâng tay che miệng ho khẽ một tiếng. Được rồi, ông thừa nhận ông không mạnh bằng hai người này còn không được sao?

Hai người này trong mắt ông sớm đã trở thành thiên hạ đệ nhất cùng thiên hạ đệ nhị biến thái!

Không nói đâu xa, chỉ nói đến việc bọn họ tùy ý vung tay xuất ra một bộ chiến kỹ. Ông luyện tập qua vài lần, thực lực vốn đã sáu năm không đột phá được bỗng dưng chuyển biến. Ông thậm chí còn có thể cảm nhận được năng nguyên ô ạt vũ động trong đan điền, điên cuồng muốn công phá tầng bình chướng mỏng manh.

Này... Không gọi là nghịch thiên thì còn có thể gọi là gì?

Lãnh Hàn Thần không chút quan tâm đến diễn biến mọi việc, từ đầu đến cuối chỉ yên lặng đứng bên cạnh Lạc Y. Hấn không biết từ đâu lấy ra một cái ghế dựa vô cùng rộng rãi. Mặt trên còn được bao bởi một bộ lông Tuyết Lang mềm mại như tơ, chạm vào cảm giác lại vô cùng ấm áp. Nhìn chất lượng như thế này, Tuyết Lang chỉ ít cũng đã đạt tới giai cấp Thống Lĩnh.

Nhóm thủ vệ phủ còn có Lăng Hựu Thừa đực mặt ra nhìn hành động tự nhiên như nước chảy mây trôi của Lãnh Hàn Thần, cảm liền muốn rơi xuống đất, tìm nửa ngày cũng không thấy.

Lãnh Hàn Thần ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng nâng tay ôm eo Lạc Y, kéo nàng ngồi xuống trên đùi hấn. Lúc này mới để một tay luồn qua, đặt trước bụng nhỏ của nàng, một tay cũng không hề nhàn rỗi nâng lên vuốt ve từng lọn tóc mềm mại rủ xuống cổ của nàng. Hành động hết sức dịu dàng giống như đang chăm sóc một bảo vật.

Lạc Y đối với hành động của Lãnh Hàn Thần đã sớm không còn có kị. Thậm chí nàng còn rất biết phối hợp với hấn, thuận tiện ngả đầu vào trong lòng ngực hấn. Nàng xoay xoay chuyển chuyển vài vòng mới tìm được vị trí thoải mái, khẽ nấc lên tiếng, dụi dụi đầu nhỏ lên cổ hấn tựa như mèo con làm nũng. Thật là muốn có bao nhiêu nhu thuận liền có bấy nhiêu nhu thuận.

Cạch cạch!

Nhóm người Lăng Hựu Thừa và thủ vệ phủ khó khăn lắm mới tìm được cảm liền đánh rớt tập hai. Lần này cảm chính là mất thật, tìm hoài không thấy.

Mợ! Hai người các người có thể tỉnh hơn không? Xem đây là đâu? Phòng riêng chắc? Còn không nhìn tình cảnh xung quanh một chút.

Chúng thủ vệ phủ trong lòng gào thét. Vì cái lí gì người ta có thể diễn cảnh hai người tình cảm thâm thiết mà bọn hấn lại đến một bóng hồng bên cạnh cũng không có?

Bất công a! Đa số bọn hấn đều chưa thành gia lập thất!

Lăng Hựu Thừa so với đám người thủ vệ phủ bình tĩnh hơn. Nhưng rõ ràng cũng đã ghen đỏ mặt một đoạn thời gian. Ông ý vị liếc đôi bích nhân ngồi kia một chút, ho khan một tiếng lại lơ đãng nhìn lên trời xanh.

Đáng tiếc, trong Vân Vụ Sâm Lâm làm gì thấy được mặt trời, mà bây giờ còn là buổi tối a! Lăng Hựu Thừa lần nữa quần bách cúi đầu nhìn xuống mặt đất đậm đậm chân.

Ta thao! Hai người các người...

Lãnh Hàn Thần đem tinh thần lực quét qua một lần. Đến khi chắc chắn thấy không có ai nhìn về phía hấn và Lạc Y mới hơi buông lỏng một chút. Hấn thật ghét ánh mắt của người khác nhìn nương tử của hấn a!

Nương tử, vì phu thật khổ sở, nàng vẫn là sớm lớn lên đi!

Thời gian cứ như vậy chậm chậm trôi qua. Không lâu sau, bên ngoài Vân Vụ Sâm Lâm nổi lên một trận cuồng phong vô cùng mãnh liệt, dần dần càn quét vào sâu bên trong sơn mạch khiến cho lá trong Sâm Lâm không chịu nổi sức ép đứt lìa bay tán loạn thành từng vòng trong không gian.

Lăng Hựu Thừa cùng nhóm thủ vệ thành chưa bao giờ nhìn thấy cuồng phong đáng sợ như vậy không khỏi kinh ngạc, hoảng loạn một chút. Chỉ là vì hai người Lạc Y và Lãnh Hàn Thần không động, bọn họ như cũ không dám động.

Lạc Y dựa vào lòng Lãnh Hàn Thần khẽ lộ đầu ra, hít mắt nhìn về phía xa. Khoé môi hơi nâng lên, nhẹ nhàng mấp máy phát ra vài âm thanh nhỏ vụn vặt.

Chỉ thấy khi khoé môi nàng không còn động, cơn cuồng phong kia rõ ràng tiêu thất không thấy, chỉ còn lại một cơn gió nhẹ phiêu phiêu từ từ tiến lại phía này.

Lăng Hựu Thừa cùng nhóm thủ vệ phủ kinh nghi bất định mở to mắt nhìn chăm chăm về phía phát ra động tĩnh. Rất nhanh, lá cây gần chỗ họ bắt đầu rung rinh xào xạc, cành mềm bị bẻ cong tạo thành một cái cung mái vòm.

Hai nam nhân tuần tú phiêu dật chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người. Một nam nhân vận trường bào đen, một nam nhân vận trường bào trắng cùng đạp không mà đến. Nếu không phải bọn họ cùng tuần tú, hình tượng này so với Hắc Bạch vô thường quả là không sai.

Một tay hai người này dĩ nhiên là một chiếc lưới thật to. Trong lưới còn có nhiều người bị kéo xềnh xệch trên mặt đất. Tay còn lại cũng xách cổ áo, mỗi người xách một người, một nam một nữ.

Quả thật đủ uy vũ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Chân Tướng

Hai nam nhân đạp không đi đến trước mặt Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần, không hện mà cùng nhau buông tay khiến cái lưới rơi bịch xuống mặt đất. Những người bên trong, có kẻ thì va đập vào nhau, có kẻ đập trực tiếp đập mặt xuống đất. Đau đến nổi hơi sức là hết cũng không có, khoé môi hơi mở ra, nhiều nhất cũng chỉ là tiếng rên rỉ.

Hai nam nhân liếc mắt nhìn người còn lại trên tay mình, cân đo đong đếm một hồi, vẫn là hạ xuống mặt đất mới chán ghét quăng ra.

Đào ánh mắt liếc qua hai người nằm trên đất, khẽ hừ một tiếng. Nếu không phải chủ nhân đặc dặn dò phải cẩn thận với hai người này, bọn hắn cũng không cần ury khuất bản nhân mình như vậy.

Hai nam nhân hơi vung tay lên, trên tay đã xuất hiện một chiếc khăn tay. Hai kẻ mạnh mẽ điên cuồng chà lau bàn tay một hồi, lúc này mới không tiếc nuối đem khăn quăng đi.

Hai người lúc này mới hài lòng, cười nhẹ một cái, tiến lên đứng trước mặt Lạc Y và Lãnh Hàn Thần. Bộ dạng hung thần ác sát đã sớm biến mất không thấy, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc cùng cung kính.

Hai người đứng thẳng sống lưng, khụy một chân xuống đất tạo ra tư thế nửa quỳ, nửa ngồi. Tay phải đặt lên ngực trái, hô một tiếng

"Chủ nhân!"

Khụ khụ.

Trong không gian lúc này bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng ho sắc sủa. Lăng Hựu Thừa còn có nhóm người thủ vệ phủ trọn trùng mắt nhìn một màn cơn hô hung dữ biến thành mèo con nhu thuận. Ánh mắt không tự chủ liếc về phía cái lưới, nhìn chăm chăm đám người đang nằm quần quại trên mặt đất, hơi thờ yếu ớt đến nỗi tưởng như sắp tắt không khỏi cho chút thông cảm.

Ừm! Đường như trước khi đến đây đã sớm bị đánh một trận mới tùm đầu quăng vào lưới lôi đi. Đây... Không phải quá dã man sao?

Bất quá, người lôi đám người này về với người đang quỳ ở kia thật là một người à? Có vẻ không giống đâu!

Lạc Y nhìn nhìn hai người đang nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, lại nhìn nhóm người Lăng Hựu Thừa cùng thủ vệ phủ đang chiếu ánh mắt đầy quần bách và nghi hoặc về phía này, mặt thật dày nói.

"Thiếu Tà, Bạch Thiên, về sau không được "lỡ tay" như vậy!"

Phải! Hai người này chính là Thiếu Tà cùng Bạch Thiên. Hai thần thú uy vũ dưới trướng Lạc Y.

Thiếu Tà cùng Bạch Thiên nghe Lạc Y nói, trưng ra bộ dạng nghiêm túc, mặt không đổi sắc cúi đầu nhận tội.

"Thình chủ nhân trách phạt! Lỡ tay a!"

"Ha ha, lỡ tay mà thôi! Lỡ tay mà thôi!"

Lạc Y cười rộ lên một tiếng, không biết là đang nói với hai thú Thiếu Tà và Bạch Thiên hay là giải thích cùng nhóm người Lăng Hựu Thừa.

Bất quá, biểu tình vô tội của nàng thật khiến người khác muốn máu huyết công tâm.

Các ngươi lỡ tay a? Các ngươi lỡ tay cũng có thể đánh một nhóm ba mươi mấy người không còn một hơi sức? Các ngươi chính là trợn mắt nói dối!

Lăng Hựu Thừa và nhóm thủ vệ phủ trợn mắt nhìn Lạc Y. Trong lòng vô cùng khinh thường. Ngươi muốn bao che khuyết điểm cũng không cần sử dụng nguyên do sứt sẹo như vậy! Thật là buồn cười muốn chết! Mặt dày muốn chết!

Lạc Y nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng mang theo ý vị không tầm thường thì đầu hơi rụt lại, quay sang ôm cổ Lãnh Hàn Thần, hỏi hẩn.

"Thần, ta nói sai cái gì sao?"

Lãnh Hàn Thần hít một hơi, rất hưởng thụ bàn tay mềm mềm tựa như không xương vòng lên trên cổ. Hẩn vươn tay vỗ vỗ lưng nàng, vừa sủng nịnh vừa nghiêm túc lắc lắc đầu.

"Không! Nàng luôn đúng!" Mà nếu nàng có không đúng, cho dù lật trời ta cũng sẽ đem chuyện đó thành có lí! Mỗi nam nào đó hết sức vô si thêm vào một câu ở trong lòng.

Lạc Y nghe Lãnh Hàn Thần nói thì hết sức vui vẻ. Nàng nhẹ nhàng mở lên má hẩn một cái hôn thật kêu, dịu dàng nói.

"Thật ngoan! Thưởng!"

Màn đối thoại ngắn ngủi của hai người lọt vào tai nhóm người Lăng Hựu Thừa cùng thủ vệ phủ. Bọn họ yên lặng nhìn trời, được rồi, bọn họ thừa nhận, hai kẻ này là cặp đôi cực phẩm vô si tự nhận đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất còn không được sao?

Bọn họ âm thầm khinh bỉ trong lòng như vậy mà không hề hay biết. Thật sự Lạc Y nói không hề sai. Cũng may, Thiếu Tà và Bạch Thiên chỉ là "lỡ tay" chứ nếu để bọn hẩn cố ý, kết quả hẩn là chết không thể nghi ngờ!

Lăng Hựu Thừa thở dài một hơi, tiến lên phía trước vài bước nhìn một nam tử nằm trên mặt đất đã sớm ngất đi. Ông cẩn thận nâng người này dậy, gạt lọn tóc bay tán loạn trên mặt hé ra gương mặt tuấn tú, âm nhu, tái nhợt tựa như không có một tia huyết khí.

Không sai! Quả nhiên là Lăng Bá Hàn!

Ánh mắt Lăng Hựu Thừa vừa chuyển, liền chạm lên nữ nhân nằm ở phía kia. Dĩ nhiên cũng đã sớm ngất xỉu. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết đó không phải ai khác mà chính là Hoàng Phủ Yên Yên.

Lăng Hựu Thừa mặt mày lắc lắc đầu, ra hiệu cho thủ vệ phủ đem tất cả trở về Lăng phủ.

Chân tướng, cũng nên cần được hé lộ rồi!

Lăng Bá Hàn tưởng tượng bản thân đã chết, hẩn cảm giác hẩn đang đi trên một con đường dài. Phía bên kia có một bóng trắng, đó không biết là cửa địa ngục hay là thiên đàng.

Hẩn cứ đi, cứ đi, đến khi đi qua khỏi cái bóng trắng nhập nhòa đó. Hẩn thấy không phải địa ngục hay thiên đàng, mà là căn nhà của Bá Phụ khi hẩn còn nhỏ.

Hẩn thấy một đứa trẻ đang luyện kiếm. Thân người nhỏ bé cầm lên một thanh kiếm quá khổ bắt đầu múa may quay cuồng.

Bên cạnh đứa trẻ còn có một nam nhân tuổi khoảng gần ba mươi. Hẩn đang nắm tay đứa trẻ chỉ dạy từng chiêu thức, cách khống chế lực lượng đang không ngừng tuôn trào trong cơ thể.

Lăng Bá Hàn ngồi sụp xuống, ôm đầu lắc lắc thật mạnh. Khung cảnh theo cái lắc đầu của hẩn thay đổi theo. Hẩn lại thấy ba đứa trẻ đang chơi trên bãi đất trống. Hai nam hài và một nữ hài. Đứa trẻ vừa rồi cũng là một trong số đó.

Đứa trẻ vừa rồi ngồi trên tảng đá nhấp định, thần thái lạnh lùng nhìn về phía nữ hài bé xíu xinh xinh đang cùng một nam hài khác chơi đùa thật vui.

Bọn trẻ cứ từ từ lớn lên, nữ hài trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Nam hài kia cũng lớn lên thành một thiếu niên, đứa trẻ kia cũng lớn lên.

Thiếu nữ xinh đẹp rất hay đi chơi cùng với thiếu niên kia. Hai người họ đều cười đùa rất vui vẻ. Nhưng thiếu nữ xinh đẹp vẫn luôn sợ hãi một thiếu niên còn lại.

Khung cảnh lại tiếp tục thay đổi, Lăng Bá Hàn đứng đó, nhìn đêm trăng tĩnh mịch, hắn thấy thiếu niên lạnh lùng uống rượu thật say, hắn đã gặp thiếu nữ xinh đẹp kia.

Bọn họ đã có nhất dạ ái ân...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Hé Mở

Lăng Bá Hàn giật mình tỉnh dậy, mồ hôi trên trán tuôn ra khiến hắn không thể không vươn tay ra lau qua một lần. Sâu bên trong đôi mắt đen nhánh bình thường thâm trầm, lạnh lùng để lộ ra một tia không thể tin được.

Vì cái gì? Vì cái gì ngày hôm ấy lại là sự thật?

"Miên nhi..."

Lăng Bá Hàn ôm đầu, gọi khẽ một tiếng. Bao nhiêu yêu thương, nhưng nhớ tích tụ đều thông qua tiếng gọi đó thể hiện ra. Có đau lòng, có hoài niệm, còn có một tia vương vấn khó tả.

Chuyện mười lăm năm về trước, hắn không thể nhớ được chút gì. Hôm ấy hắn nhìn thấy Miên nhi đi song song cùng với Lăng Bá Khiêm. Trong lòng buồn rầu tích tụ đều dồn nén vào rượu.

Đêm hôm đó Lăng Bá Hàn quả thật say khướt, khi hắn tỉnh dậy đã thấy bản thân vận y phục chỉnh tề nằm ngủ trên giường liền không suy nghĩ nhiều. Sau đó hắn liền ra đi...

Hoá ra đêm đó hắn với Miên nhi quả thật xảy ra quan hệ. Nhưng vì cái gì hôm nay hắn mới có thể nhớ lại.

Quá trễ...

Lăng Bá Hàn nằm thành giường dùng sức đứng dậy muốn đi ra ngoài. Bây giờ hắn cũng không biết bản thân nên làm gì mới tốt. Mọi thứ hắn đều suy nghĩ không thông, rồi rầm đến mức đầu hắn cũng phát đau quay cuồng.

Lăng Bá Hàn quay đầu, chậm rãi quan sát xung quanh một chút. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn hắn liền không khỏi nhủ chặt chân mày. Đây là đâu vậy?

Lăng Bá Hàn gắng gượng bám vào góc tường, khó nhọc di chuyển từng bước trong phòng. Nơi đây vừa có vẻ quen thuộc, lại cũng có chút xa lạ. Khiến hắn nhất thời không nghĩ ra bản thân mình bị đưa đến nơi nào.

Đầu óc lúc này mới lưu chuyển, quay trở lại những chuyện xảy ra cuối cùng trước khi hắn mất đi ý thức.

Lăng Bá Hàn nhớ rõ ràng, hắn là bị nội thương nghiêm trọng đang cùng sát thủ dưới trướng rời khỏi Lăng phủ. Bọn họ đã sớm sắp xếp một mật động bên trong Vân Vụ Sâm Lâm dẫn ra bên ngoài để phòng ngừa trước đường lui nếu kế hoạch có thất bại.

Lúc đó, hắn đã cùng sát thủ dưới trướng, còn có Hoàng Phủ Yên Yên và Lăng Chính Thành ra được khỏi Vân Vụ Sâm Lâm. Nghĩ rằng có thể nhanh chóng trở về cứ điểm.

Nhưng là, đúng khi ấy có một cơn gió mạnh mẽ thổi qua, một đạo lực đánh vào gáy hắn. Hắn cứ như vậy ngã đi. Những chuyện tiếp theo hắn quả thật một chút cũng không biết.

Rốt cuộc người đứng sau màn là ai? Là bạn hay thù? Vì lý do gì bắt hắn?

Lăng Bá Hàn đứng vững chân lại, một tay chống lên bàn để bảo trụ thân thể không ngã xuống vừa suy nghĩ. Người đó bắt hắn nhưng không giam hắn lại, chắc cũng không phải là thế lực đối địch.

Lăng Bá Hàn nghĩ như vậy, một tay theo bản năng nâng lên xoa xoa ngực. Ngay sau đó liền ngẩn người, cúi đầu nhìn một lớp vải trắng quấn vòng quang ngực, thấp thoáng hiện ra bên trong cổ áo.

Thương thế của hắn cũng đã được trị liệu tốt lắm sao?

Lăng Bá Hàn kinh nghi, bắt đầu thử đem tinh thần lực phóng xuất ra, bắt đầu dò xét tình trạng của bản thân. Hắn không khỏi ngạc nhiên khi nội thương, ngoại thương cùng một vài đường kinh mạch bị đứt gãy lúc này đều đã hoàn hảo, không tổn hao chút gì.

Nếu không phải lúc này cơ thể vẫn trong tình trạng thoát lực, không có chút sức nào, hẳn thật sự cho là những chuyện đã xảy ra đều chỉ là một giấc mơ.

Lăng Bá Hàn chống tay, lần từng bước trở về bên giường, cẩn thận ngồi xuống. Đúng lúc này, bên ngoài bắt đầu vang lên một hồi động tĩnh. Những bước chân rất đều, khinh cước hữu lực rõ ràng có tu vi không tầm thường.

Lăng Bá Hàn nhú nhú chân mày, nhưng một chút cũng không buồn đề phòng. Tình trạng của hắn lúc này so sánh với cá nằm trên thớt cũng không sai biệt lắm. Chỉ cần là người có một chút tu vi, tùy tiện nhắc một ngón tay cũng đủ để chết hắn.

Lăng Bá Hàn lúc này đây quả thật không có tinh lực đi lo lắng những chuyện dư thừa.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Có vẻ như người đã đến đứng trước cửa nhưng không bước tiếp, do dự bên ngoài một chút mới cẩn thận đẩy cửa ra.

Ánh sáng chói chang từ bên ngoài lọt vào phòng khiến Lăng Bá Hàn khó chịu nheo mắt lại. Đợi thích nghi được với ánh sáng, hắn mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn những người vừa đến.

" Là các người..."

Lăng Bá Hàn nhìn những người vừa đến nhú mày, kinh nghi bất định bật thốt ra. Nhưng cũng chỉ như vậy, hắn mím môi không tiếp tục nói, chỉ đơn giản là nhìn chằm chằm mấy người này.

Không sai! Những người đến không phải ai khác, mà chính là Lăng Hựu Thừa, Lăng Bá Khiêm, Lăng Ngạo. Ngoài ra còn có hai người Lạc Y và Lãnh Hàn Thần đến xem náo nhiệt.

Lăng Bá Hàn không tiếp tục nói. Nhưng Lăng Hựu Thừa thì vô cùng kích động.

Ông đã phí tổn tâm sức đi tìm Lăng Bá Hàn rất lâu nhưng kết quả đều quả thật là biệt lai vô dạng. Nhất là sau khi biết một sự thật, mong muốn tìm ra Lăng Bá Hàn càng điên cuồng hơn.

Không ngờ, người ông tìm mười lăm năm, bây giờ đứng trước mặt ông, trong mắt lại toàn là ngờ vực như vậy.

Bất quá không sao, ông tin tất cả chỉ là hiểu lầm! Hôm nay nhất định phải đem tất cả hiểu lầm đều hoá giải!

Lăng Bá Hàn nhìn Lăng Hựu Thừa lại nhìn Lăng Bá Khiêm, cuối cùng lại nhìn về phía Lăng Ngạo. Ánh mắt lộ vẻ kích động, khoé môi mở ra muốn nói gì đó. Nhưng thuy chung vẫn không thốt ra được một lời.

Lăng Bá Hàn cứ mở ra lại ngậm lại như vậy trên dưới mười lần. Cuối cùng vẫn là cụp mi mắt, quẩn bách cúi đầu xuống.

Lăng Bá Khiêm nhìn hành động của Lăng Bá Hàn, trong lòng khe khẽ thờ dài một hơi. Hắn bước lên trước một bước, chậm rãi nói.

" Lăng Bá Hàn! Hôm nay nên đem tất cả mọi chuyện ra giải quyết một lần đi. Tất cả! Bắt đầu từ chuyện tại sao ngươi lại muốn ám sát phụ thân trước!"

Lăng Bá Hàn thu lại ánh mắt nhìn Lăng Ngạo, lần nữa chuyển đi nhìn Lăng Bá Khiêm cùng Lăng Hựu Thừa. Khoé môi từ từ cong lên, tạo thành một ý cười nhạt. Hắn mĩa mai nói, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa một tia khổ sở.

" Chẳng lẽ hắn không đáng chết? Đáo chính đoạt vị? Giết cha hại đệ? Lẽ nào không đáng chết?"

Lời nói Lăng Bá Hàn vừa thốt lên, mọi người trong phòng liền giạt mình kinh hãi trừng mắt nhìn hắn. Ngay cả hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đến để xem kịch vui cũng hơi ngẩng đầu nhìn qua. Khoé mắt lưu lại một tia tiểu ý không khó nhận ra.

Lăng Hựu Thừa mới là người bị đá kích nhất. Ông nâng lên gương mặt trắng bệch nhìn chằm chằm Lăng Bá Hàn, nói từng tiếng đứt quãng, hỏi.

" Ai... Ai nói với con như vậy?"

" Ai nói?"

Lăng Bá Hàn trào phúng nhìn Lăng Hựu Thừa. Nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của ông, trong mắt lại có một tia không đành lòng. Hắn cụp mi che lấp đi suy nghĩ, mím môi nói.

" Ngươi giết gia gia đoạt vị, thế nhưng lại còn hại đi phụ thân ta. Ông vốn không thể so bì với ngươi. Vì lý do gì ngươi đối với ông hạ độc thủ? Ngươi hẳn là không ngờ được phụ thân còn lưu lại một thư cho ta, muốn ta thay ông trả thù ngươi đi!"

Lăng Hựu Thừa nín lặng, ánh mắt nhìn Lăng Bá Hàn hồi lâu vẫn không nói được lời nào. Chuyện mười lăm năm trước bị che giấu, người bên ngoài vốn không ai biết tại Lăng gia loạn. Ông đã nỗ lực đè ép mọi chuyện, không nghĩ lại khiến Lăng Bá Hàn đối với ông hiểu lầm sâu như vậy.

Lăng Hựu Thừa đứng đó, nhìn chằm chằm Lăng Bá Hàn, Lăng Bá Hàn ngược lại không nhìn ông. Lơ đãng quay đầu đi lại chạm vào Lăng Ngạo đứng phía sau.

Lăng Ngao mím môi, ánh mắt nhìn Lăng Bá Hàn rõ ràng không có thiện cảm. Thậm chí là có một tia khó chấp nhận, chán ghét.

Lăng Bá Hàn bị ánh mắt đó của Lăng Ngao làm cho giật mình, sau đó lại là một hồi đau khổ.

Đây là con trai của Miên nhi với hần! Hần có thể chắc chắn. Nhưng tại sao lại nhìn hần như vậy đây?

Lăng Bá Khiêm thấy mọi người yên lặng. Lúc này hần lại đặc biệt tỉnh táo cùng nghiêm túc. Hần âm thầm thở dài một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lăng Bá Hàn.

"Lăng Bá Hàn, ngươi sai, rất sai lầm. Ngươi vẫn còn chưa biết quá nhiều chuyện... Ngươi không thể nào hình dung ra được!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thân Thế Lăng Bá Hàn.

"Lăng Bá Hàn, ngươi sai, rất sai lầm. Ngươi vẫn còn chưa biết quá nhiều chuyện, ngươi không thể nào tưởng tượng được!"

Lăng Bá Khiêm ôn nhuận nói. Lời nói lại khiến Lăng Bá Hàn không thể không nhíu mày, cảm giác khó hiểu như lọt vào khoảng không.

Hần đảo ánh mắt nhìn khắp phòng, mờ mịt hỏi.

"Bí mật gì?"

Lăng Bá Khiêm thoáng nhìn qua Lăng Hựu Thừa thấy ông như cũ rồi rầm không nói gì liền không khỏi thở dài. Bây giờ hần không ra chiến trận thì ai ra chiến trận chứ?

Lăng Bá Khiêm thẳng lưng, bước từng bước đến trước mặt Lăng Bá Hàn. Trước ánh mắt thăm dò nhướn lên đầy nghi hoặc của Lăng Bá Hàn, thản nhiên nói.

"Khoan hãy nói, bây giờ ta muốn xác nhận một chuyện!"

Lăng Bá Khiêm vừa nói, tay vừa nâng lên trên vai áo của Lăng Bá Hàn xé thành một đường dài.

Lăng Bá Hàn nhíu mày, theo bản năng bài xích muốn né tránh nhưng không được. Hần lúc này quả thật không có sức, không chống nổi Lăng Bá Khiêm.

Lăng Bá Khiêm từ trong tay áo xuất ra một lọ thuốc bột, không nói một lời đột ngột đổ lên trên vai của Lăng Bá Hàn.

Thuốc bột vừa chạm vào da liền trực tiếp tan ra thành nước, nhiệt độ cũng đột ngột tăng lên thấm vào tế bào da trên vai của Lăng Bá Hàn khiến hần run rẩy không thôi, mỗi cũng phải cắn thật chặt để ngăn chặn tiếng kêu đau bật ra thành tiếng rên rỉ.

Con đau kéo dài ước chừng nửa ly trà liền tiêu thất không còn một mảnh. Trên đầu Lăng Bá Hàn đã đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt chảy xuống mặt đất.

Lăng Bá Khiêm trừng mắt nhìn bả vai của Lăng Bá Hàn. Hần chột buông tay, lui về phía sau vài bước. Ánh mắt đảo qua nhìn Lăng Hựu Thừa hiện lên nét trầm trọng, gật gật đầu.

Lăng Hựu Thừa nhận được cái gật đầu từ Lăng Bá Hàn, đôi mắt trừng lớn mang theo kích động, vội vàng bước từng bước đến trước giường, giữ lấy bả vai của Lăng Bá Hàn.

Ông cúi đầu nhìn thật sâu lên bả vai Lăng Bá Hàn, trong mắt sớm tích tụ nước mắt liền theo đó chảy xuống.

Lăng Bá Hàn càng lúc càng không hiểu. Bản thân thật giống như đi lạc vào trong sương mù. Hần lúc này cũng không thể xác định được hần nên làm gì nữa rồi.

Lăng Bá Khiêm cùng Lăng Ngao nhìn thấy Lăng Hựu Thừa khóc thương tâm như vậy thật không đành lòng. Liền không nói hai lời tiến lên, đỡ ông đứng thẳng, lùi về sau vài bước ngồi trên một cái ghế dựa.

Lăng Bá Hàn lúc này mới có thời gian bình tĩnh lại. Hần cúi đầu, nhìn xuống bả vai mình. Bản thân hần là muốn xem Lăng Bá Khiêm muốn xác nhận cái gì, và rốt cuộc là vì cái gì Lăng Hựu Thừa mới kích động như vậy.

Không nhìn xuống thì thôi, đã nhìn hần liền không nhận được nhíu lại chân mày.

Đây là cái gì vậy?

Lăng Bá Hàn ngăn người nhìn bả vai phải của hắn không biết từ lúc nào xuất hiện một ấn kí thất thái liên hoa. Ấn kí này trông ra quả thật nổi bật, vô cùng sống động.

Hình này, có từ bao giờ vậy? Chẳng lẽ là vì lọ thuốc bột vừa này Lăng Bá Khiêm rưới lên? Lăng Bá Hàn nghĩ tới con đau khi thuốc bột hoá thành nước rồi thấm thấu vào da thịt liền không nhận được rằng mình một cái.

Hắn theo bản năng vươn tay trái lên, chạm nhẹ lên ấn kí thất thái liên hoa. Lại ngẩng đầu nhìn mọi người trong phòng, khó hiểu đầy đặc hỏi.

"Các người rốt cục muốn xác nhận cái gì?"

Lăng Bá Khiêm thấy Lăng Hựu Thừa vẫn còn kích động, từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm Lăng Bá Hàn. Rõ ràng là không thể nào chủ trì được mọi việc liền thay ông nói chuyện.

"Người, ta, phụ thân, gia gia, tổ phụ đều có ấn kí này trên vai. Nhưng "phụ thân người" không có, người nghĩ xem là chuyện gì?"

Lăng Bá Khiêm thần thần bí bí nói, cũng không trực tiếp vạch trần mọi việc. Hắn chỉ khoanh tay đứng một bên, nhướng mắt nhìn Lăng Bá Hàn, chờ hắn trả lời.

"Chuyện gì chứ?"

Lăng Bá Hàn không chút suy nghĩ liền thốt ra. Nhưng là rất nhanh hắn liền phát hiện ra chỗ không bình thường. Đôi tay bắt chợt run lên, đảo ánh mắt thâm trầm lợi hại nhìn Lăng Bá Khiêm.

"Người vừa nói ấn kí các người cũng có, nhưng "phụ thân" ta không có?"

"Đúng vậy!"

Lăng Bá Khiêm gật đầu xác nhận.

"Ý các người là sao? Rốt cuộc là muốn nói cái gì?"

Lăng Bá Hàn đỏ mặt, mím chặt môi nói. Trong lòng hắn vốn đã có sẵn một câu trả lời, nhưng quả thật hắn lại không dám tin. Bởi vì kiềm nén như vậy, tâm tình hắn lại càng kích động.

Lăng Bá Khiêm nhún nhún vai. Có vẻ như hoàn toàn thấu hiểu tâm trạng của Lăng Bá Hàn lúc này. Chậm rãi nói.

"Người cũng biết gia gia có một thế hai thế. Một thế mất sớm, không để lại từ tự. Còn thế từ sinh ra phụ thân ta, thế sinh ra phụ thân người. Đúng không?"

Lăng Bá Hàn chỉ trầm mặc không nói, môi mím lại xem như xác nhận.

"Trong Lăng tộc có một bí truyền. Tôn tử cùng tôn nữ dòng chính Lăng Tộc trên người sẽ có lưu lại một ấn kí thất thái liên hoa. Ấn kí này vào năm ba mươi tuổi sẽ có thể thực hiện nghi lễ nhập hộ, xác thực là dòng chính Lăng tộc. Năm đó người và "đệ đệ" sinh cùng một ngày, sau đó đệ đệ mất. Theo lẽ, con cháu dòng chính nếu bỏ mình, thì không cần thông qua nghi lễ nhập hộ mà ấn kí sẽ tự động nổi lên. Đây là bằng chứng để táng nhập vào lăng mộ của Lăng gia. Năm đó chúng ta không đi sâu vào chuyện đệ đệ vừa sinh ra đã mất, vì sợ khiến mẫu thân thương tâm. Nhưng mười lăm năm trước, trong lúc vô tình phụ thân ta biết được, "đệ đệ" đã mất vốn không hề có ấn kí trên bả vai. Người nghĩ, chuyện này là như thế nào?"

Lăng Hựu Thừa chưa bao giờ rời mắt khỏi Lăng Bá Hàn. Lúc này ông lại càng kích động, rất muốn nghe xác nhận từ Lăng Bá Hàn. Ánh mắt nhìn phá lệ đụ đàng, còn mang theo một tia mong chờ không khó phát giác.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần vốn chỉ đến xem chuyện vui, cũng không nhận được nghiêm túc hơn. Đôi mắt khẽ nheo lại, chờ mong nhìn biểu hiện của Lăng Bá Hàn.

Lăng Bá Hàn ôm đầu, miệng lại không ngừng lẩm bầm.

"Không... Không thể như thế... Không..."

Hắn lắc mạnh đầu, càng lúc càng thấy loạn. Đây không phải là kết quả hắn vừa suy nghĩ đến hay sao?

Đúng vậy!

Nhưng là, Lăng Bá Hàn hắn lại thuy chung không thể tiếp nhận. Hắn nhớ đến quá khứ Lăng Hựu Thừa cầm tay hắn chỉ hắn luyện kiếm. Khi hắn thức tỉnh Lực Lượng chỉ lực cũng là ông dạy hắn không chế. Ông thương hắn không khác gì Lăng Bá Khiêm.

Trong khi đó, người Lăng Bá Hàn hắn gọi là cha lại chưa một lần cho hắn sắc mặt tốt. Khi ông ta biết hắn thức tỉnh năng lực về mặt còn vận vẹo mang theo ác độc được từ mẹ che giấu.

Mặc dù như vậy, hấn cũng chưa bao giờ nghi ngờ bản thân hấn cùng ông ta không có quan hệ huyết thống.

Chỉ là, tại sao mọi chuyện lại phát triển như vậy?

Lăng Bá Hàn hấn không những nhận giặc làm cha. Mà còn năm lần bảy lượt tìm cách hại cha ruột mình?

Hấn... Thật không thể chấp nhận!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Hoá Giải Mâu Thuẫn

Lăng Bá Hàn ôm đầu ngồi trên giường. Hấn trầm mặc, toàn gia cũng không lên tiếng. Không khí trong phòng cứ từ từ trôi qua, nặng nề như thế.

Cuối cùng, Lăng Bá Hàn cũng ngẩng đầu, đôi mắt hấn vẫn lên tia máu, giọng nói khàn khàn hỏi.

"Phụ... Phụ thân, người nói, chuyện năm đó... Là như thế nào?"

Lăng Hựu Thừa bị hai tiếng "phụ thân" được thốt ra từ miệng Lăng Bá Hàn lộng cho trái tim đều là nhảy nhót. Ông tiến lại tính vuốt nhẹ đầu Lăng Bá Hàn nhưng lại bị hấn rút đầu né tránh.

Bàn tay Lăng Hựu Thừa trên không trung dừng lại một lát, sau đó liền bối rối rút lại. Trong đôi mắt không khỏi phảng phất một nét buồn rầu. Ông cũng hiểu, Lăng Bá Hàn gọi được ông bằng hai tiếng "phụ thân" đã là quá lắm, ông cũng không nên đòi hỏi quá nhiều.

Lăng Hựu Thừa rầu rĩ trở lại ghế ngồi. Bởi vậy, ông không nhìn thấy ánh mắt hối lỗi của Lăng Bá Hàn. Và ông cũng không biết, Lăng Bá Hàn từ chối hành động của ông không phải hấn không chấp nhận ông mà chỉ là hấn không thể quên đi những chuyện mà bản thân từng làm.

Về mặt của hai người cứ thế đã nằm hết trong mắt bốn người còn lại trong phòng. Bất quá, đối với tình cảnh này, Lãnh Hàn Thần không quan tâm, Lạc Y thì hơi híp mắt lại một chút. Chỉ duy có Lăng Bá Khiêm và Lăng Ngạo là không ngăn được tiếng thở dài.

Thật ra, Lăng Ngạo đối với chuyện này còn có một chút kinh ngạc. Hấn cũng theo bản năng sờ sờ bà vai mình, lại nhìn ẩn kín trên bà vai Lăng Bá Hàn. Hấn là không nghĩ đến người trước mắt lại là nhi tử ruột của gia gia.

Bất quá, mặc dù người trước mắt có là nhi tử ruột của gia gia đi chăng nữa, thì hấn với người này vẫn là có tương đối bài xích.

Gia gia có thể không để ý, nhưng hấn lại không thể không lưu tâm. Chỉ cần nghĩ đến những chuyện gia gia từng trải qua, sợ sảy một chút liền mất đi tính mạng. Hấn thật sự không thể ngay tức khắc tha thứ.

Lăng Bá Khiêm nhìn quanh căn phòng lần nữa rơi vào trầm mặc, không khỏi vuốt vuốt trán sâu não. Vì lí gì hấn luôn phải là người ra trận a?

Lăng Bá Khiêm nâng tay che miệng, khẽ ho khan một tiếng. Cố gắng lôi kéo sự chú ý của mọi người. Nhận thấy người trong phòng đều tập trung trở lại, lúc này mới mở miệng nói.

"Chuyện năm đó, là sau khi đệ rời đi, gia gia không bao lâu cũng mất. Người trước khi mất đã để lại di ngôn, truyền lại chức gia chủ cho phụ thân. Năm đó, tiểu thúc thúc vẫn là một người không có biểu lộ ra năng lực kinh người gì."

Lăng Bá Khiêm thoáng dừng lại một chút, quan sát nét mặt của mọi người. Thấy ai cũng đều bình ổn, lưu tâm lắng nghe mới tiếp tục.

"Chính là trong lúc tang sự của gia gia, chúng ta mới biết sự thật về đứa trẻ năm đó mất đi không hề lưu lại ẩn kín trên bà vai. Điều đó chứng tỏ, đứa bé kia cũng không phải con cái dòng chính trong tộc. Ngay lúc đó, phụ thân đã bắt đầu cho người điều tra, qua một thời gian liền phát hiện một số động tĩnh của tiểu thúc thúc trong việc năm đó. Vốn, ban đầu chỉ là nghi ngờ, nhưng khi chúng ta đến hỏi, lại vô tình phát hiện tiểu thúc thúc chiêu binh, bắt đầu muốn đảo chính lại chức gia chủ. Vì phát hiện sớm, nên động tĩnh năm đó không lớn, phụ thân cũng quyết định dồn nén việc này lại. Đối với bên ngoài thông báo tiểu thúc bị bệnh đưa đến diên trang. Khi đó, chúng ta cùng lúc phát hiện, hấn cũng không phải là người Lăng gia, mà là con của người thiếp loạn với một nam nhân bên ngoài. Chính vì vậy mới biết, người hấn là đệ đệ đáng lẽ ra đã mất kia! Việc hồi này, chẳng qua là muốn kiểm chứng lại một chút!"

Lăng Bá Khiêm bình bình đạm đạm nói hết mọi sự. Lăng Bá Hàn càng nghe nói, mặt lại càng tái nhợt. Hấn không nghĩ đến, hấn bị người ta lừa lâu như vậy. Đã thế lại còn rãm rắp tin tưởng.

Quả nhiên là tạo nghiệt a!

"Còn nữa..."

Lăng Bá Khiêm tiếp tục mở miệng. Lần này, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Lăng Ngạo. Nhẹ giọng nói.

"Ngạo nhi, con lại đây!"

Lăng Ngạo bị tiếng gọi phá lệ ôn nhu của Lăng Bá Khiêm làm cho giật mình. Tuy bình thường hấn với người phụ thân này không quá thân thiết, nhưng cũng không bài xích.

Lăng Ngạo từ từ tiến lên phía trước. Lăng Bá Khiêm giữ lấy tay của Lăng Ngạo, chuyển mắt nhìn về mặt kích động của Lăng Bá Hàn. Rồi lại nhìn Lăng Ngạo, ôn tồn nói.

"Ngạo nhi, con thời gian qua hẳn đều biết ta đối với con và Thành nhi có một sự khác biệt khá lớn. Hơn nữa, truyền thừa lực lượng của con và Thành nhi khác nhau, con có biết tại sao không?"

Lăng Ngạo nghe Lăng Bá Khiêm nói liền ngẩn người. Hấn bắt đầu nghiền ngẫm câu nói của Lăng Bá Khiêm.

Quả thực, Lăng Bá Khiêm đối xử với hấn và Lăng Chính Thành có sự khác nhau một trời một vực. Năng lượng của hấn so với Lăng Chính Thành cũng tốt hơn rất nhiều.

Đầu óc Lăng Ngạo ong lên một tiếng. Ánh mắt nhìn Lăng Bá Khiêm mang theo một tia không thể tin nổi. Lẽ nào, ý Lăng Bá Khiêm là nói, hấn không phải nhi tử của Lăng Bá Khiêm?

Lăng Bá Khiêm gật gật đầu, hấn biết Lăng Ngạo đã hiểu. Bàn tay giữ vai Lăng Ngạo xoay người đối diện Lăng Bá Hàn, chậm rãi nói.

"Không sai! Ta không phải là phụ thân con. Phụ thân chân chính của con là đệ đệ ta - Lăng Bá Hàn!"

Lăng Ngạo nghe nói chỉ thấy đầu óc loạn một mảnh. Thân thể hấn co rụt lại ngẩng đầu nhìn Lăng Bá Hàn đang mang theo kích động ở xa, vội vã lắc đầu, lao đảo rời khỏi phòng.

Lạc Y ngồi cùng Lãnh Hàn Thần lúc này mới thật sự nhú mày. Nàng không khỏi nhìn về phía Lăng Bá Hàn nhiều hơn một chút. Chậm rãi đánh giá hấn.

Quả nhiên có chút giống Lăng Ngạo. Năng lực cũng rất tốt, so với Lăng Ngạo không sai biệt lắm! Nhưng là, Lăng Ngạo hẳn không thể chấp nhận người phụ thân này ngay lập tức đi!

Lạc Y nắm tay Lãnh Hàn Thần, cùng hấn rời khỏi. Cũng không để tâm đến vẻ mặt tràn ngập thất vọng của Lăng Bá Hàn. Nàng có thể tham gia vào nội vụ Lăng gia, dựa theo mặt mũi của Lăng Ngạo. Nhưng nàng sẽ không xen vào tình cảm của hấn.

Lăng Ngạo không chấp nhận được chuyện này cũng không phải là không có lý. Vẫn là tùy duyên đi thôi!

Lăng Bá Khiêm nhìn Lăng Bá Hàn, không khỏi thở dài lắc đầu. Trước liền đỡ Lăng Hựu Thừa ra ngoài. Tuy Lăng Hựu Thừa muốn ở bên cạnh Lăng Bá Hàn. Nhưng cũng hiểu hấn cần thời gian, liền không cam lòng rời đi.

Lăng Bá Khiêm ra tới bên ngoài. Hấn ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng lại cảm thấy thoải mái. Cuối cùng cũng có thể đem tất cả mọi chuyện nói ra.

Lăng Bá Khiêm không khỏi nhớ đến chuyện hấn cùng với Lăng Bá Hàn và Từ Miên Miên khi còn bé. Hồi đó, hấn và Miên nhi rất thân, hay chơi đùa cùng nhau. Còn Lăng Bá Hàn vì từ sớm đã thức tỉnh năng lượng nên thường chăm chỉ luyện tập võ nghệ, bên ngoài luôn giữ một bộ dạng lãnh khốc khiến Miên nhi luôn sợ hãi.

Chính là tận sau này, khi bọn họ đều lớn. Hấn vẫn nghĩ Miên nhi rất sợ Lăng Bá Hàn. Chỉ là hấn không ngờ, người nàng yêu, vốn không phải là hấn, mà là kẻ luôn trang vẻ mặt lãnh khốc khiến người khác sợ sệt.

Cũng vì biết sự thật này, hấn mới làm ra sai lầm, đối với một người giống Miên nhi đến tám phần xảy ra quan hệ quá giới hạn.

Lăng Bá Khiêm không khỏi cười nhạt một tiếng. Cuộc đời hấn chỉ sợ chưa bao giờ làm đúng chuyện gì. Hấn nghĩ đến ngày cưới Miên nhi vào cửa, lòng hấn đều là ngũ vị tạp trần. Bởi lẽ, Lăng Bá Hàn rời đi, nàng lại mang theo giọt máu của Lăng Bá Hàn. Vì không muốn con cháu dòng chính Lăng tộc lưu lạc bên ngoài, phụ thân mới để hấn cưới Miên nhi. Lúc đó hấn đã nghĩ, chỉ cần nàng chấp nhận hấn, hấn sẽ yêu thương nàng thật tốt, cũng xem con của nàng là con ruột.

Chỉ là, Miên nhi vừa sinh ra Lăng Ngạo, nàng lại chọn cách tự vẫn rời đi. Nàng luôn nghĩ Lăng Bá Hàn đã mất, và dù chết, nàng cũng không muốn chấp nhận hấn. Cũng vì vậy, hấn vĩnh viễn không thể xem Lăng Ngạo như con ruột, bởi vì không có nàng.

Tất cả những chuyện đã cũ, cuối cùng cũng có thể gỡ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Kẻ Không Biết Sống Chết.

Hôm nay Lạc Y, Lãnh Hàn Thần, Kỳ Phong, Ngạn Hữu còn có Lăng Ngạo sẽ rời khỏi Tô Uyển Sơn Trang tiến thẳng về Bàn Long thành.

Đây là nơi bọn họ hẹn với Bạch Thừa Vũ cùng Lập Khiêm.

Thật ra, Bàn Long thành là địa bàn của Bạch gia gia tộc. Còn Lập Khiêm là người đến từ một trấn nhỏ phía tây cách Bàn Long thành gần năm trăm dặm. Nhưng đường ở đó khá khó đi, nên Lập Khiêm quyết định cùng hẹn gặp ở Bàn Long thành.

Lạc Y đối với chuyện hẹn gặp ở đâu cũng không quá để ý. Nhưng vì đây là ý tốt của Lập Khiêm, nàng cũng không tiện chối từ. Thật ra, tiết kiệm được thời gian cũng là chuyện không tồi.

Năm người cùng nhau lên xe ngựa, sau khi từ biệt người thân của Lăng Ngạo xong xuôi thì phu xe liền bắt đầu đánh xe rời khỏi Tô Uyển Sơn Trang.

Kể từ lúc lên xe ngựa, Lăng Ngạo đã nép vào một góc, không nói không rằng bắt đầu khép mi mắt dưỡng thần.

Trong xe ngựa cũng vì thế mà trầm xuống hẳn. Đến cả hai đứa trẻ hiếu động như Kỳ Phong và Ngạn Hữu cũng trở nên biết điều, an tĩnh ngồi một bên vẽ vòng tròn trên sàn xe ngựa, một tiếng động nhỏ cũng không dám tạo ra.

Lạc Y khẽ nhấp một ngụm trà Lãnh Hàn Thần đưa đến, hơi nheo đôi mi thanh tú nhìn Lăng Ngạo.

Bản thân nàng cũng không nói gì. Đối với cảm nhận không dễ chịu gì hiện giờ của Lăng Ngạo nàng cũng là tương đối thấu hiểu.

Tuy rằng lúc này Hoàng Phủ Yên Yên đã bị phong ấn kìm ứ, đưa ra điền trang ngoại thành Tô Uyển Sơn Trang sinh sống. Nàng ta đối với Lăng Hựu Thừa bây giờ đã không thể tạo ra được uy hiếp gì nữa.

Nhưng Lạc Y biết, điều khiến Lăng Ngạo rối rắm, không hoàn toàn là an nguy của Lăng Hựu Thừa nữa. Mà xa hơn là quan hệ giữa hắn và Lăng Bá Hàn.

Lăng Ngạo không thể lập tức tha thứ cho Lăng Bá Hàn. Điều này, nàng cũng đã dự đoán được từ trước.

Tuy Lăng Bá Hàn là bị người khác lợi dụng, nhưng hắn không thể phủ nhận rằng hắn vô tội.

Lăng Hựu Thừa có thể tha thứ cho Lăng Bá Hàn, không có nghĩa là Lăng Ngạo cũng có thể. Nhất là khi, người đó còn là phụ thân sinh ra hắn.

Tất cả giờ chỉ có thể tùy thuộc vào duyên phận. Nếu Lăng Ngạo vĩnh viễn không tha thứ Lăng Bá Hàn cũng không ai có thể trách hắn.

Chuyện này, nàng nhất định sẽ không xen vào!

Xe ngựa chạy liên tục như vậy hai ngày, nhóm người bọn họ đã đến được ngoại thành của Bàn Long thành.

Vì Bàn Long thành không cho phép xe ngựa chạy vào trong thành nên nhóm Lạc Y quyết định trả xe ngựa, cho phu xe trở lại Tô Uyển Sơn Trang với một túi rương rinh kim tệ.

Sau hai ngày trên đường như vậy, Lăng Ngạo đã nghĩ mọi chuyện thoáng ra rất nhiều. Hắn đã không còn suốt ngày mặt ủ mày chau mà đã có xu hướng trở lại những ngày vui vẻ trước đây. Bất quá, sau chuyện này, hắn có vẻ trưởng thành hơn trước rất nhiều.

"Phía trước đã là cửa thành Bàn Long!"

Năm người cùng nhau tiến về phía trước. Lãnh Hàn Thần lên tiếng nói nhắc nhở mọi người.

Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu nghe thấy đều là vô cùng hưng phấn. Đôi mắt to tròn mở ra, hận không thể lập tức bước qua cổng thành.

Lạc Y bắt lực vỗ trán, trực tiếp xoay người đi không tiếp tục nhìn hai đứa trẻ. Được rồi, nàng thừa nhận bọn hắn hết sức ngây thơ còn không được sao?

Năm người đi tới cổng thành thì lập tức bị thủ vệ thành ngăn lại, không cho đi tiếp. Thái độ tiếp đón thật sự không tốt.

Thủ vệ thành lúc này là hai nam nhân. Bọn chúng đều là hai đại hán vai u thịt bắp, da đen nhem, trên trán một tên còn có một vết sẹo đỏ hồng, khi nói chuyện hay cười vết sẹo lại giãn giãn lên trông rất đáng sợ.

Gã mặt sẹo hất hàm nhìn nhóm người Lạc Y, thanh âm không những to mà còn vang lên oang oang khiến người khác không khỏi cảm thấy khó chịu.

"Đi đâu?"

Lăng Ngạo nhú nhệ chân mày. Rất không hài lòng đối với thái độ đón tiếp của thủ vệ thành. Tuy nhiên hắn vẫn phải lên tiếng trả lời theo đúng quy củ.

"Vào thành!"

"Các người muốn vào thành?"

Gã mặt sẹo híp mắt nhìn Lăng Ngạo, sau đó lại cười lên khùng khục hỏi lại.

"Có gì không thể sao?"

Lạc Y ngăn lại Lăng Ngạo đã muốn nổi giận ở một bên, đạm nhiên mở miệng hỏi. Thanh âm mềm mại, ôn nhu lại đinh đinh đang đang như chuông bạc khiến lòng người ngửa ngáy.

Tiếng nói Lạc Y vừa cất lên, Lăng Ngạo, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu theo bản năng đều lùi về sau ba bước. Ứng theo kinh nghiệm của bọn hắn cho thấy, cuồng phong đã sắp ập về rồi a!

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh chân mày đã sớm nhíu lại, đôi mắt hiện rõ vẻ không vui. Hắn cũng không phải là không muốn nhìn thấy Lạc Y tức giận. Nhưng hắn chỉ muốn nàng nổi giận với một mình hắn thôi. Bởi vì mỗi khi nàng tức giận, thanh âm lại đặc biệt dễ nghe, thời điểm này không biết đã trêu chọc về bao nhiêu hoa anh đào đâu.

Gã mặt sẹo lại không hề hay biết những điều này. Hắn làm người lâu như vậy cũng chưa hề nghe thanh âm nào hay như vậy, thật là muốn trêu chọc hứng thú của hắn a!

Gã mặt sẹo nương theo hướng thanh âm nhìn về phía Lạc Y. Vừa nhìn thì ánh mắt hắn liền hiện ra tia dâm ô, tục tĩu không hề che giấu. Đôi mắt loạn chuyển mang theo tia tính kế.

"A, muốn vào thành? Có thể! nộp ngân một trăm kim tệ liền có thể!"

"Một trăm kim tệ? Người ăn cướp sao?"

Kỳ Phong với Ngạn Hữu vừa nghe đến liền tròn mắt bật thốt lên. Tuy bọn hắn biết vào thành phải nộp ngân cũng là quy tắc của một số thành trì kinh thương. Bất quá một trăm kim tệ là quá nhiều a! Phải biết một tháng nguyệt ngân của các tiểu thư, thiếu gia trong các gia tộc cỡ trung nhiều nhất cũng chỉ có ba kim tệ thôi đâu.

Không chỉ có Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu khó chịu. Đến cả Lạc Y cũng không nhịn được nhíu mi. Tuy nói một trăm kim tệ đối với nàng cũng chỉ là một cái nhấc tay, nhưng không có nghĩa nàng sẽ tiếp tay cho bọn họ làm vậy.

Lạc Y biết, nộp ngân vào Bàn Long thành không thể nào hết đến một trăm kim tệ. Kẻ này nhất định có mưu đồ, nàng muốn nhìn xem hắn muốn gì!

Quả nhiên, gã mặt sẹo cười lên khăng khặc, hai bàn tay chà xát vào nhau nhìn Lạc Y, liếm liếm môi.

"Không có phải hay không? Vậy có cách khác, các người bốn nam nhân đều vào thành đi. Chỉ cần để lại tiểu cô nương này để lại cho hai bốn đại gia chơi đùa vài ngày liền có thể vào thành a!"

Lãnh Hàn Thần nắm chặt tay, đôi thủy mâu từ sắc lúc này tàn mất ra sát ý mãnh liệt. Ba người Lăng Ngạo, Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu cũng không ngoại lệ, tâm tình đã sớm bị động đến điểm mấu chốt chuẩn bị bùng nổ.

Gã mặt sẹo cùng gã thủ vệ thành còn lại đều không nhận ra nguy hiểm đã đến gần kề. Trong mắt bọn hắn năm người bọn họ đều là những người không có bối cảnh và cũng không tạo ra được uy hiếp gì.

Lãnh Hàn Thần híp mắt nguy hiểm, bàn tay hơi nâng lên, một trận cuồng phong mạnh mẽ ập đến, hất văng gã mặt sẹo và tên thủ vệ thành văng ra xa. Thân thể bọn hắn nặng nề va đập vào cổng thành tạo thành những âm thanh rung động, kéo kẹt vang trời. Đu thuyết minh cơn giận của Lãnh Hàn Thần lúc này lớn đến mức nào.

Đúng lúc Lãnh Hàn Thần muốn tiếp tục ra chiêu, trực tiếp xử lý hai kẻ không biết sống chết này thì một âm thanh ôn nhuận, trầm ấm lại vang lên đánh gãy.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Đến Bạch Phủ.

" Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?"

Âm thanh trầm ấm ôn nhuận như ngọc vang lên cắt ngang hành động của Lãnh Hàn Thần.

Mọi người theo bản năng đều nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy, đó là một nam tử trẻ tuổi vận bạch y, nhìn qua vô cùng tuấn tú.

Người này có vẻ như mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng khí chất lại bất đồng, vừa trầm tĩnh lại có phần ổn trọng khiến người khác không nhìn được có hảo cảm.

Nam tử bạch y từng bước đi đến vô cùng phóng khoáng, tao nhã. Phía sau còn có hai thị vệ nghiêm túc bước theo hầu hạ.

Nam tử bạch y hơi gật đầu với nhóm người Lạc Y thay cho lời chào hỏi. Hắn cũng không giống người khác cho rằng những người trẻ tuổi này là một đám không có tiền đồ lên được mặt bàn.

Không nói đâu xa, chỉ riêng động tác của nam tử tử y vừa nãy thôi đã cho thấy năng lực của bọn họ không phải hạng tầm thường.

Hắn còn cảm nhận được, trên người nhóm người này, ai cũng toả ra hơi thở cường thế cho dù trên người thậm chí còn không có dao động lực lượng.

Bình thường, người không có dao động lực lượng chỉ có hai loại. Loại thứ nhất đó chính là phế vật ngàn năm không thể tu luyện. Còn loại thứ hai là loại có thể che giấu dao động lực lượng trên cơ thể. Mà đã che giấu được dao động lực lượng, đó hẳn phải là cường giả, là tuyệt thế cường giả.

Tuy rằng so với số tuổi nhìn thấy, nói bọn họ là cường giả thật không ai tin. Nhưng hắn thật coi trọng nhận định của mình. Chẳng phải nói Kỳ Vân thành có bán một loại đan dược Hoá Đồng đan, chất lượng cực phẩm đó sao? Những người này hẳn là dùng loại đan dược đó đi.

Nhóm người Lạc Y hoàn toàn không biết nam tử bạch đã đối với bọn họ ghi lên một hiểu lầm to bự mà chỉ thấy người này ứng xử hết sức đúng mực. Cũng không phải mất đề trên đầu như người khác. Vì vậy tâm tình cũng liền lắng xuống, chờ đợi hắn giải quyết.

Lạc Y híp mắt nhìn nam tử bạch y, bắt đầu suy đoán ra một khả năng thân phận của người này. Trong đôi mắt đen láy loé ra tia sáng, khoé môi gợi lên một nụ cười nhẹ nhẹ. Bất quá, nàng cũng không lập tức nói ra, vẫn muốn chờ xem kì biến.

Nam tử bạch y vừa xuất hiện, hai gã thủ vệ thành dù đau đến chết đi sống lại cũng cố gắng hết sức bình sinh gượng dậy. Bọn hắn bò lê bò lết tiến tới, vươn tay ôm lấy chân của nam tử bạch y, bắt đầu khóc ròng.

" Bạch đại thiếu gia, người phải làm chủ cho chúng ta. Bọn người này chưa vào thành đã đánh thủ vệ. Đây chính là đánh lên mặt mũi uy tín của thành Bàn Long a!"

Vô sỉ!

Hai chữ này bật ra trong đầu nhóm người Lạc Y. Lăng Ngao, Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu đã sớm nóng giận muốn đại khai sát giới. Nhưng vẫn còn nghĩ cho mặt mũi vị " Bạch đại thiếu gia " trước mặt nên vẫn chưa động thủ.

Lạc Y và Lãnh Hàn Thần híp mắt, ánh mắt mang theo chút trào phúng hàm tiếu thật sâu. Quả nhiên là ác nhân cáo trạng trước a! Trình độ này quả thật không sai. Nàng thật muốn xem vị Bạch đại thiếu gia muốn giải quyết như thế nào đây!

Bạch Thừa Hy gấp lại chiết phiến, không dấu vết né ra một bên, ngăn chặn lại ý đồ hai cầu thủ. Về mặt đạm nhiên không nhìn ra vui, giận. Nhưng chỉ cần là người có mắt đều nhìn ra, hắn đối với hai kẻ trước mặt đều là khinh thường. Liền ngay cả hai thị vệ nghiêm túc đi theo đằng sau hắn, ám phúng trong đáy mắt cũng vô cùng rõ ràng.

Bạch Thừa Hy chuyển ánh mắt nhìn nhóm người Lạc Y. Cũng không có đáng về trách cứ hai luận tội, mà rất bình tĩnh hỏi.

" Các vị có gì để nói không?"

Kỳ Phong bị ám ách đã lâu, vốn là đã không nhìn được nữa. Khoé môi hơi nhếch lên một nụ cười lạnh trào phúng nói.

" Chúng ta còn không biết muốn vào thành thì phải nộp ngân một trăm kim tệ đâu! Đã vậy còn dám đánh chủ ý đến tí ti của ta,quả thật hận mệnh không đủ dài mà!"

Lãnh Hàn Thần sắc mặt ngay từ đầu đã không được tốt. Bây giờ lại là đã đen càng đen. Hắn một bên đem Lạc Y ôm vào lòng, một bên lại liếc nhìn gã thủ vệ thành đang co rụt người trên mặt đất. Ánh mắt lạnh như băng mang theo một tia tính kế vô cùng kín đáo.

Các người? Chờ!

Bạch Thừa Hy nghe Kỳ Phong kể lại cũng liền đen mặt. Thành Bàn Long chỉ là do phụ thân hắn làm thành chủ. Dưới mí mắt ông mà lại có người dám ngang nhiên thu tiền ngân phí, áp bức nữ tử ngoại thành. Này mới thật là đánh vào mặt Bạch gia, đập nát thể diện của Bàn Long thành.

Bạch Thừa Hy vô cùng tức giận, không buồn nhìn tới hai kẻ mặt xám như tro tàn cầu xin. Trục tiếp ra lệnh cho thị vệ lôi đi phạt trọng. Tốt nhất là đánh cho sống dở chết dở.

Bạch Thừa Hy tận mắt nhìn đám người kia bị phạt trọng, hạ lệnh tống vào đại lao trong thành. Lúc này mới cúi người trước nhóm người Lạc Y, làm một cái lễ tạ lỗi.

"Phía trên quân giáo không nghiêm, còn khiến các vị chê cười thật là thất lễ!"

"Bạch đại thiếu gia khách khí rồi!"

Lăng Ngạo đối với cách hành xử nghiêm minh dứt khoát biểu lộ thành ý của người này thật hết sức vừa lòng. Nên liền không nói hai lời ôm quyền đáp lại.

Đĩ nhiên trước đó hắn cũng đã dò xét sắc mặt của hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần rồi a! Phải biết rằng hắn có hảo cảm là một chuyện. Bất quá quyền quyết định cũng không phải nằm trong tay hắn đâu.

Bạch Thừa Hy thấy nhóm người Lạc Y phóng khoáng như vậy liền cười. Tuy hắn cười không giống các mềng phu cười lên ha hả, nhưng nét cười của hắn vẫn thể hiện được thiện ý kết giao bằng hữu.

Bạch Thừa Hy vốn là người quản lí gia nghiệp. Nhưng hắn cũng là một tu luyện giả có tu vi không tệ. Tuy rằng thiên phú không tốt bằng đệ đệ trong nhà, nhưng cũng không quá kém. Hơn nữa, bản tính hắn không cầu nệ, lại là một thương nhân nên thường hay kết giao bằng hữu. Trong số đó cũng không thiếu gì các giang hồ nhân sĩ. Đó là chưa kể, hắn đối với nhóm người Lạc Y này còn đặc biệt có cảm tình đâu.

Lạc Y đậm nhạt cười cười, từ trong tay áo xuất ra một mặt lệnh bài giao cho Bạch Thừa Hy.

Bạch Thừa Hy theo bản năng tiếp nhận. Đến khi nhìn thấy kĩ thứ đang cầm trên tay mới giật mình, nghi hoặc nhìn Lạc Y.

"Cô nương, ngươi làm sao có cái này!"

Bạch Thừa Hy nắm chặt mặt lệnh bài trong tay. Đây chính là bảo lệnh của Bàn Long thành. Chỉ làm ra ba cái. Một cái gia gia giữ, một cái đệ đệ giữ, còn một cái phụ thân đã giao cho ân nhân cứu mạng người tám năm về trước.

Người nắm giữ lệnh bài này không những được xem như khách quý của Bàn Long thành, mọi chi phí dùng trong thành đều được miễn phí. Mà còn có thể huy động một lực lượng thủ vệ tư nhân của Bạch gia tộc.

Tiểu cô nương đưa lệnh bài ra khiến Bạch Thừa Hy không khỏi phỏng đoán lại thân phận của nhóm người này. Lễ nào là thân thích của ân nhân tám năm về trước? Nha, nhìn qua giống như không phải.

Lạc Y nhìn vẻ mặt kinh nghi bất định của Bạch Thừa Hy thì cảm thấy khó hiểu. Lúc Bạch Thừa Vũ đưa cái này cho nàng khi chia tay tại Kỳ Vân thành cũng không nói gì nhiều. Hắn chỉ nói cầm theo lệnh bài này đến Bàn Long thành liền có người đưa bọn họ đến Bạch phủ a!

Tuy Lạc Y trong lòng vô cùng khó hiểu, nhưng nàng cũng không thể hiện ra ngoài mặt. Mà chỉ đạm nhiên nói.

"Cái này là lệnh đệ Bạch Thừa Vũ của ngươi giao cho ta. Tiện gặp ngươi ở đây liền giao cho ngươi thôi!"

"Các ngươi biết lệnh đệ? Các ngươi chính là lão đại gì đó... Ân?"

Lạc Y gật gật đầu. Đúng là nhóm người họ gọi nàng như vậy.

Bạch Thừa Hy nhìn nhóm người Lạc Y, sắc mặt hết sức cổ quái. Hắn cũng là đột nhiên nhớ ra đệ đệ nói đã giao bảo lệnh cho lão đại gì đó. Thật không nghĩ là tiểu cô nương trước mắt này.

Ban đầu, Bạch Thừa Hy còn nghĩ nhóm người này dùng Hoá Đồng đan. Bình thường người ta muốn che giấu hắn cũng không tiện tiết lộ.

Nhưng bây giờ Bạch Thừa Hy thấy hắn sai lầm rồi. Người này chính là yêu nghiệt thiên tài biến thái mà đệ đệ nói - Âu Dương Lạc Y đại danh鼎鼎 Quốc Công Độ Sứ. Còn nam nhân xuất sắc đi bên cạnh chắc là Lãnh Hàn Thần. Nhóm còn lại... Không nhận ra, nhưng chắc cũng là bằng hữu.

Gặp quý a!

"Này! Không đi sao?"

Lạc Y thấy Bạch Thừa Hy hết nhìn nàng, Lãnh Hàn Thần lại nhìn nhóm người Lăng Ngạo. Sắc mặt hết sức đặc sắc, làm gì có chỗ nào giống công tử ôn nhuận như ngọc phía trước? Nàng chính là mắt kiến nhìn hơi ra đó.

Bạch Thừa Hy bị gọi giật mình, vội vàng thu lại vẻ mặt thất lễ, lại trở thành bộ dáng công tử ôn nhuận tiến lên phía trước dẫn đường.

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y dẫn đầu đi theo. Nhóm người Lăng Ngạo cũng cùng nhau hoà vào, thẳng tiến về Bạch phủ.

Lãnh Hàn Thần trước khi đi, ánh mắt còn nhìn về phía hai thủ vệ phủ đang bị lôi đi, khoé môi từ từ nhếch lên...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Tự Bảo Trai.

Buổi sáng, Bạch Phủ.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đến ở Bạch Phủ. Việc hai người làm đầu tiên chính là đi dạo hoa viên.

Thực ra, hoa viên Bạch Phủ cũng không có gì mới mẻ. Các loại hoa trồng cũng không thể so sánh cùng hoàng cung, hay trong vườn thành chủ Kỳ Vân thành.

Bất quá, không khí ở chỗ này lại đặc biệt trong lành thoáng đãng dễ chịu vô cùng.

Chuyện là phụ thân của Bạch Thừa Vũ có một loại sở thích đặc biệt với hoa cỏ. Nhất là những loại hoa cỏ kì lạ.

Gần nhất, có một Dong Bình đoàn đi làm nhiệm vụ ở Tây Lĩnh, liền nhìn thấy một loại hoa ở ngang triền núi.

Loại hoa này nhìn qua giống như phong lan, nhưng lại lớn hơn. Màu sắc tím hồng hết sức bắt mắt. Mà quan trọng nhất là, bụi hoa này trồng ở đâu liền lọc sạch không khí ở đó. Xung quanh nó trở nên rất trong lành, thoáng đãng.

Đoàn trưởng Dong Bình đoàn là người từng chịu ơn huệ của phụ thân Bạch Thừa Vũ. Biết ông có hứng thú với hoa cỏ liền cho người cẩn thận bứng lên, mang về tặng lại cho ông.

Phụ thân Bạch Thừa Vũ đối với loại hoa quý quả nhiên yêu thích không buông tay. Không nói hai lời liền đem trồng tại hoa viên, ngày ngày đều phải dạo qua ít nhất năm lần mới thấy hài lòng.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nắm tay nhau dạo một vòng lại một vòng trong hoa viên, cuối cùng cũng thấy chán nản, mệt mỏi. Liền quay lưng chuẩn bị đi về.

Chỉ là, đúng lúc hai người định rời đi, lại bị câu chuyện của một nhóm tỳ nữ trong Bạch Phủ bắt quai thu hút. Bước chân hai người bắt đầu dừng lại, có phần nghiêm túc lắng nghe.

"Ngươi nói có chuyện vui muốn kể, rốt cuộc là chuyện gì nha?"

Một tỳ nữ trong nhóm mở lời hỏi, nàng là tỳ nữ dọn dẹp tại thư các trong Bạch phủ. Có người mở lời trước, các tỳ nữ còn lại cũng bắt đầu nhao nhao lên. Ánh mắt nhìn tỳ nữ làm việc tại trù phòng mang theo nhiều mong đợi.

Bất quá a! Đối với thiếu nữ chính là ma lực không cưỡng nổi!

Tỳ nữ làm việc tại trù phòng cười bí hiểm, đôi mắt láo liên nhìn quanh mọi người một vòng, vỗ vỗ tay vào nhau.

"Bất quá không bán thiếu a! Theo như lệ cũ đi!"

"Được rồi, được rồi, dọn dẹp phòng cho người mười ngày còn không được sao?"

Nhóm tỳ nữ sớm đã gấp lên tới đầu, không suy nghĩ gì liền chấp nhận.

Tỳ nữ trù phòng cười lên ha ha, rất hài lòng với tinh thần sáng khoái của nhóm tỳ nữ, đắc ý kể.

"Các người biết lúc ta đi mua rau nhìn thấy gì hay không? Một mản rất đặc sắc nha! Trẻ con ngoan không xem được đâu! Hắc hắc!"

Nhóm tỳ nữ la khê một tiếng, mặt đỏ lên một mảnh, nhưng vẫn không ngăn được con tò mò. Mắt tròn mắt dẹt khe khẽ hỏi.

"Là Đông Cung sống sao?"

Tỳ nữ trù phòng xì một tiếng bật cười, bàn tay cong lại, ngón tay xỉ nhẹ đầu tỳ nữ ngồi đối diện.

"Các người kiến thức quả nhiên hạn hẹp. Đây còn muốn hương diễm hơn Đông Cung sống nha!"

"Hương diễm hơn Đông Cung sống thì là cái gì chứ?"

Nhóm tỳ nữ bụng đầy khó hiểu mím mím môi, hỏi.

"Ai u, là Long Dương a! Các người không tưởng tượng nổi đâu. Hai đại hán cùng một toán ăn xin... Hắc hắc giữa đường đâu!"

"Cái gì?"

Tỳ nữ nhóm cơ hồ bật thốt lên, mặt vốn đỏ lại càng thêm đỏ.

Tỳ nữ làm việc tại trù phòng cười ha ha, tiếp tục quăng thêm một trái bom.

"Đặc biệt, hai đại hán kia các người hẳn cũng biết!"

"Ách? Chúng ta biết?"

"Đúng! Là gã mặt sẹo với mặt đen a! Thật không ngờ bọn họ có sở thích đặc biệt như vậy! Hắc hắc!"

Nhóm tỳ nữ nhìn nhau, cuối cùng lại bật cười. Hai người này bọn họ dĩ nhiên biết. Cùng lắm là hai thủ vệ thành nhỏ nhoi nhưng đặc biệt háo sắc. Thiếu nữ bất hạnh bị bọn hắn đùa bỡn trong tay cũng không phải ít. Nếu bọn họ không phải làm việc trong Bạch phủ, sợ rằng chỉ cần có chút tư sắc liền không thoát khỏi tầm mắt hai người kia.

Nhóm tỳ nữ cũng không quan tâm đến câu chuyện này có rất nhiều kẻ hở. Hai người kia nhìn qua liền biết bị nhân ám hại, nhưng bọn họ cũng không bận tâm.

Người ác gặp quả báo, đáng lắm! Dù là ai ra tay, bọn họ cũng cần thấp hương tạ ơn lão thiên gia a!

Lạc Y nghe nhóm tỳ nữ nói đến đó, cũng không tiếp tục nghe thêm nữa. Nàng quay đầu nhìn Lãnh Hàn Thần. Hai tay đan vào nhau, khoanh lại trước ngực. Đôi mắt xinh đẹp nhìn Lãnh Hàn Thần mang theo chút nghiền ngẫm. Nhẹ nhàng mở miệng.

"Là chàng làm!"

Nghe thì giống như câu hỏi, nhưng thực tế lại là khẳng định.

Gã mặt đen và gã mặt sẹo? Nghe qua đã biết là hai thủ vệ thành hôm qua rồi!

Tuy rằng Lạc Y không biết, trong thành rốt cuộc có bao nhiêu gã mặt đen cùng gã mặt sẹo. Bất quá, linh cảm nói cho nàng biết, là hai kẻ kia không thể sai.

Hơn nữa, người khả năng có thể đem người hoàn hảo ra khỏi đại lao. Lại còn sắp xếp cho bọn họ cùng đám ăn xin làm chuyện lộn xộn. Thì trừ Lãnh Hàn Thần ra, trong thành sợ không có người thứ hai.

Lãnh Hàn Thần trước ánh nhìn của Lạc Y vẫn là vô cùng bình thản. Cẩn thận đem nàng ôm vào lòng. Cầm hấn tựa lên đầu nàng, một giọng nói nhẹ nhàng từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

"Không phải ta làm! Tội qua có cho Nhân ra ngoài đi dạo một chút!"

Vô sỉ!

Lạc Y trong lòng cực kì khinh thường lườm Lãnh Hàn Thần. Bất quá lúc này nàng đang nằm trọn vẹn trong lòng hắn nên hắn không hoàn toàn nhìn thấy.

Ý của hắn muốn nói không phải hắn làm mà là Nhân làm phải không? Xin lỗi đi, không có lệnh của hắn, Nhân dám tùy ý ra ngoài gây sự sao?

Lãnh Hàn Thần dường như cảm nhận được người trong lòng bất mãn. Hắn cười khẽ một tiếng, đem nàng ôm càng gắt gao.

"Hả giận sao?"

Cái này xem như là thỏa hiệp sao?

Lạc Y ở trong lòng Lãnh Hàn Thần khẽ hừ một tiếng. Bất quá nàng quả thật rất hả giận.

Không phải nói hai tên đó rất háo sắc sao? Liền để cho bọn hắn thỏa mãn đi!

"Ngoan! Thương a!"

Lạc Y cười khẽ một tiếng, ở trên má Lãnh Hàn Thần hôn nhẹ một cái.

Lãnh Hàn Thần hít một hơi, trong đôi mắt lộ ra vẻ giao hoát như hồ li vừa thực hiện được ý đồ.

Nương tử nhà hắc thật ngoan a! Nàng vẫn còn biết chủ động thân mật với hắc đầu!

Hai người nắm tay nhau, cùng trở lại viện tử. Thì thấy nhóm người Bạch Thừa Vũ, Bạch Thừa Hy cùng với nhóm người Lăng Ngạo, Kỳ Phong và Ngạn Hữu đang rôm rả bàn luận chuyện gì đó rất sôi nổi.

"A? Lão đại..."

Bạch Thừa Vũ nhác mắt, vừa nhìn thấy hai người Lạc Y, Lãnh Hàn Thần liền vẫy vẫy tay, trưng ra gương mặt cười tươi rói.

"Chuyện gì vậy?"

Lạc Y tiến lại, bình tĩnh rót một tách trà nhấp vào một ngụm. Lúc này mới mở lời.

Bạch Thừa Vũ đối với thái độ lạnh nhạt của Lạc Y, sớm đã thành thói quen. Hắc không những không giận, ngược lại còn cười vô cùng hưng phấn

"Tối nay chúng ta cùng đi Tụ Bảo trai đi!"

"Tụ Bảo trai?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Tụ Bảo Trai.

Buổi sáng, Bạch Phủ.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đến ở Bạch Phủ. Việc hai người làm đầu tiên chính là đi dạo hoa viên.

Thực ra, hoa viên Bạch Phủ cũng không có gì mới mẻ. Các loại hoa trông cũng không thể so sánh cùng hoàng cung, hay trong vườn thành chủ Kỳ Vân thành.

Bất quá, không khí ở chỗ này lại đặc biệt trong lành thoáng đãng dễ chịu vô cùng.

Chuyện là phụ thân của Bạch Thừa Vũ có một loại sở thích đặc biệt với hoa cỏ. Nhất là những loại hoa cỏ kì lạ.

Gần nhất, có một Dong Binh đoàn đi làm nhiệm vụ ở Tây Lĩnh, liền nhìn thấy một loại hoa ở ngang triền núi.

Loại hoa này nhìn qua giống như phong lan, nhưng lại lớn hơn. Màu sắc tím hồng hết sức bắt mắt. Mà quan trọng nhất là, bụi hoa này trồng ở đâu liền lọc sạch không khí ở đó. Xung quanh nó trở nên rất trong lành, thoáng đãng.

Đoàn trưởng Dong Binh đoàn là người từng chịu ơn huệ của phụ thân Bạch Thừa Vũ. Biết ông có hứng thú với hoa cỏ liền cho người cẩn thận bứng lên, mang về tặng lại cho ông.

Phụ thân Bạch Thừa Vũ đối với loại hoa quý quả nhiên yêu thích không buông tay. Không nói hai lời liền đem trồng tại hoa viên, ngày ngày đều phải dạo qua ít nhất năm lần mới thấy hài lòng.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nắm tay nhau dạo một vòng lại một vòng trong hoa viên, cuối cùng cũng thấy chán nản, mệt mỏi. Liền quay lưng chuẩn bị đi về.

Chỉ là, đúng lúc hai người định rời đi, lại bị câu chuyện của một nhóm tỳ nữ trong Bạch Phủ bắt quái thu hút. Bước chân hai người bắt đầu dừng lại, có phần nghiêm túc lắng nghe.

"Người nói có chuyện vui muốn kể, rốt cuộc là chuyện gì nha?"

Một tỳ nữ trong nhóm mở lời hỏi, nàng là tỳ nữ dọn dẹp tại thư các trong Bạch phủ. Có người mở lời trước, các tỳ nữ còn lại cũng bắt đầu nhao nhao lên. Ánh mắt nhìn tỳ nữ làm việc tại trù phòng mang theo nhiều mong đợi.

Bất quái a! Đối với thiếu nữ chính là ma lực không cưỡng nổi!

Tỳ nữ làm việc tại trù phòng cười bí hiểm, đôi mắt káo liền nhìn quanh mọi người một vòng, vỗ vỗ tay vào nhau.

"Bất quái không bán thiếu a! Theo như lệ cũ đi!"

"Được rồi, được rồi, dọn dẹp phòng cho người mười ngày còn không được sao?"

Nhóm tỷ nữ sớm đã gấp lên tới đầu, không suy nghĩ gì liền chấp nhận.

Tỷ nữ trù phòng cười lên ha ha, rất hài lòng với tinh thần sảng khoái của nhóm tỷ nữ, đặc ý kể.

"Các người biết lúc ta đi mua rau nhìn thấy gì hay không? Một màn rất đặc sắc nha! Trẻ con ngoan không xem được đâu! Hắc hắc!"

Nhóm tỷ nữ la khê một tiếng, mặt đỏ lên một mảnh, nhưng vẫn không ngăn được con tò mò. Mắt tròn mắt dẹt khe khẽ hỏi.

"Là Đông Cung sống sao?"

Tỷ nữ trù phòng xì một tiếng bật cười, bàn tay cong lại, ngón tay xi nhẹ đầu tỷ nữ ngồi đối diện.

"Các người kiến thức quả nhiên hạn hẹp. Đây còn muốn hương diễm hơn Đông Cung sống nha!"

"Hương diễm hơn Đông Cung sống thì là cái gì chứ?"

Nhóm tỷ nữ bụng đầy khó hiểu mím mím môi, hỏi.

"Ai u, là Long Dương a! Các người không tưởng tượng nổi đâu. Hai đại hán cùng một toán ăn xin... Hắc hắc giữa đường đâu!"

"Cái gì?"

Tỷ nữ nhóm cơ hồ bật thốt lên, mặt vốn đỏ lại càng thêm đỏ.

Tỷ nữ làm việc tại trù phòng cười ha ha, tiếp tục quăng thêm một trái bom.

"Đặc biệt, hai đại hán kia các người hẳn cũng biết!"

"Ách? Chúng ta biết?"

"Đúng! Là gã mặt sẹo với mặt đen a! Thật không ngờ bọn họ có sở thích đặc biệt như vậy! Hắc hắc!"

Nhóm tỷ nữ nhìn nhau, cuối cùng lại bật cười. Hai người này bọn họ dĩ nhiên biết. Cùng lắm là hai thủ vệ thành nhỏ nhoi nhưng đặc biệt háo sắc. Thiếu nữ bất hạnh bị bọn hán lừa bốn trong tay cũng không phải ít. Nếu bọn họ không phải làm việc trong Bạch phủ, sợ rằng chỉ cần có chút tư sắc liền không thoát khỏi tầm mắt hai người kia.

Nhóm tỷ nữ cũng không quan tâm đến câu chuyện này có rất nhiều kẻ hở. Hai người kia nhìn qua liền biết bị nhân ám hại, nhưng bọn họ cũng không bận tâm.

Người ác gặp quả báo, đáng lắm! Dù là ai ra tay, bọn họ cũng cần thấp hương tạ ơn lão thiên gia a!

Lạc Y nghe nhóm tỷ nữ nói đến đó, cũng không tiếp tục nghe thêm nữa. Nàng quay đầu nhìn Lãnh Hàn Thần. Hai tay đan vào nhau, khoanh lại trước ngực. Đôi mắt xinh đẹp nhìn Lãnh Hàn Thần mang theo chút nghiền ngẫm. Nhẹ nhàng mở miệng.

"Là chàng làm!"

Nghe thì giống như câu hỏi, nhưng thực tế lại là khẳng định.

Gã mặt đen và gã mặt sẹo? Nghe qua đã biết là hai thủ vệ thành hôm qua rồi!

Tuy rằng Lạc Y không biết, trong thành rốt cuộc có bao nhiêu gã mặt đen cùng gã mặt sẹo. Bất quá, linh cảm nói cho nàng biết, là hai kẻ kia không thể sai.

Hơn nữa, người khả năng có thể đem người hoàn hảo ra khỏi đại lao. Lại còn sắp xếp cho bọn họ cùng đám ăn xin làm chuyện lộn xộn. Thì trừ Lãnh Hàn Thần ra, trong thành sợ không có người thứ hai.

Lãnh Hàn Thần trước ánh nhìn của Lạc Y vẫn là vô cùng bình thản. Cần thận đem nàng ôm vào lòng. Cầm hán tựa lên đầu nàng, một giọng nói nhẹ nhàng từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

"Không phải ta làm! Tôi qua có cho Nhân ra ngoài đi dạo một chút!"

Vô sỉ!

Lạc Y trong lòng cực kì khinh thường lườm Lãnh Hàn Thần. Bất quá lúc này nàng đang nằm trọn vẹn trong lòng hán nên hán không hoàn toàn nhìn thấy.

Ý của hán muốn nói không phải hán làm mà là Nhân làm phải không? Xin lỗi đi, không có lệnh của hán, Nhân dám tùy ý ra ngoài gây sự sao?

Lãnh Hàn Thần dường như cảm nhận được người trong lòng bất mãn. Hắn cười khẽ một tiếng, đem nàng ôm càng gắt gao.

"Hả giận sao?"

Cái này xem như là thoả hiệp sao?

Lạc Y ở trong lòng Lãnh Hàn Thần khẽ hừ một tiếng. Bất quá nàng quả thật rất hả giận.

Không phải nói hai tên đó rất háo sắc sao? Liên đề cho bọn hắn thoả mãn đi!

"Ngoan! Thương a!"

Lạc Y cười khẽ một tiếng, ở trên má Lãnh Hàn hôn nhẹ một cái.

Lãnh Hàn Thần hí mắt lại, trong đôi mắt lộ ra vẻ giảo hoạt như hồ li vừa thực hiện được ý đồ.

Nương tử nhà hắn thật ngoan a! Nàng vẫn còn biết chủ động thân mật với hắn đâu!

Hai người nắm tay nhau, cùng trở lại viện tử. Thì thấy nhóm người Bạch Thừa Vũ, Bạch Thừa Hy cùng với nhóm người Lăng Ngạo, Kỳ Phong và Ngạn Hữu đang rôm rả bàn luận chuyện gì đó rất sôi nổi.

"A? Lão đại..."

Bạch Thừa Vũ nhác mắt, vừa nhìn thấy hai người Lạc Y, Lãnh Hàn Thần liền vẫy vẫy tay, trưng ra gương mặt cười tươi rói.

"Chuyện gì vậy?"

Lạc Y tiến lại, bình tĩnh rót một tách trà nhấp vào một ngụm. Lúc này mới mở lời.

Bạch Thừa Vũ đối với thái độ lạnh nhạt của Lạc Y, sớm đã thành thói quen. Hắn không những không giận, ngược lại còn cười vô cùng hưng phấn.

"Tối nay chúng ta cùng đi Tụ Bảo trai đi!"

"Tụ Bảo trai?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Hội Đấu Giá

Nhóm Lạc Y, Lãnh Hàn Thần, cùng nhóm Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu bước vào Tụ Bảo trai.

Thủ vệ Tụ Bảo trai đối với việc bảo vệ đều làm hết sức quy củ và nghiêm túc. Nhưng chỉ vừa nhìn thấy Bạch Thừa Vũ xuất hiện liền không nói hai lời, răm rắp cúi đầu xuống, thái độ hết sức cung kính.

"Bạch nhị thiếu gia, hảo!"

Bạch Thừa Vũ vung tay lên, ra hiệu cho nhóm thủ vệ không cần đa lễ. Lúc này mới thoải mái dẫn đầu đưa nhóm Lạc Y cùng nhóm Lăng Ngạo tiến vào bên trong.

Thực ra, Tụ Bảo trai là một sản nghiệp tư nhân của Bạch gia tộc. Trong giới kinh thương rất có tiếng nói.

Tụ Bảo trai cũng có thể so sánh với Thiên Đẳng thương hội của Trầm gia ở kinh thành. Bất quá, chí hướng của hai gia tộc khác nhau.

Trầm gia thì kinh doanh những thứ như những thương phẩm sử dụng hằng ngày, cũng có vài gian hàng bảo phẩm cùng những phường thương nghiệp ăn theo. Nghe thì có vẻ như Thiên Đẳng thương hội so với Tụ Bảo trai lớn mạnh hơn. Nhưng thật ra không phải như vậy.

Tụ Bảo trai là nơi có rất nhiều bảo vật quý hiếm. Đây có thể là trấn bảo trong gia tộc lớn, cũng có thể là kì trân dị thảo trong thiên địa hay đan dược có hiệu quả nghịch thiên đều có thể tụ về đây.

Ngoài ra, Tụ Bảo trai còn tiếp nhận những bảo vật do các Dong Binh đoàn đi làm nhiệm vụ kiếm được hoặc những sản phẩm luyện kim đạt đến một chất lượng nhất định nào đó.

Những sản phẩm này sau khi được đưa vào Tụ Bảo trai sẽ được đưa ra đấu giá. Vì đều là những món hàng quý, nên những người đến Tụ Bảo trai chỉ cần thấy có nhu cầu liền ra sức dùng giá cao nhất có thể mua vào.

Vì vậy, tuy Tụ Bảo trai rất lâu mới mở ra một lần. Thời gian còn lại, bọn họ đều dùng để thu thập bảo vật. Bất quá, mặc dù số lần mở ra hiếm hoi đến mức đáng thương, nhưng số kim tệ thu thập trong một lần cũng đủ để từ trên xuống dưới Bàn Long thành ăn sung mặc sướng mấy năm trời.

Nhóm Lạc Y cùng nhóm Lăng Ngạo đi theo Bạch Thừa Vũ tiến vào một phòng bao đặc biệt nhất của Tụ Bảo trai.

Phòng bao này nằm ở trên tầng lầu, xung quanh được bao bọc bởi lớp thủy tinh một chiều. Từ nơi này có thể nhìn thấy mọi việc xảy ra bên dưới, nhưng ở bên dưới hoặc là người bên ngoài không tài nào nhìn thấy việc đang xảy ra bên trong phòng bao.

Nhóm người vừa vào phòng liền chia ra ngồi trên ghế lô, yên lặng chờ đợi.

Hôm nay hội đấu giá lại mở ra, nghe nói có rất nhiều bảo vật quý hiếm muốn đấu giá. Nên dù vẫn còn lâu mới tới giờ, nhưng người đến đã chật kín đại sảnh xếp tận ra hành lang. Ngay cả phòng bao khách quý cũng có rất nhiều người đặt trước để giữ chỗ.

Nhìn thấy cảnh này, Lạc Y không khỏi tấm tắc khen cách làm việc nhìn xa trông rộng của gia chủ Bạch gia.

Không phải nói Tu Luyến giả rất muốn săn tìm bảo vật sao? Liền dùng chỗ này phát triển đi!

Cửa phòng bao lúc này đột nhiên mở ra. Người trong phòng theo bản năng nhìn ra ngoài.

Bạch Thừa Hy chậm rãi, từ tốn bước vào bên trong. Hắn hôm nay vẫn vận một thân bạch y như cũ, lưng thẳng tựa trúc, khí thế tựa lan thật là khiến nhiều người không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Bất quá, Lạc Y đối với Bạch Thừa Hy cũng không nhìn lâu hơn nửa giây. Nàng cùng lắm cũng chỉ hơi nâng mắt, liếc qua một cái rồi lại bình tĩnh cúi đầu xuống. Bất đầu an an nhiên nhiên nhắm nháp nước trà.

Lãnh Hàn Thần nhìn nhìn Bạch Thừa Hy, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ không vui. Nhưng ngay sau đó liền quay đầu nhìn Lạc Y. Nhận thấy nàng đối với Bạch Thừa Hy cũng không có hứng thú không khỏi thở ra một hơi.

Chỉ cần nàng không thích liền tốt lắm!

"Đại ca!"

Bạch Thừa Vũ thấy Bạch Thừa Hy đến liền hưng phấn gọi một tiếng. Tay nâng lên vẫy vẫy gọi Bạch Thừa Hy tiến tới.

Bạch Thừa Hy cười khẽ một tiếng, liền tiến lại ngồi bên cạnh Bạch Thừa Vũ. Hắn thật tự nhiên rót một tách trà, chậm rãi nhấp một ngụm. Cảm nhận trà chảy qua cổ họng thanh sang thoải mái khẽ nắc lên một tiếng. Lúc này mới thở ra một hơi, nói.

"Các người đều đến đủ rồi à? Lần này là nhắm đến vật gì?"

"Không nhắm đến thì không được đến hay sao?"

Bạch Thừa Vũ bĩu môi, giả vờ buồn bực hỏi lại.

Bạch Thừa Hy bất lực cười yếu ớt một tiếng. Nàng tay điểm nhẹ lên trán Bạch Thừa Vũ, hừ một tiếng mắng.

"Người a, rảnh rồi như vậy thì liền đến giúp đỡ ta quản lý sản nghiệp đi! Thứ này đáng lẽ ra phải là để lại cho người mới đúng!"

Bạch Thừa Vũ vừa nghe đến bốn chữ "quản lý sản nghiệp" cổ liền rụt cả lại, liền tục xua xua tay.

"Đệ rất bận a! Đệ chỉ muốn theo lão đại tiêu dao thôi. Cái thứ sản nghiệp gì đó mệt muốn chết, đại ca liền làm hết đi!"

Bạch Thừa Hy ức chế trừng mắt nhìn Bạch Thừa Vũ. Cuối cùng lại có cảm giác nắm đấm lớn đánh vào vai bông. Thật là không có một chút tác dụng liền thở dài ra một hơi, lắc lắc đầu nói.

"Ta thật chưa thấy ai như đệ! Đến sản nghiệp cũng không muốn!"

Bạch Thừa Vũ cúi đầu, âm thầm bĩu môi, rất không cho là đúng, nhỏ giọng nói.

"Đại ca người cũng không muốn quản lý sản nghiệp, còn dám nói ta!"

Bạch Thừa Hy giống như nghe Bạch Thừa Vũ nói, liền trừng mắt nhìn hắn. Nhưng nghĩ lại thấy đệ đệ nói cũng rất đúng.

Hắn vốn không có tâm quản lý sản nghiệp nên Tụ Bảo trai liền được nhận định là nằm trong tay Bạch Thừa Vũ. Chỉ là, khi Bạch Thừa Vũ từ học viện trở về, liền một mực không chịu quản lý sản nghiệp, muốn cùng lão đại đi ngang dọc thiên hạ. Việc xấu liền cứ như vậy rơi xuống đầu hắn.

Hoá ra, lão đại mà Bạch Thừa Vũ nói chính tiểu cô nương trước mắt này. Bất quá, hắn cũng không dám liều mạng ghi thù. Chưa kể đến nàng mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần mà hắn chỉ cần nghĩ đến hậu quả của hai gã thủ vệ thành kia chuốc lấy hắn liền không nhận được lau chùi mồ hôi.

Nữ nhân quả thật đáng sợ quá a!

Lạc Y yên lặng uống trà, không hề biết suy nghĩ trong đầu Bạch Thừa Hy. Nếu nàng biết hắn sẽ không nhận được hô to.

Oan ức a! Nàng một cái móng tay hai gã kia cũng không đụng đến đâu!

Nhóm người nói chuyện một hồi, liền nói chuyện sang chuyện khác, rất có chung nhận thức không tiếp tục nhắc đến chuyện kế thừa sản nghiệp. Đúng lúc nhóm người đang nói chuyện vui vẻ, bên ngoài đột ngột vang lên một giọng nói vô cùng chói tai.

"Bạch gia hai người mau lần ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Hội Đấu Giá

Nhóm Lạc Y, Lãnh Hàn Thần, cùng nhóm Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ, Kỳ Phong còn có Ngạn Hữu bước vào Tụ Bảo trai.

Thủ vệ Tụ Bảo trai đối với việc bảo vệ đều làm hết sức quy củ và nghiêm túc. Nhưng chỉ vừa nhìn thấy Bạch Thừa Vũ xuất hiện liền không nói hai lời, rầm rập cúi đầu xuống, thái độ hết sức cung kính.

"Bạch nhị thiếu gia, hảo!"

Bạch Thừa Vũ vung tay lên, ra hiệu cho nhóm thủ vệ không cần đa lễ. Lúc này mới thoải mái dẫn đầu đưa nhóm Lạc Y cùng nhóm Lăng Ngạo tiến vào bên trong.

Thực ra, Tụ Bảo trai là một sản nghiệp tư nhân của Bạch gia gia tộc. Trong giới kinh thương rất có tiếng nói.

Tụ Bảo trai cũng có thể so sánh với Thiên Đẳng thương hội của Trầm gia ở kinh thành. Bất quá, chí hướng của hai gia tộc khác nhau.

Trầm gia thì kinh doanh những thứ như những thương phẩm sử dụng hằng ngày, cũng có vài gian hàng bảo phẩm cùng những phường thương nghiệp ăn theo. Nghe thì có vẻ như Thiên Đẳng thương hội so với Tụ Bảo trai lớn mạnh hơn. Nhưng thật ra không phải như vậy.

Tụ Bảo trai là nơi có rất nhiều bảo vật quý hiếm. Đây có thể là trấn bảo trong gia tộc lớn, cũng có thể là kì trân dị thảo trong thiên địa hay đan dược có hiệu quả nghịch thiên đều có thể tụ về đây.

Ngoài ra, Tụ Bảo trai còn tiếp nhận những bảo vật do các Dong Binh đoàn đi làm nhiệm vụ kiếm được hoặc những sản phẩm luyện kim đạt đến một chất lượng nhất định nào đó.

Những sản phẩm này sau khi được đưa vào Tụ Bảo trai sẽ được đưa ra đấu giá. Vì đều là những món hàng quý, nên những người đến Tụ Bảo trai chỉ cần thấy có nhu cầu liền ra sức dùng giá cao nhất có thể mua vào.

Vì vậy, tuy Tụ Bảo trai rất lâu mới mở ra một lần. Thời gian còn lại, bọn họ đều dùng để thu thập bảo vật. Bất quá, mặc dù số lần mở ra hiếm hoi đến mức đáng thương, nhưng số kim tệ thu thập trong một lần cũng đủ để từ trên xuống dưới Bàn Long thành ăn sung mặc sướng mấy năm trời.

Nhóm Lạc Y cùng nhóm Lăng Ngạo đi theo Bạch Thừa Vũ tiến vào một phòng bao đặc biệt nhất của Tụ Bảo trai.

Phòng bao này nằm ở trên tầng lầu, xung quanh được bao bọc bởi lớp thủy tinh một chiều. Từ nơi này có thể nhìn thấy mọi việc xảy ra bên dưới, nhưng ở bên dưới hoặc là người bên ngoài không tài nào nhìn thấy việc đang xảy ra bên trong phòng bao.

Nhóm người vừa vào phòng liền chia ra ngồi trên ghế lô, yên lặng chờ đợi.

Hôm nay hội đấu giá lại mở ra, nghe nói có rất nhiều bảo vật quý hiếm muốn đấu giá. Nên dù vẫn còn lâu mới tới giờ, nhưng người đến đã chật kín đại sảnh xếp tận ra hành lang. Ngay cả phòng bao khách quý cũng có rất nhiều người đặt trước để giữ chỗ.

Nhìn thấy cảnh này, Lạc Y không khỏi tấm tắc khen cách làm việc nhìn xa trông rộng của gia chủ Bạch gia.

Không phải nói Tu Luyện giả rất muốn săn tìm bảo vật sao? Liền dùng chỗ này phát triển đi!

Cửa phòng bao lúc này đột nhiên mở ra. Người trong phòng theo bản năng nhìn ra ngoài.

Bạch Thừa Hy chậm rãi, từ tốn bước vào bên trong. Hắn hôm nay vẫn vận một thân bạch y như cũ, lưng thẳng tựa trúc, khí thế tựa lan thật là khiến nhiều người không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Bất quá, Lạc Y đối với Bạch Thừa Hy cũng không nhìn lâu hơn nửa giây. Nàng cùng lắm cũng chỉ hơi nâng mắt, liếc qua một cái rồi lại bình tĩnh cúi đầu xuống. Bất đầu an an nhiên nhiên nhắm nháp nước trà.

Lãnh Hàn Thần nhìn nhìn Bạch Thừa Hy, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ không vui. Nhưng ngay sau đó liền quay đầu nhìn Lạc Y. Nhận thấy nàng đối với Bạch Thừa Hy cũng không có hứng thú không khỏi thở ra một hơi.

Chỉ cần nàng không thích liền tốt lắm!

"Đại ca!"

Bạch Thừa Vũ thấy Bạch Thừa Hy đến liền hưng phấn gọi một tiếng. Tay nâng lên vẫy vẫy gọi Bạch Thừa Hy tiến tới.

Bạch Thừa Hy cười khẽ một tiếng, liền tiến lại ngồi bên cạnh Bạch Thừa Vũ. Hắn thật tự nhiên rót một tách trà, chậm rãi nhấp một ngụm. Cảm nhận trà chảy qua cổ họng thanh sắc thoải mái khẽ nắc lên một tiếng. Lúc này mới thở ra một hơi, nói.

"Các người đều đến đủ rồi à? Lần này là nhắm đến vật gì?"

"Không nhắm đến thì không được đến hay sao?"

Bạch Thừa Vũ bĩu môi, giả vờ buồn bực hỏi lại.

Bạch Thừa Hy bắt lực cười yếu ớt một tiếng. Nàng tay điểm nhẹ lên trán Bạch Thừa Vũ, hừ một tiếng mắng.

"Người a, rảnh rồi như vậy thì liền đến giúp đỡ ta quản lý sản nghiệp đi! Thứ này đáng lẽ ra phải là để lại cho người mới đúng!"

Bạch Thừa Vũ vừa nghe đến bốn chữ "quản lý sản nghiệp" cổ liền rụt cả lại, liên tục xua xua tay.

"Đệ rất bận a! Đệ chỉ muốn theo lão đại tiêu dao thôi. Cái thứ sản nghiệp gì đó mệt muốn chết, đại ca liền làm hết đi!"

Bạch Thừa Hy ức chế trừng mắt nhìn Bạch Thừa Vũ. Cuối cùng lại có cảm giác nắm đấm lớn đánh vào vai bông. Thật là không có một chút tác dụng liền thở dài ra một hơi, lắc lắc đầu nói.

"Ta thật chưa thấy ai như đệ! Đến sản nghiệp cũng không muốn!"

Bạch Thừa Vũ cúi đầu, âm thầm bĩu môi, rất không cho là đúng, nhỏ giọng nói.

"Đại ca người cũng không muốn quản lý sản nghiệp, còn dám nói ta!"

Bạch Thừa Hy giống như nghe Bạch Thừa Vũ nói, liền trừng mắt nhìn hắn. Nhưng nghĩ lại thấy đệ đệ nói cũng rất đúng.

Hắn vốn không có tâm quản lý sản nghiệp nên Tụ Bảo trai liền được nhận định là nằm trong tay Bạch Thừa Vũ. Chỉ là, khi Bạch Thừa Vũ từ học viện trở về, liền một mực không chịu quản lý sản nghiệp, muốn cùng lão đại đi ngang dọc thiên hạ. Việc xấu liền cứ như vậy rơi xuống đầu hắn.

Hoá ra, lão đại mà Bạch Thừa Vũ nói chính tiểu cô nương trước mắt này. Bất quá, hắn cũng không dám liều mạng ghi thù. Chưa kể đến nàng mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần mà hắn chỉ cần nghĩ đến hậu quả của hai gã thủ vệ thành kia chuốc lấy hắn liền không nhịn được lau chùi mồ hôi.

Nữ nhân quả thật đáng sợ quá a!

Lạc Y yên lặng uống trà, không hề biết suy nghĩ trong đầu Bạch Thừa Hy. Nếu nàng biết hắn sẽ không nhịn được hô to.

Oan ức a! Nàng một cái móng tay hai gã kia cũng không đụng đến đâu!

Nhóm người nói chuyện một hồi, liền nói chuyện sang chuyện khác, rất có chung nhận thức không tiếp tục nhắc đến chuyện kế thừa sản nghiệp. Đúng lúc nhóm người đang nói chuyện vui vẻ, bên ngoài đột ngột vang lên một giọng nói vô cùng chói tai.

"Bạch gia hai người mau lên ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Tranh Chấp

"Bạch gia hai người mau lăn ra đây cho ta!"

Âm thanh đột ngột vang lên khiến mọi người trong phòng, ai nấy đều không khỏi nhúu lại chân mày. Nhất là hai người Bạch Thừa Vũ, cũng như Bạch Thừa Hy. Sắc mặt hai người lúc này có thể dùng than để hình dung. Không phải! Mà là so với than còn muốn đen hơn vài phần.

Bạch Thừa Vũ là người đầu tiên hồi phục tinh thần. Hắn cúi đầu rút một tách trà. Mỏi mông hơi bủn ra thành một đường cong.

"Thật là muốn giờ mông ra cho người ta đập mà!"

Khụ!

Bạch Thừa Hy bị câu nói của Bạch Thừa Vũ tạt cho một gáo nước lạnh liền rung mình tỉnh táo lại. Hắn giương to đôi mắt, kinh dị nhìn đệ đệ mình, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, một chỗ cũng không bỏ sót.

"Đại ca, ca là muốn nhìn cái gì?"

Bạch Thừa Vũ dưới ánh nhìn chăm chăm của Bạch Thừa Hy thật sự là rất không vui. Liền không nói hai lời quay sang trừng mắt với Bạch Thừa Hy.

Bạch Thừa Hy lắc lắc đầu, từ từ thu lại ánh mắt. Bất quá lâu lâu vẫn không nhịn được liếc nhìn Bạch Thừa Vũ một cái mang theo tia khó hiểu thật sâu.

Hắn quả thật là đang rất kinh ngạc nha! Hắn để ý rất kỹ, đệ đệ hắn từ ngày trở về từ học viện liền có sự thay đổi vô cùng rõ ràng.

Trước đây, đệ đệ hắn rõ ràng là một hình tượng Trích Tiên. Cao ngạo, thanh lãnh không nhiễm bụi trần. Đừng nói đến từ "mông" cho dù từ "đập" gì đó đệ đệ còn chưa có nói qua đâu. Thật sự là thô thiển muốn chết!

Này... Có phải đệ đệ hắn bị người khác tráo đổi đi mất rồi hay không?

Bạch Thừa Hy theo bản năng nhìn sang Lạc Y ngồi bên cạnh Lãnh Hàn Thần. Trong lòng âm thầm nuốt nước miếng một phen.

Sẽ không phải đâu!

Bạch Thừa Hy vừa định quay đầu đi thì Lãnh Hàn Thần đột ngột nhìn tới. Hai luồng ánh mắt giao nhau trên không trung, khí thế của Lãnh Hàn Thần cũng hoà vào ánh mắt này khiến Bạch Thừa Hy bị một phen sợ hãi. Liền gãi đầu cười hề hề, ra hiệu bản thân mình một chút ý tứ cũng không có rồi vội vàng thu lại tầm mắt.

Bạch Thừa Hy ngồi im như tượng, đến khi cảm nhận được ánh mắt Lãnh Hàn Thần dò đi mới thở phào ra một hơi. Hắn nâng tay lên hung hăng vuốt lồng ngực, trong lòng thầm mắng bản thân không có tiền đồ.

Hắn rõ ràng lớn tuổi hơn nha! Vì cái gì lại sợ hãi một thiếu niên tuổi còn muốn nhỏ hơn mình đâu!

Mỗi người trong phòng đều lẩn quẩn một vòng suy nghĩ. Phút chốc, ai cũng thống nhất đem người còn đang đứng bên ngoài kêu kêu gào gào quên đi.

Diệp Gia Bảo ở bên ngoài chống hông mắng chửi, thân mình mập mạp đã sớm tức giận run lên. Lốp mỡ thừa trên da đã muốn rơi ra là tả trên mặt đất.

"Bạch gia thôi, mau lăn... Không được, nhanh phá cửa cho ta!"

Diệp Gia Bảo lắc lắc khuôn mặt béo phệ đỏ đỏ mỡ, trừng mắt nhìn hai gia đình đi bên cạnh. Hất hàm ra lệnh.

"Ngươi, đập cửa!"

Gia đình bị Diệp Gia Bảo chỉ mặt đặt tên, sắc mặt ngay lập tức biến thành màu sắc hết sức quái dị. Này so với màu gan heo cũng không sai biệt lắm.

Hắn đưa tay gãi gãi đầu, môi mím lại khó xử nhìn Diệp Gia Bảo. Áp ứng nói.

"Thiếu gia... Cái này không hợp lẽ đi. Đây là Tụ Bảo trai, đệ đệ của Bạch gia a..."

"Ta nói ngươi đập thì đập! Muốn phản phái không?"

Diệp Gia Bảo tru tréo, sắc mặt vặn vẹo khiến mỡ trên mặt loạn chuyển nhìn vô cùng đáng sợ.

Gia đình nhìn Diệp Gia Bảo như vậy liền sợ hãi. Nghĩ đến Diệp Gia Bảo là cháu trai dòng chính duy nhất của Diệp gia. Ở Diệp gia được yêu thương như trân bảo, đã sớm dưỡng thành tính khí kiêu ngạo, không để ai vào mắt. Trong phủ phải nói là lập tay làm mây, úp tay làm mưa.

Hôm nay, hắn dù có không muốn làm theo cũng không được. Chỉ cần Diệp Gia Bảo khó chịu, sợ rằng mạng của hắn trong mắt Diệp Gia Bảo chỉ có thể so sánh với một con kiến, dí tay một cái liền không được toàn mạng. Lúc đó, e rằng không chỉ có hắn mà gia đình hắn tại Diệp gia cũng không giữ nổi.

Gia đình mím môi, không tình nguyện tiến lên, nhấc chân đạp mạnh cánh cửa.

Cửa bị ngoại lực tác động, liền bị đẩy vào trong, va vào vách tường nghe oanh một tiếng, phát ra âm thanh lầm rầm rung động. Âm thanh chói tai này vừa vụn đánh tình người trong phòng. Ai nấy đều nâng mắt nhìn ra cửa.

Diệp Gia Bảo thấy cửa mở, liền nâng hai tay béo mập lên chống hông. Làm thành dáng đi của một con không tước xoe đuôi, lắc mông tiêu sái đi vào.

Dáng đi này nếu như là một tiểu cô nương nũng nịu thì còn có thể xem như là quyến rũ phong tình. Nhưng một nam nhân như Diệp Gia Bảo thì nhìn kiểu nào cũng thấy quái dị. Nhất là hấn lại mập quá khổ như vậy, nếu hấn lặn từ ngoài vào trong biết đâu còn có thể xem như trái bóng, để nhìn hơn không biết bao nhiêu lần.

Lạc Y từ trong lòng Lãnh Hàn Thần nâng mắt lên nhìn Diệp Gia Bảo quả thật là bị dọa muốn bật cười thật to.

Này... Cũng không phải quá "đặc sắc" đi!

Lạc Y nâng tay che miệng ho khan một tiếng. Vốn là nàng định nén cười, nhưng những người bên cạnh nàng đã sớm cười ra tiếng khiến nàng cũng lực bất tòng tâm. Vội vàng núp vào ngực Lãnh Hàn Thần, bả vai không ngừng run lên.

Bạch Thừa Vũ nhìn thấy Diệp Gia Bảo lắc mông đi vào, không chút nào giữ hình tượng, cứ thế cười to. Cười đến chảy nước mắt, hấn nhấc tay chỉ thẳng mặt Diệp Gia Bảo, cất giọng nói khàn khàn vì cười nhiều, nói.

"Không tước, người quả nhiên mập ra mấy trăm cân a!"

"Bây, ta chỉ mập ra có ba mươi hai cân!"

Diệp Gia Bảo không suy nghĩ liền bật thốt ra. Cơ hồ nói xong hấn mới phát hiện bản thân nói sai, đem đến cho nhóm Lạc Y cùng nhóm Lăng Ngạo một tràng cười, mặt béo liền đỏ ửng một mảng lớn.

Kỳ Phong mím mím môi, buột miệng nói một câu.

"Này, đây không phải là không tước mà phải là heo nái mới đúng a!"

"Heo nái?"

Bạch Thừa Vũ nghi hoặc lặp lại một lần. Sau đó liền ôm bụng cười rộ lên không ngừng được đem Diệp Gia Bảo ghen đến đỏ mặt.

Heo nái a? Heo nái Diệp Gia Bảo so với không tước? Heo nái lại càng hợp với hấn hơn.

Nhóm Lạc Y, Lãnh Hàn Thần cùng nhóm người Lăng Ngạo và Bạch Thừa Hy cũng run rẩy khoe môi, nỗ lực áp chế tiếng cười.

"Các người... Các người..."

Diệp Gia Bảo há to miệng, khuôn mặt đỏ au, lại thêm lấp bắp mãi không ra được chữ khiến mỡ béo trên mặt dồn ép vào nhau nhìn thật muốn bao nhiêu khô hài liền có bấy nhiêu khô hài.

"Người sao còn chưa đi? Người không đi, ta liền đánh gãy chân chó nhà người! A, xem ta này, là đánh gãy cẳng heo nhà người!"

Bạch Thừa Vũ trêu cợt nói. Ánh mắt còn phối hợp nhìn xuống phía dưới. Thế nhưng lại đem Diệp Gia Bảo sợ muốn tè ra quần, vội vàng khép hai chân lại, la to.

"Các người... Chờ!"

Trong phòng được thể cười vang lên. Người thoải mái nhất hiển nhiên là Bạch Thừa Vũ. Trước đây hấn thật không biết trêu cợt người lại là lạc thú như vậy. Quả nhiên, đi theo lão đại có thịt ăn a!

Lạc Y híp mắt xinh đẹp, nhấp một ngụm trà thông cổ họng. Bây giờ nàng mới biết, cười nhiều cũng có chút mệt mỏi a!

Ánh mắt chợt liếc sang Bạch Thừa Hy, nhớ lại chuyện vừa rồi lại không khỏi hỏi thăm một chút.

"Hình như tên kia đối với Bạch gia có một tầng quan hệ rắc rối?"

"Đúng a!" Bạch Thừa Hy gật gù đầu, cũng không chút giấu diếm nói "Hấn gọi là Diệp Gia Bảo, là cháu đích tôn của Diệp gia gia tộc. Diệp gia ở Bàn Long thành so với Bạch gia càng muốn cường. Tuy Bạch gia có tiền, nhưng Diệp gia căn cơ sâu hơn. Gia gia Diệp Gia Bảo xuất thân là tướng quân, dù giờ ông ta lui về nhưng tâm mông trong quân vẫn rất mạnh. Đáng ra, Bạch gia không thể vượt qua Diệp gia lấy chức Thành chủ, may mắn nhờ đệ đệ có danh vọng mới nước lên thuyền lên. Diệp Gia Bảo cay cú hai chúng ta cũng từ như vậy lý giải ra.

Lạc Y nghe xong cũng gật gù đầu, xem như đã hiểu. Ánh mắt không khỏi nhìn về hướng Diệp Gia Bảo dưới lầu.

Tên này xem chừng cũng không dễ bỏ qua như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Bảo Vật

"Xin chào các vị quý nhân, tráng sĩ đã đến thăm Tụ Bảo trai. Hôm nay, Tụ Bảo trai theo thông lệ tổ chức, có rất nhiều bảo vật cho các vị đấu giá. Mời các vị cố gắng đem đồ bản thân muốn lấy về!"

Người chủ trì đấu giá ở Tụ Bảo trai hôm nay là một lão giả họ Ninh. Tên gọi là Ninh Quan Phục. Nghe nói hắn là truyền kì của hội đấu giá. Hầu như bất kì hội đấu giá nào do hắn chủ trì cũng đều có bội thu mang về.

Tụ Bảo trai quả nhiên bỏ ra không nhỏ đâu a!

Ninh Quan Phục hất tay áo, nhìn xuống đài thấy ai cũng đều một bộ dạng háo hức chờ đợi. Hắn liền cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian, chậm rãi nâng lên nụ cười thân nhiên, từ tốn nói.

"Tại hạ trước hết thông qua thể lệ trước khi bắt đầu. Theo như thông lệ cũ, đấu giá thì người nào đấu giá cao hơn liền chiến thắng. Giá trị của các món bảo vật trong Tụ Bảo trai sẽ quy định mức tăng lên mỗi lần đấu giá. Thành các vị vẫn là tuyệt đối tuân thủ đi!"

Ninh Quan Phục cúi đầu, dư quang nhìn xuống dưới đài. Chắc hẳn mọi người đều hiểu rõ lời hắn nói. Lúc này mới nâng tay lên, lật tấm vải đỏ trên khay bảo vật đầu tiên.

Mọi người dưới đài nhìn thấy vải đỏ lật lên, cổ liền cố gắng rướn tới, để nhìn cho kĩ đồ vật trong khay bảo vật.

Ninh Quan Phục ý cười không giảm, giống như biết mọi người trong phòng đang nghĩ gì. Hắn thật cẩn thận nâng khay, hơi nghiêng xuống một chút để mọi người nhìn rõ món đồ bên trong.

Chỉ thấy bên trong khay là sáu quả cầu son đen. Sáu quả cầu đều tròn vo, bóng lưỡng, nhìn cũng không ra đây là thứ bảo vật gì.

Ninh Quan Phục nhìn ý tứ khó hiểu trong mắt mọi người. Hắn cười khẽ một tiếng, cất giọng nói.

"Thật ra đây cũng không phải bảo vật gì quá quý hiếm mà chỉ là một món đồ chơi do Hứng đại sư buồn chán làm ra. Bên trong quả cầu này là nguyên tố ngưng tụ, được bao bọc lại bởi một tầng chất liệu đặc thù. Ví như ngày các vị lâm đại địch, nếu không chiến đấu lại cũng có thể tung hoành mà rời đi. Các vị thấy như thế nào?"

Ninh Quan Phục vừa dứt lời, dưới đài dường như có điều suy nghĩ. Danh tiếng của Hưởng đại sư hẳn là cao. Mặc dù ngài làm việc tùy hứng, nhưng đồ vật ngài làm ra quả thật không thứ gì vô dụng đâu a! Trong nhất thời, con người mỗi người đều loạn chuyển, bắt đầu suy tính có nên đấu giá hay không. Nếu ngay món bảo vật đầu tiên đã tung ra đồ của Hứng đại sư, các món phía sau, sợ là không phải tầm thường.

Không giống suy nghĩ rối rắm của mọi người, Lạc Y vừa nhấp trà vừa nhìn sáu quả son đen kia, tròng mắt hơi híp lại?

Nguyên tố ngưng tụ à? Đây cũng không khác bom kíp nổ ở hiện đại cho lắm. Bất quá, cái này cùng lắm là đề chạy trốn, nhưng bom kíp nổ thì rõ ràng là muốn lấy mạng người!

Lạc Y nghĩ đến bản thân mình trước đây cũng là chết bởi một quả bom kíp nổ, trong lòng không khỏi cười nhạo một tiếng.

Nàng thấy, món đồ chơi này ở đây cũng thật có chỗ dùng. Nàng vẫn nên làm một ít chơi đi. Tuy điều kiện ở đây không thể làm ra bom tiên tiến như ở hiện đại, nhưng cũng không thể xem như tầm thường. Nàng cũng không quên ở tổ chức nàng ngoài việc ám sát, vẫn còn là thành viên trong tổ nghiên cứu đầu. Vốn là nghiên cứu ra không ít chủng bom cải tiến, cuối cùng cũng có chỗ dùng a!

So với Lạc Y điềm tĩnh như vậy, mỗi người trong phòng đối với món hàng dưới kia lại thủy chung có một loại hứng thú. Kỳ Phong hết nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn là nhìn không được quay đầu nhìn Lạc Y, nhỏ giọng gọi một tiếng.

"ti ti?"

"Muốn thứ đó sao?"

Lạc Y nhàn nhạt hỏi một tiếng. Kỳ Phong liền vội vã gật đầu. Nhóm người còn lại cũng thật mong đợi nhìn chằm chằm nàng.

Lạc Y bị nhìn cũng không mất tự nhiên, thản nhiên nói.

"Không cần đấu giá, trở về liền làm cho các người chơi, so với cái đó càng muốn vui vẻ hơn!"

"Vui vẻ? Vui vẻ thế nào a?" Kỳ Phong, Ngạn Hữu nhỏ tuổi thật là vô cùng tò mò, chớp động đôi mắt to tròn.

Lạc Y nhìn quanh mọi người một vòng. Cuối cùng ánh mắt dừng trên người Bạch Thừa Hy, khoé môi hơi nhếch lên, mở miệng nói.

"Phá sập Tụ Bảo trai thì thế nào?"

"Công lực lớn như vậy?"

Lần này không những Kỳ Phong, Ngạn Hữu mà ngay cả Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ cũng không nhận được bật thốt.

Nếu nói người nào có sắc mặt khó xem nhất, dĩ nhiên đó là Bạch Thừa Hy. Gương mặt hắn vốn đã nhăn nhó thành một cục, khoé môi cũng không ngừng run rẩy.

Tụ Bảo trai dù gì cũng là gia nghiệp do hắn quản lí có được không? Nàng làm sao có thể đứng trước mặt hắn mở miệng muốn phá sập Tụ Bảo trai nha? Rõ ràng là khinh người quá đáng mà!

Ánh mắt Bạch Thừa Hy liếc sang nhìn gương mặt hưng phấn có thừa của Bạch Thừa Vũ. Trong một thoáng liền có một ý định bỏ đôi đầu tên này ra xem bên trong chứa cái gì. Người ta đây là muốn bẻ gãy căn câu com của nhà người đó có được không?

Trong phòng, dưới lầu đều là một mảnh nhộn nhạo. Ninh Quan Phục vẫn tươi cười như cũ, chắc hẳn mọi người đều suy nghĩ xong. Lúc này, hắn mới cất giọng.

"Sáu quả này Hứng đại sư muốn bán chung một lần. Khởi điểm bắt nguồn từ tám trăm kim tệ, mỗi lần ra giá ít nhất năm mươi kim tệ. Được rồi, bắt đầu đi!"

Ninh Quan Phục vừa dứt lời, bên dưới liền có người nói.

"Tám trăm năm mươi!"

"Chín trăm mốt!"

"Chín trăm bảy mươi lăm!"

"Một ngàn hai trăm!"

"... "

Âm thanh đấu giá vang lên ồn ào không dứt. Cuối cùng, bảo vật thuộc về tay một thiếu gia trong gia tộc đứng thứ ba Bàn Long thành với giá hai ngàn bảy trăm kim tệ.

Ngay món đồ đầu tiên đã như vậy, xem ra hôm nay quả thật là bội thu vào a!

Ninh Quan Phục hí hí mắt, đối với kết quả này hết sức vừa lòng. Hắn bắt đầu cho đấu giá những món hàng khác. Có thảo dược, có bảo giáp, có đạo khí, rất nhiều thứ được cho báo giá. Quả nhiên tiền thu về một cái so với một cái đều muốn nhiều hơn không biết bao nhiêu.

Ninh Quan Phục thật là hết sức vừa lòng. Hắn đi tới cái khay đồ tiếp theo. Chỉ còn vài thứ nữa là hết, nhưng rõ ràng thu lợi về so với những lần trước đều nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Ninh Quan Phục nhắc tám vài đồ lên, vừa nhìn thứ bên trong, chân mày hắn không khỏi nhíu lại. Ánh mắt liền nhìn về hoà kếp đi bên cạnh trùng mắt.

Hoà kếp này có nhiệm vụ sắp xếp các bảo bối đi theo thứ tự giá trị từ thấp lên cao. Nhưng lần có sự lầm lớn.

Ninh Quan Phục nhìn đơn giá và món đồ thật không có vẻ gì là bảo bối thật sự cảm thấy quái. Đáng lẽ ra thứ này phải sắp xếp lên đầu tiên mới đúng. Nếu bây giờ gọi đơn giá chẳng phải là giảm đi khí thế từ đầu đến giờ sao. Nhất là chỉ còn đúng ba món đồ liền xong rồi.

Người dưới đài nhìn thấy biểu tình khó xem của Ninh Quan Phục cũng không khỏi nhú mày, bắt đầu nhao nhao lên đòi tiếp tục đấu giá.

Ninh Quan Phục khề ho khan một tiếng. Mặc kệ trong lòng quái bách vẫn là nghiêng khay cho mọi người nhìn xem.

Bên trong rốt cuộc là bảo vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Đấu Giá Phong Ba

Mọi người từ dưới đài ngược lên nhìn. Mong chờ muốn xem bảo vật này so với bảo vật trước có gì đặc sắc. Nhưng vừa nhìn, sắc mặt lại lộ ra khó hiểu.

Thứ này rốt cuộc là cái bảo vật gì nha? Chẳng lẽ lại là đạo khí?

Ánh mắt không khỏi nhìn lại thứ trong khay kia vài lần, âm thầm đánh giá một phen.

Đây nhìn thế nào cũng không có vẻ gì giống bảo vật. Cùng lắm cũng chỉ là một thanh đoản đao ngắn tầm hơn một tấc. Mặt dao nhẵn nhụi, phát ra ánh sáng loe loe. Thân đao màu xám bạc, trạm trổ hình phượng hoàng uốn lượn, hướng về viên ngọc màu tím tím đính ở chuôi đao.

Mọi người nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng vẫn không nhìn ra thanh đoản đao này có gì đặc sắc, liền đưa ánh mắt khó hiểu liếc nhìn Ninh Quan Phục, chờ hắn giải đáp.

Ninh Quan Phục đưa tay che miệng, khẽ ho khan một tiếng. Khoé môi nở nụ cười từ ái, từ tốn nói.

"Quý vị quý nhân tráng sĩ cũng đừng nhìn thanh đao này không có gì hơn người. Bất quá, thanh đoản đao này là của một dong binh đoàn tìm ra trong một hầm băng ngàn năm của đỉnh Linh Sơn. Đỉnh Linh Sơn là nơi như thế nào, hân Phục mờ không nói mọi người cũng biết đi. Lại nói, thanh đao này lại được tìm ra trong hầm băng ngàn năm, băng vốn tích tụ nhiều linh khí a, chẳng lẽ thứ này lại không thể gọi là bảo vật. Dù không thể hộ thể thì cũng có thể cường thân, không phải hay sao?"

Ninh Quan Phục nói một hồi, lại nhìn xuống dưới, thấy kẻ nào cũng lộ vẻ nghiến ngấm mới khẽ thở phào ra một hơi. Hân âm thân vuốt vuốt giọt mồ hôi rơi trên trán, theo bản năng nhìn về phía phòng bao đặc biệt bên trên.

Trong khi Ninh Quan Phục nhìn lên trên thì nhóm người Lạc Y cũng đồng dạng nhìn xuống phía dưới. Đặc biệt là Lạc Y, ánh mắt nàng đã sớm dính chặt lên thanh đoản đao trong khay bảo vật. Ánh mắt từ từ loé lên tia sáng chói khiến người khác không thể bỏ qua.

Hoá ra, thanh đoản đao thứ bảy lại lưu lạc đến tận đỉnh Linh Sơn a! Cơ duyên! Quả nhiên là cơ duyên.

Lạc Y nhấp một ngụm trà, khoé môi chậm rãi nhếch lên, tạo thành một mặt ý cười vô cùng ngọt ngào.

Hôm nay, nàng nhất định đem bảo vật đến tay a! Nghĩ đến Thần Trọng đang càng ngày càng hoàn mỹ, ý cười bên khoé môi càng thêm đậm.

"Lão đại, ngươi muốn cái đó?"

Bạch Thừa Vũ liếc nhìn thanh đoản đao lại nhìn Lạc Y. Ban đầu, hân còn đang nghĩ người dưới làm việc tắc trách, đem bảo vật xếp sai vị trí. Bất quá lúc này nhìn đến biểu cảm trên mặt lão đại trong lòng lại dâng lên một ý tứ khác.

Đồ dưới lầu, hân nhiên là thứ tốt a!

"Muốn! Bằng mọi giá phải muốn!"

Lạc Y nhấp vào một ngụm trà, nhàn nhạt nói. Ánh mắt xinh đẹp còn không ngừng loé lên. Bất quá, nàng muốn thanh đoản đao này không phải vì nó là tuyệt thế bảo vật như Bạch Thừa Vũ nghĩ tới. Không phải, nói chính xác là thanh đoản đao này trong tay nàng mới có thể làm bảo vật. Chứ nếu nằm trong tay người khác, sợ cũng chỉ có thể so sánh cùng vật trang trí không có mấy khác biệt.

Lãnh Hàn Thần đột ngột đem Lạc Y ôm lấy, nhỏ giọng cương cường nói.

"Ta đấu cho nàng thì thế nào?"

"Ngoan, lần này để ta! Chàng cũng đừng nên tích quỹ đen a! Tốt nhất là giao hết cho ta đi!"

Lạc Y vỗ vỗ gò má Lãnh Hàn Thần, tựa như đang trêu chọc sủng vật thích làm nũng. Ánh mắt nàng theo bản năng nhìn xuống nắm giữ vật trên tay hân, nhỏ nhỏ thương lượng.

Lãnh Hàn Thần không nói hai lời, quả nhiên ngoan ngoãn dâng lên cho Lạc Y chín tấm từ thủy tinh tạp, khiến nàng hí mắt cười không ngừng, vui vẻ tặng hân một nụ hôn nhẹ lên má.

Người chung quanh nhìn thấy cảnh này cũng không biểu lộ biểu cảm gì đặc biệt. Ti như Kỳ Phong, Ngạn Hữu hay Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ đã sớm tập thành thói quen, không trông mắt cũng không dò mắt.

Bất quá, trong phòng ngoài bọn hân ra thì vẫn còn một Bạch Thừa Hy. Bạch Thừa Hy đối với bọn họ không quen không thân. Hân chỉ biết đến Lãnh Hàn Thần bình thường lạnh lùng, lãnh khốc, dường như chưa hề thấy hân nâng mắt quan tâm đến cái gì. Nhưng chỉ cần có liên quan đến Lạc Y thì liền đổi mặt, lật một cái liền biến thành thê nô a!

Bạch Thừa Hy không khỏi chuyển ánh mắt nhìn chín khối từ thủy tinh tạp. Hẳn trừ cảm giác đầu văng ra thì chỉ cảm thấy mất hoa. Trong lòng lại âm thầm khinh thường Lạc Y. Nàng ta nói nàng ta tự đấu giá không phải sao? Vì cái gì thoai mái thu về chín khối từ thủy tinh tạp như vậy? Phải biết, chín khối thủy tinh tạp này, sợ là mua tất cả hàng hoá của thành Bàn Long cũng còn dư đâu!

Quả nhiên lời nói không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn, không sai a!

Bạch Thừa Hy hừ một tiếng, vỗ vỗ đầu óc quay cuồng nhìn xuống dưới quan sát hội trường đấu giá.

Lúc này, ở dưới hội trường, Ninh Quan Phục đã bắt đầu để người kêu giá. Nhưng số người kêu giá quả thật lác đác lẻ tẻ, đếm không đầy một bàn tay. Trong lúc hân đang sợ hãi lau chùi mồ hôi trên trán, thì một giọng nói thanh thúy, mềm mọng như khám vào lòng người lại đột ngột vang lên, đem đầu óc hẳn muốn nổ oanh thành từng mảnh.

"Một vạn kim tệ!"

Người dưới đài cũng bị giọng nói này hù dọa muốn nhảy dựng. Theo bản năng chuyển ánh mắt nhìn lên phòng bao. Ánh mắt muốn bao nhiêu quái dị cũng liền có bấy nhiêu quái dị.

Bất quá, sau khi kinh ngạc qua đi, không ai bảo ai liền đồng loạt cười khẩy một tiếng. Buồn cười muốn chết, ai lại đem một vạn kim tệ mua một thanh đao chưa không bao nhiêu linh khí a!

Lạc Y mỉm cười nhẹ, cũng không để tâm đến mọi người suy nghĩ, thản nhiên nhấp một ngụm trà. Đối với nàng, thứ đó là bảo vật, phải dùng một cái giá xứng đáng để đem về!

Mọi người nhìn một hồi, cũng không còn thấy hứng thú, đã nghĩ thanh đoản đao kia chắc chắn thuộc về người trên phòng bao. Liền quay đầu đi, chuẩn bị tinh lực đấu món bảo vật tiếp theo.

Chỉ là, đúng lúc Ninh Quan Phục vui mừng hớn hở định chốt lại, thì một giọng nói khác lại vang lên.

"Một vạn một ngàn kim tệ!"

Người dưới đài kém chút ngất xỉu, vội và nương theo âm thanh tìm về phía người nói. Cuối cùng cũng nhìn thấy một thiếu niên béo phì, hai tay chống hông, hást cầm bảo giá.

Người này, dĩ nhiên không phải ai xa lạ mà chính là Diệp Gia Bảo!

Mọi người xác định được danh tính Diệp Gia Bảo, trong lòng vừa khinh thường vừa chán ghét. Bất quá, bọn hắn không dám đắc tội Diệp Gia Bảo. Hắn nói gì cũng là cháu đích tôn duy nhất đời này của Diệp gia.

Thôi thì, cứ để hai bên đấu nhau đi!

Ninh Quan Phục chủ trì hội đấu giá cũng nhíu nhíu chân mày. Hắn cũng biết Diệp gia và Bạch có hiềm khích. Bất quá, sao có thể giữa thanh thiên bạch nhật làm khó nhau như vậy?

Trên phòng bao, Lạc Y hạ xuống tách trà, liếc mắt nhìn Diệp Gia Bảo đang nhìn về phía này, ánh mắt mang theo khiêu khích, khoé môi bắt đầu cong lên.

Ngươi muốn phá liền để ngươi phá thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chơi Xấu

Hành vi của Diệp Gia Bảo thật sự khiến nhóm người trong phòng bao tức giận. Nhất là Bạch Thừa Vũ. Hắn bây giờ có một loại xúc động muốn một cước đá vỡ xương chậu của con heo mập không biết sống chết kia.

Bạch Thừa Vũ tức giận cũng không phải không có lí. Đây mặc dù là địa bàn của Bạch gia. Nhưng tất cả bảo vật đều là do người khác gửi đến. Tự Bảo trai vốn chỉ có thể đưa ra đấu giá mà không có bất kì quyền sở hữu nào. Kể cả khi bọn hắn coi trọng một món đồ nào đó cũng phải uỷ quyền để người khác dùng giá trị cao nhất mua về.

Lần này, khó khăn lắm lão đại mới đối với một món đồ coi trọng. Nhưng tên Diệp Gia Bảo kia rõ ràng chỉ là muốn khiêu khích làm khó lão đại chứ tuyệt đối không phải quan tâm đến thanh đoản đao dưới kia!

Chết tiệt thật! Bạch Thừa Vũ âm thầm cắn răng chửi một tiếng. Ánh mắt nhìn Diệp Gia Bảo càng lúc càng tối tăm.

Lãnh Hàn Thần không kích động như Bạch Thừa Vũ nhưng giữa mi tâm đã sớm chau lại thành hình chữ xuyên. Đáy mắt cũng cơ hồ nh陷 vào một tia sát khí nhân nhậ cũng đủ thuyết minh tâm trạng của hắn không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Ngược lại với mọi người, Lạc Y quả thật vô cùng bình tĩnh. Ngoại trừ ban đầu có một tia bất định loé qua đáy mắt, còn lại tất cả đều là một mảnh tĩnh tâm.

Nàng chậm rãi nâng lên tách trà, nhấp vào một ngụm, lúc này mới nói khẽ.

"Một vạn một ngàn không trăm lẻ một kim tệ!"

Âm thanh rõ ràng không lớn, nhưng lại dùng nội lực cơ thể phát ra nên âm thanh nhanh chóng khuếch tán khắp gian phòng đấu giá.

Người dưới đài theo bản năng rung mình một cái. Đem ánh mắt kinh dị chiếu về phía phòng bao, tay còn không ngừng vuốt da gà nổi lên trên tay.

Người này, không phải người dễ chọc vào a!

Mọi người sau khi phát hiện ra điểm này liền không dám tiếp tục chuyển loạn ánh mắt. Đối với bọn họ mà nói, sợ gia tộc quyền thế là điều tất nhiên. Nhưng đứng trước mặt cường giả, bọn họ lại càng sợ.

Dám đối đầu với cường giả, còn không biết bản thân mình chết như thế nào đâu!

Người ở đây chịu áp lực nhất hẳn là Ninh Quan Phục. Người khác biết sợ, lẽ nào hắn không biết sợ sao? Chỉ là, hắn không có đường lui a!

Ninh Quan Phục lúc này âm thầm cầu nguyện cuộc đấu giá hôm nay mau chóng kết thúc! Hắn vốn liếng chẳng qua chỉ có một bộ xương già. Vẫn còn không chịu được áp lực lớn như vậy!

Trong gian phòng đấu giá bây giờ, người nào người nấy đều trở nên e dè, sợ sệt. Người duy nhất không hề e dè, lại cũng chính là kẻ không sợ chết Diệp Gia Bảo.

Diệp Gia Bảo thấy Lạc Y chỉ trả giá trên hắn một kim tệ liền cho rằng nàng đối với thứ trên kia thật sự xem trọng. Vẫn là không có đủ tiền đi!

Muốn bảo vật? Không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có!

Diệp Gia Bảo trong lòng cười hắc hắc vài tiếng, khoái cảm trả thù dâng lên tới đỉnh. Bản thân hắn lúc này chỉ muốn khiến cho Lạc Y táng gia bại sản mới tốt mà lại không hề hay biết hắn đang bị dẫn vào một cái bẫy do nàng đào sẵn.

"Hai vạn một ngàn kim tệ!"

Diệp Gia Bảo lớn tiếng hét lên. Người dưới đài nghe hắn kêu giá liền ồ lên một tiếng. Ngay sau đó liền cúi thấp đầu, trong ánh mắt ngập tràn khinh thường.

Thật sự là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển a!

Lạc Y thấy vậy cũng không gấp, trái lại càng từ tốn, thoải mái nói.

"Hai vạn một ngàn không trăm lẻ một kim tệ!"

Diệp Gia Bảo đối với Lạc Y không nhanh không gấp, bản thân lại nghĩ giới hạn của nàng hẳn là không thấp. Hưng khí tăng lên, quát to một tiếng.

"Mười vạn kim tệ!"

Trầm tĩnh!

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ, hầu hết, mọi người đều đã bị con số mười vạn dọa cho bất động. Hai mắt ai nấy đều trừng thật lớn, trong lòng không khỏi thâm than Diệp gia quả nhiên có tiền.

Nếu không phải đúng lúc này trên phòng bao có một tiếng ồ khe khẽ thốt ra. Mọi người hẳn vẫn đang bị ngập trong tưởng tượng.

Tiếng ồ kia qua đi, một tràng cười mềm mỏng, đinh đing đang đang như chuông bạc lại cất lên. Người ta chỉ nghe thấy âm thanh nữ tử thán nhiên phóng khoáng nói.

"Ta vốn chỉ định đem về cầm chơi cho đỡ buồn. Thật không nghĩ Diệp công tử đối với thứ này lại thích thú đến mức bằng mọi giá phải có được như vậy. Người ta nói quân tử thì không cướp đi thứ người ta yêu thích, nếu Diệp công tử đối với món đồ đã yêu thích không chết không ngừng, ta liền nhượng lại cho Diệp công tử vậy. Như vậy, xem như Diệp công tử thiếu ta một cái ân tình đi!"

Người trong phòng không kịp nghe Lạc Y nói hết đã phụt một cái cười ra ha hả. Quả thật sáng khoái muốn chết!

Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu mở to đôi mắt to tròn, vô cùng ái mộ nhìn tí ti nhà mình. Tí ti nhà mình thật sự là thiên hạ vô đối a!

Lãnh Hàn Thần đem Lạc Y phủng trong lồng ngực, sừng nịnh vuốt mái tóc mềm mại của nàng. Trong lòng quả thực vô cùng tự hào.

Đây là nương tử của hần a! Nàng chính là vừa đáng yêu, vừa vô cùng rộng lượng đó!

Lạc Y trước ánh mắt ái mộ cùng khâm phục của người trong phòng cũng không hề mất tự nhiên. Nàng chậm chậm nhấp một ngụm trà, thật giống như người vừa nói những lời kia không phải là nàng vậy!

So với trong phòng một mảnh tươi vui sáng khoái, Diệp Gia Bảo đã sớm phun ra máu mũi. Hần hung ác trừng mắt nhìn lên phía trên, cuồng nộ quát.

"Ngươi... Ngươi nhất định là cố ý, cố ý khích ta!"

"Diệp công tử ăn có thể ăn bậy, làm có thể làm bậy, nhưng tuyệt đối không được nói bậy a! Ta với Diệp công tử rõ ràng cạnh tranh công bằng. Người trong này đều có thể làm chứng đâu. Lại nói, ta với Diệp công tử không quen không biết, không thù không, vì cái gì ta ruột hùm gan cáo muốn nhắm tới công tử đâu? Ta sống vốn nhân hậu hiền huệ, kẻ nào ruột hùm gan cáo liền tiết giống kẻ đó đi!"

Lạc Y nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói ra. Nàng mới không thừa nhận nàng quả thật cố ý đồ xấu. Dù sao cũng không phải nàng gây hấn trước đúng không?

Diệp Gia Bảo bị Lạc Y khéo léo mắng đến như vậy ruột đều muốn lộn ngược. Hai mắt trừng to mãi vẫn không nói được từ nào. Mặt đã sớm nghẹn đến đỏ bừng một mảng lớn, tình cảnh này hiện lên trên da dầy thịt béo lại càng giống heo hơn.

Người bên dưới bị hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, cuối cùng cũng bình tĩnh. Ánh mắt liếc về phía phòng bao, cúi đầu liền chửi to hai tiếng vô si. Nàng ta rõ ràng là gài người vào tròng, lại còn nói như thể bản thân làm ra chuyện tốt vô cùng, mặt không đỏ tim không đập đòi ghi nợ ân tình a!

Lại nói đến câu nói vừa nãy của nàng ta, đó chẳng phải là trù dập Diệp gia công tử tuyệt giống sao? Quả thật không có khẩu đức!

Người có mắt có tai đều biết Diệp gia công tử nhắm vào nàng ta muốn trả đũa! Thật không nghĩ đến bị cắn ngược!

Mọi người cúi đầu, bả vai đều đã run lên. Dĩ nhiên là phải nỗ lực che giấu ý cười đầu khinh thường dành cho Diệp Gia Bảo.

Thiên đường có lối người không đi! Địa ngục không cửa người lại một mực muốn đâm đầu vào! Đây chính là chết không đáng tiếc.

Mọi người đều biết Diệp Gia Bảo thua một vỏ thảm thương, nhưng bọn họ tuyệt đối không có một tia thương hại.

Trong mắt bọn họ, các thế hệ Diệp gia đang càng lúc càng lui bại, tiếng xấu thối ra tận ngõ. Thật khó khăn nhìn đến con cháu Diệp gia mất mặt, không biết hưởng thụ liền chính là sự phụ của trư a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Người Trả Hay Không Trả?

"Diệp thiếu gia, không biết người muốn trả tiền bằng kim tệ hay thẻ thủy tinh ạ!"

Ninh Quan Phục thấy không khí có vẻ căng thẳng. Liền muốn để chuyện này mau chóng kết thúc.

Vốn đó là cố ý tốt, nhưng tình cảnh lúc này lại quá không hợp lí!

Diệp Gia Bảo đứng giữa tiếng cười cợt của mọi người, lại thêm việc bị Lạc Y rào trước đón sau châm lửa. Máu nóng đều đã bốc lên tới não. Mà vừa vận lúc này, Ninh Quan Phục lại lộ đầu ra, rõ ràng là muốn cùng hần ăn thua đủ.

Diệp Gia Bảo quay sang, trừng mắt nhìn Ninh Quan Phục, lớn tiếng nói.

"Lão tử không trả, thì như thế nào?"

"Này..."

Ninh Quan Phục giật sừng người, rồi rầm không biết phải làm thế nào mới tốt. Hần là chủ trì các hội đấu giá đã bao lâu, cũng chưa bao giờ gặp khách nhân không biết điều như vậy đâu!

Ninh Quan Phục vò vò tóc, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía phòng bao. Thực cầu mong lão bản đứng ra giải quyết sự việc.

Cũng không chờ Ninh Quan mở miệng, trên phòng bao đã có một tiếng nữ tử cười khẽ truyền xuống.

"Thật sự là trăm nghe không bằng mắt thấy a! Ta vẫn tưởng Diệp gia uy vũ, hoá ra cũng chỉ là dạng nhìn được mà không ăn được, nói được mà không làm được. Người ta nói, chim tước thì không thể hoá phượng, thùng rỗng thì kêu to, người thô lỗ khoác lên tấm áo văn nhã tri thức cũng không thể che giấu được khí tức đê hèn. Diệp công tử, hôm nay quả nhiên kiến thức qua!"

Lời nói của nàng quả thực nhẹ nhàng, nhưng âm tử lại sắc bén, châm chọc Diệp Gia Bảo tức giận muốn đập đầu xuống đất. Há miệng mải mà không nói được một lời.

"Ngươi..."

"Diệp công tử, lại nói, Tụ Bảo trai mở cửa kinh thương, con người trọng nhất chính là tín. Công tử đã đầu giá, thì hàng là của công tử. Nhưng công tử phải đem kim tệ nộp đủ đi. Còn nếu không, Tụ Bảo trai đành phải để Diệp công tử ở lại đây làm khách vài ngày, chờ Diệp lão gia đến đón về thôi!"

Bạch Thừa Hy có Lạc Y đi trước mở đường, liền không ngần ngại đối với Diệp Gia Bảo đưa ra lời uy hiếp.

Diệp Gia Bảo dĩ nhiên là tức giận đến khoe miệng cũng đều run rẩy, nghiêng răng gằn xuống từng tiếng.

"Ngươi dám?"

"Sao ta lại không dám? Dù gì cũng chỉ là mời Diệp công tử ghé thăm tệ xá vài ngày, cũng không phải muốn giữ Diệp công tử ở lại. Tụ Bảo trai cũng chỉ cần tiền, cho dù Diệp đại tướng quân, hãn cũng không phải người không tương lí lẽ đâu!"

Bạch Phục Hy cười rộ một tiếng, đối với Diệp Gia Bảo tự ảo tưởng cảm thấy như đang nghe một chuyện vô cùng hài hước một dạng.

Diệp Gia Bảo trừng lớn mắt, hần nhìn xung quanh thấy ai cũng cúi đầu bàn luận, dư quang chiếu về phía hãn rõ ràng là tiểu ý cùng khinh thường thì sắc mặt liền nhanh chóng thay đổi. Cứ một hồi đen lại sang một hồi đỏ, quả thật là nhìn vô cùng thú vị.

Diệp Gia Bảo đã sớm không chịu nổi tình thế mất mặt này. Hãn dĩ nhiên không thể để bản thân bị nhốt lại. Trước không nói đến Diệp gia Bạch gia không hợp. Bọn họ hãn là nhân cơ hội này hành hạ hãn. Mà chỉ cần nói đến việc hãn hôm nay không thể trở về, còn chờ phụ thân đến đón tới, chẳng phải nói với cả Bàn Long thành hãn đến Tụ Bảo trai kêu giá mà không trả nổi tiền sao. Như vậy, không chỉ mình hãn mất mặt mà Diệp gia cũng không còn dám gặp người. Đợi đến lúc đó, chỉ sợ, dù phụ thân yêu thương hãn mấy cũng dám đem hãn ra trưng trị gia pháp.

Diệp Gia Bảo vừa nghĩ đến đó, đã nhẹn không được rung mình mấy cái. Đành phải quay đầu trừng mắt nhìn hai gia đình đi theo bên cạnh, quát lớn.

"Các ngươi, mau trở về viện ta lấy tiền đến!"

Hai gia đình vốn từ lúc Diệp Gia Bảo kêu giá đã hoảng thần, liền sau đó lại bị ngôn hành của Diệp Gia Bảo khiến cho mất mặt không dám ngẩng đầu. Đến tận lúc này bị Diệp Gia Bảo nói đến mới tỉnh lại.

Chỉ là, bọn họ quả thật vô cùng khó xử có được hay không?

Hai gia đình nhìn nhau, mím mím môi, một trong hai tên gãi đầu, khó khăn nói.

"Công tử, trong viện chúng ta không có nhiều kim tệ đến như vậy!"

Diệp Gia Bảo đỏ mặt, theo bản năng quay đầu nhìn xung quanh, thấy ai cũng chú ý hãn, bất quá cũng không nghe thấy bọn họ nói gì, liền yên tâm cúi đầu nhỏ giọng.

"Được khoảng bao nhiêu?"

Một gia đình mím môi, cúi đầu tính tính, hồi lâu mới cẩn thận nói.

"Lấy kim tệ nguyên trong thẻ thủy tinh tạp được khoảng hơn ba phần. Lấy giá trị sang bán gấp bảo vật trong viện thì được khoảng gần sáu phần..."

Hai gia đình thật e dè nói ra. Diệp Gia Bảo thật muốn chửi to, lại hận tại đây quá nhiều người, vẫn là cúi đầu nói.

"Không phải phụ thân để cho ta sáu điền trang hay sao? Mau đem giấy tờ đi cầm, đem tất cả tới đây!"

Hai gia đình nghe liền hoảng sợ, vội vàng ngăn.

"Thiếu gia, không được, sáu điền trang đó đều..."

Hai gia đình vốn định nói tới sáu điền trang là nguồn thu nhập vô cùng lớn, đem cảm thật không tốt. Nhưng cuối cùng vẫn bị ánh mắt đáng sợ của Diệp Gia Bảo đánh cho nuốt trở về, cuống quýt quay đầu đi.

Mọi người trong hội đấu giá đều biết Diệp Gia Bảo cho người về lấy kim tệ đến. Cũng không tiếp tục chú ý. Nhảm chán quay người, chuẩn bị đội Ninh Quan Phục đem ba món bảo vật cuối cùng công bố.

Mọi người bây giờ đã quăng vấn đề vừa rồi ra sau đầu. Chỉ chuyên tâm vào đấu giá bảo vật. Chỉ duy có nhóm người trên phòng bao đã sớm ôm bụng cười lăn lộn đến mức nước mắt chảy dài.

Diệp Gia Bảo tự nhận làm việc kín kẽ, nhưng lại không biết người trên lầu ai cũng có tu vi cao. Nên toàn bộ cuộc nói chuyện vừa nãy của hắn cùng hai gã gia đình đều lọt vào tai bọn họ không sót một chữ.

Lạc Y mím môi, làm như không để tâm đến, nâng thần nhiên nhấp một ngụm trà, đôi mắt lại từ từ loé lên tia sáng rực rỡ.

Muốn đấu với ta? Ngươi... Vẫn còn quá non!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Tranh.

Ba món bảo vật cuối cùng lần lượt là một trấn gia chi bảo của một gia tộc suy thoái. Một là một bảo giáp có khả năng chống lại tám phần lực lượng của cường giả cấp Thống Linh trở xuống, còn cuối cùng chính là một bản bí truyền thân pháp cổ xưa mà được biết là vô cùng hùng mạnh.

Trong ba món này, chỉ có món đầu tiên người đấu giá là lạc đác. Còn lại hai món sau đều khiến cả hội trường sôi trào.

Thử nghĩ, một bảo giáp chống được tới tám phần lực lượng của giai cấp Thống Linh thì hẳn đối với giai cấp phía trên cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng nhất định. Đại lục Apollo vốn yêu chuộng võ học, nhưng tu vi của tu luyện giả lại không quá cao. Dĩ nhiên, bọn họ xem món đồ kia thật chính là trân bảo khó cầu.

Đối với món bảo vật này, Bạch Thừa Hy có hơi động dung. Nhưng nhóm người Lạc Y lại không ham thích một mảy may. Trước không nói Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần có tu vi yêu nghiệt, chỉ cần nói đến nhóm người Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ, Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Bọn hắn đi theo lão đại mà còn phải sợ không có thịt ăn hay sao?

Bất quá, bảo vật đấu giá cuối cùng, Lạc Y lại có nhiều hơn một tia chú ý.

Đây là bí tịch gì nha?

Cuốn bí tịch cùng lắm chỉ là một mảnh da dê chi chút những hình chữ quái lạ. Chỉ cần nhìn qua cũng biết không phải ngôn ngữ ở đây.

Chính là bọn họ làm cách nào biết đây chính là bí tịch tu luyện thượng thừa?

Lạc Y nhú nhú mũi, âm thầm đem một tia tinh thần lực phóng tới mảnh da dê. Khi tia tinh thần lực gần tiếp xúc tới mảnh da dê lại có một chấn xung đánh bật lực tinh thần trở về.

Ngoại lực đánh ngược này khiến Lạc Y không khỏi giật mình, vội vàng đem tinh thần lực vừa xuất ra thu về. Ánh mắt không khỏi nhìn tấm da dê nhiều hơn vài lần. Đây thật là bí tịch tu luyện không hề sai. Quả nhiên sức phòng bị vô cùng mạnh mẽ.

Lạc Y trầm mặc xuống dưới, bàn tay nắm lại thật chặt mang theo quyết tâm.

Hôm nay, nàng nhất định phải đem được bí tịch này trở về. Mặc dù có thể không quá dễ dàng!

Ánh mắt nàng loạn chuyển, nhanh chóng lướt qua người dưới đài đang hùng hực khí thế, họ nhìn chăm chăm tấm da dê, hai mắt đều nổi lên tia lửa nóng rực.

Lạc Y cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại chuyển hướng nhìn về phía một phòng bao khác, mi tâm nhẹ chau lại. Vừa rồi, khi phóng xuất ra tinh thần lực, nàng cảm nhận được rất rõ ràng có thật nhiều tia tinh thần lực hướng tấm da dê dò xét. Nhưng mạnh nhất, chính là tia tinh thần của người trong phòng bao kia. Xem ra, lai lịch không nhỏ a!

Cùng với lúc Lạc Y nhìn về hướng phòng bao kia. Trong phòng bao kia cũng có người nhìn về hướng phòng bao bên này.

Trong phòng bao đó có tổng thể bảy người. Ai nấy đều vận y sam tầm ti lụa đen, chất lượng phải xếp vào hàng thượng đẳng. Bảy người này, tu vi đều ở cấp trên Quân Chủ dưới Tôn Giả. Quả thật vô cùng mạnh mẽ.

Lại nói, bảy người đang ngồi quây quần quanh bàn trà, trung tâm là một nam tử trung niên có tu vi Quân Chủ hậu kỳ đỉnh phong có vẻ mặt bình tĩnh, âm

trăm.

Người này cũng không phải ai khác, mà chính là người đem tinh thần lực dò xét tâm da dê ban nãy. Hắn cũng đồng dạng người đang nhìn về phía phòng bao, ánh mắt thoáng hiện ra một tia kinh nghi bất định.

Sáu người còn lại vẫn luôn một mực chú ý đến về mặt của nam tử trung niên này, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ co rụt. Vừa nhìn qua đã biết nam tử trung niên chính là người cầm đầu, mà người trong phòng đối với hắn cũng là vừa kính nể vừa e sợ.

Lão Nhị - Nam tử trung niên ngồi gần nam tử đó nhất mím môi, e dè hỏi.

"Lão Đại, thế nào? Có phải thứ Thánh Chủ nói hay không?"

Nam tử trung niên được gọi là Lão Đại khép mi, đem tầm mắt dò xét thu về, nhìn Lão Nhị hồi lâu mới gật nhẹ đầu. Sau đó liền không nói gì nữa.

Sáu nam tử còn lại cũng không dám khiêu chiến giới hạn của Lão Đại liền ngoan ngoãn ngậm miệng, chờ đầu giá tới.

Ninh Quan Phục nhìn mọi người đối với bảo vật có hứng, trong lòng cũng rất phấn khởi. Hắn không muốn tiếp tục kéo dài thời gian mà mở miệng nói.

"Quý vị, trước hết ta thông qua định giá của bảo vật này. Bảo vật này lấy từ khởi điểm là một trăm kim tệ. Mỗi lần kêu giá tăng lên ít nhất một ngàn kim tệ. Mong quý vị chú ý cho! Được rồi, bắt đầu a!"

Ninh Quan Phục vừa dứt lời, dưới lầu liền có tiếng hét giá. Bọn họ dĩ nhiên đã thử đưa tinh thần lực dò xét tâm da dê, biết đó là bảo vật. Trong lòng dĩ nhiên nhộn nhạo, dù không biết có đem được bảo vật đến tay hay không nhưng mong muốn bảo vật thì tâm ai cũng động.

Lạc Y cúi đầu nhập ngục trà, ánh mắt cùng Lãnh Hàn Thần giao nhau, cả hai đều lộ ra ý cười hiểu rõ.

Nàng quả thật không thể không khen người đầu tiên có được tâm da dê này. Biết mình không thể tu luyện được liền đem đi đấu giá. Giá khởi điểm thật thấp, thu hút người đấu giá thật nhiều. Chỉ cần mỗi lần kêu giá tăng một ngàn kim tệ, thì giá trị cuối cùng không biết lên tới bao nhiêu đâu.

Ánh mắt nàng lại lơ đãng đảo về phía phòng bao kia, nụ cười nhàn nhạt hé mở. Bên phòng bao đó đều một mực không kêu giá, quả nhiên là một dạng người thông minh a!

Trận chiến giành cơ tranh giành bảo vật đã diễn ra hai khắc chung. Càng về sau, số lượng người kêu giá càng lác đác. Bất quá, trị giá tâm da dê bây giờ đã lên tới mười vạn hai ngàn kim tệ.

Đội thêm khoảng nửa chung trà, giá trị đã lên đến mười ba vạn kim tệ, cũng không còn ai giá thêm nữa.

Không gian lúc này như tĩnh lặng, người kêu giá cuối cùng đã sớm hít thở không thông, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm tâm da dê không chớp. Lạc Y hơi cười, nhẹ nhàng nhếch lên khoé môi, khẽ nói.

"Mười bốn vạn kim tệ!"

"A!"

Người kêu giá cuối cùng há miệng khẽ bật ra một tiếng, cũng không tiếp tục kêu giá lên nữa. Đây cũng đã là giới hạn cuối cùng của hắn. Xem như mệnh hắn đối với bảo vật vô duyên a!

"Mười lăm vạn kim tệ!"

Lão Nhị trong phòng bao bên kia liếc nhìn Lão Đại không nói một lời, đành phải đứng ra kêu giá. Hôm nay bọn hắn có hết thấy ba thẻ từ thủy tinh tạp, tương đương ba mươi vạn kim tệ. Bằng này kim tệ nhất định phải có được tâm da dê kia.

"Mười sáu vạn kim tệ!"

Lạc Y không mặn không nhạt tiếp lời. Nàng cái gì không có, nhưng không thiếu nhất vẫn chính là kim tệ. Chưa nói đến kim tệ của nàng, chỉ chín tấm thẻ từ thủy tinh tạp của Lãnh Hàn Thần cũng đủ để chết người rồi a!

Lão Nhị trong phòng bao bên kia thật muốn chửi tục. Kêu giá ba bốn lần, giá trị đã sớm đạt hai mươi vạn kim tệ. Hắn quả thật ức chế không nổi, gằn giọng quát.

"Ba mươi vạn kim tệ!"

Lạc Y đậm đậm cười một tiếng, đã biết đó là giới hạn của bên kia, nàng cũng không cần quá sức nữa. Khoé môi lần nữa mở ra, chậm rãi nói.

"Ba mươi vạn một ngàn kim tệ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Cướp

Lão Nhị bên kia từ sớm đã bị Lạc Y bạo đến mức muốn tức điên. Hắn oán oán trừng trừng nhìn về phía phòng bao bên kia, thật muốn dùng ánh mắt đâm một cái lỗ để nhìn xem kẻ xác lão nào đó không biết sợ chết.

Lãnh Hàn Thần đem Lạc Y ủng trong lồng ngực. Hắn giống như cảm nhận được ánh mắt bất thiện từ phòng bao bên kia. Chân mày khẽ nhíu, âm thầm đem một tia tinh thần lực phóng ra đánh rớt tia tinh thần lực đang dò xét tới, khiến ở bên kia Lão Nhị ôm bụng ho sặc sụa.

Bất quá, hắn từ đầu đến cuối cũng không có nghĩ ngờ đến trên đầu nhóm người Lạc Y mà chỉ cho rằng bản thân nộ khí công tâm, tinh thần lực xuất ra không ổn định nên mới giữa đường đứt quãng.

Người ta nói, thông minh bị thông minh hại chính là như thế này. Lão nhị tuy rằng không nhìn ra nhóm người Lạc Y, nhưng thông qua âm sắc cũng biết chỉ là một lũ trẻ chưa trưởng thành. Đám nhóc như vậy làm sao có thể đánh bật tia tinh thần lực của Quân Chủ trung kì trung giai như hắn đây?

Bất quá, Lão Nhị này lại không hề để ý một điểm, một đám trẻ lóc nhóc, thật sự có khả năng một lần xuất ra hơn ba mươi vạn kim tệ sao?

Làm sao có thể? Tương kim tệ là củ cải trắng chắc?

Lão Nhị hẳn đây chính là giận quá mất khôn, đã sớm không còn tỉnh táo. Nhóm người Lão Tam đến Lão Thất vẫn còn có lí trí hơn hắn.

Nhưng, nếu nói bọn hắn không tức giận thì là giả. Làm sao có thể không tức giận? Bọn hắn đem tới ba mươi vạn kim tệ. Mỗi lần trả giá đều cùng bên kia kêu thêm một vạn. Thế mà đến lúc cuối cùng bên kia lại kêu lên chỉ một ngàn.

Này không phải là đập thẳng vào mặt bọn hắn hay sao? Thua sát nút đến như vậy? Phải biết số một ngàn đó là giới hạn một lần kêu giá a!

Thật không biết người bên kia may mắn vừa vặn hơn bọn hắn một ngàn, hay là cố tình lừa người đến trên đầu bọn hắn đây nữa!

Nhóm người trong phòng bao bên này đã sớm tức giận rên rừ rừ. Người tỉnh táo nhất, duy chỉ có một người gọi là Lão Đại.

Lão Đại từ đầu đến cuối nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này lại hé mắt ra, đầu tiên là nhìn tám da dê, sau đó lại liếc mắt nhìn về phòng bao bên kia, khoé môi hơi nhếch, nhưng lại không nói câu nào. Đơn giản chính là nhìn chằm chằm.

Lão Tam trong nhóm cũng là người khá trầm ổn. Hắn là người đầu tiên thoát ra khỏi cơn tức giận. Kể từ lúc Lão Đại mở mắt hắn đã chú ý thật kĩ, bắt đầu phân tích tâm lí của người này.

Một hồi lâu, Lão Tam cũng khẽ mở miệng hỏi.

"Đại ca, lần này nên làm gì..."

Lão Tam vừa nói lại vừa liếc mắt nhìn tám da dê đang bị chuyển về phòng bao bên kia. Ánh mắt lại nhìn Lão Đại chằm chằm. Rõ ràng là hoàn toàn phục tùng ý kiến của hắn.

Lão Đại chuyển mắt nhìn Lão Tam, cũng không vội nói ngay. Hắn nguyên bản là người có cá tính thanh lãnh lại thêm bộ dáng lạnh lùng. Bình thường, hắn đối với ai trong nhóm người này cũng lười phải nói. Duy chỉ đối với người gọi Lão Tam này có hơi khác biệt một chút. Chỉ ít, Lão Tam này cũng là người có chủ kiến, không ngốc.

Lão Đại khép mi, bình tĩnh nâng ống tay áo. Ngón tay chấm vào tách nước trà viết một chữ trên bàn. Lại nhìn về phía Lão Tam, khoé môi khẽ nhếch lên.

"Hiểu không?"

Lão Tam hơi cau mày, cùng nhóm người còn lại cúi đầu nhìn chữ viết bằng nước trà trên bàn chưa kịp khô.

Trên đó, duy nhất chữ có một chữ "Nhẫn".

Lão Tam và nhóm Lão Nhị cùng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lão Đại đã khép lại mi mắt. Những lời nói đã muốn lên tới cổ họng cuối cùng vẫn là liêu mạng nuốt vào.

Trong nhóm người này chỉ có Lão Tam trầm mặc xuống dưới, ánh mắt nhìn nhìn nước trà đã khô đi trên bàn. Lại nhìn sang Lão Đại đang nhắm mắt, bàn tay vô ý thức nắm lại thật chặt, khoé mắt mang theo tia kiên định.

Đúng! Phải nhẫn!

Buổi đầu giá cuối cùng cũng kết thúc. Lạc Y cảm tấm da dê nhìn xem, xác nhận bản thân quả thật không hiểu những hình thù về loạn trên này có nghĩa gì mới đem tấm da dê nhét vào tay áo. Trên thật tế, là nàng lén lút thu đồ vào Tầng Trữ Lâu trong Không Gian Chi Giới.

Lạc Y đem ba tấm thẻ tử thủy tinh tạp, lại lấy thêm một bạch thủy tinh tạp chứa một ngàn kim tệ đưa cho hoá kẻ. Sau đó liền cùng mọi người đi ra ngoài.

Lúc này bên ngoài, hai gia đình của Diệp Gia Bảo đã trở lại. Bọn hắn đem từng thẻ thủy tinh chứa kim tệ giao cho Diệp Gia Bảo. Cuối cùng vẫn là rồi rấm chia sáu tờ khế ước điền trang, gãi gãi đầu nói.

"Thiếu gia, đồ này không cảm được! Các hiệu cảm đồ đều không dám nhận khế ước của Diệp gia trang!"

Diệp Gia Bảo cầm những thẻ thủy tinh, lăm nhăm cộng cộng cũng chỉ được sáu vạn sáu ngàn kim tệ. Lại nhìn sáu tờ khế ước thôn trang, mặt đỏ lên một mảng không biết là bởi vì tức giận hay là xấu hổ. Chỉ biết là, hắn kém chút liền nổi điên rồi.

Cuộc nói chuyện của Diệp Gia Bảo cùng hai gia đình lần nữa lọt vào tai nhóm người Lạc Y đang đi tới không sót một chữ.

Bạch Thừa Hy cười tươi như hoa nở mùa xuân, khí độ tự nhiên, cao nhã tuấn tú, phong lưu tiêu sái rào từng bước đến đứng bên cạnh Diệp Gia Bảo.

Bạch Thừa Hy từ đầu đến cuối đều là nho nhã lễ độ tươi cười. Nhưng chỉ cần là người có mắt cũng nhận ra hắn đối với nhóm người Diệp Gia Bảo đều là khinh thường cùng châm biếm nồng đậm.

Bạch Thừa Hy ôm quyền, khí chất công tử thể hiện ra ngoài triệt để, làm cho Diệp Gia Bảo một cái lễ chào hỏi. Thân nhiên nói.

"Diệp công tử, có phải hay không đủ tiền?"

Diệp Gia Bảo vốn đang tức giận, lại bị Bạch Thừa Hy châm biếm dĩ nhiên tức giận. Nàng tay liền quăng mấy tấm thẻ thủy tinh tạp cùng sáu tấm khế ước về phía Bạch Thừa Hy.

Diệp Gia Bảo trừng mắt nhìn Bạch Thừa Hy, gằn giọng nói.

"Thẻ thủy tinh tạp này cùng khế ước thôn trang là dư sức mười vạn! Người mau cầm đi!"

Bạch Thừa Hy không động, nhóm người Tụ Bảo trai cũng không dám động thủ nhặt đồ.

Nhóm Lạc Y đứng một bên nhìn hành động của Diệp Gia Bảo liền hơi nhíu mày. Đây là muốn để Bạch Thừa Hy cúi đầu nhặt đồ mất mặt đi. Bất quá, Bạch Thừa Hy cũng không để bắt nạt như vậy.

Quả nhiên, Bạch Thừa Hy thân nhiên phe phẩy chiết phiến. Ánh mắt nhìn nhóm người Tụ Bảo trai lớn tiếng nói.

"Không thấy sao? Diệp gia công tử quăng đồ bỏ đi còn không biết nhặt? Nhớ cho kỹ, Diệp công tử quăng đồ, không có trả tiền!"

Nhóm người Tụ Bảo trai bừng tỉnh dạ một tiếng, vừa định cúi xuống nhặt nhưng Diệp Gia Bảo đã nhanh tay khom người nhặt. Quả thật là đem đến cho nhóm người còn lại trong Tụ Bảo trai một tràng cười khinh thường.

Diệp Gia Bảo mặt mặt đầy đồ vào tay Bạch Thừa Hy. Sau đó liền cầm lấy thanh đoản đao từ tay hoá kẻ vội vã rời khỏi.

Nhóm Lăng Ngao nhìn chăm chăm thanh đoản đao trong tay Diệp Gia Bảo, mím mím môi nhìn Lạc Y.

Lăng Ngao gãi gãi đầu, khó hiểu dò hỏi.

"Lão đại, người cứ để đi như vậy?"

"Làm sao có thể!" Lạc Y đậm đậm cười, hé mở khoé môi, từ từ phun ra một chữ. "Cướp!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Bọ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Rình Sâu.

"Cướp?"

Nhóm người Lăng Ngao cùng hai đứa nhóc Kỳ Phong Ngạn Hữu âm thầm lặp lại từ đó trong lòng. Đôi mắt lảo liên loạn chuyển liên hồi, len lén nhìn

nhau liền nở ra một nụ cười ranh ma.

Bạch Thừa Hy đứng tại chỗ, ngăn người nhìn đám người này. Trong lòng không khỏi âm thầm mặc niệm thay cho Diệp Gia Bảo một lần. Bất quá, hắn tuyệt đối không thương hại Diệp Gia Bảo.

Kẻ này, chết đáng a!

"Thiếu... Thiếu gia, xe ngựa ở đằng kia a!"

Hai gia đình mím môi đuổi theo Diệp Gia Bảo đang hăm hăm đi đằng trước. Một người mím mím môi, khẽ nhắc nhở.

Trong lòng hai người bọn hắn thật sợ hãi. Nếu như hôm nay thiếu gia đi bộ trở về, phu nhân không phải giết chết hết bọn hắn hay sao?

Nghĩ đến đây, cả hai gia đình đều rùng mình, càng cuống quýt đuổi theo Diệp Gia Bảo, khuyên nhủ hắn lên ngựa.

Diệp Gia Bảo đen mặt quay phắt lại, hai mắt âm trùng trùng nhìn hai gia đình khiến bọn hắn nghẹn lời sừng lại.

Diệp Gia Bảo điên cuồng nói.

"Ta không đi! Các ngươi đều là một lũ vô dụng, thành sự không có, bại sự có thừa. Lần này để mẫu thân thu thập hết các ngươi!"

Gương mặt hai gia đình xám trắng một mảnh, nhưng cũng không nói ra được một lời phản bác.

Bọn hắn từ sớm đã kí văn tự bán đứt, người nhà còn lưu lại trong phủ, nô tì còn đó. Bọn hắn nào còn dám trái đi ý tứ của Diệp Gia Bảo đâu?

Hai người lững thững chạy theo Diệp Gia Bảo. Đột nhiên, một ngoại lực không biết từ phương nào bắn đến cổ, khiến hai người cảm thấy toàn thân tê rần, không kịp ừ hử gì liền ngất đi.

Diệp Gia Bảo vẫn hăm hăm đi đằng trước, cơ bản là không nhận có chuyện bất thường phát sinh. Đến khi hắn cảm nhận được không có bước chân đuổi theo mình thì đã đến một đoạn đường vắng.

Diệp Gia Bảo tức giận muốn chết, quay đầu lại vốn là định phát tiết cơn giận. Nhưng là còn chưa kịp nói lời nào liền bị một bao bố thô to trùng lên đầu.

Diệp Gia Bảo hoảng sợ ứ ở một tiếng kinh hoàng trong cổ họng. Nhưng bên ngoài lại không cho hắn thời gian la hét liền tay nắm chân đá túi bụi.

Diệp Gia Bảo đau đớn ngã trên mặt đất, cảm nhận mọi lực đều hướng trên mặt hắn đánh tới. Gương mặt vốn da dày thịt béo cũng không tạo ra được tổn thương gì. Bất quá cũng không tránh khỏi bị trương phình lên, sưng húp một mảnh.

Diệp Gia Bảo thường ngày sống trong cảm y ngọc thực, nào có chịu được đau đớn quá lớn như vậy, không bao lâu sau liền ngất đi.

Bên ngoài cảm thấy bên dưới không động đậy nữa cũng nhân từ dừng lại. Cả nhóm phui phui tay giống như vừa chạm vào thứ gì cực kì dơ bẩn.

Nhóm người này, không phải ai khác mà chính là nhóm người Lạc Y.

Bạch Thừa Vũ đánh đến khoái trá, trong lòng lại khinh thường Diệp Gia Bảo là bao cô, không chịu nổi một kích. Mới như vậy mà đã ngất đi là sao?

Hắn lúc này thật nhớ lại thời gian trước bị Thiếu Tà ca huấn luyện qua, không khỏi cảm thấy rất đáng tự hào.

Hắn quả nhiên thật oai hùng a!

"Được rồi!"

Lạc Y khẽ vung tay, ngăn lại Bạch Thừa Vũ muốn đạp Diệp Gia Bảo thêm một cước. Nàng dĩ nhiên cũng không phải thương tiếc gì người này. Chỉ là nàng cũng không muốn đổ thêm dầu vào xích mích giữa Bạch gia và Diệp gia thôi.

"Cứ như vậy liền tha cho hắn sao?"

Bạch Thừa Vũ bẹp bẹp miệng, rõ ràng rất không cam lòng tha cho Diệp Gia Bảo. Xem ra trước đây, kẻ này rõ ràng ngang chân hắn không ít đâu!

Lạc Y làm sao không hiểu tiểu tâm tư của Bạch Thừa Vũ. Nhưng nàng chỉ đạm nhiên nở nụ cười, mi mắt khẽ chớp, lướt qua kẻ đang nằm phịch trên đất, thần bí nói.

"Làm sao có thể? Trước đem tiền cùng đoàn đao của hắn lấy hết ra, sau đó..."

Bảy người chụm đầu vào nhau, tỉ mỉ nghe kế hoạch Lạc Y vạch ra.

Đến một hồi sau, ai nấy đều ngẩng đầu, trên mặt vừa hưng phấn lại vừa có chút kinh nghi bất định hiện rõ trên mặt.

Bạch Thừa Hy mím mím môi, quả thật không quen thuộc với cách hành sự phức tạp kiểu này. Hắn không khỏi có chút lo lắng nhỏ giọng hỏi lại.

"Làm như vậy, được sao?"

Lạc Y liếc mắt nhìn Bạch Thừa Hy, trong mắt không che giấu chút khinh thường khiến hắn co rụt người.

Nàng nhếch môi, chăm chăm nhìn hắn hỏi.

"Nếu như ngươi bị người ta đánh thành đầu heo, lại lột quần áo quăng giữa phố ngươi sẽ đi khắp nơi cáo trạng sao?"

"Ách?" Bạch Thừa Hy nghẹn đỏ mặt, không suy nghĩ vội vàng lắc đầu "Không! Dĩ nhiên không!".

Làm sao có thể đi cáo trạng tới chứ? Chỉ sợ còn hận không thể sớm quên đi chuyện mất mặt như vậy đâu!

"Xem như ngươi thông minh!"

Lạc Y hừ nhẹ một tiếng, liếc nhìn nhóm người Lăng Ngao. Ánh mắt này không nói cũng hiểu, chính là giao cho bọn hắn hành động.

Nhóm người Lăng Ngao khóc không ra nước mắt, nhìn về phía Diệp Gia Bảo ngất xỉu trên đất như sắp lâm phải đại địch.

Kế hoạch thì quả thật khiến lòng người phấn khích, nhưng lại do chính tay bọn hắn động thủ thì không vui đâu.

Nghĩ đến bản thân mình sắp phải cõng ra y phục của Diệp Gia Bảo, bọn hắn đều chán ghét hít sâu một hơi. Quả thật rất có khí thế của anh hùng vì nghĩa quên thân.

Lãnh Hàn Thần vươn bàn tay che mắt Lạc Y, lại đem nàng ôm chặt, xoay người rời đi.

Lạc Y đối với hành động của Lãnh Hàn Thần cũng rất phối hợp vui đầu vào ngực hắn. Lại từ vị trí hắn không nhìn thấy âm thầm bĩu môi.

Đừng tưởng nàng không biết, Tiểu Cầu nhà nàng lại đổ ra một bình giấm chua nữa thôi!

Hai người cùng nhau sải từng bước đi trên đường lớn. Đúng tại lúc này, trước mặt đột nhiên bị một nhóm bảy người cản lại. Một giọng nam tử trung niên thâm trầm đột ngột thốt ra.

"Không muốn chết, giao tám da dê ra!"

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần vốn là đang có hứng thú đi dạo, cứ như vậy lại bị phá hủy tan nát. Thật đúng là sóng trước chưa qua, sóng sau đã ập tới.

Cái này người ta gọi là đen ăn đen hay bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Ai Mới Là Chim Sẻ?

"Không muốn chết, giao tám da dê ra?"

Giọng nói âm trầm đột ngột vang lên này khiến Lạc Y không khỏi cau nhẹ chân mày. Trong lòng cũng cảm thấy rất không vui.

Vì lý do gì nàng đi tới đây, rắc rối liền muốn kéo theo đến đó nha?

Nhóm bảy người vừa xuất hiện nhìn ra hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nghe đến uy hiếp của bọn hắn không những không biểu hiện khiếp sợ, mà trong ánh mắt còn phảng phất truyền tới một tia chán ghét đột nhiên cảm thấy mờ mịt, không hiểu tại sao.

Bất quá, sau khi tia mờ mịt cùng không hiểu qua đi, bọn hắn đối với hai đứa trẻ miệng còn hôi sữa trước mắt thật khinh thường. Quả nhiên là nghề mới sinh không biết sợ cọp.

Chẳng lẽ thật muốn chết sao?

Lão Đại cùng Lão Tam ngược lại không khinh bỉ nhóm hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần, sắc mặt trầm xuống, đáy mắt lộ qua một tia thường thức thật sâu.

Trong nhận thức của hai người này, thiếu niên, thiếu nữ cường ngạnh trước mắt đứng trước mặt thượng vị giả hơn mình không có chút động dung, thì năng lực hẳn là không tầm thường.

Nếu lấy tính cách này đến Thánh Điện, chỉ có hai con đường. Một là trở thành cường giả chân chính. Một chính là bị người vui đập đến chết.

Bất quá, bọn hắn nhìn tướng hai người này cũng không phải là người không biết suy nghĩ. Trong lòng tự nhiên thiên lệch về phương hướng một.

Trong lúc đầu óc hai người xoay chuyển tính kế, cơ bản là chưa kịp nói gì, Lão Nhị đứng bên cạnh đã sớm hấp tấp chịu không nổi.

Hắn dẫn đầu khinh miệt lên tiếng, trong giọng nói còn có một chút uy hiếp rõ ràng không hề che giấu.

"Các ngươi, nhanh giao tấm da dê ra, bằng không..."

Lão Nhị hướng hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần, hung ác nói.

"Chết không toàn thân!"

"A?"

Lạc Y cười khẽ, nhỏ giọng thốt lên một tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn về Lão Nhị không khác gì nhìn người chết. Một đường từ trên xuống dưới, từ phải qua trái đánh giá một lần. Càng nhìn lại càng cảm thấy khinh thường.

Cùng lắm là một kẻ Quân Chủ trung kì trung giai, trước mặt nàng cũng dám lớn lối?

Cái gì gọi là chết không toàn thân? Thật buồn cười muốn chết!

Lãnh Hàn Thần vòng tay ôm lấy eo nhỏ của Lạc Y, nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực. Đôi thủy mâu tử sắc nâng lên, lướt qua đánh giá từng người, từng người một, cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Lão Nhị thì lưu lại thêm vài giây, trong đáy mắt loé lên một tia sát khí nhàn nhạt.

Uy hiếp hắn? Chết!

Uy hiếp nương tử nhà hắn? Sống không bằng chết!

Người này không phải vừa uy hiếp hắn vừa uy hiếp nương tử nhà hắn, có phải là đã chèn ép thân quá dài hay không?

Lão Đại, Lão Tam ban đầu vốn muốn lôi kéo hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đến Thánh Điện. Thế nhưng bị Lão Nhị hấp tấp phá hỏng.

Trong lòng bọn hắn quả thật có chút buồn bực, lại càng đối với Lão Nhị không có đầu óc thêm vào một tia chán ghét. Chỉ là, bọn hắn cũng không ngay lập tức đứng ra ngăn cản. Đơn giản là vì muốn xem bản lĩnh hai người trước mặt này thế nào, còn phải cân nhắc xem hai người này có đáng giá cho bọn hắn đề cử vào tân sinh Thánh Điện hay là không?

Bất quá, vừa rồi bọn họ nhìn không lầm, trong đáy mắt thiếu niên kia rõ ràng hiện lên sát ý. Mặc dù rất nhạt, nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Hai người xác nhận cảm giác này, cũng không muốn tiếp tục đứng bên ngoài làm người ngoài cuộc. Nói ra có vẻ không đáng tin, nhưng bọn hắn đều cho rằng hai người này có thể khiến bọn hắn ăn không ít khổ đầu!

Lão Đại sắc mặt âm trầm, liếc mắt nhìn Lão Nhị đứng một bên đánh giương nanh, múa vuốt. Ngay lập tức lại khiến ánh mắt hắn co rút, vội vàng lui lại phía sau hai bước. Những kẻ khác cũng không dám đứng nguyên một chỗ, máy móc lùi lại tránh đi đầu sóng ngọn gió.

Lão Tam đứng bên cạnh Lão Đại, đối với năm người còn lại đều là khinh thường, khoé môi hơi nhếch lên, để lộ châm biếm thật sâu. Bất quá, năm người kia đều bị khí thế của Lão Đại dọa sợ, cơ bản là không có thời gian chú ý đến ánh mắt đầy tiểu ý kia của Lão Tam.

Lão Đại đứng trước mặt hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Hắn tuy không cười, nhưng lại ôm quyền, đối với hai người làm một lễ chào hỏi.

Tuy rằng vẻ mặt luôn âm trầm, vẫn cố gắng nhếch môi, lời nói mang theo chân thành.

"Nhị vị, chúng ta cũng chỉ vì tấm da dê kia mà đến. Mong nhị vị nhịn đau để lại thứ bản thân yêu thích. Chúng ta tuyệt đối không để các vị chịu thiệt, trước sẽ đưa lại nhị vị ba mươi vạn kim tệ. Lại nói..."

Lão Đại thoáng ngừng một chút, nhìn về phía hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần không chút động dung đứng đằng kia, trầm giọng nói ra.

"Chúng ta thực tế là người Thánh Điện. Các vị đem tấm da dê để lại, chúng ta liền để lại tin vật, nhường nhị vị trở thành tân sinh Thánh Điện sắp tới!"

"Lão Đại!"

Nhóm năm người Lão Nhị kinh sợ bật thốt khi nghe đến lời nói của Lão Đại. Trong lòng bọn hắn quả thật không thể nào hiểu hai đứa trẻ chưa trưởng thành trước mặt này có thể khiến Lão Đại nói ra danh tính, lại còn cho bọn họ cơ hội tiến nhập Thánh Điện.

Phải biết rằng cơ hội vào Thánh Điện trong mắt người thường có bao nhiêu đáng giá, khiến nhiều người tranh nhau sứt đầu mẻ trán cũng không tranh được tới tay đâu.

Cơ hội quý giá như vậy thế nhưng bị Lão Đại một lời định xuống đem phân tóe cho hai người này?

Lẽ nào chỉ vì muốn giành lại tấm da dê? Không hợp lí! Nếu giết chết hai người này thì mọi chuyện liền ổn thoả, không phải sao?

Đứng trước năm người có nội tâm không ngừng dị động, Lão Đại một chút cũng không quan tâm. Lão Tam đứng bên cạnh cũng đồng dạng không để ý, một mực chờ đợi hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đáp lời.

Lạc Y ngay từ lúc nghe Lão Đại nói đến hai từ "Thánh Điện" thì mi tâm liền động. Ánh mắt không khỏi nhìn nhóm bảy người trước mắt thêm vài lần. Cuối cùng, nàng dừng lại bên dưới tà áo, quả nhiên nhìn được hoa văn biểu tượng của Thánh Điện.

Trong lòng nàng không khỏi cười nhạo một tiếng. Không dấu vết thu lại ánh mắt nhìn về phía Lãnh Hàn Thần. Vừa vặn còn bắt gặp đáy mắt hắn loé ra một tia sáng.

Hai người cùng nhau trao đổi ánh mắt trong giây lát, kiên định liền nổi lên. Khi chuyển ánh nhìn về phía bảy người Thánh Điện đã bình đạm như cũ.

"Nhị vị cảm thấy thế nào?"

Lão Đại nhìn hai người đã hội ý xong, nhếch khoé môi, nhàn nhạt hỏi. Hắn tuy hỏi như vậy, nhưng trong lòng đã cảm chắc hai người này đều sẽ đồng ý.

Trong mắt hắn, cơ hội đến Thánh Điện dĩ nhiên là đáng quý, những kẻ có đầu óc bình thường, hắn không bao giờ cự tuyệt cơ hội quý giá như vậy.

Lại nói, hai người này nhìn cũng không giống kiểu người không biết suy nghĩ tốt xấu.

Chỉ là, hắn nghĩ lầm rồi! Trong mắt hai người này, Thánh Điện dĩ nhiên phải đến, nhưng bọn họ tuyệt đối không phải đến là vì xem trọng Thánh Điện.

Lạc Y đậm đậm nhếch môi nở nụ cười, ánh mắt lướt qua nhìn bảy người, thản nhiên nói.

"Nếu các ngươi là người bình thường, chúng ta có thể phá bỏ cửa của các ngươi vài phần công lực. Nhưng nếu các ngươi là người Thánh Điện, chỉ có một con đường... Chết!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Băng Lô Điều Trả Thù.

"Nếu các ngươi là người bình thường, chúng ta có thể phá bỏ cửa của các ngươi vài phần công lực. Nhưng nếu các ngươi là người Thánh Điện, chỉ có một con đường... Chết!"

Giọng nói Lạc Y nhàn nhạt, nhưng đồng thời cũng mang theo hàn ý thanh lãnh khiến người khác không nhận được rung mình sợ hãi.

Bảy người Thánh Điện kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng. Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy người xác xược đến vậy. Đứng trước uy danh của Thánh Điện vô cùng hờ hững, tựa như bọn hắn không có một chút lực sát thương nào.

Bảy người không khỏi nhìn hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thêm vài lần. Thật cẩn thận cao thấp đánh giá một phen. Bất quá càng đánh giá, càng thấy không thích hợp.

Hai người trước mặt này tuổi tác cộng lại cũng chỉ chừng trên dưới ba mươi. Khi so sánh với bọn hắn, chỉ cần tùy tiện bóc ra một người cũng đủ để chết chứ đừng nói là bọn hắn có những bảy người.

Apollo đại lục không thiếu gì thiên tài tu luyện. Chỉ là xác xược như vậy, chẳng lẽ lại không sợ bị chết từ trong trứng nước hay sao?

Quả nhiên là quá không biết trời cao đất dày thế nào rồi!

Lão Đại nghe đến uy hiếp rõ ràng trong lời nói của Lạc Y cũng trầm mặc xuống dưới. Hắn thường ngày vốn dĩ đã thanh lãnh, lạnh lùng. Hôm nay lại bị bao bọc bởi một tầng sát khí lạnh lẽo thấu xương.

Nếu nói hai người trước mặt này là thiên tài? Hắn tin!

Nhưng bảo hai người trước mặt có khả năng liên thủ giết chết bảy người bọn hắn thì quả thật không khác đang nằm mộng giữa ban ngày!

Hoá ra, hấn đối với hai người này đã đánh giá cao không biết, bọn họ cùng lũ không có đầu óc chính là không có chút sai biệt.

Những người như vậy, không tức khắc bóp chết thì sẽ để lại mầm hoạ không lường trước được!

Lão Đại nắm chặt tay, chiếc nhẫn nơi ngón tay út bị hấn xoay chuyển vài vòng. Đây chính xác là hành động báo hiệu, hấn động sát khí.

Lão Tam đứng một bên cũng trầm mặc, dĩ nhiên không nghĩ đến chuyện ngăn cản. Nhìn nhận của hấn đối với hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần so với Lão Đại cũng không khác.

Loại người như vậy tuyệt đối sống không thọ. Nếu không thể kết thành minh hữu, vậy tốt nhất là một đao quyết định... Diệt đi!

Lãnh Hàn Thần ôm gọn Lạc Y vào lòng, nhàn nhạt lướt qua đám người Thánh Điện. Cũng từ trong ánh mắt bọn họ phát hiện sát khí không hề che giấu.

Bất quá, Lãnh Hàn Thần không sợ. Thậm chí còn nhàn nhạt nở nụ cười. Trong mắt của hấn vốn là không xem những kẻ trước mắt là con người. Cơ bản là hấn nhẹ nhàng nâng lên ngón tay cũng đủ dí chết đám người này.

Xưa nay, những người muốn hấn chết đi quả thật là nhiều đến nỗi đến cũng không thể đếm hết. Chỉ là, kết cục cuối cùng duy có hai loại.

Loại thứ nhất, chết!

Loại thứ hai chính là thống khổ đến chết!

Thật không biết nên dùng loại nào áp dụng lên đám người này mới đúng đây?

Lão Đại nâng mắt, chăm chú quan sát hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thêm một lần. Hấn thấy bọn họ từ đầu đến cuối vẫn không có kinh hoảng như hấn tưởng tượng thì không khỏi cau chặt chân mày, trầm giọng nói.

"Nhị vị, thật không muốn suy nghĩ lại?"

"A?"

Lạc Y khẽ thốt lên, khoe mắt nhẹ nhàng cong lên tạo ra một đường cong mỉa hoặc nhân sinh. Bất quá, lời nói phát ra quả thật có chút phá tan mĩ cảm.

"Người có phải là bị điếc hay là không? Nói rõ ràng như vậy cũng có thể không nghe thấy?"

Nàng ngừng lại một chút, lại quay sang nhỏ nhẹ hỏi Lãnh Hàn Thần.

"Chàng nghe thấy hay không?"

"Dĩ nhiên!"

Lãnh Hàn Thần hết sức phối hợp gật gật đầu. Quả nhiên là muốn chọc người tức chết. Người có mắt đều biết, nhóm người kia căn bản không phải không nghe rõ mà là bọn họ không thể tin.

Này, không phải là hành vi giết người không thấy máu hay sao?

Lạc Y gật gật đầu, tay nhỏ vươn lên xoa xoa má Lãnh Hàn Thần, hôn nhẹ một cái, không tiếc lời khen.

"Ngoan, tai rất tốt!"

Lãnh Hàn Thần được Lạc Y hôn nhẹ liền hí mắt, vẻ mặt thật hưởng thụ. Trong lòng sung sướng, vừa lòng muốn chết. Ánh mắt nhìn nàng lại càng thêm sùng nịnh.

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y kẻ xướng người hoạ, tung hứng hoà hợp đều lọt vào ánh mắt của nhóm người Thánh Điện. Điều thật sự là khiến bọn họ muốn phun máu mà chết.

Đây chính là khinh đến trên đầu của bọn hấn có được hay không?

"Nếu như nhị vị đã không muốn uống rượu mời thì mau uống rượu phạt đi!"

Lão Đại cười lạnh một tiếng. Đưa mắt ra hiệu cho nhóm người đứng sau bày trận. Hấn đã sớm không còn đủ kiên nhẫn. Trước mặt hai người này, hấn đã sớm không thể nào kiên nhẫn thêm nữa.

Nhóm người Thánh Điện nhận được lệnh, nhanh chóng dàn ra đứng vây quanh hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Hai tay bọn hấn từ từ nâng lên, trên tay bắt đầu ngưng tụ ra ma pháp vô cùng nồng đậm.

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y đứng đó vẫn bình chân như vại. Như thế, hai người biểu hiện giống như người bị vây quanh kia không phải là bọn họ.

Lạc Y quét mắt đầy tiểu ý nhìn nhóm người Thánh Điện. Hoàn toàn không đặt bọn họ vào mắt. Nếu trước đây bị vây quanh như vậy, nàng còn có thể tồn chút thời gian trốn tránh. Bất quá giờ đây khác biệt, Lãnh Hàn Thần chẳng phải tạo được lồng không gian sao. Dựa vào nhóm người Thánh Điện này, muốn công phá lồng không gian, rõ ràng là cùng với người si nói mộng một dạng.

Chỉ là, đứng vào lúc nhóm người Thánh Điện ngưng tụ gần xong ma pháp, thân thể Lạc Y đột nhiên run lên một đợt nhẹ nhẹ. Theo bản năng nàng nhìn sang Lãnh Hàn Thần, khoé môi xinh đẹp nhẹ nhàng cong lên.

Lãnh Hàn Thần quay đầu, nhìn ánh mắt nàng loé sáng, mi tâm hơi chau lại, sau đó rất nhanh giãn ra. Ánh mắt hắn lúc này cũng đồng dạng hiện ra một tia hài lòng không che giấu.

Nhóm người Thánh Điện nhìn hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần có chút không hiểu tại sao. Ban đầu thấy hai người không nghĩ né tránh, bọn hắn còn suy nghĩ xem có phải hai người này sợ hãi đến mức không thể động hay không. Nhưng, kể từ khi khoé môi Lạc Y cong lên, từ từ phun ra từng chữ thì bọn hắn liền biết bọn hắn nghĩ lầm rồi.

"Băng Lô điều, nếu như đã thức tỉnh, ngươi có hay không muốn trả thù?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Giết! Giết! Giết!

"Băng Lô điều, nếu đã thức tỉnh, ngươi có hay không muốn trả thù?"

Giọng nói Lạc Y vừa dứt, nhóm người Thánh Điện đang ngưng tụ ma pháp đều bị dọa đến ngẩn người.

Bảy người quay mặt nhìn nhau, trong đáy mắt đều là hoảng loạn, kinh hoàng.

Người ngoài không biết, nhưng bọn hắn không lạ. Trước đây, Thánh Chủ có thu về một ma thú đạt tới cấp bậc Tôn Giả hậu kỳ đỉnh phong.

Ma thú này vô cùng mạnh mẽ, cùng Thánh Chủ ký một khế ước chủ tớ. Bất quá, qua một đoạn thời gian, ma thú này đột nhiên nổi điên. Quạt cường phá hủy khế ước thiên địa, tùy thời còn tiện thể hủy luôn khế ước chủ tớ, tiến vào cảnh giới mới, rời khỏi Thánh Điện.

Tại Apollo đại lục này, giai cấp cao nhất chính là giai cấp Tôn Giả. Bọn hắn tuy chung cũng không biết ma thú kia tiến vào cảnh giới mới là cảnh giới gì.

Chỉ là, muốn làm cường giả tối cao cũng không dễ vậy. Vượt khuôn khế ước thiên địa, cảm chắc cái chết là không thể nghi ngờ.

Bọn hắn ở Thánh Điện cũng dần dần quên đi ma thú kia. Chỉ nhớ, ma thú kia vừa vặn chính xác cũng là Băng Lô điều.

Chuyện cũng không thể trùng hợp đến như vậy đi!

Nhóm người Thánh Điện ai nấy đều kinh sợ lùi về phía sau vài bước. Tia tinh thần lực duy trì trong phút chốc đứt quãng, khiến cho nguyên tố đã sớm ngưng tụ trong lòng bàn tay đã từ từ tiêu thất.

Không để cho nhóm người Thánh Điện tiếp tục nghi hoặc. Hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần cong môi. Khoé mắt xinh đẹp vì điệu hơi nheo lại, tay mềm mại nhen lên, kín đáo tạo ra một loạt thủ ấn vô cùng phức tạp.

Không khí xung quanh theo động tác tay của Lạc Y dần dần đặc quánh lại. Nguyên tố bên trong loạn chuyển, co lại, rồi bắt đầu giãn ra. Hai màu sắc trắng, tím đan xen nhau tạo thành một dải nền, ngưng tụ giữa không trung.

Lúc này, một thân điều đột ngột xuất hiện, đập lên trên dải nền. Thân điều toàn thân màu trắng, nhưng đôi mắt lại phủ một màu tím vô cùng huyền ảo.

Thân điều thân hình to lớn phủ kín một góc trời, ngửa đầu phát ra một dải âm thanh sung mãn cùng hưng phấn ngập tràn.

Thân điều giang rộng cánh, đôi mắt từ từ co lại, hơi chớp mi nhìn nhóm người Thánh Điện đứng trong một góc đã sớm ngốc trệ, ần ần còn mang theo một hàm ý không thể tưởng tượng nổi.

Băng Lô điều nhìn nhóm người Thánh Điện, ánh mắt lộ ra một tia hận thù không chút che giấu.

Băng Lô điều ngửa đầu, ngân dài một tiếng. Đôi mắt từ sắc loé lên một đạo sát khí. Thân điều không chờ ai phải lên tiếng, cánh giương rộng, hướng về phía nhóm người Thánh Điện bay tới mang theo hàm ý quyết tuyệt.

"Nhanh tránh ra!"

Lão Đại dẫn đầu lúc này mới hoàn hồn. Không hề quay đầu mà chỉ quát to một tiếng, đồng thời cũng rất nhanh điểm chân tránh khỏi công kích của thân điều.

Mi mắt nhóm người Thánh Điện co rút lại, cuống quýt né đi. Nhưng trước áp lực của cường giả Thần Tôn cảnh giới thì dù muốn né cũng né không được. Lại nói, cho dù có né được thì cũng sớm bị khí thể cường giả đè chết.

Nhóm bảy người Thánh Điện giống như bị rút gân, đau đớn nằm bẹp xuống mặt đất, toàn thân cong như con tôm bị lược chín, biến thành mềm nhũn tựa chi chi một dạng.

Lão Đại cùng Lão Tam hai người cường tráng chống đỡ, so với năm người kia đỡ hơn không ít nhưng cũng không chống chọi được bao lâu, hai chân run rẩy quỵ trên mặt đất, hai tay chống xuống cũng không kim nén được đau đớn bởi xương cốt vận vẹo muốn vỡ vụn.

Lãnh Hàn Thần lấy ra một cái ghế tựa mềm mại, thẳng thân ôm Lạc Y vào ngực bình tĩnh nhìn xem kì biến. Hắn cũng tiện tay tạo thành một vòng kết giới bao bọc xung quanh nơi này, đem toàn bộ khí thể Thần Tôn cường giả phát ra nuốt hết vào bên trong. Hành động này trùng hợp khiến cho nhóm người Thánh Điện phải hứng lên càng nhiều khí tức mãnh liệt.

Băng Lô điều khống chế khí tức rất tốt, đại bộ phận đều hướng về nhóm người Thánh Điện đè ép tới. Nhưng một bộ phận vẫn thoát ra, hướng xung quanh lan toả.

Lạc Y so về tiến giai cảnh giới vẫn thua Băng Lô điều rất nhiều. Phải nói rằng từ khi nàng tiến giai Tôn Giả, năng lượng trong cơ thể xuất hiện dấu hiệu bão hoà. Tu luyện thế nào cũng không thể nhích lên dù chỉ là một bước nhỏ.

Bởi vậy, dù chỉ hứng chịu không tới một phần năng lượng của Băng Lô điều cũng khiến nàng nhịn không được hơi rùng mình một chút. Trong lòng lại không khỏi hiện lên một tia ảo não.

Thân thể này, vẫn là quá yếu đuối rồi đi!

Lãnh Hàn Thần nhảy cảm phát hiện Lạc Y bị cường đại khí tức đè ép, chân mày liền nhíu lại. Tay nâng lên tạo ra một loạt thủ ấn kiến tạo ra lồng không gian. Dem hắn cùng nương tử nhà mình bảo bọc bên trong. Lúc này mới an tâm đem nàng ôm chặt vào lòng.

Băng Lô điều bên kia hơi nâng mắt, nhìn về phía bên này, rất thức thời đem khí thể thu về. Cái này vẫn là tiện nghi cho nhóm người Thánh Điện.

Nhóm người Thánh Điện sớm đã bị đau đớn đến mức xương cốt vận vẹo, đến thở cũng không có hơi sức. Khi khí tức cường giả rút đi, bọn hắn đều tham lam hô hấp, hít vào từng ngụm từng ngụm giống như thể bản thân chưa từng được hít thở.

Bất quá, bọn hắn cũng không được thư thái lâu thì Băng Lô điều đã đạp gót bước lại. Một bước lại một bước như đang gõ vào tâm hồn đang treo cao của bọn hắn khiến bọn hắn không ngừng run rẩy.

Lão Đại nâng mắt nhìn Băng Lô điều, hắn thật xác định đây chính là ma thú từng đi theo Thánh Chủ. Mặc dù hắn vẫn không hiểu tại sao ma thú này vượt qua chế ước mà vẫn có thể còn sống. Nhưng là, vấn đề này bây giờ không quan trọng. Quan trọng là, bọn hắn bây giờ đang ở tình thế vô cùng nguy hiểm. Hắn dĩ nhiên không hoài nghi thân điều trước mắt hoàn toàn có khả năng giết hắn.

Nghĩ đến điều này, sắc mặt Lão Đại ngày càng trầm xuống. Hắn nâng mắt nhìn Băng Lô điều, nhẹ giọng nói.

"Thân Điều đại nhân, chúng ta đều xuất ra từ Thánh Điện. Đại nhân cũng không thể hành sự sai lầm, nghe theo gian kế mà giết đi chúng ta. Thân Điều đại nhân, từ ngày ngài đi, Thánh Chủ vẫn một mực nhớ ngài, ngài hãy cùng chúng ta trở về Thánh Điện đi!"

Nhóm người Thánh Điện nghe Lão Đại nói lập tức phụ hoạ gật gật đầu, chân thành tôn kính nhìn Băng Lô điều giống như đang nhìn một vị thần một dạng.

Lạc Y ở bên ngoài trợn mắt nhìn Lão Đại. Hung hăng mắng hắn đúng là trợn mắt nói dối. Không những quy cho nàng tội gian kế hãm hại, còn muốn mượn sức lôi kéo Băng Lô điều.

Quả nhiên vô sỉ a!

Lạc Y trong lòng âm thầm hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục nhìn nhóm người Thánh Điện mà chuyển mắt nhìn Băng Lô điều, chờ hắn phản ứng.

Đúng thật không khiến nàng phải thất vọng, Băng Lô điều vì điệu nheo mắt, âm trầm nhìn nhóm Thánh Điện mang theo sát khí tràn ngập.

"Thánh Điện, một người cũng không thể sống!"

Băng Lô điều gần xuống từng chữ, không biết nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt hiện lên thể lương vô cùng. Hắn nâng tay, đem Băng nguyên tố ngưng tụ trên không trung, tạo ra bảy băng chùy vô cùng bén nhọn phả ra hàn khí lạnh thấu xương.

"Băng chùy, đi!"

Băng Lô điều rút lên, bảy băng chùy thẳng hướng yết hầu bảy người Thánh Điện, bén ngọt cắt đứt.

Thánh Điện, toàn quân bị diệt!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Khế Ước.

Băng Lôỉ điều tận mắt nhìn nhóm người Thánh Điện trọn trùng mắt, còn không kịp nâng tay bùng yết hầu liền tắc thở, ngã rạp xuống mặt đất. Ánh mắt cũng không có bao nhiêu sung sướng trả được thù mà còn có một chút âm ảm u ám thật sâu.

Lãnh Hàn Thần nhìn ra mọi chuyện đã kết thúc liền nâng tay, đem kết giới cùng lồng không gian mở ra. Không khí vì thế cũng bớt đi vài phần quần bách.

Băng Lôỉ điều nhìn về phía này, từng bước từng bước tiến tới. Hắn hơi rùng mình một cái, thân điều nhoáng cái biến thành hình người.

Lạc Y neho mắt lại, đối với Băng Lôỉ điều âm thầm gật đầu. Trước đây nàng đã từng nhìn qua hắn, từ rất sớm đã biết hắn vô cùng tuấn tú, kiệt xuất.

Bất quá, hôm nay nhìn lại thì thấy một phong vị khác hẳn. Có lẽ là do Băng Lôỉ điều đã không còn bệnh tật, yếu ớt như trước, lại còn phủ thêm một tầng linh khí cường đại của cường giả.

Lạc Y thu mắt lại, cũng không nghĩ nhìn thêm. Nàng cũng không có quên, đứng bên cạnh còn có một bình giám chua nguyên chất, tùy thời đều có thể đổ xuống.

Băng Lôỉ điều đến đứng trước mặt Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thì ngưng lại. Đôi mắt từ sắc hơi nâng lên, sau đó rất nhanh liền hạ xuống. Hắn cúi đầu, nửa quỳ nửa ngồi như kiểu một thân sĩ. Tay phải đặt ngay tại vị trí ngực trái. Hạ giọng hô.

"Chủ nhân!"

Lãnh Hàn Thần ôm Lạc Y, hơi nhếch mắt nhìn nam tử Băng Lôỉ điều hoá hình. Bộ dáng vẫn vẫn đậm phong khinh, không vội nói ngay mà chăm chú nhìn hắn một lần. Lúc sau, mới chậm rãi nói.

"Người thật sự nguyện ý cùng ta khế ước?"

Băng Lôỉ điều cúi đầu, mi mắt nhanh chóng co rút lại giống như nhớ đến chuyện tình gì đó rất không vui. Hắn biết, hắn không phải ma thú bình thường, mà là ma thú đã trải qua một lần khế ước.

Hơn nữa lại còn dùng phương pháp vượt qua chế ước thiên địa để phá bỏ khế ước. Đã như vậy cũng không thể trách chủ nhân mới đối với hắn có lưu lại một tia phòng bị.

Băng Lôỉ điều rũ mắt, đôi mắt từ sắc mang theo một tia kiên định. Trầm giọng nói.

"Chủ nhân, ta nguyện ý thần phục người!"

"Tốt!"

Lãnh Hàn Thần nhàn nhạt nói. Nhưng ánh mắt lại hiện lên hài lòng không chút che giấu.

Thực tế, Băng Lôỉ điều nghĩ nhiều. Lãnh Hàn Thần đối với hắn ta không có một chút cũng không phòng bị. Chẳng qua, hắn là muốn để Băng Lôỉ Điều tự xác định. Đó cũng là một cơ hội lựa chọn thần phục.

Nói cho cùng, Lãnh Hàn Thần đối với Băng Lôỉ điều cũng rất trân trọng. Không chỉ là vì hắn ta có năng lực so với hắn tương xứng. Mà còn là vì tâm tính của hắn ta. Không phải kẻ nào cũng dám mạo hiểm bản thân mình như vậy, chỉ vì không muốn đứng cùng trận tuyến với thế lực đen tối.

Ma thú này, hắn thích!

Lãnh Hàn Thần nở nụ cười. Bàn tay hơi nâng lên, nhẹ nhàng chạm lên đỉnh đầu của Băng Lôỉ điều.

Cả hai cùng nhắm mắt lại, Lãnh Hàn Thần nhẹ giọng lầm nhảm.

"Ta là Lãnh Hàn Thần, một lần nữa dùng huyết thể khế ước cùng Băng Lôỉ điều. Trọn đời là bằng hữu, bất li, bất khí!"

Băng Lôỉ điều cũng lầm nhảm theo.

"Ta là Băng Lôỉ điều, nay tiếp nhận huyết thể từ chủ nhân Lãnh Hàn Thần. Thể không phản bội, dốc hết tâm lực, trọn đời bất li, bất khí!"

Lời nói cả hai vừa dứt, một vòng ánh sáng màu đỏ loé lên, đem Lãnh Hàn Thần cùng Băng Lôỉ điều triệt để bao bọc bên trong.

Đây là vòng sáng thẳng cấp huyết thể, đỏ au như máu mạng theo lực lượng mạnh mẽ kinh người, liên tục dao động xoay quanh đối tượng khế ước.

Vòng sáng càng ngày càng đỏ, ánh sáng toả ra càng lúc càng vi diệu.

Sau khi đạt đến nồng độ nhất định, vòng sáng từ từ trở nên nhu hoà. Màu sắc cũng nhạt dần đi, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dáng người bên trong.

Lạc Y vừa rời vốn đứng bên cạnh Lãnh Hàn Thần. Nhưng khi hắn bắt đầu khế ước nàng đã chủ động thoái lui vài bước. Thế nhưng, dù như vậy, nàng vẫn bị năng lượng mạnh mẽ này đánh bật ra, toàn thân cũng cứng ngắc, trì trệ.

Lạc Y nheo mi mắt, vẫn một mực chăm chú nhìn vòng sáng chưa từng dời đi. Nàng nhận ra tia sáng đỏ dần dần thay bằng tia sáng trắng nhu hoà. Mà tia sáng trắng lại có xu hướng hoá thành bột phấn, mạnh mẽ thẩm thấu vào cơ thể Lãnh Hàn Thần cùng Băng Lôỉ Điều. Theo đó, xung quanh bọn họ cũng nóng lên, năng lượng nguyên tố dao động càng thêm mãnh liệt.

"Không ổn!"

Trong lòng Lạc Y lập bộp dăng lên lo lắng. Vội vàng đem Thiếu Tà cùng Bạch Thiên từ không gian triệu hồi ra ngoài. Không kịp suy nghĩ liền quát to.

"Tạo kết giới!"

Thiếu Tà cùng Bạch Thiên đầu tiên là ngẩn người. Nhưng khi nhìn thấy Lãnh Hàn Thần cùng Băng Lôỉ điều liền bị bức dọa đến mức trợn trắng mắt.

Song thủ không nói hai lời, cùng một lúc nâng tay tạo ra một loạt kết ấn phức tạp, đem kết ấn tạo thành lần nữa bao bọc quanh Lãnh Hàn Thần cùng Băng Lôỉ điều.

Trong tích tắc kết ấn vừa tạo thành, vòng sáng xung quanh Lãnh Hàn Thần cùng Băng Lôỉ điều nổ mạnh một tiếng vang dội.

Trận nổ này là chấn xung tạo thành từ giai cấp Thần Tôn tạo thành. Dĩ nhiên là không thể dùng từ ngữ bình thường để hình dung. Nếu đem so với trận oanh động của Lạc Y, thật không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

May mắn bên người nàng còn có Thiếu Tà, Bạch Thiên. Nếu không, chỉ sợ đem vùng đất nàng san thành bình địa.

Phải biết rằng, Apollo đại lục chỉ có cường giả cấp Tôn Giả chứ không hề có cường giả cấp Thần Tôn. Cao thủ Thần Tôn xuất hiện, chỉ sợ làm đại lục đại loạn một trận.

Lúc này, nhóm người Lăng Ngạo cũng đã chạy tới đây. Nhìn thấy nam tử xa lạ cùng một đoàn xác chết cũng là không khỏi hơi nheo chân mày.

Bất quá, bọn họ cũng rất thông nhất không hỏi một lời. An an tĩnh tĩnh đứng tại một bên chờ đợi.

Lãnh Hàn Thần cũng không để tâm đến nhóm Lăng Ngạo. Hắn thần nhiên đem tay trên đỉnh đầu Băng Lôỉ điều thu về, thần nhiên nói.

"Người từ này gọi là Lãnh Duật Hàn!"

"Dạ! Chủ nhân!"

Lãnh Duật Hàn hết sức phục tùng cúi đầu. Lãnh Hàn Thần cũng không câu nệ, quả quyết thu hắn vào không gian ma thú. Sau đó, thoải mái xoay người đem Lạc Y ôm lấy.

Lạc Y cũng nhu thuận không phản kháng, từ trong tay áo lấy ra một bình dược phấn, quăng cho nhóm Lăng Ngạo. Ra lệnh cho bọn hắn rắc lên đóng xác kia.

Đây dĩ nhiên là dược Huỷ Thi Diệt Tích!

Lúc này, nàng chuyển ánh mắt nhìn Bạch Thừa Hy. Hàm ý không nói cũng hiểu, dù sao hắn cũng chưa được tính là bằng hữu nàng tin tưởng.

Bạch Thừa Hy gật gật đầu, hướng lên trời lập lời thề độc. Vĩnh viễn đem những chuyện hôm nay xem như không nhìn thấy, chôn chặt trong lòng.

Đội mọi thứ giải quyết xong xuôi, nhóm người quả quyết xoay người rời đi. Không gian đen tối mịt mù lại trở về tĩnh lặng, bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Chế Thuộc Nổ

Thường Liên Trì - Bạch phủ.

Sáng sớm, cả nhóm người đã bị Lạc Y lay dậy. Liên tục kêu réo sai phái từng người đi kiểm cái này, tìm cái kia. Một khắc cũng không cho chậm trễ.

Nhóm người chạy tới chạy lui, vất vả cả buổi sáng. Sớm đã muốn thở không ra hơi mới đem được đầy đủ những thứ Lạc Y cần trở về. Cả người đều mệt mỏi muốn ngất xỉu nhưng lại vẫn cố gắng kiên trì lê lét đến Thường Liên trì mà nằng nặc trước đó.

Thường Liên trì ở Bạch Phủ được gọi như vậy là bởi vì nơi đây có một ao sen. Bốn mùa đều nở hoa, vừa ngát hương lại vừa đẹp mắt.

Bất quá, bình thường cũng không nhiều người đến ngắm. Thứ nhất là bởi trong phủ đều là nam nhân, hơn nữa bất cứ ai cũng bận rộn chính sự. Quả thật không có thời gian cho những thú vui phong nhã.

Lại nói, thứ hai là, nơi đây trừ hồ sen tươi đẹp ra, cũng chẳng có thứ gì đặc biệt. Bên cạnh chỉ có một mái đình nho nhỏ, còn nguyên một bãi đất trống lớn lại chẳng một ai ngó ngang tới.

Chính vì bãi đất trống này, hôm nay Thường Liên Trì bị Lạc Y trưng dụng. Tự nhiên biến nó thành một cứ điểm nghiên cứu khoa học.

"Tỉ tỉ, tỉ đang làm gì vậy nha?"

Ngạn Hữu cùng Kỳ Phong ngồi chồm hồm bên cạnh, đôi mắt trông mong mở to nhìn chăm chăm Lạc Y bận rộn xoay quanh đồng nguyên liệu, hết lấy cái này, lại trộn trộn cái kia. Trong lòng thật cảm thấy vừa tò mò, vừa hưng phấn.

Nhóm Lăng Ngao, Bạch Thừa Hy cùng Bạch Thừa Vũ tâm tình cũng là như thế một dạng. Tuy rằng, bọn hắn từ đầu không hề lên tiếng hỏi, nhưng ánh mắt liên tục loé loé ra ánh sáng kia sớm đã phản bội thuyết minh suy nghĩ trong lòng của bọn hắn.

Người duy nhất có vẻ nhàn nhã trong đây, chỉ có thể là Lãnh Hàn Thần. Hắn ngồi trên ghế trong tạ đình, thong thả đem trà cụ ra pha trà. Lâu lâu lại liếc mắt về phía Lạc Y mang theo ý cười thật sâu. Bên trong, cũng toàn là sùng nịnh cùng yêu chiều, dung túng.

Lạc Y bận rộn làm việc, cũng không để ý mặt trời đã lên cao quá đến đỉnh đầu. Ánh nắng mặt trời mùa này rất nóng. Từ rất sớm đã chiếu lên gương mặt xinh đẹp của nàng, bức ra vài giọt mồ hôi tinh mịn chậm chậm rơi xuống.

Lạc Y mãi mê làm, lâu lâu cũng sẽ ngẩng mặt lên, hướng về phía Lãnh Hàn Thần cười cười. Lại bí hiểm nheo mắt với nhóm Lăng Ngao, cơ bản là không chịu nói cho bọn hắn biết, nàng đang làm cái gì.

Canh giờ cứ thế trôi qua, trời đã vào chiều. Lạc Y đã uống xong vài lượt nước trà, mà nhóm Lăng Ngao cũng đã sắp không thể kiên trì nổi nữa thì mọi sự rốt cuộc đã hoàn tất.

Lạc Y giơ cao một quả tròn tròn đen bóng, bề mặt gồ ghề vừa bằng một nắm tay. Bên trên còn có một dây gút cứng chắc như thép gim sâu vào bên trong. Nhìn từ bên ngoài cũng không nhận ra là được kết cấu như thế nào.

Nhóm Lăng Ngao nhìn viên cầu nhỏ xíu ngẩn người. Liên tục truyền tay nhau nhìn xem. Sau đó lại chuyển ánh mắt, hết nhìn Lạc Y lại chăm chú nhìn bao bố chứa thật nhiều viên cầu nhìn tựa tựa thế này. Thật lòng quần bách không biết làm sao.

Theo như bọn hắn thấy, Lạc Y chưa bao giờ làm ra thứ gì vô dụng. Bao giờ nàng đột nhiên bùng phát cũng sẽ sáng chế ra rất nhiều đồ tốt. Bản thân bọn hắn đi theo nàng, được lợi chính là không ít.

Bất quá, giờ này bọn hắn lại bối rối thực, dù nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng không nhận ra những thứ này có gì đặc biệt. Rõ ràng chỉ là một viên cầu, nắm gần bằng lòng bàn tay, trọng lượng cũng thật là nhẹ thôi à!

Kỳ Phong cầm viên cầu, nâng tay che miệng ho khan một tiếng, nhỏ giọng cẩn thận hỏi.

"Tỉ tỉ, thứ này là đồ chơi gì a?"

"Đồ chơi?" Lạc Y nheo nheo mắt nhìn Kỳ Phong, lại lướt mắt nhìn về khó hiểu của nhóm người. Nàng bị Lãnh Hàn Thần ôm chặt, ló đầu ra cười nói "Thứ này chính là đồ chơi nha. Nhưng để làm gì thì để thử kéo sợi dây kia quãng ra xa thử xem. Nhớ, chọn chỗ không người!"

Lạc Y hảo tâm nhắc nhở, lại vùi đầu trong ngực Lãnh Hàn Thần, hé mắt loé ra một tia dư quang, nhìn chăm chăm Kỳ Phong cùng nhóm người đang hưng phấn chờ nhìn.

Kỳ Phong gật gật đầu, đứng nguyên tại chỗ kéo sợi dây, lại lựa chỗ không người, đem quãng ra thật xa.

Nhóm người Lăng Ngao nghênh cổ nhìn xem, chỉ thấy viên cầu vẽ một đường cong tuyệt diệu trong không khí, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Trong tích tắc viên cầu rơi xuống mặt đất ấy, mặt đất run lên, oanh oanh động động nổ vang, đất đá bay mù mịt một góc trời.

Lãnh Hàn Thần nhanh nhẹn tạo ra một lồng không gian, đem Lạc Y cùng hắc bảo hộ bên trong, toàn thân không dính hạt bụi. Chỉ có nhóm Lăng Ngao bên ngoài không may mắn như vậy, cơ bản là né không kịp, bị bụi bay đầy mặt, mũi, mất quần áo. Nơi đâu cũng nhếch nhác không khác gì chú hề.

Bất quá, dù hoàn cảnh chật vật như vậy, bọn hắc vẫn không nhìn được há to miệng. Lại đăm đăm nhìn cái hố sâu vài thước cùng tạ đình phía xa ảm ảm đỏ xuống. Trong lòng vừa là kinh hãi vừa là hưng phấn.

Bạch Thừa Vũ vội vàng chạy lại, xem xét đo đạc cái hố, lại nhìn tạ đình thật xa mà vẫn bị ảnh hưởng. Vừa thảm thán vừa lắp bắp hỏi Lạc Y.

" Lão đại, này gọi là cái gì?"

Nhóm Lăng Ngao cũng rối rít quay đầu nhìn Lạc Y, mong chờ nàng trả lời.

Lạc Y thần nhiên nhìn nhìn, lại nâng mắt, chậm rì rì hộc ra hai chữ.

" Lũu đạn!"

" Lũu đạn?"

Nhóm Lăng Ngao nhỏ giọng lặp lại một lần. Kinh hãi qua đi là hưng phấn ngập tràn. Liên tục hướng Lạc Y mặt dày xin đồ. Trong số đó, còn có cả công tử văn nhã vô địch Bạch Thừa Hy.

Lạc Y không nhìn nhóm người, cột chặt miệng bao bố, quay người cùng Lãnh Hàn Thần bỏ đi. Trước khi đi, còn không quên lưu lại một câu.

" Đồ chơi này, sớm sẽ cho các ngươi chơi. Nhưng giờ không phải lúc, từ từ chờ cơ hội. Các ngươi cũng đã nhìn thấy uy lực của nó mạnh như thế nào, tùy tiện ném ra, trả giá chính là mạng người!"

Lời này Lạc Y nói là thật, cũng không phải nàng keo kiệt muốn giữ đồ khư khư vào người mà thứ này thật sự không thể tùy tiện chơi. Phải biết rằng, thứ này ở thế kỉ hai mươi mốt là một dạng hàng cấm. Ngoại trừ quân đội và thể lực ngầm, muốn trữ lựu đạn quả thật rất hiếm. Nếu không, chỉ sợ xã hội đã sớm loạn.

Lạc Y nàng tuy phúc hắc. Nhưng cũng không phải không biết đạo lí. Sẽ không tùy tiện đem những thứ này lấy mạng người vô tội. Vậy nên, thứ này tạm thời nàng phải tự giữ lấy.

Nhóm Lăng Ngao nhìn theo dáng Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đi xa, tiếc hận muốn dậm chân. Bất quá bọn hắc không ghi thù. Thực lòng còn cảm thấy nàng nói không sai. Thứ có uy lực mạnh như vậy, tùy tiện đem cho bọn hắc, chỉ sợ Bàn Long thành sẽ sớm loạn.

Cả nhóm thở dài một tiếng, bắt đầu đi tìm đất lấp lại hố sâu.

Vì vừa nãy Lãnh Hàn Thần đã đem không gian bao lại, bên ngoài không ai biết bọn hắc có bảo bối lợi hại như vậy. Dĩ nhiên, hậu quả gây ra cũng phải do bọn hắc tự tay động thủ giải trừ. Nếu không thật không biết giao phó với người khác như thế nào đâu!

Một mối a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Diệp Gia Náo Loạn

Thư phòng Diệp gia.

" Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì sao..."

Diệp Văn Khung cắn răng đập mạnh tay lên bàn trà. Lực đập mạnh đến nỗi khiến mặt bàn ngay lập tức vắn lên từng đạo vết nứt vỡ toác. Nước trà trong tách xao động, một trận ngã nghiêng rồi rơi xuống mặt đất.

Nước trà vẫn còn nóng hôi hổi sóng sánh văng lên chân hai ám vệ, làm ướt một mảnh y phục dạ hành. Bất quá, dù đau đớn thế nào hai ám vệ cũng vẫn cúi đầu, không hề hó hé ra một tiếng.

Hai ám vệ cúi thấp đầu, ánh mắt cam chịu, tùy thời hứng chịu con tức giận của Diệp Văn Khung. Tuy rằng ông ta chưa nói gì, bọn hắc cũng tự hiểu về sau hai từ " vì sao?" kia là ý gì.

Chẳng ai ngờ được, bảo bối trên tay Diệp gia được nâng như nâng trứng lại bị ngoại nhân tính kế. Không những thoát toàn bộ y sam, mà còn bị chinh thành một tư thế vô cùng khiếm nhã ngay tại công.

Thật đúng là tình ngay, lí gian! Dù tình huống nhìn qua cũng biết là bị người ám hại nhưng có ai nguyện ý tìm hiểu chứ? Bọn họ không bỏ đá xuống giếng đã là quá may mắn rồi!

Diệp Vấn Khung nhìn hai ám vệ một mực trầm mặc, trong lòng càng thêm bức bối khó chịu. Bất quá ông ta cũng biết đây không phải thời điểm phát tác.

Trước vẫn phải tìm ra nguyên nhân chuyện này! Tốt nhất đừng để ông ta biết kẻ nào ăn gan trời, nếu không, dù lật ba tầng đất ông ta cũng phải đem dòng họ hấn lùi ra. Để hấn biết kết cục kẻ dám đụng trên đầu Diệp gia.

Diệp Vấn Khung nắm chặt bàn tay, từng ngón tay lộ ra khớp xương trắng cùng đường gân xanh vằn lên vô cùng dữ tợn. Ông ta liếc mắt, nhìn chằm chằm hai ám vệ, lạnh giọng ra lệnh.

"Trời hai người đi cùng thiếu gia đưa đến đây, ta tự tay phòng vấn!"

Hai ám vệ nghe giọng nói lạnh băng của Diệp Vấn Khung liền cúi mi. Gương mặt vạm vỡ năm không đổi cảm xúc trầm giọng đáp.

"Chủ nhân, hai kẻ đó, biến mất!"

"Biến mất?"

Diệp Vấn Khung gằn giọng lặp lại hai từ. Đáp lại ông ta vẫn là trầm mặc thay cho câu trả lời.

"Người nhà bọn hấn, giết hết đi! Không bảo vệ được chủ tử, lại có gan trốn, ta khiến người nhà bọn hấn phải trả giá!"

"Chủ nhân, người nhà của bọn hấn, vì điều không thấy!"

"Đây là chuyện gì?"

Diệp Vấn Khung nổi giận dùng dùng lật mạnh bàn, chiếc bàn vốn đã rạn nứt đổ sập trên mặt đất, vỡ ra thành mười hai mảnh không đều. Đây cũng đủ thuyết minh tâm tình của ông ta bây giờ xấu đến mức nào.

Diệp Vấn Khung nghiêng rằng. Đầu óc bắt đầu xoay chuyển từng vòng. Người có khả năng đối đầu Diệp gia ở Bàn Long thành trừ Bạch gia ra thì không còn ai khác. Nhưng là, Bạch gia dù mạnh cũng không có khả năng thần không biết quỷ không hay đem người từ dưới mí mắt hấn đem đi.

Như vậy là ai đây? Diệp gia rốt cuộc đã vô tình đắc tội thế lực nào?

Lẽ nào Bạch gia vừa có cao thủ tọa trấn nên vội vàng dậm sau lưng Diệp gia?

Đồng tử Diệp Vấn Khung co rút lại, khớp tay nắm chặt có nhiều hơn một tia run rẩy. Không biết là vì lo sợ hay vì tức giận.

Trải qua một khắc chung, không khí trong thư phòng tĩnh lặng, cũng bức bách tới đỉnh. Diệp Vấn Khung bắt đầu từ từ thu lại tâm tình nhộn nhạo, trầm giọng hỏi hai ám vệ, giọng nói cũng không nghe ra vui giận.

"Hôm nay thiếu gia đi đâu, có cho người hỏi thăm qua hay chưa?"

Hai ám vệ không nâng mắt, một người cung kính ôm quyền, đáp lại.

"Chủ nhân, có hỏi qua, trước đó thiếu gia đi Tụ Bảo trai. Bất quá..."

"Bất quá cái gì?"

Diệp Vấn Khung híp mắt, vội hỏi. Rõ ràng đã nắm được mấu chốt chính là nằm ở phía sau hai từ "bất quá" kia.

Hai ám vệ kín đáo đưa mắt nhìn nhau, trao đổi trong tích tắc, vẫn là mờ lờ, cẩn thận tường thuật lại.

"Thiếu gia hôm nay có tranh giành một món đồ với một môn khách của Bạch gia. Đấu giá lên tới mười vạn kim tệ. Vì không đủ kim tệ nên đã giao ra sáu khế ước điền trang ngoại thành cho Bạch gia đại công tử. Lúc trở về thiếu gia không có đi xe ngựa, đến sáng..."

Dường như cảm thấy mọi chuyện nói đủ, lời nói cũng theo đó mà dừng lại. Nghĩ đến công tử bị lột sạch y sam, mà mọi thứ trên người đều biến mất. Nghe thì có vẻ giống thô phi cướp của, nhưng chỉ cần là người có đầu óc bình thường đều nhận ra, hiểm nguy lớn nhất trong chuyện này chính là Bạch gia. Hay nói cụ thể, chính là môn khách mới tới của Bạch gia.

Diệp Vấn Khung có đầu óc bình thường, ông ta dĩ nhiên nhận ra điểm này. Trong lòng tức giận đến mức răng nghiến vào nhau tạo ra từng đợt âm thanh ken két lạnh thấu xương tủy.

"Khốn kiếp!"

Diệp Vấn Khung gằn giọng, vốn định tung góc áo đến đòi Bạch gia một công đạo. Thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó là âm thanh thông

truyền đều đều vang lên.

" Lão gia, thiếu gia đã tỉnh!"

Diệp Vấn Khung hoá bạo trong nháy mắt điềm tĩnh. Mối ông ta mím lại, không nói hai lời liền xoay người, thẳng về phía Gia Bảo viện.

Từ đằng xa đi lại, Diệp Vấn Khung đã nghe thấy trong viện truyền ra từng đợt âm thanh đồ vỡ, khóc lóc, tru tréo vô cùng hỗn tạp. Lòng ông ta như bị người dùng móng tay nhọn hoắc mạnh mẽ nhéo một cái, đau đến ứa máu. Cuộc bộ phía dưới không báo trước cũng nhanh hơn rất nhiều.

Diệp Gia Bảo ở trong căn phòng trống hoác. Những bảo vật quý như bình cổ, ấm trà noãn ngọc từ sớm đều đã bị đem ra ngoài bán đứt hoặc cầm cố để thu đủ số mười vạn kim tệ. Nên lúc này, hắn mặc dù giận điên cuồng muốn tàn phá tất cả mọi thứ cũng không tìm được thứ gì để đập phá.

Trong lúc bức bối, khó chịu, Diệp Gia Bảo liền hướng về bộ bàn ghế gỗ trầm duy nhất còn lại trong phòng, ra sức mà quăng. Vừa quăng vừa mắng mỗ, khóc nháo. Thoạt nhìn vô cùng thương tâm.

Diệp Vấn Khung gộp ba bước thành hai chạy nhanh tới, liếc mắt nhìn số gia đình, tỷ nữ đứng một đoàn ngoài cửa viện. Ánh mắt âm trầm lạnh lùng khiến ai nấy đều run lên cầm cập.

Bất quá đúng lúc này, Diệp Gia Bảo trong phòng lại lớn tiếng gào lên khiến ông ta còn chưa kịp hướng nhóm người này phát tác liền vội vàng lao vào trong.

Diệp Gia Bảo nghe tiếng mở cửa liền quay đầu. Nhìn thấy phụ thân xuất hiện, uỷ khuất trong lòng càng bạo, không nói hai lời hướng trong lòng Diệp Vấn Khung nhào qua.

Diệp Vấn Khung cũng không chê Diệp Gia Bảo hình thể to béo, liền vươn tay vỗ vỗ lưng hắn, an ủi.

" Tiểu bảo bối, mau nói, ai ức hiếp ngươi?"

Diệp Gia Bảo nâng gương mặt mập phệ, sưng phù, khoé môi giựt giựt, đau đớn xen lẫn nước mắt nhòe lên.

" Bạch ... Bạch gia, phụ thân, người ... Người phải đòi công ... Công đạo a!"

Diệp Vấn Khung nhìn nhi tử khóc lóc, lại xem gương mặt sưng phù của hắn. Trong lòng ông ta một mặt đau, một mặt hận. Ánh mắt âm trầm hé ra một tia lạnh giá kinh người. Ông ta vừa vỗ lưng Diệp Gia Bảo, vừa gằn giọng nói. Cũng không biết là đang an ủi Diệp Gia Bảo hay đang nói ra kiên quyết trong lòng hắn.

" Yên tâm! Phụ thân nhất định thay ngươi đem về công đạo!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Diệp Gia Tới

" Bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào như vậy?"

Lạc Y vươn tay xoa xoa mi tâm, đối với tỷ nữ đang bừng trà rót nước, đậm đậm hỏi.

Tỷ nữ là cô thiếu nữ khoảng mười hai, mười ba tuổi. Thân hình gầy yếu mảnh manh quay đầu nhìn ra ngoài, rồi lại cúi đầu ở bên tai Lạc Y nói nhỏ.

" Sáng sớm nay gia chủ Diệp gia quá môn!"

Gia chủ Diệp gia? Phụ thân Diệp Gia Bảo - Diệp Vấn Khung?

Lạc Y cong cong mi mắt xinh đẹp, khoé môi gợi cười, phát tay ra hiệu tỷ nữ lui xuống. Còn chính mình lại đi vào trong nội thất, đem Lãnh Hàn Thần đang nhập định đánh tỉnh.

" Nàng đi đâu?"

Lãnh Hàn Thần hí hóp mắt, nhìn nàng quàng thêm một chiếc khăn choàng hồ li. Khoé môi cong cong, không khỏi cười hỏi.

Lạc Y bị Lãnh Hàn Thần phát hiện hướng hắn phẩy phẩy tay, thân hình bé nhỏ linh hoạt như sóc chạy ra ngoài. Trước khi đi cũng không quên để lại một câu.

"Chàng tiếp tục tu luyện a! Ta tới chính sảnh!"

"Nàng dám đi một mình? Hừm?"

Eo nhỏ bất ngờ bị một bàn tay cường hãn, bá đạo của ai đó luồn qua. Gắt gao đem nàng kéo vào trong ngực ôm chặt chẽ. Hành động này rõ ràng là không cho phép từ chối.

Lạc Y bị Lãnh Hàn Thần ôm, khoé môi bĩu ra. Nàng trừng mắt nhìn hắn. Không vui lắm thì.

"Còn không phải người ta muốn dành cơ hội cho chàng tu luyện sao? Chàng cũng chỉ vừa mới thăng cấp đầu!"

Lãnh Hàn Thần cười cười. Ngón tay nhẹ điểm lên chóp mũi thanh tú của Lạc Y. Cả hai cùng nhau nâng bước tiêu sái tới chính sảnh.

Chính sảnh Bạch gia.

Diệp Vấn Khung bình đạm nhấp trà. Trước mặt ông ta là đại thiếu gia Bạch gia Bạch Thừa Hy cũng vẫn đạm phong khinh dung trà. Thái độ không nhanh không gấp này nào có chỗ giống vẻ chột dạ khi làm chuyện xấu lại bị vấn tội. Nhìn kiểu nào cũng chỉ thấy vẻ đón tiếp khách nhân thông thường, khiêm tốn lại hữu lễ.

Diệp Vấn Khung mím mím môi. Đột nhiên lại có cảm giác mơ hồ như đang đi trong sương mù. Về cơ bản là không thể biết đâu là thật, đâu là hư.

Bất quá, ông ta cũng không bỏ qua mọi việc dễ dàng. Trong thành Bản Long này, mặt ngoài Bạch gia cùng Diệp gia hữu hảo nhưng thực tế lại là sóng ngầm mãnh liệt. Ông ta mới không tin, Diệp Gia Bảo có gan khiêu khích Bạch gia, mà Bạch gia lại vẫn có thể một đường bình chân như vại.

Như vậy, không có khả năng!

Uống qua một tuần trà, rốt cuộc Bạch Thừa Hy cũng nâng mắt, nở nụ cười nho nhã đối với Diệp Vấn Khung, nói.

"Diệp bá bá hôm nay đại giá quang lâm, tiểu bối cảm thấy thật vạn hạnh!"

Diệp Vấn Khung cắn chặt răng, khoé môi đều run rẩy thành một đoàn. Người ta nói, không ai đánh người đang cười. Ông ta tức giận mà không thể phát tiết, cuối cùng đổi thành tiếng hừ hừ rít qua kẽ răng. Trầm giọng nói.

"Bạch thiếu quá mức rồi. Ta hôm nay cũng không phải đến chơi, mà là muốn đến thay Bảo nhi đòi tới một cái công đạo!"

"A? Công đạo?"

Bạch Thừa Hy cười cợt nói, đôi mắt mị lên thành một đường cong, nhấp một ngụm trà, đạm đạm nói.

"Chẳng hay Diệp bá bá muốn lấy một cái công đạo như thế nào? Bạch gia làm việc công chính, cũng chưa từng có ai đến cửa xin công đạo đâu!"

Diệp Vấn Khung cắn răng, lại giận quá hoá cười. Chỉ là, nụ cười thoát nhìn muốn bao nhiêu khó coi, liền có bấy nhiêu khó coi.

"Chúng ta hai gia tộc vốn không cùng đường. Nhưng trên đường nào, hai người đều đã sớm thành nhân tinh. Diệp gia đại thiếu cũng đâu cần giả trang như vậy, thoát nhìn đối với ta và người đều là điều thừa!"

"Không thừa!"

Bạch Thừa Hy phẩy phẩy tay, thần nhiên nói.

"Diệp bá bá khen nhầm. Tiểu bối làm sao có thể là nhân tinh. Diệp bá bá là nhân tinh mới là đúng. Thôi, tiểu bối cũng là một bụng thật tâm kính trọng. Nhưng Diệp bá bá đã không quý, vậy liền lật bài đi. Diệp gia chủ, ngài đến cửa muốn gì?"

Diệp Vấn Khung trừng mắt nhìn Bạch Thừa Hy, tưởng muốn từ trên mặt hắn đâm xuống vài cái lỗ. Hoá bọ công tâm cắn chặt lồng ngực mà không thể làm gì, khiến cho vẻ mặt càng vạn vạn khó coi thêm vài điểm.

Rõ ràng Bạch gia treu đùa ám chiêu, từ trong bóng tối chơi xấu Diệp Gia Bảo. Thế nhưng đối với bên ngoài lại làm ra vẻ vô tội, còn đẩy tiếng xấu lên người Diệp gia.

Này thật là khinh người quá đáng. Còn xem hắn là con nít mới lên ba hay sao?

"Bạch đại thiếu gia, người thông minh không nói lời tối nghĩa. Ta muốn hỏi, có phải tối hôm kia Bảo nhi đã đến Tụ Bảo trai?"

Diệp Vấn Khung híp mắt, chỉ chờ Bạch Thừa Hy chối tội liền quang ra chứng cứ cáo buộc.

Bất quá, ông ta nghĩ nhiều, Bạch Thừa Hy không những không chối mà còn thần nhiên cười, gật gật đầu, xác thực.

"Quả thế!"

Diệp Vấn Khung thật muốn phun huyết. Cùng lắm chỉ là một thiếu niên mới ngoài hai mươi, vậy nhưng cũng dám trước mặt hắn làm điều càn quấy như vậy. Nếu như không phải lúc này không phải thời điểm thích hợp tức giận, ông ta thật muốn lột ra bộ mặt giả tạo của thiếu niên trước mắt.

Cắn răng nuốt cơn giận vào lòng, Diệp Vấn Khung lại tiếp.

"Nghe nói Bảo nhi có tranh giành một bảo vật với môn khách Bạch gia. Chuyện này khả dĩ có thật sao?"

"Đúng vậy!"

Bạch Thừa Hy lần nữa gật đầu, đậm đậm trả lời. Hắn cúi đầu, từ tốn nhấp một ngụm trà. Dư quang nâng lên, kín đáo nhìn chăm chăm Diệp Vấn Khung, trong lòng càng nhiều cười cợt.

Diệp Vấn Khung là muốn đến hỏi tội sao? Hỏi những câu hỏi ngu ngốc như vậy, còn muốn chờ hắn chối.

Việc Diệp Gia Bảo đến Tự Bảo trai động tĩnh lớn như vậy. Trong Bàn Long thành có bao nhiêu người không biết đâu. Nếu hắn chối đi, chẳng phải là tự vạch áo cho người xem lưng, lại có tư vị của kẻ làm việc xấu chốt dạ đấy sao?

Hắn mới không ngu ngốc như vậy!

Chỉ là, Diệp Vấn Khung muốn dựa vào những điểm này, hỏi tội hắn, câu trả lời dĩ nhiên không thể.

Lại nói, Diệp Vấn Khung thấy Bạch Thừa Hy thẳng thắn như thế cũng không nản. Thậm chí lần này còn cười. Nụ cười mang theo âm độc.

"Đã vậy, Bảo nhi trên đường trở về bị nhân ám toán. Bạch gia quả thực không thoát được hiểm nguy!"

Bạch Thừa Hy nâng mắt, đối với Diệp Vấn Khung buộc tội còn chưa kịp trả lời. Thì ngoài cửa đã vang lên tiếng cười nhạt của nữ tử, một giọng nói thanh thúy, mềm mại tự nhiên vang lên.

"Diệp gia chủ, trước sao không cùng chúng ta nói xem Diệp gia công tử bị ám toán như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Khuyênh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Nghẹn

"Diệp gia chủ, trước sao không cùng chúng ta nói xem Diệp gia công tử bị ám toán như thế nào?"

Âm thanh vang lên làm người trong phòng ai nấy đều tự giác nhìn ra cửa.

Chỉ thấy người đến là một đôi nam nữ. Nam tử tuấn tú tà mị vận trên người một kiện y sam màu tím. Áo choàng bên ngoài làm bằng lụa trắng, mỏng như cánh ve, có thể nhìn xuyên vào lớp y phục văn cẩm bên trong, trông lại càng thêm phô bày mỹ cảm hiển có tuyệt luân.

Đi bên cạnh nam tử cư nhiên là một nữ tử. Nữ tử này tương đối nhỏ bé. Thế nhưng gương mặt tuyệt mỹ tựa thiên tiên kia được che khuất bởi một tầng sa mỏng. Dung nhan như ẩn như hiện, lại để lộ một đôi mắt hạnh ngập nước cong cong. Nhìn qua vừa thấy thần bí, còn khiến người ta có ham muốn lột ra tầng sa mỏng kia, chiêm ngưỡng gương mặt chọc người nhớ thương bị che khuất bên trong.

Giọng nói vừa rồi, dĩ nhiên là bắt nguồn từ nữ tử này!

Diệp Vấn Khung hí mắt nhìn Lạc Y. Thật cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới. Ánh mắt hiện lên một tia tiếc hận thật sâu.

Nữ tử này còn quá nhỏ, nếu không hắn có thể quá môn về làm cơ thiếp trong phủ. Ngất nổi, người này chỉ vừa đến tuổi Bảo nhi. Nói thế nào cũng thấy không đáng.

Diệp Vấn Khung còn chưa kịp thu lại ánh mắt, thì đã bị Lãnh Hàn Thần bắt gặp.

Đôi thủy mâu tử sắc phút chốc cong lên một đường cong ngọt ngào, lạnh lùng. Ẩn ẩn còn che giấu một tia sát khí muốn bùng nổ.

Lãnh Hàn Thần nghiêng người, hoàn hảo che đi đường nhìn tới của Diệp Vấn Khung. Mi mắt vi nâng, vừa vận đôi chọi với ánh mắt tiếc hận của ông ta trên không trung.

Hai đạo ánh mắt không tiếng động tranh phong vài hiệp. Diệp Vấn Khung yếu thế run run bả vai, vội vàng đem ánh mắt thu về.

Trong lòng ông ta lúc này đều là sợ hãi. Tuy không nhìn ra tu vi nam tử kia thế nào, nhưng ông ta khẳng định là không thấp.

Ánh mắt ngạo mạn cường hãn như vậy, làm sao có thể là người bình thường.

Lạc Y đứng phía sau cong cong khoé môi, không tiếng động nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần. Trùng hợp còn chặt đứt sát ý không ngừng xuất chiêu. Dem đôi thủy mâu từ sắc biến về nhu hoà, mềm mại như ban đầu.

Lãnh Hàn Thần quay đầu, sừng nhìn nhìn Lạc Y. Hai người cùng không chờ có người mời, tự nhiên tiến về phía hai cái ghế dựa. Phân chia nhau mỗi người ngồi một cái, chuẩn bị xem diễn.

Bạch Thừa Hy nhìn thấy Lạc Y tới, trong mắt đều là vui vẻ. Ban đầu hẳn vốn nhận định Diệp Vấn Khung muốn vạch tội hẳn không dễ. Dù rằng yếu thế nhưng nếu hẳn một mực chối đi thì ông ta cơ bản không thể làm gì được hẳn.

Chỉ là bây giờ tình thế thay đổi rồi. Qua mấy ngày tiếp xúc cùng Lạc Y hẳn đã nhận định về khả năng của nàng. Đôi trắng thay đen, tài năng này nếu nàng nhận đứng thứ hai, khả dĩ chẳng ai dám cuồng ngạo đứng thứ nhất.

Nàng đã tới đây rồi, còn sợ không thể bắt Diệp Vấn Khung ngậm bồ hòn làm ngọt sao?

Diệp Vấn Khung vẫn ngồi một chỗ ngẩn người. Một mặt muốn ngẩng đầu lên nhìn Lạc Y. Một mặt lại sợ nam tử có ánh mắt sắc lạnh kia. Trong tưởng tượng của hẳn, nữ tử kia hẳn không có bản sự gì. Tất cả sợ là đều dựa vào nam tử kia. Hẳn chợt nghĩ nên tìm cơ hội ngó ý rước nàng về làm cơ thiếp. Với tài phú của Diệp gia còn sợ nữ tử không siêu lòng hay sao?

Bạch Thừa Hy nhấp một ngụm trà, cẩn thận nâng mắt nhìn qua Diệp Vấn Khung. Liền nhanh chóng xác định ông ta lơ đãng. Khoé môi liền cười, mang theo trêu cợt, nói.

"Diệp gia chủ, người vừa rồi không nghe Âu Dương cô nương nói gì chẳng? Ngài vẫn là không muốn nói Diệp gia thiếu gia bị người ta ám toán như thế nào đi?"

Diệp Vấn Khung vốn đang chìm đắm trong tưởng tượng lại bị Bạch Thừa Hy cắt ngang không khỏi giật mình. Trong lòng ông ta lại giận, thứ nhất là hẳn cắt ngang tư tưởng mỹ nhân của ông ta. Thứ hai, dĩ nhiên là vì Bạch Thừa Hy nhắc tới Diệp Gia Bảo.

Diệp Vấn Khung trầm mặc xuống dưới, hai chòm râu vênh qua hai bên vì tức giận mà run rẩy thành một đoàn. Ông ta nhếch môi hừ một tiếng, hàm hàm nói.

"Này không phải Bạch gia đại thiếu hiểu rõ nhất sao? Vì có gì lại phải giả mù sa mưa?"

Bạch Thừa Hy thế nhưng lại cười, phát tay áo hướng Diệp Vấn Khung, chớp mắt vô tội nói.

"Diệp gia chủ khen trật. Bạch gia cũng không có năng lực thông thiên, làm sao có thể biết Diệp gia thiếu gia chọc đến đại hoạ gì. Thế nhưng, Diệp gia chủ đã nghi ngờ đến trên đầu Bạch gia, thì không còn cách nào khác. Diệp Bạch hai nhà cùng nhau đến phủ Thủ Tịch Trưởng Lão. Hai bên cùng trình bày, chiêu cáo thiên hạ, Bạch gia cũng không muốn một mình nuốt vào nỗi oan khuất này!"

Diệp Vấn Khung ghen. Mất lạnh nâng lên trường trường nhìn Bạch Thừa Hy vẫn tao nhã uống trà. Trong lòng lại thấy hẳn cực độ vô sỉ một dạng.

Tuy rằng chuyện Diệp gia thiếu gia mất mặt ngoài công thành đã được ông ta tận lực che đi. Nhưng ông ta không tin, với khả năng của Bạch gia, chuyện này lại không lật ra được.

Thế nhưng Bạch Thừa Hy này là thế nào? Thừa nhận tất cả, lại duy chuyện Bảo nhi bị ám toán giả vờ không thể.

Vậy mà còn dám muốn mở miệng đến tìm Thủ Tịch Trưởng Lão. Hai năm rồi, chiêu cáo thiên hạ. Nếu như làm như vậy, chẳng phải ông ta phải tường thuật lại toàn bộ quá trình... Đây chẳng phải là muốn Diệp gia trước bá tánh Bàn Long thành bán đi mặt mũi hay sao?

Nước cờ này của Bạch Thừa Hy, đủ cao!

Diệp Vấn Khung tức giận thật. Ông ta dù yêu thương con trai. Cái gì cũng có thể cho. Duy chỉ có danh dự Diệp gia là không dám đánh cược. Hôm nay chuyện đã như vậy, ông ta cũng biết không thể lấy lại công đạo cho Bảo nhi. Chỉ đành tránh nặng tìm nhẹ, thực hiện mục đích thứ hai tìm đến.

Diệp Vấn Khung thấu đáo suy nghĩ xong xuôi. Tay mặc dù nắm chặt, nhưng giọng nói đã nhẹ hơn rất nhiều. Ha ha cười nói.

"Vậy xem ra Diệp mỗ ta hồ đồ, trách nhảm Bạch gia đại thiếu. Ta đáng ra phải sớm biết, Bạch gia đại thiếu sao có thể lòng lang dạ sói như vậy mới đúng. Aiz, lão ta cũng có tuổi, thiếu đi linh mẫn, Bạch gia đại thiếu chớ trách. Chỉ là, nói cho cùng, ta đến còn có một vấn đề khác, thỉnh Diệp gia đại thiếu trả lại khế ước điền trang. Diệp gia sẽ bù tiền không thiếu một phân!"

Ban đầu, Bạch Thừa Hy đối với Diệp Vấn Khung uyển chuyển mắng hẳn lòng lang, dạ sói thì mắt cũng không nhú một cái. Nhưng khi vừa nghe đến khế ước điền trang mới mạnh mẽ ngẩng đầu, chăm chăm nhìn Diệp Vấn Khung. Một hồi lâu mới chậm rãi mở ra khoé môi, không nhanh không chậm thoải mái nói.

" Không được!"

" Vì sao không được?"

Diệp Vấn Khung bức bối muốn đập bàn. Âm sắc nâng cao. Bất quá đột nhiên lại nhớ ở đây có tiểu mỹ nhân uống trà. Liền phải nhịn xuống.

Bạch Thừa Hy không biết suy nghĩ trong đầu Diệp Vấn Khung, chỉ nhún nhún vai, điềm nhiên nói.

" Ta từ lúc nhận được khế ước quá mừng rỡ đã đến Thành phủ chuyển tịch điền rồi. Lại nói, cũng đưa hết mọi người làm của Diệp gia trước kia ra ngoài rồi. Ta tin, lúc này Diệp gia chủ trở về, hẳn có không dưới ba trăm nhân chờ ngài sắp xếp đâu!"

" Ngươi..."

Diệp Vấn Khung trước lời nói cuồng vọng không coi ai ra gì của Bạch Thừa Hy hoá bạo công tâm. Miệng há to nhưng một lời cũng nói không ra. Cuối cùng vẫn phát tay áo trở về xử lí gia vụ.

Hôm nay quả nhiên nghẹn khuất tột cùng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Phá Nhà Ngươi.

Đội Diệp Vấn Khung đi xa thì trong nội thất vang lên tiếng động nhỏ. Liền theo đó nhóm Lăng Ngạo, Bạch Thừa Vũ, Kỳ Phong, Ngạn Hữu lũ lượt đi ra.

Hoá ra, bọn hắn từ sớm đã đến, chỉ là không dám quang minh chính đại như Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y mà thôi.

Bạch Thừa Vũ phe phẩy chiết phiến, nhìn chăm chăm ra ngõ môn, suýt nữa thì nghiêng răng treo trẹo, ánh mắt khinh thường, khẽ buông một câu.

" Ngạo mạn gì chứ? Không phải vẫn không bằng Bạch gia sao?"

Không giống như Bạch Thừa Vũ chỉ ngồi nghe, căn bản là không muốn nhìn mặt Diệp Vấn Khung. Nhóm người Lăng Ngạo, Kỳ Phong, còn có Ngạn Hữu lại một mực quan sát từ đầu đến cuối. Dĩ nhiên bọn họ đều nhìn ra được ý tứ thâm sâu của lão già chết tiệt kia khi nhìn về phía lão đại (tí tí).

Này thật không thể tha thứ a!

" Lão già đó, dám nhìn tí tí như vậy. Đệ muốn móc mắt hắn, đem cho chó ăn!"

Kỳ Phong quệt miệng, rên hừ hừ qua kẽ răng.

Lời nói này vốn chỉ là Kỳ phong vì tức giận mới không nhịn được nói ra. Nhưng là không nghĩ tới còn vô tình chạm phải nọc Lãnh Hàn Thần vẫn đang đứng bên cạnh Lạc Y.

Chỉ thấy ánh mắt của Lãnh Hàn Thần trong tích tắc trở nên lạnh lùng. Tựa như băng lãnh ngàn năm không tan. Sát khí cũng vì thế mà lan toả ra xa vạn dặm.

Nhóm người Bạch Thừa Hy, Bạch Thừa Vũ, Lăng Ngạo, Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu hoảng sợ. Không tiếng động tự giác lùi ra vài bước, lạng lẽ tránh xa mũi nhọn công kích Lãnh Hàn Thần hướng tới. Nhưng là, công kích của cường giả Thần Tôn cảnh làm gì dễ tránh như vậy, cả nhóm người đứng ở đó đều bị bức đến run cầm cập.

Lạc Y từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên uống nước trà. Tựa hồ như cái gì cũng không để ý. Nàng chờ đến lúc nhóm người Bạch Thừa Hy phía xa bị sát khí làm cho đông lạnh run rẩy từng hồi mới vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay giấu trong tay áo của Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần trong phút chốc ngẩn người, vừa vặn còn chặt đứt sát khí âm lãnh không ngừng thoát ra. Nhóm Bạch Thừa Hy lúc này mới để thờ một chút, ai nấy đều không để ý quy củ ngồi trên mặt đất.

Ta thao! Mạnh như vậy, còn muốn để người ta sống nữa sao?

Lãnh Hàn Thần không để tâm đến suy nghĩ của nhóm người Bạch Thừa Hy đang khóc không ra nước mắt. Hắn chăm chăm cúi đầu, vươn tay còn lại phủ lên bàn tay nhỏ bé, nhu kiều tựa như không có xương của nương tử nhà mình. Tâm tình trong nháy mắt tốt lên, tựa như vừa rồi, người phóng xuất sát khí kinh hồn táng đàng kia hoàn toàn không phải là hắn. Mà là một ai đó khác, cùng hắn một chút xíu cũng không có liên quan tới.

Này đôi mắt cũng không phải quá nhanh rồi đi!

Nhóm người Bạch Thừa Hy ngồi dưới đất nâng mắt khinh thường Lãnh Hàn Thần lật mặt như sách. Nhưng căn bản không dám để lộ, chỉ có thể cúi đầu ngẩng ngực vẽ vòng tròn. Triệt triệt để để giả trang thành người vô hình một dạng.

Lạc Y để ý thấy Lãnh Hàn Thần tâm tình đã ổn định xuống. Liền nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hấn thay cho lời an ủi. Lúc này nàng mới ngẩng đầu, chậm rãi lướt mắt qua đám người đang ngồi phịch trên mặt đất vẽ vòng tròn, một chút ý tứ vẫn nhả cũng không có lưu lại.

Khoé môi vì kiêu theo đó nhẹ nhàng nhếch lên, không nhanh không chậm phun ra từng chữ.

" Có muốn thử ném Lựu Đạn không?"

Diệp Vấn Khung nổi giận dưng dưng chạy vào trong phủ. Cũng không buồn đến thăm Diệp Gia Bảo mà trực tiếp trở về phòng mình. Đem đám người hầu hạ trong phòng đánh lui ra, chỉ để lại duy nhất hai ám vệ tâm phúc.

Diệp Vấn Khung ngồi xuống ghế, tay đặt lên bàn trà bị tay áo dài thùng thình che đi không ngừng bạo động run rẩy. Đây chính là tức giận đến mức nói không nên lời đâu.

Hai ám vệ đứng lễ cúi đầu, rèm mi chớp hạ che đi đôi mắt ngàn năm vô cảm lãnh tình. Cứ như vậy để mặc Diệp Vấn Khung tự bình ổn tâm tình.

Trong phòng phút chốc chìm vào yên ắng, lãnh tĩnh.

Qua một hồi lâu, Diệp Vấn Khung vươn tay cầm bộ ấm tách ném đi. Nước trà bên trong vang ra tung toé trên nền đất. Ông ta chậm chậm đứng dậy, mắt liếc nhìn hai ám vệ, trầm giọng nói.

" Hai người đi đến đồi núi sườn tây, vào Thạch động bế quan, mời Tướng gia trở về. Nói trong phủ có chuyện!"

" Tuân lệnh! Chủ nhân!"

Hai ám vệ ôm quyền phục mệnh. Sau đó như một con gió nhảy cửa sổ rồi đi.

Diệp Vấn Khung đi ra ngoài cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm ra ngoài. Không biết đang suy nghĩ đến điều gì, nhưng sâu trong đáy mắt đều là một mảnh tối tăm

Đêm...

Bóng đêm đen bao trùm khắp không gian. Vào một hoàn cảnh giờ tay không thấy năm ngón, một nhóm bảy người không tiếng động luôn lách qua từng đoạn đường, cuối cùng cũng dừng lại trước cửa chính Diệp phủ.

Nhóm người này không phải ai xa lạ mà chính là nhóm do Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần cầm đầu.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nhảy lên một thân cây cao, nhìn xuống Diệp phủ, thật cẩn thận đưa mắt quan sát.

Bây giờ đã là đêm, đèn đuốc trong phủ đã sớm tắt hết. Ai nấy đều chìm vào giấc ngủ. Chỉ duy nhất phía xa, có một nhóm năm, sáu người đang đốt đèn đi tuần từng nơi.

Lạc Y quay đầu, ra hiệu cho nhóm người Bạch Thừa Hy có thể tiến vào. Còn bản thân nàng ngay sau đó cũng cùng Lãnh Hàn Thần nhảy xuống, trực tiếp tiếp nhập nội viện Diệp Phủ.

Đội nhóm người Bạch Thừa Hy tất cả đều nhảy vào. Nàng mới nhỏ giọng hỏi.

" Cẩm địa Diệp gia ở chỗ nào?"

" Ở Đông Viện!"

Bạch Thừa Hy ngạc nhiên, có chút không hiểu tại sao Lạc Y lại hỏi như vậy. Nhưng cũng không chút giấu diếm trả lời.

Hắn trước đây có cùng Bạch Thừa Vũ làm loạn, không ít lần lén trốn vào Cẩm Địa Diệp gia nên đối với vị trí của nó không thể không rành rẽ cho được.

Lạc Y nghe trả lời rất hài lòng. Nàng chọn Cẩm địa là vì nơi đó là nơi thâm nghiêm, tối quan trọng trong gia tộc. Nhưng bình thường cũng không có người dám vào. Như vậy giảm được bao nhiêu sinh mạng vô tội liền tốt bấy nhiêu thôi.

Khoé môi Lạc Y cong lên, tiếp tục hỏi thêm vài địa điểm vắng người. Tất cả xong xuôi liền từ trong không gian lấy ra từng viên lựu đạn, giao cho từng người. Thần nhiên nói.

" Vui về đùa a! Bất quá, ném chỗ không người thôi!"

" Tốt!"

Nhóm người Bạch Thừa Hy vui vẻ cầm số lựu đạn được phân phát giã ra. Bắt đầu đi tìm những địa phương vắng vẻ thi nhau ném tới.

Trong một chốc, khói bụi mịt mù, tiếng vang ầm trời, phòng ốc bị sụp nhiều tới mấy căn đã đem người Diệp gia từ trong giấc ngủ lờ đờ, náo thành một đoàn.

Chờ đến lúc Diệp Văn Khung vận y phục chỉnh tề lao ra đến thì nhóm người Lạc Y sớm đã đi xa. Từ đường, Cẩm Địa, sân viện, đại môn,... Toàn thể đều sụp đổ nát bấy, hoang tàn một cách thần kì.

Nhóm người Lạc Y đi xa, cơ bản là không quan tâm đến Diệp Văn Khung đang nổi cơn hỏa bạo điên cuồng. Cả nhóm trở về Bạch gia đã tang täng sáng. Lúc vừa vào tới đại môn, một gia đình từ bên trong vội vàng chạy ra, hướng Bạch Thừa Hy, Bạch Thừa Vũ bảm báo.

" Bẩm nhị vị thiếu gia, vừa rồi có một thiếu niên trạc tuổi nhị thiếu gia cùng một nam tử trung niên quá phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Gặp Lại Lập Khiêm - Phụ Thân Cố Ân Kỳ.

" Bẩm nhị vị thiếu gia, vừa rồi có một thiếu niên trạc tuổi nhị thiếu gia cùng một nam tử trung niên quá phủ!"

Nghe người gia đình báo lại, nhóm Lạc Y nhiều mặt nhìn nhau. Sau đó lại nhanh chóng chuyển bước vào nội phủ.

Lạc Y vừa đi chân mây vừa hơi chau lại. Trong đầu bắt đầu lờn vờn vài suy nghĩ. Nếu nói thiếu niên bằng tuổi Bạch Thừa Vũ, nàng có thể phán đoán ra đó chính là Lập Khiêm. Nhưng còn nam tử trung niên kia là ai? Sao lại đi cùng Lập Khiêm? Quả thật nghĩ thế nào cũng thấy không hợp lí cho lắm.

Lặng lẽ thở ra một hơi, Lạc Y điềm đàm nâng mắt, cước bộ dưới chân càng thêm nhanh nhẹn thêm vài phần.

Vẫn là chờ gặp lại Lập Khiêm rồi hẵng nói đi!

Trong nội đường Bạch Phủ thường thường không nhiều người đến. Hôm nay lại có nhiều ra hai người. Thiếu niên tuổi chừng mười ba, mười bốn nhưng thân hình cao ráo, tuấn tú tựa như người trưởng thành. Giương mặt bình tĩnh, nghiêm túc nhưng ẩn ẩn vẫn để lộ ra thần thái không yên lòng.

Ngồi bên cạnh thiếu niên lúc này là một nam tử trung niên. Tuổi chỉ khoảng gần bốn mươi. Nhìn chung vẫn còn rất trẻ, tư chất cũng không tệ. Bất quá, sắc mặt nam tử trung niên này đặc biệt kém. Làn da tái nhợt, môi khô nứt, trên tay còn có vết thương được băng bó sơ sài bằng vải thô. Nếu như không phải ánh mắt nam tử này rất sáng, thần thái lại định, chỉ sợ rằng ai gặp cũng nghĩ người này sắp chết đến nơi.

Lạc Y từ xa đi tới đã nhìn vào trong nội đường. Không khó để nhận ra thiếu niên kia thật chính là Lập Khiêm không có gì sai biệt. Nhưng nam tử trung niên kia thì nàng quả thật không biết đến. Chỉ là nhìn qua tựa hồ cũng có một chút quen mắt.

" Lão đại!"

Lập Khiêm vừa thấy Lạc Y đi từ đằng xa tiến lại thì liền đứng bật dậy. Biểu tình này so với hắn thường ngày trưởng thành trầm ổn là phảng phất có một tư vị khác. Xem ra cũng là đến chờ đã lâu đi!

Lạc Y vung tay hướng Lập Khiêm biểu thị hắn yên tâm. Nàng để cho hai người Phục Hy và Bạch Thừa Vũ tiến vào trước rồi mới chậm rãi theo sau. Nhân thời gian đó còn hàm tiếu liếc mắt đánh giá Lập Khiêm vài lần.

Lập Khiêm thoát nhìn không chặt vật như nam tử trung niên ngồi cạnh. Nhưng để ý kĩ mà nói thì hắn không quá tốt. Dường như là đã trải qua sửa sang cẩn thận một lần nhưng cũng không che giấu được một mồi.

Bạch Thừa Vũ không để ý nhiều như Lạc Y. Hắn cùng Lăng Ngạo vừa nhìn thấy Lập Khiêm liền tay bắt mặt mừng, hỏi han đủ thứ chuyện. Tất cả câu hỏi Lập Khiêm đều từ tốn trả lời, nhưng chung quy vẫn rất gượng gạo. Lâu lâu còn chuyển ánh mắt mang theo tư vị cực kì bất đắc dĩ nhìn hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đang ngồi uống trà xem diễn.

Lạc Y nhìn thấy Lập Khiêm đã gấp muốn hỏng rồi thì lòng dạ phúc hắc cũng cười to thoải mái một phen. Ngoài mặt thế nhưng vẫn từ tốn, điềm đàm, nhẹ nhàng ho khan một tiếng cất ngang Bạch Thừa Vũ cùng Lăng Ngạo đang hào hứng hỏi thăm.

Bạch Thừa Vũ cùng Lăng Ngạo thấy Lạc Y lên tiếng hiển nhiên là ngoan ngoãn ngậm miệng. Chậm rãi lui sang một bên. Trước lúc lui qua còn âm thầm nháy mắt với nhau, trong lòng còn vô cùng sáng khoái khi được nhìn thấy Lập Khiêm xấu mặt.

Chỉ đáng thương cho Lập Khiêm, thông minh một đời, vậy mà lại không biết bản thân bị bằng hữu bán đứng tính kế. Có khi bị bán còn hồn nhiên giúp người ta khây bàn tính đếm tiền đâu!

Lạc Y ở bên ngoài nhìn mọi chuyện vô cùng rõ ràng. Nhưng cũng không tính toán vạch trần tiểu mưu kế của Bạch Thừa Vũ cùng Lăng Ngao. Phải biết rằng, nàng cũng là đồng phạm nổi giáo cho giặc đây.

Lạc Y nhẹ nhàng nhếch môi, đặt tách trà xuống bàn. Sau lại nâng mắt nhìn Lập Khiêm. Qua một hồi lại chuyển mắt nhìn nam tử trung niên ngồi trên ghế, ngay từ đầu đều một mực yên lặng kia. Ân ý hỏi.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lập Khiêm mím mím môi, mắt liếc qua nhìn nam tử trung niên yên tĩnh kia. Rồi lại hướng mắt nhìn Lạc Y. Nhỏ giọng trả lời.

"Trên đường tới Bàn Long thành, ta gặp người này bị truy sát. Người này là Cố Vĩnh Dật, phụ thân của Cố Ân Kỳ!"

"Cái gì?"

Theo lời nói của Lập Khiêm, hai người Bạch Thừa Vũ cùng Lăng Ngao đều là giật mình hết to. Một chút quy củ cũng không chừa lại, đồng loạt chuyển ánh mắt nhìn sang nam tử trung niên.

Bạch Thừa Vũ vẫn là ngượng ngịu nhất. Hắn chính là đứng trước mặt nhạc phụ tương lai cũng không nhận ra có được hay không? Đầu óc ai đó vô si thân nhiên nhận họ hàng, còn thật ân cần tiến lên bưng trà rót nước. Hành động đột ngột của hắn như vậy từ sớm đã đem nhóm người còn lại trong phòng dọa đến mức hai mắt tròn trừng.

Lạc Y không có vô thố như hai người Bạch Thừa Vũ cùng Lăng Ngao. Nàng một bên tiếp lấy tách trà Lãnh Hàn Thần đưa tới cúi đầu nhấp một ngụm. Một bên lại nâng mắt, dùng dư quang nơi khoé mắt nghiêm túc đánh giá Cố Vĩnh Dật.

Qua một hồi lâu, nàng cup mắt lại, tiếp tục nhấp một ngụm trà. Bảo sao vừa rồi nàng nhìn thấy người này tương đối quen mắt. Cố Ân Kỳ chẳng phải là nguyên bản sao của người này hay sao? Nhìn sơ qua đã thấy giống đến bảy tám phần.

Đợi đến khi nàng lần nữa nâng mắt, là hướng về phía Lập Khiêm. Thân nhiên nói.

"Chuyện đầu đuôi thế nào? Người có thể kể cho ta nghe đoạn giữa! Lập Khiêm?"

"A?"

Lập Khiêm đột nhiên bị điểm danh có hơi giật mình thốt lên. Sau lại nhận ra bản thân thất lễ, liền vội vàng đem biểu tình ngờ nghệch thu về, nhẹ giọng nói.

"Lão Đại, ta lí ra là đã đến đây từ mấy ngày trước. Nhưng là trên đường có băng qua một Sâm Lâm. Sâm Lâm này nối liền Bàn Long thành và Nhật Nguyệt Tinh thành. Chính là tại chỗ này ta gặp được Cố bá bá. Bất quá, tình cảnh lúc đó cũng là tương đối hung hiểm. Cố bá bá nhìn qua tư chất không tệ, nhưng lại đầu không lại bảy tên sát thủ. Từ đầu đến cuối đều phải né tránh. Ban đầu, ta vốn cũng không định xen vào. Nhưng vì vô tình nhìn thấy gương mặt quá giống Cố Ân Kỳ mới lao ra giúp đỡ. Bảy người kia tu vi cũng không quá cao. Chỉ là ta phải vừa đánh vừa hộ bên người Cố bá bá nên khá chật vật. Một đường đến đây còn bị thêm mấy lần truy sát. Nếu không phải có vòng ngọc của Vu đại sư giao cho đã sớm không thoát khỏi!"

Lạc Y gật gật đầu nhìn trên cổ của Lập Khiêm trông tròn cũng hiểu ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Ánh mắt lúc này lại chuyển hướng nhìn sang Cố Vĩnh Dật. Ông từ đầu đến cuối đều không nói gì, ứng đối Bạch Thừa Vũ nhiệt tình tương đối khó khăn, về mặt từ sớm đã lộ ra một tầng bất đắc dĩ thật sâu.

Lạc Y híp mắt lại, nàng từ từ đứng lên. Bên trong tay áo đột nhiên vũ động, quăng ra một sợi dây tơ mềm mại màu vàng kim.

Sợi tơ hướng thẳng về tay áo Cố Vĩnh Dật đánh tới. Tốc độ nhanh không kịp bưng mắt. Mọi người trong phòng trừ Lãnh Hàn Thần đều bị hành vi này của Lạc Y dọa sợ. Nhất là Bạch Thừa Vũ, luống cuống đến mức đánh rơi tách trà.

Cố Vĩnh Dật nhìn sợi tơ hướng bản thân tấn công, đồng tử đều co rút nhưng lại không tránh được. Sợi tơ công thành đoạt đất xé toạc tay áo của ông một đường đến khuỷu tay rồi không tiếng động thu về, biến mất nơi cổ tay áo của Lạc Y.

Mọi người trong phòng bàng hoàng, ngơ ngác không hiểu hành động của Lạc Y là mang ý tứ gì. Chỉ đành ngăn người chờ nàng giải đáp.

Lạc Y điềm nhiên như không. Đôi mắt đen lấy lướt quá ấn kí to bằng hạt đậu màu đỏ au trên cổ tay Cố Vĩnh Dật. Chậm chạp nói.

"Cố bá bá trúng độc!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Rời Đi

"Trúng độc?"

Mọi người trong phòng vừa nghe đến Cổ Vinh Dật trúng độc đều không nhịn được bật thốt lên một tiếng. Ai nấy đều không khỏi hướng ông nhìn thêm vài lần, sắc mặt trầm trọng tí mĩ đánh giá. Liền ngay cả bản thân Cổ Vinh Dật cũng không khỏi ngẩn người, chăm chăm nhìn Lạc Y.

Trong nhóm người này trừ hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần từ sớm đã phát hiện thì chỉ có Lập Khiêm là cúi đầu trầm ngâm trong giây lát, tựa như có điều gì đó suy nghĩ rất khó lí giải. Đợi đến khi hần ngẩng đầu, vẻ mặt đều là thần thái hiểu rõ. Nhưng vẫn không nhịn được mím môi hỏi.

"Lão đại, có thể cho chúng ta biết đó là loại độc gì được không?"

Lạc Y chưa vội trả lời. Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, không nhanh không chậm lướt mắt nhìn khắp phòng một lượt. Cuối cùng dừng ánh mắt trên người Cổ Vinh Dật, nhàn nhạt hỏi.

"Cổ bá bá, trước khi ra ngoài phải chẳng người đã ăn một thứ thuộc họ nhộng. Tên gọi là Thiên Tầm Đại Bỏ đúng hay không? Nếu đúng chỉ cần gặt đầu!"

Cổ Vinh Dật nhũn mày, khoé mắt cũng hơi nheo lại giống như đang hồi tưởng. Một hồi sau, sắc mặt liền trầm xuống, hướng Lạc Y gật mạnh đầu.

Mọi người trong phòng vẫn không hiểu. Ngay cả khi Cổ Vinh Dật xác nhận vẫn cứ mơ mơ hồ hồ. Rốt cuộc Thiên Tầm Đại Bỏ thì có vấn đề gì?

Ánh mắt mọi người theo lẽ đều quay đầu, chăm chăm nhìn Lạc Y. Trong lòng rất muốn nghe câu trả lời từ nàng.

Lạc Y biết mọi người tò mò. Nhưng vẫn một mực không trả lời. Nàng từ từ lấy ra một lọ đan dược, đẩy đến trước mặt Cổ Vinh Dật. Lúc này mới chậm rãi mở miệng.

"Cổ bá bá trúng độc là từ Thất Thái Thiên Tầm. Đây vốn là một đan phương dân gian, lấy thịt Thiên Tầm thêm vào vài loại thảo dược tính âm hàn. Đem quện vào nhau, sau đó lại nhồi vào trong mình tằm. Loại độc dược này không có tên. Nhưng có thể hiểu mơ hồ tương tự như Nhược Tri đan. Người ăn vào Thiên Tầm này, trước cũng không có biểu hiện gì, nhưng sau đó khoảng mười hai canh giờ dược hiệu phát tác lần đầu. Biểu hiện chính là thanh quản tắc nghẽn, không nói được. Sau đó là thiên lực trong cơ thể không ngừng hao mòn đi. Theo như ta đoán, Cổ bá bá đã trúng độc bốn ngày, dược hiệu sắp tiến vào giai đoạn hai, đó chính là mất mờ dần và tri giác cũng dần mất đi. Nếu trong vòng mười ngày không có giải dược đến thì dược hiệu trực tiếp phá vỡ đan điền. Không những không thể tiếp tục tu luyện mà còn bị ép trở thành ngu ngốc!"

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng. Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu rất không có cốt khí rung mình một cái. Trong lòng còn thầm rửa người nào ra tay độc như vậy! Ép người ta không thể tu luyện cũng thôi. Thế nhưng còn muốn biến người ta thành kẻ ngốc. Không biết là có biết bao nhiêu hận mới một lần vung tay liên hiểm đến mức độ này!

Lập Khiêm cũng bị kinh ngạc không ít. Không khỏi hồi tưởng về lúc gặp qua Cổ Vinh Dật. Hần cảm nhận rất rõ ràng tố chất của ông không tầm thường. Lẽ ra bảy người kia vốn không thể là đối thủ của ông mới phải. Nhưng là, từ đầu đến cuối hần chỉ thấy ông một mực trốn tránh. Nếu không phải hần kịp thời xuất hiện. Kết quả thật là chết không thể nghi ngờ.

Hoá ra, là bị trúng độc a!

Bạch Thừa Vũ không điểm tĩnh được như Lập Khiêm. Hần há miệng như muốn nói gì đó, cuối cùng lại không hỏi. Vừa huyền ánh mắt, lại nhìn vào lọ đan dược trên tay Cổ Vinh Dật, ánh mắt loé sáng, vội quay lại hỏi Lạc Y.

"Lão đại, thứ đó là giải dược sao?"

"Không phải!"

Lạc Y lắc nhẹ đầu làm mí mắt Bạch Thừa Vũ đều sụp xuống. Gương mặt tuấn tú rõ ràng biểu thị thất vọng cùng lo lắng.

Lạc Y nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm nói tiếp.

"Kia là dược trung hoà. Trước hết phải uống cái đó liên tục ba ngày, mỗi ngày hai viên, chia làm ba lần sáng tối rồi mới có thể tiến hành bức độc. Người yên tâm, không ảnh hưởng đến tính mạng, tu vi cũng không mất!"

Lạc Y vừa nói xong đã đem đến cho mọi người một phen thờ phào. Thoải mái nhất phải nói là Bạch Thừa Vũ. Hần vô cùng vui vẻ, vội vàng cho người tới sắp xếp chỗ cho Lập Khiêm cùng Cổ Vinh Dật nghỉ tạm. Chính mình còn thật cẩn thận chăm sóc nhạc phụ tương lai. Không ngừng tìm cơ hội thể hiện ra điểm tốt của bản thân.

Hành động quái dị của Bạch Thừa Vũ quả thật đem đến cho mọi người một trận sợ hãi than. Lăng Ngao không keo kiệt hướng hần bật ngón tay cái, không tiếc lời khen ngợi.

Người quả nhiên là dụng tâm lương khổ a! Muốn rước nường từ muốn điên rồi có phải hay không?

Đêm - Thư phòng Bạch phủ.

" Lão đại, người gọi chúng ta tới là muốn phân phó gì sao?"

Lập Khiêm nghe thấy Lạc Y cho gọi liền không chần chừ mà chạy đến thư phòng. Khi đến nơi thì Bạch Thừa Vũ cùng Lăng Ngạo đã đến từ trước, ngồi vây quanh hai người Lạc Y, Lãnh Hàn Thần từ lúc nào.

Hắn là người đến sau, dĩ nhiên có chút ngại ngùng. Nhưng cũng ý thức được tính quan trọng của vấn đề liền nhanh chóng ngồi xuống ghế, khẽ hỏi.

" Dĩ nhiên có việc!"

Lạc Y một bên cầm tách trà, một bên ngẩng đầu nhìn thần sắc ngưng trọng của ba người đối diện. Thần nhiên nói.

" Chúng ta sớm rời đi Bàn Long thành tiến về Nhật Nguyệt Tinh thành đi thôi!"

" Hà?"

Bạch Thừa Vũ ngẩn người bật thốt lên. Sau đó lại xấu hổ gãi gãi đầu, khó xử nói.

" Không thể chờ nhạc phụ... Ân, Cố bá bá khỏi hẳn rồi đi sao?"

Lạc Y liếc mắt nhìn Bạch Thừa Vũ. Trong lòng cũng hiểu tâm trạng của hắn, tâm trạng lại không khỏi có chút buồn rầu.

Nếu không phải àng hiện tại vẫn chưa nắm bắt được cách vận hành của Hồi Phục Chi Lực lẫn vào tạp độc. Thì cơ bản là không cần dùng biện pháp trung gian dài dòng như thế này để giải độc.

Đáng tiếc, thời gian không chờ người a!

" Người có thể chờ, nhưng ta sợ Ân Kỳ không chờ nổi. Người nghĩ người ki dám nhắm vào Cố bá bá mà có thể để yên cho nhất mạch duy nhất là Ân Kỳ sao. Hơn nữa, theo ta phán đoán, người hạ độc Cố bá bá phải là người trong phủ. Thậm chí còn rất thân cận kia!"

Bạch Thừa Vũ ngẩn người trong giây lát. Trước đó hắn cũng không suy nghĩ được đến tầng quan hệ sâu xa như vậy.

Bạch Thừa Vũ âm thầm rung mình một cái. Nghĩ đến an nguy của nương tử tương lai của mình, đành phải ủy khuất Cố Vĩnh Dật một phen. Lại nói, sợ rằng tâm trạng của ông so với hắn lúc này còn muốn gấp hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong đêm tối, năm người lặng lẽ đạt thành hiệp nghị. Quyết định rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Oai

" Người là nói muốn lập ta làm sủng thiếp!"

" Đúng như vậy!"

Diệp Văn Khung phe phẩy chiết phiến cười nói. Thật cố gắng tạo ra bộ dáng phong hoa tuyệt đại mà không hề hay biết đã sớm làm mọi người buồn nôn sắp chết.

Lạc Y nâng khoé môi. Tà mị cười mang theo một tầng ý vị sâu xa. Tay nâng từ từ nâng lên, ngón tay khẽ động. Chỉ một động tác nhẹ nhàng mang bảy phần tùy ý như thể thôi lại làm cho mọi người cảm nhận được một áp lực kinh hồn táng đàng, tựa như suýt không thể nào thở nổi.

Chỉ thấy Diệp Văn Khung sắc mặt đang vô cùng đắc ý đột nhiên tái mét. Rất nhanh liền đổi thành màu gan heo, thoát nhìn qua vô cùng dữ tợn.

Lạc Y đứng yên một chỗ vẫn cười nhạt như cũ. Nàng chậm rãi thu ngón tay về, úp xuống rồi lại tao nhã đẩy ra.

Từ cái đẩy tay của nàng, một trận gió nhẹ nổi lên. Thế nhưng trận gió này lại như chứa đựng mũi nhọn dao găm, cứ thế mạnh mẽ đánh về phía Diệp Văn Khung khiến cho ngực áo của ông ta bị xé tan thành mấy chục mảnh. Liền ngay cả bản thân ông ta cũng bị đánh bật ra, bay xa hơn mười trượng mới nặng nề đập vào thân cây, còn tựa như bong bóng xẹp hơi ỉu xiu từ từ trượt xuống mặt đất.

Diệp Văn Khung nằm trên đất, sắc mặt đã sẫm trở thành màu trắng bệch. Cũng không còn sức lực nghiêng đầu, cứ như vậy phun ra một búng lại một búng máu. Trục tiếp đem mặt đất xung quanh nhuộm thành màu đỏ tươi, hoa hoa lệ lệ, diêm dúa khôn cùng.

Diệp Minh Hạo ngẩn người nhìn tình trạng diễn ra trước mắt. Cơ hồ là không tài nào tin được một tiểu cô nương nhu nhược yếu đuối lại có cường đại lực lượng như vậy. Lão tự nhận nếu bản thân đón đầu công kích kia cũng không chịu nổi bán kích. Lão nhìn rất rõ, tiểu cô nương vừa rồi là thi triển năng lực hệ Phong. Nhưng không phải nói Phong nguyên tố cũng chỉ là năng lực phụ trợ thôi sao? Vì có gì mạnh mẽ như vậy, thật giống như muốn lấy mạng người.

Đợi đến khi Diệp Minh Hạo tỉnh táo lại, mới đột nhiên nghĩ ra nhi tử mình đang bị thương nặng. Liền nghĩ muốn nhắc chân qua xem. Chỉ là, chân lão vừa nâng lên, đã bị một đôi tay vừa vặn giữ lại.

Bạch Thừa Vũ nghiêng đầu, hướng về phía Diệp Minh Hạo lắc nhẹ đầu. Trầm giọng nói.

"Diệp lão gia gia đừng manh động. Lão đại là người ra tay biết nặng nhẹ. Nể mặt lão gia gia hẳn sẽ không lấy đi tính mạng của Diệp Văn Khung. Người hãy để ông ta nhận đến một cái giáo huấn đi!"

Bạch Thừa Vũ nói xong liền thu tay về. Hẳn tin tưởng Diệp lão gia gia là người thông minh, hẳn sẽ nghe hiểu hẳn dụng tâm lương khổ.

Quả nhiên, Diệp Minh Hạo mím mím môi, trông mắt tràn đầy lo lắng nhìn về phía Diệp Văn Khung. Nhưng vẫn không kích động muốn tiến tới xem nữa.

Lão khép mi mắt, phất chốc giống như già đi chục tuổi. Khi xưa lão ở chiến trường, tạo nghiệt không ít. Vậy nên đời con đời cháu đều là dòng phản nghịch. Hôm nay để cho bọn hắn nhận về ít giáo huấn cũng hay. Tốt nhất là đánh cho tỉnh, còn biết bản thân mình là ai!

Lạc Y đối với Diệp Minh Hạo thức thời rất tán thưởng. Khoé môi vì kiêu nường nhẹ cong lên, tao nhã từng bước đến gần Diệp Văn Khung.

Lạc Y đứng cách Diệp Văn Khung một khoảng chỉ bằng ba bước chân. Nàng từ trên cao khinh miệt nhìn xuống. Nhưng cũng nể mặt Diệp Minh Hạo không có thêm bất kì động tác chinh người nào.

Lạc Y đối với Diệp Văn Khung không thù không oán. Bình thường cũng không thích xen vào chuyện của người khác. Bất quá, nàng cũng có điểm mấu chốt, lại đặc biệt chán ghét những kẻ ý thể hiếp người, hay dám chạm vào vẩy ngược của nàng. Loại này, tuyệt đối là không đáng tha thứ.

Tỉ như Diệp Gia Bảo, hẳn với Bạch Thừa Vũ có khuất mắc. Nàng cũng không nghĩ động tay. Về căn bản mà nói, Bạch Thừa Vũ cũng không sợ Diệp Gia Bảo. Đối phó hẳn cùng lắm chỉ là động một ngón tay, không đáng kể đến.

Nhưng sự thể khác biệt, Diệp Gia Bảo không hướng về Bạch Thừa Vũ gây thù, lại nghĩ muốn ngáng chân nàng làm khó dễ. Nàng dĩ nhiên cũng không phải quả hồng mềm, tuy ý bóp méo, nên mới cho Diệp Gia Bảo tiền mất tật mang. Hồng nhắc nhở hẳn ghi nhớ giáo huấn. Chuyện đến đó cũng coi như xong.

Còn tỉ như Diệp Văn Khung, ông ta không phải hạng người tốt lành gì. Điểm này nàng cũng biết. Nhưng nói cho cùng cũng chưa đến mức cường hào ác bá.

Giả như ông ta không có ý đồ không trong sáng với nàng, nàng cũng lười phải đối phó ông ta.

Chỉ là, ông ta xem như có gan có lị, cứ nhiên hướng nàng tính toán hai lần. Nếu như lúc này, nàng không ra tay dạy dỗ, sợ là ông ta cũng không biết bản thân sai ở đâu.

Nam nhân tư dục cũng không phải chuyện gì lạ lẫm. Nhưng hướng sai người đánh dục vọng, vẫn là cẩn thận bị ghen chết đi thôi!

Lạc Y khoé môi mỉm cười. Cứ như vậy nhìn Diệp Văn Khung một hồi lâu. Lúc này mới thản nhiên lên tiếng.

"Diệp Văn Khung, ta phải khen ngươi có gan thật lớn. Ngay cả Quốc Công Độ Sứ nhất phẩm huân quý tước vị ngươi cũng dám muốn nạp làm tiểu thiếp. Ngươi là không sợ đến nửa quãng đời sau sống trong lao tù hay sao?"

Lời nói nhàn nhạt của Lạc Y khiến toàn thể mọi người kinh động. Giật mình nhất vẫn là Diệp Minh Hạo. Bản thân lão dù ở trong núi sâu tu luyện, nhưng tai mắt bên ngoài cũng không thiếu. Dĩ nhiên cũng biết được truyền kì của vị Quốc Công Độ Sứ được đích thân hoàng thượng ban tước oanh động cỡ nào. Thật không nghĩ đến hôm nay tận mắt được gặp a!

Diệp Minh Hạo không chỉ ngạc nhiên mà còn có thảng thốt một tia kinh sợ. Chẳng trách lĩnh hội nguyên tố lại cao cường như vậy. May mắn hôm nay lão chưa làm gì vượt khuôn. Chứ nếu lỡ như đắc tội đến thì tuyệt đối không có thứ trái cây tốt ăn đâu a!

Lạc Y không quan tâm mọi người giật mình. Nàng nhìn về mặt Diệp Văn Khung bên dưới hoảng sợ thì khẽ cười, nhàn nhạt nói.

"Ngươi tốt nhất nên khắc ghi lấy giáo huấn, cũng giáo huấn tốt bảo bối của ngươi. Vẫn là đừng để ta biết ngươi ở Bàn Long thành làm mưa làm gió! Ta tuyệt đối không tha thứ. Ngươi khả rõ ràng?"

"R... Rõ..."

Diệp Văn Khung khó khăn há miệng nói một tiếng. Nói xong lời đó liền mệt chịu không nổi cứ như vậy mà ngất đi.

Lạc Y cũng không nhìn Diệp Vấn Khung nữa. Nàng hơi điểm chân, trực tiếp nhảy vào xe ngựa. Nhóm người Bạch Thừa Vũ cùng Lãnh Hàn Thần cũng không phí thời gian nữa. Không nói không rằng lên xe, để mã phu đánh ngựa rời đi.

Diệp Minh Hạo nhìn theo xe ngựa đi xa, đột nhiên cảm thấy có một cơn gió quét tới liền theo bản năng nâng tay lên đỡ, theo đó tóm phải một vật thể lạ vừa đầy nắm tay.

Diệp Minh Hạo ngẩn người nhìn bình bạch ngọc trong tay. Mùi hương tương tự như Thương Căn Động Cốt Hoàn nhưng nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần liền cảm thấy vô cùng cảm động. Vội vội vàng vàng đem một viên cho Diệp Vấn Khung nuốt vào, hiệu quả trong nháy mắt liền xuất hiện.

Lạc Y cũng không hề hay biết hành động tùy ý của nàng khiến Diệp Minh Hạo cảm động bao nhiêu, thân nhiên nghiêng đầu, tựa vào vai Lãnh Hàn Thần, chập chồn chìm vào giấc ngủ sâu.

Đoạn đường phía trước, vẫn còn rất dài!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Nhật Nguyệt Tinh Thành.

Nguyệt Nguyệt Tinh thành là thành trì nằm giáp ranh giữa Thanh quốc và Chu quốc. Bình thường lưu động rất tốt. Phần lớn chính là hoạt động trao đổi ra vào giữa thương nhân hai nước.

Tuy nhiên, Nhật Nguyệt Tinh thành so với những thành trì lớn khác thì cũng không có gì đặc biệt nổi trội. Ví như Bàn Long thành, Kỳ Vân thành hay là Đế Đô cũng là chênh lệch cấp bậc tận một khoảng xa.

Nhóm Lạc Y đổi trang phục đi vào trong thành. Đồ trang dung không quá nổi bật, đồng thời cũng che giấu sự có mặt của Cổ Vinh Dật, nhóm người quyết định đi trên đầu một cái mũ rộng vành, phủ thêm một tầng chướng sa mỏng rồi mới bắt đầu vào thành.

Cổ Vinh Dật cùng Bạch Thừa Vũ từ lúc mới tiếp cận vùng ngoại thành Nhật Nguyệt Tinh thành đã gấp đến độ luống cuống tay chân. Chỉ hận không thể ngay lập tức xông vào nội phủ Cổ gia, nhìn xem tình hình của Cổ Ân Kỳ.

Lạc Y nâng tay xoa xoa mi tâm. Nàng dĩ nhiên cũng hiểu tâm trạng lo lắng của hai người này. Nhưng là giục tốc bất đạt. Vẫn là mở miệng một phen.

"Hai người gấp cái gì? Năng lực hiện giờ của Ân Kỳ còn sợ bị người ta bắt nạt sao? Trong tay nàng còn cầm theo không ít giải độc đan của ta, chỉ sợ khiến cho nhiều mưu đồ thất vọng!"

Nghe Lạc Y không nhanh không chậm nói như vậy, Bạch Thừa Vũ cũng từ từ lắng tâm tình xuống. Liền ngay cả Cổ Vinh Dật cũng không hề rầy phản bác.

Qua vài ngày đi lại cùng đường, ông một phần cũng có chút hiểu biết về nhóm bằng hữu của nữ nhi. Một nhóm bảy người không ai không có tu vi cao cường, mà trong đó phải nói đến đôi bích nhân tình lữ kia. Quả thật là tài năng trác tuyệt, khuynh thế tuyệt luân.

Điều này thật khiến cho ông hình thành một loại bản năng. Đó là tin tưởng tuyệt đối vào nhóm người này.

Cổ Vinh Dật nâng tay lên, cảm nhận lực lượng trong cơ thể đều đã khôi phục bảy phần. Khoé môi không khỏi nhếch lên lộ ra nụ cười. Ngày chẳng phải ông là ví dụ chân thật nhất hay sao?

Thật tài tình a!

Nhóm Lạc Y cũng Cổ Vinh Dật thoải mái cước bộ đi vào thành. Quả nhiên dùng trường sa che mặt liền không ai nhận ra. Như vậy lại càng dễ dàng xem xét tình hình.

Một nhóm cứ như vậy đi trên đường lớn. Lúc này Lạc Y đột ngột đứng lại, nâng tay ngăn chặn mọi người bước tiếp. Nàng hơi nghiêng đầu chỉ vào một trà lâu ven đường có sinh ý vô cùng tốt. Lại cũng không chờ mọi người đáp lời liền nhắc chân tiến vào.

Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y bước đi, một chút cũng không do dự đi theo. Nhóm người Bạch Thừa Vũ cùng Cổ Vinh Dật mặc dù không hiểu lắm hành động của hai người nhưng vẫn phải mang theo trạng thái mơ mơ hồ hồ đuổi theo ngay phía sau.

Lạc Y tiến vào trà lâu liền chọn một vị trí trung tâm ngay đại sảnh, xoay người một góc liền ngồi xuống. Lãnh Hàn Thần cũng thiên kinh địa nghĩa ngồi xuống bên cạnh. Nhóm Bạch Thừa Vũ cùng Cổ Vinh Dật đi sau cũng lục tục ngồi xuống theo rất có trật tự.

Vì lần này nhóm người Lạc Y đi ra ngoài có đội trưởng sa màu đen tuyền nên lần này không đưa lại quá nhiều chú ý. Người trong trà lâu cũng chỉ hơi liếc

nhìn cách ăn vận kín đáo của bọn họ rồi thần nhiên quay đầu đi. Liền sau đó cũng không nhìn nhiều thêm một lần.

Lãnh Hàn Thần ngồi bên cạnh Lạc Y. Một mặt thật tao nhã nâng góc trường sa nhấp ngụm trà. Một mặt lại khuyếch tán tinh thần lực, kiểm tra động tĩnh xung quanh. Khi đích thực xác nhận không có ai nhìn về phía này nữa liền hài lòng nở nụ cười.

Hắn sau này phải cân nhắc một chút để Lạc Y luôn đội trường sa như thế này. Tuy rằng thoát nhìn không đẹp. Nhưng vẻ đẹp của nàng một mình hắn nhìn liền tốt, cũng không muốn người khác có nhiều thêm một loại tâm tư không nên có.

Lạc Y không hề hay biết chủ ý thiên y vô phòng hôm nay của nàng lại cho Lãnh Hàn Thần hạ quyết định cuộc sống sau này của nàng. Nếu như nàng biết, không biết sẽ gào lên uất ức như thế nào đây?

"Lão đại, vì sao lại vào chỗ này?" Lẽ ra nên trực tiếp đến Cổ gia không phải sao?

Bạch Thừa Vũ ngồi một hồi lâu. Thật không nhịn được mở miệng hỏi. Bất quá, hắn cũng rất thức thời ngậm lại về sau của lời định nói.

Lạc Y liếc mắt nhìn mọi người. Nhưng lại không nhìn Bạch Thừa Vũ. Hờ hững nói.

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!"

"A?"

Bạch Thừa Vũ ngơ ngác bật thốt, cũng không quá hiểu hàm ý sâu xa trong lời nói của nàng. Ai ngờ một bụng nghi hoặc cũng chỉ được đáp lại một chữ.

"Chờ!"

Bạch Thừa Vũ bị một chữ của Lạc Y chặn ngang. Đem tất cả thắc mắc đều đồng loạt nuốt xuống. Tiếp theo liền an an phận phận ngồi một chỗ uống nước trà.

Lạc Y dĩ nhiên biết thắc mắc trong lòng mọi người. Nhưng nàng như cũ đều không nói gì. Thật an tĩnh chờ đợi.

Quả nhiên, sau khi nhóm người Lạc Y và Cổ Vinh Dật uống qua một tuần trà. Thì bàn bên cạnh đang nói chuyện đột nhiên chuyển chủ đề nghị luận. Trong một thoáng liền làm trà lâu sôi nổi hẳn lên, hăng say bàn bạc.

"Người có biết chuyện gì đang nổi bật nhất trong thành hay không?" Người nói là một nam tử mặt chữ điền, ngũ quan có chút thô mộc dữ tợn hỏi.

"A! Chuyện nổi bật? Cũng có một chuyện rất đáng nghe nha!" Tiếp lời lại là một nam tử khác gầy nhom như que củi khô. Hắn cười liền híp cả mắt, thoát nhìn không khiến người ta có hảo cảm.

"Là chuyện như thế nào?"

Hứng thú trà dư tửu hậu dâng lên. Mọi người quả nhiên đều như bị gãi đúng chỗ ngứa, há miệng ra vội hỏi.

"Còn không phải là chuyện Cổ gia gia tộc gả con gái sao!" Người kia cười cười thần nhiên trả lời. Lại liếc mắt thấy mọi người đều thể hiện cụt hứng liền không nhanh không chậm nói tiếp "Lần này cũng không phải gả con gái bình thường đâu! Người có biết gả đến nhà ai hay là không?"

"Là ai nha?"

"Là Kim Ngu đại được sư a!"

Mọi người nghe đến đó liền ồ lên. Là đại được sư? Nghề nghiệp này quả nhiên vô cùng cao quý muốn với cũng không tới được đâu.

Chỉ là, rất nhanh liền có người tâm tư linh mãnh, không khỏi nhíu mày nói.

"Kim Ngu đại sư đã vào tuổi trung niên. Nhưng con gái Cổ gia lớn nhất chỉ mới mười ba tuổi. Hai người kia một chín, một mười. Nói sao cũng không thích hợp!"

Mọi người nghe lời này liền ngẩn ra. Về mặt vừa có chút hiểu rõ lại mang theo khinh thường. Trong lòng mọi người lúc này ai cũng đều nhận định Cổ gia bán con cầu vinh. Lẽ dĩ nhiên cũng không nghĩ muốn nói tiếp chuyện này nữa, đưa đẩy một hồi liền nói sang chuyện khác.

Nhóm người Bạch Thừa Vũ cùng Cổ Vinh Dật chăm chú nghe chuyện từ đầu đến cuối, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, ần ần còn mang theo làn khí âm hàn thật sâu.

Lạc Y vẫn thần nhiên, nàng thả tách trà xuống, đồng thời đặt một kim trên bàn liền dẫn đầu rời đi.

Mục đích thế này xem như đã hoàn thành!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Hoàn Cảnh Của Cố Ân Kỳ

Cố phủ - Nhật Nguyệt Tinh thành.

Một phụ nhân an ổn ngồi trên trường vị. Bà ta là một phụ nhân không quá xinh đẹp, gương mặt cũng lắm có thể xem là thanh tú nhưng trên trán lại có một vết sẹo to tựa như một con rết ước chừng hai ngón tay.

Phụ nhân ăn vận hết sức sang quý, phục trang trên người đều là lăng la, tơ lụa thượng đẳng. Trang sức cũng thuộc loại tiến cống, được thiết kế vô cùng tinh mỹ.

Tuy nhiên, phụ nhân là một người không quá xinh đẹp mà lại vận những loại đồ quá sức chói lóa, nổi bật thì thật là nhìn không vào được đáy mắt. Ngoài ra còn có phần thô bỉ tựa như nhà giàu mới nổi học đòi cuộc sống sa hoa.

Phụ nhân này cũng không phải ai khác, mà chính là kẻ mẫu Cố Ân Kỳ - Ngô Nhựt Thuý.

Ngô Nhựt Thuý nâng tách trà Bích Loa Xuân lên nhấp một ngụm nhỏ. Về mặt hiện lên hải lòng cũng thích thú không hề che giấu.

Bích Loa Xuân này là trà tiến cống năm nay của một Trà Quốc nhỏ phía Tây. Trước đây Trà Quốc là thuộc địa Thanh quốc. Nhưng nhờ Chu Quốc chiến thắng trong Thượng Đình Giao Phong mà phân chia lại. Vị của Bích Loa Xuân vừa thanh mát, vừa ngọt ngào. Khi uống vào miệng có cảm giác đang ngậm vào tinh hoa nhật nguyệt. Thật đúng là làm người ta cảm thấy vui sướng.

Ngô Nhựt Thuý đặt tách trà xuống, đáy mắt loe loe ra một tia sáng. Bà ta vừa quay đầu là hướng về tì nữ bên cạnh, gắt giọng ra lệnh.

"Mau đi gọi tiểu thư đến đây cho ta! Nàng ta hẳn là đã nghĩ thông suốt đi!"

Tỳ nữ bên cạnh nghe lệnh liền cúi đầu, lui thân ra bên ngoài, từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn Ngô Nhựt Thuý. Ngày hôm nay gió lớn, thế nhưng bà ta lại phân phó mở cửa sổ cho thông thoáng. Gió thổi vào chính là hất tóc mái của bà ta lên cao, để lộ ra vết sẹo dữ tợn. Vết sẹo thêm vào phục sức trang trọng của bà ta hôm nay, quả thật là làm mọi người hận không thể lập tức móc mắt đi ra.

Mắt không thấy, tâm cũng sẽ không phiền.

Tỳ nữ đi ra ngoài không bao lâu thì cửa viện bị người bên ngoài mạnh mẽ đập vào.

Cố Ân Kỳ hôm nay chỉ vận một kiện y phục bạch sắc đơn bạc. Tóc tùy ý vấn lên cao, dùng một dải lụa lơ đãng quấn quanh buộc lại thành nơ con bướm. Khí chất sạch sẽ, dung mạo xảo diệu, tinh tế kết hợp phong cách ăn vận linh động đáng yêu quả nhiên là đối chọi một trời một vực với người đang ngồi trên chủ vị.

Bất quá, Cố Ân Kỳ như thế, Ngô Nhựt Thuý như vậy, chỉ cần người có não thì nháy mắt một cái liền có thể phân ra ai cao ai thấp.

Cố Ân Kỳ giống như không nhìn thấy Ngô Nhựt Thuý. Nàng thần nhiên tiến tới ghé trên ngang hàng với bà ta ngồi xuống. Chỗ này bình thường là chỗ phụ thân Cô Vĩnh Dật hay ngồi. Nay nàng ngồi xuống, quả thật là áp trên đầu bà ta, chẳng khác nào hung hăng đánh lên mặt bà ta một quyền.

Ngô Nhựt Thuý nhíu nhíu chân mày. Sắc mặt trắng tím lăm lăm về không vui lộ ra vô cùng rõ ràng.

Thế nhưng Cố Ân Kỳ vẫn làm như không thấy. Nàng vươn tay chính là nắm lấy tách trà Cố Nhựt Thuý đang uống dở. Khoé môi xinh đẹp nhếch lên thành nụ cười nhợt nhạt. Không nói không rằng liền đem nước trà còn nóng hừng hực hất lên người bà ta.

Cố Nhựt Thuý chuyển sắc mặt từ trắng tím sang đỏ bừng. Không biết là vì tức giận hay là vì hốt hoảng. Bà ta nhảy dựng lên, vội vàng lấy khăn tay lau nước trà dính một mảnh trên ngực áo.

Nước trà đang uống vốn là còn vô cùng nóng bỏng. Y phục bà ta đang mặc thuộc hàng thượng đẳng, thoáng khí nhưng lại hút nước rất tốt. Vậy nên nước trà vừa bị hất lên liền thấm vào người. Nóng bỏng khiến ngực bà ta đỏ một mảnh lớn, đau rất không thôi.

"Cố Ân Kỳ, ngươi đại nghịch bất đạo!"

Ngô Nhựt Thuý quát lên, đôi mắt hiện ra tơ máu đỏ hằn giận dữ chăm chăm nhìn Cố Ân Kỳ như thể muốn ngay lập tức liền xé tan nàng ra làm nhiều mảnh nhỏ.

Cố Ân Kỳ đối với Ngô Nhựt Thuý tức giận vẫn thật thần nhiên. Nàng cười mà như không cười nói.

"Ngươi mới đại nghịch bất đạo. Đồ hoàng thượng thưởng xuống ngươi nghĩ muốn dùng thì dùng sao?"

Ngô Nhực Thụy bị vẻ mặt thản nhiên của Cố Ân Kỳ bức đến tức nghẹn nhưng vẫn quyết tâm cắn chặt không tha.

"Ngươi ném đồ mà hoàng thượng thưởng. Ngươi đây là khi quân phạm thượng. Ta hôm nay liền thay người mang cho ngươi một chút giáo huấn!"

Ngô Nhực Thụy còn chưa kịp quát gọi người đã bị tiếng cười của Cố Ân Kỳ cắt ngang. Đôi mắt nàng hàm chứa ý miệt thị cùng khinh thường hướng thẳng bà ta công kích tới.

"Ngươi như vậy cũng dám nói? Còn không sợ tự cắn trúng đầu lưỡi hay sao. Chưa nói tới đây là đồ hoàng thượng ban cho ta, ta phá cũng là phá của ta. Mà cho dù ta có khi quân ngươi cũng lấy tư cách gì trách phạt. Ngươi đừng nói sẽ mang ta đến phủ thành chủ a! Ngươi bây giờ còn cần ta tống cho gã Kim Ngu gì đó... Ta khẳng định ngươi không dám làm càn!"

Cố Ân Kỳ cuồng ngạo nói không để lại cho Ngô Nhực Thụy một chút mặt mũi nào. Nói ra thì cũng không thể trách nàng, đi cùng lão đại một thời gian dài, nàng từ sớm đã tập thành thói quen khó sửa rồi đâu.

Ngô Nhực Thụy quả nhiên tức giận không nhẹ. Bà ta cắn chặt răng, tay nắm chặt, cả người còn không ngừng run rẩy. Đôi mắt sâu âm độc trừng trừng nhìn Cố Ân Kỳ, tựa như muốn đâm trên mặt nàng vài cái lỗ.

Chỉ là sau cùng, Cố Nhực Thụy vẫn còn một tia lí trí, nhắc nhở bà ta lấy đại cục làm trọng. Thế mới khiến bà ta dù không cam lòng vẫn phải nuốt xuống uyu khuất này.

"Kỳ nhi, mẫu thân cũng không phải cố tình như vậy. Con nói vậy có phải là đã nghĩ thông suốt rồi có phải hay không? Thật ngoan a! Kim Ngu đại được sư thực tế là người rất tốt. Mặc dù tuổi đã khá lớn nhưng lại là người có danh vọng. Con đến hầu hạ tuy là kẻ thê nhưng cũng đảm bảo ăn sung mặc sướng, sống tự do thoải hoạt. Con nhìn xem, nếu không phải hai muội muội quá nhỏ, ta còn luyến tiếc không muốn nhường cho con đâu!"

Ngô Nhực Thụy lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Ngay lập tức xuất ra chiếu trò đùa để dụ con nít đem tới đỡ Cố Ân Kỳ.

Cố Ân Kỳ nghe Ngô Nhực Thụy nói chỉ cảm thấy buồn nôn. Lời nói đầy lỗ hổng như vậy đến con nít còn không muốn tin lại đem ra dụ nàng. Còn một cho bà ta suy nghĩ ra vài lời như vậy. Đây là bà ta nào phẳng hay đang khinh thường nàng không thông minh đây?

Cố Ân Kỳ cười nhợt nhạt, ánh mắt chuyển qua nhìn thẳng vào mắt Ngô Nhực Thụy. Đem từng chữ buông xuống.

"Ngươi vẫn là để phiền phức này cho nữ nhi ngươi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Chuyển Biến

Ngươi vẫn là để phiền phức này cho nữ nhi ngươi đi!"

"Ngươi..."

Ngô Nhực Thụy cắn chặt răng. Bà ta hung hăng trừng mắt chăm chăm nhìn Cố Ân Kỳ tựa như muốn đâm chọc trên mặt nàng vài cái lỗ.

Ngô Nhực Thụy lúc này thật cực kì tức giận. Bà ta cũng không ngờ đến Cố Ân Kỳ là dạng người mềm rần không ăn như thế này. Nàng có chấp đến mức khiến bà ta cũng không muốn làm sao mới tốt.

"Ta thì như thế nào?"

Cố Ân Kỳ cười nhạt một tiếng. Nàng cũng không thấy bản thân làm sai chuyện gì. Kể mẫu muốn đem nàng bán đi, nàng cũng nhất quyết không để bà ta đạt thành ước nguyện.

Rốt cuộc ai mới là người cười cuối cùng, vẫn còn chưa biết được đâu!

"Ta nói cho ngươi biết. Hai ngày tới Kim Ngu đại sư tìm đến đâu, ngươi muốn cũng gã, mà nhực bằng không muốn cũng vẫn phải gã!"

"Nếu như ta không đồng ý thì như thế nào?"

Cố Ân Kỳ trước cường ép của Ngô Nhực Thụy vẫn thản nhiên cười. Tựa như người đang bị uy hiếp kia không phải là nàng mà là một ai đó khác cùng nàng không có một chút liên quan.

Ngô Nhực Thụy khề hừ lạnh một tiếng. Bà ta từ sớm đã biết Cố Ân Kỳ không phải quả hồng mềm. Cũng đã sớm nghĩ nàng sẽ đáp trả như vậy. Chỉ là không thành vấn đề, bà ta vẫn còn một con át chủ bài. Vẫn không tin không ép được nàng đi vào khuôn khổ.

Ngô Nhực Thụy rót một tách trà nhấp xuống một ngụm, vừa nâng mắt chính là đối đầu tầm mắt của Cố Ân Kỳ, nhàn nhạt ý cười khiêu khích.

"Cố Ân Kỳ. Mẫu thân cũng không phải không thương ngươi. Ta khuyên ngươi nên tiết kiệm sức lực chờ tới ngày xuất giá đi. Vững vầy giấy chết đối với ngươi cũng không có lợi! Ngươi phải nhớ, tính mạng của lão gia gia vẫn tùy thuộc vào ngươi đâu!"

Sắc mặt Cố Ân Kỳ nháy mắt tái nhợt. Bàn tay nâng tách trà lên cũng thoáng run rẩy. Nước trà trong tách cũng vì vậy sóng sánh ra. Vài giọt còn văng vào bàn tay trắng nõn tinh tế đem đến một hồi ửng đỏ một mảnh lớn.

Ngô Nhực Thụy nhìn biểu tình của Cố Ân Kỳ trái lại rất vừa lòng. Bà ta thân nhiên cười nhạt, ăn ý không vội nói thêm điều gì. Để mặc cho nàng tùy tâm suy nghĩ thật tốt.

Qua một hồi lâu, Cố Ân Kỳ mím mím môi. Nàng quay đầu chăm chăm nhìn Ngô Nhực Thụy, gằn giọng đem từng tiếng nói ra.

"Ta không gả!"

"Ngươi suy nghĩ kĩ?"

Ngô Nhực Thụy đặt tách trà xuống bàn, cau chặt chân mày hiển nhiên là vô cùng mất hứng. Bà ta cũng không lường trước được đã nói đến nước này vẫn bị Cố Ân Kỳ từ chối. Giọng nói cũng theo đó mà có chút miên man không rõ ràng.

"Ngươi không phải rất yêu thương gia gia ngươi sao? Bây giờ lão đứng ở ranh giới giữa sự sống, cái chết mà ngươi thế nhưng từ chối. Ngươi là nghĩ thấy chết cứu có đúng hay không?"

Cố Ân Kỳ đối với việc Ngô Nhực Thụy lọt vào mê man không rõ chỉ cười. Đôi mắt đen láy thiên chân vô khuyết quay lại nhìn thật sâu vào mắt bà ta lại đều là một mảnh tinh tường. Thật giống như ánh mắt của người đang xem hầu tử diễn trò nhưng lại không hề vì chiêu của hầu tử mà trầm mê.

"Ngươi đừng nghĩ ta không biết đang âm mưu cái gì. Ngươi không phải muốn cứu gia gia. Ngươi chỉ muốn lợi dụng ta đi rồi, ngươi sẽ làm chủ bán đi gia tài mà cha ta cực khổ gây dựng. Ngươi lại càng muốn bán ta vì một vài viên đan dược cấp ba của con trâu già kia? Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có vọng tưởng!"

Cố Ân Kỳ một năm một mười nói ra khiến cho sắc mặt Ngô Nhực Thụy nháy mắt tái nhợt đi xuống. Bà ta vẫn luôn xem nàng không vào mắt, nghĩ nàng ngu ngốc cũng là trở ngại duy nhất của bà ta. Nhưng mà bà ta không biết, nàng đứng bên ngoài đã đem toàn bộ hành động của bà ta thu vào trong mắt. Nàng vẫn chưa trực tiếp phê đi bà ta cũng chẳng qua là còn có kị gia gia đang sống chết không rõ bị giấu ở nơi nào đó mà thôi.

Bất quá, không đụng bà ta thì cũng không có nghĩa nàng đối với bà ta khuất phục. Nàng mới không để bà ta dễ dàng đắc ý đến như vậy.

Ai mà không biết Kim Ngu đại được sư không chỉ có tuổi hơi lớn chút mà còn là người khắc thế, dâm ô, lại còn vũ phu bạo lực. Từ trên xuống dưới điểm danh tất xấu chuyện ác của hắn ta viết lên giấy cũng phải mấy chục trang không hết.

Ngô Nhực Thụy muốn gả Cố Ân Kỳ cho gã đó quả thật là người si nói mộng. Gã ta như vậy, con cái nhà bình thường được cung chịu chút đối với gã còn chường mắt chứ đừng nói nàng là thiên kim Cố gia tiền thế đại tộc.

Này quả thật là quá không biết lượng sức mình đi rồi!

"Ngươi..."

"Sao? Ta như thế nào? Mà khoan đã! Vừa nãy ngươi có phải hay không vừa xưng hai tiếng mẫu thân? Ta khuyên ngươi từ này về sau tuyệt đối không nên lạm dụng nói hai chữ này. Ta, Cố Ân Kỳ, là nữ nhi duy nhất con vọ cả của Cố Vĩnh Dật, khuê danh hai chữ Mặc Ngôn. Hai chữ này tuyệt đối không có dính dáng đến ba chữ Ngô Nhực Thụy của ngươi. Ngươi đừng mộng tưởng đến bắt quàng họ hàng, đời này ngươi có là kẻ thế cũng vẫn như cũ phải hướng mẫu thân ta cúi đầu. Đời này vĩnh viễn chỉ là thiếp thất, đồng dạng không thể lên được mặt bàn. Ngươi cũng đừng nghĩ đến chục năm qua phụ thân yêu thương ngươi, người đối với ngươi tương kính như tân chẳng qua là vì cảm thấy thật có lỗi với ngươi mà thôi. Nói cho cùng vì phụ thân ta mà ngươi bị huỷ dung, nhưng ngươi lại cả gan hạ độc gia gia ta, ngươi cũng vì thế đừng nghĩ đến sống hạnh phúc yên lành!"

Cố Ân Kỳ một hơi nói ra, đem sắc mặt Ngô Nhực Thụy bức đến tái nhợt. Đời này bà ta có hai điều cực độ chán ghét, là vậy ngược của bà ta. Một chính là dung nhan, còn một đó là kẻ thế.

Hôm nay Cố Ân Kỳ đồng loạt đem hai chuyện gom vào trong lời để nói thì bảo làm sao để bà ta không tức giận? Này thật sự là không có khả năng đâu!

Ngô Nhực Thụy cắn chặt răng, sắc mặt tím tái vằn vện trùng trùng cay độc nhìn Cố Ân Kỳ. Này minh chứng cho bà ta đang tức giận thật sự. Thực là không khác gì rắn độc đang chờ xé tan thân người ra. Liên một chút cũng không có để lại một điểm lưu ý tình nghĩa. Toàn bộ đó đều là thống hận khôn cùng.

Ngô Nhực Thụy nhướng mày lên, hướng bên ngoài ra lệnh thật lớn.

"Người đâu, mau phụng tiểu thư đến trong phòng. Theo mệnh lệnh ta canh giữ suốt hai ngày chờ Kim Ngu đại sư đến rước dâu. Tuyệt đối không được để trung gian xảy ra sai sót gì, có nghe hay là không?"

Giọng nói của Ngô Nhựt Thụy vừa dứt. Ngoài cửa viện đã vọng đến giọng nói trung niên thâm trầm vô cùng. Giọng nói này vang lên phút chốc đã muốn bức một người run lấy bầy, sắc mặt cũng ba một tiếng biến thành tái nhợt âm ỉ một mảnh lóng.

"Ta thật cũng muốn xem ai dám lộng hành dám đem tôn nữ của lão phu giam giữ. Đây là muốn hướng bên ngoài tuyên bố Cổ gia không có người đứng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Sóng Trước Chưa Qua, Sóng Sau Đã Tới.

"Ta thật cũng muốn xem ai dám lộng hành dám đem tôn nữ của lão phu giam giữ. Đây là muốn hướng bên ngoài tuyên bố Cổ gia không có người đứng hay không?"

Giọng nói vừa vang lên quả thật làm không khí trong phòng nhảy mắt đông cứng lại. Ngô Nhựt Thụy kinh ngạc tròn mắt, thần sắc đều là một mảnh kinh nghi bất định. Đến hai bàn tay lúc đầu ưu nhã nâng tách trà cũng nắm chặt vật áo bằng tơ lụa quý giá, liên tục run rẩy không thôi.

Cửa viện bị người ngoài dùng chân đạp vào. Thanh thế so với tiếng động Cổ Ân Kỳ tạo ra chỉ có hơn chứ không có kém.

Cửa vừa bật mở, ai nấy đều theo bản năng nhìn ra. Chỉ thấy đứng ngược ánh sáng bên ngoài lúc này, dẫn đầu chính là một lão nhân lớn tuổi. râu trắng tóc bạc nhưng da thịt lại hồng hào khoẻ mạnh. Thân người cao ngất, sống lưng thẳng tắp, dáng đứng vô cùng hiên ngang凛凛冽冽..

Người này không phải ai khác mà chính là gia gia của Cổ Ân Kỳ - Cổ Diệp Huy.

Cổ Diệp Huy nhìn vào trong phòng. Tận mắt chứng kiến sắc mặt Ngô Nhựt Thụy xám như tro tàn. Khoé môi ông khẽ nhếch lên một điệu cười ngấp trăn tiếu ý xem thường cùng mỉa mai. Trong đó tuyệt đối không có một chút nào động dung thương hại.

Cổ Diệp Huy không nhìn Ngô Nhựt Thụy quá lâu. Đảo mắt chính là nhìn Cổ Ân Kỳ cũng đang tròn tròn hai mắt nhìn ông.

Ý cười trên môi Cổ Diệp Huy lập tức thay đổi, trong giây lát đã biến thành nhu hoà cùng từ ái. Ông giang tay, hướng về Cổ Ân Kỳ yêu thương khẽ cười.

"Tôn nữ bảo bối, mau tới a!"

"Gia gia!"

Cổ Ân Kỳ lúc này mới hoàn hồn. Không nói hai lời đem quy củ tất cả đều quăng ra sau đầu. Thân hình nhỏ bé linh động đứng bật dậy. Hướng về phía Cổ Diệp Huy hô to hai tiếng.

Nàng quả thật sung sướng a! Đã mấy hôm nay nàng không tìm được gia gia. Kể nẫu lại hùng hù hỏ hỏ muốn đem nàng gả đến một người gọi là Kim Ngu đại được sư nào đó. Lòng nàng thật bất bình nhưng lại không thể trực tiếp xé rách mặt. Nguyên do là bà ta lấy an nguy của gia gia ra đề trên đầu nàng.

Giờ phút này thấy gia gia một thân hoàn hảo không xây xát đứng trước mặt. Cổ Ân Kỳ đã hoàn toàn yên tâm, cũng không chút nào sợ hãi Ngô Nhựt Thụy nữa.

Trường bối tôn nữ gặp nhau, tình cảm thâm thiết. Nhưng là bọn họ cũng không có quên trong phòng còn có một người khác. Mà chuyện quan trọng cấp bách nhất giờ phút này cũng chính là triệt để giải quyết, đem tai hoạ ngầm hoàn toàn phá bỏ mới tốt.

Cổ Diệp Huy buông Cổ Ân Kỳ, bàn tay lớn còn hướng trên đầu nàng vỗ nhẹ thay cho lời an ủi. Ánh mắt vừa chuyển, chính là chạm vào Ngô Nhựt Thụy đang ngơ ngẩn ngồi một bên, cười lạnh.

"Ngô thị, người đây là chệch mệnh mình quá dài rồi có phải hay không?"

Ngô Nhựt Thụy bị tiếng quát mang theo âm lực hùng hậu của Cổ Diệp Huy làm cho một trận rùng mình. Trong lòng bà ta lúc này phát lạnh, nào còn một chút bóng dáng hung ác trước kia. Sắc mặt tái nhợt, vội vàng phủ phủ hai tiếng trượt khỏi ghế quỳ xuống đất. Hướng ông cung đầu bang bang.

"Lão gia gia, là con cháu sai rồi! Lão gia gia, con cháu không phải cố ý hạ được vào thức ăn của người. Càng không muốn trối giam người. Con cháu là vạn sự bất đắc dĩ mới làm như vậy, lão gia gia đại nhân đại lượng tha thứ cho con cháu lần này đi!"

Ngô Nhựt Thụy cung đầu bang bang trên mặt đất nhưng lực rất nhẹ. Bằng chứng là trên trán bà ta một dấu vết ửng đỏ cũng không hề lưu lại. Thật chính là hư trương thanh thế đủ lớn a!

"Người vạn sự bất đắc dĩ?"

Cố Diệp Huy thật thông thả cười, ánh mắt nhìn Ngô Nhược Thuý càng thêm vài phần chán ghét.

"Người vạn sự bất đắc dĩ hay không trong lòng người hẳn rõ nhất. Vài ngày trước người quả thật có tiếng nói đầu. Người nói cái gì, người cũng đừng có quên. Muốn đem gia sản Cố gia thất thoát ra ngoài, còn muốn nhúng chàm tôn nữ của ta chỉ vì muốn vài viên Trú Nhan đan. Người muốn xinh đẹp điên luôn rồi. Liền ngay cả những hành động muông thú lười phải làm người cũng dám làm. Ta nói cho người biết, Trú Nhan đan cũng không thể làm người xinh đẹp hơn!"

Cố Diệp Huy lạnh lùng đem lời nói hết.

Ngô Nhược Thuý đang liên tục đập đầu nghe thế cũng dừng lại. Hai bàn tay chống trên mặt đất nắm chặt lộ ra khớp xương trắng thoạt nhìn vô cùng ghê người. Bờ vai của bà ta cũng theo đó không ngừng run rẩy.

Bất quá, lần này không phải vì Ngô Nhược Thuý sợ hãi mà là vì bà ta tức giận.

Ngô Nhược Thuý ghét nhất là hai việc. Đó là kẻ thất và dung nhan. Hôm nay bị Cố Diệp Huy hung hăng xem thường như vậy. Nói bà ta không giận trừ phi là Bồ Tát chuyển thế.

Nhưng bà ta không phải là Bồ Tát chuyển thế nên dĩ nhiên sẽ giận. Mà lần này ngoài giận ra thì còn có hận.

Ngô Nhược Thuý ngẩng đầu, ánh mắt chiếu thẳng và mắt Cố Diệp Huy. Bà ta cũng không tiếp tục quỳ nữa mà thông thả đứng dậy.

Ngô Nhược Thuý nâng tay phui đi vết nhăn trên vạt váy, nâng đầu đối với hai người Cố Diệp Huy, Cố Ân Kỳ cười khê, thần nhiên nói.

"Các người không thắc mắc đến Cố Vĩnh Dật đi nơi nào sao. Hắn giống như lão gia gia người bị ta hạ độc. Tình cảnh chính là nguy trong sớm tối. Ta khuyên các người nên dừng chọc ta tức giận. Tốt nhất là đem toàn bộ khế ước cửa hàng, thôn trang, điền trang đến cho ta. Cố Ân Kỳ người cũng nên ngoan ngoãn lên kiệu hoa của Kim Ngu đại được sư đi. Nhược bằng các người ngoan cố, hành động phá hỏng việc tốt của ta, ta không có nhã hứng liên bất Cố Vĩnh Dật lãnh đủ!"

Giọng nói không mặn không nhạt của Ngô Nhược Thuý làm sắc mặt Cố Ân Kỳ nháy mắt thay đổi. Nàng quả thật đã mấy ngày không nhìn thấy phụ thân.

Trước đó vài ngày có nghe thấy phụ thân nói muốn đi nhập một ít vải vóc ở Bàn Long thành về cửa hàng nên liền cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ nghe Ngô Nhược Thuý nói mới nhận ra vài điểm khác lạ.

Ngô Nhược Thuý dám hướng gia hạ độc thì là gì có khả năng bỏ qua cho phụ thân nàng. Chỉ sợ độc được so với gia gia càng thêm nặng.

Lại nói, bình thường phụ thân đi nhập hàng cùng lắm năm, sáu ngày. Nhưng từ lúc phụ thân rời đi đến nay đã quá nửa tháng. Điều này chính là tượng trưng cho phụ thân đã gặp chuyện gì đó chẳng lành.

Khác với Cố Ân Kỳ sắc mặt tái nhợt lo lắng, Cố Diệp Huy lại phá lệ thoải mái cười thật từ ái. Bàn tay của ông còn nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Cố Ân Kỳ nhắc nhở nàng yên tâm không cần gấp gáp.

Ngô Nhược Thuý thấy sắc mặt của Cố Ân Kỳ hết sức hài lòng. Nhưng nhìn đến vẻ mặt của Cố Diệp Huy lại vô cùng giật mình. Một cảm giác không tốt từ từ dâng lên...

Cố Diệp Huy ngẩng đầu, hàm ý nhìn Ngô Nhược Thuý. Sau đó lại chuyển mắt nhìn về phía cửa viện, thần nhiên cất tiếng.

"Thời cơ đã tới, tất cả mau vào đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Bạch Thừa Vũ Ghen

"Thời cơ đã tới, tất cả mau vào đi thôi!"

Giọng nói trầm trầm của Cố Diệp Huy vang lên khiến Cố Ân Kỳ ngờ ngác, ngây ngẩn chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa. Trong lòng chỉ là muốn biết gia gia là muốn nói tới cái gì.

Ngô Nhược Thuý thì ngược lại, vừa nghe Cố Diệp Huy nói chỉ thấy tâm không ngừng run lên. Lại còn có chút giống như bị bóp chặt đau rát. Vừa nghĩ đến đã biết không phải là chuyện gì tốt lành.

Lúc này bà ta quả thật vô cùng hoảng sợ. Trong phút chốc chỉ muốn nâng chân rồi đi khỏi chốn thị phi này. Trục giác sâu sắc mách bảo cho bà ta biết một điều...

Người đến, không có ý tốt a!

Không để cho Ngô Nhượng Thụy có thời gian trở tay. Ngoài cửa không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện tám bóng người.

Tám người này có lớn có nhỏ. Ai nấy đều đội mũ, rèm trường sa, nhìn qua không thể nào nhận rõ mặt. Phục sức cũng bình thường không lộ mũi nhọn khiến cho người ta chú ý. Nhưng đó ngược lại là đồ tốt, tất cả đều từ tơ lụa thượng đẳng, hết sức mềm mại làm ra.

Dẫn đầu nhóm người là một nam nhân trung niên cao lớn. Dáng người cân đối, khoẻ mạnh. Thẳng tắp đứng đó vô cùng ngạo nghễ. Đi theo phía sau là bảy người. Trong đó có sáu nam một nữ. Nữ tử nhỏ bé, mềm mại dường như lọt thỏm vào đám nam tử cao lớn. Và cho dù đã cố tình che giấu rất nhiều nhưng không hiểu sao lại không thể nào bỏ qua sự tồn tại của nàng nơi đó.

Ngô Nhượng Thụy bỗng nhiên run rẩy lợi hại. Bà ta cảm thấy trong đám người ai nấy đều dùng hơi thở hàm chứa năng lực cường đại hướng về phía bà ta công kích khiến cho bà ta bị cảm giác khó thở vô cùng áp bách. Thậm chí còn bị đánh tan huê khí. Thẳng tắp quỳ rạp xuống nền.

Bộ dáng này quả thật muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu đó chặt vật.

Ngô Nhượng Thụy bị đè ép, vẻ mặt vặn vẹo vô cùng khó coi. Mồ hôi lạnh trên trán bà ta cũng theo đó chảy ròng ròng, nhẹ nhàng uốn lượn trên sườn mặt hốc hác, thẳng tắp rơi xuống cổ áo.

Ngô Nhượng Thụy lúc này rất muốn vươn tay lau mồ hôi. Nhưng sức lực lại cạn kiệt, cố gắng hồi lâu cũng không thể làm gì. Trong lòng đều là vô cùng ảo não.

Bà ta mím môi, cắn răng gượng ép bản thân nâng đầu lên, gằn từng tiếng hỏi.

" Vô phép! Người đến là ai?"

Nghe lời nói của Ngô Nhượng Thụy tựa như đánh lên vài bông, không khiến ai có lòng sợ hãi. Ngược lại, còn kích thích người dẫn đầu kia cười khẽ một tiếng.

Bất quá, tiếng cười này không khiến Ngô Nhượng Thụy có bao nhiêu dễ chịu. Thế nhưng còn khiến bà ta cực độ khó chịu. Vì trong đó tất cả hầu như đều là ý tứ khinh thường, niệt thị, ần ần còn mang theo hàm ý chưa sót không rõ.

Người dẫn đầu kia ưu nhã nâng tay. Không nhanh không chậm đem mũ rèm trường sa quăng ra ngoài. Lúc mà gương mặt lộ ra cũng là lúc Ngô Nhượng Thụy kinh hãi há hốc miệng. Đôi mắt trừng lớn tựa như không tài nào dám tin trước mặt là sự thật. Chỉ mong tất cả những gì đang nhìn thấy chẳng qua chỉ là một hồi ảo giác.

Cố Ân Kỳ ở bên ngoài nào có thể bận tâm đến cảm xúc của Ngô Nhượng Thụy. Nàng cũng mở to mắt. Nhưng chỉ là vì quá đổi ngạc nhiên.

Sau khi ngạc nhiên qua đi thì lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cố Ân Kỳ nâng góc váy, điểm chân lao vào lòng ngực nam nhân dẫn đầu. Ở trong ngực nam nhân cọ ra một hồi nước mắt, khẽ kêu lên.

" Phụ thân!"

Người này thật chính là Cố Vĩnh Dật!

Cố Vĩnh Dật nhìn thấy Cố Ân Kỳ không có việc gì. Tâm tình treo cao cũng rốt cuộc buông bỏ đi xuống. Ông chậm rãi nhếch lên nụ cười từ ái, bàn tay to vỗ lên đầu nhỏ của bảo bối nữ nhi, an ủi.

" Không sao rồi!"

Cố Ân Kỳ vẫn vui đùa trong ngực Cố Vĩnh Dật, không tiếng động sục sùi vài tiếng. Nàng cũng không hay biết trong toán người phía sau từ sớm đã có người gấp đến dặm chân.

Bạch Thừa Vũ mím mím môi. Hắn rất không vui nhìn chằm chằm Cố Ân Kỳ trong lòng ngực Cố Vĩnh Dật khóc nức nỏ. Trong lòng bắt đầu không nhanh không chậm đồ ra một bình lại một bình giấm chua.

Cố Ân Kỳ nàng rốt cuộc là có biết nam nữ có khác hay không? Vì có gì có thể thoải mái tự nhiên vui trong ngực nam nhân khác như vậy.

Cứ cho là nam nhân đó là phụ thân nàng đi, nhưng cũng không thể khóc lóc trong lòng phụ thân như thế nha.

Quả thật không có chút lễ nghi quy củ!

Bạch Thừa Vũ âm thầm hừ hừ hai tiếng. Trong lòng u oán nghĩ tới Cố Ân Kỳ có muốn khóc cũng phải khóc trong ngực hắn mới là đúng không phải sao?

Bạch Thừa Vũ cảm thấy bản thân suy nghĩ đúng lắm. Thế nhưng lại không hề nghĩ đến, hắn lấy tư cách gì để Cố Ân Kỳ gục đầu trong ngực của hắn đây?

Chẳng lẽ là đồng học?

Như vậy không phải quá không hợp lí sao?

Phải biết người kia là phụ thân Cố Ân Kỳ. So sánh với thân phận đồng học của hân, ai thân ai sợ cũng liền rõ ràng.

Chỉ là Bạch Thừa Vũ cũng không suy nghĩ tới như vậy đâu. Trong tiềm thức hân từ rất sớm đã nhận định Cố Ân Kỳ là nương tử nhà mình rồi.

Cũng bởi vì vậy, hân cư nhiên đồ giám chưa hát lên người nhạc phụ tương lai đâu!

Lạc Y nhìn cảnh cha con hài hoà trước mắt đột nhiên hơi khịt khịt mũi. Nàng vô cùng nhạy cảm liếc sang Bạch Thừa Vũ đứng không xa đang co chân chà chà sàn nhà. Sàn nhà bên dưới sợ là đã sớm bị hân mài cho nhẵn bóng.

Khoé môi Lạc Y lúc này không ngừng co giật. Theo bản năng lại quay đầu nhìn Lãnh Hàn Thần đang nghiêm túc đứng tại vị trí bên cạnh nàng. Ánh mắt điềm tĩnh lúc này lộ ra hào quang nghịch ngợm.

Lạc Y che miệng ho khan một tiếng, trông mắt linh hoạt lại không ngừng đảo loạn.

Vì cái gì nàng cảm thấy Bạch Thừa Vũ bây giờ rất giống biểu tình thường thấy nhất của Lãnh Hàn Thần đây?

Lẽ nào... Hân đang ghen?

Lạc Y âm thầm rùng mình một cái. Ánh mắt khinh thường bắn về phía Bạch Thừa Vũ.

Ngươi còn không xem thử bản thân ngươi nặng lên được mấy cân. Người ta là cha con, chân chính cha con. Còn ngươi là cái gì?

Thế nhưng còn có gan đồ giám bừa? Mặt thế này không phải quá dày rồi sao?

Lạc Y dòi mắt khỏi Bạch Thừa Vũ. Cũng lười phán đoán tâm tình hân. Nàng nâng tay, đem mũ rèm chướng sa lấy ra. Nhưng không vắt bừa bãi mà lặng lẽ thu vào không gian.

Lúc này nàng mới nhẹ nhàng cất tiếng phá vỡ không gian.

"Chuyện nên giải quyết thì ngay bây giờ giải quyết hết đi. Để lại mầm mống bệnh hoạn chỉ lo đem dài lắm mòng!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Kim Ngu Đại Dược Sư

"Chuyện nên giải quyết thì ngay bây giờ giải quyết hết đi. Để lại mầm mống bệnh hoạn chỉ lo đem dài lắm mòng!"

Lời nói của Lạc Y đều đều vang lên. Người ngoài cũng không nghe ra ý tứ cảm xúc của nàng nhưng lại khiến cho Ngô Nhựt Thuý đang quỳ trên mặt đất trợn trừng mắt run rẩy đánh một cái rùng mình.

Có lẽ lúc này Ngô Nhựt Thuý mới ý thức được bản thân mình đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc. Gương mặt không có huyết khí tái nhợt nâng lên, bà ta quỳ trên mặt đất lết tới, một đường ôm lấy bắp chân của Cố Vĩnh Dật. Đem Cố Ân Kỳ đánh qua một bên, khóc lóc nức nở, khàn giọng nói.

"Lão gia, lão gia tha cho ta đi. Ta là nhất thời ngu xuẩn, là ta sai lầm rồi. Ta bị phú quý che mắt, ta không muốn, lão gia, người tha cho ta đi! Lão gia a!"

Nước mắt rơi đầy mặt Ngô Nhựt Thuý nhưng nhìn kiểu gì cũng không thể nào giống như hoa lệ đầm mưa.

Trái lại, vết sẹo trên trán bởi vì bà ta khóc mà giứt giứt vụn vụn. Thoạt nhìn đáng sợ vô cùng, làm gì còn có bộ dáng của một quý mệnh phụ phu nhân trước đây nữa.

Cố Vĩnh Dật cúi đầu xuống nhìn Ngô Nhựt Thuý. Đầu tiên là nhìn vết sẹo lớn dài như con rết trên trán bà ta. Sau đó lại khe khẽ thở dài, không dấu vết lùi về sau vài bước, tránh thoát khỏi bàn tay bà ta đang bám chặt. Lại lắc đầu thở dài.

"Ngô Nhựt Thuý, ngươi nói năm đó là ta có lỗi với ngươi. Nhưng ngươi cũng không có giấu lại xem ta đã có lỗi với ngươi ở điểm nào đi. Chưa nói đến việc năm đó ngươi là thân quả phụ mang theo hai đứa bé thơ dại, đến Cố phủ chưa từng bạc đãi ngươi. Ta dù không từng chạm vào ngươi nhưng cũng không để ngươi chịu lấy nửa phần uất ức. Lại nói tới trước đó, ta bị thích khách truy sát, lại vô tình liên lụy khiến ngươi bị huỷ dung. Nhưng ngươi

thử xem lại, ta quả thật chưa làm gì người. Chẳng lẽ chỉ tại thích khách truy sát ta khiến người bị lụy thì ta đối với người mang nợ? Cho dù quả thật ta nợ người thì bằng ấy năm trong phủ không đủ trả hay sao?"

Cố Vĩnh Dật mím mím môi, chân mày cũng nhíu lại. Đem vài câu triết để nói hết chuyện năm đó. Người ngoài đối với việc ông vừa tang thê, lại đột ngột đem một nữ nhân cùng hai đứa con gái trở về ai nấy đều chỉ trích.

Thế nhưng cũng chẳng ai hiểu rõ được sự việc tiền căn hậu quả ban đầu. Đến tận bây giờ, đem những chuyện năm đó triết để nói ra, trong lòng ông mới có chút bình yên giải thoát.

Mặt khác, Cố Vĩnh Dật thấy hành động năm ấy của ông quả thật sai. Tuy nói Ngô Nhược Thụy hủy dung sẽ không có ai thu lưu. Nhưng lẽ ra chỉ cần để lại kim tệ chữ hà tất phải dùng thân phận phu nhân Cố gia gia tộc ra đối lấy.

Nếu không phải năm đó ông mềm lòng nghe theo điều kiện của bà ta. Thì bây giờ sóng gió của Cố gia đã chẳng tới như vậy. Phụ thân không phải chịu khổ trong hãm tối, mà Kỳ nhi cũng không phải uất ức buộc gả cho một kẻ không ra gì.

Quả thật là ngay từ bắt đầu ông đã làm sai. Cũng may, tất cả giải quyết vẫn còn kịp!

Mặt của Ngô Nhược Thụy nghe vậy liền xám như tro tàn. Bà ta run rẩy thân mình. Không khỏi nhớ lại thời điểm một toán đông thích khách vây quanh Cố Vĩnh Dật. Mà bản thân bà ta cũng liên lụy bị dính vào.

Bà ta không muốn nhớ lại kí ức này. Vì mỗi lần nhớ lại bà đều thấy ghê rợn kinh sợ cảm giác mũi đao lia ngang qua trán, để lại một đạo vết thương hõm sâu, cùng con đau đớn không phải nữ tử bình thường nào cũng có thể chịu đựng.

Có lẽ vì không muốn nhớ nên bà ta cũng quên, Cố Vĩnh Dật cơ bản cũng là thân bất do kỉ mà thôi...

Ngô Nhược Thụy há to miệng, qua một hồi lâu vẫn chưa nói được câu gì. Lúc cúi đầu xuống lại bật ra hai tiếng lão gia vô cùng nghẹn ngào.

Cố Vĩnh Dật không nhìn bà ta, ông lướt mắt qua Cố Diệp Huy, lại nhìn về phía Cố Ân Kỳ. Ông khép lại mi mắt, lắc lắc đầu.

"Ta không thể nào tha thứ cho người được. Người đáng lẽ ra không nên hạ độc phụ thân, lại càng không nên bắt ép Kỳ nhi chịu tội!"

Cố Vĩnh Dật thoáng ngừng lại. Sau đó mở mắt ra, nhìn Ngô Nhược Thụy quỳ dưới đất, nặng nề nói.

"Người vẫn là đem Trần nhi, Ly nhi rời khỏi Cố phủ đi. Ta để lại cho các người một thôn trang nhỏ, sau đó liền làm ăn sinh sống đảng hoàng lương thiện đi!"

Ngô Nhược Thụy không nghĩ đến Cố Vĩnh Dật lại trăm nghìn tiết thiết chặt đi đường sống của bà ta như vậy. Về mặt kinh hải không cam lòng lệt tới, đầu cũng không ngừng lắc mạnh, cầu xin.

"Lão gia, ta biết ta sai lầm, ta biết ta sai lầm rồi mà. Lão gia, người tha cho ta đi! Tha cho ta đi có được hay không?"

Ngô Nhược Thụy thăm thiết gào thét nhưng không có một ai thương hại bà ta. Cố Vĩnh Dật xoay người, trực tiếp mắt không thấy, tâm không phiền. Để mặc bà ta bị người lôi đi.

Ngay ngày hôm đó, Ngô Nhược Thụy cùng hai người con gái bị gia đình Cố phủ áp giải lên xe ngựa. Thẳng tiến đến điền trang ngoại thành. Bắt đầu cuộc sống tay làm hàm nhai, tự sinh tự diệt.

Ngô Nhược Thụy cùng hai người con gái của bà ta từ lâu đã quen với cuộc sống sung sướng, tay không dính xuân thủy. Giờ lại phải ra ngoài trồng rau, gặt lúa, chăm sóc cây.

Tất cả công việc này nói sướng không sướng, nói khổ không khổ. Nhưng đối với ba mẹ con Ngô Nhược Thụy thì quả là hành hạ người.

Chỉ là tất cả những chuyện ấy chỉ là chuyện sau này. Bây giờ tạm thời không nói đến.

Lại nói đến Cố Vĩnh Dật, sau khi để người làm đem Ngô Nhược Thụy đi. Đôi mắt liền mở ra, nghiêm túc nhìn quanh phòng một lần. Cuối cùng dừng trên người Cố Diệp Hạo thì sóng mắt bắt đầu dọn chuyển.

Cố Vĩnh Dật bước lên vài bước, đứng trước mặt Cố Diệp Hạo liền thẳng tắp hạ đầu gối quỳ rạp xuống đất, hướng ông dập đầu ba cái.

"Phụ thân, là nhi tử hành sự sai lầm, khiến người chịu khổ. Ở đây xin người hãy trách phạt nhi tử đi!"

"Tội đương nhiên phải phạt. Xét thấy con cũng bị kẻ gian che mắt, xử lí rất hợp lòng ta. Như vậy lấy công bù tội, còn lại liền gánh nước luyện công ba tháng đi!"

Cố Diệp Hạo nghiêm giọng nói ra hình phạt. Cố Vĩnh Dật cúi đầu lĩnh mệnh rồi mới chậm rãi đứng dậy, lui sang một bên.

Đúng vào lúc này, một gia đình từ bên ngoài chạy vào. Còn không kịp hành lễ liền hô to.

" Không tốt! Kim Ngu đại được sư đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Người Dám Sao?

" Không tốt! Kim Ngu đại được sư đến rồi!"

Nương theo lời nói của gia đình thì người của Cố gia ai nấy đều đồng loạt nhú chặt chân mày. Ánh mắt cũng mang theo một tầng lo lắng mơ hồ.

Trong căn phòng này, nói đến những ai thành thói bình tĩnh nhất thì chỉ có thể là nhóm người Lạc Y vừa đi tới.

Trong mắt bọn họ, Kim Ngu đại được sư gì đó cơ bản là không lên được mặt bàn.

Người muốn kiêu ngạo? Có thể! Nhưng người có tự tin đứng trước mặt lão đại bọn hắn không thì lại là chuyện khác.

Phải biết rằng lão đại bọn hắn tự xưng đứng thứ hai thì không ai dám lên tiếng nhận bản thân đứng thứ nhất đâu a!

Lạc Y lúc này không hề hay biết ở trong nhóm người bọn hắn đang suy nghĩ cái gì. Nàng chỉ là vừa nghe nói đến những chữ Kim Ngu đại được sư thì khoé môi liền hơi nhếch lên một độ cong nhàn nhạt. Ánh mắt còn hàm tiếu một loại khinh thị không thể nói rõ.

Kim Ngu...

Kim Ngu...

Kim Ngu...

Cái tên này thật sự là thô tục muốn chết! Không biết ai học văn uyên thâm, đặt được một cái tên như vậy... Quả thật là không dám sàm ngôn khen tặng đâu!

Lãnh Hàn Thần vẫn như cũ thờ ơ, đối với chuyện đang xảy ra đều là một mực không hề quan tâm.

Hắn từ đầu tới cuối chỉ chăm chú nhìn một mình Lạc Y. Bỗng nhiên không nói không rằng đem nàng ôm lấy, sải từng bước đi về phía bàn trà, thật tự nhiên ngồi xuống ghế. Lại còn cố tình không buông nàng ra, chấp nhấp vòng tay đem vòng eo nhỏ nhắn của nàng khoá chặt. Ánh mắt lúc này mới thấp thoáng để lộ một tia thoả mãn vô cùng rõ ràng.

Nhóm người Lăng Ngao thấy Lãnh Hàn Thần làm như vậy mới ý thức được bản thân bọn hắn từ đầu đến giờ vẫn luôn đứng một chỗ ngay giữa cửa viện.

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ tới liền thấy chân đã hơi mỏi. Mấy hôm nay đều là bọn hắn chạy ngược chạy xuôi thăm dò tin tức, đã sớm mệt mỏi muốn chết luôn rồi.

Nhóm người ai nấy đều tìm chỗ an vị xong xuôi thì ngoài cửa đột nhiên có một nam nhân trung niên đang chậm rãi bước vào.

Nam nhân này có dáng người cao lớn, lưng hồ eo gấu, ngũ quan thô mộc xấu xí còn nổi bật hơn bởi chòm râu xồm xoàm như thể chưa bao giờ được cắt tỉa dưới cằm.

Tuổi của người này không được xem là quá lớn. Nhưng ước chừng còn hơn Cố Vĩnh Dật tận mấy tuổi. Dù đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết được người này chính là đại danh鼎鼎 Kim Ngu đại được sư trong lời người ta vẫn đồn thổi từ khắp các quán trà tửu lâu tại Nhật Nguyệt Tinh thành mấy ngày hôm nay.

Lạc Y nhấp một ngụm trà. Không dấu vết nâng mắt nhìn Kim Ngu đại được sư. Khoé môi thấp thoáng liền hiện ra một loạt dấu hiệu co giật liên hồi.

Nàng khó chịu hạ rèm mi, đem ánh mắt hoàn chỉnh thu lại. Trong lòng lại không khỏi rung mình vài cái.

Kim Ngu đại được sư trước mặt này so với lời đồn thổi bên ngoài còn muốn xấu hơn mấy lần. Sợ rằng nhìn thư đồng đen nhem gầy yếu bụng theo tráp thảo được đi theo phía sau ông ta lại càng dễ nhìn hơn.

Lạc Y mím môi cười khẽ một tiếng. Nàng không dấu vết chuyển mắt nhìn Bạch Thừa Vũ ngồi đối diện. Quả nhiên không ngoài dự đoán bất gặp vẻ đỏ mặt tái tại thoát nhìn vô cùng khó coi của hắn.

Bạch Thừa Vũ nhìn Kim Ngu đại được sư chằm chằm. Lặng lẽ đánh giá ông ta từ trên xuống dưới, từ trái qua phải không chỗ nào bỏ sót. Cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên bộ râu rậm rạp sắp có thể nuôi rận của ông ta thì không khách khí quệt mũi, cắn răng khẽ hừ một tiếng, miệt thị cùng khinh thường

trong đó không nói cũng rõ.

Người lớn lên xấu như vậy cũng dám mộng tưởng Kỳ Kỳ của hắn quả thật là không biết sống chết.

Muốn cưới Kỳ Kỳ? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng đóng!

Tâm trạng của người Cổ gia từ khi nhìn thấy mặt Kim Ngu đại được sư trong truyền thuyết quả nhiên là càng lúc càng khó nhìn. Đem so với Bạch Thừa Vũ chỉ sợ có hơn chứ không hề kém.

Cổ Diệp Hạo đặt tay lên bàn, từng ngón tay bóp chặt lộ ra khớp xương trắng đã mạnh mẽ tiết lộ tâm trạng của ông hiện giờ khó chịu đến mức nào.

Cổ Diệp Hạo cắn chặt răng, trong lòng vô cùng hận Ngô Nhượng Thụy nhưng lại không thể làm được gì. Ông phải cố gắng lắm mới có thể mở miệng hướng về phía Kim Ngu đại được sư nói ra câu thăm hỏi lấy lệ.

"Không biết Kim Ngu đại được sư đại giá quang lâm, quả thật là vô cùng thất lễ. Chẳng hay, ngài đến Cổ phủ là có việc gì ạ?"

Kim Ngu đại được sư là người trước nay luôn tự huấn luyện về trình độ luyện đan thiên phú của bản thân. Phải biết rằng Luyện Đan Sư là nghề nghiệp chỉ xếp thứ ba sau Triệu Hồi Sư và Thuần Thủ Sư.

Không nói đến Triệu Hồi Sư hơn một ngàn năm qua chưa từng xuất hiện. Đến cả Thuần Thủ Sư cũng phải dựa vào bí pháp mới có thể hoàn thành. Mà bí pháp thuần thủ cũng không phải rau cải trắng, chỉ có những đại gia tộc có nền móng lâu đời hoặc chẳng may mắn có một hay hai bản lẻ không hoàn chỉnh.

Nói chung, nghề Luyện Đan dù không cao quý hiếm có như Triệu Hồi Sư và Thuần Thủ Sư nhưng cũng là nghề nghiệp ngàn người có một. Tuy ông ta lúc này đã có tuổi mới đột phá được cấp ba, có điều vẫn là vô cùng quý giá khiến nhiều người đỏ mắt, phải kính trọng gọi ông ta một tiếng "đại được sư".

Cũng bởi vì vậy, từ khi bước chân vào Cổ phủ ông ta vẫn luôn từ thiện. Ánh mắt hướng lên trời, không để ai vào mắt. Bây giờ nghe Cổ Diệp Hạo cất tiếng chào hỏi mới thu mắt về. Lặng lẽ nhìn ông trong chớp mắt mới hừ hừ vài tiếng.

"Ta đến đưa lệnh nữ Cổ gia đi!"

Lời nói của Kim Ngu đại được sư cất lên mang theo ý vị ngang tàng không để ai vào mắt. Thật giống như ông ta nghĩ đây là một hành động ban ơn. Người Cổ gia không có quyền ý kiến.

Lời nói vừa thốt ra khiến không gian nháy mắt tĩnh lặng. Sắc mặt người Cổ gia càng lúc càng khó nhìn, ngay cả Bạch Thừa Vũ cũng không ngoại lệ. Ánh mắt trừng trừng nhìn Kim Ngu đại được sư tựa như muốn từ trên mặt ông ta khoét xuống một cái lỗ thật sâu. Đem ông ta trực tiếp giết chết đi mới tốt.

Lạc Y từ đầu đến giờ vẫn thong thả uống trà. Thật giống như không chút nào để ý đến mọi việc đang diễn ra xung quanh.

Không khí tĩnh lặng như thế này đã lâu. Bây giờ sợ là một con ruồi bay qua thôi cũng khiến người ta nghe thấy rõ ràng.

Đây chính là thứ người ta gọi là yên tĩnh hạ nhục khí hay sao?

Khoé môi Lạc Y thoáng câu lên. Nàng nhợt nhạt nở nụ cười. Ánh mắt từ tốn lướt qua biểu cảm trên mặt từng người.

Người của Cổ gia từ sớm đã đồ mặt tía tai không nói. Ngoài ra tức giận còn có Bạch Thừa Vũ. Nhóm người Lăng Ngạo ngồi kia tuy không có biểu hiện rõ ràng như Bạch Thừa Vũ nhưng chân mày chau lại gần như dính vào nhau cũng đủ biết tâm tình bọn hắn cũng không phải dễ chịu.

Lạc Y không tiếp tục nhìn bọn hắn nữa mà chuyển mắt nhìn Kim Ngu đại được sư. Thấy ông lần nữa héch mắt lên trời, thần thái tự cao tự đại kia khiến nàng không biết nên khen ông ta có chí lớn hay bảo ông ta quá tự cao tự đại đây nữa.

Thật là quá ngu ngốc đi!

Lạc Y cẩn thận đem ánh mắt thu về. Lúc này mới tao nhã đặt tách trà trên tay xuống bàn. Nàng nhợt nhạt cười, thần nhiên hướng Kim Ngu đại được sư nói ra mấy chữ.

"Ngươi... Dám sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Thách Đấu

"Ngươi... Dám sao?"

Giọng nói Lạc Y không lớn, chỉ đinh đinh đang đang thật êm tai nhưng cũng đủ truyền vào tai mọi người trong gian phòng.

Kim Ngu đại được sư khe khẽ nhủ thầm, hung hăng quay đầu sang định trừng mắt với nàng. Thế nhưng, khi ánh mắt hắn vừa chạm vào gương mặt như hoa như ngọc, khuynh thế tuyệt luân kia thì ngay lập tức liền ngẩn ra. Ánh mắt rất nhanh bị phủ thêm một tia mê muội, nhìn vào Lạc Y càng lúc càng trắng trợn.

Lạc Y đối với Kim Ngu đại được sư thất lễ còn chưa kịp tỏ thái độ thì Lãnh Hàn Thần ngồi bên cạnh đã nhanh chóng trầm sắc mặt xuống. Khí thế lan toả quanh thân bắt đầu ba động vô cùng mãnh liệt, mạnh mẽ hướng về với Kim Ngu đại được sư công kích tới.

Lạc Y dĩ nhiên nhảy cảm nhận được khí thế của Lãnh Hàn Thần bạo phát. Nàng hoảng hốt liền vội vàng nắm lấy bàn tay của hắn đang ôm eo nàng, vừa vận đem khí thế đang không ngừng toả ra chặn ngang ngăn lại.

Đùa chuyện gì vậy? Lãnh Hàn Thần từ sớm đã là Thần Tôn cảnh giới. Nàng mới không muốn nơi đây bị khí thế của hắn ép cho sập xuống đâu.

Lãnh Hàn Thần bị Lạc Y giữ lại, chân mi liền thoáng run rẩy. Hắn cúi xuống nhìn bàn tay nàng nắm lấy tay hắn, môi mím chặt. Thế nhưng cũng không thể không nghe theo lời nàng, tha cho tên không biết sống chết kia một cái mạng.

Kim Ngu đại được sư kia nào biết bản thân vừa nhặt về được cái mạng vừa đi dạo một vòng quỷ môn quan trở về. Ông ta từ đầu vốn không hề đem Lãnh Hàn Thần đặt vào mắt, cũng xem thường hai bàn tay đang nắm chặt nhau vô cùng khăng khít kia.

Đối với đại được sư như ông ta mà nói, những đứa trẻ miệng còn hôi sữa kia nào đáng là gì. Còn không phải đứng trước mặt ông ta cung kính khom người hay sao?

Hiện tại hoàng thất Chu quốc có khi còn phải nhìn mặt ông ta nhún nhường ba phần. Chứ đừng nói là ông ta xem trọng trúng một nữ nhân, tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn dâng lên mới đúng a!

Kim Ngu đại được sư càn rỡ nhìn chằm chằm dung nhan Lạc Y. Lúc này chợt há miệng ha ha cười to. Quay đầu hướng về phía Cố Diệp Hạo sời lời nói.

"Đây phải chính là đại tiểu thư. Ta đây quả thật rất hài lòng. Ta hôm nay muốn ngay lập tức mang tiểu thư đi. Các ngươi cũng có thể yên tâm, ta nhất định không để các ngươi chịu nửa phần thiệt thòi a!"

Cố Diệp Hạo nghe Kim Ngu đại được sư nói thì sắc mặt liền tối tăm. Bất quá ông còn chưa kịp trả lời gì thì gia đình bên cạnh đã gãi gãi đầu nhanh miệng nói.

"Đó mới không phải tiểu thư nhà chúng ta a..."

Kim Ngu đại được sư nghe nói đến liền hơi ngẩn ra. Ánh mắt ngay lập tức quét một vòng quanh phòng rồi dừng lại trên người Cố Ân Kỳ.

Ông ta nhíu nhíu mày, đôi mắt lộ ra ánh sáng tinh quang nhàn nhạt. Chậm chậm đánh giá Cố Ân Kỳ. Ừm, thiếu nữ này so với thiếu nữ kia không bằng, nhưng cũng gọi là linh động, thú vị tha.

Nếu có thể, ông ta liền muốn lấy cả hai người trở về a!

"Hoá ra đây mới là Cố gia tam tiểu thư... Nhầm lẫn, nhầm lẫn. Đều rất tốt a!"

Bạch Thừa Vũ nắm chặt tay. Trong lòng xúc động muốn thẳng tay đánh vào mặt Kim Ngu đại sư thô bỉ háo sắc này. Nếu không phải bên cạnh còn có hai người Lăng Ngạo, Lập Khiêm chia nhau kèm chặt, sợ là tại chỗ này sớm đã biến thành tình huống gà bay chó sủa.

Lạc Y không dấu vết trừng mắt nhìn Bạch Thừa Vũ. Ánh mắt ẩn ý khuyến khích hắn bình tĩnh đi xuống. Bản thân nàng lại cúi đầu cười khẽ, mi mắt cong cong, linh động đáng yêu. Quả thật là xinh đẹp không lời nào tả nổi.

Tận đến lúc nàng nâng mặt lên, sóng mắt vẫn còn dập dờn. Nàng khẽ phát tay, đón lấy tách trà Lãnh Hàn Thần thay nàng rót đưa tới. Cẩn thận tào nhả gảy ra vài vụn lá trà, nhưng không lập tức uống ngay.

Ngón tay búp măng hồng hồng xinh xắn nhẹ nhàng vươn ra, tại trên miệng tách trà vẽ qua một vòng. Nàng cúi đầu, đinh đinh đang đang nói.

"Nghe nói ngươi vừa thăng cấp đại được sư không lâu có phải hay không?"

Câu hỏi này dĩ nhiên là hỏi Kim Ngu đại được sư nơi đó!

Kim Ngu đại được sư ngẩn ra, cũng không ngờ đến một tiểu cô nương nhỏ lại dám lên tiếng chất vấn ông ta như vậy. Bất quá giọng nói quả thật là hay, mềm mại uyển chuyển, thật khiến cho lòng ông ta không khỏi nhộn nhạo. Ngẩng đầu liền trả lời.

"Đúng a!"

Lạc Y giả tảng như nghe không vào kiêu ngạo của Kim Ngu đại sư. Nàng khẽ mân nhẹ khoé môi, trầm ngâm một chút mới mở miệng.

"Đã như vậy, chúng ta liền cá cược đi!"

"Cá... Cá cược?"

Kim Ngu đại được sư nheo nhẹ hai hàng chân mày. Rõ ràng là không quá hiểu ý tứ câu nói vừa rồi. Ông ta chuyển ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng.

Lạc Y đối với biểu cảm của ông ta một chút cũng không bận tâm. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt ông ta, cười nhạt, nói khẽ.

"Thế nào? Đấu đũa, người dám hay không?"

Kim Ngu đại được sư lúc này đã thoát khỏi kinh ngạc. Ông ta giơ đầu xoa tay vào nhau cười lớn. Rõ ràng là rất buồn cười bởi nghe lời thách đấu từ một đứa trẻ. Không những thế còn là một tiểu cô nương yếu ớt, xinh đẹp.

"Được! Ta đồng ý, tiền đặt cược lần này ta muốn cả người cùng Cổ tiểu thư a!"

Kim Ngu đại được sư thoải mái đồng ý. Ông ta vốn không tin bản thân có thể thất bại. Chẳng qua là ghé con mới đẻ không sợ cạp thoi. Đây thực tế cũng là một cơ hội.

Lạc Y không buồn nhìn vẻ mặt ngạo mạn của Kim Ngu đại được sư. Nàng quay đầu nhìn về phía người Cổ gia chờ ý kiến. Tuy rằng nàng nắm chắc phần thắng, nhưng nàng cũng không tùy tiện quyết định số mệnh của bằng hữu.

Cổ Diệp Hạo từ khi nghe tiền cược của Kim Ngu đại được sư kia thì đã định từ chối. Bất quá ông còn chưa kịp mở lời thì Cổ Ân Kỳ bên cạnh đã nhàn nhạt nói.

"Thành giao!"

Khi nói lời này, ánh mắt của nàng cùng Lạc Y giao nhau trên không trung. Cổ Ân Kỳ hướng Lạc Y gật mạnh đầu, biểu thị lòng tin và phó thác thật sâu.

Lạc Y cũng cười, lặng lẽ đáp lại Cổ Ân Kỳ cái gật đầu rất khẽ. Ánh mắt nàng vừa chuyển, đó là hướng về phía Kim Ngu đại được sư đang đắc ý ở đằng kia. Sóng mắt từ từ triển lộ một đạo mũi sắc nhọn.

Rất nhanh... Người liền cười không nổi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Bắt Đầu!

"Kỳ Phong, đệ lên đi!"

Lạc Y hạ rèm mi, nâng tay che miệng vô cùng ưu nhã ngáp dài một cái. Nàng tùy tiện quăng hòn đồ qua cho Kỳ Phong liền không chút kiêng nể nghiêng đầu vui vào ngực Lãnh Hàn Thần như một con heo nhỏ lười biếng. Hoàn toàn không hề để tâm đến người xung quanh đều đang tròn to mắt bắn về phía nàng mang theo vài tia ánh sáng kì dị.

Khoé môi Kỳ Phong run rẩy co rút vài cái. Hắn không khỏi âm thầm bội phục tí ti nhà mình rồi. Còn dám dùng bộ dáng đúng lí hợp tình như vậy ra lệnh. Đây rõ ràng là tí lười biếng có được hay không?

Không chỉ Kỳ Phong suy nghĩ như vậy. Mà tất cả người trong căn phòng này đều suy nghĩ như thế. Liền ngay cả kẻ đang xắn tay áo chuẩn bị luyện được là Kim Ngu đại được sư phía xa đều không khỏi nhú nhú chân mày.

Nhóm người Lăng Ngạo thoáng hiện ra tia giật mình trong đáy mắt. Nhưng bọn họ rất nhanh liền điềm tĩnh như không. Mặc dù bản thân bọn hắn không ai biết Kỳ Phong có thể luyện được. Nhưng từ rất lâu đã luyện thành thói quen ý lại vào Lạc Y.

Nàng nói được chắc chắn không thể không được a!

Lãnh Hàn Thần vốn rất thoải mái ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ mềm mềm của Lạc Y. Khoé môi đều không khỏi nhếch lên tạo thành một mặt ý cười sùng nịnh. Yêu chiều vuốt nhẹ mái tóc suôn mượt như tơ tằm của nàng.

Có điều Lãnh Hàn Thần cũng rất nhạy cảm nhìn ra ánh mắt của mọi người xung quanh đều nhắm vào tiểu nhân nhi trong lòng hắn. Trong lòng nháy mắt để lộ tia không vui. Lãnh đạm quét mắt xung quanh một vòng, hờ hững mà mang theo uy hiếp nói.

"Sao? Không hài lòng?"

" Ách!"

Kỳ Phong nghe giọng nói lạnh lạnh của Lãnh Hàn Thần liền bị dọa sợ không nhẹ. Không khỏi bật thốt ra một tiếng. Sau đó liền liên tục lắc đầu như đánh trống. Nụ cười trên môi hết sức nịnh nọt.

" Không có! Hải lòng! Dĩ nhiên hải lòng, vô cùng hải lòng a!"

Mọi người xung quanh cũng không thoát khỏi lửa bén đến bên chân mình. Vội vàng cuống quýt quay đầu đi, không dám tiếp tục nhìn loạn. Tránh trong góc khuất lén lút vuốt vuốt ngực.

Ánh mắt quả thật là quá đáng sợ đi!

Lãnh Hàn Thần thấy mọi người biết điều như vậy cũng không có ý làm khó. Ánh mắt lướt qua một vòng liền không để lại dấu vết thu về. Toàn tâm toàn ý đặt lên trên người nương tử nhà mình đang ngủ say. Tâm tình buông lỏng còn có một tia thoả mãn không nói thành lời.

Người trong Nhật Nguyệt Tinh thành rất nhanh liền nghe được tin tức Kim Ngu đại dược sư ở Cổ gia gia tộc thách đấu luyện dược liền không quản công việc vương bận đều vất bỏ chạy tới. Trong số đó cũng có không ít những người yêu thích luyện dược, muốn tới xem để học hỏi kinh nghiệm.

Kim Ngu đại dược sư nhìn thấy đám đông vây quanh bản thân liền hết sức hải lòng. Ánh mắt nhìn về phía Kỳ Phong tăng thêm vài phần khinh thường. Cười rộ nói.

" Ngươi, cái tiểu đồng không biết sống chết này, ta khuyên ngươi nên nhận thua đi. Đừng để đến lúc đấu lại lộ ra không biết nhận mặt dược liệu a!"

Giọng nói của Kim Ngu đại dược sư giễu cợt mạnh mẽ như vậy nhưng cũng không ai dám nói ông ta một câu không phải. Không những thế còn một mực đón ý hòa theo, tận tình tranh thủ thời gian triệt để vuốt mông ngựa khiến ông ta thống khoái cười to vài tiếng.

Kỳ Phong mím mím môi. Nhưng cũng không mở miệng nói chuyện. Động tác trên tay như nước chảy mây trôi chuẩn bị dược liệu, đan lò, sơ chế qua vô cùng tỉ mỉ.

Không lâu trước đây Kỳ Phong đã được Lạc Y tận tình chỉ dạy, thành công đột phá cấp năm siêu cấp dược sư. Về căn bản không sợ hãi đại dược sư chỉ luyện ra cấp ba đan dược như Kim Ngu đại dược sư tí nào.

Hắn vẫn còn muốn xem Kim Ngu đại dược sư kia cản trở thật nhiều, để xem cuối cùng thất bại về mặt có phải vô cùng khó coi hay là không!

Ti ti nói rồi, gặp tiện nữ, tra nam đều có thể đánh, tốt nhất là đánh thẳng vào mặt, hoàn toàn không cần phải nể mặt tí ỷ a!

Kỳ Phong trong lòng cười hắc hắc, vô cùng xấu xa muốn xem Kim Ngu đại dược sư xấu mặt. Thế nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn thật tuấn tú tao nhã. Khiến nhiều người dù muốn vuốt mông ngựa kim Ngu đại dược sư đều không khỏi sợ hãi, lui về phía nhỏ chính mình.

Đội hai bên đều chuẩn bị xong. Một các lão vận một sam y vàng sáng bình thường đột ngột xuất hiện. Dừng nhìn người này về ngoài tuy ý tầm thường, ông thật ra chính là thành chủ Nhật Nguyệt Tinh thành, cũng là người rất thích học hỏi dược liệu - Nhật Kỳ Thạch.

Nhật Kỳ Thạch đứng phía trước hai bàn luyện đan. Ánh mắt thông minh loé sáng đảo qua hai bàn, kiểm tra dược liệu cùng đồ dùng luyện đan để đảm bảo hai bên không có gì gian lận. Ông từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng nói chuyện với Kim Ngu đại dược sư, thái độ vô cùng hồ hững lạnh nhạt.

Trái lại, lúc đi qua bàn của Kỳ Phong liền dừng lại lâu hơn một chút. Tròng mắt mở to nhìn dược liệu đặt trên bàn còn muốn cuồng nhiệt hơn nhìn người yêu. Rõ ràng là một bộ dáng muốn lập tức đem dược liệu đều nhét hết vào trong ngực không cho người ngoài dòm ngó.

Kỳ Phong bị vẻ mặt của Nhật Kỳ Thạch làm cho bối rối. Không khỏi đưa tay lên gãi gãi đầu. Đây tất cả đều là dược liệu tí ti cho hắn.

Dược liệu đều là đồ tốt. Tươi mới, bóng bẩy, nuôi béo tròn tròn, lại còn ần ần phả ra từng hồi linh khí khiến người khác dù chỉ nhìn sơ qua thôi đều không nhịn được yêu thích.

Bình thường Kỳ Phong đối với dược liệu này cũng rất coi trọng. Nhưng là ánh mắt của trưởng bối trước mặt này là thế nào vậy? Đường như còn thích hơn cả hắn nữa a!

Kỳ Phong đối với người ham mê dược liệu chân chính rất tôn trọng. Hắn cũng đã để ý trưởng bối này không hề vì danh tiếng của con ngựa đực kia mà nói nhiều hơn một câu. Người tốt như vậy hắn cũng không tiếc đem tặng một phần dược liệu.

Bất quá vẫn là để sau hẵng nói đi. Trưởng bối này hôm nay không phải chủ trì sao? Hắn mới không muốn mang tiếng hối lộ đâu!

Kỳ Phong nghĩ như vậy cảm thấy tốt lắm. Khoé môi kéo lên thành một nụ cười, nhắc nhở hướng về phía Nhật Kỳ Thạch.

" Trưởng bối, đã có thể bắt đầu a!"

Nhật Kỳ Thạch bị kéo ra khỏi giấc mộng. Ánh mắt nhìn được liệu trên bàn hiện lên một tia lưu luyến không khỏi rời đi. Ánh mắt đong đầy tiếc hận của ông làm Kỳ Phong khó xử vẫn phải che miệng ho khan một tiếng. Quả thật là rối rắm muốn chết luôn rồi mà!

Nhật Kỳ Thạch dĩ nhiên cũng phát hiện hành vi của bản thân không hợp lý. đành phải ngẩng đầu lên, mơ hồ còn liếc về được liệu trên bàn mấy lần. Không biết có phải ảnh hưởng từ được liệu quá lớn hay không, ánh mắt ông nhìn Kỳ Phong càng thêm từ ái khiến hần quả thật không biết phải xử sự thế nào mới tốt. đành nhắc nhở thêm một lần.

"Trưởng bối, có thể bắt đầu rồi!"

Ánh mắt Nhật Kỳ Thạch nhìn Kỳ Phong càng thêm tán thưởng. Ông nở một nụ cười, hắng giọng dùng lực lượng của bản thân cất giọng hùng hậu nghiêm nghị nói.

"Được! Bắt đầu thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Phục Ma Cầm.

Trên đài đã bắt đầu đấu đàn, không khí xung quanh đều sôi trào. Trông mong nhìn từng động tác tao nhã như nước chảy mây trôi của hai người. Tâm trạng phấn khích không thể dùng lời nào diễn tả được.

Kim Ngu đại được sư nhíu mày, ngón tay vuốt chiếc nhẫn lấy thêm vài vị được liệu. Ánh mắt chăm chú nhìn hành động của Kỳ Phong bên kia không khỏi có chút hồi hộp.

Chỉ thấy Kỳ Phong một thân anh tuấn tiêu sái, thường ngày rõ ràng vô cùng non nớt, trẻ con. Thế nhưng bắt đầu từ lúc đụng đến đàn lô thì tất cả tâm tình đều lắng đọng về trạng thái nhu hòa. Thao tác luyện thuần thục vô cùng tự nhiên, thật giống như một người đã luyện qua đàn được cả ngàn vạn lần. Rất có tư thái của bậc trưởng lão trong Đan Dược đường.

Kim Ngu đại được sư mỉm cười. Trong lúc bắt giác có lo sợ dâng lên. Ông ta cúi đầu, nhìn vào được liệu trên bàn liền ngăn người, sau đó thì cười khẩy quay đầu đi.

Vẫn nghĩ người thật sự có chút bản sự. Thế nhưng chỉ là múa rìu qua mắt thợ. Chưa kể đến được liệu trên bàn kia ông ta chưa từng thấy trong bản phối phương nào. Chỉ nói đến việc bên trong có bốn vị tương khắc với nhau. Về cơ bản là không thể hoà quyện được.

Lần này, không cần ông ta chơi xấu, người kia hẳn liền thua rồi.

Kỳ Phong từ đầu đến cuối không hề nhìn Kim Ngu đại được sư lấy một lần. Tuy nhiên hẳn lại biết rất rõ ông ta với hẳn chính là khinh thường.

Kỳ Phong cúi đầu bỏ được liệu cuối cùng trên bàn vào đàn lô. Khoé môi từ từ cong lên thành một nụ cười nhạt.

Phối phương đàn được này chính là tí ti đưa cho hẳn. Người bình thường không luyện được bởi trong đây có tới bốn vị tương khắc không thể hoà quyện. Thế nhưng lại không hề biết, ngoài bốn vị thuốc chính này ra, các được liệu còn lại đều là trung hoà được tính. Chỉ cần nắm bắt tốt thời gian cùng cường lực, đàn được ngũ phẩm hoàn toàn có thể đột phá ra lục phẩm a!

Trên đài một mảnh sôi sục. Trong góc lại là một mảnh tường minh. Lạc Y gối đầu trong ngực Lãnh Hàn Thần lười biếng hé ra đôi mắt hạnh vô cùng xinh đẹp. Ánh nhìn rõ ràng như vậy hoàn toàn không giống như một người mới tỉnh dậy.

Lãnh Hàn Thần biết Lạc Y mở mắt, liền cúi đầu nhìn nàng cười nhẹ. Ý vị trong đó đều là yêu thương sủng nịnh khôn cùng.

Lạc Y cũng cười, nàng từ từ ngồi thẳng dậy. Bất quá không đổi chính là bị Lãnh Hàn Thần nhắc lên, đột ngột ôm chặt vào trong ngực. Đôi tay mạnh mẽ vòng qua, đem eo nhỏ tinh tế của nàng kiềm giữ thật chặt, bá đạo không cho phép từ chối.

Lạc Y mím mím môi mỉm cười, khẽ rừ rừ hai tiếng. Nhưng nàng cũng không có từ chối Lãnh Hàn Thần, để hẳn tùy ý làm loạn thôi.

Này là Tiểu Cầu nhà nàng a! Bá đạo vô cùng, chiếm hữu đều là cực mạnh, nàng còn không phải rõ ràng nhất hay sao?

Lạc Y không bận tâm đến Lãnh Hàn Thần nữa. Nàng lúc này nheo nhẹ ánh mắt, hoàn hảo nhìn vào ngón tay của Kim Ngu đại được sư trên lò đàn luyện đàn mang theo một tầng ý vị sâu xa không thể nắm rõ.

Vừa rồi Lạc Y thật tế không hề ngủ. Nàng chỉ là muốn xác nhận một việc nên cần phải tập trung tinh thần thôi.

Ban đầu trong sảnh đường Cổ phủ, Lạc Y vốn không nhận ra điểm khác thường. Cho đến khi Kim Ngu đại được sư kia lơ đãng xẹt ngón tay qua chiếc nhẫn trữ vật ông ta đang đeo trên tay.

Chiếc nhẫn đó thoát nhìn quả thật không nhìn ra điểm lạ. Nhưng bên trong lại thiết đặt một trận pháp cổ xưa giăng thành thiên la địa võng, ngăn cản người khác dùng tinh thần lực tiến vào dò xét.

Nếu không phải lúc đó ông ta vô tình chạm trúng mắt trận, nàng quả thật không thể nhìn ra điểm lạ.

Trong chiếc nhẫn kia khi lệch mắt trận trong tích tắc kia đã đột ngột phả ra một hơi thở tà khí nhẹ. Nhưng lại mạnh mẽ lan khắp căn phòng, công kích những người đang vận dụng lực lượng.

Cơ bản mà nói nàng không hề sử dụng lực lượng. Nhưng tinh thần lực lại như cũ phóng thích ra ngoài. Trong lúc không phòng bị, tinh thần lực của nàng rõ ràng bị nguồn năng lượng tà khí kia bức cho run rẩy chốc lát.

Bất quá, năng lượng tà khí kia đối với nàng không có ý xấu. Hơn nữa còn bao quanh tinh thần lực, mạnh mẽ kêu gọi nàng.

Chính vì có phát hiện như vậy nên nàng mới muốn đầu đàn với Kim Ngu đại được sư kia. Thứ nhất là để Cổ gia không khó xử lo lắng cho Cổ Ân Kỳ.

Còn thứ hai, dĩ nhiên là nhân lúc Kim Ngu đại được sư kia tập trung luyện được sẽ tiến hành dò xét bên trong nhẫn trữ vật.

Điều khiến nàng không khỏi ngạc nhiên chính là nàng xâm nhập vào nhẫn trữ vật lần này thế nhưng lại rất dễ dàng. Dường như những trận pháp bên trong đã sớm bị năng lượng cuồng ngạo tà khí vừa rồi dẹp đi. Thoạt nhìn cũng không khác gì một chiếc nhẫn trữ vật thông thường.

Hơn nữa, dường như ngay cả Kim Ngu đại được sư kia cũng không biết tới huyền cơ bên trong nhẫn trữ vật. Chính là trong nhẫn trữ vật được chia thành hai không gian. Không gian đầu tiên là trữ đồ bình thường, nhưng không gian sau lại chứa bảo bối. Cũng là bản thân bảo bối này tạo ra những trận pháp bên trong nhẫn trữ vật.

"Chàng nói xem, thứ trong đó là gì?"

Lạc Y mỉm môi cười nhẹ, nắm lấy bàn tay Lãnh Hàn Thần khẽ hỏi.

Lãnh Hàn Thần nhú mày, ánh mắt thoáng nhìn về phía chiếc nhẫn trữ vật. Lại quay đầu nhìn nàng, trầm giọng nói.

"Là Phục Ma cầm?"

"Phục Ma cầm?"

Lần này đến phiên Lạc Y nheo mày. Nàng chuyển mắt nhìn ngón tay đeo chiếc nhẫn kia. Nói thế nào cũng cảm giác ba chữ Phục Ma cầm rất quen nha.

Lãnh Hàn Thần chưa vội giải đáp thắc mắc của Lạc Y. Hắn vươn tay vuốt nhẹ lên từng lọn tóc mềm mại của nàng. Thở một hơi dài, nói.

"Đó là bảo cầm của nàng. Là bảo bối kháng yêu phục ma. Ban đầu ta vẫn nghĩ nó bị phong ấn với một ma thú nào đó của nàng nhưng không ngờ lại lưu lạc ra ngoài. Không loại trừ khả năng Phục Ma cầm bị phong ấn cùng Tỳ Hưu bị Thánh Điện đem đi kia. Kim Ngu đại được sư này rất có khả năng là tốt thủ của Thánh Điện!"

"Có vẻ như không phải!"

Lạc Y gật nhẹ đầu nhưng không đồng ý với vẻ sau của Lãnh Hàn Thần. Chưa kể đến Kim Ngu đại được sư kia không hề có chút bản sự nào để lọt vào mắt Thánh Điện. Mà chỉ nói bản thân ông ta sợ rằng cũng không biết trong nhẫn trữ vật có lưu trữ bảo bối kia đâu.

Lãnh Hàn Thần suy nghĩ cũng thấy rất đúng. Liền hướng nàng gật gật đầu. Cái quan trọng không phải Kim Ngu đại được sư kia có phải hay không là người Thánh Điện. Mà quan trọng là Phục Ma cầm... Nhất định phải lấy về!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Độc

Người xem, mùi thuốc, có mùi thuốc rồi a!"

Người dưới đài hít hà từng hơi, vô cùng hứng trí với mùi thuốc nồng đậm đang không ngừng lan tỏa trong không khí mà cảm thấy vô cùng khoái hoạt khoẻ khoắn.

Mọi người ai cũng nghĩ tới mùi thuốc chính là toả ra từ đan lô của Kim Ngu đại dược sư. Thế nhưng khi để ý kĩ mới giật mình, mùi thuốc nồng đậm kia vậy mà toả ra từ đan lô của vị thiếu niên trẻ tuổi không một chút danh tiếng.

Bọn họ đều bị triệt để hoảng sợ rồi!

" Thế là thế nào? Lẽ nào vị thiếu niên kia còn tài giỏi hơn vị đại dược sư nha?"

Dưới đài bắt đầu xôn xao. Ngay lập tức liền có tiếng phủ nhận.

" Làm sao có thể. Luyện nhanh như vậy còn không biết là đan dược cấp mấy đâu!"

" Người không có lỗ mũi sao? Mùi thuốc nồng đậm như thế này! Ta từng nhìn qua chủ tịch công hội luyện dược sư luyện đan dược cấp năm, mùi thuốc cũng không khiến người ta sáng khoái như thế này đâu!"

" Ý người là thiếu niên kia luyện đan dược cấp sáu. Ta dựa vào, hần mới bao nhiêu tuổi đâu!"

" Ta không biết, nhưng tuyệt đối là trên cấp năm!"

" ... "

Dưới đài nghị luận sôi nổi. Không khí bắt đầu lắng lại. Mọi người đều thật muốn xem thành phẩm luyện đan của Kỳ Phong.

Vậy nên, ban đầu dù mọi người tất cả đều hướng về phía Kim Ngu đại dược sư cổ vũ. Còn bây giờ đã sớm quăng ông ta ra. Tất cả chú ý đều đồng loạt hướng về phía Kỳ Phong mang theo tia mong chờ vô cùng sâu sắc.

Kim Ngu đại dược sư vốn đã gấp muốn hòng lại nghe đến lời bàn luận của mọi người. Sắc mặt đã tái nay lại càng xám như tro tàn.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Rõ ràng trong đó có bốn vị dược liệu tương khắc không tài nào quặng lại với nhau. Nhưng nếu không quặng lại được với nhau thì làm sao có thể toả ra mùi thuốc?

Chẳng lẽ là gian lận? Không thể, đứng trước mắt mọi người ngay cả muốn dùng chút thủ đoạn còn khó lòng thực hiện chứ đừng nói là gian lận! Thiếu niên kia, rốt cuộc là sâu đến chừng nào a?

Kim Ngu đại dược sư bên này từ sớm đã bị Kỳ Phong ép loạn. Trong lúc vô tình làm tinh thần lực giữa chừng đứt quãng. Không kiểm soát được độ lửa vững vàng khiến đan dược đang muốn quặng vào nhau phốc một tiếng đã hoá thành một bãi phế thải.

Cùng lúc đó bên đan lô của Kỳ Phong cũng phát ra một tiếng vang nho nhỏ. Mùi thuốc đã nồng đậm đạt tới mức độ chín muồi không ngừng lan toả ra tứ phía.

Kỳ Phong vươn tay lấy ra một bình ngọc. Thu bốn viên đan dược bên trong vào. Có chút tiếc nuối nhìn vẫn còn một chút dược liệu chưa thể nào tan rã.

Xem ra, hần vẫn còn phải học hỏi tí ti nhiều a!

Nhật Tinh Thạch nhìn thấy Kỳ Phong đã luyện đan xong. Liền vững bước đi lên lôi đài. Ông cẩn thận đón lấy bình ngọc, thả một viên đan dược bên trong vào khay. Viên đan dược vừa mới xuất hiện, ông đã không thể không bụng miệng thốt lên một âm thanh kinh ngạc.

" Lục... Lục đẳng trung phẩm?"

Lục đẳng?

Ở dưới đài nhìn nhau kinh ngạc không khép miệng được. Vội vàng rướn cổ lên chăm chăm nhìn viên đan dược màu vàng sáng trong khay còn có đôi chút khuyết điểm.

Quả thật là lục đẳng a!

Mọi người bốn mặt nhìn nhau. Thật rất có cảm giác đi vào trong mộng. Vừa nãy lúc nghe nói bọn hần vẫn còn không tin tưởng. Nhưng tận mắt nhìn ra rồi còn có thể không thật hay sao.

Tuy rằng viên đan dược kia chỉ đạt mức trung đẳng nhưng vẫn là vô cùng quý hiếm. Phải biết, đan dược lục đẳng chính là cao cấp đan dược đấy. Dù chỉ một viên thôi cũng đã là thiên kim khó cầu rồi.

Kỳ Phong nghe nói luyện ra lục đẳng đan dược cũng không có thật nhiều ngạc nhiên. Tuy rằng hần trước đây mới luyện đến ngũ đẳng cực phẩm nhưng lại luyện theo phương thức tí ti chỉ dạy thì hoàn toàn có thể luyện lên lục đẳng. Chỉ có điều là trung phẩm thôi, thật sự quá thấp kém rồi!

Người ở dưới đài chỉ lo thán phục Kỳ Phong, nào có ai biết trong đầu hần đang suy nghĩ cái gì. Nếu như bọn hần biết quả thật chỉ tay lên trời mà chửi.

Dựa vào! Người kia mới có bao nhiêu tuổi liền luyện ra đan dược lục đẳng rồi! Quả nhiên là người so với người thật vô cùng bất công.

Nhật Tinh Thạch đợi bên dưới hơi lắng xuống mới quay đầu ôm quyền với Kỳ Phong nói.

"Vị thiếu niên này, ta đối với đan dược thật yêu thích. Người có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích, đem bán đan dược này lại cho ta có được không? Nếu có thể ta cũng muốn mua chút dược liệu!"

Kỳ Phong cũng không quá bận tâm, trực tiếp đem lọ bạch ngọc cùng một ít dược liệu dúi thẳng vào tay Nhật Tinh Thành. Sau đó liền không nói hai lời rời khỏi lối dài chạy xuống bên cạnh Lạc Y.

Lúc Kỳ Phong đi ngang qua người Cố gia cùng nhóm Lăng Ngạo. Thế nhưng còn nhận được ánh mắt trợn to đầy kinh ngạc của mọi người.

Trước không nói đến nhóm người Cố gia. Bọn họ về cơ bản đối với bằng hữu của nữ nhi đều không rõ ràng lắm. Liền ngay cả Cố Vĩnh Dật dù đã ý thức được lợi hại của nhóm người này nhưng chung quy cũng không quá kì vọng. Chỉ là sự thật chứng minh thật khiến bọn họ đều phải lau mắt mà nhìn thôi!

Nhóm Lăng Ngạo thường hay đi theo bên cạnh Lạc Y nhanh chóng thu lại vẻ mặt, ngẩng đầu nhìn trời xanh bao la chep miệng.

Độ độ của lão đại quả nhiên cũng không phải là người. Quả nhiên là không muốn người ta sống nữa mà!

"Tì tì!"

Kỳ Phong không để ý đến mọi người, lao đến bên cạnh Lạc Y. Cẩn thận liếc mắt nhìn Lãnh Hàn Thần, thật thức thời dừng lại, đứng trước mặt nàng hơn năm bước cười ngốc.

Lạc Y xoa xoa tay, đứng dậy tự trên đùi Lãnh Hàn Thần. Gật nhẹ đầu với Kỳ Phong, nhàn nhạt khích lệ.

"Làm tốt lắm! Nhưng còn phải học hỏi nhiều!"

Kỳ Phong cười tít mắt gật mạnh đầu. Trong lòng vô cùng sung sướng. Đây chính là tì tì khen hấn đầu!

"Lão đại, tiếp theo làm gì? Có phải lên đường đến hoàng cung hay không?"

Lập Khiêm lúc này đã trở lại bình thường khẽ cười hỏi. Hắn dĩ nhiên không muốn mong chờ Bạch Thừa Vũ và Cố Ân Kỳ bên kia. Quả thật là tình cảm quên hết phận sự rồi mà.

Lăng Ngạo nghe thấy Lập Khiêm hỏi cũng gật gật đầu. Hắn cũng muốn biết tiếp theo làm gì.

Lạc Y cười khẽ một tiếng. Nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người, thông thả nói.

"Đương nhiên phải đến hoàng cung. Nhưng trước hết cũng phải xử lí tên Kim Ngu không biết trời đất kia đã!"

"Lão đại... Nhưng không phải ông ta đã đi xa rồi sao?"

Lăng Ngạo và Lập Khiêm hai mắt nhìn nhau. Không khỏi buông lời thắc mắc. Kim Ngu đại dược sư kia từ lúc thua Kỳ Phong đã ôm mặt chuồn thẳng rồi.

"Yên tâm. Ta có hạ lên trên người ông ta một chút độc. Bảo đảm không thể nào đi xa!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Giai Điện Phục Ma Khế Ước.

Khách điểm Bồng Lai :

"A... A ... Tại sao lại ngứa ngứa như vậy?"

Trong khách điểm Bồng Lai hôm nay đón hai vị khách. Một vị khách dường như có lai lịch vô cùng lớn. Còn người còn lại dĩ nhiên là thư đồng đi theo bên cạnh vị khách kia.

Chỉ là, ban đêm vẫn thường hay nghe thấy những âm thanh ghê rợn như vậy. Thoạt nghe còn đáng sợ hơn heo bị chọc tiết.

Kim Ngu đại dược sư ban đầu uy uy vũ vũ chuồn khỏi khán đài. Tâm trạng ông ta vốn đã không được tốt.

Thử hỏi, một đại dược sư danh tiếng như ông ta. Thế nhưng lại để thua một thiếu niên miệng còn hôi sữa. Cục tức này dễ nuốt trôi lắm sao.

Kim Ngu đại dược sư nắm chặt tay. Đôi mắt vắn lên tia máu đỏ âm thầm hướng nhóm người Lạc Y ghi thù.

Không phải chỉ là một đám con nít thôi sao? Mặc dù cũng có chút bản sự nhưng ông ta không tin bọn họ có thể tránh thoát bản thân trả thù.

Đánh rơi mặt mũi ông ta, còn không biết xem bản thân mình nặng mấy cân!

Có điều, không kịp trả thù thì bản thân ông ta liền mắc họa rồi!

"Sư phụ, người ráng chịu đựng, dược cao này chữa ngứa rất tốt. Bất quá hơi đau a!"

Thư đồng chạy vào phòng, trên tay còn mang theo một lọ thuốc cao. Thuốc này vốn là thuốc rất quý được Kim Ngu đại dược sư dùng vạn kim mua về từ hội đấu giá. Thật không nghĩ tới phải sử dụng nó trong hoàn cảnh này.

Kim Ngu đại dược sư từ rất sớm đã lâm vào tình trạng thần trí mơ hồ. Tay chân thoát lực vô cùng uể oải nằm úp sấp lên tấm phản. Đến ngón tay cũng lười động đậy.

Thư đồng nuốt nuốt nước miếng. Ánh mắt nhìn những nốt bọng nước đột ngột nổi lên trên người sư phụ mà bản thân phải rùng mình. Trong lòng lại không khỏi lo sợ.

Này có khi nào là bệnh dịch không a?

"Người còn làm cái gì, còn không mau tra thuốc cho ta?"

Kim Ngu đại dược sư dù đau đớn nhưng cũng không bỏ được tính cách hống hách. Khó chịu gầm lên với thư đồng. Chỉ là, hồi lâu như vậy cũng không có một ai đáp lại.

Kim Ngu đại dược sư nhướng chân mày. Khó khăn dịch dịch thân thể, quay đầu lại nhìn về phía sau.

Trong phòng ban đầu vốn vô cùng vắng lặng. Chỉ có ông ta và thư đồng bây giờ chột nhiều ra thêm mấy người.

Thư đồng vốn đang cảm lo cao đứng bên cạnh giường. Không biết từ lúc nào đã vô thanh vô thức ngã xuống, lọ cao cũng lăn long lóc, đổ trào ra thấm xuống sàn nhà gỗ.

Khoé môi Kim Ngu đại dược sư thoáng run rẩy. Chuyển ánh mắt nhìn về phía tám người đang lười biếng dựa vào góc tường. Đôi mắt ai nấy đều hơi nhướng lên, giống như thoả mãn thưởng thức cảnh ông ta đau đớn.

Đó không phải chính là đám nhóc ông ta mới gặp mấy ngày trước hay sao?

Mi mắt Kim Ngu đại dược sư co rút lại. Trong lòng đột nhiên ý thức được nỗi sợ. Há to miệng nhưng không thốt lên được lời nào.

Lạc Y nhìn Kim Ngu đại dược sư nơi đó lười biếng khẽ ngáp một cái. Cát giọng nói với Kỳ Phong bên cạnh.

"Lấy chiếc nhẫn trên tay ông ta xuống đi. Còn ông ta, cứ để Ân Kỳ và Thừa Vũ xử lí là tốt rồi!"

Kỳ Phong là đứa trẻ rất nghe lời. Vừa nghe Lạc Y nói liền hăm hở tiến lại. Không để ý chống cự yếu ớt của Kim Ngu đại dược sư, cường ép lấy chiếc nhẫn trên ngón tay ông ta ra. Còn lờ tay đánh ông ta ngất xỉu nằm bẹp trên phản.

Lạc Y đón lấy chiếc nhẫn từ tay Kỳ Phong, không nói hai lời liền cùng Lãnh Hàn Thần rời đi. Chuyện còn lại để nhóm Lăng Ngạo xử lí liền tốt rồi. Nàng không tin Kim Ngu đại dược sư kia dưới khả năng chinh người của bọn họ mà có thể không thương tật gì bước ra ngoài.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần vận dụng bí pháp Lịch Không Gian. Nháy mắt đã về tới bia rừng bên cạnh Nhật Nguyệt Tinh thành. Nàng ngẫu nhiên đứng lại, cảm giác chiếc nhẫn trên tay run lên bần bật tựa như một lời kêu gọi.

Lạc Y nhíu nhẹ chân mày, tâm niệm vừa động, một thân cổ cảm đã xuất hiện trên bàn tay nàng.

Cổ cảm nhìn tựa như đàn tranh, nhưng những sợi dây đàn dường như được tạo ra từ chỉ ngũ sắc. Mỗi sợi dây đều như có linh thức run lên nhẹ nhẹ. Lại thêm hơi thở tà khí bề ngỗ càng khiến người ta không thể khinh thường.

Lạc Y đặt hồ tay lên dây đàn. Cảm nhận từng biến động của linh khí truyền vào kinh mạch chủ lan qua một trăm lẻ tám đường kinh mạch cuối cùng ngưng tụ tại đan điền. Khí tức này làm năng lượng trong cơ thể nàng nhảy mắt không ngừng dâng lên, đầy tràn như muốn công kích tầng bình chương Tôn Giả trung kì.

Lạc Y mở to mắt đầy kinh ngạc. Nàng mới thăng cấp Tôn Giả không lâu. Từ đó đến nay vẫn kiên trì tu luyện nhưng không tạo ra được bước tiến gì lớn. Thế nhưng vừa chạm vào cổ cảm này thì muốn thăng cấp rồi?

Lạc Y mím mím môi mỉm cười. Trước ánh mắt cổ động của Lãnh Hàn Thần nâng tay lên, mềm nhẹ hạ xuống dây đàn khẽ khảy một khúc.

Ban đầu, giai điệu chậm rãi nhưng lại thánh thót hữu lực. Ấn ả trong từng sợi âm thanh còn chứa đựng một tia sát khí công phá vô cùng mạnh mẽ hướng về phía cây cối từ phía khiến chúng nghiêng ngã.

Giai điệu vang lên mỗi lúc một nhanh, càng lúc càng mãnh liệt, khí thế dâng cao vô cùng mạnh mẽ, sát khí lan tràn làm cây cối nghiêng ngã đều gãy ngang thân rầm rầm đổ xuống đất.

Ngón tay Lạc Y bị dây đàn cứa qua một nhát. Một giọt máu đỏ thấm vừa vặn thấm vào dây đàn, lan toả khắp thân đàn. Huyền lực gia tăng đi vào vết cắt dồn nén vào tầng bình chương cuối cùng, xé toạc thẳng cấp.

Oanh!

Tôn Giả trung kì sơ giai đỉnh.

Ngón tay mềm mại trên dây đàn cuối cùng cũng đã dừng lại. Lạc Y ngẩn người không nghĩ đến bản thân cứ như vậy thẳng cấp. Lại nghĩ đến nàng vừa rồi chạm vào dây đàn liền khảy ra giai điệu tràn ngập sát khí kia vẫn có chút không hiểu.

Lạc Y nàng học qua rất nhiều thứ. Nhưng thứ duy nhất chưa từng học qua chính là cảm. Không nghĩ đến vừa chạm vào dây đàn liền có thể khảy đàn. Tựa như trước đây quả thật có khảy qua như vậy.

"Thần..."

"Đó là giai điệu Phục Ma. Phục Ma cảm khế ước với nàng rồi!"

Lãnh Hàn Thần cười khẽ một tiếng. Hắn tiến lại đem Lạc Y ôm vào trong lòng.

Lạc Y ngẩn người thu Phục Ma cảm vào nhãn trữ vật. Không ngờ giai điệu kia chính là giai điệu khế ước, chẳng trách nàng lại có thể cứ như vậy thẳng cấp!

Hai người cứ đứng như bên cạnh nhau như vậy. Không bao lâu sau nhóm người Lăng Ngạo từ đằng xa đi tới. Nét mặt ai cũng vui mừng hớn hở.

Đêm hôm đó, nhóm tám người cứ như vậy rời khỏi Nhật Nguyệt Tinh thành, thẳng tiến về hoàng cung Chu quốc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Yến Tiệc.

"Hôm nay ta đặc biệt mở tiệc chiêu đãi các nhân tuyển sứ giả đến Thánh Điện. Các người cứ tự nhiên, không cần câu nệ a!"

Nam Cung Tuyệt nâng cao ly rượu, hướng tới nhóm người Lạc Y ngồi bên dưới hào sáng nói nói cười cười. Tình huống này hoà hợp tương tự như bằng hữu một dạng. Làm gì có một chút long uy của bậc đế vương?

Lạc Y câu môi cười nhẹ, vốn định phóng ly rượu đến bên môi uống một ngụm. Nhưng là chưa kịp liền bị Lãnh Hàn Thần lấy đi, đổi lại một chùm hoa quả lớn. Gương mặt tuấn tú tà mị lúc này hơi nghiêm lại, một bộ không cho thương lượng, thậm chí còn chủ động bắt một quả nho, đưa đến bên môi nàng dụ dỗ.

Lạc Y hừ hừ hai tiếng. Cũng không tiện từ chối liền ngoan ngoãn nuốt vào.

Nhóm Lăng Ngạo bên kia không chút chú ý đến động tĩnh bên này. Vui vui vẻ vẻ đáp lại thịnh tình mời mọc, nâng ly rượu lên liền uống.

Nam Cung Tuyệt nhìn thấy mọi người nể mặt cũng ha ha cười lớn. Hắn cũng không nghĩ lưu ý đến Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần không nể mặt bên kia. Hắn so với hai người này danh vọng còn kém hơn một bậc đâu.

"Các người đến Đế Đô từ lúc nào? Vì lý gì không đến trong cung ở đây?"

Nam Cung Tuyệt tùy ý tán gẫu vài câu. Hắn vốn nghĩ nhóm Lạc Y đến sớm nên từ trước đã chuẩn bị tháng hội ở kinh thành. Toàn thành giăng đèn kết hoa đón chờ. Vậy mà nhóm người này thế nhưng biệt tích, làm tổn hao hắn một phen tâm tư. Trong lòng không khỏi có chút giận dữ tiểu tính tình lên trên đầu nhóm người này.

Nhóm Lăng Ngạo nghe giọng điệu Nam Cung Tuyệt tùy ý nhưng vẫn lưu lại một tia chua lè biểu thị tâm tình không che giấu hết không khỏi sặc một hơi rượu. Nhóm người ngây ngốc gãi đầu cười khan hai tiếng.

Bọn hắn cũng thật oan uổng đâu. Vốn nếu không phải nơi nơi đều gieo rắc đến vài mầm tai hoạ. Thì có lẽ từ sớm đã đến được kinh thành. Thế nhưng

không hiểu tại sao rắc rối cứ ùn ùn kéo đến, khiến bọn hắc không khỏi hoài nghi bọn hắc rốt cuộc là đập phải cái vận đen đui gì.

Trong khi nhóm Lăng Ngao gặp một phen bối rối. Hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần ngồi một chỗ lại triệt để xem như không thấy.

Bọn họ cũng không nghĩ nhường đội hữu bên cạnh rồi rầm. Chẳng qua là thấy không có gì đáng nói mà thôi.

Thật ra hai ngày trước bọn họ đã tới Đế Đô. Trước đi thăm Vũ Nhã đại sư, tiện thể đưa qua cho ông vài viên đan dược đối với thể chất có lợi. Sau đó còn đi tìm Lạc Kiếm cung cấp vài bộ công pháp tập luyện. Nơi đó cũng gặp qua hai huynh muội Trầm gia trước kia, Lạc Y cũng giúp bọn hắc dùng Tẩy Tủy đan, tăng cấp lên một chút. Tốt nhất sau này có thể giúp đỡ Lạc Kiếm một phen liền tốt.

Đến tận hôm qua, nhóm người Lạc Y mới vào cửa hoàng cung. Quả thật suýt nữa đã quên quy củ báo danh với Nam Cung Tuyết. Chỉ có điều, trước khi đến đây nhóm người cũng phải giải quyết xong vấn đề Kỳ Phong, Ngạn Hữu. Vẫn là quyết định đưa bọn họ vào không gian nghỉ dưỡng một phen.

Nam Cung Tuyết liếc mắt nhìn trong điện quá mức yên tĩnh. Vốn định há miệng trách cứ gì đó. Ai nghĩ tới bản thân còn chưa kịp nói gì thì một nội thị liền tát tã chạy vào. Một chút quy tắc cũng không có, vội vàng hướng Nam Cung Tuyết hô to.

"Hoàng thượng, không ổn. Hoàng hậu đột nhiên ngất xỉu a!"

Nam Cung Tuyết bị tiếng hô làm cho giật mình. Nhưng hắc chính là không kịp suy nghĩ nhiều liền nhấc chân chạy đi một mạch. Nhóm người Lạc Y thấy vậy cũng vội vã đuổi theo.

Hoàng hậu Vu Nhược Nhược trong lòng Nam Cung Tuyết so với trân bảo đều muốn quý giá hơn. Hắc vừa nghe đến nàng ngất xỉu dĩ nhiên gấp gấp muốn hồng rồi. Vừa đi vào trong điện liền muốn hô hào gọi thái y. Cả điện đều bị hắc gấp gấp nháo ra một mảnh rối loạn.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần dắt tay nhau thành thoi đi tới. Nàng không nói hai lời liền tung ra một dây tơ, chuẩn xác hướng bàn tay hoàng hậu hạ vào.

Tư thái Lạc Y lúc xem bệnh vô cùng ưu nhã. Nàng khép hờ hai mắt, toàn tâm toàn ý cảm nhận mạch đập truyền tới dây tơ. Hoàn toàn không quan tâm đến Nam Cung Tuyết cùng nhóm Lăng Ngao người ít ỏi nhiều lo lắng.

Sau khoảng nửa chung trà, Lạc Y thu sợi tơ về. Ánh mắt liếc nhìn Nam Cung Tuyết đang gấp gấp một bên không tốt nói.

"Hoàng thượng thể nhưng không nhịn nổi vẫn là trộm hương a!"

Nam Cung Tuyết ban đầu ngẩn ra. Sau đó ý thức được nàng là nói đến chuyện phòng the liền không khỏi nhẹ ho khan một chút. Bất quá hắc vẫn chưa hiểu đến Nhược nhi bên kia vì lý gì ngất xỉu a!

"Vu hoàng hậu mang thai. Một tháng lẻ bảy ngày. Thần nhớ lúc đi có dặn hoàng thượng chín chín tám tám ngày ngưng chuyện phòng the đâu."

Lạc Y làm ra vẻ mặt trầm trọng. Trùng trùng nhìn Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyết ban đầu nghe đến Nhược nhi của hắc mang thai. Bản thân còn chưa kịp vui mừng đã nghe Lạc Y nói ra về tiếp theo. Trong lòng run rẩy, mặt cũng nháy mắt trắng bệch.

Hắc ban đầu vốn nghĩ Lạc Y nói đùa, đã tra khảo qua rất nhiều tư liệu mới dám tùy tiện đâu. Lẽ nào nàng lại nói thật? Vì vậy Nhược nhi mới ngất đi sao?

"Quốc công... Tiểu tử tông, ngươi có thể nghĩ cách cứu Nhược nhi sao? Ta sai lầm rồi. Ngươi nể mặt nhạc phụ phóng tay đi! A? Ta quên nói hoàng thất và Âu Dương gia sắp tiến tới quan hệ thống gia đâu, ngươi liền vì thông gia cứu Nhược nhi đi!"

Lạc Y nghe Nam Cung Tuyết nói đến vậy liền mím môi cười. Chuyện này cũng có chút liên quan đến đại ca Lạc Kiến của nàng. Nghe nói hắc vô tình cứu đến tiểu muội muội yêu quý nhất của Nam Cung Tuyết một mạng. Hai bên thế nhưng nhất kiến chung tình. Ngất nổi Nam Cung Tuyết thương muội muội ở giữa làm khó. Lần này vào hoàng cung nàng vốn muốn thay đại ca chế tạo chút cơ hội. Thật không nghĩ cơ hội thế nhưng nhanh như vậy đã tới.

Quần vô hí ngôn, Nam Cung Tuyết muốn lật lọng? Không có cửa a!

"Tốt, vậy cứ cắt được này cho nàng uống từ giờ đến ngày lâm bồn liền ổn thôi!"

Lạc Y vung tay liền lấy ra một lượng lớn dược liệu giao cho Nam Cung Tuyết. Xem mặt hắc mừng như bắt được rồng cứu mạng từ cõi chết liền dẫn đầu xoay người rời đi.

Thật ra Vu Nhược Nhược vốn không có gì. Nàng chẳng qua hơi mệt nhọc nên mới ngất đi. Dù sao cơ thể từng tồn độc lâu dài, thể chất sẽ so với người thường hơi yếu đuối.

Vốn là Lạc Y muốn để thời gian cho Vu Nhược Nhược điều dưỡng tốt thân thể mới dặn dò Nam Cung Tuyết. Nhưng nếu đã vậy liền cắt thuốc bỏ cho nàng thôi. Nhân chuyện này ghi xuống một cọc nhân duyên cũng không tệ.

Nhóm Lăng Ngao kia không hề hay biết tâm cơ của lão đại nhà mình. Thậm chí còn muốn khen nàng thiện tâm đại phát đâu.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần mặc kệ suy nghĩ nhóm Lăng Ngao phía sau. Bọn họ vẫn còn nhiều thứ cần chuẩn bị tốt, ngày mai người Thánh Điện sẽ tới,

lúc đó mọi thứ còn không ổn thoả liên muộn rồi

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Đến Thánh Điện

Hôm nay người Thánh Điện thật sẽ đến sao? Đây không phải quá chậm đi. Không phải là có ý muốn đánh vào mặt chúng ta đấy chứ?"

Bạch Thừa Vũ ôm Cổ Ân Kỳ đứng ở một bên. Trên tay hắn cầm một cái lá sen cực lớn, nỗ lực che đi ánh nắng cho tiểu nhân nhi trong lòng. Một bên còn không ngừng oán hận Thánh Điện.

Nhóm người Lăng Ngao từ bên kia nhìn sang bên này. Trong lòng không khỏi oán trách người ta có đôi có cặp thật tốt. Bọn hắn còn đang phải chịu nắng cháy da đầu đây. Quả nhiên là Thánh Điện, mặt mũi thật lớn đi.

Nam Cung Tuyết dẫn theo vài quan đại thần. Vốn là muốn đến đưa tiễn nhóm người Lạc Y. Vừa lúc thấy tình cảnh bên này, sắc mặt liền đen xuống một mảnh. Bên trong còn âm thầm căn nhắc thái độ của Thánh Điện.

Nếu nói trong nhóm người này, ai là người thoải mái nhất. Người đó không ai khác hẳn là Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần không biết từ nơi nào lấy ra được một bộ bàn ghế gỗ trầm vô cùng tốt đẹp. Hắn cẩn thận căng lên lọng che, đem Lạc Y ngồi vào bên trong, bản thân còn rất tự giác đi châm trà rót nước. Hành động nước chảy mây trôi sung sướng dịu dàng của hắn thật đã làm nhóm người chịu nắng ngoài kia khí muốn thổ huyết rồi.

Vì cái gì cùng là con người, đối xử lại bất công như vậy đây? Bọn hắn thật không cam lòng a!

"Kia... Kia có phải Thánh Điện đến hay là không?"

Khi nhóm người đứng đây đều đã sắp không còn kiên nhẫn. Thì một người trong hàng ngũ quan đại thần đi theo Nam Cung Tuyết bất chợt run giọng. Ngón tay chỉ về phía trước vừa vận thu hút chú ý của mọi người.

Nhóm Lăng Ngao đã sớm buồn bực. Đôi mắt lười biếng chuyển hướng, nương theo đường chỉ của vị quan đại thần kia nhìn về phía trước. Quả nhiên thấy được hai cỗ xe ngựa thoát nhìn vô cùng sang quý đang gõ móng đi về phía bên này.

Xe ngựa này tuy không tốt bằng xe ngựa Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thường xuyên sử dụng. Nhưng rõ ràng cũng đã thuộc vào dạng hiếm có.

Khung xe vô cùng chắc chắn, chạm khắc cũng mỹ lệ. Xung quang bao bọc bởi vài lụa mềm mại đan tơ vàng. Phía bên trên đúng thật có dấu hiệu của Thánh Điện.

Lạc Y vốn là đang thoải mái nhấp một ngụm trà hoa thơm lừng. Nghe tiếng cũng hơi nâng mắt lên một chút. Thấy mắt vừa vận chạm vào án ký hoa mộc lan của Thánh Điện, đáy mắt liền lộ lên một tia sáng sắc bén. Chớp qua thật nhanh rồi biến mất, quay về về mặt lười biếng nhàn rồi. Cứ như thể cái gì cũng chưa hề phát sinh.

Hai cỗ xe ngựa trước ánh mắt của bao nhiêu người rốt cuộc ngừng lại. Rèm xe hơi vén lên, lộ một cái có ba người cùng lúc xuống xe. Ba người này không phải ai xa lạ mà chính là nhóm ba người Mộc Tuyết, Thích Thử Khâm cùng với Lâu Hoán mà nhóm người Lạc Y gặp gỡ tại phụ cận Tô Uyển Sơn Trang đạo trước. (*)

Lạc Y hơi hí hửng, không tiếp tục nhìn ba người mà đổi hướng nhìn sang chiếc xe ngựa phía sau. Nếu như nàng đoán không sai, trong này hẳn là nhóm người Thánh Nữ Dương Tình Tình kia đi. Đây quả nhiên tao ngộ a.

Không để mọi người thắc mắc lâu. Rèm xe ngựa chiếc xe phía sau cuối cùng cũng vén lên. Người nhảy xuống đầu tiên là Mộc Thành. Thân hình thô mộc đập vào đất gây lên một trận tiếng vang. Bất quá hắn không hề quan tâm, chỉ là điềm nhiên vén rèm, nâng tay chờ đợi.

Người bên trong lúc này cũng vươn tay ra. Bàn tay trắng nõn xinh đẹp chạm vào tay thô đen của Mộc Thành, tao nhã bước xuống đất.

Người này quả nhiên đúng là Dương Tình Tình.

Sau khi Dương Tình Tình xuống xe. Người bên trong mới lục tục thay phiên nhau nhảy xuống.

Chỉ khi mọi người đều yên vị trên đất. Người gọi là Mộc Tuyết kia mới hé lộ ra nụ cười. Hắn ta ôm quyền đứng trước mặt Nam Cung Tuyết, ha hả nói.

"Thật thất lễ khiến quốc quân cùng mọi người chờ lâu. Đầu nói cảnh quan Chu quốc nên thơ hữu tình, chúng ta như vậy mới đến trễ. Dám mong quốc quân đừng trách cứ!"

Mộc Tuyết trong miệng là khen quang cảnh Chu quốc đẹp. Thế nhưng ý cười chưa từng đạt đến đáy mắt. Còn phảng phất nhận ra một ý vị nhảm chán khinh thường.

Nam Cung Tuyết cắn răng, trong lòng rõ ràng không vui người Thánh Điện đến trễ. Nhưng càng tức giận bọn họ đối với Chu quốc khinh thường.

Bất quá Nam Cung Tuyết cũng biết hẳn không có khả năng đối đầu Thánh Điện. Nên dù dồn một bụng khí vẫn phải nhẫn nại. Gượng gạo cười phất tay đạo một tiếng.

"Không sao!"

Mộc Tuyết nghe vậy liền ha ha cười to. Thích Thử Khâm vốn a dua, cơ bản là sớm biết tính cách của đồng hành, chỉ dám đáp lễ Nam Cung Tuyết một nụ cười. Lâu Hoán lại là một bộ dạng không quan tâm, từ đầu đến cuối bằng quan thành người ngoài cuộc. Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nơi đó, ý vị trong đáy mắt vô cùng sâu xa.

Dương Tinh Tinh từ lúc đặt chân xuống liền đảo mắt nhìn quanh. Mục đích không gì khác là tìm kiếm Lãnh Hàn Thần. Nàng ta rất không khó khăn tìm ra vị trí. Vốn là đang định tiến lại chào hỏi. Không ngờ vừa vận nhìn thấy hẳn rút chung trà, ân cần giao cho Lạc Y bên này. Đáy lòng không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Dương Tinh Tinh đảo mắt liền nhìn sang Lạc Y. Đánh giá nàng qua lại một hồi không khỏi tròn mắt. Lại nhìn sang Lăng Ngao bên kia cắn chặt hàm răng.

Dương Tinh Tinh không ngờ được nhóm người đi cùng công tử kia hôm ấy thế nhưng lại là nhân tuyển mới nhất của Thánh Điện lần này. Đợt trước gặp gỡ ở trà lâu nàng ta đã không khó cảm nhận được nữ tử nhan sắc hơn người trong nhóm với Lãnh công tử quan hệ có điểm không bình thường. Vốn nghĩ đợi hẳn đến Thánh Điện, tách khỏi nữ tử kia mọi thứ liền tốt đẹp. Quả thật không nghĩ đến nữ tử kia thế nhưng cũng tiến nhập Thánh Điện.

Dương Tinh Tinh nhìn Lạc Y lúc này, so với ngày trước ở trà lâu càng muốn xinh đẹp thêm mấy phần. Tức giận trong lòng dù đã cực độ ảm đạm vẫn không ngừng hướng bốn phía lan ra. Trong lúc vô tình đã khiến cho nhóm người Mục Thành ở bên kia run rẩy một trận.

Dương Tinh Tinh oán độc trừng trừng nhìn Lạc Y. Thật muốn ngay tại đây đem một chương võ chết nàng. Thế nhưng nàng ta vẫn phải ảm đạm, quay bước chuyển đến chỗ Mộc Tuyết, thanh giọng nói.

"Mộc Điện Chủ, thời gian đã không còn sớm, chuẩn bị xuất phát thôi!"

"Đứng, đứng... Đã trễ, nên xuất phát!"

Mộc Tuyết ha ha cười, gật gật đầu với Nam Cung Tuyết xem như lời chào. Lại hướng mắt nhìn Thích Thử Khâm liếc mắt một cái.

Thích Thử Khâm nhận được lệnh liền nhanh chóng lấy từ trong người ra một bao lớn. Bên trong toàn bộ đều là ma hạch của ma thú cấp chín.

Hắn ta cẩn thận xếp một hình bát quái thật lớn trên mặt đất. Cùng lúc âm thầm truyền năng lượng vào bên trong, khiến toàn bộ ma hạch tỏa ra một thứ ánh sáng xinh đẹp, vô cùng chói mắt.

Mộc Tuyết nhìn bát quái trận trên mặt đất, hướng ánh mắt nhìn nhóm Lạc Y. Trầm giọng mở miệng.

"Được rồi, chúng ta chuẩn bị đến Thánh Điện đi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Thánh Tử?

Lạc Y nhìn nhóm người Thánh Điện trước mặt. Đôi mắt vi diệu nhất thời hơi cong lại. Đặc biệt là khi nhìn thấy hình bát quái trận mà Thích Thử Khâm đang xếp lại cực độ loé lên tia sáng.

Thánh Điện quả nhiên là Thánh Điện. Bản sự rõ ràng không tồi. Không nói gì khác mà chỉ nói riêng Truyền Tổng trận này đã khiến người khác lau mắt mà nhìn.

Truyền Tổng trận nói chính xác cũng chỉ là một loại trận pháp cao cấp. Nhưng cái khó là những chú ngữ khởi động hệ thống Truyền Tổng đã thất truyền từ mấy trăm năm về trước.

Lại nói, Truyền Tổng trận còn không đơn giản ở chỗ cần có một lượng lớn ma tinh cao cấp cho mỗi lần Truyền Tổng. Một lần chuyển đi càng nhiều lần ma tinh dùng lại càng nhiều. Chưa kể đến lực lượng của người khởi động Truyền Tổng trận phải đặc biệt thâm hậu.

Trả giá cao như vậy, Thánh Điện thế nhưng bỏ được? Đây không phải là muốn hướng bọn họ hạ cái mã uy đó chứ?

Trong lúc Lạc Y yên lặng đánh giá Truyền Tống trận thì bên kia Thích Thử Khâm vừa vận khởi động xong trận pháp Truyền Tống.

Mộc Tuyết không chờ được đem toàn bộ nhóm Lạc Y kéo vào trong vòng trận pháp. Chỉ thấy trận pháp bất ngờ loé ra ánh sáng mãnh liệt, bên trong mạnh mẽ lay động khiến nhóm Lăng Ngạo thoáng chốc thay đổi sắc mặt.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nắm tay nhau, thật bình thản vững vàng lui về một góc. Nhìn qua giống như không hề bị ảnh hưởng gì từ vòng Truyền Tống này.

Mộc Tuyết, Thích Thử Khâm, Lâu Hoán cùng với nhóm Dương Tinh Tinh bên kia từ lúc vào vòng Truyền Tống xong cũng đứng lí hợp tình lui về một góc. Vì đã quen di chuyển bằng Truyền Tống trận nên ảnh hưởng cũng không nhiều, cũng lắm cũng chỉ hơi nhũn chân mày một chút.

Mộc Tuyết ổn định bản thân xong liền dùng dư quang nơi đáy mắt liếc về nhóm người Lạc Y. Hắn rất hài lòng với sắc mặt biến đen của nhóm người Lăng Ngạo. Trong lòng không khỏi có chút hả hê.

Thế nhưng, khi ánh mắt Mộc Tuyết chạm vào hai người Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y đứng một bên thì lại hoàn toàn thay đổi. Đôi mắt sắc bén loé lên một đạo quang mang ảo diệu, không khỏi trừng trừng liếc nhìn hai người thêm vài lần. Càng nhìn sắc mặt lại càng khó coi.

Cũng không thể trách Mộc Tuyết khó chịu như vậy. Bản thân hắn đã dùng trận pháp Truyền Tống không dưới trăm lần mới có thể học được cách ổn định bản thân. Trong khi đó hai người kia mới trải qua lại có khả năng vững vàng hơn cả hắn.

Thật ra, Mộc Tuyết cũng suy nghĩ đến trường hợp hai người này đã từng dùng qua Truyền Tống trận. Nhưng khi ước tính tuổi tác của hai người này lại trực tiếp bỏ qua. Không nói đến bọn họ, chỉ sợ phóng mắt trong Tứ quốc cũng không ai có đủ bản sự khởi động truyền tống trận a!

Lạc Y nhợt nhạt mỉm cười. Nàng từ lúc Mộc Tuyết liếc về phía nàng cùng Lãnh Hàn Thần liền biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Chỉ có điều, hắn đoán không sai, hai người bọn họ quả thật chưa dùng qua Truyền Tống trận.

Bất quá, Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần luyện tập bí pháp Lịch Không Gian. So với Truyền Tống trận cũng không quá sai biệt. Thích ứng dĩ nhiên cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ánh sáng Truyền Tống trận ngày càng yếu ớt. Phía trước mặt đã sắp biến thành trắng xóa. Rung động trong vòng Truyền Tống cũng giảm thiểu đi rất nhiều.

Mộc Tuyết tính toán thời gian có lẽ không sai biệt lắm liền vung tay ra hiệu cho mọi người bước ra theo trật tự. Từng bước từng bước hướng về vòng trắng xóa phía trước.

Thích Thử Khâm chủ động lùi về phía sau. Ánh mắt liếc nhìn nhóm người Lạc Y, trầm giọng nói.

"Các ngươi một lát liền trực tiếp tiến vào Thánh Điện. Điểm đến của chúng ta đầu tiên là Thánh Tuyền. Tại đó Thánh Tử sẽ đưa thuyền đến đón. Các ngươi tốt nhất nên tôn kính Thánh Tử. Ngàn vạn không nên đụng chạm tới người. Ngoài ra, còn phải tuân theo phân phó của Đại quân sự, đừng khiến người ta thấy phiền a!"

Thích Thử Khâm nói liền một hơi. Thế nhưng nhóm người Lăng Ngạo nghe câu được câu mất cũng hết sức ăn ý gật gù đầu.

Lạc Y cúi đầu nhìn móng tay bản thân, cũng không bày tỏ thái độ. Chỉ là, tại góc khuất mọi người nhìn không thấy, đáy mắt nàng lại lần nữa loé sáng.

Thánh tử?

Thánh tử này chẳng lẽ chính là con tốt thí mạng mà Thánh Điện bỏ ra vì muốn khống chế cặp Tỳ Hưu của nàng cùng Lãnh Hàn Thần?

Thân phận Thánh Tử uy vọng như vậy nhưng cũng đủ đáng thương đi. Thánh Điện đem quyền lực phân phát cho hai người Thánh tử, Thánh nữ càng nhiều. Vậy mà không phải vì coi trọng bọn họ. Chẳng qua là muốn tìm ra nhân tuyển tốt nhất đi làm đá kê chân mà thôi.

Lạc Y nàng tuy không gặp qua Thánh tử kia. Tuy đối với hắn tồn tại một chút đồng cảm. Nhưng tuyệt đối cũng không có ý định cứu rỗi hắn. Nàng thật không thích Thánh Điện, chỉ mong Thánh tử kia đừng thuộc dạng cực phẩm như Dương Tinh Tinh liền tốt đẹp lắm rồi.

"Nhóm đằng sau, trực tiếp theo đi!"

Mộc Tuyết đi đằng trước không mặn không nhạt mở miệng đốc thúc đi lên. Lạc Y nhún vai, cùng Lãnh Hàn Thần thông thả bước ra với nhóm người Lăng Ngạo.

Vừa ra khỏi vòng Truyền Tống, thứ đầu tiên bọn họ nhìn thấy chính là sương mù. Sương mù dày đặc phủ trên mặt u huyền thật lớn. Phóng mắt nhìn qua sương mù cũng không tài nào nhìn ra được điểm cuối.

Hoá ra, đây chính là Thánh Tuyền trong lời nói của Thích Thử Khâm lúc đó!

Lạc Y híp lại khoé mắt, âm thầm đem tinh thần lực bí mật xuyên qua màn sương mù điều tra xung quanh Thánh Tuyền. Lúc này mới phát hiện bọc Thánh

Tuyền là một tảng lại một tảng kết giới vô cùng bền chắc.

Lạc Y kín đáo đem tinh thần lực thu về, bỏ qua ý định điều tra tiếp. Thực ra cũng không phải là nàng không thâm nhập được kết giới. Chỉ là nếu như kết giới bị phá hủy, khó tránh kinh động đến ngoại hồ tàng long bên trong Thánh Điện.

Như vậy cái được quả thật không bù nổi cái mất đâu!

"Nhìn kia!"

Trong lúc Lạc Y đang suy nghĩ thì Cổ Ân Kỳ bên kia đột ngột cất giọng, thu hút chú ý của mọi người.

Chỉ thấy trong làn sương mù dày đặc, loáng thoáng đã hiện ra một con thuyền vô cùng lớn. Trên đầu mũi thuyền dĩ nhiên có một người thẳng tắp đứng vững.

Thánh Tử!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Lam Thừa Quân

"Người... Người kia... Là..."

Thuyền đến càng lúc càng gần bờ ư tuyến. Đó cũng là khi Bạch Thừa Vũ lấp bắp chỉ tay, một miệng nói không ra một câu tròn nghĩa.

Lạc Y được Lãnh Hàn Thần ôm trong lòng, thân thể cũng trở nên cứng đờ trong giây lát. Khoé mắt hàm tiếu hơi nâng lên lộ ra một gương mặt áp bách nhàn nhạt. Hơi thở lên xuống cũng càng ngày càng nhẹ, chăm chăm nhìn người trên thuyền điểm chân nhảy xuống bên dưới.

Thánh tử... Vậy mà chính là Lam Thừa Quân!

Lạc Y thoáng thả ra hai bàn tay nắm chặt. Khiêu khiêu chọn mi quay mặt đi. Nàng cũng không muốn tiếp tục nhìn Lam Thừa Quân. Thế nhưng trong đầu vẫn lặp đi lặp lại đoạn hình ảnh khi nhìn thấy hắn.

Dung mạo Phan An, khí chất Trích Tiên đó là Lam Thừa Quân không thể sai lầm. Bất quá hần hôm nay không vận một thân lam sắc, thay thế vào đó một thân bạch sắc thoát tục. Hoá ra, hần không những là danh bài của Thượng Đình Giao Phong, bản thân hần chân chính là Thánh tử Thánh Điện.

Lạc Y nhàn nhạt cười một tiếng. Đột nhiên không khỏi nhớ đến gặp gỡ giữa nàng, Lãnh Hàn Thần cùng với Lam Thừa Quân tại hoàng cung Huyền quốc.

Ban đầu tại Thượng Đình Giao Phong, hần đã là cấp bậc Thống Lĩnh. Vốn biết hần nhất định gặp qua kì ngộ. Nhưng lại không nghĩ kì ngộ dĩ nhiên lại là Thánh tử chức danh. Mấy lâu không gặp, hình như cấp bậc lại lần nữa thăng tiến, đã gần đạt đến cấp bậc Thống Lĩnh hậu kì.

Quả nhiên đủ dụng tâm đi!

So với Lạc Y điềm tĩnh, nhóm người Lăng Ngạo thì không tốt như vậy. Ai nấy đều không thể tin được trường lớn hai mắt nhìn Lam Thừa Quân đang từng bước ưu nhã tiến về phía này. Đặc biệt là Lăng Ngạo, phải biết rằng, hần chính là người đối chiến với Lam Thừa Quân trong Thượng Đình Giao Phong đầu.

Thân phận thay đổi chóng mặt như vậy, người thường đều sẽ choáng váng đi!

Lam Thừa Quân nhảy xuống khỏi Thánh thuyền, đôi mắt mơ hồ lơ đãng nhìn về phía Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thân nhiên mà đứng. Đáy mắt ẩn ẩn loé sáng một tia an lòng. Lúc này mới thẳng thắn đi về phía ba người Mộc Tuyết.

Ba người Mộc Tuyết nhìn thấy Lam Thừa Quân tiến lại, vội vàng hướng hần ôm quyền, nhất loạt hô một tiếng.

"Thánh tử!"

Thật ra Lam Thừa Quân tu luyện cấp bậc so với ba người Mộc Tuyết đều kém hơn. Nhưng nếu so tuổi tác thì thành tựu của hần sau này không biết sẽ cao hơn bọn họ bao nhiêu lần. Phải nói rằng Lam Thừa Quân trong Thánh Điện, trừ bốn vị Điện Chủ đã tiến vào Tôn Giả cùng Thánh Chủ ra thì tuyệt đối cao nhất. Liền ngay cả Thánh nữ Dương Tình Tình cũng không thể đánh đồng.

Lam Thừa Quân nhàn nhạt hướng nhóm ba người Mộc Tuyết phát tay. Bản thân hần cũng lười phải gật đầu một cái. Thân nhiên lướt mắt bỏ qua nhóm người Thánh nữ, dừng mắt trên nhóm người Lạc Y phía xa, nhẹ giọng nói.

"Kia là những nhân tuyển của Thánh Điện lần này đi! Sắp xếp cho tốt. Hợp lý nhất là để vào cùng một điện, như vậy càng dễ quản lý!"

Đại quân sự Lâm Mộc từ trên thuyền bước xuống. Vừa vặn nghe thấy Lam Thừa Quân nói như vậy thì cũng biết đây là hấn cố tình phân phó cho mình nên vội vàng ôm quyền, hướng về phía hấn ứng thanh.

"Thánh tử, đã biết!"

Lâm Mộc nói xong thì nhìn về phía ba người Mộc Tuyết, thản nhiên phân phó.

"Thời gian đã không còn sớm nữa. Đưa bọn họ lên thuyền tiến nhập Thánh Địa đi thôi!"

"Tuân lệnh đại quân sự!"

Nhóm ba người Mộc Tuyết nhanh chóng ứng thanh đáp lời. Thích Thử Khâm liền tách ra hướng nhóm Lạc Y nơi đó hô.

"Nhanh lên thuyền đi! Tới Thánh Điện các người đều ngự tại Chu Tước điện!"

Lạc Y híp mắt nghe âm thanh phân phó cũng không nói gì. Nàng thong thả nắm lấy bàn tay Lãnh Hàn Thần nhẹ nhàng đan các ngón vào nhau. Lúc này mới dẫn đầu theo chân ba người Mộc Tuyết cùng nhóm Thánh nữ.

Vừa rồi Lam Thừa Quân phân phó cho mọi người được ở trong một điện. Mặc dù mang tiếng là quản lý nhưng Lạc Y biết hấn phân phó như vậy tuyệt đối là muốn tốt cho bọn họ. Dường như bản thân hấn cũng không muốn an phận làm Thánh tử. Gần giống như muốn phản kháng sao.

Nếu như Lam Thừa Quân thật sự muốn kháng lại, nàng cũng có thể suy tính giúp đỡ hấn một chút. Nhược bằng hấn cùng Thánh Điện hợp mưu, như vậy nàng đối với hấn cũng không còn cách nào!

Nhóm người Lăng Ngạo nhìn thấy Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần bước đi phía trước cũng vội vàng chạy theo phía sau. Ánh mắt lại như cũ gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng bạch y phiêu phiêu của Lam Thừa Quân đang tựa tại mũi thuyền.

"Hấn thế nhưng lại là Thánh tử của Thánh Điện. Thân phận như vậy sao có thể tham gia Thượng Đình Giao Phong chứ!"

Bạch Thừa Vũ khó hiểu vò vò đầu lẩm bẩm. Ai ngờ lại bị Lập Khiêm không nể nang cốc mạnh một cái khiến hấn không khỏi oai oái kêu to. Trên đầu lại vang vang tiếng mắng nhỏ.

"Người thật cũng không phải ngốc bình thường. Lam Thừa Quân thân phận Thánh tử hấn là bí mật. Từ trước tới giờ người đã nghe đến Thánh Điện có Thánh tử chưa? Lại nói, hấn còn thân phận thế tử Thanh quốc đâu. Tham gia Thượng Đình Giao Phong cũng không có gì không đúng. Ta chỉ không ngờ hấn thân phận cao như vậy, chẳng trách đột đó Lăng Ngạo xuất chiến không thắng!"

Lập Khiêm một phen đem sự thật lý giải. Còn không quên bổ sung một câu tiếc hận đi xuống.

Bạch Thừa Vũ nghe Lập Khiêm nói cũng bắt đầu suy nghĩ. Thế nhưng cảm thấy quả thật không sai. Sau cũng không nói gì thêm.

Lăng Ngạo đi phía sau nhíu nhíu chân mày. Đáy mắt lại nhìn Lam Thừa Quân thêm lần nữa. Vừa lúc Lam Thừa Quân xoay người, khiến hai luồng ánh mắt đối diện nhau trên không trung. Cả hai theo đó cũng trả cho nhau một nụ cười nhợt nhạt.

Tình cảnh xảy ra này người Thánh Điện không ai hay biết. Nhưng trong mắt nhóm người Lạc Y lại đạt đến nhất thanh nhị sở.

Xem ra, ý tứ của Lam Thừa Quân đã vô cùng rõ ràng. Hấn là bạn không phải thù. Ngược lại, dường như hấn còn biết không ít chuyện của Thánh Điện. Bản thân cũng không cam lòng làm rối gổ cho người giật dây đâu.

Lạc Y hướng về phía Lam Thừa Quân. Mắt hạnh ưu nhã híp lại một đường, bí mật truyền âm.

"Ta có thể tin người sao?"

"Có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Thánh Điện

Nhóm Lạc Y từng bước đi theo hướng của nhóm ba người Mộc Tuyết cùng nhóm người Thánh nữ. Nhóm người đi đến đâu cũng là có một tầng lại một tầng kết giới được giải khai.

Cơ cấu bí mật vững chắc như thế này, khó trách người ngoài đều nói Thánh Điện là vùng đất dầu muối không ăn. Phải dùng đến từ nội bất xuất, ngoại bất nhập để hình dung.

Lạc Y vốn trang trên mặt bản thân một vẻ thoải mái vô lo. Nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy trầm trọng. Đột nhiên lại nghĩ đến vài thứ mà Phùng Nhật Huy trước đây nhắc tới.

Thánh Điện nằm trong địa phận của Mộc quốc. Lịch sử hình thành đã phát triển từ mấy trăm năm trước, cho đến nay vẫn chưa từng bị dao động. Có thể nói, Thánh Điện ở Apollo đại lục cơ bản chính là hùng mạnh nhất, đứng vững gót chân không thể nào di chuyển được.

Cũng vì vấn đề này, Tứ quốc đối với Thánh Điện thập phần kiêng dè. Thế nhưng lại không thể nào đánh đổ mà chỉ có thể mượn sức. Lại nói, nhưng danh bài đến Thánh Điện lần này đồng thời được xem là nhịp cầu mốc nối quan hệ với nội quốc. Chỉ là, đạt tới được điểm lợi điểm hại thế nào vẫn chưa ai nắm chắc đầu.

Lãnh Hàn Thần một mực đi bên cạnh Lạc Y. Hắn giống như biết được tâm trạng nàng lúc này không dễ chịu, trong lòng lại giống như bị nhéo đau một cái, trở tay nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nàng, phù trong lòng ngực bản thân.

Lạc Y bị hành động đột ngột của Lãnh Hàn Thần làm cho ngẩn người. Bất quá nàng lại rất nhanh hồi thần, nhẹ nhàng nâng lên đầu nhỏ cho hắn một ánh mắt an tâm. Bàn tay còn lại rảnh rỗi còn vuốt nhẹ xương gò má anh tuấn của hắn.

Hành động thân thiết của Lạc Y ngược lại khiến Lãnh Hàn Thần run nhẹ một cái. Trong lòng cực độ sung sướng, dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội bắt lấy bàn tay mềm mại không xương không an phận của ai đó, nhẹ nhàng gài nhẹ vào lòng bàn tay nàng, chọc cho nàng bị nhột nỏ nụ cười mang theo âm luật thanh thúy.

Lãnh Hàn Thần nhìn mặt nương tử nhà mình đỏ lên, đầu lại dựa vào trong lòng mình thì cũng đúng lý hợp tình ôm lấy eo nhỏ mềm mại của nàng, phụng sát vào bên người mình. Chỉ hận không thể đem nàng hoá nhỏ, dặt vào thắt lưng, như vậy liền không khiến nam nhân khác hướng nàng đánh tới chủ ý không tốt.

Lãnh Hàn Thần nghĩ đến đây liền liếc Lam Thừa Quân đang vẫn đậm phong khinh đi phía trước một cái. Giắt chũa trong lòng tích tắc tràn ra hung hăng ác ý đem khí thế người kia đè xuống mặt đất.

Lam Thừa Quân đang đi đằng trước, tuy thời nhú nhú chân mày. Hắn vừa rồi cảm thấy một đạo áp bách đè xuống. Nhưng tuyệt nhiên không nhìn ra được phương hướng lực lượng kia bộc phát.

Ánh mắt hắn vừa chuyển, chính là nhìn về phía Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thân mật tình chàng ý thiếp. Nhìn đến gương mặt xinh đẹp tuyệt luân kia nhiệm một tầng đỏ ửng khả nghi càng phát ra mê hoặc động lòng người không khỏi cười khổ một tiếng.

Mạnh mẽ ép buộc bản thân chuyển dời ánh mắt sang Lãnh Hàn Thần. Vừa vận nhìn thấy hắn đang trừng trừng nhìn bản thân, rõ ràng không có ý tốt liền ngăn ra.

Lam Thừa Quân nhíu nhẹ chân mày, liền tưởng đến đạo kinh khí áp bách vừa nãy trên người mình. Lại nhìn Lãnh Hàn Thần thêm một lần nữa mang theo một ý vị không thể tin được.

Từ trước đây hắn đều cảm nhận được hai người Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y đều là rất mạnh. Nhưng có thể kích phát ra lực lượng khiến người ta không thể nào nhận ra đến từ phía nào thì có phần khó có thể nói. Bởi lẽ người tạo thành lực lượng đó, vượt xa chế ước của đại lục có thể thừa nhận.

Lãnh Hàn Thần năm nay bao nhiêu tuổi đầu. Bất quá còn chưa đầy hai mươi. Nếu nói hắn có loại lực lượng như vậy quả thật là nghịch thiên đi. Điều khó tin như vậy thế nhưng Lam Thừa Quân cảm giác lại đều hướng về phía Lãnh Hàn Thần.

Nếu quả thật Lãnh Hàn Thần thật sự mạnh như vậy, thì vừa vận rất xứng với nàng. Nữ tử tựa như là đem hết tinh hoa trời đất gom góp thu vào mới có thể tạo nên.

"Thánh tử!"

Đại quân sự đi phía sau đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, vừa vận cắt ngang dòng suy tưởng của Lam Thừa Quân. Lúc này hắn mới giật mình nhận ra mọi người đã bước vào tầng kết giới cuối cùng, bao bọc xung quanh Thánh Điện.

Lam Thừa Quân thở hắt ra một hơi, sắc mặt từ từ bình ổn trở lại lạnh nhạt như bình thường. Lúc này hắn mới ưu nhã nâng tay lên. Trên bàn tay nổi bật một chiếc nhẫn khắc một loại cổ văn kì dị.

Chiếc nhẫn dường như cảm nhận được cái gì đó. Bất động liền phát ra ánh sáng bạch quang nhu hoà. Tầng bạch quang này tuyệt đối là tinh khiết, chói mắt. Nhìn thì cực độ nhu hoà nhưng bản thân lại mang theo một năng lượng vô cùng lớn.

Tầng bạch quang phát ra càng lúc càng rộng, bao phủ xung quanh tạo thành một không gian biệt lập.

Cứ như vậy trong nửa khắc, bạch quang tan đi. Trước mặt ban đầu vốn trống rỗng lại xuất hiện một toà thành phủ vô cùng lớn. Xung quanh được bao bọc bằng tường đá vững chắc. Kiến trúc này so với hoàng cung tứ quốc sợ là càng muốn hùng vĩ hơn.

Đại môn lúc này từ bên trong bật mở. Hai tiểu đồng sinh vận trên người phục sức môn đồ Thánh Điện, dưới tà áo còn đính một kí hiệu hoa lan nở rộ màu trắng trên nền vải đen vô cùng nổi bật.

Hai tiểu đồng sinh nhìn đám người trước mặt. Không nói hai lời liền khom người, ôm quyền hô lên.

"Thánh tử, Thánh nữ, quản sự, đồng môn đều trở về!"

Lam Thừa Quân đối với hai tiểu đồng sinh cũng không nhiều thêm một lời. Chỉ phát nhẹ tay ra hiệu cho bọn hắn nên làm gì thì làm đó.

Tận mắt nhìn thấy hai tiểu đồng sinh tách ra hai bên, chừa lại đại môn rộng mở. Lúc này Lam Thừa Quân quay đầu, đôi mắt hữu ý vô tình lướt qua nhóm người Lạc Y đi phía sau, tựa hồ hồ hững hờ nói.

"Đây chính là Thánh Điện. Tại đây quy củ sâm nghiêm. Các người đi vào liền đi theo đại quản sự đến trụ tại Chu Tước điện. Đã đến đây rồi tốt nhất tuyệt đối tuân thủ nguyên tắc, đừng nghĩ đến chơi đùa tiểu tính tình. Ta trụ tại điện Hồng Vũ cách đó không xa, các người đừng nghĩ dưới mí mắt ta làm loạn. Lúc đó, đừng trách chịu nghiêm phạt!"

Lam Thừa Quân nói như vậy giống như đang hướng nhóm Lạc Y hạ xuống mã uy. Nhưng trong đó lại ẩn tàng một phen thâm ý. Hắn là muốn nhắc nhở bọn họ làm việc gì đều nên cẩn thận. Thế nhưng còn kín đáo tiết lộ nơi ở cho bọn họ. Đây không phải tạo điều kiện cho bọn họ tùy thời có thể đến tìm sao?

Lạc Y híp híp mắt cười khê một tiếng. Nhưng cũng không nói thêm điều gì. Nàng chỉ nhân lúc người ta không để ý liền gật đầu khê với hắn.

Hắn nói hắn có thể tin. Nàng liền tin hắn một lần!

Lâm Mộc đại quản sự cùng mọi người ở đây đều không ai nhận ra thâm ý của Lam Thừa Quân, một mặt nghiêm túc cúi đầu hướng hắn trả lễ, một mặt lại liếc nhìn nhóm người Lạc Y trầm giọng.

"Các người tốt nhất nên cẩn thận theo Thánh tử điện hạ dạy bảo. Nếu như xảy ra điểm gì sơ sót các người liền thừa nhận không nổi. Từ bây giờ các người không còn là người Chu quốc nữa mà chính là môn sinh của Thánh Điện. Các người phải tuyệt đối trung thành, tận lực. Làm tốt lọt vào mắt các vị Điện chủ các người liền có ngày đẹp trời. Nhược bằng không, ai cũng không thể kéo về cho các người một cái mạng! Đã nghe rõ?"

Giọng nói đầy hà khắc của Lâm Mộc khiến nhóm người Lăng Ngạo cảm giác vô cùng nặng nề. Liền ngay cả kẻ ruột đẻ ngoài da như Bạch Thừa Vũ cũng nhú chặt chân mày.

"Đã biết!"

Lạc Y nhẹ giọng lên tiếng thay nhóm người Lăng Ngạo đáp lời. Ánh mắt nàng trên không trung đối lại ánh mắt của Dương Tinh Tinh đang nhìn về phía này. Khoé môi nhàn nhạt nở nụ cười mang theo một tia trào phúng vô cùng rõ ràng bức nàng ta đỏ mặt, âm ngoan trừng lại nàng.

Từng bước ghi thù, nàng cơ bản đã không còn đường lui...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Âm Mưu Của Mục Thành

Nhóm Lạc Y đi theo Lâm Mộc tiến vào Chu Tước điện. Chu Tước điện là một trong bốn phân điện của Thánh Điện. Cũng là phân điện đứng thứ ba trong bốn phân điện, được xếp theo thứ tự là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và cuối cùng là Huyền Vũ điện.

Quản sự Chu Tước điện chính là Mộc Tuyết. Còn điện chủ là Phan Kỳ Anh, hiện tại đang bế quan tu luyện. Nghe nói là đã chạm vào cảnh giới đột phá Tôn Giả sơ kì trung giai.

Hiện tại toàn bộ Chu Tước điện do Mộc Tuyết quản lí. Tuy nhiên, tất cả cũng phải thông qua cửa đại quản sự Lâm Mộc.

Nói cho cùng, Mộc Tuyết là người hẹp hòi, lại ham thích hư vinh, ưa nịnh hót. Về cơ bản là không đáng sợ. Thế nhưng Lâm Mộc ngược lại là người khôn khéo, tu vi cũng không tầm thường, tiêu biểu là một lão hồ ly. Vẫn là cần phải nhiều hơn chú ý.

Lạc Y đảo đảo đôi mắt giảo hoạt., khoé môi hơi câu lên thành một đạo ý cười nhàn nhạt. Rất nhanh đã đưa ra những đánh giá sơ bộ về Chu Tước điện. Bước chân lại không hề chậm trễ đi theo Lâm Mộc không sai một bước.

Nhóm người Lăng Ngạo đi ngay phía sau hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần cũng là một mực giữ yên lặng. Lâu lâu bọn họ cũng nâng mắt đánh giá kiến trúc xung quanh Chu Tước điện liền không khỏi nhích môi than khê một tiếng.

Nhìn bên ngoài Thánh Điện đã đủ uy nghi, đồ sộ. Thế nhưng bên trong lại càng muốn phát ra từng đạo kim quang. Tuy rằng bọn họ không biết các phân điện khác nhìn như thế nào, bất quá xem chừng so với Chu Tước điện vẫn là không kém đâu.

"Nơi đây thật đẹp a!"

Cổ Ân Kỳ dù sao cũng là một tiểu cô nương. Đứng ở một nơi còn muốn cao quý hơn cả hoàng cung đều là không ngăn được cảm khái một tiếng. Bàn tay nhỏ nhỏ cũng tùy thời ve vuốt lên mặt tường đá kiên cố uốn quanh hành lang gấp khúc, cảm giác trơn bóng thật khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay.

Lâm Mộc một mực đi đằng trước. Nhưng hắn vẫn luôn dùng dư quang đánh giá nhóm người đi đằng sau. Khi thấy hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần tự nhiên mà bước, đến chân mây cũng không nhú một cái liền không khỏi khen thầm một tiếng. Nhóm Lăng Ngạo xem như không tệ, ngoài cảm giác áp bách khiến sắc mặt hơi tối thì không có gì đặc biệt. Chỉ riêng tiểu cô nương danh gọi Cổ Ân Kỳ kia, cũng không biết nên khen năng lực định lực cao hay mắng một câu ngây thơ ngốc nghếch đây nữa.

Nhân tuyển đến Thánh Điện năm nay vẫn là không tầm thường a!

Lâm Mộc dẫn nhóm người đi một vòng lại một vòng. Cuối cùng cũng dừng lại bên một dãy phòng. Dãy phòng này nằm bên cạnh Chu Tước điện. Tuy không thể so cùng uy thế nhưng cũng gọi là quý khí sang trọng. Xung quanh còn có nhiều dãy phòng tương tự như thế, có phòng có người ở, có phòng không có.

Lạc Y vừa đến đây đầu tiên là trấn định nhìn xung quanh một chút. Sau đó mới cẩn thận đem một đạo tinh thần lực phóng xuất ra, bí mật đi điều tra xung quanh. Tận đến khi nhận thấy nơi này cách những chủ điện quan trọng khá xa cùng với đa số người ở đây năng lực đều không quá tốt mới yên lòng đem tinh thần lực thu trở về.

Cái này hẳn chính là ngoại điện thuộc Chu Tước điện đi!

Khoé môi Lạc Y từ tốn gọi lên nụ cười. Ánh mắt chạm vào Lãnh Hàn Thần bên cạnh, rất nhanh cả hai đều đạt chung nhận thức. Mặc dù biết bọn họ ở nơi này hẳn là không lâu, nhưng nói cho cùng trước đó cũng cần sắp xếp lại một vài thứ. Rồi đi càng xa tầm chú ý của mọi người thì càng thuận tiện a!

"Các người trước hết ở chỗ này. Đây là ngoại điện Chu Tước điện. Vài ngày tới sẽ có một đợt nguyệt so của Tứ điện. Lúc đó biểu hiện cho tốt, các người liền trở thành đệ tử chân chính của Chu Tước điện! Đã nghe rõ!"

Lâm Mộc vừa nói vừa liếc mắt nhìn xem biểu hiện của nhóm người Lạc Y một vòng. Cảm thấy bọn họ không có ý tứ phản đối mới vung tay lên. Ra hiệu cho một gia đình đang bế một chiếc khay phủ vải đỏ lên.

Lâm Mộc trước sự chú ý của nhóm Lạc Y vung tay vải đỏ lên. Bên trong xếp đều sáu bình đan dược bạch ngọc, tỏa ra hương khí vô cùng nồng đậm. Hắn từ từ nói.

"Đây là Thánh Điện cấp đan dược cho các người. Các người ngay lập tức nuốt đi. Đối với tu luyện tuyệt đối có lợi!"

Lạc Y hí hóp mắt, đem bình bạch ngọc nâng lên. Hương khí nồng đậm tỏa ra khiến nàng hít vào một hơi. Quả nhiên thật sự là dùng Phong Đề chế thuốc. Phong Đề vốn là thảo dược luyện thần đan, đối với nàng cùng Lãnh Hàn Thần không có tác dụng nhưng nhóm Lăng Ngạo thì lại khó nói.

Lạc Y cẩn thận sử dụng cho nhóm Lăng Ngạo một cái liếc mắt, sau đó liền đem viên đan dược lấy ra, trước ánh mắt của Lâm Mộc trực tiếp nuốt vào. Lãnh Hàn Thần cùng nhóm Lăng Ngạo cũng không chậm trễ một giây làm theo.

"Tốt lắm! Các người đều có thể vào phòng rồi!"

Lâm Mộc đối với nhóm Lạc Y như vậy thì hài lòng gật gật đầu. Để lại cho bọn họ một câu liền đem theo gia đình rời đi.

Lạc Y đợi Lâm Mộc đi xa. Lúc này mới hướng về lưng nhóm người Lăng Ngạo xuất ra một chương, đem chân khí đảo ngược bức bọn họ đem viên đan dược đã nuốt nhỏ ra ngoài.

Nhóm Lăng Ngạo nuốt ngược thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ánh mắt chán ghét nhìn viên đan dược vừa ra ngoài liền bắt đầu tan ra kia. Nói viên đan dược nhỏ bé so với đan dược bình thường không khác biệt, nhưng lại có thể khống chế người. Như vậy ai dám tin đây? Cũng may mắn là ở đây còn có lão đại, nếu không, bọn họ thật là nam khan đi!

"Thứ này mỗi tháng thật là đều phải nuốt một lần sao?"

Cổ Ân Kỳ nhìn thật sâu bãi nước đã dần dần ngấm vào đất, run giọng hỏi một tiếng. Sắc mặt không hề e dè lộ ra chán ghét thật sâu.

"Yên tâm đi. Phong Đề có một dược tính gây nghiện, một khi đã nuốt vào, tuyệt đối mỗi tháng đều phải nuốt một lần. Lần này các người trước mặt Lâm Mộc nuốt vào! Lần sau cũng không ai xem chừng các người, các người tùy ý quăng đi là được!"

Lạc Y vừa vào phòng vừa thần nhiên giải thích. Nhóm Lăng Ngạo nghe vậy liền thở phào, gật gật đầu thay lời đã hiểu.

Bạch Thừa Vũ đột nhiên lại nhíu mày, thắc mắc nhìn hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Hỏi.

" Lão đại, nhưng người và Thần ca đều nuốt nga! Sẽ không sao chứ!"

Nghe Bạch Thừa Vũ lên tiếng. Sắc mặt nhóm người Lăng Ngạo đều nháy mắt trầm trọng, lo lắng nhìn chăm chăm về phía hai người.

Trong lòng Lạc Y biết bọn họ có ý tốt lo lắng cho nàng. Nháy mắt liền cảm thấy ấm áp. Khoé môi từ từ gọi lên tươi cười.

" Đối với chúng ta ngược lại có lợi!"

Nhóm người các mặt nhìn nhau, đồng loạt thở phào. Không sao là tốt a! Có lợi lại càng tốt đâu!

Bên nhóm người Lạc Y một mảnh hài hoà. Thế nhưng, một nơi khác lại không có tốt đẹp như vậy.

Dương Tinh Tinh vừa vào đến Tinh Vũ điện liền bạo phát đi lên. Nóng giận đem toàn bộ đồ gốm sứ trang trí quanh điện đều quăng xuống mặt đất. Về mặt âm tình bất định vận vẹo khó coi, làm gì còn có vẻ ôn nhu xinh đẹp thường ngày.

Mục Thành từ bên ngoài bước vào nhìn thấy tình cảnh này liền hoảng loạn. Vội vàng cúi đầu thật thấp, trông mắt không giây nào dám đảo loạn, thành thành thực thực nhìn mũi giày màu đen không động dấy.

" Người đến làm gì?"

Dương Tinh Tinh nhìn một phòng mảnh vỡ. Tâm tình bất chợt khá lên một chút. Bất quá cũng không hào phóng quăng cho Mục Thành một sắc mặt tốt.

Mục Thành là người cộc tính, mặt mũi lại bặm trợn. Thế nhưng hắn lại hết sức tôn sùng Dương Tinh Tinh. Vậy nên trước lời nói không thiện chí của nàng ta không những không giận mà còn càng phát ra cung kính cẩn thận.

" Thánh nữ, người có nghe nói sau nguyệt so, Thánh Điện sẽ đưa một lượng người đi vào cấm địa thông qua tổng so, không giới hạn độ tuổi hay không?"

" Có nghe qua. Thì đã thế nào?"

Dương Tinh Tinh ngồi xuống ghế quý nhân, nâng móng tay lên cẩn thận nhìn, không nặn không nhạt nói. Thái độ cũng không mấy hứng thú.

Vào Cấm Địa? Chỉ có những đệ tử tứ điện mới cần tranh giành, bản thân nàng không khi nào thiếu danh ngạch, tại sao phải quan tâm chứ?

Mục Thành nhìn Dương Tinh Tinh chưa hiểu liền cười. Sắc mặt thoáng chốc thay đổi, toà ra một tia quý dị.

" Cấm địa là địa bàn tốt để tu luyện. Có thật nhiều Hoà Tinh quả, Băng Tinh quả, thấp loại tinh quả. Nghe thật tốt nhưng vẫn đầy nguy hiểm a! Thánh nữ, người có nghĩ nên cho nữ nhân kia vào đó hay không? Nếu nàng ta không thể đi ra, cũng không ai dám đánh lên đầu chúng ta. Nhược bằng có thể, chúng ta bố trí một chút chướng ngại, nàng ta sẽ vô thanh vô thức chết đi, không còn gây trở ngại cho người. Không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Nguyệt So.

" Các người còn không mau chuẩn bị. Mọi người đều đã ra hết lời đài rồi a!"

Ngoài phòng vang lên tiếng gọi í ới của Tiểu Dương Nhi. Hắn ló đầu vào bên trong, trừng to đôi mắt chăm chăm nhìn nhóm người Lạc Y đang thành thói ăn bánh uống trà không khỏi gắt gỏng một tiếng.

Nhóm người Lăng Ngạo hướng Tiểu Dương Nhi quăng ra một cái bánh. Bộ dáng vẫn là vô âu vô lo khiến người ta muốn đánh đòn, thân nhiên nói.

" Tiểu Dương, người cứ ra ngoài trước. Chúng ta liền ra sau!"

Miệng nói nhưng nhóm người lại không ai muốn động. Nhìn bọn họ thư thái đến mức Tiểu Dương Nhi uất ức muốn đập chân. Tâm trạng buồn bực hung hăng cạp một miếng bánh thật to rồi nguẩy mông chạy đi, hờn dỗi lầm bầm một tiếng.

" Ta để mặc kệ các người. Hừ hừ, cơ hội tốt để lọt vào mắt các điện chủ thế nhưng không biết tận dụng a!"

Lạc Y nhìn theo bóng Tiểu Dương Nhi chạy đằng trước không khỏi hí mắt lại. Khoé môi nhất thời hàm tiếu một đạo ý cười nhẹ nhẽ câu lên.

Tiểu Dương Nhi cũng là đệ tử ngoại điện. Hắn vốn là trẻ mồ côi. Được một vị quản sự đi làm nhiệm vụ nhìn thấy mới đưa về Thánh Điện. Bất quá hắn

ngộ tính không cao, tu luyện trong Thánh Điện bao nhiêu năm cũng không thể vượt qua cấp bốn nên không có đủ điều kiện tiến vào chủ điện.

Tuy rằng Tiểu Dương Nhi làm người có hơi ngốc một chút. Nhưng lại rất thiện lương, cũng thường xuyên quan tâm đến bọn họ. Nhìn qua rất giống như tiểu đệ đệ nhà mình. Trong lòng cũng có nhiều hơn vài phần lưu tâm. Tuy thời giúp hắn tu luyện lên cấp sáu để có cơ hội thử thách đi vào chủ điện.

Người như Tiểu Dương Nhi, đáng ra không nên lưu lại nơi vốn có nhiều thị phi này!

"Được rồi. Ngoài kia hắn đã nhận nhip, chúng ta đi góp vui một chút liền tốt lắm!"

Lạc Y phui phui bàn tay mềm mại, dẫn đầu đứng dậy nhàn nhạp đạo một câu.

Âm điệu của nàng nghe qua vô cùng nhẹ nhàng. Ân ân còn lưu lại một tia không kiên nhẫn. Nếu Tiểu Dương Nhi vừa rồi nghe thấy hắn hắn là cúi đầu âm thầm mắng chửi nàng rồi.

Nguyệt so là cái gì chứ? Đó không chỉ là cơ hội so đấu giành lấy tư cách đi vào chủ điện. Mà nếu như biểu hiện tốt được lọt vào mắt điện chủ nào đó quả thật là trăm lợi mà không một hại a!

Không nói đến việc là đệ tử của chủ điện có tiếng nói nặng hơn, tài nguyên tu luyện cũng nhiều hơn. Quan trọng nhất là được điện chủ tự tay hướng dẫn, khả năng thăng cấp là hoàn toàn đầu.

Cơ hội hiếm có như vậy, đi ra từ trong khoé mắt của Lạc Y quả thật so với vui đùa chính là không hơn không kém!

Nhóm Lăng Ngao cùng Lãnh Hàn Thần thấy Lạc Y đã đứng lên cũng không có duy trì tư thế, tất cả đều đồng loạt đứng dậy, phui phui tay, tư thế vẫn thật nhàn nhã giống như đứng thật là đang chuẩn bị đi chơi.

Nói cho cùng cũng không thể trách Lạc Y. Từ ngày bắt đầu đến Thánh Điện bọn họ hầu hết thời gian đều ở trong không gian tu luyện. Vừa tu luyện vừa rèn giữa đấu pháp. Nhóm ma thú bên trong cũng thuận tiện giúp bọn hắn học hỏi một hai.

Bởi vậy chỉ trong vòng mấy này, Lăng Ngao đã thăng cấp chín trung kì trung giai đỉnh phong. Lập Khiêm cũng vừa mới đột phá cảnh giới cấp chín trung kì. Riêng hai người Bạch Thừa Vũ cùng Cổ Ân Kỳ được Lạc Y phân tập một loại công pháp gọi là Song Nhân Tu thì đã thăng cấp vũ bảo lên cấp chín sơ kì.

Tính ra tu vi của hai người này vẫn chưa bằng Lăng Ngao cùng Lập Khiêm. Nhưng bộ công pháp đã khiến tốc độ của bọn họ so với hai người kia đã là cao hơn hẳn.

Với trình độ như vậy ở Thánh Điện sinh tồn đã là không vấn đề gì. Phải biết rằng trong Thánh Điện trừ những người có bối phận thì mới có tu vi cao. Còn như những đệ tử khác chủ yếu chỉ đạt từ cấp sáu đến cấp tám. Rất hiếm đệ tử đạt đến cấp chín. Chỉ có những đệ tử ngoại điện mới có tu vi từ cấp năm trở xuống mà thôi.

Bọn họ như vậy, còn cái gì đáng lo nữa đây?

Lôi đài - Nguyệt so :

Xung quanh lôi đài hôm nay giống như bất kì trận đấu nào, tất cả đều thật náo nhiệt cùng ồn ào.

Lúc này, các vị điện chủ đều chưa đến. Đệ tử các điện tùy ý đi lại xung quanh một chút. Cũng có một số nhóm người tụ tập lại bàn tán linh tinh một chút. Đa phần là thảo luận xem lần này những ai sẽ lọt vào mắt từ vị điện chủ.

Không gian xung quanh vốn đang ồn ào lại đột nhiên lắng xuống. Mọi người đều vội vã tách ra hai bên. Từ ngoài cửa đột nhiên xuất hiện bốn vị nam tử trung niên. Cả bốn đều vận phục sức Thánh Điện nhưng màu sắc phân biệt thành thanh, bạch, hồng, hắc.

Chỉ cần nhìn bốn màu sắc này, không khó để người ta nhận ra. Đây chính là bốn vị điện chủ trong truyền thuyết. Lần lượt là Thanh Y, Bạch Chước, Chu Quyển cùng Huyền Viên.

Bốn vị điện chủ song song đi vào trong điện. Bước chân thẳng tắp đứng ở vị trí đằng sau lôi đài. Tại đó từ sớm đã sắp sẵn bốn chiếc ghế dựa phủ lông Hồ Văn Khiếu. Bên cạnh còn có đại quản sự Lâm Mộc đem theo danh sách đệ tử ngoại điện đứng chờ sẵn.

Đợi cho bốn vị điện chủ lần lượt ngồi vào chỗ ổn định. Lâm Mộc thật cung kính cúi đầu, dò ý một tiếng.

"Quý điện chủ, không biết đã có thể bắt đầu hay là chưa?"

Thanh Y nghe Lâm Mộc nói thì hơi liếc mắt nhìn về phía dưới. Nhận thấy ai nấy đều trông mong nhìn lên cũng cười nhạp nói.

"Bắt đầu đi thôi! Những đệ tử ngoại điện đều đạt từ cấp sáu trở lên. Đây không biết có ai bỗng dưng nổi tiếng hay không đây!"

"Người ta hay nói Ngoại Hồ, Tàng Long thôi. Năm nay hắn lại hai điện các huynh có người bỗng dưng nổi tiếng!"

Huyền Viên phá lên một tiếng cười, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Thanh Y cùng Bạch Chúc. Chỉ thiếu có một cái đuôi vẫy vẫy liền so với chó sẽ không sai biệt lắm.

Huyền Viên vốn là điện chủ điện Huyền Vũ. Là điện thấp kém nhất trong Thánh Điện. Mà bản thân hắn tu vi cũng yếu nhất. Bởi vậy hắn cũng hay nịnh nọt những người trên cao để hồng kiểm chác vài chỗ tốt.

Huyền Viên trong Thánh Điện là người gió chiều nào che chiều ấy. Thường hay nói những lời dễ nghe nên quan hệ giữa hắn và Thanh Y ham hư vinh cũng Bạch Chúc cao ngạo khá hoà hoãn. Chỉ duy nhất quan hệ với Chu Quyển là đặc biệt không tốt.

Trước không nói đến thực lực của Chu Tước điện so với Huyền Vũ điện cũng không hơn bao nhiêu. Mà bản thân Chu Quyển lại thanh cao, ánh mắt không chứa nổi một hạt cát. Đối với người như Huyền Viên khinh thường đến cực điểm. Lại nói, Chu Quyển là kẻ cuồng tu luyện, thường xuyên bề quan, nên quan hệ giữa hắn với mọi người quả thật là đã kém lại càng kém. Ti như Huyền Viên, chỉ cần bắt được cơ hội, nhất định muốn đâm sau lưng Chu Quyển một đao mới đủ thoả lòng.

Thanh Y cùng Bạch Chúc cũng là không ưa Huyền Viên. Nhưng hắn nói lời hay luôn khiến bọn họ tâm tình thư sướng. Ha ha cười to ứng tiếng.

"Tốt! Tốt! Bắt đầu đi!"

Lâm Mộc nghe thấy các vị điện chủ không ai có ý phản đối liền mở ra danh sách. Cát giọng trầm thấp, đọc to.

"Mạc Anh, Ngoại điện Thanh Long gặp Tú Cẩm, ngoại điện Bạch Hổ, lời đài thứ nhất. Lục Bách Hợp, Ngoại điện Thanh Long gặp Vũ Vy, ngoại điện Chu Tước, lời đài thứ hai. Lý Nhã, Ngoại điện Huyền Vũ gặp Tú Uyên, ngoại điện Chu Tước, lời đài thứ ba..."

Dựa theo lời nói của Lâm Mộc, cứ một lần là có bốn cặp đi lên. Rất nhanh đã đi lên quá một nửa. Kết quả đến giờ vẫn là điện Thanh Long dẫn đầu, Chu Tước đột phá lên đứng thứ hai, Bạch Hổ đứng thứ ba, cuối cùng lại vẫn không ai khác chính là Huyền Vũ.

Tiểu Dương Nhi vừa rồi đã lên gặp phải điện Huyền Vũ. Tính ra đối thủ so với hắn cao hơn một phân cấp. Nhưng hắn so với người kia lại kiên trì hơn. Kết quả lại là thắng lợi trong gang tấc.

Cổ Ân Kỳ cùng Lăng Ngao cũng đã lên. Đa số những người trong Thánh Điện đều tu luyện ma pháp nên so với những người song tu như bọn họ quả thật là như đê chết con kiến. Bất quá bọn họ biểu hiện uy vũ nhưng cũng cẩn thận nương tay, đối với đối thủ cũng không ham đánh đến cùng.

Lãnh Hàn Thần lại càng muốn phong quang vô hạn. Đối thủ là điện Thanh Long của hắn cư nhiên lâm trận ngắt xiù. Không đấu cũng thắng làm mọi người dờ khóc dờ cười một phen.

...

Tiếp theo lại đọc thêm rất nhiều cái tên nữa. Lạc Y cũng lên đài gặp một đệ tử của ngoại điện Huyền Vũ. Người này tư chất không tệ, tu vi đã đạt đến cấp tám hậu kì. Hình như vốn là mong chờ bỗng dưng nổi tiếng. Chỉ là nằng không chờ được đem hắn quăng xuống lời đài ngắt đi rồi.

Hai người Lập Khiêm cùng Bạch Thừa Vũ, một người gặp điện Thanh Long, một người gặp điện Bạch Hổ. Dù đã cố gắng kéo dài thời gian nhưng sức chịu đựng hai người kia không mạnh, nhanh chóng nhận thua.

Chu Tước điện năm nay cứ như vậy giống như Hắc Mã. Quả thật là bỗng dưng nổi tiếng. Tuy rằng cuối cùng vẫn kém so với Thanh Long một trận nhưng vẫn duy trì vị trí thứ hai. Huyền Vũ điện thế nhưng chiến thắng duy nhất một trận, kết quả thảm thương không biết dùng từ nào để diễn tả.

Chu Quyển ban đầu tâm tư vốn không đặt trên lời đài. Nhưng bắt đầu khoảng từ một nửa về sau hắn lại toàn lực chú ý. Nhất là những lần nhóm Lạc Y đi ra, đôi mắt hắn đều loé lên một đạo ánh sáng không rõ tư vị.

Nguyệt so cứ như vậy rất nhanh kết thúc đi xuống. Vài người được các điện chủ chọn tiến vào chủ điện. Chu Quyển nhắc tay một lần đưa cả nhóm Lạc Y đi vào, ngoài ra còn có Tiểu Dương Nhi cũng ba người khác... Trước khi rời đi còn đặc biệt thâm ý liếc nhìn nhóm người Lạc Y qua một lần.

Kết thúc như vậy dĩ nhiên là đủ viên mãn a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Gặp Mặt Điện Chủ

"Các ngươi có biết tại sao ta tìm các ngươi sao?"

Trong căn phòng lớn, một nam tử trung niên vận áo bào rực lửa đang nhìn nhả dựa người trên thành ghế. Một bên đem trà đã pha sẵn nhấp vào một

ngụm, một bên lại liếc mắt mười người đang đứng xếp hàng bên dưới.

Nhóm Lạc Y được lệnh triệu tập liền đuổi đến nơi này. Đến nơi, ở đây từ sớm đã có ba nam tử ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi đang thẳng lưng mà đứng. Bọn họ nháy mắt đều hiểu ra sự tình. Chỉ là vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, một tia cảm xúc cũng không để lộ, quy củ bước vào hàng.

Chu Quyển ngồi đó thấy không ai trả lời bản thân. Đáy mắt liền liếc qua từng người một cái. Đối với nhóm người Lạc Y một mực định thần nhàn nhạt cùng với ba người thanh niên thẳng lưng, cúi đầu lộ vẻ cung kính cũng không có chút nào ngoài ý muốn. Tuy hứng vồ vồ cái ghế bên cạnh, không mặn không nhạt nói.

"Đứng miết làm gì? Không thấy môi chân sao? Nhanh sang đây ngồi xuống uống trà đi!"

Ba người thanh niên bên kia là đệ tử lâu năm tu luyện trong thánh điện. Một người vóc người cao lớn, giống như hán tử bậm trợn tên là Tiết Thạch. Một người có vóc người gầy yếu, thoát nhìn nhỏ nhắn, thư sinh tên là Văn Bản. Còn người cuối cùng có vẻ ngoài đoan chính, điềm tĩnh thì tên là Lạc Vinh.

Cả ba người này đều là trẻ mồ côi được Thánh Điện thu lưu. Thành tựu tu luyện rất có triển vọng, thiên phú cũng tốt. Cả ba người từ xưa đến nay đều ngưỡng mộ điện chủ Chu Tước. Chính vì vậy mới chọn lưu lại trong điện. Mặc dù với năng lực của bọn họ vào được điện Bạch Hổ hay ngay cả điện Thanh Long cũng không có gì quá khó khăn.

Điện chủ Chu Tước điện bình thường làm người thái độ thanh lãnh, cũng không quá quan tâm nhiều đến cái gì. Một năm hầu như gần hết thời gian đều dành cho việc bế quan tu luyện. Bởi vậy, bây giờ người đột nhiên triệu tập bọn hắn khiến bọn hắn có chút không thể theo kịp.

Ba người ba mặt nhìn nhau, lén trao đổi ánh mắt, sau cùng lại đều đồng loạt cúi đầu. Hướng về phía Chu Quyển ôm quyền, cung kính nói.

"Điện chủ, Bọn đệ tử không dám!"

Chu Quyển nhướn nhướn chân mày. Nhưng lại cũng không nói gì. Giống như từ sớm đã liệu định được kết quả này. Ánh mắt rất nhanh đảo qua nhóm người Lạc Y. Trông mắt sâu không thấy đáy thế nhưng loe loe một đạo ánh sáng không rõ.

Lạc Y điềm nhiên chống lại ánh mắt của Chu Quyển. Nàng cùng Lãnh Hàn Thần tay trong tay thật tự nhiên dẫn đầu tiến lên phía trước. Kéo ra hai cái ghế ngồi đối diện với ông. Khoé mắt nàng cũng phảng phất ý cười thần nhiên, làm như lơ đãng nói.

"Cung kính không bằng tuân lệnh. Các người mỗi người nể mặt điện chủ một chút đi."

Nhóm ba người thanh niên bên kia có Lạc Vinh đứng đầu. Hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản bị lời nói tiểu cô nương của Lạc Y làm cho ngẩn người, vội vàng quay đầu nhìn Lạc Vinh hỏi ý.

Lạc Vinh lúc này cũng hơi nhướn chân mày. Nhìn toàn người Lăng Ngạo không chút câu nệ lần lượt tiến lên cũng không thể không hướng hai bằng hữu xuất ra một ánh mắt. Liền theo đó dẫn đầu đi về phía trước.

Lời nói của tiểu cô nương kia nhẹ nhàng, làm như tùy ý nói ra. Thế nhưng lại phù hợp đẩy bọn họ vào tình thế khó xử. Lùi lại không thể, tiến lên thì không đúng bối phận, mà đứng yên lại bị khép vào tội không nể mặt điện chủ.

Lạc Vinh suy nghĩ một hồi thấy vẫn là tiến lên tốt nhất. Bọn hắn cũng không phải là người đầu tiên. Nhược bằng điện chủ có tức giận, sóng gió cũng không rơi được tới trên đầu bọn hắn.

Nhóm người Lạc Vinh ai nấy đều an ổn toạ vị. Thì Chu Quyển bên kia đột ngột vỗ mạnh lên bàn khiến bọn hắn ngồi chưa nóng ghế bị dọa cho giật nảy mình. Vốn là đang định đứng lên thỉnh tội nhưng lại bị tiếng cười sáng khoái của ông làm cho một trận không hiểu tại sao.

Nhóm người Lạc Vinh còn chưa kịp hoàn hồn, Chu Quyển đằng kia đã lên tiếng.

"Ta từ sớm đã nhận ra các ngươi hết sức thú vị. Dù kiêu ngạo, dù bản lĩnh, ta rất thích. Xem ra quyết định đưa các ngươi vào chủ điện vẫn thật sáng suốt. Ít ra cũng không suốt ngày giống như cá chết, quy quy củ củ như mấy tiểu tử này!"

Cá... Cá chết?

Ba người Lạc Vinh ngây ngẩn cả người. Ba mặt hết nhìn nhau lại nhìn về phía Chu Quyển. Ba đôi mắt thiếu điều trừng lớn. Quả thật nhìn qua cũng có một chút tư vị của cá chết a!

Hoá ra, điện chủ không phải không chú ý đến bọn hắn. Mà ông xem bọn hắn thành cá chết mới lười phải tiếp xúc.

Này... Không khỏi quá tổn thương người đi!

Nhóm ba người Lạc Vinh đồng loạt cúi đầu, vẻ mặt tổn thương đến cực điểm khiến nhóm người Lăng Ngạo bên kia suýt chút không nhịn được cười.

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y từ đầu đến cuối điềm nhiên uống trà. Làm ra vẻ cái gì cũng không hay biết.

Bất quá, Lạc Y cũng có liếc nhìn Chu Quyển vài lần. Lại nhìn qua nhóm ba người Lạc Vinh bên kia. Đáy mắt thoáng qua tia suy nghĩ sâu xa.

Theo như nàng thấy, Chu Quyển đã là cao thủ Tôn Giả trung kì. So về cấp bậc vẫn cao hơn nàng một cấp. Còn ba người Lục Vinh kia tư chất không tệ, cả ba người cũng đều là cấp chín hậu kì đỉnh phong, chỉ còn nữa bước là tiến vào cảnh giới Thông Lĩnh.

Chỉ là, những người này tính tình có chút thú vị. Vượt qua suy nghĩ của nàng về Thánh Điện!

Chu Quyển liếc nhìn nhóm người Lục Vinh, cũng không ý thức được bản thân đã khiến chúng đệ tử tổn thương. Không nề mặt hừ hừ hai tiếng, nói.

"Các người nếu có chút bản sự liền đừng làm ra vẻ mặt cá chết. Ta nhìn cũng không trẻ lại được!"

"Khoan đã! Điện chủ, người gọi chúng ta đến đây là vì chuyện gì?"

Vẫn là Lạc Y tốt bụng đem nhóm ba người Lục Vinh giải thoát khỏi ma trảo công kích của Chu Quyển. Vừa vặn, nàng cũng rất muốn khẳng định suy đoán của bản thân.

Chu Quyển nghe hỏi liền thu lại vẻ mặt cột nĩa lại, nghiêm túc nhíu nhíu chân mày. Đôi mắt lướt qua nhìn mọi người ai nấy đều có vẻ nghi hoặc, điềm tĩnh nói.

"Các người hẳn đã nghe tin tức chuyến đến Cẩm địa thường niên đợt này, mỗi điện sẽ cử ra mười danh ngạch tham gia rồi phải hay không? Ta dự tính đề cử các người!"

Quả nhiên!

Lạc Y hít mắt nhìn Chu Quyển. Xem ra, những biểu hiện của bọn họ ở nguyệt so quả nhiên không uống phí. Lại nói, đây hẳn là lần đầu tiên có những người mới tiến nhập Thánh Điện được tham gia đi.

Phải biết rằng, đến Cẩm địa không đơn thuần chỉ là tu luyện, mà còn là cuộc thi đấu của bốn chủ điện. Cũng là quy tắc để quyết định phân chia tài nguyên Thánh Điện.

Chu Quyển đây là quá tin vào bọn họ, hay ông đơn thuần muốn chơi một trò chơi. Thắng hay thua cũng không hề quan trọng!

"Các người cũng đừng vội đắc ý quá." Chu Quyển nhìn về phía Lạc Y, khoé môi từ từ câu lên thành một mặt ý cười thần nhiên, từ tốn nói "Người hình như rất thân với Thánh nữ. Nàng ta thể nhưng hạ mặt mũi đến gặp ta, muốn ta đưa người đến Cẩm địa! Ta nghĩ, các người sẽ có những ngày rất êm đẹp ở bên trong a!"

Giọng điệu Chu Quyển nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo châm biếm, vô cùng nặng nề.

Lạc Y cũng là nghe thấy nhất thanh nhị sở. Ánh mắt có ý vô tình đặt trên người Lãnh Hàn Thần, ý cười trên môi càng lúc càng dịu dàng.

Nhóm người Lăng Ngạo bên kia vốn đã bị lời nói của Chu Quyển làm cho kinh ngạc không nói thành lời. Chỉ là bọn họ càng sợ hãi khi nhìn thấy nụ cười trên môi lão đại a!

Lão đại cười càng dịu dàng thì chứng tỏ nàng càng giận thôi!

Lãnh Hàn Thần so với người khác mặt càng đen thêm mấy phần. Ánh mắt cũng trở nên thâm sâu vô cùng, tựa hồ còn toé lên một đạo sát ý không dễ phát giác.

Bất quá hẳn rất nhanh trở về trạng thái bình thường. Bàn tay đặt dưới bàn nhẹ nhàng vỗ về bàn tay mềm mại của Lạc Y, vội vàng hướng nàng nở một nụ cười lấy lòng.

Lạc Y hừ hừ hai tiếng. Đối với Lãnh Hàn Thần thức thời cũng rất vừa lòng. Còn dám nói nàng trêu chọc đào hoa, lẽ nào hẳn không có sao?

Chu Quyển cảm thấy không khí có phần trầm trọng có chút không hiểu tại sao. Vì cái gì hẳn nhìn hai người kia thể nào cũng có chút quý dị đâu?

Aiz! Vẫn là hẳn suy nghĩ nhiều đi!

"Các người quyết định đi, dám đi hay là không?"

"Tại sao lại không đi nha? Thật thú vị đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Cẩm Địa

Hôm nay là ngày được định ra sẽ bắt đầu kì lịch luyện cấm địa. Vậy nên nhóm Lạc Y và nhóm Lạc Vinh đi đến sân tập trung từ rất sớm.

Chỉ là, khi bọn họ đến, trên sân đã tụ tập rất nhiều người. Đa phần đều là đệ tử tứ điện đến để hoàn thành nghi thức cổ vũ. Còn nhóm danh ngạch thì vẫn tuyệt nhiên chưa thấy xuất hiện.

Điều này khiến cho Lạc Y đối với bọn hán sản sinh ra một loại hứng thú tò mò. Không biết với loại nhân cách thấp kém của ba điện chủ kia rốt cuộc sẽ cho ra được loại đệ tử ưu tú gì.

Hẳn nhiên cũng phải là hàng cực phẩm đi!

Sự xuất hiện của nhóm người Lạc Y trên sân tập trung đông dạn cũng khiến cho không ít người chú ý. Hầu hết kẻ nhìn về phía này đều phảng phất lay động một tư vị hèn mọn, khinh bỉ cùng trào phúng thật sâu.

Nhóm Lăng Ngạo thoáng cái trầm mặc xuống dưới. Ánh mắt liếc qua tầng tầng lớp lớp người vây quanh cũng là hoàn toàn không có ý tốt.

Bất quá bọn hán vẫn là thông minh. Thức thời không làm lớn chuyện. Suy nghĩ của người khác thế nào, cũng không thể là điều bọn hán có thể quản. Chỉ cần không gây tổn hại gì đến bọn hán đã là thật tốt lắm a!

Lạc Vinh dẫn đầu nhóm người Tiết Thạch cùng Văn Bàn cũng nhanh chóng nhận ra không khí xung quanh có điểm thất thường. Đào mắt quét qua mang theo uy áp cường hãn đè ép khiến nhóm người còn muốn lo chuyện thiên hạ kia đánh một cái rùng mình, vội vã rút đầu trở về.

Thế cũng đủ biết, uy tín của Lạc Vinh tại Thánh Điện này cũng không phải dạng tầm thường.

Lạc Vinh cảm thấy người xung quanh đều đã biết điều không sai biệt lắm liền tiến lên phía trước vài bước. Hướng về phía nhóm người Lạc Y, nhỏ giọng nói chỉ đủ cho bọn họ nghe.

"Các học đệ, học muội cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Hằng năm tuyển chọn người đến cấm điện vẫn là vô cùng khó khăn. Tuy rằng bên trong nguy hiểm, nhưng nếu toàn thân trở ra nhất định sẽ có tiến bộ vượt bậc. Các người đều mới vào Thánh Điện không vượt quá mấy ngày, thế nhưng lại được điện chủ trực tiếp điểm mặt đặt tên. Cũng không thể không dẫn đến chúng nhân ghen tị a!"

"Hoá ra là vì như vậy!"

Nhóm Lăng Ngạo khẽ tắc lưỡi một tiếng thốt ra. Sau đó cũng liền không nhiều lời. Đối với nhóm người kia ghen tị đều có thể thông cảm đôi chút.

Nói gì thì nói, nhưng cho dù bọn hán trong nguyệt so biểu hiện có thật tốt đi chăng nữa thì cũng là đấu với đệ tử ngoại điện. Mà đệ tử ngoại điện hiển nhiên không có cách nào so với nhóm người tu luyện trong chủ điện từ lâu a!

Aiz, vẫn là không thể trách được!

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần tựa chung một chỗ. Đối với giải thích kia của Lạc Vinh hai người từ rất sớm đã rõ ràng nhất thanh nhị sở. Vào Thánh Điện, muốn chân chính bước đi trên đường cường giả hay bỗng dưng nổi tiếng, thì phi vẫn là không thể nào tránh khỏi.

"Chàng nói xem, năm nay trong cấm điện có cái gì chờ chúng ta nha?"

Lạc Y bất ngờ ngừng đầu, sa che mặt che mắt một nửa gương mặt xinh xắn chỉ để lộ đôi mắt tròn vo, long lánh như một hồ nước mùa thu yên tĩnh. Cái miệng nhỏ đáng sau khăn che khẽ nhấp nháy, giọng nói cũng chỉ là vừa đủ cho hai người cùng nghe.

Lãnh Hàn Thần nhìn thật sâu vào đôi mắt Lạc Y. Trong đôi mắt từ sắc sâu không thấy đáy để lộ sùng nịnh dịu dàng, đồng dạng cũng dùng lời nói thật khẽ đáp lại.

"Mọi năm thi đấu trong cấm điện vẫn dựa vào hình thức thẻ bài và điểm tích trữ thông qua việc đánh giết ma thú. Năm nay ta nghĩ cũng là như vậy!"

Lãnh Hàn Thần vừa nói vừa nắm bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Y. Thật cẩn thận nắm lại. Tựa như đối với nàng tuyên cáo quyền sở hữu.

Động tác nhỏ này của hán dĩ nhiên không thể qua khỏi ánh mắt lấp lánh giảo hoạt của nàng. Bất quá nàng cũng không nói gì, trở tay nắm lại bàn tay dày rộng ấm áp của hán.

"Thẻ bài là như thế nào?"

"Thẻ bài là một hình thức so gắng thực lực giữa các đệ tử trong tứ điện. Thường là được tập trung vào những ngày cuối cùng tại đường ra. Các nhóm đối chiến với nhau để lấy thẻ bài của đối phương, từ đó sẽ chiếm luôn điểm tích lũy của nhóm đối phương! Bởi vì quy tắc ngầm này, nên mọi năm, vẫn thường có trường hợp có một nhóm có điểm tích lũy cao hơn các nhóm còn lại rất nhiều. Mà thường nhóm này là nhóm đệ tử điện Thanh Long!"

Lãnh Hàn Thần từ tốn đem những gì hán biết đều nói ra. Lạc Y nghe vậy thì ánh mắt ánh lên tia thú vị vui vẻ. Nàng đến cấm địa mục đích đầu tiên chính là muốn thăm dò vị trí của cặp Tỷ Hưu kia. Chỉ là qua vài ngày tiếp xúc với ba người Lạc Vinh cùng điện chủ điện Chu Tước thì bản thân nàng đối với bọn hán ít nhiều vẫn xuất hiện chút cảm tình. Cũng không muốn bọn hán đi vào mà không đạt được kết quả gì!

Nếu như có quy tắc thẻ bài vừa vặn lại thành toàn cho suy nghĩ của nàng. Đi cướp của người khác, không phải là tốt lắm sao?

Mọi người ở sân tập trung chờ đợi thêm non nửa canh giờ thì nhóm danh ngạch các điện mới lần lượt đi tới. Dẫn đầu là nhóm Thanh Long điện, sau đó là Bạch Hổ cuối cùng thì nhóm Huyền Vũ mới bước vào.

Nhóm danh ngạch ba điện này quả thật có rất nhiều điểm tương tự với ba vị điện chủ đứng đầu. Nhóm người Thanh Long cùng Bạch Hổ thì cực độ kiêu ngạo, xem trời bằng vung, không đặt ai vào mắt. Nhóm người Huyền Vũ lại vây quanh đệ tử hai nhóm này, bộ dạng khúm núm, nịnh bợ mười phần.

Quả nhiên chính là vật hợp theo loài, chủ nào tớ đó a!

Trong lúc Lạc Y đưa mắt đánh giá nhóm người kia. Nhóm người đó cũng đang đồng dạng đưa mắt về phía này. Đáy mắt nhìn chăm chăm thế nhưng lại loé qua tia sáng tìm tòi và khám phá.

Thanh Long điện dẫn đầu là một nam tử khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi. Tên gọi là Long Khiếu Hy. Hẳn so với ba người Lục Vinh không sai biệt lắm. Khác biệt ở chỗ, trong mắt hắn nhìn bọn họ tất cả đều hiện rõ tà ác, hèn mọn.

"A, đây không phải là nhân thủ của Chu Tước điện đó chứ? Chu Quyển có phải hay không tu luyện đến mức hồ đồ. Chọn ai không chọn lại chọn tới những đứa nhóc miệng còn hôi sữa như thế này a!"

Long Khiếu Hy từ từ bước lại gần nhóm Lạc Y cùng Lục Vinh. Giọng điệu cộc nhả châm chọc mười phần của hắn nhanh chóng được nhóm người đi đằng sau hưởng ứng cười vang nhiệt tình.

Lục Vinh nhìn thấy Long Khiếu Hy, chân mi lập tức nhú chặt, không vui bước lên phía trước ngăn cản.

"Long Khiếu Hy, ngươi đừng có quá phận!"

Giọng nói trung khí tràn đầy áp bách của Lục Vinh vang lên, ngăn chặn tiếng cười cộc nhả xung quanh. Chỉ là, uy tín của hắn đối với mọi người có thể đều có tác dụng. Nhưng với Long Khiếu Hy, cùng lắm chỉ đổi được một cái liếc mắt.

"Nga? Không nghĩ Lục Vinh ngươi lại có lòng tốt hộ nhân như vậy. Chỉ là..."

Long Khiếu Hy thoáng dừng lại, rồi cười phá lên khinh thường, nói tiếp.

"Ngươi cùng lắm cũng chỉ là một đứa bé mồ côi. Lại càng là bại tướng dưới tay của ta. Cơ bản là không có quyền lên tiếng. Biết điều thì trở về phòng chụp đầu vào gối khóc như mười hai năm về trước đi!"

Giọng nói Long Khiếu Hy ẩn chứa nội lực vang thật xa. Khiến người chung quanh ai cũng rung mình, lo âu nhìn về phía Lục Vinh.

Những người ở đây Có ai không phải là người từ nhỏ trưởng thành ở Thánh Điện. Đương nhiên cũng biết mâu thuẫn giữa Lục Vinh và Long Khiếu Hy.

Mười ba năm về trước, một trưởng lão ra ngoài và khi trở về có đưa theo một đứa bé tên gọi Lục Vinh. Lục Vinh khi ở Thánh Điện có ngộ tính nguyên tố cực kì cao, còn có song tu võ học. Chỉ trong vòng một năm danh tiếng nổi lên như điều gặp gió. Thậm chí có phần lấn át đi danh tiếng của độc nhi tử Long trưởng lão - Long Khiếu Hy.

Long Khiếu Hy là người hiếu thắng, lại kiêu ngạo. Dĩ nhiên không chịu để người khác so với bản thân nổi bật hơn. Trong một cuộc thách đấu, Lục Vinh lại để thua Long Khiếu Hy.

Dù chiến thắng của Long Khiếu Hy có chút quý dị, nhưng không thể nghĩ ngờ là sau trận đấu oanh động đó, danh tiếng của hắn lại lần nữa được củng cố.

Chỉ là, từ đó về sau, Long Khiếu Hy cùng với Lục Vinh vẫn trong tình trạng nước lửa bất dung a!

Người ở đây tuy tuổi không quá lớn, nhưng tâm tính đều đã muốn thành tinh. Vô cùng thức thời lách khỏi chỗ đứng, mong muốn tránh được càng xa càng tốt.

Lục Vinh nghe Long Khiếu Hy nói trong lòng vô cùng tức giận. Vốn là đang muốn lên tiếng phản kích. Nhưng không nghĩ hắn còn chưa kịp nói gì đã bị một giọng nói nhanh hơn ứng trước.

"Ngươi tự tin như vậy sao? Có muốn đánh cược hay không? Chu Tước điện có Lục Vinh dẫn đầu nhất định chiến thắng cao nhất trong kì lịch luyện này!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Sương Mù

"Ngươi tự tin như vậy sao? Có muốn đánh cược hay không? Chu Tước điện có Lục Vinh dẫn đầu nhất định chiến thắng cao nhất trong kì lịch luyện này!"

Âm thanh của Lạc Y hơi hụt hẫng nhưng cũng đủ làm không khí xung quanh bọn họ đều trở nên lắng đọng. Mọi người ai nấy đều ngây người, nhìn nàng lại có nhiều hơn vài phần tiểu ý.

Rõ ràng không một ai ở đây tin lời nàng nói. Mà chẳng qua chỉ cho là một đứa trẻ cuồng vọng không biết trời cao đất dày.

Lạc Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt thản nhiên nhìn Long Khiếu Hy toả ra ánh sáng điềm tĩnh, thản nhiên khiến nhóm người Thanh Long điện đều không nhận được rằng mình một cái, theo bản năng liền muốn tin là thật.

"Ngươi đang nói gì vậy?"

Long Khiếu Hy nhướn mày. Không vui trừng mắt nhìn Lạc Y. Mặc dù không biết có phải ảo giác hay không nhưng hẳn cảm thấy tự tin trong đáy mắt linh động kia làm hắn có cảm giác áp bách mơ hồ.

"Ta nói, ngươi dám đánh cược hay không?"

Lạc Y nhàn nhã dựa vào lồng ngực Lãnh Hàn Thần, tựa tiểu phi tiểu nói. Thái độ của nàng tùy ý lạnh nhạt thật khiến nhóm người Long Khiếu Hy đỏ mắt. Điều này nhanh chóng đem những lo lắng trước đó của bọn hắn bị quét đi toàn bộ. Thay vào đó là vô hạn tức giận.

Long Khiếu Hy mím môi, ánh mắt đảo qua nhóm ba người Lục Vinh đứng thẳng thì ngay tức khắc co rút lại đôi chút. Nhưng đến khi nhìn lại nhóm người Lạc Y lại trở thành bình thường. Đôi mắt loe loé lên sự tính kế giao hoạt.

"Đánh cược không phải nên đặt cược sao? Ngươi cược cái gì? Hay là... Để các ngươi bò quanh ngo môn Thánh Điện ba vòng, sửa tiếng chó. Như thế nào?"

Lạc Y híp mắt lại nhìn Long Khiếu Hy. Nghe rành rành điều kiện của hắn. Khoé môi từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt. Vừa rồi, khi đáy mắt hắn loé lên tính kế, mặc dù rất nhanh, nhưng nàng không phải không nhìn thấy. Chỉ là, muốn giờ trò chơi xấu ngay dưới mí mắt nàng, hẳn vẫn chưa có loại bản sự đó.

"Tốt lắm! Quyết định như vậy! Nếu ngươi thua, liền cũng như vậy đi!"

"Được thôi!"

Nhóm Lục Vinh nghe Long Khiếu Hy đáp ứng. Hai mắt đều mở to mang theo sợ hãi. Ba người nhìn theo bóng lưng nhóm người kia rời đi, khoé môi mấp máy mãi vẫn không thốt ra nổi một từ.

Phải tận nửa khắc sau, Văn Bản cùng Tiết Thạch mới hoàn hồn, liền tục lắc đầu thở dài, ánh mắt tan rã.

"Xong rồi... Tất cả xong rồi..."

Nương theo tiếng thở dài thườn thượt của hai người. Bạch Thừa Vũ nhú nhú mày, một bộ dạng không hiểu tại sao, mở miệng hỏi.

"Các ngươi làm sao vậy? Chẳng qua là một chút đánh cược!"

Văn Bản nhìn Bạch Thừa Vũ, buồn bã thở dài một hơi. Dù trong lòng bức bối nhưng vẫn không đỏ lên đầu bọn họ. Ngựa non háu đá. Tuổi này ai mà không có đây?

Nghĩ như vậy, song song cũng từ tốn thở dài.

"Bò ngoài Ngo Môn là một hành vi sỉ nhục đối với người tu luyện. Người mất đi danh dự đồng nghĩa với việc sẽ bị thánh điện từ bỏ. Bất kể kẻ đó có lai lịch như thế nào cũng không thoát khỏi!"

"Từ bỏ thì từ bỏ nha! Ai sợ ai?"

Lời nói tùy ý của Bạch Thừa Vũ thế nhưng đối đến sự khiếp sợ cho hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản. Nhìn hai người bọn hắn tái mặt dò xét xung quanh, xác nhận không có ai để ý đến sự tình bên này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm làm hẳn cũng có cảm giác hơi chật dạp.

Văn Bản nắm tay nắm mạnh vào bả vai Bạch Thừa Vũ. Thật có loại xúc động muốn bữa đôi đầu kẻ vô tâm vô phế này ra xem bên trong là chứa cái gì.

Tiết Thạch nhìn quanh nhóm người Lạc Y. Lại thấy cả nhóm đều lộ ra vẻ mặt đương nhiên, không lấy gì làm sợ hãi thì liền ngăn người. Nếu để hai người này biết nhóm người vô cùng cuồng vọng này từ sớm đã không có đặt Thánh Điện vào trong mắt thì không biết có loại cảm tưởng gì.

"Thánh Điện có đủ điều kiện tu luyện tốt nhất cho tu luyện giả. Bọn ta đến bây giờ đã gần đến Thống Lĩnh. Liệu ở bên ngoài có nhiều điều kiện để đạt tới cảnh giới như vậy hay là không?"

Nhóm Lăng Ngạo nghe Văn Bản lí giải không nhận được ngượng ngùng sờ sờ mũi. Bọn hắn tu luyện trong mấy tháng, người thấp nhấp đã đạt cấp chín sơ

kì. Thế nhưng bọn hắn mới chỉ có mười ba tuổi. Tương lai về sau không biết còn tiến xa đến mức nào.

Nghĩ tới đây cả nhóm Lăng Ngạo đều nhìn về phía Lạc Y. Quang mang trong mắt đều thể hiện lòng biết ơn vô hạn.

Lạc Y không chú ý đến nhóm người Lăng Ngạo nên hoàn toàn không biết bọn hắn đang nhìn nàng với ánh mắt ngập tràn tình chân ý thiết. Lúc này nàng đang nhìn về phía Lạc Vinh. Người ngay từ đầu vẫn luôn bảo trì trầm mặc.

Bản thân nàng cũng biết hắn có nhiều chấp niệm. Nhịn không được liền mở miệng hỏi.

"Ngươi cảm thấy ngươi sẽ thua Long Khiếu Hy?"

Lạc Vinh vốn đang trầm mặc, nghe thấy Lạc Y hỏi liền ngẩn ra. Hắn nhìn về phía nàng, thấy nàng vẫn một bộ dáng điềm đạm, thản nhiên. Nhưng ánh mắt hết sức bình tĩnh, chứng tỏ nàng cũng không phải là tùy ý liền cúi thấp đầu, thờ dài nói.

"Không! Nhưng là..."

"Ngươi lo lắng chúng ta vương bận?"

Lạc Y tiếp tục hỏi. Lạc Vinh bị hỏi phát hoảng, vội vàng xua tay, liên tục nói.

"Không, không phải!"

"Chúng ta nhất định không để các ngươi vương bận. Có điều, ngươi thực ra không có thể đánh thắng Long Khiếu Hy!"

Lạc Y lại thản nhiên nói. Lần này đến lượt Lạc Vinh nhũn mảy, khó hiểu nhìn nàng. Hắn là muốn hỏi nàng đã nhận ra như vậy tại sao vẫn đánh cuộc. Nhưng cuối cùng lại mím môi, đem lời định nói nuốt vào.

Lạc Y quan sát Lạc Vinh. Dĩ nhiên cũng nhìn thấy khó hiểu loé ra trong mắt hắn, nhàn nhạt nói.

"Ngươi là có chấp niệm quá sâu. Trước đây, ngươi quả thật thua Long Khiếu Hy sao? Hay vẫn còn có ẩn tình khác. Bất quá, hắn thắng kiêu ngạo, càng có tinh thần tập luyện. Nhưng vẫn vĩnh viễn dè chừng ngươi. Còn ngươi, vì thua lại mang theo khuất mắc trong lòng, một mực chưa thoát ra, nên khi thắng cấp, ngươi luôn luôn bị cản trở bởi một tầng hàn khí. Có phải hay không?"

Lạc Vinh ngẩn người kinh ngạc nhìn chằm chằm Lạc Y. Hắn là không nghĩ nàng chỉ nhìn qua đã biết tình trạng hiện tại của hắn. Nàng cũng lắm chỉ là thiếu nữ chưa thành niên, vì sao có thể cường đại như vậy?

Lạc Vinh bị lời nói Lạc Y đánh nặng vào lòng. Điều này không khỏi khiến hắn nghiêm túc suy nghĩ lại mọi chuyện một lần.

Trước đây hắn là đứa bé mồ côi. Thường xuyên bị người khác bắt nạt. Sau này được một vị lão giả tình cờ chỉ điểm. Hắn từ đó đam mê tu luyện, khả năng cùng ngộ tính cực kì cao nên rất nhanh nắm bắt được trọng yếu, từ từ thăng lên tầng cấp một. Cho đến một ngày, được một trưởng lão đưa về Thánh Điện, phát triển càng thêm vững vàng.

Chỉ trong vòng một năm, vinh danh toả sáng, đứng đầu trong lớp những đồng sinh trong Thánh Điện.

Cho đến một ngày, danh tiếng bắt đầu lấn át Long Khiếu Hy, vốn là con trai của một trưởng lão nên người này đã hướng hắn đưa ra lời thách đấu.

Chỉ trước ngày thi đấu, hắn lại đột nhiên bị người hạ độc. Cũng vì vậy, khi đối chiến cùng Long Khiếu Hy, hắn luôn thua một điểm, rơi vào hạ phong.

Bây giờ nghĩ lại, trước đây hắn thật sự không hẳn là thua. Chỉ là hắn tự nghĩ bản thân bất tài. Còn luôn đem điều đó cất giấu trong lòng. Không nghĩ đến, chấp niệm này lại cản trở tu luyện của hắn trong suốt mười hai năm qua.

Lời nói của Lạc Y thế nhưng giải toả sương mù. Lạc Vinh cảm thấy, hắn rất nhanh sẽ thăng cấp Thống Lĩnh. Hắn lúc này cũng tuyệt không dám xem thường thiếu nữ kia, sợ là nàng so với hắn cùng hai người Tiết Thạch, Văn Bản càng muốn cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Con Đường Màu Đen.

"Mọi người đều đã tập trung đủ rồi có phải hay không? Nếu đã tập trung đủ, ta sẽ phổ biến qua quy tắc của lần lịch luyện này. Thứ nhất, thời gian các ngươi được phép ở trong Cẩm điện là một tháng. Trong thời gian này là thời đoạn thời gian tối đa để các ngươi vừa tu luyện vừa tiến hành thi đấu giữa các điện. Nói về thi đấu giữa các điện, năm nay luật lệ vẫn có hai cách, nhưng lại có một chút thay đổi. Thứ nhất là các ngươi lấy được thẻ bài treo trên cổ các ma thú để tăng lên lượng điểm gốc và thứ hai là bảo vệ được lượng thẻ bài cho tới ngày ra khỏi cấm địa. Ma thú càng cường đại, thẻ bài điểm càng

lớn. Trong đó, ma thú cao cấp nhất đã đạt tới Thống Lĩnh sơ kì, được một triệu điểm một thẻ. Có thể sống sót hay không, tất cả đều dựa vào năng lực của các người!"

Đứng trước mặt mọi người lúc này là một vị trưởng lão thoát nhìn vô cùng oai nghiêm. Trên người hắn vận một bộ y bào màu xám tro. Bên dưới tà áo thêu nổi hình hoa lan nở rộ tượng trưng cho thân phận Thánh Điện đang không ngừng thao thao bất tuyệt.

Đôi mắt lợi hại sắc lẹm liếc qua nhìn mọi người không chút lưu tình khiến cho ai nấy đều không nhìn được run rẩy một phen.

Lạc Y đứng thẳng lưng, khoanh tay đối mặt với vị trưởng lão bằng bộ dáng thần nhiên. Nàng sâu sắc cảm giác được người này đối với danh ngạch Chu Tước điện có nhiều hơn một điểm hiềm khích, nhưng nàng lại không hiểu thế được tại sao.

Vị trưởng lão trên kia không có đợi Lạc Y suy nghĩ, thấu đáo. Hắn từ từ vung tay lên, khoé môi mấp máy làm bầm đọc lên vài câu chú ngữ.

Ban đầu điều này không làm nhóm Lạc Y suy nghĩ nhiều, cho đến khi sương mù đột nhiên xuất hiện, từ từ bao phủ xung quanh khoảng không gian đằng sau vị trưởng lão.

Nghi thức này nhóm Lạc Y cảm thấy khá quen mắt, vì nó tựa hồ rất tương tự với nghi thức mở ra ngõ môn Thánh Điện mà Lam Thừa Quân đã thực hiện.

Hoá ra, trong Thánh Điện tồn tại rất nhiều cấm chế. Thậm chí là những không gian ảo được phong khoá bằng một tầng lại một tầng cấm chế.

Liệu có khi nào, cặp Tỷ Hưu của nàng cùng Lãnh Hàn Thần cũng bị che giấu trong đoạn không gian như vậy hay không? Nếu như quả thật như thế, xem ra, chuyến này đi tìm cũng không phải là quá dễ dàng!

"Nàng yên tâm! Ta có cách tìm ra vị trí của Tỷ Hưu!"

Lãnh Hàn Thần giống như cảm nhận được lo lắng của Lạc Y. Hắn cố tình dùng bí pháp truyền âm đặc biệt nói nhỏ truyền đến bên tai nàng.

Lạc Y tròn mắt nhìn Lãnh Hàn Thần. Nàng chính là không nghĩ tới hắn còn có loại khả năng này. Nhưng nàng vẫn thức thời không hỏi, chỉ hướng hắn gật nhẹ đầu.

Lãnh Hàn Thần đã tu luyện đến cấp bậc Thần Tôn. Tại đại lục Apollo không có ngoại lệ. Nhưng Lạc Y nàng vẫn là Tôn Giả sơ kì. Tại Thánh Điện có không ít người tu vi cao hơn nàng. Nếu nàng cũng truyền âm cho hắn, khả năng bị bại lộ là vô cùng lớn. Nàng vẫn còn chưa đến nỗi ngốc nghếch như vậy đâu!

Lạc Y mím mím môi. Âm thầm quyết định chuyến đi này chủ yếu đều dựa vào Lãnh Hàn Thần. Tận lúc này mới thoải mái quay đầu đi. Vừa vận cũng là lúc sương mù trước mặt đang từ từ tan ra, để lộ một hang động có lối vào tối đen và sâu hun hút tựa hồ không thấy đáy.

Lạc Y hít một hơi nhìn hang động toả ra nồng đậm hơi thở thần bí này. Nàng biết đây chính là một truyền tống trận đặc biệt, từ nơi này đi vào sẽ dẫn đến một không gian khác. Nơi đó chính là vùng đất mà Thánh Điện thờ bái bằng hai chữ cấm địa.

Xung quanh nhóm Lạc Y mọi người cũng đang xem xét hang động này. Dường như còn có thể nghe được tiếng than nhẹ đầy kinh ngạc khe khẽ vang lên.

Vị trưởng lão y bào xám tro hít một hơi. Làn nửa quét mắt nhìn quanh mọi người, trầm giọng nói.

"Các người lần lượt từng tốp tiến vào dựa theo sắp xếp là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước rồi đến Huyền Vũ. Bên trong các vị điện chủ, Thánh tử, Thánh nữ cùng nhóm tiên bối đã sớm chờ các người. Gặp được hay không cũng còn nhờ duyên phận a! Bắt đầu đi!"

Vị trưởng lão vừa nói xong liền chủ động lui qua một bên, nhường đường cho nhóm Long Khiếu Hy bước lên phía trước. Không một ai để ý, khi hai người kia lướt qua nhau, thật tự nhiên trao đổi một đạo ánh mắt bao hàm đầy ẩn ý.

Dẫn đầu nhóm người Bạch Hổ điện là một nữ tử gọi là Chúc Lan. Dáng người cao lớn, oai vệ không thua gì nam tử. Gương mặt chính khí, chân mày đậm câu lên đầy hùng tính. Nàng ta dẫn nói nhóm người Bạch Hổ kiêu ngạo, lạnh lùng theo sau nhóm Thánh Long điện.

Nhóm Lạc Y cùng nhóm ba người Lục Vinh cũng cùng lúc tiến lên. Theo sau là nhóm Huyền Vũ điện, dẫn đầu là nam tử vận trường bào đen cùng gương mặt toả ra mùi nham hiểm, danh xưng gọi là Tuỳ Khánh.

Con đường đi vào trong động tối rất hẹp. Nhóm người phải chia nhau ra xếp theo một đường thẳng để tiến tới.

Lãnh Hàn Thần lấy từ trong không gian ra một viên ngọc minh châu lớn. Ánh sáng phát ra từ ngọc minh châu nhanh chóng làm cho cả hang động sáng bừng lên chỉ trong chớp mắt.

Lạc Y nhún nhẹ chân mày, đôi mắt nhìn từ trước ra sau một lượt lộ ra thần sắc khó hiểu. Theo lý mà nói, nhóm nàng đi ngay đằng sau nhóm người Bạch Hổ còn nhóm người Huyền Vũ cũng sẽ ngay tức khắc theo sau. Thế nhưng chỗ này từ trước ra sau đều không có một bóng người.

Lẽ nào bọn họ đã bị truyền tống đi không gian khác?

Đúng vậy! Đây hẳn là giải thích hợp lý nhất đi! Bằng một quy tắc nào đó. Người đi vào cấm địa sẽ không gặp mặt nhau trong lúc đi tới. Nhưng trong lúc

trở về lại đi cùng chiều không gian.

Thánh Điện cấm địa này quả nhiên là vô cùng huyền bí. Chẳng trách, nó tồn tại ở Apollo đại lục lâu như vậy cũng chưa từng bị lật đổ. Thậm chí còn phát triển lên ngày càng lớn mạnh!

"Phía trước có đường ra!"

Lăng Ngạo hít mắt nhìn tia sáng mỏng manh xuất hiện ở phía trước liền quay đầu lại nhắc nhở nhóm người đi theo phía sau.

Nhóm người Lạc Y cùng Lục Vinh ngay lập tức gạt nhẹ đầu. Cước bộ dưới chân lại càng thêm nhanh nhẹn hơn mấy phần.

Rõ ràng đã nhìn thấy ánh sáng cuối đường giống như rất gần. Nhưng nhóm người bọn họ đã tăng nhanh cước bộ vậy mà non nửa canh giờ vẫn chưa thể ra ngoài. Thậm chí còn giống như càng đi càng xa.

"Cái này là thế nào đây?"

Bạch Thừa Vũ nhíu chặt chân mày. Nhìn đốm sáng vĩnh viễn vẫn cách bản thân một khoảng không nhìn được xúc động muốn chửi một tiếng.

Quả nhiên Thánh Điện không phải là thứ tốt a!

"Dừng lại đi!"

Cước bộ dưới chân Lạc Y thoáng dừng lại. Nàng cao giọng hướng về nhóm người Lục Vinh đi đằng sau nhắc nhở bọn hắn dừng lại.

Nhóm Lục Vinh cũng đã sớm cảm thấy có điểm bất thường. Nên không có ý kiến gì đối với quyết định của Lạc Y. Cũng không hiểu tại sao bọn hắn đối mặt với thiếu nữ này đều không nhìn được muốn phục tùng.

Lạc Y cũng lấy một viên ngọc minh châu từ trong không gian đi ra. Nàng cẩn thận bước lên phía trước vài bước, tỉ mỉ quan sát quy luật của vách đá.

Ở đây đường đi rất hẹp, xung quanh được bao bọc bởi tường đá với những viên đá lớn chồm nhấp nhô. Tay Lạc Y khẽ nâng lên, chạm nhẹ vào các viên đá, cẩn thận cảm nhận từng biến động dù là rất nhỏ. Lãnh Hàn Thần cũng giống như Lạc Y, kiểm tra tường đá từ vách tường còn lại.

Hành động của hai người khiến nhóm người Lục Vinh nhíu mày không hiểu. Nhưng đến khi nhìn thấy hai người kia thế nhưng ấn mạnh vào hòn đá hai bên vách tường.

Không gian xung quanh đột nhiên giống như bị chấn động mạnh. Từng trận dư chấn mạnh mẽ run lên, khiến nhóm người Lục Vinh cùng nhóm người Lăng Ngạo không có chuẩn bị liền ngã phịch xuống mặt đất.

Âm thanh kịch liệt chuyển động kéo dài tận nửa khắc thời gian muốn dừng lại. Trong vách đá giống như có chấn xung vô cùng mạnh mẽ, đem hai bên bờ vách đá tách ra làm hai nửa, mở ra một không gian mới.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Không Gian Cấm Địa.

Vách đá từ từ mở ra để lộ một lối đi mới. Không giống như ảo giác ánh sáng loe loé vừa nãy. Bên này lại là một mảnh tối om.

Nhóm người Lục Vinh bị tình cảnh trước mắt dọa cho ngây người. Nói gì thì nói, đây cũng là lần đầu tiên bọn hắn được vào Cấm Địa. Thật không thể ngờ bên trong lại huyền bí như vậy. Từ trận pháp đến kết giới đều được thiết kế vô cùng công phu, khiến người ta không tài nào tìm ra sơ hở.

Nếu không phải là bọn hắn đi cùng nhóm người Lạc Y. Thật không biết đến thời gian nào mới tìm được đường ra. Chẳng trách tại đây hàng năm đều có người không thể trở về. Có khi bọn họ cũng vì không tìm được lối ra. Giống như bọn hắn vừa rồi, cứ mãi đuổi theo đốm sáng nhưng không biết rằng càng đuổi lại càng xa.

Nhóm người Lăng Ngạo từ dưới mặt đất đứng bật dậy, vung tay phui phui bụi bặm dính trên tà áo. Thuận tiện còn giúp đỡ nhóm người Lục Vinh đứng dậy.

Nói cho cùng thì cũng không phải bọn hắn thích nghi nhanh. Chẳng qua nhóm người bọn hắn đều đã đi theo Lạc Y từ lâu, có cái gì lạ nhìn chưa thấy đâu.

Bản thân bọn hắn cũng tuyệt đối tin khả năng của lão đại. Đi theo nàng, chắc chắn không thể đi lạc. Đây chính là tín nhiệm duy nhất cũng là mạnh nhất của bọn hắn a!

Nhóm Lục Vinh được nhóm Lăng Ngao đỡ lên cuối cùng hoàn hồn trở lại. Tuy tay lung tung phui bụi bặm dính trên y phục, lúc này mới có thể tự nhiên tiến lên, liếc mắt quan sát hoàn cảnh phía trước.

Lục Vinh dẫn đầu nhóm hai người Tiết Thạch cùng Văn Bân đi lên. Hắn liếc mắt nhìn bên ngoài là một mảnh tối đen như mực liền không khỏi nhủ chặt chân mày.

Vừa rồi khi bọn hắn tiến vào đường hầm kia thì vẫn là ban ngày. Thế nhưng trong này đã là ban đêm, chênh lệch thời gian thế này thật khiến người ta không khỏi kinh sợ a!

"Ra ngoài thôi! Vừa rồi chỉ là một thủ pháp đa không gian nho nhỏ. Ta nghĩ rằng đoạn đường sắp tới thật sự sẽ vô cùng phấn khích. Trước hết cứ ra ngoài đừng lều trước đi! Bên ngoài có lẽ là một sâm lâm. Khả năng tối nay sẽ có thú triều a!"

Lạc Y nhẹ giọng quay đầu nhắc nhở nhóm người Lăng Ngao cùng Lục Vinh phía sau. Lời nói tựa hồ nhẹ bằng của nàng khiến ba người Lục Vinh lần nữa muốn hoảng loạn rồi.

Thú triều ở trong cấm địa so với bên ngoài không biết có bao nhiêu hung hiểm. Vừa rồi Long trưởng lão đã nói ma thú cấp bậc cao nhất là Thống Lĩnh sơ kì. Nhưng lại chưa nói trước số lượng có bao nhiêu. Nếu lỡ như xui xẻo đụng phải, không phải là tự đi tìm chết sao?

Tuy rằng Lục Vinh sớm nhận định Lạc Y so với hắn cường đại hơn. Nhưng là vẫn chưa thể nhận định được. Nói gì thì nói, nàng vẫn còn là một thiếu nữ chưa thành niên, bảo nàng đã vượt qua cấp Thống Lĩnh, sợ là không có ai có thể tin a!

Nhóm người Lục Vinh hít thật sâu một hơi. Vẫn là không chùn bước đi theo hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Nhóm người Lăng Ngao cũng không chút nào chậm trễ đuổi theo phía sau.

Nhờ có lời nói Lạc Y cảnh báo trước. Nhóm người Lục Vinh cùng nhóm người Lăng Ngao ai nấy cũng đều hành sự mười phần cẩn thận. Bất cứ lúc nào cũng đem cảnh giác đặt lên trên đầu, dù là một chút động tĩnh gió thổi cỏ lay đều không có bỏ qua.

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y dẫn nhóm người ra khỏi con đường. Quả nhiên là đụng tới bìa rừng. Mà hang động phía sau họ vừa đi ra cùng từ từ tan biến.

Trải qua một loạt những chuyện vừa rồi. Việc sơn động đột ngột tan biến trước mắt cũng không thể gây ra được động tĩnh lớn đối với hai nhóm người Lạc Y cùng Lục Vinh.

Bọn họ giờ ai nấy đều thật điềm tĩnh. Dường như chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi, bọn họ thế nhưng nháy mắt đã trưởng thành.

Đều nói những người có thể đi ra từ cấm địa sau này sẽ đạt thành tựu vô cùng lớn. Ban đầu nhóm người Lục Vinh dĩ nhiên không tin. Chân chính trải qua mới thấy, điều ấy quả thật không sai.

Bây giờ chỉ mới là bắt đầu đã có thể tôi luyện bọn hắn như thế này. Đi qua một tháng, hiển nhiên thành tựu không nhỏ a!

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần một chút cũng không hề hay biết những suy nghĩ trong đầu nhóm người Lục Vinh. Lúc này bọn họ đều là rất bận rộn.

Lãnh Hàn Thần lấy từ nhẫn trữ vật ra bốn bộ lễu vải. Tất cả đều đưa cho nhóm người Lăng Ngao. Bọn họ dĩ nhiên vô cùng hiểu ý, không nói hai lời liền phân chia nhau dựng lên bốn bộ lễu vải đứng sừng sững vô cùng vững chắc.

Lạc Y cũng không rảnh rồi. Nàng đợi nhóm Lăng Ngao căng xong lễu liền lấy từ không gian ra ba lọ dược tể. Bên trong chính là dược bột do tự tay nàng điều chế từ sau khi biết bọn họ sẽ đi vào cấm địa.

Dược bột này vốn là đan dược luyện ra. Sau đó tỉ mỉ cán mỏng. Tác dụng dĩ nhiên là để đuổi côn trùng, thậm chí còn có thể khiến ma thú hành động chậm đi và làm tê liệt một số cơ quan của chúng.

Vì là do nàng đích thân điều chế, nên đối với người là hoàn toàn vô hại. Tuy nói bọn họ không sợ thú triều, nhưng thêm một chuyện lại chẳng bằng bớt đi một chuyện. Cũng chẳng có ai chê bản thân mình quá rảnh rồi cả, không phải sao?

Lạc Y giao dược tể cho nhóm người Lục Vinh. Dặn bọn họ rải đều quanh lễu, nhưng đặc biệt để chừa một lối đi nhỏ.

Lối đi này là đặc biệt để lại cho chúng ma thú. Bọn họ ở bên trong chỉ cần ôm cây đợi thỏ. Chờ bọn chúng tiến vào liền lấy đi thể bài, rồi sau có giết hay không đều có thể cân nhắc.

Đội mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, nhóm Lục Vinh cùng nhóm Lăng Ngao mới có thể thả lỏng một chút ngồi xuống bên hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần.

Lạc Y đại thiện tâm đem quặng cho bọn họ ba vò nước. Vò nước này là lấy từ trong không gian, có linh khí tích tụ lâu dài, cực tốt cho việc hồi sức cùng điều dưỡng cơ thể.

Nhóm người Lục Vinh cùng nhóm Lăng Ngao nhận lấy, không chút suy nghĩ liền mở vò ra uống một ngụm. Sau đó lần lượt truyền tay nhau uống hết.

Cả nhóm ai nấy đều cảm thấy cả thân người trở nên nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Chỉ cho là quá mệt mỏi rồi được nước

uống xoa dịu.

Cả bọn thế nhưng hoàn toàn không hề hay biết, trong cơ thể có thêm một nguồn linh lực mạnh mẽ lưu động xoay quanh một trăm lẻ tám đường kinh mạch, nhanh chóng hoà cùng linh lực có sẵn trong thân thể, quy tụ tại đan điền.

Bây giờ, bọn hắn đúng là chỉ chờ một cơ hội là liền có thể tấn cấp.

Nói ra chuyện thần kì này, liệu ai có thể tin được đây?

"Lạc Y! Ta thấy nhóm Lăng Ngạo đều gọi ngươi là Lão Đại. Hay là ngươi cũng làm lão đại của chúng ta, dẫn dắt chúng ta đi!"

Lục Vinh vừa quay gả do Lạc Y đưa qua vừa ngẩng đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói. Trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn hắn nếu như còn không xác nhận được thực lực của nàng thì quả thật so với ngốc tử còn càng muốn ngốc đi!

Hơn nữa đây cũng không phải quyết định cá nhân của hắn. Hắn trước đó cũng có hỏi qua ý kiến của Tiết Thạch cùng Văn Bản. Hai người này cũng không nói hai lời liền đồng ý.

Điều này chứng tỏ tất cả bọn hắn đều công nhận nàng rồi!

Lạc Y đang ngồi bên cạnh Lãnh Hàn Thần. Nhìn hắn vừa quay gả trên lửa, vừa truyền linh lực vào bên trong, khiến gả của bọn họ so với gả nhóm Lục Vinh cùng Lăng Ngạo chín nhanh hơn mấy lần, đã vậy còn toả ra mùi thơm lừng khiến người ta ai nấy đều không nhịn được thèm thuồng.

Lãnh Hàn Thần tỉ mỉ đem linh lực lần nữa truyền vào. Lần này là làm gả nguội đi, chỉ còn hơi ấm ấm vừa ăn. Lúc này mới vừa lòng bẻ ra đùi gả ngon nhất, còn có cánh gả béo ngậy, sừng nịnh yêu thương đưa tới tay Lạc Y.

Lạc Y cười híp mắt tiếp nhận. Cũng rất biết điều lên hôn nhẹ lên má Lãnh Hàn Thần khiến đôi mắt hắn sáng bừng lên. Cả người khí thế bùng bùng tiếp tục đem con gả khác ra quay trên lò.

Đừng nói đến hắn bình thường đều cam tâm tình nguyện làm mọi việc thay Lạc Y. Huống chi lần này còn có thưởng. Dĩ nhiên làm việc lại càng phát ra dụng tâm nhiều lắm.

Lạc Y nhìn Lãnh Hàn Thần cười khê một tiếng. Biết hắn ít khi lộ ra bản tính trẻ con. Nhưng một khi đã lộ liền khiến người ta dỏ khóc dỏ cười.

Lạc Y cầm cánh gả cùng đùi gả, điềm nhiên cắn từng miếng từng miếng nhai nuốt. Tận đến khi ăn uống đều không sai biệt lắm mới ngẩng đầu, nhìn thật sâu nhóm người Lục Vinh vẫn một mực nhìn nàng chờ đợi đáp trả, nhàn nhạt hỏi lại.

"Các ngươi chắc chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Thú Triều Cẩm Địa

"Các ngươi chắc chứ?"

Lạc Y thần nhiên nhẹ giọng nói. Đôi mắt đen láy xinh đẹp gim chặt vào ánh mắt ba người Lục Vinh. Nàng chính là muốn đem biểu hiện chân thực của bọn họ thu hết vào trong mắt.

Tuy nói bây giờ bọn họ đã là một nửa đội hữu của nàng. Nhưng chung quy bọn họ còn là người Thánh Điện. Nên dù cho có thật sự thích tính cách của bọn họ thì cũng thuy chung không muốn thân cận quá.

Chỉ là, nếu bọn họ quả thật muốn tiếp nhận nhóm người các nàng. Nàng cũng sẽ có cách biến bọn hắn làm người của mình.

Mặc dù thời gian có thể có chút lâu. Vì được lực sợ rằng từ rất sớm đã ngấm vào trong máu thịt. Muốn hoàn toàn bài trừ độc tố đi ra, thời gian chính là điều kiện tiên quyết nhất.

Nhóm người Lục Vinh ngẩng đầu. Bọn hắn cũng không có chút do dự đối mắt với Lạc Y trên không trung. Trong đáy mắt loé lên một tia kiên định quyết tuyệt, chân thành thật sâu mở miệng nói.

"Chúng ta chắc chắn!"

"Các ngươi không nghĩ tới ta so với các ngươi còn quá nhỏ sao. Ta năm nay chỉ mới mười ba tuổi. Sai biệt với các ngươi mười tuổi không kém đâu!"

Lạc Y hời hợt buông lời. Đôi mắt vẫn không giây phút nào rời khỏi đôi mắt của bọn hắn. Trái với suy nghĩ lo lắng của nàng, ba người Lạc Vinh không những không có chút chột dạ, đã vậy, ánh mắt lại càng phát ra kiên định hơn trước.

"Chúng ta đều nghĩ ngươi so với chúng ta còn muốn cường đại hơn. Vậy nên cũng sẽ không vì tuổi tác của ngươi mà xem nhẹ ngươi a!"

Lạc Y híp mắt đảo qua ba người, cũng đồng dạng cảm nhận được tín nhiệm của bọn họ. Đã như vậy nàng cũng sẽ không làm khó. Có thể mở lòng liền mở lòng thôi. Huống chi, nàng đối với nhóm người này thực ra rất có hảo cảm!

"Tốt lắm! Ta cũng rất cần bạn hữu. Bất quá, đó là những bạn hữu ta có thể tin tưởng giao sau lưng cho bọn họ. Nhưng là, ta chưa tin các ngươi!"

"Chúng ta có thể làm gì để ngươi tin tưởng! Chỉ cần ngươi nói, khó khăn chúng ta cũng sẽ cố gắng hoàn thành!"

Lạc Vinh nghe Lạc Y nói liền gấp gáp hỏi. Hắn đây cũng không phải tùy tiện nói bậy. Hắn có thể cảm nhận được nàng tuyệt đối không làm khó bọn hắn.

Quả nhiên Lạc Vinh vừa nói xong, Lạc Y liền nhếch khoé môi cười khẽ một tiếng, nhẹ giọng nói.

"Cũng không phải chuyện lên núi đao xuống biển lửa gì. Trước hết, các ngươi mỗi người đều nuốt vào một viên đan dược này. Dám hay là không?"

Lạc Vinh vươn tay, vừng vàng bắt được lọ đan dược mà Lạc Y ném tới. Hắn quay đầu lại, nhìn hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản như hỏi ý.

Tiết Thạch cùng Văn Bản hai người nhìn chăm chăm lọ đan dược bạch ngọc. Đây mắt loáng thoáng hiện ra tia gầy dựa.

Bọn hắn từng nghe nói có vài người đưa độc dược cho người của mình. Sau đó hàng tháng sẽ đưa thuốc giải một lần. Thứ đó chính là để kìm hãm người bên dưới, muốn người ta đối với mình tuyệt đối trung thành.

Lạc Y nàng sẽ làm tương tự như vậy sao?

Cho dù bọn hắn đối với Lạc Y khâm phục. Nhưng nói chung vẫn là chung đặng không dài. Như vậy làm sao đáng giá bán đi tự do của bản thân a?

Lạc Vinh nhìn hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản đây mắt có gầy dựa mơ hồ. Bất quá hắn cũng không nói gì, ngược lại khe khẽ thở dài một hơi. Bàn tay thon dài mở nắp lọ đan dược, lấy ra một viên không chớp mắt liền nuốt xuống.

Thái độ rõ ràng của Lạc Vinh khiến hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản lắp bắp kinh hãi. Bọn hắn vô cùng muốn mở miệng hỏi tại sao, nhưng còn chưa kịp hỏi đã nghe giọng nói trầm thấp trả lời.

"Ta biết các ngươi đối với lão đại chưa thật sự tin tưởng. Nhưng ta tuyệt đối không làm chuyện cưỡng ép các ngươi. Bất quá ta thực tin tưởng nàng, cảm thấy nàng nhất định sẽ không hại chúng ta! Lạc Vinh ta nguyện ý tôn nàng thành lão đại!"

Hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản nhìn đây mắt Lạc Vinh kiến định, lại nhìn về mặt thần nhiên của Lạc Y. Hai người gần như cùng lúc mím nhẹ môi, song rất nhanh đã có đáp án. Cả hai người đón lấy lọ đan dược từ tay Lạc Vinh. Lúc này không còn chút nghi kỵ nào mà trực tiếp nuốt vào.

Lạc Y nhìn thấy ba người đều đã uống vào đan dược. Đôi mắt híp lại hàm chứa ý cười rõ ràng biểu thị nàng lúc này vô cùng vừa lòng.

Thực ra, thứ nàng đưa cho ba người Lạc Vinh kia hoàn toàn không phải độc dược gì cả. Mà đó chính là một loại thuốc dẫn, có tác dụng bài trừ độc tố tích tụ lâu dài vì dùng đan dược luyện ra từ Phong Đề thảo của Thánh Điện.

Nàng biết muốn cho bọn hắn lập tức tin tưởng nàng quả thật là rất khó. Nếu không phải có Lạc Vinh dẫn đầu, chưa chắc gì hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản đã dám sáng khoái như vậy.

Tuy rằng tạm thời, bọn hắn vẫn còn hướng về Lạc Vinh chứ chưa hoàn toàn hướng về nàng. Nhưng nàng nghĩ trong thời gian không xa nữa, bọn hắn so với nhóm Lăng Ngạo là không sai biệt lắm.

Tất cả đều là bằng hữu của Lạc Y nàng!

"Từ nay về sau, các ngươi đều là bằng hữu của ta. Ta cũng sẽ không giấu diếm các ngươi nữa. Vừa rồi các ngươi uống, cũng không phải độc dược, mà là thuốc dẫn giải độc!"

"Chúng ta trúng độc?"

Nhóm ba người Lạc Vinh nghe nói ai nấy liền không nhịn được trợn mắt nhìn mình bật thốt lên.

"Các ngươi thử nhìn cổ tay của các ngươi thử xem! Có phải ở đó lưu lại một nốt sần bầm đen hay là không?"

Lạc Y không trả lời tức trả lời mà quay đầu hỏi ngược lại. Nhóm người Lạc Vinh nghe vậy liền vội vàng nâng tay lên.

Quả nhiên trên tay không biết từ lúc nào đã nổi lên một nốt sần màu đen. Kích thước nốt sần giữa ba người không đều nhau. Trong đó nốt sần trên cổ tay Văn Bản là lớn nhất, sau đó là Tiết Thạch rồi cuối cùng là Lạc Vinh. Cái này chính là tính từ thời gian bọn hắn ở Thánh Điện. Lạc Vinh vào trễ hơn so với Văn Bản, Tiết Thạch vài tháng.

Nhóm người Lục Vinh nhìn nốt sần trên tay, đôi mắt rời rạc, mơ hồ bên trong còn có chút hoảng loạn không rõ. Bọn hắn chính là không biết bản thân từ lúc nào trúng phải độc dược. Nhìn vết bầm đen này cũng biết trúng vào không phải mới một ngày.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của ba người Lục Vinh. Lạc Y một mặt dựa người vào thân cây ngay bên cạnh Lãnh Hàn Thần, đón lấy tách trà nhai mà hắn đưa qua, thần nhiên nói.

"Mỗi tháng Thánh Điện đều đưa tới đan dược phụ trợ cho các người không phải sao? Có lẽ các người không biết, bên trong có một vị dược liệu có dược tính khổng lồ cực mạnh. Dược liệu này tích tụ từng ngày, tích tụ càng lâu dài càng khiến các người trung thành với Thánh Điện. Một ngày nào đó nếu các người muốn làm phản, dược hiệu sẽ phát huy tác dụng khiến các người đứt gãy kinh mạch mà chết!"

"Cái này... Vừa rồi đã giải độc sao?"

Ba người nghe Lạc Y nói đều bị dọa đến sững sờ. Bản thân bọn hắn không từng nghĩ đan dược bọn hắn hàng tháng đều dùng thế nhưng lại là thuốc độc. Cuối cùng cũng là Lục Vinh hồi thần, âu lo hỏi.

Lạc Y nghe hỏi liền lắc nhẹ đầu, sau lại nhìn thấy vẻ mặt ba người hoang mang cũng thất vọng liền không nói thêm.

"Đó chỉ là dược dẫn ta mới điều chế ra. Muốn đánh tan hoàn toàn độc dược cần khoảng chín chín tám mươi một ngày, lúc này sẽ tiến hành bức độc. Các người cũng cần nhớ, không thể tiếp tục dùng đan dược hàng tháng. Rõ ràng chứ!"

Ba người Lục Vinh lúc này không chút suy nghĩ liền gật đầu. Ánh mắt nhìn xuống nốt sần trên tay vẫn còn khiếp sợ rùng mình.

Chỉ là bản thân bọn hắn cũng không kịp suy nghĩ chuyện này quá nhiều. Bởi vì bên kia đã nghe thấy tiếng Bạch Thừa Vũ hét lên.

"Không xong! Thú triều tới!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Thú Triều Cuồng Hoá?

"Không xong! Thú triều tới!"

Giọng nói của Bạch Thừa Vũ vang lên vừa đủ làm nhóm người Lục Vinh giật mình. Không nói hai lời liền vội vàng đứng phắt dậy. Đôi tay ai nấy đều nắm chặt, đôi mắt gắt gao nhìn bụi mù rậm rạp ở phía trước phảng phất một tia trầm trọng.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần không có lấy một tia ngạc nhiên. Hai người bình tĩnh phui phui tay, lúc này mới thông thả đứng dậy.

Chỉ là, khi nàng nhìn về phía trước, đôi mắt xinh đẹp không khỏi khẽ nhú lại. Khoé môi xinh đẹp mấp máy nói ra từng chữ.

"Cẩn thận một chút! Đây là cuồng hoá thú triều!"

"Cuồng hoá thú triều?"

Lần này không chỉ nhóm Lăng Ngao giật mình mà nhóm Lục Vinh cũng không nhịn được bật thốt lên.

Cuồng hoá thú triều là gì chứ? Đó chính là những ma thú bị kích động mãnh liệt. Khiến bản thân bọn chúng mất đi hoàn toàn tri giác, chỉ còn duy nhất khả năng chiến đấu. Mà nguy hiểm hơn, ma thú đã cuồng hoá, tu vi cũng bị kích phát lên ít nhất một bậc. Vậy nếu như bên trong có ma thú cấp bậc Thống Lĩnh sơ kì, thì giờ đã trở thành Thống Lĩnh trung kì sao?

Thú triều đã đáng sợ nhưng thú triều cuồng hoá lại càng muốn đáng sợ hơn. Hôm nay xem ra là lành ít dữ nhiều rồi!

Lạc Y nhìn bụi mù mịt càng lúc càng gần, chân mày cũng theo đó nhíu chặt. Đối với nàng cùng Lãnh Hàn Thần, thú triều cuồng hoá không đáng sợ nhưng đối với nhóm Lăng Ngao và Lục Vinh, hẳn là không có đơn giản như vậy.

Chỉ là, việc tới không cho phép bọn họ đi lùi!

"Đi ra khỏi vòng bảo hộ chiến đi! Ở bên trong không phải là cách!"

Lạc Y phán đoán thú triều đã gần tiếp cận đến phạm vi này, mở miệng trầm giọng hướng nhóm người Lăng Ngao cùng Lục Vinh ra lệnh.

Vừa rồi nàng rắc dược tễ cũng chỉ có tác dụng với thú triều bình thường. Nhưng đối với thú triều cuồng hoá, chỉ sợ bọn chúng càng muốn hăng hái đi lên

đầu.

Điểm này xem như là nàng hành sự thất trách đi! Không nghĩ tới ngày đầu tiên đi tới liền gặp phải thú triều cuồng hoá! Mệnh cách này cũng không phải dạng tốt bình thường đâu!

Lãnh Hàn Thần ý thức được Lạc Y tự trách, không tiếng động liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé phủ trong ống tay áo, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng.

"Sẽ không sao! Tất cả đều có ta!"

Lạc Y ngẩng đầu nhìn Lãnh Hàn Thần. Ngay lập tức bắt gặp ánh mắt vô tận dịu dàng cùng sùng nịnh của hắn. Khoé môi thê nhưng cong lên tạo thành một mặt ý cười, nhẹ nhàng hướng gò má anh tuấn một đường hôn xuống.

Nàng vẫn còn có hắn đâu!

Nhóm Lục Vinh cùng nhóm Lăng Ngạo không người nào hay biết bên kia vừa triển khai qua một màn tình tứ. Bọn hắn chỉ biết nghe lệnh Lạc Y liền rút ra vũ khí, không nói hai lời nhảy ra bên ngoài.

Nhóm Lục Vinh nhìn nhóm Lăng Ngạo rút ra vũ khí liền thoáng sùng sốt. Nếu bọn hắn không nhìn lầm. Xung quanh nhóm người này có ba động tinh thần mãnh liệt. Đây chính là biểu hiện của ma pháp sư. Không nghĩ đến, nhóm người này còn song tu võ học, không tồi a!

Hai người Tiết Thạch cùng Văn Bản đảo mắt nhìn vũ khí của nhóm người bên kia. Ánh mắt không tiếng động phát sáng. Kia đều là bảo khí a! Không phải vũ khí thông thường mà đều là bảo khí luyện từ long tê!

Hai người hai mắt nhìn nhau, trong kinh ngạc còn tồn tại một phen khiếp sợ. Bảo khí bốn người kia đều dùng một loại long tê thượng đẳng, lại đúc chế theo phương pháp riêng biệt. Nhưng nhìn qua cũng biết là cùng một người tạo.

Bọn hắn không dám nhận kiến thức nhiều. Nhưng thật chất trên đại lục không ai có khả năng chế tạo ra bảo khí tốt như vậy.

Những bảo khí này, có thể là từ trong tay tiểu cô nương bọn hắn vừa tôn xưng làm lão đại kia thôi!

Không để cho bọn hắn kịp hồi thần, Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nhẹ nhàng nhảy ra bên ngoài, đồng thời cũng phóng đến trên người bọn hắn ba thanh bảo khí. Nàng nhàn nhạt nói.

"Dùng thứ này, so với kiếm của các ngươi tốt hơn!"

Quả nhiên a!

Nhóm ba người Lục Vinh cầm trong tay bảo khí, trọng lượng rất vừa vặn. Thân đao sắc bén phát ra ánh sáng chói lóa. Vừa nhìn qua thôi đã biết là đồ tốt. Thứ này cùng loại với nhóm Lăng Ngạo bên kia, đều là dùng long tê thượng đẳng tạo thành.

Lục Vinh cầm bảo khí, hướng về phía Lạc Y gật nhẹ đầu cảm kích. Nhóm người Tiết Thạch, Văn Bản cũng không ngoại lệ. Chỉ khác trong mắt còn nhiều hơn một tia phục tùng.

Bọn hắn ban đầu theo nàng chẳng qua là vì Lục Vinh. Nhưng bây giờ lại là tuyệt đối phục tùng. Bọn hắn có niềm tin, nàng quả thật chính là tuyệt đại cường giả, so với bọn hắn càng muốn cường đại!

Lạc Y nheo đôi mắt xinh đẹp. Nàng cũng không nói thêm điều gì. Bất quá vừa rồi mọi biểu tình của nhóm người Lục Vinh đều được nàng quan sát nhất thanh nhị sở. Xem ra lúc này, bọn hắn đã hoàn toàn xác nhận vị trí của nàng rồi!

Bụi mù mịt chạy tới càng lúc càng gần. Mặt đất dường như cũng bị khí thế của đoàn cuồng hoá ma thú trấn trụ, run lên từng hồi nhẹ nhàng.

"Đồng tử ma thú chuyển thành màu đỏ sao? Đây là cuồng hoá mạnh nhất!"

Lục Vinh chờ đoàn cuồng hoá ma thú đến gần. Đôi mắt liền một mực cẩn thận quan sát. Đến khi nhìn thấy sắc đỏ sáng loé lên thì liền kinh hãi thán lên một tiếng.

Nhóm Lăng Ngạo đã từng chiến đấu với thú triều. Nhưng đối với cuồng hoá thú triều lại chưa từng có kinh nghiệm chứ đừng nói là cuồng hoá thú triều mạnh nhất. Trong một thoáng, cả nhóm cứ như vậy chau mày đầy khó hiểu. Cái duy nhất không thay đổi chính là thần thái từ đầu đến cuối đều chưa từng thả lỏng.

"Cuồng hoá thú triều mạnh nhất chính là cuồng hoá thú có khả năng kích phát tu vi lên ba cấp so với tu vi ban đầu. Ma thú trong cấm địa cấp bậc vốn đã không thấp. Nếu như cuồng hoá ba cấp, không biết sẽ mạnh đến mức nào rồi!"

Giống như hiểu được nhóm Lăng Ngạo không hiểu, Văn Bản đứng bên cạnh trầm giọng giải thích. Nhóm Lăng Ngạo được khai sáng, đôi mắt hơi loé lên, thế nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, nếu không muốn nói so với ban đầu càng thêm khó xem.

"Cái này sợ rằng có người cố tình sắp xếp đi! Bình thường cấm địa dù vô văn hung hiểm cũng không đến mức xuất hiện cuồng hoá thú triều. Người đằng sau, hẳn là không có đơn giản!"

Lãnh Hàn Thần vẫn thường trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng nói một câu. Ý kiến nhanh chóng được nhóm Lục Vinh gật đầu xác nhận.

Nếu như có người thật có thể kích phát thú triều cuồng hoá, dĩ nhiên sẽ không đơn giản. Chỉ là, không biết người đó là ai mà thôi!

Lạc Y thoáng chút nheo chặt chân mày. Nàng cảm nhận được trong chuyện này có điểm kì quái. Nhưng vẫn là không nhận ra được kì quái ở điểm nào. Mắt thấy thú triều đã đến gần, cũng không có thời gian cho nàng nhiều suy nghĩ.

Trên bàn tay mảnh khảnh không biết từ lúc nào xuất ra một thanh kiếm, hướng thẳng lên trời, hô.

" Tiến lên!"

Cả nhóm người nhận được lệnh không nói hai lời liền quay lưng vào nhau. Vừa lúc thú triều tiến tới nhiều mặt chém giết.

Đa số ma thú trong thú triều này đều đã cận giai cấp Thống Lĩnh. Ngoài ra cũng xuất hiện ma thú giai cấp Thống Lĩnh sơ kì, còn có trung kì. Nhưng lại được Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y hợp lực diệt sạch.

Thây ma thú đổ xuống càng lúc càng nhiều, máu văng ra dính trên người nhóm người Lục Vinh cùng Lăng Ngạo lại càng khiến nhóm ma thú cuồng hoá bạo liệt nổi giận.

Nhóm Lăng Ngạo cùng Lục Vinh chiến đấu vô cùng hăng hái. Bảo khí một lần vung lên là có một thây ma thú bị chém đứt. Bọn họ nhanh chóng đem thể điểm trên cổ chúng thu vào trong tay.

Ma thú cuồng hoá bị nhóm người Lạc Y bên này cường thế làm cho vô cùng nổi giận. Đầu hướng lên trời hú một tiếng thật dài. Âm thanh của một đoàn ma thú gây nên giống như muốn xé nát bầu trời.

Không gian xung quanh cũng vì tiếng hú này mà ba động mãnh liệt. Đàng xa thế nhưng còn vang lên tiếng cười gằn, âm thanh như quỷ như mị làm người khác không ngừng run rẩy.

Từ lúc tiếng cười này vang lên, cuồng hoá ma thú vốn mất đi tri giác thế nhưng lại hoảng loạn lần lượt rút đi. Tốc độ này so với khi đến càng muốn nhanh hơn, giống như đang muốn chạy trốn.

Xem ra, kẻ đứng sau đã muốn lộ mặt a!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Độc Tà.

Tiếng cười vang vọng xung quanh không gian càng lúc càng gần. Nhóm người Lục Vinh cùng nhóm Lăng Ngạo vô cùng cảnh giác áp lưng vào nhau. Đôi mắt mang theo tia dò xét cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Lạc Y nhíu nhíu chân mày, gương mặt cũng thấp thoáng hiện ra chút trầm trọng. Nàng xoay lưng dựa vào người Lãnh Hàn Thần, hai người cùng nhau chờ đợi sự xuất hiện của nhân vật thần bí kia.

Trước mặt nhóm người nguyên bản chỉ có một rừng cây um tùm. Bây giờ lại có nhiều hơn một người. Hắn vận trường bào màu đỏ thắm, vạt áo rất dài, phủ trên mặt đất nổi bật nét tà mị yêu dã. Gương mặt tuấn tú vô trù, thoát nhìn qua không tới ba mươi tuổi. Ngay cả từng cái giờ tay nhắc chân cũng đều tản ra tà khí mê hoặc lòng người.

Nhóm người Lục Vinh cùng nhóm người Lăng Ngạo đang vô cùng cảnh giác, gặp được nam nhân này xuất hiện theo bản năng mặt nghệt ra. Đôi mắt bắt đầu bị phủ một tầng sương trắng, mơ mơ hồ hồ cứ như vậy liền ngất đi.

Nam nhân trường bào đỏ thắm nhìn thấy nhóm người Lục Vinh cùng Lăng Ngạo ngất đi. Gương mặt yêu dị phảng phất qua một tia đắc ý hài lòng. Khoé môi ngược lại khẽ nhếch lên, mang theo khinh thường cùng châm chọc. Đảo mắt nhìn qua Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y vẫn đứng sừng sững, rên hừ hừ hai tiếng, nói.

" Đó là đội hữu của các người? Thấp kém!"

" Nếu bọn hắn có thể thoát được mê hồn thuật của ngươi không phải là đã quá nghịch thiên sao? Bọn hắn rõ ràng không kém, ngươi hẳn biết điều đó!"

Lạc Y nheo mắt nhìn nam nhân trường bào đỏ thắm, thần thái tự nhiên lướt mắt nhìn nhóm người Lăng Ngạo cùng Lục Vinh một chút. Nàng cũng không quá lo lắng khi bọn hắn đương trường ngất xỉu. Ngược lại, ngất xỉu có khi còn tốt hơn cho bọn hắn.

Nhất là khi vẫn không thể xác định năng lực của nam nhân trước mặt này. Tuyệt đối không thể vọng động!

Nam nhân trường bào đỏ thắm nghe Lạc Y nói đầu tiên là ngăn ra. Đáy mắt nhìn nàng cùng Lãnh Hàn Thần có thêm một tia đánh giá cùng thương thức. Hắn tuy ý phát tay áo, thân hình lười biếng dựa vào thân cây, ha ha cười to vài tiếng.

"Tiểu nha đầu nguoi quả thật không tệ. Chẳng trách Dương Tinh Tinh đến tìm ta muốn ta làm khó nguoi! Nguoi quả nhiên xứng đáng để nàng ta xin từ ta một ân huệ!"

Lạc Y híp híp mắt không tiếp lời. Dĩ nhiên nàng đã nghe được tin tức tốt. Hoá ra, người thật sự đứng đằng sau chuyện này chính là Dương Tinh Tinh. Quả thật khiến người ta lau mắt mà nhìn a! Âm độc như vậy, thế nhưng lại mang trên người phong hào thánh nữ đầu!

"Tiểu nha đầu! Nguoi thế nhưng thật không lễ phép. Đứng trước mặt trưởng bối nói chuyện, nguoi lại dám không tiếp lời!"

Nam nhân trường bào đỏ thắm buồn bực hừ một tiếng. Rõ ràng là vô cùng bất mãn khi Lạc Y không tiếp lời của hắn. Thái độ như trẻ con này xuất phát từ một nam tử yêu dị chính là nhìn thế nào cũng thấy rất không hợp lí. Mà hắn cư nhiên còn biểu lộ tự nhiên như vậy.

"Nguoi muốn ta nói cái gì?"

"Nguoi... Hừ hừ... Vẫn là thôi đi! Chuyện tình của các nguoi ta vốn là không quan tâm. Chỉ là nghĩ tới nguoi cùng Dương Tinh Tinh thế nhưng vì một nam nhân tranh nhau nguoi chết ta sống lại thấy không đáng. Nguoi hay là nhường nam nhân cho Dương Tinh Tinh đi theo ta đi!"

Nam nhân trường bào đỏ thắm bị giọng điệu thản nhiên của Lạc Y chọc giận không nhẹ. Hắn hừ hừ hai tiếng, đáy mắt đảo qua Lãnh Hàn Thần một thân y bào màu tím đang cau mày đứng một bên giọng điệu nhanh chóng biến thành châm chọc.

Lời vừa nói ra, thân hình hắn khẽ động, tốc độ nhanh đến không kịp bung mắt thẳng tiến về phía Lạc Y. Nghĩ muốn đem nàng đoạt đi từ tay nam nhân so với bản thân càng muốn tuần mĩ. Không nghĩ đến chỉ trong khoảng cách chưa đến hai gang tay lại bị người ta chuẩn xác bắt lại.

Lãnh Hàn Thần từ đầu đến cuối yên lặng phùng đằng sau Lạc Y. Vốn đã không vui khi nàng nói chuyện cùng một nam nhân khác. Mà nam nhân đó thế nhưng lại muốn đem nàng từ trong tay hắn đoạt đi.

Này không khỏi là quá khinh thường hắn đi!

Đôi thủy mâu từ sắc loé ra tia sáng, đáy mắt gắt gao chế trụ nam nhân trường bào đỏ thắm, thần sắc âm trầm khiến cho mọi người đều không nhận được kiêng nê. Liền ngay cả nam nhân bị hắn vững vàng bắt lấy cũng không khỏi nhú nhú chân mày.

Nam nhân trường bào đỏ thắm nhìn tay bị chế trụ vững vàng, lại nhìn sang Lãnh Hàn Thần ban đầu giống như không có tồn tại đột nhiên phát ra thực lực khiến người khác kinh hãi này. Đáy mắt sâu thẳm loé lên tia tìm tòi cùng nghi hoặc nhưng thủy chung lại không lần được manh mối nào.

Hắn bây giờ mặc dù thần thái vẫn như thường. Nhưng duy chỉ bản thân hắn mới biết hắn đã vận dụng toàn lực nhưng vẫn không thoát khỏi trấn trụ của nam nhân bên cạnh tiểu nha đầu kia. Người này thế nhưng cấp bậc còn cao hơn hắn? Là Quân Chủ sao? Hắn nhìn qua còn chưa tới hai mươi, vậy mà đã đạt cấp Quân Chủ, thành tựu tương lai hắn là bất khả hạn lượng đi!

Người này, hắn muốn kết giao a!

Lạc Y nhân lúc nam nhân trường bào đỏ thắm không thể cử động đem lọ dược bên hông hắn kéo xuống, vững vàng giữ trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hít vào một hơi. Đôi mắt xinh đẹp híp lại quăng trả về.

"Nguoi chuyên về độc? Vừa rồi thú triều kia là bị nguoi dùng độc kích phát, năng lực không tồi!"

Nam nhân trường bào đỏ thắm khó khăn nâng tay tiếp lấy lọ dược. Đôi mắt đào hoa tà mị trừng trừng nhìn Lạc Y một cái. Song lại không dấu vết thu về. Hắn cảm thấy được mỗi lần hắn nhìn tiểu nha đầu kia thì tay lại phủ thêm một tầng đau đớn. Nam nhân kia thế nhưng không nề nang nguoi chút nào a!

Nam nhân trường bào đỏ thắm khò khò không ra nước mắt. Hôm nay ra ngoài không xem ngày đi. Hắn bế quan lâu như vậy lẽ nào năng lực càng lúc càng kém đi rồi?

Aiz... Aiz... Quân tử cùng đường còn không phải là bán mặt mũi sao?

"Tiểu nha đầu, nguoi có thể nói nam nhân của nguoi buông lỏng tay một chút hay không? Tay ta muốn gãy rồi a!"

"... " Trảm mạc.

"Tốt! Tốt! Ta nói! Ta là Độc Tà! Vừa rồi đúng là dụng độc kích phát mà thú có được hay chưa? Nhanh bỏ tay ra!"

Lạc Y rất hài lòng nhìn Độc Tà trước mặt thức thời. Nàng cùng Lãnh Hàn Thần trao đổi một đạo ánh mắt, rốt cuộc cũng đem tay người nào đó quăng ra.

Lạc Y xuất ra khăn tay, giúp Lãnh Hàn Thần lau sạch bàn tay, cẩn thận đến cả đầu ngón tay cũng không bỏ sót. Hành động của nàng khiến lòng Lãnh

Hàn Thần muốn nở hoa. Đáy mắt nhìn nàng càng lúc càng phát ra dịu dàng cùng sùng nịnh.

Nhìn xem! Nương tử nhà hần chính là vô cùng quan tâm đến hần đâu!

Trong lúc Lãnh Hàn Thần vui sướng đến quên trời quên đất, Độc Tà ngược lại trừng lớn mắt, đau đớn trên tay còn chưa kịp tản đi, hần lúc này đã uy khuất muốn gờ chân.

Hành động đó là gì? Không phải là khinh thường hần bản sao! Hai yêu nhân này, thế nhưng còn sợ thiên hạ không loạn sao?

"Trùng mắt cái gì? Nhanh đem những người người làm ngất cứu tỉnh!"

Lạc Y quay đầu nhìn nhạ nhìn Độc Tà, thần nhiên liếc mắt nhìn nhóm người Lạc Vinh cùng nhóm Lăng Ngạo nằm trên đất. Đáy mắt còn mang theo một tầng ý tứ uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Độc Tà che miệng ho khan một tiếng. Ta chỉ có thể làm người ngất xỉu, còn chưa học qua cứu người đâu!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Bí Mật Cẩm Địa!

"Đại tỉ..."

Bóng dáng màu đỏ thắm thoát một cái đột ngột xuất hiện bên nhóm người Lạc Y. Độc Tà đáng thương kêu một tiếng, hai bàn tay nâng lên, cung kính dâng vào tay Lạc Y một túi thẻ bài.

Lạc Y nhìn cũng không nhìn, trực tiếp quăng túi thẻ vào tay Lạc Vinh. Nhóm Lăng Ngạo cùng ba người Lạc Vinh rất có tự giác liền phân chia nhau đếm thẻ bài trong túi vải. Sau lại cẩn thận báo cáo lại.

"Lão đại! Tổng cộng có tám tám thẻ 5.000 điểm, hai mươi bốn thẻ 3.500 điểm, mười sáu thẻ 1.000 điểm. Ngoài ra còn có một trăm mười tám tám thẻ từ 500 điểm là được 199.000. Cộng lại với 2.765.000 điểm trước đây là được 2.964.000 điểm a!"

Nhóm người đem điểm số tích lại toàn bộ thông báo ra. Vừa nói lại vừa không nhìn được kinh hãi trong lòng. Bọn hần đây là lần đầu tiên mới thấy có nhiều điểm như vậy đâu. Hơn nữa cũng không cần bọn hần phải động thủ tới, tất cả đều có người thay bọn hần làm rồi.

Vẫn nói vào cẩm địa chính là vô cùng hung hiểm. Hần là chẳng có ai như bọn hần trôi qua nhẹ nhàng như vậy đâu!

Khoé môi Lạc Y khẽ nhếch, cũng không nói hài lòng hay không hài lòng. Để mặc bọn hần thu thẻ điểm vào nhẫn trữ vật. Đối với nàng mà nói, số điểm này lấy tới không hề khó. Chẳng qua nếu có người thay nàng làm việc, nàng mới sẽ không tình nguyện uỷ khuất chính mình a!

Lãnh Hàn Thần ngồi bên cạnh Lạc Y. Thật tự nhiên đem bàn tay nhỏ của nàng nắm lấy, đặt vào trong tay nhẹ nhàng thay nàng xoa bóp. Hần cũng không phải là không biết tiểu tâm tư của nàng, chỉ cần nàng nguyện ý, cái gì hần đều có thể lấy tới cho nàng. Còn việc uỷ khuất Độc Tà hay ai khác, hần cũng không có tính lực quan tâm.

Độc Tà từ lúc giao thẻ điểm cho Lạc Y liền rất biết thời thế lui qua một bên đứng ngốc. Hần nhìn về mặt thần nhiên báo cáo công tác của nhóm Lạc Vinh cùng Lăng Ngạo bên kia mà khóc không ra nước mắt.

Hần là ai a? Chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Độc Tà đại độc có được hay không? Vì lý do gì mà trong mấy ngày hôm nay hần liên tục bị ghê lạnh đây?

Không những nhóm người Lạc Vinh cùng Lăng Ngạo đối với hần bài xích cùng xem thường. Liền đến cả hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần bên kia đều đã muốn xem hần làm thành người vô hình luôn rồi!

Hần đây là làm gì nên tội a? Chẳng qua cũng chỉ là một thủ pháp mê hồn thuật. Thế nhưng lại dẫn đến việc bị một nhóm nhóc choai choai ghê lạnh!

Độc Tà hần danh tiếng tuy rằng không thể xếp thứ nhất. Nhưng là trong Thánh Điện làm gì có ai nghe thấy tên của hần mà không sợ muốn tránh xa?

Cho dù hần năm nay ba mươi tuổi mới đạt đến Thống Lĩnh hậu kì đỉnh phong là thành tựu hơi thấp chút. Nhưng ngón độc được bài danh của hần xếp tuyệt đối là thứ nhất đâu!

Thiên địa a! Thiên lí a!

Độc Tà cầm một nhánh cây túi thân vẽ vòng tròn trên mặt đất. Khoé môi cũng tùy thời khẽ bĩu lên tạo thành đường cong bán nguyệt tinh tế.

Được rồi! Hấn thừa nhận! Hấn không có tu vi cao như Lãnh Hàn Thần. Đấu được cũng không bằng một góc của tiểu nha đầu kia. Vậy nên hấn mới phải cam bái hạ phong. Độc Tà đại danh đỉnh đỉnh thế nhưng bị ép đi mê hoặc một bầy ma thú tích điểm!

Hấn một thời thanh niên tài tuấn, tà mị vô song, thế nhưng lại trôi dạt đến bước đường này. Nói ra nhất định khiến người ta cười chết!

"Độc Tà, ngươi nói một chút xem Cẩm địa này có gì đặc biệt!"

Lạc Y đem một con gà đã nướng chín vàng thơm quăng đến chỗ Độc Tà, vừa mở miệng hỏi.

"Đại tì! Ý ngươi là sao?"

Độc Tà nhìn gà nướng hai mắt đều toả sáng. Hấn vung vàng nâng tay tiếp được, xé chân gà vàng rộm thơm nức vui vẻ ăn từng miếng lớn. Nhìn hấn lúc này hấn ai cũng nghĩ hấn đã chết đói mấy chục năm rồi đi.

Lạc Y nhếch lên khoe môi. Tay thoăn thoắt đảo chuyển gà nướng trên bếp than, thêm thất gia vị vô cùng thuần thực. Nhân nhả tiếp lời.

"Trong Cẩm địa này dường như có rất nhiều không gian phải hay không? Ta nhớ được chúng ta vào cùng lúc với Bạch Hồ cùng Huyền Vũ điện. Nhưng đi vào bên trong lại không còn thấy bọn hấn nữa!"

"A? Cái đó cũng có một phần đúng. Khi bắt đầu đi vào động không gian, các ngươi sẽ bị chuyển đến không gian bốn chiều. Cho đến khi ra khỏi thì hợp làm một! Tạm thời trong thời gian này các ngươi không thể gặp nhóm khác. Nhưng những ngày cuối cùng chắc chắn sẽ nhìn thấy, không cần lo lắng!"

"Hoá ra là như vậy! Có nghĩa là chúng ta trong những ngày này có thể tùy ý tích điểm. Còn sau đó chính là làm sao để giữ lại điểm, có đúng hay không?"

Lạc Y nheo mắt hỏi.

"Cũng không hấn a! Trong cẩm địa có một vài chỗ rất tốt. Tại chỗ đó có Thập đại tinh quả đối với người tu luyện rất có lợi. Nếu như các ngươi ngắt được loại quả này, tu luyện về sau là tuyệt đối có bước tiến!"

Độc Tà đem miếng xương gà cuối cùng tùy ý quăng đến trên mặt đất. Thoả mãn xoa bụng một cái. Sau lại vô cùng mất hình tượng nhìn chằm chằm những con gà đang quay trên bếp than. Ánh mắt toả ra ánh sáng vô cùng đói khát cũng thêm thường.

Nhóm Lăng Ngao cùng Lục Vinh nhìn Độc Tà luống cuống không hện mà nhất loạt hừ nhẹ một tiếng đầy khinh thường. Cho ngươi xử xuất mê hồn thuật. Còn không phải bị lão đại đè xuống một đầu hay sao?

Độc Tà nâng tay quệt mũi hoàn toàn không thèm để nhóm Lục Vinh cùng Lăng Ngao vào mắt. Ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn toả sáng như cũ.

Lạc Y đem toàn bộ gà đều nướng chín. Công bằng đem phân ra cho từng người. Bất quá đặc biệt giao cho Độc Tà con gà to nhất. Dù sao nòng vẫn còn cần hấn cung cấp một số thông tin đầu. Tốt nhất là qua đó biết được tin tức vị trí của cặp Tỳ Hưu.

"Ngươi nói xem, trong cẩm địa này ngoài ra có chỗ nào đặc biệt. Được canh giữ vô cùng cẩn mật hay không?"

"Canh giữ vô cùng cẩn mật?"

Độc Tà dừng việc cắn xuống thịt gà. Đôi mắt nheo lại nghiêm túc suy nghĩ. Một hồi sau mới trả lời.

"Ta cũng không biết rõ lắm. Ta chỉ biết có ba chỗ đặc biệt nhất. Cũng không biết bên trong cất giữ cái gì. Hình như có một chỗ là nơi điện chủ đến lấy một loại thảo dược. Canh giữ nơi đó so với hai nơi kia gắt gao hơn một chút!"

Thảo dược? Phong Đề thảo?

Phong Đề thảo được phong ấn bên cạnh Tỳ Hưu. Nếu Phong Đề thảo ở đó, thì cặp Tỳ Hưu kia chắc chắn cũng ở tại đó a!

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nghe Độc Tà nói trong đầu liền xuất hiện suy nghĩ này. Hai người bí mật trao đổi cho nhau một đạo ánh mắt. Lời không cần nói ra cũng tự hiểu rõ.

Tin tức này, tuyệt đối là có giá trị!

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Hồn Chiến Bạch - Thanh

"Người thật sự để cho bọn họ dùng các loại linh quả kia?"

Độc Tà co giật khoé môi trũng trũng nhìn những cây linh quả vừa chín muồi tất cả đều bị vặt đi toàn bộ. Hắn không khỏi liếc mắt nhìn tới hai ma thú Thống Linh nằm phủ phục trên mặt đất run run rẩy rẩy không dám ngẩng đầu lên nhìn tiểu nha đầu Lạc Y bằng đôi mắt hoảng sợ lắm lét.

Hắn nhất định là nhìn lầm! Tiểu nha đầu kia cư nhiên chỉ cần vung tay thế nhưng làm hai ma thú thủ hộ linh quả đều hoảng sợ đến mức khom chân. Chuyện này loan truyền ra ngoài ai dám tin a!

Phải biết rằng ma thú thủ hộ linh quả so với ma thú đồng cấp trong cấm địa năng lực càng muốn cường đại, sức chiến đấu đều khiến người người kinh hãi. Ngay cả hắn cũng không dám tùy tiện đứng trước mặt chúng làm bậy đâu.

Chẳng lẽ nói không chỉ nam nhân của tiểu nha đầu kia lợi hại. Tiểu nha đầu lại càng không chịu thua kém sao?

Này không phải là quá sức bất công đi!

Không quan tâm đến Độc Tà ngựa đầu ai oán than trời. Nhóm người Lăng Ngạo cùng nhóm Lục Vinh điên cuồng đem linh quả trên thân cây nhất nhất toàn bộ thu thập. Trong lòng đều đã sung sướng muốn nở hoa. Quả nhiên đi với lão đại tuyệt đối là có trái cây ngon ăn a!

Văn Bàn hái Hoả linh quả cuối cùng quăng vào nhẩn trữ vật. Mặt mày đều đã muốn nở hoa, híp mắt chạy tới bên Lạc Y, đem gần ba phần tư linh quả chiếm được dâng đến tay nàng, giọng điệu mui phần chân chó.

"Lão đại, người nhận linh quả a!"

Lạc Y liếc mắt nhìn linh quả đỏ mọng căng tròn tròn bóng trên tay Văn Bàn. Đáy mắt từ đầu đến cuối đều không có một tia kinh hi, thần nhiên nói.

"Không cần!"

"Nga?"

Văn Bàn tròn mắt, lóng ngóng đem Hoả linh quả thu về, gãi gãi đầu nhìn Lạc Y giống như không hiểu tại sao nàng từ chối. Hắn hôm đó rõ ràng nhìn thấy nàng có thi triển Hoả công công pháp a! Vì lý gì lại không đoái hoài đến hoả linh quả đây?

Chẳng lẽ là ghét bỏ tay hắn không sạch sẽ?

Văn Bàn đưa hai tay nâng lên mặt xem xét. Tuy rằng điều kiện nước trong cấm địa có chút thiếu thốn nhưng tay hắn rõ ràng thật sạch sẽ nga!

Lạc Y liếc mắt nhìn Văn Bàn thương tâm đứng một bên. Trên trán lập tức chảy xuống ba vạch hắc tuyến. Bất quá nàng cũng không dư tình lực đi giải thích. Lẽ nào nàng có thể nói với hắn rằng linh quả đối với cường giả cấp Tôn Giả cũng lắm chỉ như muối bỏ biển. Tác dụng gần như hoàn toàn không có.

Nói như vậy, thật sự có người tin sao?

"Lão đại! Phía trước hình như có xô xát!"

Bạch Thừa Vũ cùng Lăng Ngạo tách ra dò đường nhanh chóng chạy trở về. Hướng Lạc Y nhỏ giọng báo cáo.

Lạc Y nhú mày, không mặn không nhạt hỏi lại.

"Biết là ai hay không?"

"Là Bạch Hổ điện cùng Thanh Long điện. Có lẽ là tranh giành thế bài a!"

Lăng Ngạo tưởng tượng lại tình hình dương cung bạt kiếm lúc đó, chậm rãi đưa ra kết luận.

Lạc Y đối với bọn họ lý giải hết sức hài lòng. Ánh mắt lướt qua nhóm người đang đứng yên chờ đợi chỉ thị. Khoé môi nhàn nhạt khẽ nhếch.

"Đi! Đi xem thế nào!"

"Tuân lệnh!"

Nhóm người Lăng Ngạo cùng Lục Vinh nhất loạt hô to. Độc Tà ngựa đầu nhìn trời, gẩy gẩy móng tay, trong lòng hung hăng mắng chửi.

Tiểu nha đầu! Người rõ ràng là đi ăn sắn!

Tại bãi đất trống sâu trong cấm địa. Hai nhóm người hung hăng đối đầu nhau. Ai nấy đều có biểu tình trầm trọng gờm gờm quan sát động tĩnh. Giống như chỉ cần một ngòi nổ liền trực tiếp lao vào nhau phân bua một trận.

Nữ tử đứng đầu nhóm người vận y phục trắng muốt, gương mặt thanh tú nhưng tản ra thần thái anh khí. Đứng đối mặt nhóm người Long Khiếu Hy chính là một dạng không chịu khuất phục vô cùng ngạo nghễ.

Nàng ta không phải ai khác chính là người dẫn đầu Bạch Hổ điện - Bạch Mộc Anh.

"Long Khiếu Hy, tên khốn kiếp này, ngươi lại muốn dùng thủ đoạn sao?"

Bạch Mộc Anh quát một tiếng. Về mặt nhìn Long Khiếu Hy là vô hạn chán ghét cùng khinh thường. Nàng ta không phải người tốt nhưng tuyệt đối không làm ra thủ đoạn hèn hạ. Gặp phải loại người như Long Khiếu Hy, quả thật muốn đập đầu.

"Ngươi ngạo mạn cái gì? Giả vờ anh khí? Hít phải Tê được còn có thể chiến đấu sao? Biết điều lập tức giao ra thẻ bài, đỡ cho ta phải dụng thủ đoạn!"

Long Khiếu Hy đối với châm biếm của Bạch Mộc Anh làm như không nghe thấy. Bất quá hắn cũng không dám tùy tiện hành động. Khả năng của nàng ta cũng không phải là đèn cạn dầu.

"Dựa vào! Hôm nay ngươi mơ cũng không lấy được một thẻ bài!"

Bạch Mộc Anh hừ lạnh một tiếng. Nói nàng hướng Long Khiếu Hy cúi đầu. Không có cửa đâu! Cửa sổ cũng đóng!

"Ngươi cứng đầu! Đừng nghĩ trách ta!"

Long Khiếu Hy nhú mày, đáy mắt thâm trầm quét qua nhóm người đứng phía sau, cảm hơi hắt lên một góc. Ý tứ đương nhiên không cần nói cũng hiểu...

Động thủ...

Bạch Mộc Anh trầm trọng gương mặt gờm mắt trừng Long Khiếu Hy. Tay nắm đại đao càng chặt chẽ. Nàng nói thế nào cũng là một chiến sĩ, mới không chịu vũ nhục của nhóm người vô liêm sỉ này.

"Chiến!"

Thanh Long cùng Bạch Hổ điện một câu cũng không dư thừa lao vào nhau. Phân chia nhau đối chiến.

Bạch Mộc Anh quả không hổ danh là lão đại Bạch Hổ điện. Đường kiếm đi ra uy mãnh vô trù. Thật khiến người ta không nhìn được ghé mắt.

Bất quá thế nào bọn họ cũng đã trúng phải Tê hoàn, vận động càng mạnh, tốc độ thâm nhập càng nhanh. Không lâu sau, được lực đã lan khắp tứ chi. Đường kiếm rõ ràng trúc trắc rất nhiều. Không ngoài dự đoán đã rơi vào thế hạ phong.

Long Khiếu Hy giáp mặt cười to một tiếng. Hắn tung kiếm thật cao. Ánh mắt ác độc chăm chăm nhìn Bạch Mộc Anh. Hắn hôm nay dường như là muốn huỷ đi nàng.

Tuy nói trong cấm địa học viên không thể chém giết lẫn nhau. Nhưng huỷ đi một cái tay hay đại phá đan điền vẫn là có thể!

Người này, quả nhiên thâm độc a!

Lạc Y nhú mày xuống một đường. Ánh mắt đảo qua Bạch Mộc Anh kiên cường anh dũng mà đứng. Đáy lòng có nhiều thêm một tia tán thưởng.

Người này cũng không phải rất tệ. Hôm nay vừa vận, nàng cũng có thể giúp nàng ta một chút a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Hổ Trợ

Đường kiếm của Long Khiếu Hy sắc bén lia tới, nhắm ngay gân tay của Bạch Mộc Anh động thủ. Bạch Mộc Anh trừng lớn mắt, chăm chăm nhìn đường kiếm đi tới. Nàng ta lúc này vô cùng muốn tránh ra, nhưng cơ thể lại thoát lực muốn động cũng không thể động. Cuối cùng chỉ có thể trần trối nhắm mắt lại xem như nhận mệnh.

Bạch Mộc Anh mím chặt môi. Từ đầu đến cuối không hề mở miệng cầu xin tha thứ. Nàng có tôn nghiêm của nàng. Tuyệt đối sẽ không cầu xin loại người vô sỉ như Long Khiếu Hy.

Chỉ là, cảm giác đau như trong tưởng tượng hồi lâu vẫn không có ập đến. Nàng dĩ nhiên không tin Long Khiếu Hy giữa đường đại phát từ bi. Nàng thà rằng tin heo mẹ cũng có thể leo cây còn muốn chân thật hơn.

Bất quá, nguyên nhân là gì nha?

Bạch Mộc Anh nhíu mày, tò mò mở to hai mắt. Đôi mắt to tròn vừa vặn nhìn đến Long Khiếu Hy đang tròn lơn mắt chăm chăm nhìn nàng. Đôi mắt phẳng phát kinh ngạc không thể tiếp nhận được.

Mà ở trên tay hẳn lúc này, không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một ngân châm mảnh như sợi chỉ, thoát nhìn vô cùng yếu ớt. Nhìn đến nó, tuyệt đối không có ai tin đó là nguyên nhân khiến một kiếm sĩ bất động.

Bất quá, nàng tin!

Bằng chứng là toàn bộ nhóm người Thanh Long điện cũng bị đâm một ngân châm như vậy. Mà tất cả bọn họ đều không thể cử động, không phải sao?

Bạch Mộc Anh đảo mắt quan sát xung quanh một hồi. Sâu trong đáy lòng không ngừng nuốt khan. Ngân châm phi chuẩn xác như vậy, trình độ này không phải quá mức đi!

Thật muốn xem cao nhân trợ giúp là người phương nào a! Nàng biết đó chắc chắn không phải người trong Bạch Hổ điện. Bọn họ vẫn còn chưa có loại bản sự này!

Giữa lúc Bạch Mộc Anh đang vô cùng tò mò thì một loạt tiếng bước chân rất có quy luật vang lên. Dẫn đầu chính là một nữ tử vận bạch y che sa mỏng cùng một nam tử mang mặt nạ ngân diện chiếm hết một nửa gương mặt. Cho dù chưa hề nhìn đến diện mạo nhưng chỉ nhìn khí chất thì chắc chắn là dạng người không tầm thường.

Nhóm người này, là Chu Tước Điện?

Bạch Mộc Anh lần nữa tròn to mắt khi nhìn thấy ba người Lục Vinh ưỡn ngực theo sau. Nhóm người phía trước nàng có thể không biết, nhưng ba người kia tuyệt đối không nhận nhầm.

Vừa rồi chẳng lẽ là Lục Vinh thi châm sao? Không thể a! Tuy rằng Lục Vinh hẳn rất giỏi, nhưng cũng không thể phi châm chuẩn xác như vậy. Trong tích tắc liền đem nhóm người đang trải khắp tứ phía áp chế, đó là trình độ khống chế tinh thần lực nghịch thiên bậc nào chứ?

Chẳng lẽ là hai người đi đầu kia? Bọn họ không phải là những người vừa tiến nhập Thánh Điện không lâu đó sao? Nếu như thực sự là họ, xem ra sắp tới lại có một hồi lộ chuyển rồi a! Nàng thế nhưng lại rất chờ đợi đâu!

Nhóm người Lạc Y không chút doái hoài đến Bạch Mộc Anh đang loạn nghĩ. Nàng trực tiếp tiến đến bên cạnh Long Khiếu Hy, vờn tay đem hà bao trên người hắn lấy xuống, nhìn cũng không thêm nhìn quảng về phía Bạch Mộc Anh.

Bạch Mộc Anh ngăn người, máy móc nâng tay tiếp nhận. Hề mắt nhìn lướt thê bài bên trong không khỏi đỏ mồ hôi. Thê bài điểm nhiều như vậy, tiểu nữ tử này thế nhưng mắt cũng không nháy giao cho nàng.

Nếu như vừa rồi vẫn còn có chút nghi hoặc, nàng giờ phút này chính là tuyệt đối tin tưởng rồi!

"Cái này, ngươi thật cho ta?"

"Ngươi không muốn?"

Lạc Y nhún chân mày, một bộ dạng không sao cả cuốn cuốn tóc mềm. Bạch Mộc Anh hai mắt phát sáng, không nói hai lời đem toàn bộ thê điểm đều nhét vào trong túi, trên mặt lại toàn bộ là biểu hiện lấy lòng.

"Muốn! Dĩ nhiên muốn a!"

Cảnh Bạch Mộc Anh gạt đầu chắc nịch kèm theo hắc hắc cười to không có hình tượng phút chốc đã khiến cả nhóm người Bạch Hổ điện nhìn mọi chuyện trong mắt đều phải co giật khoé môi. Ánh mắt đảo qua nhìn Lạc Y thậm chí nhiều hơn vài phần sùng bái.

Tiểu nữ tử, ngươi thật trâu a!

Cả nhóm người trong lòng đều có chung một suy nghĩ. Thế nhưng cũng không ai nghĩ đến vừa rồi ai nhìn thấy Lạc Y giật lấy hà bao đã cảm thấy vô cùng bất mãn. Tận cho đến khi nàng quảng lại vào tay Bạch Mộc Anh tâm tình đó mới chậm rãi tan đi.

Ừm! Bọn hắn lựa chọn mắt trí nhớ, không được sao?

Nhóm Lăng Ngạo cùng Lục Vinh đảo mắt qua lại nhóm người Bạch Hổ. Tất cả không hện mà gập xoay lưng khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Đừng tưởng bọn hắn không biết, vừa rồi nhóm người này rõ ràng có một tia bất mãn. Xem ra là nghi ngờ lão đại bọn hắn muốn chiếm thê điểm làm của riêng.

Hừm! Còn mặt cho bọn hắn nghĩ ra được chuyện tình như vậy! Không nói tới lão đại, cho dù là bọn hắn cũng không có nổi lên tà niệm đâu!

Người ngay cả một nhẵn trư vật còn không có! Vừa nhìn đã biết đẳng cấp không cao bao nhiêu. Căn bản là không lên nổi mặt bàn đi!

Bạch Mộc Anh không hề hay biết hình tượng nhóm người bọn họ trong mắt nhóm Lăng Ngạo cùng Lục Vinh đã xuống tới cực điểm. Xoay người liền cười với Lạc Y, giọng điệu chính là mười phần lấy lòng.

"Ừm! Tiểu cô nương này, các người đã có chỗ dừng chân hay chưa? Trời cũng đã tối, hay là đến ở cùng lều với chúng ta đi!"

"Được!"

Lạc Y không nói hai lời liền gật đầu. Nàng cảm thấy người này xứng đáng kết giao. Nhân cơ hội này, thân cận một chút quả thật không sai a!

Bạch Mộc Anh hưng chí cười to, dẫn đầu quay người dẫn đường cho nhóm người Lạc Y đi theo. Mọi người cứ như vậy rời khỏi, thế nhưng hoàn toàn không xem nhóm Thanh Long đứng như trời trồng vào mắt.

Người ta nói hại người, người hại. Cái này hẳn là không có sai đi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Cẩm Địa Ma Thú

Ban đêm trong cẩm địa ngập tràn u tối cùng âm lãnh đến đáng sợ. Tròn bóng tối ba dằng người đang cẩn thận ẩn nấp, liếc mắt nhìn vào một khoảng không gian tối đen như mực phía trước.

Độc Tà nhàm chán nhìn trời, khôn có việc liền hứng thú chăm chọc Lạc Y vài câu trung ra bộ mặt như muốn gọi đòn.

"Tiểu Y nhi, đêm khuya thanh vắng là khoảng thời gian tối thích hợp hẹn hò, người gọi ta ra đây không phải là để... hắc hắc"

Lạc Y nhủ mày trừng mắt nhìn Độc Tà trung ra bộ mặt thối ngàn năm không đổi. Giọng điệu ngả ngón cùng huyết y đỏ thắm trên người hẳn thật sự là làm người ta không dám khen tặng đâu.

Nếu như hôm nay không có việc cần hắn giúp đỡ nàng nhất định không đem hắn gọi dậy a!

Độc Tà bị Lạc Y nhìn có chút chột dạ, vội vàng ngốc lăng hề hề cười với nàng sau lại quả quyết quay đầu đi. Trên lưng thế nhưng vẫn xẹt tới một đạo gió lạnh vô cùng cường hãn.

Lãnh Hàn Thần mỉa xuống mi mắt, đáy mắt từ sắc hiện ra một tia áp bức bức nhân chết người không đền mạng.

"Ta cũng thật muốn xem ngươi có hay không khả năng đào tới góc tường!"

"Lãnh đại gia, tiểu nhân quả quyết không dám a! Chẳng qua chỉ là nói đùa, ngươi nhất định đừng để trong lòng! Haha"

Nói xong dĩ nhiên tiếp tục cười ngốc, mồ hôi trên trán đều là không tiếng động rơi xuống mặt đất. Đáng sợ, quá đáng sợ a!

Tiểu ma nữ kia cường đại thực nhưng người kia mới lại càng cường đại đâu. Hắn lần sau nhất định không trêu chọc đến tiểu ma nữ kia mới tốt. Đụng đến nàng nguyên bản chính là đụng phải người kia a!

Lãnh Hàn Thần đối với việc Độc Tà thức thời như vậy cũng không có nhiều hơn lời nói. Chẳng qua chỉ nhẹ giọng hừ một tiếng cũng đã đủ làm người nào đó sợ run rẩy.

Mạnh mẽ đem eo nhỏ của Lạc Y ôm đến, lần nữa liếc mắt nhìn Độc Tà như tuyên cáo, vẻ mặt thật ít biểu cảm nhưng người nào không nhận ra hắn đắc ý thì quả là người không có mắt rồi.

Lạc Y đối với tiểu tâm tư của Lãnh Hàn Thần thật đã nắm chắc nhất thanh nhị sở nhưng lại không nói một lời. Bản thân nàng lại càng không phản kháng hẳn đối với nàng thân mật. Cái này cũng chính là quá quen thuộc rồi.

"Ngươi mau đưa chúng ta tới cẩm địa được canh phòng cẩn mật nhất!"

Lạc Y hỏi hột mở lời, cái này dĩ nhiên là nói với Độc Tà nơi đó.

Độc Tà vừa nghe Lạc Y nói liền ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn Lạc Y có chút không thể tin tưởng nói lớn.

"Ngươi đây không phải bị sao đi. Nơi đó là nơi như thế nào, ngươi liền muốn tới liền tới được sao!" Vẫn là quá nguy hiểm đi.

Độc Tà ân thâm bổ sung thêm một câu. Quả thật là không muốn đả kích hai người kia. Bất quá, hẳn thật không thể để hai người này tùy tiện dấn thân nơi nguy hiểm đi.

"Đây chính là nhiệm vụ của bọn ta. Người hẳn cũng biết độc trong cơ thể người do ai hạ xuống đi. Ý tốt của người chúng ta nhận nhưng không thể nào không đi!"

Lạc Y cũng biết Độc Tà đây hoàn toàn là vì có ý tốt chứ không phải trùg thành với Thánh Địa gì.

Nghĩ tới nàng biết đến cái này đều là tình cờ. Chính là đột nhiên phát hiện trong người hẳn có cực kỳ ít độc tố. Trong khi thời gian hẳn ở Thánh Địa so với nhóm người Lạc Vinh đều nhiều hơn nhiều lắm. sau lại nghĩ đến hẳn cũng giỏi dụng độc liên liên tưởng đến hẳn đã sớm biết mưu đồ của Thánh Điện đây rồi. Hẳn nhất định có thể tin tưởng.

Địch nhân của địch nhân là bằng hữu. Lí thuyết này không sai. chỉ ít là bây giờ, không phải sao?

Độc Tà nhú mày, suy nghĩ hoàn vẫn là thuận theo. Dựa theo hẳn thấy hai người này kết hợp hẳn cũng không đến nỗi không sống trở về, chỉ cần không phải gặp trùg Thánh Chủ liền tốt lắm..

"Các người đi theo ta!"

"Tốt!"

"Không cần cảm ơn, xem như ta báo đáp ân tình người thay ta giải độc đi!"

Lạc Y nghe vậy nhếch môi, nàng cũng không nói thêm lời nào thừa thãi. Lập tức liền cùng Lãnh Hân Thần đi theo Độc Tà. Rất nhanh bọn họ đều có thể nhìn thấy ma thú của bọn họ rồi. các người cũng đứng ngẩn lâu nữa mới tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Nghe Lén Thánh Chủ

Lạc Y, Lãnh Hân Thần cùng với Độc Tà, cả ba người không nhanh không chậm ổn định tiến vào cấm địa ma thú. Dưới sự chỉ dẫn của Độc Tà, cả ba người tiến vào cấm địa rất thuận lợi, có thể tránh thoát hết những đội tuần vệ xung quanh cấm địa. Liền ngay cả lỗ hổng của kết giới cũng bị hẳn nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Không sai! Độc Tà chính là người có thể chất đặc biệt thuộc hệ không gian biến dị. Tuy hẳn không thể xuyên qua tầng không gian nhưng lại có khả năng đặc biệt nhìn thấy được kết giới. Người như vậy thật đúng là một nhân tài hiếm thấy.

Tuy Lạc Y cùng Lãnh Hân Thần sở hữu thập đại nguyên tố nhưng lại không có khả năng chuyển hóa thăng cấp không gian thuộc tính. Bù lại bọn họ có thể sử dụng hết tất cả nguyên tố ma pháp vô cùng thuần thực. Còn Độc Tà lại khác. Hệ không gian bình thường là bắt nguồn từ bảy nguyên tố kim mộc thủy hỏa thổ quang âm. Hẳn thuộc thể chất biến dị có đủ mười nguyên tố tạo thành. Nhưng chỉ duy nhất hỏa nguyên tố có thể sử dụng thuần thực, còn chín hệ còn lại đều bị ản không thể phát động.

Tính ra cũng không có ai là hoàn hảo hoàn toàn!

"Phía trước đã là nội phạm cấm địa quan trọng nhất. Nơi này hết sức nguy hiểm. Ta nghĩ các người nên suy nghĩ lại xem có nên đi tiếp hay không. Ta nghĩ chỗ này rất có khả năng gặp phải Thánh Chủ!"

Lạc Y mím mím môi, nàng lựa chọn im lặng, cũng không hề có ý định rời đi. Tuy là trước khi chưa tìm được đủ mười đoàn đao đại khí nàng không có cách trở mặt với Thánh Địa. Nhưng Tỳ Hưu tuyệt đối không để bọn hẳn lợi dụng.

Lãnh Hân Thần đứng thẳng lưng, từ từ lần bước quan sát cơ cấu xung quanh. Ở chỗ này không dùng kết giới nhưng lại thiết kế giông như ma trận khiến Độc Tà cũng không có cách nào nhìn ra mấu chốt. Chỉ duy nhất hẳn mới có thể phát huy vào lúc này.

Hẳn cùng với Lạc Y lúc này có đồng dạng quan điểm. Làm sao có thể trở về trong khi đích đến chỉ còn một chút nữa đã chạm đến.

"Bên kia!"

Lãnh Hân Thần chỉ tới một phương hướng rồi quay đầu nhìn Lạc Y cùng Độc Tà hạ giọng phân phó.

"Nhớ đi đằng sau theo sát bước chân ta. Mật trận này có điểm kì quái, biến ảo khôn lường. Nếu không đi đúng lập tức bị đánh sang con đường khác. Còn đường trở về hay không vẫn chưa biết!"

Lạc Y đối với dận dò của Lãnh Hàn Thần không hề phản bác. Vì nàng không cần lo lắng. Hắn nhất định ôm nàng. Về cơ bản là không sợ lạc đường. Dầu thật có lạc đường, nàng cũng không tin nàng không thể sống.

Vấn đề là Độc Tà...

"Ta đi theo các người!"

Độc Tà cắn răng, vẻ mặt thấy chết không sờn. Giả bộ ngứa khí nói. Lạc Y nhủ nhủ chân mày nhưng thủy chung lại không nói gì. Chỉ ra hiệu hắn cần thận một chút. Dù sao có nàng cùng Lãnh Hàn Thần ở đây bảo vệ hắn là điều không khó. Để hắn trở về mới chính xác là gây tai họa. Có lẽ bản thân hắn cũng hiểu rõ điểm này.

Lãnh Hàn Thần cũng không nói gì. Chỉ cần là quyết định của nương tử nhà hắn dù là gì hắn đều có thể chấp thuận. Toàn tâm toàn ý nghe theo nàng mới có khả năng được nàng thương xót sớm ngày ôm nãi nhân trở về a.

Quả như Lạc Y dự đoán, Lãnh Hàn Thần chính là không chừa chút thời gian có thể ăn đậu hủ nào vừa mới bắt đầu liền đem cái eo nhỏ của nàng ôm lấy, hoàn toàn ồng vào trong lồng ngực hắn. Sau đó mới bước chậm chậm từng bước đợi Độc Tà đi theo.

Trái hai bước. Lên ba bước. Lùi về sau một bước. Chéo lên mười ba bước. Đi thẳng hai bước. Trái hai bước. Đi thẳng hai mươi tan bước...

Độc Tà đi theo phía sau Lãnh Hàn Thần sớm đã toát mồ hôi. Lên lên xuống xuống thế này quả thật có chút chóng mặt a!

Đợi đến khi Độc Tà có xu hướng sắp chịu không nổi. Lãnh Hàn Thần rút cuộc cũng dừng lại. Xung quanh vốn có rất nhiều con đường đã hợp lại thành một, tạo thành một lối đi xuyên suốt tới cuối.

Cả ba người bước đi vô cùng cẩn thận tại một góc khuất của con đường, bất ngờ nghe thấy một giọng nói vang lên.

"Vẫn chưa tìm ra người phù hợp với thân phận Thánh nữ sao?"

Một người đàn ông vận trường bào đen trầm giọng hỏi. Vì hắn xoay lưng lại nên không thể biết bộ dáng hắn nhìn như thế nào.

"Bẩm Thánh chủ, vẫn chưa tìm được, đại tể tư nói hình ảnh rất mơ hồ, ngoài hình ảnh vận bạch y đánh đàn ra không thể nhìn thấy mặt!"

Nam nhân đứng trước mặt nam nhân trường bào đen vận bạch y nhưng vẫn có chút âm đạm, cúi đầu cung kính bẩm báo lại.

Nam nhân trường bào đen nghe được có vẻ hơi tức giận. Giọng nói nặng thêm một phần.

"Người nói khi nào mới nhìn ra được Thánh nữ. Tỳ Hưu không đến hai năm nữa sẽ thức tỉnh. Đến lúc đó không thể chỉ có mình Thánh tử!"

"Thánh chủ, thiên ý khó dò a. Theo như đại tể tư nói thì dường như có một năng lượng nào đó che đậy căn khôn. Năng lực của đại tể tư vẫn không cách nào nhìn ra được!"

Nam nhân bạch y càng cúi đầu thấp hơn một chút. Nam nhân trường bào đen hừ một tiếng. Cũng không tiếp tục vấn đề này. Lo lắng hỏi.

"Người phù hợp với Thánh tử là Lãnh Hàn Thần có đúng hay không. Trong cuộc niên so một năm tới cố gắng giúp hắn đảo long ấn trở thành thánh tử..."

Âm thanh đang nói bất giác im bật khiến ba người đang nghe lên nhủ chân mày. Lạc Y cúi đầu xuống dưới, ngoài ý muốn nhìn thấy vạt áo đỏ chói của Độc Tà bị lộ ra bên ngoài một góc.

Sắc mặt Lạc Y thoáng trầm cảm thấy áp lực ép lại đây càng ngày càng gần. Không kịp suy nghĩ nhiều liền tóm lấy Độc Tà cùng Lãnh Hàn Thần lần nhanh vào không gian.

Phản Tư Phi tiến đến góc tường khuất, hơi thở âm lãnh như muốn đông hết tất cả mọi thứ. Đáy mặt lạnh lùng nhìn xung quanh vắng lặng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không đạt tới đáy mắt.

"Trong đây thế nhưng vẫn có rất nhiều chuột! Ta phải đối xử với chúng như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Sứ Mạng

Mặc kệ Thánh chủ bên ngoài vì tìm một người áo đỏ mà gần như đem toàn bộ những cấm vệ thường xuyên mặc đồ đỏ thanh lý môn hộ. Lúc này Lạc Y, Lãnh Hàn Thần còn có Độc Tà đã vững vàng ổn định trong không gian chỉ giới.

Không thể không nói, có không gian bên mình tuyệt đối là một cái lợi, mà không gian có thể dung nạp được người lại càng hiếm có khó tìm. Tại Apollo đại lục, dĩ nhiên không ai có.

Độc Tà vì không quen dịch chuyển gấp gáp như vậy. Vừa tiến vào trong không gian đã chao đảo ngã ngửa xuống mặt đất, đợi đến khi hần hồi hồn, cur nhiên phát hiện ra mình đang đứng thế nhưng chính là một khoảng không xa lạ. Cả người đều bị kinh ngạc quần lay há to miệng đầy thắc mắc, chỉ là hần còn chưa kịp nói đã bị một lưỡi đại đao kề sát bên cổ.

Lạc Y cầm theo đại đao so với thân thể nhỏ bé của nàng có chút không tương xứng nhưng lạ vững vàng lạ thường. Mũi đao sắc bén đặt ngay hầu kết của Độc Tà không sai lệch dù chỉ một mili. Đường như chỉ cần nàng thoáng động một cái, mũi đại đao này sẽ cắt thẳng vào yết hầu, khiến người có đi không về.

Độc Tà tái mặt sợ hãi, hần không ngờ tới Lạc Y lại có động tác nhanh như vậy. Thu mắt đánh giá mũi đại đao sắc bén, mồ hôi đều muốn rỉ ra đầy trên trán. Hần là không hề nghi ngờ, nàng có thể giết hần bất cứ lúc nào.

Tuổi còn nhỏ mà, làm sao có thể trâu bò như vậy?

"Tiểu yêu nữ, có gì từ từ nói, không cần động đao động cước. Đao kiếm không có mắt, vô tình a!"

Độc Tà xoa xoa mồ hôi, hoảng sợ nhìn Lạc Y lại chỉ dám bày ra bộ ngốc ngốc mạnh mẽ, thoát nhìn phi thường đáng thương. Hần dù thế nào cũng không dám gan lớn tùy tiện đẩy mũi đao này đi. Chỉ sợ hần còn chưa kịp làm gì đã bị cắt chết rồi. Kết cục bị thương như vậy hần đỡ không nổi a!

"Người đã thấy gì?"

Lạc Y không hề chuyển động. Tay cầm đao vẫn như cũ cứng ki cứng vàng. Nàng làm như thờ ơ, thản nhiên hỏi.

Độc Tà liếc mắt nhìn xung quang, vừa tỉnh mở miệng nói lại thấy Lạc Y neho mảy. Lúc này hần dù có là đầu đất cũng nhận ra được bất thường. Không gian này hần là của riêng Tiểu yêu nữ đi.

Đặc biệt như vậy chẳng trách đối với mình không có tin tưởng.

"Ta không nhìn thấy gì hết. Quả thật không nhìn thấy gì hết!"

Độc Tà đã nhận ra vấn đề làm sao còn có thể ngu ngốc chuốc khổ vào thân. Dĩ nhiên là phải ngây ngô giả vờ mù rồi.

Lạc Y hí mắt phượng xinh đẹp, thản nhiên nói.

"Người có thể phát thệ!"

Độc Tà nghe Lạc Y nói mặt mũi liền méo xẹo. Hần chính là không thích mấy cái phương pháp thệ nguyện đó. Quả thật là rất đáng sợ có được hay không?

Lời thệ của người tu đạo tại thế giới này có thể xem như lời nguyện. Nếu như không thực hiện, kết quả chờ đợi đương nhiên là thiên ma quỷ hồn. Ngàn năm cũng không thể siêu sinh.

Nhưng là lúc này, hần còn có thể có con đường khác sao? Dĩ nhiên không có...

Tiểu yêu nữ a tiểu yêu nữ. Ai bảo người mạnh hơn ta. Ta hôm nay đành phải ủy khuất chính mình đi..

"Ta _ Độc Tà xin lập lời thệ, những gì trông thấy hôm nay tất cả đều xem như không thấy. Tuyệt đối không bao giờ nói ra ngoài nữa chữ. Nếu trái lời thệ, tình nguyện làm u hồn dã quỷ, táng thân địa ngục, vạn kiếp không cách nào siêu sinh"

Đợi Độc Tà phát thệ xong, quanh thân hần đều bị bao bọc bởi ánh sáng bạch sách vô cùng chói mắt. Đợi đến khi quang sáng hóa thành một dải ánh sáng mỏng manh biến mất trong lồng ngực cũng chính là báo hiệu nghi thức thệ nguyện đã hoàn thành.

Lạc Y bình tĩnh không nói, thật tự nhiên thu lại đại đao, tay phải nhẹ phát lên, đại đao nguyên bản thô to từ từ nhỏ lại hóa thành một thân kim mảnh nằm gọn gàng trong tay áo nàng.

Độc Tà nhìn màn vừa rồi không khỏi trầm than. Trên đại lục có truyền bá kiếm thần nhận chủ sẽ trực tiếp dung nạp vào cơ thể, nhưng hôm nay hần lại được thấy báo đao có thể tự khắc thu nhỏ. Tuy cái này không so sánh được với kiếm thần trong truyền thuyết nhưng tuyệt đối có thể là bản thân khí hoặc đạo khí.

Tiểu yêu nữ, người thật là có quá nhiều bảo mã rồi! Thật là khiến người ta ghen tị đỏ mắt mà!

Độc Tà ngồi một chỗ than than thở thở cũng không hề ảnh hưởng đến hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần bên kia. lạc Y là một bộ không quan tâm đến, còn Lãnh Hàn Thần từ rất lâu về trước đã luyện thành cảnh giới vô cảm tối cao rồi.

Trên đại lục này, người duy nhất có thể làm cho hần chú ý, là điểm yếu duy nhất của hần, ngoại trừ Lạc Y ra, những thứ khác chưa từng xuất hiện. Mà

hắn, cũng chỉ cần một mình nàng là đủ

Lãnh Hàn Thần rút ra khăn tay tròn túi áo. Nhẹ nhàng giúp nàng lau sạch bàn tay trắng nõn mềm mại. Đương nhiên là đã ghi thù bàn tay này vừa rồi đã tóm lấy một nam nhân khác. Cũng không biết là hắn yêu sạch sẽ thái quá hay muốn thừa cơ ăn đậu hủ của nàng nữa.

Hoặc là, cả hai đi..

Ừm, cả hai có vẻ đúng hơn...

Lạc Y không để ý hành động nhỏ của Lãnh Hàn Thần, nàng từ sớm đã quen với chuyện này rồi. Gương mặt nho nhỏ xinh đẹp cùng thần thái mỉa mai hoặc nhân sinh làm Lãnh Hàn Thần có xúc động muốn đem nàng giấu đi. Không thể không nói, Lạc Y vận y phục dạ hành kín đáo cũng có thể khiến người ta không dừng mộng tưởng. Nay quả thực là quá yêu nghiệt rồi. Đợi đến khi nàng giống như kiếp trước, so với lúc này chính là yêu nghiệt hơn không biết bao nhiêu lần.

Lãnh Hàn Thần thật nói không ra tâm trạng của hắn lúc này là gì. Là mong đợi hay là cầu mong quá trình ấy chậm lại một chút. Hắn thật sự không muốn những người khác cũng có thể nhìn thấy vẻ xinh đẹp của nàng a!

" Tỉ tỉ"

Lãnh Hàn Thần bên này ảo não còn chưa dứt, nhất thời vô ý lại để một tên tiểu tử nhào vào trong lòng nàng, nhanh như chớp chiếm tiện nghi. Mà tiểu tử này so với nàng còn cao hơn một cái đầu.

lãnh Hàn Thần nhất thời đen mặt, bảo tố cũng theo đó âm âm kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Cách Rời Khỏi

Lãnh Hàn Thần mỉa mai nhìn Kỳ Phong đang ôm Lạc Y chặt cứng. Gương mặt tuần tú nhỏ nhắn hiếm khi lộ ra vẻ trẻ con trước mặt hắn quả thật vô cùng chói mắt.

Kỳ Phong hướng trong lòng Lạc Y dụi dụi. Hoàn toàn không hề hay biết giông bão đã sắp kéo tới gót chân. Từ đầu đến cuối vẫn là ngây ngô tươi cười. Có thể không cười sao? Bọn hắn ở trong đây lâu như vậy đã buồn muốn chết rồi. Tỉ tỉ thế nhưng lâu như vậy chưa từng ghé thăm hắn đâu.

Chỉ là, hắn thật sự có thể cười dưới mắt Lãnh Hàn Thần sao? Điều ấy dĩ nhiên không thể!

" Ngao ngao! Đau, đau quá tỉ phụ. Ta không dám, không dám nữa..."

Lãnh Hàn Thần nhẹ nhàng phát tay. Không khí xung quanh nháy mắt trở nên lạnh buốt. Kỳ Phong dĩ nhiên không thoát khỏi số phận bị luồng không khí lạnh áp bức làm tay tê cứng. Sau đó là đánh bật ra ngoài.

Ra tay thâm độc như vậy. Xem ra trừ Lãnh Hàn Thần ra ai cũng không thể đi!

Lãnh Hàn Thần nhưn mày nhìn Kỳ Phong bày ra vẻ mặt uất ức, khóe môi thấp thoáng nâng lên một đạo đường cong. Uy hiếp rõ ràng khiến người nào đó không có tiền đồ rụt rụt vai, ngốc nghếch cười nịnh nọt hề hề.

Hắn có lựa chọn nào khác sao? Người này chính là bá đạo như vậy. Trên thế gian này ngoại trừ tỉ tỉ, hắn mới không tin có người nào đó đủ bản lĩnh adp chế Lãnh Hàn Thần.

Lãnh Hàn Thần nói cho cùng vẫn là người khiến người ta có khổ mà không thể nói a! Quả thật là quá đáng hận rồi!

Lãnh Hàn Thần ngược lại không hề cảm thấy bản thân làm cái gì không đúng. Từ đầu đến cuối cũng không buồn bận tâm đến người ngoài. Hắn vừa xoa người chính là treo lên nụ cười ôn hòa vô hại, lần nữa rút khăn tỉ mỉ đem vài chỗ đã bị chạm qua trên người nương tử lau thật sạch, giống như đang lau vật quý có một không hai teen đời.

Lạc Y hí hóp mắt trừng Lãnh Hàn Thần, đem tay hắn đẩy ra xong liền cười nhẹ với Kỳ Phong. Chỉ là lần này Kỳ Phong dù có yêu thích gần gũi tỉ tỉ bao nhiêu thì ngàn lần cũng không dám tiến lại.

Hắn có thể đứng trước mặt Lãnh Hàn Thần trộm chuông. Xin lỗi, hắn quả thật chưa muốn chết đâu!

Độc Tà ngồi xổm một bên vẽ vòng tròn. Không nghĩ đến lại nhìn thấy một màn đặc sắc như vậy. Trong lòng ưu thương nháy mắt đã bị giải tán hơn phân nửa. Chuyện cười! Ngay cả đệ đệ ruột của tiểu nha đầu còn bị đối xử như vậy. Hắn quả nhiên không phải là đơn độc bị ghét bỏ a!

Tốt, tốt! Thật sự rất tốt!

Khúc nhạc đệm đơn giản qua đi. Không quá một khắc sau nhóm thú Thiếu Tà cùng Ngạn Hữu cũng từ từ chạy đến. Bên cạnh còn có một người một thời gian trước đã bế quan tu luyện... Bạch Phong!

Bất quá lần này nàng xuất hiện dường như còn vương bận một mảng ưu sầu không thể nhìn thấu!

"Ngươi tỉnh?"

Lạc Y nhìn Bạch Phong vẫn vận một thân bạch trang phiêu phiêu cốt khí nhưng vẫn lộ ra vẻ bạc nhược. Chân mày không khỏi nhíu lại thành một đường. Tiến lên gần ra tơ ngũ sắc cuộn lấy vòng tay của nàng ta, tinh tế cảm thụ nhịp đập bên dưới. Nếu nàng không nhìn lầm, biểu hiện của nàng tuyệt đối chính là trúng độc.

Chỉ là nàng ta ở trong không gian lâu như vậy không hề ra ngoài. Thậm chí còn không có chân thân, cái này làm thế nào có thể trúng độc?

"Bị người nhận ra à?"

Bạch Phong nhìn chăm chăm sợi tơ ngũ sắc cười khổ một tiếng. Khóe môi vô thức mím nhẹ. Có điều cũng không có nói thêm cái gì.

Lạc Y đem tơ ngũ sắc thu về, đôi mắt xinh đẹp đảo về phía Lãnh Hàn Thần, từ trong đáy mắt của hắn cũng biết hắn cũng đã nhận thấy mọi chuyện không ổn. Nhưng rốt cuộc là cái gì không ổn a?

"Chuyện gì đã xảy ra? Ngươi nên nói ra một chút. Cũng không thể cứ như vậy giấu diếm!"

Lãnh Hàn Thần trầm mặc hồi lâu cuối cùng dẫn đầu lên tiếng. Hắn nói chuyện so với Lạc Y càng khiến người ta sợ hãi. Đơn giản vì hắn là chân chính nam thần, còn nàng vì bị phong ấn kìm ức so ra chỉ mới truyền thừa một nửa. Huyết mạch cao quý không gian tự uy làm người khác muốn lắt léo trước mặt hắn cũng phải xem có gan đó hay không.

Bạch Phong cười khổ một tiếng. Quả nhiên là giấu không được. Nàng mím nhẹ môi, trước ánh mắt khó hiểu của chúng thú cùng Kỳ Phong, Ngạn Hữu không nói hai lời liền quỳ xuống, hướng về phía Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần hành một lễ trọng, giọng nói mang theo thập phần tôn kính.

"Nam thần, thần nữ, Thần giới có biến! Quý hồn bị phong ấn cùng Thần Ước không biết đã bị cái gì kích động thoát ra một phần quý khí rồi. Lúc này các môn phái cùng quân giới Thần điện đều đã loạn, nhất là trong Thần điện đang có rất nhiều người ngầm phản bội. Nếu các người không trở về, sợ là Thiên Địa lần nữa bị Quý Hồn chấn giữ lần này không có Thần Ước kiềm chế, hai người lại chưa đủ sức mạnh, chỉ sợ không thể kịp rồi!"

"Ngươi nói người bị như thế này liên quan đến Thần giới chiến loạn?"

Lạc Y cau nhẹ chân mày. Nàng không giữ được kìm ức sau khi trọng sinh, về cơ bản không thể nhớ được vạn vạn năm về trước xảy ra chuyện gì. Chỉ là yếu tố quan trọng nhất không phải nói tới Thần giới chiến loạn sao?

"Chính là như vậy! Trong không gian này được tạo ra từ tinh anh của Thần giới. Hai bên liên hệ tuyệt đối là mật thiết. Ta có quan hệ khế ước dĩ nhiên không thể thoát khỏi! Tổ chất trong không gian thật ra đã sớm suy yếu. Từ mấy ngày trước ta tinh dậy linh khí cũng không hề tốt như lúc đầu. Còn có, thời gian trong này cũng không thể duy trì nữa. Cùng lắm chỉ được một tháng so với bên ngoài. Hơn nữa, càng về sau sẽ càng kém đi! Sau này có khi còn không thể lưu được vật sống!"

"Nếu như vậy không phải chúng ta không thể nào tiếp tục lẫn trốn trong đây sao?"

Kỳ Phong nắm vấn đề quả thật vô cùng nhanh chóng. Nghe được liền không khỏi kinh hô lên một tiếng. Về mặt mọi người ai nấy đều lâm vào trầm trọng.

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y cũng nhất loạt mím môi. Cuối cùng vẫn mở lời hỏi.

"Giới hạn là bao lâu?"

"Thần nữ, không quá ba năm nữa! Ta nghĩ tung đó cũng đủ. Theo dự tính, Tỳ Hưu hai năm nữa sẽ thức tỉnh mà bốn đoàn đao còn lại, chính là ở Thánh Điện. Còn nữa, truyền tống trận dẫn đến Thần giới cũng tại Thánh Điện. Muốn mở ra nhất định phải có Thần trượng."

Ba năm? Thời gian như vậy cũng đủ! Rời khỏi Thánh Điện căn bản không phải vấn đề. Chỉ là nhất định phải chờ Tỳ Hưu thức tỉnh...

Hai năm nữa thôi...

Theo như lời Thánh Chủ nói, nàng hẳn là thích ứng với thân phận Thánh Nữ kia đi. Nếu như đã như vậy, nàng hẳn không cần phải lo lắng nữa. Bọn hắn không thể ngờ được nàng cùng Lãnh Hàn Thần đều không phải người mà bọn hắn có thể không chế. Thế cục quả nhiên cứ như vậy định rồi!

Độc Tà đứng ở một bên nhìn một đoàn người nói chuyện. Đầu óc đều đã mù mờ. Hắn quả thật là không hiểu cái gì có được hay không a?

Tâm trạng bức bối của Độc Tà thế nhưng hoàn toàn không được để ý đến. Không đợi hắn nói gì, không gian lại lần nữa chuyển, chớp mắt thế nhưng đã

bị đẩy ra ngoài rồi. Hai kẻ này có thể dùng yêu nghiệt như vậy có được hay không nha?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Chương 203 : Hai Năm...

"A, dừng lại, dừng lại! Các người có thể dùng yêu nghiệt như vậy hay không? Lúc này ra ngoài không phải là muốn Thánh Chủ giết chết hay sao? Ách, tại sao không phải là cấm địa?"

Độc Tà vừa ra đến bên ngoài liền oai oái kêu to. Sau lại trưng bày ra vẻ mặt ngốc nghếch khiến Lạc Y cũng như Lãnh Hàn Thần đều liếc mắt nhìn hắn đầy khinh bỉ.

Nếu như chuyện không chắc chắn, bọn họ làm thế nào có thể làm? Hắn này không biết phải nói là ngây thơ hay là ngu ngốc đây!

Lạc Y kim xuống tâm tình muốn chinh Độc Tà một trận, quay lưng liền cùng với Lãnh Hàn Thần rời đi. Cuối cùng lại không mặn không nhạt quăng lại một câu.

"Nếu người muốn chờ bọn họ đến bắt người thì cứ việc. Người đừng quên, vừa rồi tà áo màu đỏ là của người không phải ai khác!"

"Ách, các người không cần vội vàng như vậy có được hay không, chờ, chờ ta a!"

Độc Tà dĩ nhiên là đã bị lời Lạc Y nói dọa sợ rồi. Hắn không nói hai lời liền vội vàng đuổi theo hai người kia. Chỉ là hắn không biết, khi hắn vừa quay lưng thì một người từ trong bụi cây nhảy ra.

Nam nhân đạm mạc vận một y sam màu lam nhạt. Gương mặt lạnh lùng mà vẫn không mất đi vẻ tuấn mỹ dõi theo bóng lưng nữ tử đã không còn nhìn thấy mới từ từ thu mắt về. Chậm rãi đem tất cả dấu vết của người trên mặt đất đều xóa đi. Lúc này mới yên tâm lần trốn vào đêm đen.

Lãnh Hàn Thần ôm theo Lạc Y khởi động bí pháp Lịch Không Gian đạp không mà đi. Lâu lâu vẫn sẽ quay đầu nhìn lại đằng sau, ánh mắt lóe lên một tia sáng nhàn nhạt không rõ.

Hắn nhận ra được, người đó hẳn là Lam Thừa Quân đi! Xem ra trừ việc hắn ta đối với nương tử có ý đồ thì tổng thể cũng không phải rất xấu! Nam nhân như vậy, chỉ trách không gặp thời. Vốn là không duyên không phận, hà cớ chi cố gắng cưỡng cầu?

"Chàng nha, đừng giống như mèo trộm cá vậy. Không phải muốn thị uy sao? Đều đã xong rồi đi!"

"Y nhi, cảm ơn nàng!"

Cảm ơn nàng đã xuất hiện! Càng cảm ơn nàng vì bên nàng là ta...

"Thánh Chủ, xung quanh không tìm được ai!"

Trong màn đêm tĩnh lặng, khắp cấm địa lại có nhiều thế lực được khởi động. Tất cả đều tập trung tìm kiếm một nhân vật thần bí "áo đỏ".

Phàn Tư Phi đứng trước mặt thủ lĩnh nhóm người, hắn xoay lưng lại nên không ai có thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn lúc này. Gió thổi phiêu phiêu vào vạt áo làm chúng tung bay phất phới, tiếng hít thở thực nhẹ phả vào không khí đặc quánh càng trở nên rõ ràng, phảng phất một tư vị lạnh thấu xương.

Hắn đứng ở đó hồi lâu, cuối cùng cũng nhàn nhạt mở miệng.

"Đem hết những người trực trong cấm địa hôm nay vận đồ đỏ hoặc là thường mặc màu đỏ... Tất cả đều giết!"

Thuộc hạ sau lưng lòng thoáng run lên một cái. Nhưng vẫn không dám mở miệng phản bác lấy một câu. Tất cả chăm chăm hành lễ rồi xoay người rời đi.

Đêm nay trong Cấm Địa không yên ả, huyết tẩy thanh trừng, thật nhiều người ra đi. Có người vô tội, có người không!

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần không hẹn cùng nhau quay đầu, hướng đất trời quỳ xuống, khoe miệng niệm ra một vài câu tứ. Thay những người vì bọn họ bỏ mạng sớm ngày siêu thoát. Bọn họ bây giờ là người, không thể nói không sai lầm. Tuy có lãnh tâm lãnh tình, cũng sẽ không sát hại đến người vô tội. Chỉ là thiên ý khó tránh, một vài việc cũng không đến phiên bọn họ làm chủ.

Đất trời chung quy ra cũng đều có quy luật.

Hai năm sau...

Hai năm qua Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần ở Thánh Điện, hai người cùng nhóm Lăng Ngạo cùng Lục Vinh xưng bá một phương. Đầu tiên là trở thành quán quân Cẩm Địa Tranh Phong. Sau lại thuận lợi lật đổ Thánh Tử cùng Thánh Nữ trong Thánh Điện mở ra một thế hệ tôn sùng mới.

Đệ tử trong Thánh Điện có truyền. Thánh Nữ vận bạch y có dung mạo đẹp như thiên tiên, hơn nữa là càng ngày càng lột xác hoàn mỹ xuất chúng. So với Thánh Nữ Dương Tình Tình trước đây đúng là đối xứng trời vực.

Lại nói, Thánh Tử cùng Thánh Nữ là trời đất tạo nên, quân tài nữ sắc. Từng nghe, Độc Tà sư huynh trong Thánh Địa nổi danh quái gở, không muốn cùng người giao tiếp, nhưng đối với hai người lại là nhất nhất tuân thủ, không dám sai lời.

Nói chung truyền thuyết về hai người từng bước đi lên trong Thánh Địa nhiều không kể xiết, là một đôi bích nhân đẹp đôi hiếm có, không ai có thể chen vào.

Chỉ là đó tất cả đều là lời đồn, người trong cuộc cơ bản chưa từng quan tâm đến. Nếu có quan tâm cũng không đến phiên bọn họ...

" Lão đại, người đang ở đâu a! Người hôm nay không nhìn thấy tên Long Khiếu Hy kia nhìn thấy ta khúm núm thế nào đâu. Người biết hắn nói gì hay không, hắn chính là muốn ta nói tốt cho hắn trước mặt người a! Ta nói hắn không phải có ý với lão đại chứ, hắn lẽ nào không sợ Thánh Tử lật da a!"

Lục Vinh vừa đi từ bên ngoài vào liền một mực oang oang. Sự thật chứng minh người ở bên cạnh Lạc Y cốt khí đều muốn vút. Như thể Bạch Thừa Vũ, giờ đến Lục Vinh. Từng người lại từng người đối diện nàng đều có xu hướng vô si hóa. Suốt ngày đeo theo bộ mặt ngốc lảng lẽ rất không có tiền đồ.

Chỉ là không có tiền đồ liền không có tiền đồ đi. Hắn chẳng lẽ không biết Lãnh Hàn Thần là đệ nhất bình giảms chưa hay sao? Nàng quả thật nghi ngờ hắn đây là cố tình đâu.

Quả nhiên, Lãnh Hàn Thần vừa nghe Lục Vinh nói, sắc mặt nháy mắt âm trầm đến cực điểm làm nhóm Lăng Ngạo cùng Độc Tà và hai người Văn Bản đều vội vàng ôm theo bình trà quý, tách ra ngồi một góc, một câu cũng không dám hó hé. Đôi mắt nhìn Lục Vinh mang theo một tầng ánh sáng.

Thủ thuật mượn đao giết người này, người sử dụng quá tài tình rồi!

Lục Vinh hí hí mắt hất mắt lên, vẻ mặt tiểu nhân đắc ý không thể không nói là khiến nhóm người hừ lạnh, cúi đầu khinh bỉ một phen. Chẳng qua là chơi xấu, hay ho lắm sao?

Nói cho cùng, dựa vào tâm nhãn của Lãnh Hàn Thần làm sao không nhận ra Lục Vinh đang châm ngòi dẫn lửa. Chẳng qua hắn từ sớm đã ngửa mắt Long Khiếu Hy. Một năm trước Lạc Y trên lời đài thành công đảo ngược phượng ấn, đem Dương Tình Tình đánh ngã xuống lời đài, đến giờ không dậy được. Chỉ là xui xẻo làm mạng che mặt bị mất, lộ ra nhan sắc kinh diễm thể nhân. Không thể không nói là gây ồn ào một trận.

Lạc Y nàng chính là càng thẳng càng trở nên mê hoặc chứng sinh. Bản thân hắn lại rước lấy một bình lại một bình giảms. Nghĩ đến nhóm người kia không có mặt hắn, ngang nhiên tự xưng đến nương tử, này quả thật là làm hắn tức giận không thôi!

Lạc Y dĩ nhiên tinh tế nhận ra tâm trạng Lãnh Hàn Thần không tốt, khéo môi câu lên một đường cong, từ từ đan tay hắn vào tay nàng. Quả nhiên làm hắn quay đầu lại nhìn. Chẳng qua là một cái liếc mắt nhưng tình ý bên trong là không nói cũng hiểu.

Chỉ là, Lãnh Hàn Thần thật sự tha cho Long Khiếu Hy sao? Làm gì có chuyện đó!

Lạc Y hí hí mắt lại, cảm thấy tâm tình Lãnh Hàn Thần chậm rãi bình ổn xuống mới quay đầu nhìn Lục Vinh, nhàn nhạt hỏi.

" Hôm nay trong Thánh Điện có truyền đến cái gì mới hay không?"

" A, có! Đường như mấy hôm nay Cẩm địa đang bị xung động rất dữ dội. Thánh Chủ có hạ lệnh cho Thánh Nữ cùng Thánh Tử chuẩn bị tiến vào Cẩm địa hỗ trợ a!"

Lạc Y nghe được tin này từ Lục Vinh thao thao bất tuyệt, khéo môi lại lần nữa khẽ nhếch. Cuối cùng cũng tới, không phụ công nàng chờ đợi. Rất nhanh, nhiệm vụ nơi này liền kết thúc rồi. Những năm qua Thập đoàn đao đều thu đủ, thiếu chính là đôi Tỷ Hưu vừa thức tỉnh bên kia...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Chương 204 : Thánh Điện Triệu Tập.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Chưa đến hai ngày sau, bọn họ đều nhận được triệu tập từ Thánh Chủ đại nhân.

Hai người khi nghe nói chuyện này vẫn rất bình tĩnh. Từ đầu đến cuối cũng không để lộ bất cứ vẻ ngạc nhiên nào. Bất quá nếu nói bọn họ không có kích động thì không phải. Nói cho cùng bọn họ ở đây đến bây giờ cũng chẳng phải là chờ đợi ngày này sao.

Hai ngày nay trong cấm địa kết sương mù dày đặc. Dư chấn rung động oanh oanh liệt liệt lại lớn. Bọn họ tuy ở ngoài nhưng lại nắm rõ nhất thanh nhị sở. Cuối cùng thời gian chờ đợi cũng không còn nữa.

Nghĩ đến thánh chủ đại nhân một mực cho rằng có thể nắm lấy bọn họ, lợi dụng để xưng hùng xưng bá trên đại lục. Bọn họ ngẫu nhiên còn thấy buồn cười. Nếu hần ta biết những gì hần ta tần tần khò khò xây dựng mấy chục năm, cuối cùng lại là mượn hoa hiến Phật. Không biết có làm hần tức chết hay là không?

Thánh địa rất nhanh liền không còn nữa rồi...

Hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đứng với lời dặn cùng nhau tiến đến một gian phòng biệt lập. Nơi này trước đây trong Thánh Địa chưa bao giờ thấy. Cái này hẳn là bị Thánh Chủ đại nhân Phàn Tư Phi dùng thủ thuật che đi.

Tuy nói Phàn Tư Phi không phải người tốt, lại cực có khát vọng với quyền lực. Nhưng bọn họ cũng không thể phủ nhận hẳn thật sự có tài. Thử hỏi, người bình thường có thể lãnh đạo Thánh Địa đi lên bước đường phát dương quang đại này sao? Dĩ nhiên không thể!

Lại nói hẳn cũng là một người có nhiều kì ngộ. Nếu không cũng sẽ không thể đưa được Tỳ Hưu đến Thánh Địa. Có lẽ, mọi thứ ngay từ đầu có sắp đặt sẵn, Phàn Tư Phi nếu như không quá tham luyến quyền lực, hẳn ở Apollo đại lục cũng tuyệt đối là một cường giả đội trời, đạp đất rồi đi!

Lạc Y vừa đi vừa nhếch lên khóe môi mỉm cười, có một chút cảm khái không thể nói thành lời với sự kiện sắp tới. Bàn tay nhỏ bé lại như có như không quẹt nhẹ vào tay Lãnh Hàn Thần đi bên cạnh. Khiến ánh mắt hẳn lóe ra ánh sáng đầy nhu tình, không kiêng nể đem bàn tay của nàng nắm chặt. Các ngón tay đối lập đan vào nhau, kháng khí vô cùng.

Lãnh Hàn Thần vào lúc này mới thật sự thỏa mãn, khóe môi từ từ nhếch lên một đạo đường cong.

Lạc Y đối với hành động của Lãnh Hàn Thần chính là nhìn mãi thành quen. Mọi người trong Thánh địa này có ai không biết bọn họ là một đôi? Hơn nữa thánh tử đại nhân uy vũ thế nhưng lại là một bình gốm lớn. Tùy tiện giờ giờ khắc khắc đem gốm ra đổ, một chút cũng không có tiết chế.

Trước đây không phải có một Thánh Tử Lam Thừa Quân sao? Hai người này quả thật đấu nhau không biết sống chết. Nếu không phải Thánh nữ ra tay can thiệp sợ rằng sớm muộn cũng có án mạng. Không thể không khen Thánh Tử trước đây quả mức buh hần, năng lực rõ ràng không bằng người nhưng lại trời đất không sợ, lần nào cũng là hai người nháo đến kẻ bay cầu sủa, gà chó không yên.

Chuyện này cứ như vậy bỏ qua đi, không phải còn có một truyền thuyết mới hay sao. Long Khiếu Hy nghe nói chỉ liếc mắt nhìn Thánh nữ một cái, hôm sau người ta liền nhìn thấy hẳn bị lột quần áo treo tại ngõ môn của Thánh Điện. Hai năm trước Long Khiếu Hy đánh cuộc thua, suýt bị đuổi ra khỏi Thánh Địa. Nếu như không phải Long Trường Lão nguyện ý hạ bậc để lưu mặt mũi cho hẳn, hẳn sợ đã sớm chết. Chỉ là năm nay so với chết còn muốn khó coi rất nhiều, bị lột quần áo treo ở ngõ môn là cái dạng sỉ nhục ghê gớm thể nào chứ?

Nghĩ kĩ cũng không phải mình Thánh tử biết ghen a! Thánh nữ khi ghen cũng là cực kì đáng sợ. Thánh nữ Dương Tình Tình trước đây không phải có ý với Thánh Tử một chút sao, vừa ra khỏi cấm địa liền bị trúng độc ngựa đến mười ngày mười đêm. Không biết trúng loại được gì càng dùng thuốc lại càng ngựa. Lúc đó Thánh nữ nàng nói cái gì?

"Người để ý lão công ta? Được phép! Nhưng đại giới thì tuyệt đối trốn không thoát!"

Dương Tình Tình chẳng qua cũng không phải đèn cạm dẫu. Trong hai năm dựa vào thân phận mạnh mẽ đem Thánh Tử kéo đến bên cạnh. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn đều là thất bại. Thất bại thì thôi đi, hai năm sau đứng trên lôi đài còn bị quăng ngã đến giờ chưa thể xuống giường. Thánh nữ đại nhân uy vũ quả nhiên là không thể nào chịu thiệt thòi a!

Đây không phải gọi là trời đất tạo nên một đôi sao? Thánh tử đồ gốm có nhiều cũng không thể độc bằng Thánh nữ. Giờ nói ra ai còn dám đối với bọn họ khiêu chiến, cho dù ái mộ đi chăng nữa cũng đều giả vờ không có! Để lộ? Người thật sự còn muốn sống hay sao? Phải chăng là chê mạng quá dài rồi?

Hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần một đường nắm tay nhau, cuối cùng cũng đã đến gian tận cùng của căn phòng. Bên trong nơi này tối om, xung quanh lại ảm ảm một khí tức u ám khiến lòng người khó chịu. Không khí bên trong cũng đặc quánh, thật sự là muốn làm người ta hít thở không thông mà.

Lạc Y nhíu nhíu chân mày, quét mắt nhìn xung quanh gian phòng một lần. Mọi mông xinh đẹp khẽ nín lại, hàng mi nhẹ nhàng rũ xuống, cẩn thận che giấu ánh mắt đầy ý tứ khó chịu.

Lãnh Hàn Thần đứng bên cạnh Lạc Y cũng là một câu không nói. Thân nhiên giữ lấy tay nàng, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển ở lòng bàn tay, hoàn thành chế độ nô lệ còn tiện thể ăn thêm chút đậu hũ.

Thời gian ước chừng quá một khắc. Bên trong phòng đột nhiên nổi gió, cánh cửa bật mở ra liên tục bị gió thổi đập mạnh vào thành cửa phát ra từng đạo

âm thanh chói tai. Gió thổi rít gào nghe như sắc bén kéo mạnh không khí gần ra thành từng lớp, một bóng áo đen không có dấu hiệu báo trước lại đột ngột xuất hiện bên cạnh hai người.

Phản Tư Phi nheo mắt đánh giá gương mặt bình tĩnh của Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Tròng mắt sắc bén khẽ híp lại, bàn tay đột ngột giơ lên hướng về cổ của Lạc Y đánh tới.

Lạc Y phát giác hành động của hắn, đồng tử thoáng lóe ra ánh sáng nhưng lại một chút cũng không động.

Lãnh Hàn Thần ngược lại so với Lạc Y còn gấp hơn, nếu không phải năng nổ lực giữ lấy tay hắn, hắn nhất thiết sẽ mặc kệ tất cả tiến lên đẩy Phản Tư Phi ra. Nói cho cùng Phản Tư Phi đã không thể nào làm đối thủ của hắn. Chỉ là Lạc Y không muốn dứt dây động rừng, hắn cho dù bức bối cũng sẽ không có làm trấu đi ý muốn của nàng.

Quả nhiên Phản Tư Phi không có đánh thật, tay ra đòn nhanh như cắt nhưng trước khi chạm vào cổ của Lạc Y lại chuẩn xác dừng lại, đem tay thu về, ánh mắt tán thưởng lóe lên sắc bén nhìn hai người, cảm khái khen.

"Thật sự không tệ. Không những bản lĩnh không vội không nóng mà còn là tuyệt đối trung thành. Thánh địa lần này có nhân tài như các ngươi quả thật không uổng phí!"

Lạc Y nhếch nhếch môi cúi người giả bộ tôn kính nhưng lại cái gì cũng không có trả lời. Nàng biết cái này cũng không nhất thiết phải trả lời a! Vừa rồi không phải là nàng không muốn đánh trả, mà là nàng biết người này chẳng qua là muốn thử bọn họ. Hắn căn bản sẽ không đem bọn họ diệt đi.

Bởi vậy đương nhiên nàng phải ngăn Lãnh Hàn Thần. Hắn không những mạnh, lại xem nàng như mạng sống, bảo nàng đứng trước mặt hắn chịu ủy khuất. Sợ là hắn thả phá hủy tất cả cũng không nguyện ý để nàng chịu thiệt thòi. Như vậy chẳng khác gì kiểm cũi ba năm thiêu một giờ đâu?

Lãnh Hàn Thần giống như biết tâm tình của Lạc Y. Bàn tay nắm tay nàng càng thêm chặt, ngẫu nhiên còn niết nhẹ một cái trên mu bàn tay của nàng như một cách bày tỏ trách móc. Trong lòng lại không khỏi hừ lạnh. Trung thành với Thánh Địa? Bọn họ là đang nói chuyện cười có phải không? Không lâu nữa thôi sợ là những gì liên quan đến Thánh Địa đều sẽ không thể lại hoàn hảo như cũ. Như vậy còn có thể khen bọn họ trung thành a!

Phản Tư Phi đối với hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần yên lặng đều rất hài lòng. Trong mắt của hắn, đây mới là biểu hiện của sự trung thành tuyệt đối. Hắn bây giờ cần nhất chính là loại người trung thành như thế này. Quả nhiên, phong đề thảo phát huy tác dụng luôn là tốt nhất rồi.

Nghĩ đến đây tròng mắt sắc bén của Phản Tư Phi lập tức híp lại. Giống như đang tưởng tượng một viễn cảnh tốt đẹp không còn bao xa. Nếu như hắn biết những nỗ lực của hắn đều bị phá hủy trong tay những người hắn xem là trung thành này, liệu hắn còn có thể bình tĩnh như bây giờ hay không đây?

Phản Tư Phi bị suy nghĩ hưng phấn của mình hoàn toàn che mắt, không hề hay biết bản thân trong mắt hai người kia đã trở thành góc tử không hơn không kém. Từ đầu đến cuối đều tự nhiên uống trà, đợi đến khi nâng đầu lên, gương mặt lại trở về vẻ vô cảm như trước đây. Giọng nói lạnh lạnh mang theo áp lực làm người ta thấy ghê người.

"Hôm nay ta gọi các ngươi đến đây là muốn thông báo một việc. Hai ngày nay lập tức chuẩn bị, sau đó sẽ cùng ta đi vào cấm địa!"

Đây không phải nhờ vả mà chính là sai khiến, ra lệnh. Phản Tư Phi hắn là không biết bọn họ không hề bị ảnh hưởng bởi Phong Đề Thảo đi!

Nhưng như vậy thì có sao, bọn họ chính là mong đợi ngày này từ lâu lắm rồi!

Nghĩ như vậy cả hai người liền nhếch nhếch khóe môi, giả bộ cung kính cúi thấp đầu, chấp tay hô.

"Tuân lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 205: Chương 205 : Điện Tế Thánh

"Các ngươi thật sự vào đó? Sẽ không có cái gì nguy hiểm chứ?"

Độc Tà nhìn hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần, nhỏ giọng hỏi. Hắn vẫn là không thể quên được tình trạng suýt nữa bại lộ thân phận tại cấm địa hai năm về trước. Nếu như không phải lúc đó có hai người này bên cạnh, hắn cam đoan thoát không khỏi.

"Tại sao lại không đi? Lần này vốn là không có ngươi!"

Lạc Y ngồi dựa vào ngực Lãnh Hàn Thần, một bên hưởng thụ hắn xoa bóp, một bên cười nhợt nhạt đối phó với Độc Tà. Lời nói lập tức khiến cho mặt

người nào đó xoát cái đồ ừng. Miệng còn không quên trách móc.

"Ngươi a! Ta cũng không phải chưa từng hoàn thành nhiệm vụ!"

"Thì tính sao? Ngươi lần này chỉ cần bảo đảm an toàn cho nhóm Lăng Ngạo cùng Lục Vinh là tốt rồi. Sắp tới Thánh Địa không quá yên ả, ta nghĩ ngươi nên sớm có sự chuẩn bị!"

"Này, này, ngươi không phải nói ta vô tích sự hay sao? Vì cái gì vẫn giao nhiệm vụ đến cho ta hả? "

Độc Tà lập tức giãy nảy hừ hừ hai tiếng quay mặt đi. Lạc Y lại giống như không hề quan tâm, thực thán nhiên nhấp nước trà, nói như vô cùng tiếc hận.

"Hóa ra ngươi thật sự là vô dụng như vậy!!!"

"... "

Tiểu Yêu Nữ, ngươi thật sự là quá không phúc hậu rồi..

Hai ngày sau, Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần chính thức rời khỏi Thánh Địa tiến vào trong cấm địa. Đi theo còn có vị Thánh Chủ thần bí của Thánh Điện cùng hơn hai mươi vị đại trưởng lão.

Nhóm người bùng bùng khí thế đi về phía trước, ánh mắt lại luôn lạnh lùng, mỗi khi quét qua hai người bọn họ chân mày sẽ đặc biệt nhướng lên đầy trào phúng.

Lạc Y biết, bọn người này từ sớm đã biết mục đích của Thánh Chủ và cơ bản chỉ xem bọn họ như một quân cờ để lợi dụng.

Chỉ là, ai lợi dụng ai vẫn còn chưa biết trước được đâu! Các ngươi tốt nhất hãy từ từ mà hưởng thụ mới tốt a!

Cấm địa hôm nay không vào bằng lối đi thạch động như hai năm về trước. Đường như là do Thánh Chủ biết cấm địa bại lộ tin tức nên mới cố tình thay đổi. Bất quá có thay đổi hay không cũng là không có vấn đề gì, kết quả sẽ không có đổi. Không phải sao?

Phản Tư Phi đứng trước cửa động, bước chân lại đột nhiên dừng lại. Ánh mắt quét về phía hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần, tay hơi vung lên, trên tay đã xuất hiện hai chiếc khăn mỏng, được một tiểu đồng phía sau không nói tiếng nào tiến lên nhận lấy, đi về phía bọn họ.

Sắc mặt Tiết Lạc thoáng trầm xuống. Thật không nghĩ đến Phản Tư Phi lại cẩn thận đến mức này, hẳn chính là muốn phòng ngừa bọn họ có mưu đồ bất chính a!

Mảnh vải đen bị cột ngang mắt, trước mặt đã trở thành một màu tối đen. Tuy rằng tấm vải thoát nhìn rất mỏng, thoát nhìn bên ngoài có thể nhìn xuyên qua, nhưng lúc này lại hoàn toàn không hề nhìn thấy cái gì. Dù thấy được nó đây là chế tạo từ vật liệu hết sức đặc biệt. Sau hôm nay nhất định phải đem đi một chút, phòng khi có việc dùng đến.

"Hai người các ngươi chủ cần nghe theo lệnh, tuyệt đối không có hại đến các ngươi!"

Không hại mới là lạ!

Lạc Y nhếch lên khóe môi tạo thành một đạo đường cong lạnh lùng. Trong lòng âm thầm khinh bỉ Phản Tư Phi nhưng mặt ngoài lại không có để thừa biểu hiện nào. Chỉ là bàn tay nắm lấy tay của Lãnh Hàn Thần lại càng chặt hơn một chút. Nếu có thể thì cứ cùng hắn đi, không cần phải để tâm đến cái gì khác. Tất cả đều có hắn!

Lãnh Hàn Thần đối với mọi chuyện đều lạnh nhạt, nên từ sớm đã thấy không cần để tâm. Chỉ là khi cảm nhận được thiên hạ không lòng đối với hắn dựa dẫm như vậy thì tâm hoa nộ phóng đã bùng nổ triệt để rồi.

Nhóm người tiếp tục đi sâu vào bên trong. Cả quãng đường của Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đều được hai tiểu đồng đỡ đi. Hành trình quả thật hết sức không thuận lợi, còn phải vượt qua đủ trưởng ngại cùng một tầng lại một tầng kết giới và đủ các loại trận pháp phức tạp.

Để đi qua con đường này, sợ là người bình thường dù không có bị mất muốn nhớ được kết cấu của nó cũng là nhớ không nổi. Chỉ là, bọn họ thật sự là người bình thường sao? Dĩ nhiên không phải a!

"Tối rồi!"

Phản Tư Phi dẫn đầu đoàn người rút cuộc cũng dừng lại. Hai tiểu đồng cũng theo lệnh có sẵn mà tháo hai dải vải mỏng trước mắt hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần.

Trước mắt đầu tiên vẫn là một mảnh tối đen, dường như còn là rất trống trải. Xung quanh cũng không hề có cây cối. Tất cả ngoài bọn họ ra thì cái gì cũng không hề có.

Lạc Y mím nhẹ bờ môi mỏng. Ánh mắt quét qua xung quanh một đường, cũng không thấy có cái gì khác lạ. Nàng cũng muốn vận dụng tinh thần lực kiểm

tra một chút, chỉ là tu vi của nàng so với Phàn Tư Phi vẫn là thấp hơn hai bậc. Về cơ bản không có thể so sánh. Nếu như nàng tùy tiện thi triển tinh thần lực, chỉ sợ còn chưa kịp kiểm tra cái gì đã bị hấn phát giác.

Dứt dây động rừng, việc không chắc chắn như vậy nàng tuyệt đối không làm!

" Bên dưới lòng đất!"

Lãnh Hàn Thần giống như sớm đã phát hiện ra tâm tư của nàng nên đã âm thầm dùng tinh thần lực kiểm tra. Hấn so với mọi người tu vi cao hơn rất nhiều nên cũng không sợ phát hiện. Kiểm tra xong còn là bí mật dùng bí pháp truyền âm cho nàng.

Lạc Y nhếch nhếch khóe môi, chậm rãi hướng hấn gật đầu ra chiều nàng đều đã nghe rõ. Còn việc không trả lời hấn là bởi vì không muốn bị phát hiện. Tu vi không bằng người, làm cái gì cũng đều không thấy thoải mái a!

Phàn Tư Phi không hề hay biết hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đang bí mật trao đổi. Hấn lúc này đang quỳ xuống mặt đất, liên tục dập đầu xuống đất bái lạy và rầm rì đọc cái gì đó bọn họ có chút nghe không rõ.

Nhóm trưởng lão đi đằng trước cũng không ngoại lệ đều quỳ xuống. Liền ngay cả hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đều bị cưỡng chế làm theo.

Chân mày Lạc Y thoáng nhíu lại, không nói tiếng nào chủ động quỳ xuống mặt đất. Nàng chính là không muốn bị ép buộc, cảm giác ấy thật sự là một chút cũng không có dễ chịu.

Không biết bọn họ đã quỳ đó bao lâu, quỳ đến khi mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển tạo nên từng cơn dao động vô cùng mãnh liệt. Thật giống như giao long xoay người, mặt đất ngay sau đó đã nứt ra một vết lớn, từ từ rạn dài ra kéo dài thẳng đến mấy vạn dặm.

Sau từng cơn dao động mãnh liệt này, từ dưới đất như có gì đó động dậy, một đàn tế cứ như vậy xuất hiện trước mắt mọi người.

Đó chính là điện tế thánh...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Thân Phận Của Phùng Nhật Huy, Thánh Điện Biến Mất.

Mặt đất cuối cùng cũng ngừng rung chuyển, điện tế thánh cũng đã hoàn hảo xuất hiện trước mắt mọi người.

Lạc Y nheo nheo chân mày, nàng đột nhiên cảm nhận được có một cường lực đẩy nàng thật mạnh từ đằng sau. Nếu không phải nàng cân bằng rất ổn, nhất định đã ngã xuống.

Phàn Tư Phi hít mắt nhìn điện tế, hấn đưa tay lên trời, hô to một câu gì đó, chỉ nghe bên trong lần nữa rục rịch, hai bức tường vững chắc che chắn xung quanh không một dấu hiệu báo trước đã đổ xuống, khói bụi mù mịt vây quanh phải tận nửa khắc mới tan đi.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần không hẹn mà gặp đồng thời hít sâu một hơi. Bọn họ hoàn toàn không phải vì bị những điều thần bí ở đây dọa sợ, mà là cảm giác được hơi thở của đôi Tỳ Hưu vô cùng gần gũi.

Quả nhiên khi khói bụi tan đi, xuất hiện trước mắt mọi người là hai cái lồng lớn. Bên trong dĩ nhiên là một đôi Tỳ Hưu bị nhốt lại, tứ chi còn bị kiềm hãm bởi hai cặp xích sắt.

Cặp Tỳ Hưu vốn đang nhắm mắt, lúc này lại đột ngột mở ra, ánh mắt đầy thiện chiến đảo qua một vòng, tận khi nhìn thấy Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đứng trong nhóm người mới thoáng bình tĩnh, ẩn ẩn còn hiện ra đường nét nhu hòa hiếm thấy.

Lạc Y cong lên khóe môi, ánh mắt cũng là một mảnh dịu dàng, từng chút từng chút một an ủi tâm tình dậy sóng của cặp Tỳ Hưu. Rất nhanh, rất nhanh nữa thôi các người đều không phải tiếp tục chịu tội nữa!

Phàn Tư Phi đứng ở giữa điện tế, một chút cũng không hề hay biết cặp đôi Tỳ Hưu đột nhiên điềm tĩnh đến kì lạ chính là xuất phát từ sự có mặt của hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Hấn lúc này giờ cao một đoàn đao ngắn, mặt trên thân đao có khắc một loạt những ám văn vô cùng kì dị, nhắm thẳng bàn tay mình cắt xuống một đường dài.

Vết cắt gây ra từ thanh đoản đao nhanh chóng chảy máu ồ ồ nhưng hấn lại một chút cũng không nghĩ lâu đi. Đoản đao bắt được mùi máu phát ra một đạo ánh sáng quang sắc vô cùng kinh diễm.

Ánh sáng từ thanh đoản đao không ngừng khuếch tán, rất nhanh đã hợp lại thành một đường thẳng, mạnh mẽ tiến về phía lồng giam cặp Tỳ Hưu. Ánh sáng bao bọc lấy hai chiếc lồng, lại từ từ xâm nhập vào bên trong. Cặp Tỳ Hưu ở bên trong đột nhiên ré lên một tiếng, giống như vô cùng đau đớn và đập vào trong vách lồng làm thân lồng rung chuyển từng đợt.

Mi mắt Lạc Y co rụt lại. Nàng dường như có thể cảm nhận được đau đớn mà đôi Tỳ Hưu đang phải chịu đựng. Chân mày bỗng dưng nhíu chặt, một cường lực bộc phát từ tâm liên tục tản ra ngoài làm cả người nàng vô cùng khó thở.

Lạc Y nâng hai tay ôm ngực, Lãnh Hàn Thần ở bên cạnh là người đầu tiên phát giác được nàng có điểm thất thường, vội vàng đem nàng ôm chặt vào trong ngực.

Nhóm người phía sau họ ai cũng đang bị màn diễn ra trước mắt làm kinh diễm nên không ai có thời gian để tâm đến trạng thái của nàng. Vì vậy không chút nào nhận ra, cơ thể Lạc Y cũng từ từ phát sáng, tia sáng màu đỏ như máu từ trên người nàng thoát ra, đột ngột hướng về phía đoản đao mà Phàn Tư Phi đang cầm xuyên tới.

Hai tia sáng một trắng một đỏ quấn vào nhau, rất nhanh đã bị Phàn Tư Phi phát hiện. Hắn cau chặt chân mày, quay đầu lại nhìn hai người bọn họ giống như đang nhìn một kẻ thù, đến khi nhìn thấy cơ thể Lạc Y tự phát ra ánh sáng chứ không phải sử dụng yểm khí nào khác thì cơ thể mới猛的 liệt co rút một chút. Về mặt không thể tin tưởng nhíu chặt.

" Các ngươi... Các ngươi... "

Trong lúc Phàn Tư Phi còn chưa hồi thần, ánh sáng đỏ đột nhiên bùng sáng kì dị, mạnh mẽ che khuất ánh sáng màu trắng, từng chút đánh tan đi. Song lại hướng về lồng nhốt cặp Tỳ Hưu, từ từ len lỏi vào bên trong.

Chỉ thấy lồng nhốt thoáng chốc run rẩy, cường độ càng lúc càng mạnh. Âm thanh Tỳ Hưu ré lên ban nãy đã dần dần an ổn. Thay vào đó là một khí thế nóng hừng hực không ngừng nghiến lán át lẫn nhau phát ra ngoài.

Phàn Tư Phi chính là giữa cái khí thế này bùng tĩnh, hắn nâng lên hai mắt đỏ như máu, gầm lên một tiếng.

" Còn đứng đó làm gì? Ngăn nàng ta lại!"

Câu nói Phàn Tư Phi giống như thức tỉnh nhóm người đang bị ánh sáng đỏ kinh diễm kia chế trụ. Ánh mắt sắc bén nâng lên, trên tay từng người bắt đầu ngưng tụ ra ma pháp. Các loại ma pháp hợp lại cùng với ma pháp của Phàn Tư Phi năng lực công kích dĩ nhiên mạnh không thể nói.

Lạc Y nâng gương mặt tái nhợt nhìn bọn họ, không những không sợ hãi mà còn cười. Đường cong khóe môi xinh đẹp nhếch lên, nhân nhật nói.

" Ngươi nghĩ ngươi còn nắm vững thế cớ sao? Rất tiếc! Không được nữa!"

" Chết đi!"

Phàn Tư Phi gầm lớn, là người đầu tiên đem ma pháp khổng lồ chế hoàn chỉnh xuất ra ngoài. Hắn đã điên cuồng rồi, hoàn toàn không ngờ được người hắn mang đến lại chính là người có thể khống chế được Thần thú.

Quang mang sắc bén như muốn hủy diệt mọi thứ, các đường ma pháp từ các trưởng lão cũng đồng loạt bắn ra. Tất cả đều hướng về một người chính là Lạc Y.

Lãnh Hàn Thần vốn đang đau lòng Lạc Y phải chịu đau đớn, lại thấy những kẻ kia không biết trời cao đất dày công kích nương từ nhà mình, dĩ nhiên sòng mắt chột lạnh xuống. Chỉ thấy tay hắn khẽ phát lên, không cần có chuẩn bị đã có một quả cầu màu xanh lam xuất hiện, mạnh mẽ hướng về ma pháp của nhóm người kia đánh tới.

Một trận nổ vang vọng làm không gian gần như hóa thành vụn vụn. Bụi bay mù mịt, không ngừng lan tỏa ra xung quanh. Phàn Tư Phi ngăn người nhìn tình trạng lên tới mức này, kinh sợ nhìn Lãnh Hàn Thần, khó khăn lắp bắp.

" Ngươi... Ngươi vượt qua khổng chế... Ngươi... "

" Bây giờ ngươi mới biết, không phải đã quá trễ sao?"

Lãnh Hàn Thần câu môi lên cười lạnh lùng. Hàng chân mày nhẹ nhàng cong lên đường nét yêu dã mị hoặc, nhưng khí thế lại tựa như Tu La đòi mạng người.

Hắn khẽ nâng tay, trên tay lại là một quả cầu màu xanh lam xuất hiện, rất chậm rãi khuếch trương làm nhóm người Phàn Tư Phi co rụt đồng tử, nhưng một chút khả năng để chạy trốn cũng không có.

" Muốn động đến nương tử của ta, các ngươi đều chuẩn bị xuống địa ngục báo danh đi!"

Lãnh Hàn Thần quát lên một tiếng, quả cầu màu xanh lam phát ra ánh sáng chói lòa ghê người, tưởng như sau một khắc liền hóa thành tử thần, nuốt trọn nhóm người kia vào trong.

"Dừng lại đã!"

Đúng lúc Lãnh Hàn Thần định đem quả cầu đẩy đi, một kích lấy mạng của nhóm người Phàn Tư Phi thì một giọng nói đột ngột vang lên. Âm thanh quen thuộc làm hấn nhủu mây, quả cầu liền cứ như vậy nửa vời trên tay hấn không có xuất đi.

Trong bóng tối cách bọn họ rất xa, một bóng người bỗng dưng xuất hiện. Hấn chính là người ngăn cản lúc này, đồng thời cũng là một người khá quen thuộc.

"Phùng Nhật Huy?"

Lạc Y nhủu mây, không quá tin tưởng vào bóng lưng của người vừa xuất hiện. Chỉ là khiến nàng thất vọng, người đến thật sự không phải ai khác mà chính là thành chủ Kỳ Vân thành - Phùng Nhật Huy.

"Các ngươi đừng giết hấn!"

Phùng Nhật Huy xuất hiện, đầu tiên là đứng bên cạnh của Phàn Tư Phi, che khuất dáng người của hấn. Thái độ đối lập rõ ràng với nhóm hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần.

"Tại sao?"

Lạc Y lạnh giọng hỏi. Nàng tại sao không từ sớm nghĩ ra Phùng Nhật Huy cùng thánh điện có một tầng quan hệ mật thiết đây? Hấn nắm rõ hoạt động của Thánh Điện như vậy, lại còn khuyến khích bọn họ đi tới, chẳng lẽ nói hấn cùng Thánh điện chính là đồng bọn?

"Không phải như các ngươi nghĩ! Phàn Tư Phi vốn là huynh đệ đồng môn với ta, hấn làm sai cũng là để ta trừng phạt. Không phải các ngươi đã phê đi tu vì của hấn rồi sao?"

"Nếu như ngươi có thể trừng phạt hấn thì làm sao bọn ta lại có mặt ở chỗ này? Chẳng lẽ ngươi ngay từ đầu không có ý nghĩ lợi dụng chúng ta sao?"

Lạc Y cười nhưng nụ cười một khắc cũng chưa từng chạm đến đáy mắt. Ánh sáng màu đỏ trên người nàng vẫn không ngừng phát quang đến kinh diễm.

"Ta đúng là có ý muốn lợi dụng các ngươi. Nhưng ta cũng là biết thân phận của các ngươi từ trước, các ngươi không phải cần nhất chính là cặp Tỳ Hưu kia hay sao?"

Phùng Nhật Huy vẫn thật điềm tĩnh nói. Ánh mắt nhìn thẳng hai người mang theo một khí thế không khuất phục. Quả nhiên, Lạc Y nghe thấy liền nở nụ cười.

"Tốt lắm! Ngươi lập tức đem hấn đi đi!"

"Được!"

"Tốt nhất là đem tất cả bọn họ rời khỏi. Thánh điện ngay từ lúc này đã không còn!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Chương 207 : Thu Phục Thần Thú Thứ Ba - Đường Trở Về

Sau khi Phùng Nhật Huy đưa người rời đi, bên cạnh Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đã không còn một ai.

Thân thể Lạc Y thoáng chốc lại run lên nhè nhẹ, từng chút lại từng chút không có cách nào phục hồi. Nàng có cảm giác sinh khí của nàng cũng theo ánh sáng màu đỏ kia từng chút một rút ra, khiến trái tim nàng như bị bóp nghẹt đau đớn muốn rời rạc.

Phải cần bao nhiêu thời gian mới đủ đây?

Tia sáng màu đỏ không hề có dấu hiệu ngừng lại, vẫn từ từ thẩm thấu vào bên trong lòng sắt. Nó dường như có tác dụng xoa dịu cặp đôi Tỳ Hưu bên trong, nhưng đối với nàng lại tựa như một cực hình lăng trì không hơn không kém.

Nếu như sinh lực của nàng không đủ để cung cấp cho cặp đôi Tỳ Hưu thì thế nào? Chẳng lẽ nàng sẽ chết sao? Không, không thể như vậy, nàng đến thế giới này đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới có được ngày hôm nay. Nói chết là chết ư? Nàng không cam lòng!

Trước đây, khi còn là một sát thủ, nàng đối với sống chết vốn đã không nghĩ lưu ý. Sát thủ, không tâm tư, không tình cảm, chỉ có nhiệm vụ và tổ chức. Nàng còn không thể sống giống như một con người bình thường ngay cả khi điều kiện sống luôn đạt đến mức cao nhất.

Thiên thời nghịch chuyển, nàng hết giá trị lợi dụng, bị tổ chức gài bom thanh toán. Nàng lại cơ duyên xảo hợp đến thế giới này, được gặp hắn. Hắn đối với nàng yêu thương có thêm, một li cũng không muốn làm nàng ủy khuất. Có hắn nàng mới quý sinh mệnh, mới luyện tiếu cuộc sống này.

Nàng... Không thể chết!

Đúng vậy! Nàng tuyệt đối không thể chết. Chờ đợi lâu như vậy, làm sao có thể nói chết là chết đây?

Lạc Y cắn chặt môi, khoe môi lập tức bật ra tia máu đỏ diêm dúa đến ghê người, dòng máu theo khoe môi chảy xuống, uốn lượn đi xuống cằm, hội tụ ở ngực áo, hòa cùng với tia sáng đỏ xinh đẹp, trong phút chốc đã bùng lên một tia sáng mạnh mẽ, khiến người khác không nhìn được thoáng thốt.

Lãnh Hàn Thần một tay ôm chặt vòng eo nhỏ của Lạc Y, vừa thương vừa xót vuốt nhẹ mái tóc mềm mại uốn lượn của nàng vén ra sau gáy. Đôi thủy mây từ sắc màu tím đầy yêu mị như phủ một tầng sương mờ, đau đớn mà yêu thương.

Hắn nhìn nàng đau khổ mà trong lòng co thắt, thắt chặt. Nhưng hắn lại không thể giúp gì cho nàng, bởi lẽ chính hắn cũng không hiểu nổi đây là xảy ra chuyện gì? Nghi thức này, tại sao lại có?

Hắn không biết, hắn cái gì cũng không biết! Hắn chỉ biết nàng đau đớn, còn đang rất cần hắn. Vì vậy, hắn một phút một giây cũng không rời khỏi nàng, chân trọng nắm lấy bàn tay của nàng, thật dịu dàng ve vuốt nhẹ nhàng. Đầu thoáng cúi xuống, ở trên vành tai nàng thâm tình thì thầm.

"Y nhi, ta yêu nàng! Y nhi, trên thế gian này, Lãnh Hàn Thần ta chỉ có một mình nàng! Chỉ yêu nàng, nguyện ý che chở nàng ở bên nàng! Ta vốn không biết đến cái gì thiên trường địa cửu, nhưng là nàng, ta nguyện ý học hỏi... Khiến nàng vui vẻ, tùy ý nàng làm bậy, cho dù nàng có lật trời, ta cũng muốn thay nàng chống đỡ. Y nhi, hãy cố lên, nàng còn có ta, Y nhi...."

Lãnh Hàn Thần lập đi lập lại không ngừng những lời hắn khắc sâu từ đáy lòng, hắn không cần biết Lạc Y có nghe thấy hay không, hắn chỉ muốn nói cho nàng biết tâm ý của hắn, cơ bản chỉ có thể lưu một mình nàng.

Hắn không thể thay nàng gánh chịu đau đớn, nhưng nếu có thể, hắn cái gì cũng đều nguyện ý...

Y nhi, vì ta, nàng hãy đừng có việc gì!

Không biết Lạc Y có nghe thấy hay không, nhưng trong vô thanh vô thức, bàn tay nàng và bàn tay hắn đã đan vào nhau, mười ngón tương phùng, khít khao không rời...

Không có thiên trường địa cửu.... Nhưng ta đã có chàng...

Tia sáng đỏ từ thân thể Lạc Y phát ra càng lúc càng nhạt dần. Nàng cảm nhận được cơ thể dần dần hồi phục, lực ép ban đầu cũng không còn mạnh mẽ như cũ, thay vào đó là một cảm giác khoan khoái lạ thường.

Cửa lồng nhót cặp Tỳ Hưu vang lên những tiếng động kì dị, những thanh sắt run lên bần bật, càng lúc càng mãnh liệt giống như muốn phá rồi ra.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thoáng ngẩng đầu, đồng loạt nhắm mắt nhìn về phía lồng sắt, ánh mắt cực kì nóng bỏng và mang theo vài phần mong đợi.

Rất nhanh, rất nhanh nữa thôi mọi việc liền được giải quyết rồi!

Không phụ sự kì vọng của hai người, cửa lồng quả nhiên sụp đổ. Không đúng, phải nói là bị nổ tung, cát bụi mù mịt cùng đá vỡ văng ra bốn phía. Cảnh tượng thật đúng là loạn thất bát tao.

Lãnh Hàn Thần dường như đã có phòng bị từ trước, không chút chậm trễ đem không gian xung quanh hắn cùng với Lạc Y bao lại. Bởi vì vậy, khi khói bụi tan đi, hai bóng người vẫn sừng sững mà đứng, một chút cũng không có cảm giác chật vật.

Bạch y cùng tử y phóng khoáng bay bay, từng chút hòa quyện...

Không gian từ từ trở về vắng lặng, đúng lúc này lại vang lên một loạt tiếng động nho nhỏ. Đằng trước phát ra một tia sáng thanh khiết, soi rọi hai dáng người một nam một nữ đang nhẹ nhàng bước đến.

Hai người nhìn qua chỉ giống như thiếu nhi mười tuổi. Nam hài vận hồng y, hai gò má phúng phính, tóc cắt bầu bầu, khoe môi chúm chím khê mân lại. Nữ hài lại càng muốn làm người yêu thích, trên người là bạch y trắng muốt, tôn lên gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng, hai mắt to tròn chớp động, sáng lên long lanh, tóc còn buộc thành hai túm tròn tròn. Cả hai giống như tiên đồng ngọc nữ, nhìn đã thấy thương.

Hai đồng tử nho nhỏ nắm tay nhau cùng tiến lại, đứng trước mặt Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần liền nhất loạt quỳ xuống, hai cái miệng nhỏ nhắn khê mấp máy, đinh đing đang đing thốt lên hai tiếng.

"Thần Nữ, Nam Thần!"

Lạc Y trợn tròn mắt nhìn, có chút không tin được hai tiên đồng dễ thương như tinh linh trước mặt lại chính là hai Tỳ Hưu của chính mình. Không phải nói Tỳ Hưu hết sức hung bạo sao? Không phải nói Tỳ Hưu đều rất thiện chiến sao? Ngoại hình đáng yêu như thế này thật sự sẽ biểu hiện hung bạo và thiện chiến.

Dường như... Có chút không thích hợp đi!

Lãnh Hàn Thần ngược lại không ngạc nhiên gì về cặp tiên đồng ngọc nữ trước mặt, thần nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Y, dẫn nàng tiến về phía trước, đứng trước mặt nam hài nói.

"Đó là Tỳ Hưu của nàng, tên gọi Âu Dương Nghịch Phong! Còn nữ đồng này là Tỳ Hưu của ta, gọi là Lãnh Như Như!"

Quả nhiên là đúng rồi!

Lạc Y buồn bực tặc lưỡi một cái. Không phải là Lãnh Hàn Thần được truyền thừa kí ức còn nàng thì không sao? Ngay cả thần thú bản mệnh của mình nàng còn không có nhận ra, cái này đúng là sống quá uổng rồi!

Lãnh Hàn Thần làm sao có thể không nhận ra Lạc Y không vui. Chẳng qua hắn cũng không còn cách nào khác. Trừ phi vị thần ở Thần giới kia tỉnh lại, nếu không, cường thế bất năng nộ lại trí nhớ, sợ là đối với sinh mệnh của nàng sẽ có nhiều nguy hiểm.

Lãnh Hàn Thần hắn có thể đánh đổi tất cả, đặt cược tất cả, nhưng duy nhất điều gây ảnh hưởng đến Lạc Y thì hắn nhất định không làm vậy. Nàng trong hắn còn quý giá hơn sinh mệnh, hắn tuyệt đối không đem tính mạng nàng ra đùa. Ngay cả để nàng chịu một phen ủy khuất, hắn vẫn còn thấy đau lòng.

Lãnh Hàn Thần không tiếng động nắm lấy bàn tay Lạc Y, nhẹ nhàng thay nàng xoa dịu tâm tình. Quả nhiên không bao lâu, thái độ nàng liền thay đổi, tuy rằng chưa phải hoàn toàn, nhưng thế này đã là quá tốt rồi.

"Chúng ta cùng khế ước Tỳ Hưu đi!"

"Được!"

Lạc Y hướng Lãnh Hàn Thần gật nhẹ đầu, khóe môi thoáng cong lên tạo thành một nụ cười, nàng từ từ tiến lại phía Âu Dương Nghịch Phong, còn hắn lại tiến về phía Lãnh Như Như, không hẹn mà gặp cùng đặt nhẹ tay lên đỉnh đầu cặp đồng nữ.

"Ta là Âu Dương Nghịch Phong, là bản mạng khế ước của Thần Nữ Minh giới. Nay ta kí thác tâm linh của ta lên chuyển thể của chủ nhân, sống cùng sống, chết cùng chết!"

"Ta là Lãnh Như Như, là bản mạng khế ước của Nam Thần Minh giới. Nay ta kí thác tâm linh của ta lên chuyển thể của chủ nhân, sống cùng sống, chết cùng chết!"

"Ta là Âu Dương Lạc Y, tiếp thu thân phận Thần Nữ Minh giới, kí khế ước bản mệnh với Âu Dương Nghịch Phong, đồng cam cộng khổ, sống chết bất dòi!"

"Ta là Lãnh Hàn Thần, tiếp thu thân phận Nam Thần Minh giới, kí khế ước bản mệnh với Lãnh Như Như, đồng cam cộng khổ, sống chết bất dòi!"

Hai bên đồng thời niệm xong, một đạo ánh sáng bỗng chói lóe lên, chạy xung quanh hai người hai thú. Trong phút chốc, vòng ánh sáng trắng cấp đã xuất hiện, bức không gian xung quanh không chịu nổi áp lực vỡ vụn thành từng mảnh.

Lạc Y trực tiếp thăng đến Thần Tôn cảnh giới. Lãnh Hàn Thần bước vào cảnh giới Thần Tôn cảnh giới hậu kì đỉnh phong.

Quả nhiên không hổ là Thần thú đứng thứ ba, năng lượng ẩn nấp quả nhiên vô cùng mạnh mẽ. Nhìn người đều không thể nhìn đáng người mà phán đoán a!

Nam đồng cùng nữ hài vẫn như cũ dặt tay nhau, cười đến ngây ngây ngô ngô, vui vẻ còn chạy đến dụi dụi lên người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Cuối cùng bị Lãnh Hàn Thần không chút lưu tình kéo ra. Hắn là hối hận, trước đây sao hắn lại để Y nhi chọn nam Tỳ Hưu, quả thật là tiếp tay cho giặc ăn đậu hủ nướng từ nhà mình mà!

Lạc Y đối với Lãnh Hàn Thần bá đạo như vậy đã quá quen thuộc, tuy nàng cũng thấy ủy khuất cho nam đồng đáng yêu kia nhưng vẫn là không nên an ủi dưới mí mắt bình giảm chưa kia thì hơn.

Lạc Y vụng trộm vuốt nhẹ đầu Nghịch Phong đang tồn thương đứng một góc, ngẩng đầu lại điềm tĩnh nói với Lãnh Hàn Thần.

"Trở về thôi!"

"Được!"

Lãnh Hàn Thần một chút cũng không phản kháng, tiến lại nắm lấy bàn tay của nàng, hai người hai thú cùng nhau bước ra ngoài.

Chuyện ở đại lục Apollo đã xong, không lâu nữa liền sẽ tiến nhập Thần giới. Chỉ là trước khi tiến nhập Thần giới, hắn nghĩ hắn còn đại sự chưa hoàn thành. Cái này, vẫn còn cần nướng từ nhà hắn phối hợp a!

Chương 208: Trở Về La Viễn Thành. Tính Toán Của Lãnh Hàn Thần

Lãnh Hàn Thần cùng Lạc Y vừa ra đến bên ngoài thì nhìn thấy xung quanh khói bụi mịt mờ, từng mảnh đồ đổ đốn nhìn vô cùng ghê người. Bọn họ biết đây chính là dư chấn do thăng cấp đem lại.

Bất quá...

"Nhóm Lăng Ngạo cùng Lục Vinh, Độc Tà thế nào?"

Lạc Y lúc này mới nghĩ đến việc này, tay chân liền cảm thấy phát lạnh bối rối bật thốt lên. Nàng chính là quên mất nhóm người kia nhất định sẽ không rời đi mà ở lại chờ nàng. Nếu như dư chấn đáng sợ thế này, bọn hắn có thể nào hay không...

Nhìn thấy Lạc Y hoảng loạn, tâm tình Lãnh Hàn Thần cũng trầm xuống, vội nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ an ủi. Vốn là định triệu tập ma thú đi tìm kiếm, nhưng còn chưa kịp đã nhìn thấy bên cạnh một bãi đất hoang tàn, từng người lại từng người bước ra. Nhìn kĩ thì nhận ra không phải nhóm Lăng Ngạo thì còn ai.

Bạch Thừa Vũ ôm chặt Cố Ân Kỳ, dịu dàng phui bụi cho người trong lòng, xoay người liền nhìn thấy hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đang đứng, tâm trạng nhất thời phấn khích, đưa tay ra vậy vậy, kêu to hai tiếng.

"Lão đại!"

Nhóm người Lục Vinh cùng Độc Tà cũng vừa mới bước ra, nghe thấy hai chữ của Bạch Thừa Vũ cũng không nhịn được ngẩng đầu, nhìn thấy quả thật là hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần thì đều lộ rõ vẻ vui sướng, vội vàng chạy đến chỗ bọn họ. Độc Tà còn không nhịn được la hét kể lể một hồi lâu.

"Hai người thật sự không sao à? Vừa nãy có vị lão giả tới đây huy động mọi người cùng nhau rời đi. Bọn ta nhất quyết muốn chờ người, không nghĩ đến không bao lâu Thánh Điện liền bị nổ tung. Nếu không phải có Lam Thừa Quân đột nhiên xuất hiện đưa bọn ta đi nấp, các người hẳn chỉ còn có thể nhặt xác chúng ta đi!"

Lạc Y nhìn thấy cả nhóm người không bị sao thì lập tức thấy yên lòng, cũng không quản Độc Tà tại sao đột nhiên nói nhiều như vậy. Bất quá, nghe đến tên của Lam Thừa Quân, nàng cũng có hơi động dung một chút, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Tại một nơi cát bụi mù mịt, một nam tử đang lẳng lặng đứng đó, tà áo tím bay phất phới trong gió tỏa ra một hơi thở cô đơn lãnh ngạo mà lạnh lùng. Hắn từ phía đó nhìn lại, trùng hợp chạm vào sóng mắt của nàng quét tới, khóe môi chậm rãi kéo lên một đường cong thật nhẹ, khẽ nhấp máy ba chữ.

"Chỉ vì người..."

Hắn là dùng khẩu hình, nên trừ Lạc Y còn có Lãnh Hàn Thần ra, ai cũng không nhìn thấy. Lam Thừa Quân cũng không chờ bọn họ nói câu gì, xoay người liền điem nhẹ chân rời đi.

Lạc Y, ta đối với người là hữu tình.

Người đối với ta cũng là hữu tình.

Tiếc là tình cảm ấy chỉ dừng ở mức bằng hữu không hơn.

Ta ghen tị với Lãnh Hàn Thần, từ trước đã quen biết người, nhưng ta cũng biết, tình cảm của hắn dành cho người ta không sánh được. Không phải vì ta kém yêu người, chẳng qua, hắn cường hơn ta, người cũng cường hơn ta, điều ta có thể làm vì người, chỉ có thể dừng lại ở mức này...

Lam Thừa Quân rời đi, Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đều một mực nhìn theo. Nghe hắn nói ba chữ như vậy, nói nàng không cảm động là nói dối. Nhưng mức độ cảm động ấy không bao hàm tia tình cảm quá mức nào.

Hắn nói đúng, nàng chỉ xem hắn như bằng hữu, đời này kiếp này, nàng trừ Lãnh Hàn Thần ra sẽ không dung nạp được ai khác.

Không thể chấp nhận hắn, đó là chuyện đã được ấn định từ hàng vạn năm về trước. Hắn có sinh ra trước bao lâu, sợ là điểm này cũng không thể thay đổi.

Không thể với hấn, tốt nhất là không cùng hấn đi trên một con đường.

Lam Thừa Quân, xin lỗi!

Không phải ta phụ người, mà ta và người, căn bản là không thể nào!

Lạc Y lắc nhẹ đầu, xoay người liền rời mắt khỏi bóng lưng đã khuất bóng, chỉ một mực nắm chặt tay Lãnh Hàn Thần không buông, dùng hành động cho hấn biết lựa chọn của nàng..

Chỉ có một mình hấn!

Lãnh Hàn Thần nheo mắt cười khê một tiếng, kéo tay đem thân hình nhỏ bé của nàng ôm vào lòng, cảm nhận nàng so với mấy ngày trước đã muốn lớn hơn một chút, tâm tình hết sức vui vẻ. Quả nhiên chỉ cần thăng cấp nàng sẽ từng chút một thay đổi. Hấn thật sự có một chút chờ đợi nhìn thấy nàng của vạn vạn năm về trước, hấn là cũng không còn lâu nữa đi.

Chỉ là, nàng càng ngày càng phát ra loại ánh sáng chói mắt nhường này, không biết sẽ cấu vào bao nhiêu hoa anh đào, hấn có phải cũng cần đánh dấu nàng dành cho riêng hấn hay là không?

Hấn là cần đi!

"Y nhi, nàng có chấp thuận gả cho ta?"

"Nga?"

Lạc Y nghe thấy Lãnh Hàn Thần mở miệng, theo bản năng liền ứng thanh một tiếng. Nói xong liền cảm thấy bản thân hồ đồ rồi, hấn vừa rồi mới nói cái gì a?

Gả... Gả cho hấn?

Lãnh Hàn Thần làm sao có thể không nhận ra Lạc Y chỉ là bị quýnh quá hồ đồ. Nhưng mặt hấn chính là đủ dày, không những thế còn cực kỳ bá đạo, mạnh mẽ vòng tay ôm lấy nàng thật chặt, cường ngạnh nói.

"Nàng đã đồng ý, đừng nghĩ có thể thay đổi!"

"Ta khi nào đồng ý với chàng! Chàng không thể mặt dày như vậy!"

Lạc Y chống lại hai gò má đỏ lên, mím chặt môi nói, bộ dáng cũng là một dạng không thỏa hiệp. Lãnh Hàn Thần vô cùng sầu não, chẳng lẽ thật sự không được?

Chỉ là...

"Nếu quả thật muốn ta gả cho chàng, chàng tốt nhất chuẩn bị tốt hôn lễ, đặc biệt một chút, ta tuyệt đối sẽ không gả thấp!"

Lạc Y dùng một chút mới tiếp tục nói. Lời vừa nói ra đem Lãnh Hàn Thần từ xưa đến nay lạnh lùng, vô tâm, bỗng chốc mặt mày rạng rỡ, gương mặt anh tuấn hướng về phía nàng gật đầu.

"Tuyệt đối không khiến nàng gả thấp!"

Hấn còn hận không thể đem cả thế gian làm sinh lễ cầu nàng gả cho hấn, làm thế nào có thể ủy khuất nàng gả thấp đây?

Bên kia nhóm Lăng Ngao, Lục Vinh còn có Độc Tà vẫn vui vẻ trò chuyện quên trời quên đất, hoàn toàn không hề hay biết tại đây đã nhanh chóng định ra một mối hảo hôn sự, mà bọn hấn rất nhanh đều bị bắt làm gia đình chạy qua chạy lại...

"Các người đã chọn lựa đi theo ta, bây giờ các người có hối hận hay không?"

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nắm tay đứng ở ngọ môn Thánh Điện, ngược mắt nhìn nơi đây đã sụp đổ, mở miệng mà không quay đầu hỏi nhóm người đứng sau nàng.

Nghe nàng hỏi, nhóm Lăng Ngao cùng Lục Vinh dĩ nhiên không chút suy nghĩ liền gật mạnh đầu, bảo không hối hận. Duy một mình Độc Tà thoáng suy nghĩ một chút, sau đó mới mở miệng, chậm rãi nói.

"Ta từ nhỏ đều nghĩ đến bản thân ta sẽ là một cường giả. Ta cảm thấy đi với các người tuyệt đối không lầm. Ta cũng dùng danh nghĩa của ta xin thề, nhất định không phản bội các người, cho dù phải chết cũng không khiến các người bận lòng!"

"Tốt lắm! Các người đã đối với ta có tín nhiệm, như vậy ta cũng dùng danh nghĩa của ta thề, ta tuyệt đối sẽ không hờ mặc các người, dù trong hoàn cảnh

nào, đều nhớ các người là bằng hữu của ta, bất ly bất khí, không rời không bỏ!"

Lạc Y nói ra lời này cũng là nàng cam tâm tình nguyện. Đối với nhóm người theo nàng từ những nguy hiểm vẫn không hề chùn chân, nàng là thật tâm trân trọng, tuyệt đối sẽ không khiến bọn hắn cảm thấy thất vọng vì tín nhiệm đã đặt trên người nàng!

"Được rồi, bây giờ chúng ta trở về, nên về nhà đều về nhà, cố gắng tận hưởng một chút, vài ngày nữa, chỉ sợ không còn hưởng thụ được tốt như vậy!"

Lãnh Hàn Thần đợi Lạc Y nói xong mới mở miệng. Lời nói mang theo đầy hàm ý, còn hàm ý như thế nào sợ là chỉ có một mình hắn mới có thể hiểu được.

Nhóm Lăng Ngao nghe lời này một chút cũng không nghĩ nhiều, đồng loạt gật đầu hưởng ứng. Riêng Độc Tà cùng nhóm người Lạc Vinh đều là trẻ mồ côi, dĩ nhiên không có nhà để về, liền nhất trí cùng nhau trở về La Viễn thành cùng với nhóm hai người Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần. Đi theo còn có Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu mới được ra ngoài không gian.

Không bao lâu nữa bọn hắn sẽ có những nhiệm vụ mới, thật không biết vẫn còn có những loại gian truân gì!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Trở Về La Viễn Thành - Hội Ngộ Gia Đình

Nhóm Lạc Y, Lãnh Hàn Thần cùng hai người Kỳ Phong, Ngạn Hữu và Độc Tà, ba người Lạc Vinh cuối cùng cũng đã đến được La Viễn thành.

Hai người Kỳ Phong Ngạn Hữu đã bị nhốt lâu trong không gian, thời gian và linh khí vốn chênh lệch với bên ngoài, nên trong thời gian đó đã thành công tấn chức đến Thống Lĩnh trung kì đỉnh phong. Điều này làm những người từng được cho là thiên tài như nhóm người Lạc Vinh cùng Độc Tà không khỏi xót xa một chút.

Tại vì cái gì há? Bọn hắn năm nay bao nhiêu tuổi, mà bọn họ là bao nhiêu tuổi. Chênh lệch lớn như vậy lại còn muốn mạnh hơn bọn hắn. Đây là có để cho người ta sống hay là không a?

Quả nhiên, đi theo lão đại, trăm phần đều không giống người thường, quá mức đáng sợ rồi!

Kỳ Phong và Ngạn Hữu một chút cũng không hay biết nhóm người đi theo Lạc Y kia đã xem bọn hắn không phải là người, cả chặng đường đều hi hi ha ha hết sức vui vẻ. Còn có thể không vui vẻ sao? Tuy nói trong không gian là thánh địa để tu luyện, nhưng rất nhàm chán a! Đi qua đi lại cũng chỉ có một đồng ma thú. Mà bọn họ so với bọn hắn rất trâu bò, cơ bản là không có khả năng đứng chung một

Cũng may Tiểu Hồ trong không gian càng lúc càng lớn, ôm vào mềm mềm rất dễ chịu mới có thể xoa dịu ước muốn ra ngoài của bọn hắn một thời gian. Chỉ là không bao lâu sau Tiểu Hồ liền không cần bọn hắn, suốt ngày đều đuổi theo Mặc khiến hắn bị phiền phức cả buổi không biết vì nguyên nhân gì. Có điều sự thật chính là bọn hắn lại bị bỏ rơi rồi.

Nếu không phải tỷ tỷ tốt bụng cuối cùng cũng đưa bọn hắn ra, bọn hắn nhất định sẽ ở trong không gian ghen ghét mà chết đó!

"Tỷ tỷ, phía trước đã là La Viễn thành a! Không biết gia gia cùng phụ thân, mẫu thân nhìn thấy chúng ta có ngạc nhiên hay là không đây?"

Kỳ Phong vừa nói vừa cười hắc hắc, gương mặt tuần tú lúc này phủ thêm một tầng ngây ngô đáng yêu khiến hắn càng thêm dễ nhìn.

Lạc Y cong cong khóe môi mỏng, đôi mắt anh đào cũng hơi phát ra tia sáng ngời. Nàng cũng rất mong chờ được trở về a! Nghĩ đến gia gia cùng phụ thân, mẫu thân luôn ở nhà chờ bọn họ trở về, trong lòng liền không nhịn được dao động thật lâu.

Lần trước trở về cách đây đã hơn hai năm, trong hai năm này, hắn là có nhiều biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bất quá nàng có niềm tin, Âu Dương gia hắn là không thể nào bị vùi dập. Chưa kể đến việc trước khi đi nàng đã để lại cho bọn họ rất nhiều võ kĩ, mà kĩ càng đan được hỗ trợ tu luyện, mà chỉ cần nói đến việc Âu Dương gia được hoàng gia của Chu quốc bảo hộ thì cũng khẳng định không thể xảy ra chuyện không may nào.

Tuy nói lời hứa của đế vương thường không mấy khi chân thành. Nhưng nàng lại đặc biệt có niềm tin vào Nam Cung Tuyệt. Hơn nữa hắn vốn xem trọng Vu Nhã, mà Vu Nhã lại là sư phụ của nàng, cho dù hắn muốn lật lọng, sợ là Vu Nhã cũng lật đa hắn trước kia.

Lãnh Hàn Thần cũng biết đến Lạc Y biểu hiện đậm nhạt, nhưng thật tế là vô cùng chờ mong. Khóe môi hắn cũng thoáng gợi lên nụ cười, âm thầm nắm tay nàng càng thêm chặt, trao cho nàng một ánh mắt vô vọng. Giữa hai người có phương thức qua lại vô cùng đặc biệt, đôi khi không nhất thiết phải nói cái gì, chỉ cần yên lặng nắm tay, cho nhau một ánh mắt cũng có thể ngầm hiểu được nhau.

Nhóm người bước vào La Viễn thành, lần này không có giống như lần trước qua lại dễ dàng, mà trước cổng thành lại xuất hiện một nhóm binh lính tuần

tra, giữ cổng, người muốn đi vào còn cần phải nộp phí mới có thể vào.

Chuyện này cũng không có gì lạ kỳ. Bình thường một thành trì phát triển đến một mức nào đó sẽ xuất hiện chuyện này. So với chuyện đóng thuế nhập cảnh ở hiện đại không khác nhau là mấy. Vậy nên nhóm Lạc Y cũng không thắc mắc gì, vốn chỉ định nộp kim tệ rồi trực tiếp đi qua. Chỉ là bọn họ còn chưa kịp nộp tiền, một binh lính giữ cổng đã nhìn chằm chằm nòng, sau lại quay sang nhìn Lãnh Hàn Thần, ánh mắt hiện lên nghiến ngấm, e dè, lại còn có một phân tôn sùng, áp úng nói.

"Xin hỏi vị này có phải là Âu Dương tiểu thư hay là không?"

"Ngươi biết ta?"

Lạc Y hơi nheo mắt, nòng đã lâu không trở về đây, sợ là rất khó có người có thể nhận ra nòng vì càng thăng cấp sẽ càng thay đổi so với trước kia kinh điển hơn, binh lính này thế nhưng nhận ra nòng?

Binh lính kia nghe Lạc Y hỏi lại liền biết nhận đúng người rồi, ngốc nghếch đưa tay gỡ đầu, ánh mắt lại rất là sùng bái, ngây ngô nói.

"Ta từng có cơ hội nhìn thấy tiểu thư a! Ta rất khâm phục ngươi!"

"Vậy chúng ta có thể đi sao?"

Lạc Y đối với binh lính biểu hiện tôn sùng nòng như vậy có chút không biết phải nói gì, liền vội vàng cắt ngang qua. Binh lính kia có vẻ hơi tiếc nuối, nhưng rất nhanh liền đem chuyện ném ra sau đầu, vội vàng lách người qua cho nhóm người bọn họ rời đi.

Hắn thật ra không hẳn chắc chắn nòng là Âu Dương tiểu thư, nòng so với trước kia hắn nhìn thấy càng trở nên tuyệt diệu. Bất quá nam nhân đi bên cạnh vẫn suất khí như vậy, làm hắn liếc một cái liền có tám chín phần xác định.

Âu Dương tiểu thư vốn là niềm tự hào của Chu quốc, hôm nay hắn lại có thể gặp được, một chốc nữa đi khoe không biết bọn người kia còn hâm mộ cùng ghen tỵ đến mức độ nào đâu a!

Chuyện gặp binh lính kia giống như một đoạn nhạc đệm nhỏ, cơ bản không khiến nhóm người Lạc Y nghĩ nhiều. Bọn họ lúc này đang tiến thẳng về phía Âu Dương gia. Trong hai năm qua Âu Dương gia đã có rất nhiều thay đổi, không những là nhất tộc ở La Viễn thành mà còn trở thành một trong ba gia tộc phát triển nhất của Chu quốc. Tuy bọn họ có cơ hội rời đi La Viễn thành nhưng lại quyết tâm không thuận, một mực ở lại nơi đây chờ đợi.

Tuy Âu Dương gia chỉ đóng ở một thành trì nhỏ, nhưng danh tiếng lại một chút cũng không thua kém hai gia tộc ở đế đô, thậm chí còn có chiều hướng phát triển hơn. Một phần trong số nguyên nhân hẳn phải kể đến danh tiếng của Lạc Y để lại, cho dù nòng đến Thánh Điện hai năm bất vô ân tín đi chăng nữa thì mọi người ở đây một chút cũng không lãng quên nòng. Còn một phần nguyên nhân còn lại hẳn là liên quan đến thái độ ưu ái của đế vương Chu quốc Nam Cung Tuyệt dành cho Âu Dương gia.

Chỉ cần dựa vào hai điểm này, vị trí của Âu Dương gia đã vững như bàn thạch, ngàn lần không thể xê dịch nổi!

Không biết có phải là binh lính kia gọi người báo về hay là không, khi bọn họ còn chưa đến cổng của Âu Dương gia thì bên ngoài đã có lũ nhỏ người đứng. Dẫn đầu không ai khác chính là gia gia Âu Dương Phong Thần, phụ thân Âu Dương Văn Nhân, mẫu thân Trần Doanh Doanh, ngoài ra còn có Lam Thần Chương và phu nhân của hắn Thu Hồng.

Trước đây giữa Lam Thần Chương và Âu Dương gia có khúc mắc, nhưng từ khi được giải quyết lại vô tình gắn kết với nhau. Lam Thần Chương tình nguyện trở về làm chỉ thư của Âu Dương gia, hẳn có năng lực không tệ, nên có thể giải quyết rất nhiều việc quan trọng cũng làm gia gia cùng phụ thân Lạc Y đỡ đi phần nào.

Về cơ bản là Lam Thần Chương cảm thấy có lỗi với Âu Dương gia nên vô cùng ra sức làm việc. Phu nhân Thu Hồng lại từng làm tỷ nữ ở Âu Dương gia, tình cảm gắn bó dĩ nhiên không thể dùng từ bình thường để hình dung.

Hôm nay hai người bọn họ xuất hiện đón nòng cũng không thấy kì lạ cho lắm.

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần dẫn đầu nhóm người tiến lại, còn chưa đi đến đã không nhận được hô lên.

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân, Y Y đã trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 210: Đại Tẩu Xuyên Không

Nhóm người Lạc Y cùng với người nhà Âu Dương gia bước vào bên trong nội trạch. Giống như lâu lăm mới được trở về, tâm trạng của Kỳ Phong cùng Ngạn Hữu đặc biệt phấn khích, vòng qua vòng lại đã không còn thấy đâu.

Lãnh Hàn Thần ngược lại không có nhiều biểu cảm, một mực ở bên cạnh Lạc Y nắm lấy tay nàng. Mười ngón đan xen vào nhau khẳng khít một cách kì lạ khiến cho nhóm người Lạc Vinh cùng Độc Tà đều nhìn muốn mù con mắt. Hóa ra, hai người này không chỉ không xem bọn hắn ra gì, trước mắt trường bối thế nhưng còn không thèm giữ ý. Tính ra bọn hắn cũng không quá tội nghiệp a!

"Y nhi, muội đã trở về!"

Từ trong nội thất lúc này có tiếng người vọng ra. Cửa bật mở, một thân hình thiếu niên thon dài cao ngất cứ như vậy xuất hiện trước mắt mọi người. Nam nhân ôn nhuận như ngọc, thanh thủy tựa nước, bước chân gấp gấp nhưng vẫn không mất đi một chút tao nhã.

Người này không ai khác chính là Lạc Kiến!

Lạc Y nhìn thấy Lạc Kiến đầu tiên là ngẩn người, nàng vẫn nghĩ đại ca lúc này còn đang ở học viện, căn bản không khả năng ở trong nhà. Thật không nghĩ đến hắn thế nhưng đã về tới La Viễn thành còn sớm hơn cả nàng.

Đây là có chuyện gì xảy ra a?

"Đại ca, ca vì sao lại trở về lúc này?"

Lạc Y không nén được khó hiểu cuối cùng cũng cất tiếng hỏi. Nàng vừa dứt lời thì bước chân của Lạc Kiến liền gấp rút dừng lại. Hai gì mà thiếu niên phút chốc xuất hiện hai răng máy đồ kì quái.

Nàng không phải không biết đại ca da mặt mỏng, nhưng hấn đỏ mặt thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đi!

Gia gia Âu Dương Phong Thần ngồi vào ghế trường tọa, tay nâng lên vuốt chòm râu bạch, cười đến híp mắt lướt qua Lạc Kiến một cái mang theo một tia trêu tức, sau mới nhìn Lạc Y, khoe môi gợn lên một nụ cười từ ái.

"Tiểu nha đầu, ngươi chớ nói đại ca ngươi, hắn vừa mới đại hôn không lâu, đương nhiên là phải ở nhà a!"

Đại... Đại hôn?

Lạc Y kém mỗi trọn tròn mắt nhìn mọi người, có chút không thể tin tưởng nổi. Nhưng tới khi nhìn thấy mặt Lạc Kiến rõ ràng vừa đỏ đậm vừa phảng phất nụ cười hạnh phúc thì liền biết được mọi chuyện không phải là giả.

Như thế nào liền đại hôn rồi?

Lạc Y không phải chê bai Lạc Kiến, nhưng nàng hiểu Lạc Kiến tính tình rất quân tử, bình thường lại nghiêm túc, nam nữ hữu lễ. Tính tình hắn như vậy thật dễ khiến nữ tử yêu thương, chỉ là hắn lại càng khó rung động. Rốt cuộc là một nữ tử thế nào mới khiến cho đại ca nàng trở nên như thế này a!

Nụ cười hạnh phúc thế này, vẫn là rất viên mãn đi!

Lạc Y quả thật rất tò mò về vị đại tẩu trong truyền thuyết này. Bất quá cũng không để nàng đợi lâu, trong nội đường lần nữa có tiếng vọng ra.

"Kiến Kiến, nghe nói tiểu muội muội trở về, chàng thế nào không nói cho ta biết. Tối nay chàng đừng hồng trêu lên giường, xuống quỳ vãn giặt a!"

Giọng nói của thiếu phụ hết sức trong trẻo, nghe qua như thác nước róc rách hút hồn, chỉ là lời nói bur hần như vậy, quả là có một chút sát phong cảnh a!

Rèm che nhẹ vén, một thiếu phụ đỡ bụng đi ra, tươi cười xinh đẹp tiến lại gần. Lạc Kiến vừa nghe thấy tiếng của thiếu phụ, hai mắt đều muốn nở hoa, bất quá sau đó lại nhìn thấy nàng tự đỡ lưng đi ra, sắc mặt thoáng chốc biến thành âm trầm, vội vội vàng vàng tiến lên đỡ lấy tay nàng, mắng át.

"Nàng còn dám nói, đang có thai đi lại cái gì?"

"Không phải là mới hai tháng đó sao? Còn không phải tại chàng! Một lần liền trúng số độc đắc kia!"

Thiếu phụ hừ lạnh một tiếng, đôi mắt như hoa anh đào tình tứ liếc nhìn Lạc Kiến, sau khi chào hỏi các bậc trưởng bối thì vẫn thuận theo hắn đỡ đến ghế ngồi.

Lạc Y ngược lại bản thân nhìn vị đại tẩu vừa xuất hiện. Trong đầu oang oang hai bốn chữ "trúng số độc đắc" mà nàng ta vừa nói đến. Đó không phải từ ngữ của hiện đại sao? Lễ nào vị đại tẩu này cũng là nữ xuyên?

Đại tẩu Lạc Y vốn là người rất xinh đẹp, tính tình rất phóng khoáng lại có phần bur hần. Nhưng chung quy rất dễ khiến người ta động lòng. Hơn nữa lại là người không thể ngồi lâu một chỗ, vừa ngồi xuống ghế ánh mắt liền đảo qua một vòng, cuối cùng ánh mắt cũng dừng trên người Lạc Y, nhãn giới không tiếng động liền sáng lên.

" Đây chính là muối từ đi! Thật là xinh đẹp a! Ta đã nghe qua nhiều về muối, thật không nghĩ đến bên ngoài so với lời đồn còn xuất sắc hơn a!"

Lạc Y nén xuống tò mò trong lòng, từ tốn cười nhẹ một tiếng, bước chân vừa chuyển liền chậm rãi đến bên cạnh tẩu tử, khom người hành một lễ, khi ngẩng đầu lên liền nói.

" Đại tẩu có nghe qua ô tô, bom nguyên tử, ti vi vô tuyến, sóng điện từ gì đó bao giờ hay chưa?"

Câu nói đầu tiên của Lạc Y làm toàn bộ người trong sảnh đường đều như rơi vào sương mù, chỉ duy một mình vị đại tẩu đang ngồi trên ghế tròn tròn mắt, thân thể suýt nữa đã muốn bật dậy lao về phía Lạc Y khiến nàng giật mình vội vàng thay Lạc Kiến đề tay vị tẩu tử lại.

" Muối... Muối cũng là... "

" Tốt lắm, sau này chúng ta hảo hảo ôn chuyện một chút a!"

Lạc Y vỗ vỗ bàn tay của tẩu tử thay lời an ủi, nụ cười trên môi phảng phất giống như gió xuân làm người ta không nhận được liếc mắt nhìn, bình tĩnh trở lại chỗ cũ, lại đan bàn tay vào tay Lãnh Hàn Thần, hướng hân nở một nụ cười. Mọi người đều có thể không hiểu nàng, nhưng còn hân nhất định sẽ hiểu.

Tẩu tử nhìn Lạc Y chăm chăm, mím mím môi, vẻ mặt mang theo rất nhiều tình cảm phức tạp, vừa phấn khích vừa mơn đợi. Đến mức ngay cả việc Lạc Kiến đang ở bên cạnh cần nhàn cũng bị nàng triệt để vứt ra sau đầu.

Lạc Y thật là có chút không biết làm sao diễn tả vị tẩu tử này. Dựa theo phản ứng của nàng ta thì nàng liền biết được nàng suy đoán đúng rồi. Nàng ta nhất định cũng là thiếu nữ hồn xuyên giống như nàng.

Điều này đối với Lạc Y thật sự rất mới mẻ, không nghĩ đến lại có duyên như vậy, trong dị thể này lại có thể gặp được người tới từ một thế giới, đây là duyên phận vì điều cỡ nào chứ?

Chẳng trách nàng ta có thể thu hút vị đại ca quân tử của nàng, về cơ bản là khí chất bất đồng đi!

" Các người thế là đã gặp qua nhau a! Y Y, đây là tẩu tử của con, Nam Cung Thủy, là muối muối của quận vương Chu quốc. Thủy Thủy, đây là muối muối hay nói, Lạc Y a, con cứ gọi nàng là Y Y là tốt rồi!"

Gia gia sau khi hồi thần liền cười to, vui vẻ giới thiệu hai người với nhau. Lạc Y cùng Nam Cung Thủy đều cười gật gật đầu tỏ vẻ đã biết rõ. Nhưng khi hai người thoáng nhìn nhau, ánh mắt lại bao hàm một tầng hiểu ý.

Chuyện này vốn chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ. Nhưng chỉ người trong cuộc mới biết được, trong bọn họ có ý nghĩa đến mức nào.

Để mừng việc nhóm Lạc Y trở về từ Thánh Điện, Âu Dương gia quyết định mở một tiệc mừng thật lớn chiêu đãi trong La Viễn thành, ngoài ra cùng phát chẩn cho những khát cái ngoài thành. Chung quy tất cả mọi người đều biết, thiếu nữ thiên tài của Chu quốc đã trở về.

Sau khi bữa lễ kết thúc, Lãnh Hàn Thần đột nhiên vô thanh vô thức biến mất, mọi người đều không biết hân đi đâu, nhưng hân không mấy ngày liền có thể làm mọi người phải ngước mắt mà nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Cháp Tử Chi Thủ...

Hôn lễ của thiếu nữ thiên tài Chu quốc vừa được công báo, ngay lập tức khiến cho tất cả các quốc gia náo động một phen. Thường thì ai có gặp qua đều chuẩn bị tặng lễ đến chúc mừng. Đó là chưa kể đến nhóm người nghe danh tiếng của nàng mà đến.

Nói chung, cả La Viễn thành ngày hôm đó đều đông nghộn nhịp, đường phố không đủ chỗ đi, đâu đâu đều nhiễm một sắc đỏ vui mừng hân hoan.

Người làm của Âu Dương gia hôm nay quả thực rất bận rộn, nhất là trong khâu chuẩn bị và đón tiếp khách khứa. Ví dụ như lúc này, thường có tiếng của gia đình hô lên liên tục.

" Vương gia Nam Cung Gia tặng lễ đến, một đôi bách thủy lưu ly, hai cây nhân sâm ngàn năm, một ngọc thiềm tu luyện linh lực, một ngàn thủy tinh tạp kim tệ, hai bình thất cấp đan dược Thanh Tâm đan.... "

" Hoàng tộc Bạch quốc tặng lễ đến, một cặp nhung hươu tề, san hô thất thái bảy cặp, ma phiến mười tám, tám viên đại diệu linh châu, một vạn thủy tinh tạp kim tệ, mười bình bát cấp đan dược thượng đẳng.... "

"Hoàng tộc Thanh quốc tặng lễ đến, hai cặp đạo khí bảo giáp làm từ Thiểm Thanh đường sư, mười cặp bách thủy lưu ly, ba cặp nhung hươu tê, bảy loại thánh liên tuyết tri..."

"...."

Không khí mặc dù thực nhộn nhạo, nhưng mọi người làm việc ai cũng không thấy phiền toái. Nói gì thì hôm nay cũng là ngày đại tiểu thư nhà họ xuất giá, bọn họ vui vẻ còn không kịp, làm sao có thể chê chuyện phiền toái đâu.

Không chỉ nhóm người hầu, liền ngay cả bọn Lục Vinh cùng Độc Tà đều bị Lãnh Hàn Thần dùng một cước đá ra ngoài phụ việc. Người ta nói tự làm bậy, không thể sống. Bọn hần cuối cùng cũng hiểu rõ, trêu chọc ai cũng có thể, nhưng trêu chọc lên người nam nhân kia, lập tức không có đường sống.

Hắn đá bọn họ ra đây phụ việc xem như đã là thiện lương, nếu không phải nể mặt lão đại nơi đó, bọn họ sợ rằng bị ném vào hố phân cũng không rửa sạch tội.

Lãnh Hàn Thần kia, thật đúng là biết mang thù đâu!

"Ách, Lục Vinh, Văn Bản, Tiết Thạch còn có Độc Tà đại ca, các người sao lại phải đến đây làm nô dịch như vậy chứ?"

Nhóm người Lăng Ngạo vừa đến, liếc mắt đã nhìn thấy nhóm Lục Vinh và Độc Tà ở trong nhóm người bận rộn đến mức chân không chạm đất, trong phút chốc rất có loại cảm giác sung sướng khi người gặp họa, không nhịn được ha ha cười vừa nói.

"Các người còn đứng đó làm gì? Không mau qua phụ giúp a!"

Lục Vinh vừa ghi chép lại sổ sách vừa chuẩn bị sắp xếp bàn ghế. Đối với lời trêu chọc của nhóm người Lăng Ngạo bên kìa giả vờ như không nghe thấy. Chẳng qua cũng không muốn bọn hần một mình thành thói, mở miệng liền hô to gọi nhỏ.

Đáng tiếc nhóm người Lăng Ngạo đi theo Lạc Y từ lâu, cái luyện được đến cảnh giới tối cao nhất chính là mặt dày đến mức vô sỉ, làm sao còn đến phiên nhóm Lục Vinh dụ vào tròng, thái độ còn cực kì thần nhiên đáp lại.

"Các người đây là tự làm tự chịu, chuyện mới không liên quan đến bọn ta! Chúng ta đi trước, các người tốt nhất từ từ gom góp công đức đi!"

Nhóm người Lục Vinh cùng Độc Tà nhìn theo nhóm người Lăng Ngạo, về mặt tối tăm đến mức không khác gì vừa phun một búng máu, ầm ức dậm dậm chân rồi lại vội vàng làm việc. Được rồi, lần này bọn hần thừa nhận lỗ chọc vào ổ kiến lửa còn không được sao? Bằng hữu thế nhưng quá không nhân đức, bọn họ là kết bạn uống rồi!

"Y nhi, uống chút canh đi. Một lát nữa làm lễ cái gì cũng không thể ăn, con nhất định sẽ đói!"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh đón lấy bát canh hầm tuyết liên từ tay nô tỳ, múc một muỗng đặt trên môi thổi nhẹ xong liền đưa đến bên môi Lạc Y, chờ nàng mở miệng.

Lạc Y định nhắc nhở mẫu thân nàng đã là tu luyện giả, bây giờ dù mấy ngày mới ăn một bữa cũng sẽ không cảm thấy đói. Chỉ là đứng trước thịnh tình của mẫu thân, lời chuẩn bị nói ra kia lại không còn cách nào đành phải rút lại.

Mẫu thân kia là quá lo lắng yêu thương nàng, nàng làm sao có thể từ chối a!

Lạc Y nghĩ vậy xong liền mỉm cười, hé ra cánh môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước canh. Cảm nhận vị canh hầm thật vừa, ngọt ngọt thanh thanh, ăn vào đúng là có cảm giác vô cùng dễ chịu. Khóe mắt thoáng ngấm một tia ý cười hạnh phúc, chỉ cần là muỗng canh do mẫu thân đưa tới nàng đều sẽ ngoan húp hết.

Mẫu thân Trần Doanh Doanh đặt chén canh đã hết nhìn lên bàn, lúc này mới ngẩng nhìn gương mặt Lạc Y được trang điểm động lòng người trong gương. Lúc này muốn không công nhận cũng không thể. Nữ nhi nhà mình chỉ trong mấy năm, trốn dưới mí mắt bọn họ lặng lẽ trưởng thành, nhanh như vậy đã phát triển thành quốc sắc thiên hương. Tuy rằng dáng dấp có hơi nhỏ bé, nhưng cả cơ thể đều phát ra một sức hấp dẫn sinh lực tràn trề khiến người ta không thể xem nàng như đứa bé mà đối xử.

Nữ nhi thế là thật sự đến tuổi thành thân a!

"Mẫu thân, giờ lành sắp đến rồi, mau giúp muội muội cài trâm, còn phải đội mũ phượng, quá giờ lành, không tốt a!"

Tẩu tẩu Nam Cung Thủy cũng bị mẫu thân Trần Doanh Doanh ép ăn một chén canh. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy trên mặt mẫu thân lộ rõ vẻ bi thương liền không nhịn được nhắc nhở một tiếng.

Tâm lòng phụ mẫu trong thiên hạ ai không như vậy, nhà có con gái mới lớn, phút chốc đã thành con nhà người ta, tâm tình có thể vui được sao? Chỉ là dù có không vui đi chăng nữa thì nữ nhi phải gả đã là chuyện sớm định, muốn trốn tránh cũng không thể đi!

Mẫu thân Trần Doanh Doanh nghe Nam Cung Thủy nói liền phục hồi tâm tình, ý thức được thời thời gian quả thật không còn sớm liền vội vàng mở hộp, lấy ra trâm cài lên tóc Lạc Y. Trâm này toàn bộ là do Lãnh Hàn Thần đưa đến làm sinh lễ, một bộ có tổng cả mười cây, không nói đến hình dáng đẹp đẽ

bất mất, mà đây còn lại bảo khí do hấn tự luyện, trong hoàn cảnh gấp rút còn có thể bộc phát công kích. Tất cả những thứ này đều là thành phẩm vạn kim khó cầu, nếu đưa ra hội đấu giá hẳn là khiến cho vạn người đỏ mắt.

Mẫu thân Trần Doanh Doanh nhìn nữ nhi xinh đẹp, xác định trăm cái đưa đến đều rất phù hợp như được khắc riêng cho nữ nhi mình thì cũng rất hài lòng. Bà tất nhiên không thể biết cái này quả thật là Lãnh Hàn Thần tự mình luyện cho Lạc Y, nhưng bà cũng hiểu được phân tình cảm của hấn dành cho nữ nhi là hoàn toàn thật lòng. Hấn như vậy nữ nhi mình gả qua sẽ không đến mức bị khi dễ đi.

Lạc Y cũng ý thức được bản thân nàng trong gương thật sự rất xinh đẹp, khéo môi nhanh chóng cong lên thành nụ cười quyến rũ mê người, thất lưng e lệ thoáng động, quay đầu vô nhè nhẹ lên tay của mẫu thân, nhẹ giọng an ủi.

"Mẫu thân, người cũng đừng quá sầu khổ, nhiệm vụ của con thật sự không có cách nào thay đổi, nhưng là những ngày còn lại Lãnh Hàn Thần đã tự chủ trương để chúng ta ở lại La Viễn thành, người cùng gia phụ thân nhớ đến ta đều có thể ghé thăm nha!"

"Y Y, con nói Lãnh Hàn Thần để con ở lại La Viễn thành, không cần về nhà hấn có thể không? Như vậy quá khờ hớ hợp quy củ đi!"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh tuy thật luyện tiếc nữ nhi nhưng cũng là người rất hiểu đạo lý. Bà biết được quy củ không thể bỏ, cũng không ai chịu bỏ vì thế từ nhà mình như vậy.

Lãnh Hàn Thần thế mà làm được như thế? Tấm lòng của hấn dành cho nữ nhi nhà mình, rốt cuộc là sâu sắc đến độ nào đây?

Lạc Y đối với câu hỏi của mẫu thân Trần Doanh Doanh lựa chọn im lặng. Lãnh Hàn Thần thương nàng, là hấn tự lựa chọn như vậy, nàng sao có thể không hiểu đó là không đúng quy củ. Nhưng chỉ cần là do hấn sắp xếp, nàng nhất định sẽ không từ chối.

Tình cảm của nam nhân này dành cho nàng chính là thấm vào tâm can, nàng cũng không cần ai hiểu. Duy nhất một điểm chưa từng thay đổi, chính là nàng thật yêu hấn. Như vậy đã đủ rõ ràng rồi!

Chấp tử chi thủ, dữ tử cộng tử.

Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Chấp tử chi thủ, phu phục hà cầu?

Ta cam nguyện như vậy, thật sự là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Lễ Vật

"Y Y nha đầu nhanh như vậy đã thành thân, liệu có sớm quá hay không? Nàng nói thế nào cũng mới mười lăm tuổi mà thôi!"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh ngồi trên giường, chần chập choàng qua người, nhìn ngọn nến cháy tí tách bên ngoài không khỏi sầu não quay đầu nói chuyện với trưởng phu Âu Dương Văn Nhân.

"Con cháu có phúc của con cháu, nàng đừng suy nghĩ nữa, ngủ sớm đi thôi!"

Âu Dương Văn Nhân đã muốn chợp mắt, nghe được thê tử nói chuyện cũng biết trong lòng nàng có chuyện không thoải mái, đành phải nhòm người dậy an ủi. Theo như hấn thấy, hiền tể này thật sự không tệ, vì nữ nhi nhà hấn không biết đã trả giá bao nhiêu, còn chờ đợi cho đến tận bây giờ.

Ở đại lục Apollo này, thiếu nữ mười lăm tuổi thành gia lập thất vốn là không trẻ, chẳng qua nữ nhi nhà hấn thân thể có chút đặc biệt. Lâu như vậy vẫn không lớn hơn ngày trước là bao. Xem ra còn muốn nhỏ hơn đồng nữ mười tuổi ở đại lục chẳng trách luôn khiến thê tử lo lắng.

"Chàng nói không lo liền có thể không lo sao? Nữ nhi chúng ta còn nhỏ như vậy, liệu có ảnh hưởng gì hay không?"

"Nàng còn không nhìn xem tuổi của nữ nhi nàng, mười lăm vốn đã không nhỏ. Lại nói, nàng cũng biết Y Y còn có nhiệm vụ đặc biệt, nàng giờ này ngăn cản có tác dụng gì sao? Bọn họ không quá mấy ngày nữa liền rời khỏi đây rồi!"

Âu Dương Văn Nhân thở dài một hơi. Hấn làm sao lại không luyện tiếc nữ nhi, chẳng qua luyện tiếc cũng không làm gì được. Nữ nhi là người có chính kiến, làm việc đều có tính toán rõ ràng, cơ bản là không để cho bọn hấn lo ngại. Bây giờ nàng đến tuổi, thành gia lập thất vốn là chuyện kinh thiên địa nghĩa, bọn họ sao có thể mặt dày cầm cản đây?

Trần Doanh Doanh nghe Âu Dương Văn Nhân nói xong liền trừng mắt, nghĩ đến đoạn nói chuyện với nữ nhi trước đó, tâm tình cứng rắn cùng không vừa ý nháy mắt đã mềm đi, chẳng qua vẫn có chút cảm giác vô lực không thể nói rõ. Nhà có nữ nhi mới lớn xong liền có người ôm đi mất, tâm trạng này tuyệt đối không dễ chịu!

Âu Dương Văn Nhân thấy thế từ chối cuộc mềm xuống không khỏi thở phào, nhưng nghĩ đến tâm trạng của nàng lúc này, liền quay sang kéo nàng ôm vào lòng, tay vỗ nhẹ bả vai nàng, dịu giọng an ủi.

"Nàng yên tâm đi! Cá tính của Thần tiêu tử rất tốt, nhất định không để nữ nhi chúng ta chịu thiệt. Mà nếu như hấn bắt nữ nhi chúng ta chịu thiệt, ta cùng cả dòng họ Âu Dương lập tức sẽ không tha cho hấn. Nàng có thể yên tâm ngủ hay chưa?"

Trần Doanh Doanh được trượng phu dỗ dành cũng nghĩ thông rất nhiều, cuối cùng cũng an tâm chìm vào giấc ngủ. Không tới bốn canh giờ nữa liền tới lúc gả nữ nhi, nàng cũng cần nghỉ ngơi thật tốt! Khí thế tốt mới có năng lực bảo hộ nữ nhi.

Thành La Viễn chỉ trong một đêm liền thay đổi, từ cổng thành đến trên đường phố, đâu đâu đều chẳng đèn kết hoa, khí thế không thể nghi ngờ là vô cùng lớn mạnh. Từ trên xuống dưới mọi người đều biết, thiếu nữ thiên tài Chu quốc chuẩn bị xuất giá.

Thiên hạ đồn thổi, thiếu nữ thiên tài Chu quốc họ Âu Dương, tên gọi là Âu Dương Lạc Y, nhan diện như tiên, khí chất bất phàm, tài năng kinh thế cùng với Lãnh thiếu gia, xuất thân từ thành độc lập Bạch Vi. Hai người vốn là quân tài nữ sắc, trời sinh một cặp.

Hôn lễ này gây ra oanh động lớn không chỉ đối với Chu quốc mà còn ba quốc gia còn lại cũng đều biết đến. Thông qua chuyện Thánh Điện một đêm liền diệt vong, tên tuổi của thiếu nữ Chu quốc này không thể nghi ngờ chính là làm cho mọi người đều phải kính sợ. Không nói đến chuyện khác, chỉ bằng một thế lực cả ngàn năm mà từ đại cường quốc đều phải kiêng dè lại bị nàng dùng hai năm để phá hủy cũng đủ hiểu được thiếu nữ này không phải người tầm thường.

Bây giờ, thiếu nữ này muốn thành thân, đương nhiên là khiến tứ quốc lưu tâm, từ trên xuống dưới ai nấy đều vội vàng chuẩn bị tặng lễ, ngay trong đêm xuất hành đến Chu quốc, thái độ đã hạ thấp xuống mười vạn lần, đã vậy bọn họ lại hoàn toàn không thấy miễn cưỡng. Trên đại lục này chỉ cần là cường giả thì không cần biết đến độ tuổi cũng đều khiến người ta tin phục.

Lúc này, nhân vật chính trong lời đồn thổi của mọi người đang ngồi trong khuê phòng, trên người vận giá y đỏ thắm, mũ phượng tinh mỹ càng làm nổi bật gương mặt tuyệt sắc diễm lệ. Khoe môi hồng nộn khẽ mân lại trùng trùng nhìn nam tử cũng vận một thân hỷ phục tươi đẹp tà mị cười trước mặt nàng.

"Chàng làm thế nào lại đến đây? Không may mắn đâu!"

Nam nữ trước khi thành thân không thể gặp nhau, đây là quy củ, không tuân thủ là điếm rui. Nàng tuy rằng bình thường không tin tưởng những chuyện này nhưng trong hôn nhân đại sự lại đặc biệt chấp nhất. Nói thế nào đây cũng là lần đầu tiên trong hai thế có nam tử khiến nàng rung động.

Hấn... Hấn thế nhưng lại bất cần như vậy!

Lãnh Hàn Thần nhìn vẻ mặt nương tử của hấn vì giận mà khiến cho hai gò má đều đỏ ửng. Trong lòng cảm thấy nhộn nhạo, không chút suy nghĩ liền kéo nàng ôm vào trong ngực. Lần này, nàng không có giãy giụa gì, ngoan ngoãn ép vào trong ngực hấn nhưng rõ ràng vẫn thật khó chịu.

Nàng căn bản là sợ hồng giá y mới không chấp nhất với người này. Chờ xong hôn lễ xem nàng trừng phạt hấn thế nào. Nam nhân này, đúng là quá không quy củ rồi.

"Nương tử...."

"... "

"Nương tử...."

"... "

"Nương tử...."

"Ừ. "

Lạc Y định bụng không quan tâm đến nam tử này, nhưng hấn một mặt ôm chặt, lại một mặt thâm tình lặp đi lặp lại hai từ kia làm lòng nàng cũng mềm đi, không nỡ khiến hấn sầu muộn liền đáp lại một tiếng. Trong giọng nói vẫn còn lưu lại một mặt bất mãn, chính là cố tình muốn răn dạy nam tử này một phen.

Lãnh Hàn Thần ngược lại giống như không hề nghe thấy ý tứ bất mãn của Lạc Y. Hấn ôm nàng càng thêm chặt, hơi thở ở bên vành tai của nàng chậm chậm du động, gấp gáp và nóng bỏng. Tất cả đủ chứng minh tâm tình hấn giờ phút này kích động bao nhiêu.

"Nương tử, nàng cuối cùng cũng là của ta, là của riêng ta, nương tử... "

Lãnh Hàn Thần không thể nhớ được hấn đã nghĩ đến một ngày như thế này bao nhiêu lần. Cứ nghĩ đến bên cạnh nàng vẫn còn bao nhiêu nam tử rình rập,

trong lòng hần liền cực kỳ khó chịu. Bây giờ khó khăn lắm nàng mới đồng ý cùng hần, không cần nói cũng biết được hần có bao nhiêu vui sướng.

Tâm tình Lãnh Hàn Thần từ mấy ngày nay đã nhộn nhạo không yên, đến mức biết rằng trước hỷ sự không được gặp nhau vẫn không ngăn được việc hần muốn gặp nàng. Bây giờ có thể nhìn thấy nàng, hần rốt cuộc cũng có thể an tâm rồi.

Nữ nhân này, đã được định là của hần. Hần sẽ dùng cả đời này bảo hộ nàng, ai cũng không thể làm nàng tổn thương. Hần, bằng mọi giá đều phải đứng bên cạnh yêu thương nàng không cho nàng chịu một chút ủy khuất.

Lạc Y đứng lặng nghe Lãnh Hàn Thần thâm tình bày tỏ. Trong lòng cũng hiểu hần lúc này có bao nhiêu kích động, cuối cùng chỉ có thể thở dài, vươn tay vòng lấy vòng eo hần, siết nhẹ, đầu nhỏ dựa vào lồng ngực vững chắc của hần, mềm mại nói.

"Ta hiểu chàng, chàng trước hết trở về đi, ta, chính là của một mình chàng. Sự tình này không thể nào thay đổi!"

"Y nhi, ta tới đây muốn giao cho nàng một lễ vật!"

"Hửm?"

Nghe Lãnh Hàn Thần nói Lạc Y liền ngẩn ra, không khỏi từ trong lồng ngực hần ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hiện rõ sự khó hiểu.

Lãnh Hàn Thần cười khê, không lập tức trả lời nàng, ngược lại giống như đang diễn ảo thuật, bàn tay khê vung lên, vòng qua vành tai của nàng rồi nhanh chóng thu về.

Lạc Y theo bản năng chạm lên vành tai, vị trí hần vừa chạm vào chính là vị trí khuyên tai tín vật rước đây hần đưa cho nàng. Bây giờ... Không còn rồi?

Cảm giác vành tai trơn nhẵn, cái gì cũng không có nữa khiến cho Lạc Y thực hoang mang, ngây ngốc nhìn chăm chăm nam nhân vẫn thản nhiên đứng trước mắt nàng. Thu lại tín vật, hần là có ý gì?

Lãnh Hàn Thần giống như đọc hiểu được thắc mắc của Lạc Y, khi hần lần nữa vươn tay ra, trên tay đã xuất hiện một chiếc khuyên tai khác. Khuyên tai này không khác gì khuyên tai trước đây, nhưng lại là khuyên tai dung hòa giữa hai màu sắc... Một bên màu trắng, một bên lại màu tím... Hai gam màu dường như còn muốn dung hòa vào nhau, nhìn qua đặc biệt bắt mắt và quyến rũ.

Lạc Y ngơ ngác nhìn khuyên tai. Âm thầm phán đoán ý tứ của Lãnh Hàn Thần. Hần làm như vậy là muốn khẳng định nàng đã thuộc về hần hay sao đây?

Lạc Y nghĩ đến chuyện này, hai gò má không khỏi đỏ lên như hai rặng hồng vân, kiều diễm mà mỹ lệ. Ngay cả Lãnh Hàn Thần cúi đầu đeo khuyên tai cho nàng cũng không hề nhận ra, mãi đến khi bên gò má được hạ xuống một nụ hôn thật khê.

"Y nhi, ở đây chờ ta, chúng ta rất nhanh sẽ tương phùng!"

Lời nói vừa dứt, xung quanh giống như có gió thổi qua, Lãnh Hàn Thần nháy mắt đã không thấy đâu. Lạc Y mân mê ngồi xuống đầu giường, tay chạm nhẹ lên khuyên tai, khóe môi không khỏi đọng đầy một nụ cười rạng rỡ.

Nam nhân này, nàng từ sớm đã định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Chấp Tử Chi Thủ

Hôn lễ của thiếu nữ thiên tài Chu quốc vừa được công báo, ngay lập tức khiến cho tất cả các quốc gia náo động một phen. Thường thì ai có gặp qua đều chuẩn bị tặng lễ đến chúc mừng. Đó là chưa kể đến nhóm người nghe danh tiếng của nàng mà đến.

Nói chung, cả La Viễn thành ngày hôm đó đều đông nhộn nhịp, đường phố không đủ chỗ đi, đâu đâu đều nhiễm một sắc đỏ vui mừng hân hoan.

Người làm của Âu Dương gia hôm nay quả thực rất bận rộn, nhất là trong khâu chuẩn bị và đón tiếp khách khứa. Ví dụ như lúc này, thường có tiếng của gia đình hô lên liên tục.

"Vương gia Nam Cung Gia tặng lễ đến, một đôi bách thủy lưu ly, hai cây nhân sâm ngàn năm, một ngọc thiềm tu luyện linh lực, một ngàn thủy tinh tạp kim tệ, hai bình thất cấp đan dược Thanh Tâm đan.... "

"Hoàng tộc Bạch quốc tặng lễ đến, một cặp nhung hươu tê, san hô thất thái bảy cặp, ma phiến mười tám, tám viên đại diệu linh châu, một vạn thủy tinh tạp kim tệ, mười bình bát cấp đan dược thượng đẳng..."

"Hoàng tộc Thanh quốc tặng lễ đến, hai cặp đạo khí bảo giáp làm từ Thiềm Thanh đường sư, mười cặp bách thủy lưu ly, ba cặp nhung hươu tê, bảy loại

thánh liên tuyết trì... "

" "

Không khí mặc dù thực nhốn nháo, nhưng mọi người làm việc ai cũng không thấy phiền toái. Nói gì thì hôm nay cũng là ngày đại tiểu thư nhà họ xuất giá, bọn họ vui vẻ còn không kịp, làm sao có thể chê chuyện phiền toái đâu.

Không chỉ nhóm người hầu, liền ngay cả bọn Lục Vinh cùng Độc Tà đều bị Lãnh Hàn Thần dùng một cước đá ra ngoài phụ việc. Người ta nói tự làm bậy, không thể sống. Bọn hắn cuối cùng cũng hiểu rõ, trêu chọc ai cũng có thể, nhưng trêu chọc lên người nam nhân kia, lập tức không có đường sống.

Hắn đá bọn họ ra đây phụ việc xem như đã là thiện lương, nếu không phải nể mặt lão đại nơi đó, bọn họ sợ rằng bị ném vào hố phân cũng không rửa sạch tội.

Lãnh Hàn Thần kia, thật đúng là biết mang thù đâu!

" Ách, Lục Vinh, Văn Bản, Tiết Thạch còn có Độc Tà đại ca, các người sao lại phải đến đây làm nô dịch như vậy chứ?"

Nhóm người Lăng Ngao vừa đến, liếc mắt đã nhìn thấy nhóm Lục Vinh và Độc Tà ở trong nhóm người bận rộn đến mức chân không chạm đất, trong phút chốc rất có loại cảm giác sung sướng khi người gặp họa, không nhịn được ha ha cười vừa nói.

" Các người còn đứng đó làm gì? Không mau qua phụ giúp a!"

Lục Vinh vừa ghi chép lại sổ sách vừa chuẩn bị sắp xếp bàn ghế. Đối với lời trêu chọc của nhóm người Lăng Ngao bên kìa giả vờ như không nghe thấy. Chẳng qua cũng không muốn bọn hắn một mình thành thói, mở miệng liền hô to gọi nhỏ.

Đáng tiếc nhóm người Lăng Ngao đi theo Lạc Y từ lâu, cái luyện được đến cảnh giới tối cao nhất chính là mặt dày đến mức vô sỉ, làm sao còn đến phiên nhóm Lục Vinh dụ vào tròng, thái độ còn cực kì thân nhiên đáp lại.

" Các người đây là tự làm tự chịu, chuyện mới không liên quan đến bọn ta! Chúng ta đi trước, các người tốt nhất từ từ gom góp công đức đi!"

Nhóm người Lục Vinh cùng Độc Tà nhìn theo nhóm người Lăng Ngao, vẻ mặt tối tăm đến mức không khác gì vừa phun một búng máu, ầm ức dậm dậm chân rồi lại vội vàng làm việc. Được rồi, lần này bọn hắn thừa nhận lỗ chọc vào ổ kiến lửa còn không được sao? Bằng hữu thế nhưng quá không nhân đức, bọn họ là kết bạn uống rồi!

" Y nhi, uống chút canh đi. Một lát nữa làm lễ cái gì cũng không thể ăn, con nhất định sẽ đói!"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh đón lấy bát canh hầm tuyết liên từ tay nô tỳ, múc một muỗng đặt trên môi thổi nhẹ xong liền đưa đến bên môi Lạc Y, chờ nàng mở miệng.

Lạc Y định nhắc nhở mẫu thân nàng đã là tu luyện giả, bây giờ dù mấy ngày mới ăn một bữa cũng sẽ không cảm thấy đói. Chỉ là đứng trước thịnh tình của mẫu thân, lời chuẩn bị nói ra kia lại không còn cách nào đành phải rút lại.

Mẫu thân kia là quá lo lắng yêu thương nàng, nàng làm sao có thể từ chối a!

Lạc Y nghĩ vậy xong liền mỉm cười, hé ra cánh môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước canh. Cảm nhận vị canh hầm thật vừa, ngọt ngọt thanh thanh, ăn vào đúng là có cảm giác vô cùng dễ chịu. Khóe mắt thoáng ngấm một tia ý cười hạnh phúc, chỉ cần là muỗng canh do mẫu thân đưa tới nàng đều sẽ ngoan ngoãn húp hết.

Mẫu thân Trần Doanh Doanh đặt chén canh đã hết nhìn lên bàn, lúc này mới ngẩng nhìn gương mặt Lạc Y được trang điểm động lòng người trong gương. Lúc này muốn không công nhận cũng không thể. Nữ nhi nhà mình chỉ trong mấy năm, trốn dưới mí mắt bọn họ lặng lẽ trưởng thành, nhanh như vậy đã phát triển thành quốc sắc thiên hương. Tuy rằng dáng dấp có hơi nhỏ bé, nhưng cả cơ thể đều phát ra một sức hấp dẫn sinh lực tràn trề khiến người ta không thể xem nàng như đứa bé mà đối xử.

Nữ nhi thế là thật sự đến tuổi thành thân a!

" Mẫu thân, giờ lành sắp đến rồi, mau giúp muội muội cài trâm, còn phải đội mũ phượng, quá giờ lành, không tốt a!"

Tẩu tẩu Nam Cung Thủy cũng bị mẫu thân Trần Doanh Doanh ép ăn một chén canh. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy trên mặt mẫu thân lộ rõ vẻ bi thương liền không nhịn được nhắc nhở một tiếng.

Tâm lòng phụ mẫu trong thiên hạ ai không như vậy, nhà có con gái mới lớn, phút chốc đã thành con nhà người ta, tâm tình có thể vui được sao? Chỉ là dù có không vui đi chăng nữa thì nữ nhi phải gả đã là chuyện sớm định, muốn trốn tránh cũng không thể đi!

Mẫu thân Trần Doanh Doanh nghe Nam Cung Thủy nói liền phục hồi tâm tình, ý thức được thời thời gian quả thật không còn sớm liền vội vàng mở hộp, lấy ra trâm cài lên tóc Lạc Y. Trâm này toàn bộ là do Lãnh Hàn Thần đưa đến làm sinh lễ, một bộ có tổng cả mười cây, không nói đến hình dáng đẹp để bắt mắt, mà đây còn lại bảo khí do hắn tự luyện, trong hoàn cảnh gấp rút còn có thể bộc phát công kích. Tất cả những thứ này đều là thành phẩm vạn

kim khó cầu, nếu đưa ra hội đầu giá hấn là khiến cho vạn người đổ mắt.

Mẫu thân Trần Doanh Doanh nhìn nữ nhi xinh đẹp, xác định trăm cái đưa đến đều rất phù hợp như được khắc riêng cho nữ nhi mình thì cũng rất hài lòng. Bà tất nhiên không thể biết cái này quả thật là Lãnh Hàn Thần tự mình luyện cho Lạc Y, nhưng bà cũng hiểu được phân tình cảm của hấn dành cho nữ nhi là hoàn toàn thật lòng. Hấn như vậy nữ nhi mình gả qua sẽ không đến mức bị khi dễ đi.

Lạc Y cũng ý thức được bản thân nàng trong gương thật sự rất xinh đẹp, khoe môi nhanh chóng cong lên thành nụ cười quyến rũ mê người, thất lung e lệ thoáng động, quay đầu vô nhè nhẹ lên tay của mẫu thân, nhẹ giọng an ủi.

"Mẫu thân, người cũng đừng quá sầu khổ, nhiệm vụ của con thật sự không có cách nào thay đổi, nhưng là những ngày còn lại Lãnh Hàn Thần đã tự chủ trương để chúng ta ở lại La Viễn thành, người cùng gia phụ thân nhớ đến ta đều có thể ghé thăm nha!"

"Y Y, con nói Lãnh Hàn Thần để con ở lại La Viễn thành, không cần về nhà hấn có thể không? Như vậy quá khờ khạo hợp quy củ đi!"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh tuy thật luyện tiết nữ nhi nhưng cũng là người rất hiểu đạo lý. Bà biết được quy củ không thể bỏ, cũng không ai chịu bỏ vì thế từ nhà mình như vậy.

Lãnh Hàn Thần thế mà làm được như thế? Tấm lòng của hấn dành cho nữ nhi nhà mình, rốt cuộc là sâu sắc đến độ nào đây?

Lạc Y đối với câu hỏi của mẫu thân Trần Doanh Doanh lựa chọn im lặng. Lãnh Hàn Thần thương nàng, là hấn tự lựa chọn như vậy, nàng sao có thể không hiểu đó là không đúng quy củ. Nhưng chỉ cần là do hấn sắp xếp, nàng nhất định sẽ không từ chối.

Tình cảm của nam nhân này dành cho nàng chính là thấm vào tâm can, nàng cũng không cần ai hiểu. Duy nhất một điểm chưa từng thay đổi, chính là nàng thật yêu hấn. Như vậy đã đủ rõ ràng rồi!

Chấp tử chi thủ, dữ tử cộng tử.

Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Chấp tử chi thủ, phu phục hà cầu?

Ta cam nguyện như vậy, thật sự là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Bí Mật Của Phùng Nhật Huy

Hôm nay ở Âu Dương gia đặc biệt vô cùng náo nhiệt. Quan khách qua lại như mây, chốc chốc lại có tiếng thông báo khách quý lại đưa lễ vật tới, thật sự là không cách nào hình dung được ngày vui vẻ này.

Hôn lễ ở đại lục Apollo so với lịch sử cổ đại cũng không khác nhau là mấy. Tức là tân nương từ được tân lang đưa kiệu đến rước, đi về phủ tân lang mới chính thức làm lễ. Bất quá lần này ngược lại, Lãnh Hàn Thần lo ngại Lạc Y không đủ thời gian ở cùng người nhà, liền quyết định làm lễ tại La Viễn thành, sau đó sẽ từ đây trực tiếp thông đường đến Thần Điện.

Từ trước đến nay tính tình Lãnh Hàn Thần vốn lạnh bạc, quan hệ với mẫu gia không tốt lắm. Hấn cũng không cần phải lo chuyện phụ thân ở Bạch Vĩ thành, vậy nên từ đầu đến cuối đều tùy tiện quyết định là được.

Cái này cũng không thể hoàn toàn trách hấn. Thứ nhất là hấn có được trí nhớ truyền thừa, cơ bản không quá coi trọng thế giới này. Thêm vào đó mẫu thân hấn mất từ sớm, phụ thân lại bị Huyền quốc cài tay trong. Hấn từ nhỏ đã quen sống ở bên ngoài, thật ít khi về Lãnh gia, nên đối với hấn mà nói, Lãnh gia nơi đó cũng không hấn là thân thuộc.

Lạc Y mặc dù hiểu được Lãnh Hàn Thần không quá thân cận Lãnh gia, nên quyết định trực tiếp tổ chức hôn lễ ở La Viễn thành không quá thắc mắc. Chỉ là, phân tình cảm này của hấn, phần lớn là đều vì nàng mới quyết định nên vẫn khiến nội tâm nàng cảm động thật sâu.

Kiếp này có thể gả cho người như hấn, thật sự cũng là điều vô cùng may mắn.

Lạc Y sau khi được mẫu thân Trần Doanh Doanh đích thân cài trâm ngọc lên đầu, trâm ngọc hòa cùng màu sắc mũ phượng lại càng thêm chói lọi, dung hòa. Hỷ khăn màu đỏ thắm được dệt bằng tơ lụa thượng hạng nhẹ nhàng phủ lên, trước mắt trừ màu đỏ hết sức diễm lệ cái gì cũng không thấy càng

khiến tâm tình của nàng không ngừng khẩn trương.

Lạc Y đối với tâm trạng của bản thân lúc này thật muốn tự cười nhạo mình. Nàng năm nay bao nhiêu tuổi rồi chứ? Kịp trước đã hai mươi lăm, xuyên qua dị thể bốn năm sớm đã có thể xưng hàng trung nhân, vậy mà đối với chuyện tình này một chút kinh nghiệm cũng không có, bối rối đến mức hai gò má đều đỏ ửng cả rồi.

" Bên ngoài bắt đầu đốt pháo, muội phu chắc hẳn đã đến rồi, mau dẫn muội muội ra ngoài thôi!"

Nam Cung Thủy chống lấy lưng, được nữ tỳ đỡ ra ngoài, thấy mẫu thân vẫn thất thần liên khề nhấc. Lời nói thốt ra lại trùng hợp nhắc nhở Lạc Y vẫn đang lâm vào tâm tình quẩn bách ở nơi đó. Cố gắng ép buộc bản thân hít một hơi thật sâu, tâm trạng ít nhiều cũng được cân bằng.

" Ai ai, đến rồi thì liền đi thôi!"

Mẫu thân Trần Doanh Doanh thở dài một hơi, tiến lại thay Lạc Y chỉnh sửa hỷ khăn một hồi. Lúc này mới đỡ nàng đứng dậy, cùng nhau bước ra ngoài.

Theo lệ thường hôn lễ, nhất định tân nương phải được đệ đệ hoặc ca ca bế ra ngoài, chân không thể chạm đất. Bất quá lần này khác biệt, do trực tiếp làm lễ tại da, nên tục lệ này cũng theo đó được giải trừ.

Mẫu thân Trần Doanh Doanh đỡ Lạc Y ra ngoài, vòng vèo qua từng hành lang gấp khúc, âm thanh pháo nổ cùng tiếng sáo thổi bên ngoài càng lúc càng rõ ràng. Th chí nàng còn cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đang quay lại nhìn khiến nàng thật bối rối không biết làm sao.

Lãnh Hàn Thần đứng trong đám người, nhưng một chút cũng không bị chìm. Ngược lại thật sự vô cùng nổi bật. Hỷ bình thường đều là vận y phục từ sắc, hôm nay thay đổi thành hỷ phục đỏ thắm, cát may vừa người càng làm khí chất của hắn nâng thêm một bậc.

Về mặt Lãnh Hàn Thần rất bình thản, nhưng từ ánh mắt của hắn nàng có thể cảm nhận được tâm tình hắn lúc này thực tế đang cực độ vui sướng. Nghĩ đến nguyên nhân chính là hôn lễ hắn chờ đợi từ lâu, hai gò má lại tiếp tục ửng đỏ rồi.

Hỷ nương đứng bên ngoài nhìn thấy tân nương được mẫu thân đưa đến, cười đến mắt híp lại thành đường chỉ, mang theo gương mặt béo tròn phúc hậu đi đến, đón lấy nàng từ tay mẫu thân, nâng bước tiến về phía tân lang đứng chờ hồi lâu cất giọng nói.

" Giờ lành đã đến, không nên chậm trễ a!"

Hỷ nương dẫn Lạc Y đến bên cạnh Lãnh Hàn Thần, cười híp mắt đưa cho nàng một sợi dây đỏ, sau đó từng bước đỡ nàng vào trong, đi song song dĩ nhiên là Lãnh Hàn Thần.

Tiếng cười nói xung quanh nháy mắt càng thêm rộn rã, xung quanh có tiếng sáo và âm thanh pháo đốt vui mừng. Hỷ nương đứng ở bên trên, cười híp mắt hô lên.

" Nhất bách thiên địa!"

" Nhị bách cao đường!"

" Phu thê giao bách!"

" Đưa vào động phòng!"

Nghi thức này thật ra tương đối đơn giản, nhưng chuẩn bị lại đặc biệt kỳ công. Hỷ nương rời khỏi vị trí cùng Lãnh Hàn Thần đỡ Lạc Y và hôn phòng. Xung quanh vang lên tiếng cười nói chúc mừng rộn rã một góc.

Lạc Y được đỡ vào phòng trong, Lãnh Hàn Thần giúp nàng ngồi xuống giường, lấy hỷ xứng gạt hỷ khăn lên để lộ dung nhan nương tử xinh đẹp động lòng người. Ánh mắt Lãnh Hàn Thần cực nóng nhìn nàng ngồi trên giường, chăm chú xem hai mặt đỏ bừng trên gò má đến xuất thần. Bất quá hắn biết mình chưa thể làm gì, đành phải cúi xuống hôn nhẹ lên gò má ửng hồng, thầm thì nói.

" Đợi ta!"

" Chàng mau ra ngoài mời rượu đi. Cái này không thể chậm trễ!"

Lạc Y cúi đầu, hai gò má đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, vội vàng thúc giục hắn nhanh chóng đi ra ngoài. Lãnh Hàn Thần cười lớn hai tiếng, yêu thương xoa gò má nàng, mới tâm không cam, tình không nguyện dời bước đi ra ngoài. Hết cách rồi, ai bảo hắn quá mức nghe lời nương tử đây.

Lãnh Hàn Thần rời đi không lâu, ở cửa phòng liền có một tỷ nữ bước vào. Tỷ nữ này rất cao, bước chân trầm ổn, trên tay bưng theo một khay đựng cháo táo đỏ, đầu cúi thật thấp, không cách nào nhìn ra nhan diện.

Tỷ nữ trước ánh mắt của Lạc Y đi về phía bàn, đặt khay cháo xuống cúi đầu nhẹ giọng lên tiếng.

" Cô gia đặc biệt dặn nô tỳ đem cháo đến cho phu nhân, phu nhân mời dùng một chút đi!"

Người này không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng chân mày Lạc Y liền nhíu lại. Khóe môi ngược lại nhếch lên nụ cười, trầm giọng nói.

"Từ bao giờ thủ tịch trường lão thành Kỳ Vân lại ủy khuất đến Âu Dương gia giả làm tỳ nữ như vậy. Từ Mã Hạo, người đến đây có việc gì? Xuất hiện trong hôn phòng của ta không quá hợp lễ nghĩa đi!"

Tỳ nữ vốn luôn cúi đầu nghe thấy Lạc Y nói liền ngẩng đầu, đôi mắt trong sáng đen láy nhìn nàng rồi bật cười, tay nâng lên xé ra lớp mặt nạ dịch dung, cười gọi nói.

"Quả nhiên không hổ danh thiếu nữ thiên tài, liếc mắt đã có thể nhận ra thân phận của ta. Ta cũng không giấu người, ta đến chính là muốn nói chuyện của Phùng Nhật Huy!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Chuẩn Bị Đường Lui.

"Quả nhiên không hổ danh thiếu nữ thiên tài, liếc mắt đã có thể nhận ra thân phận của ta. Ta cũng không giấu người, ta đến chính là muốn nói chuyện của Phùng Nhật Huy!"

Từ Mã Hạo thập phần thoải mái vuốt vuốt tóc mai, gương mặt nam tử trung niên không quá mức tuấn lãng nhưng lại có một loại khí độ bình thản tự nhiên khiến người khác không dám khinh thường.

Lạc Y cả người mặc giá y điểm lệ vô song, nhưng khí chất cường đại một chút cũng không che giấu bạo phát ra ngoài, áp chế hoàn toàn khí thế của Từ Mã Hạo.

"Phùng Nhật Huy, liên quan gì đến ta sao?"

"Nói không sẽ không, nói có sẽ có. Phùng Nhật Huy hẳn muốn cầu người một chuyện, chính là mong người có thể cứu Phàn Tư Phi một mạng!"

Phàn Tư Phi chính là thánh chủ Thánh Điện!

Lạc Y nhíu chặt mày nghe được hết câu, ánh mắt dừng lại trên người Từ Mã Hạo, lãnh tĩnh nhìn hắn không chút ý tứ muốn tỏ thái độ.

Từ Mã Hạo cũng không gấp gáp, thẳng thắn nhìn Lạc Y chờ đợi nàng lên tiếng đáp lại. Chẳng qua Lạc Y cũng không phải là một người dễ nói chuyện. Đến câu nàng vào hôn lễ đã đành, còn là không có bất kỳ nguyên do. Phải biết, nàng từng đi chống lại Phàn Tư Phi, bây giờ đột ngột muốn nàng cứu hắn, thực tế nói dễ hơn làm.

Bản thân Lạc Y sớm đã biết Phàn Tư Phi nhất định sống không thọ. Thứ nhất là bọn hắn đánh phải Huyết Chi Lệ Minh của nàng, thứ hai lại đối đầu trực tiếp với Lãnh Hàn Thần, làm sao có thể không ảnh hưởng gì cho được.

Sợ là bây giờ đã sớm thừa sống thiếu chết rồi!

Bất quá Lạc Y cũng thật ra rất tò mò. Nếu nàng nhớ không lầm, ban đầu chính Từ Mã Hạo và Phùng Nhật Huy đều khuyến khích bọn họ phá vỡ Thánh Điện. Thế nhưng lại vào giờ khắc quan trọng nhất lại xuất hiện đem căn nguyên tồn tại của Thánh Điện rồi đi. Đến bây giờ lại ra mặt cầu nàng cứu người.

Chuyện này nói từ góc độ nào cũng vẫn tồn tại quá nhiều mâu thuẫn. Trong lòng không khỏi có chút hy vọng khai sáng mọi chuyện.

Vấn đề bất quá này vẫn ăn sâu trong lòng, tùy thời đều có thể bộc phát đi ra. Con người, ai lại chẳng có một lòng tò mò đâu?

Từ Mã Hạo thấy Lạc Y thật sự không muốn động chỉ có thể cười khổ. Nữ nhân này muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, bất quá tâm cũng thật là quá cứng rắn đi. Hắn không tin trong lòng nàng không tò mò một chút nào quan hệ tam giác giữa hắn, Phùng Nhật Huy cùng Phàn Tư Phi, nhưng nàng lại kiên trì không muốn mở miệng làm hắn đứng là không biết phải mở lời thế nào.

Thời gian còn lại cũng không dài...

"Người không muốn biết bí mật giữa ta, Phùng Nhật Huy và Phàn Tư Phi hay sao?"

"Ta dĩ nhiên muốn biết!"

Lạc Y từ trước đến nay đều rất thần thần, chuyện gì không cần che giấu nhất định sẽ không ngại nói ra. Chẳng qua, đứng vào lúc đuôi mày của Từ Mã Hạo vừa định nhếch lên, nàng lại nâng tay chống cằm, điềm nhiên nhìn hắn, hời hợt nói.

"Bất quá... Người bây giờ hình như không có tư cạc cùng ta bàn điều kiện. Không muốn nói, trực tiếp rồi đi, ta nhất định không giữ lại. Dù sao mọi chuyện thực hư thế nào ta biết hay không cũng không phải vấn đề quan trọng. Nhưng Từ Mã Hạo, người đoán xem Phàn Tư Phi giới hạn chịu đựng

được bao lâu nữa đây?"

"Người quả nhiên không giống người bình thường!"

Tư Mã Hạo trầm ngâm một hồi lâu đột nhiên ngửa đầu lên trời cười, một chút cũng không che giấu khích lệ dành cho nữ tử trước mắt. Hắn sống lâu như vậy, thật sự chưa có ai có đủ khí thế khiến hắn phát sợ. Lần đầu tiên có cảm giác bị uy hiếp, lại chính là từ một thiếu nữ tuổi so với mình thật sự là nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần. Quả nhiên... Hậu sinh khả úy thôi!

"Ta, Phùng Nhật Huy, kể cả Phàn Tư Phi trước kia cũng đều là người của Thánh Điện. Thánh Điện có lịch sử cả ngàn năm, là một thế lực rất lớn mạnh không thể xoay chuyển ở Apollo đại lục. Ta cùng hai người kia vốn là một tổ hợp, là nhân tài trong những hạt giống của Thánh Điện lúc bấy giờ. Bất quá sau này cũng xảy ra một ngã rẽ, sự tổ chúng ta đột nhiên qua đời. Người cũng biết, một thế lực lớn khó trách bị người ta ao ước chia năm sẻ bảy, sự tổ vừa mất, bên trong cục diện liền xảy ra nội chiến, phân chia đồ sất vô cùng tàn nhẫn để ngồi lên chức vị tối cao. Lúc đó, ta cùng Phùng Nhật Huy và Phàn Tư Phi vô tình bị kéo vào trung tâm trận chiến phân chia quyền lực này. Không biết nhóm người kia làm cách nào, còn có phương pháp tẩy não, tức là đem một nhóm người thôi miên để phục vụ lợi ích thống nhất của Thánh Điện. Trong ba người chúng ta, lại chỉ có mình Phàn Tư Phi bị tẩy não, còn bọn ta may mắn thoát ra ngoài, xây dựng thế lực lớn ở Kỳ Vân thành, âm thầm đấu đá với Thánh Điện. Sấm truyền rằng, vào năm này, Thánh Điện sụp đổ bởi một thiếu nữ, khi ta và Phùng Nhật Huy vừa nhìn thấy người liền biết người là thiếu nữ đó. Thánh Điện có thể sụp, nhưng Phàn Tư Phi nhất định phải cứu về. Hắn cơ bản là vô tội!"

"Hóa ra người lại là tiên tri giả, chẳng trách đối với ta lại có niềm tin lớn như vậy! Người có niềm tin ta sẽ cứu Phàn Tư Phi hay sao?"

Lạc Y vẫn thật điềm tĩnh. Đối với câu chuyện nội bộ liên quan đến Thánh Điện nàng thật sự không mấy để tâm. Nàng cũng không muốn tùy tiện tin tưởng người khác, Tư Mã Hạo nói Phàn Tư Phi vô tội cũng không chắc được rằng hắn thật sự vô tội. Nàng nhất định không thể làm bừa!

"Người không biết một chuyện, Phàn Tư Phi thật ra là nữ phản nam trang. Ta cùng Phùng Nhật Huy và nàng có quan hệ sâu không thể nói. Người cũng là nữ nhân, hôn lễ của người vừa tới, hẳn là hiểu rõ ái tình này có phải hay không? Người có thể vì cái tình của người trong thiên hạ, cứu nàng một mạng?"

Tư Mã Hạo nghe Lạc Y nói liền biết nàng không nặn mà với chuyện này, bị dồn vào đường cùng rốt cuộc nói ra chân tướng sau cùng. Ánh mắt Lạc Y thoáng lóe lên, nhìn chằm chằm gương mặt trung niên nam tử đối diện, khóe môi nhếch lên nụ cười.

"Cứu người kia một mạng, có thể! Chỉ có điều tu vi của nàng ta hoàn toàn không thể phục hồi. Ta mặc kệ những việc làm thương thiên hại lý của nàng ta là bị không chế hay có tham vọng bá chủ thật sự, nhưng người phải dùng danh nghĩa của người thế độc, đời này dùng năng lực của bản thân bảo vệ đại lục này. Đừng vì tư tưởng thiên vị cá nhân mà buông tay, nếu người không dám đánh đổi, ta và người không còn gì cần trao đổi cả."

"Được! Ta có thể thế!"

Tư Mã Hạo lập tức đáp ứng, tay đặt trên ngực phát ra lời thề độc. Ánh sáng chói mắt từ trên người hắn phát ra, không ngừng khiến xung quanh nhiễm một vòng quang mang tuyệt mỹ. Đợi đến khi ánh sáng hoàn toàn tan đi, Lạc Y mới vung tay lên đem một bình đan được nhắm thẳng hướng đó mà đi, sau được người kia vứng vàng bắt được.

"Trong bình này có ba viên Cải Tử Hoàn Sinh đan. Người trước để Phàn Tư Phi uống một viên, bốn chín ngày sau uống một viên, tám mốt ngày sau lại uống một viên. Không những thế các người hàng ngày đều phải thay nàng truyền chân khí, nếu không sợ là không cách nào duy trì đến ngày được hiệu hoàn toàn phát huy tác dụng."

"Đa tạ người, ta xem như thiếu người một ân tình!"

"Ân tình ta thật không cần, chẳng qua người nên nhớ lời thề của người, dùng toàn lực duy trì đại lục này!"

Lạc Y nghiêm nghị nói ra. Nghĩ đến bản thân nàng sắp rời khỏi, không yên tâm nhất chính là đại lục này cùng với thân nhân ở đây. Bản thân không cách nào thay đổi vận mệnh, nhưng nàng hoàn toàn có thể tìm kiếm đường lui cho bản thân mình. Tư Mã Hạo, Phùng Nhật Huy lại thuận tiện là đường lui này.

"Tốt, ta hứa với người nhất định không nuốt lời!"

"Còn nữa, ta sắp tới sẽ có việc rời đi. Được Đường ở Kỳ Vân thành không cách nào duy trì, người giúp ta đưa những đan phương này giao cho đệ tử của ta, bảo hắn tự mình xử lý đi!"

Lạc Y không nhanh không chậm nói ra, đem sấp tư liệu đan phương phóng đến trên tay của Tư Mã Hạo. Không cần nói rõ ra cũng biết đệ tử của nàng chính là chủ tịch công hội được sự Kỳ Vân thành. Tiếp xúc với hắn quả thật không nhiều, nhưng lão ngoan đồng kia khẳng khái đòi nhận nàng làm sự phụ nàng cũng không còn cách nào khác. Bây giờ rời đi đã là chuyện trước mắt, không thể nào không lo lắng cho bọn họ ở lại nơi này. Nàng cẩn thận suy xét như vậy, nói cho cùng cũng là hoàn thành trách nhiệm.

"Ta đã rõ!"

Tư Mã Hạo cẩn thận nhét đan phương vào trong tay áo, nghiêng người cúi đầu hành một bái lễ tạ ơn với Lạc Y, cũng không cho phép nàng khước từ liền xoay người nhảy ra ngoài, bóng dáng triệt để biến mất sâu trong màn đêm đen mịt mờ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Kế Hoạch Đến Thần Giới

Sáng sớm...

"Nương tử... Nương tử..."

Lạc Y nâng cánh tay mỏi nhừ lên dụi dụi mắt, bên vành tai vẫn bị một hơi thở nóng hừng hực quấy nhiễu.

"Ưm..."

Lạc Y mở mắt, đập vào mắt đầu tiên chính cánh tay trắng ngần với từng vết hôn ngân xanh xanh tím tím, loang lổ đến mức làm lòng người không khỏi run lên. Không cần suy nghĩ cũng biết kẻ chủ mưu của việc này chính là kẻ đang nằm bên người nàng.

Lãnh Hàn Thần, chàng thật đúng là dũng mãnh như cầm thú a!

Đêm qua nàng không biết bị Lãnh Hàn Thần lấn qua lấn lại bao nhiêu lần, chỉ biết khi nàng mệt mỏi ngất đi, hắn vẫn còn một mực chăm chỉ cây cày.

Quá đáng thực!

Lạc Y đem đôi tay Lãnh Hàn Thần đang mò đến trên người, hung hăng đẩy ra một chút, đôi mắt to tròn ném đến một ánh mắt lạnh lùng, cảnh cáo hắn yên phận một chút.

Lãnh Hàn Thần nhận được ý tứ của Lạc Y, khó hiểu nâng tay sờ sờ cánh mũi, ra chiều thật không hiểu nàng rốt cuộc là đang nổi giận cái gì. Bất quá, hắn chính là cảm thấy nương tử của hắn ngay cả nổi giận cũng là vô cùng đáng yêu, nhiệt lượng trong người cũng vì vậy bùng lên.

"Chàng dám tiến tới nữa thử xem!"

Lạc Y cảm nhận được thay đổi từ nam nhân trên giường, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, kéo chăn trên giường che đi thân thể mềm mại loang lổ dấu hôn xuống giường, đi đến bình phong đã được chuẩn bị sẵn nước nóng tắm rửa.

Lãnh Hàn Thần bị ghen một bụng hỏa, tay giơ lên một nửa đành ai oán thu về. Hôm nay không phải là mới tân hôn hay sao? Hắn thế nào lại thấy bản thân mình giống một oán phu bị nương tử bỏ rơi đây?

Lạc Y ngâm mình trong bồn tắm bằng gỗ mộc lớn, cảm giác thoải mái đến mức muốn thở ra một hơi dài. Đêm qua vận động kịch liệt như vậy, toàn bộ tế bào trên cơ thể đều bị hành hạ đến rời rạc. Chẳng qua, người kia thật là vẫn còn có một chút lương tâm, sau chuyện đó còn biết đưa nàng đi tắm. Cơ thể sáng sớm tỉnh dậy không chút nhộp nháp khiến nàng không khỏi có chút cảm động.

Chỉ có điều, việc nàng cảm động với việc để cho hắn tự tung tự tác là không cách nào. Nam nhân so với nữ nhân quả thật vô cùng khác biệt, nếu nàng không có hành động cứng rắn, có khi nào nàng sẽ bị ăn đến mảnh xương cũng không còn hay là không?

Nàng cứ nghĩ hắn chỉ hay đồ giảm nhiễu hơn người bình thường một chút mà thôi, không nghĩ đến phương diện này còn có năng lực kinh người như vậy. Thật là hành hạ nàng một muốn chết đi được!

"Chàng tỏ vẻ đáng thương cái gì, hôm nay còn phải đi gặp gia gia đâu!"

Lạc Y vừa từ bình phong đi ra ngoài liền nhìn thấy một người đang ôm chần tỏ vẻ đáng thương, nghĩ đến những chuyện hôm qua lại cảm thấy vừa tức giận và ngượng ngùng, giọng nói vang lên không khỏi tăng lên một nhịp.

Lãnh Hàn Thần hí nháy mắt và mỉa cười, biết được nương tử chính là then quá hóa giận, trong lòng nhất thời vui vẻ giống như được gió xuân tưới qua một lần. Cũng không còn giả bộ đáng thương mà ngoan ngoãn xuống giường.

Không vấn đề gì. Nàng bây giờ đã là nương tử của hắn. Những vấn đề chênh lệch khác căn bản không khó giải quyết đâu.

Lạc Y không hề hay biết suy nghĩ trong đầu Lãnh Hàn Thần, nếu như nàng biết, không biết sẽ giật mình đến mức nào. Chàng thật sự là chưa từng bị ai tráo đổi qua sao? Người trước đây đều lãnh lệ lạnh lùng như chàng làm sao có thể thay đổi đồ đốn đến mức độ này đây hả?

Câu trả lời này rõ ràng vẫn không có lời giải đáp rồi!

"Gia gia, phụ thân, mẫu thân, đại ca, đại tẩu!"

" Gia gia, nhạc phụ, nhạc mẫu, đại ca, đại tẩu!"

Lãnh Hàn Thần đỡ Lạc Y ra ngoài, bộ dáng cẩn cẩn dực dực đến mức giống như sợ buông tay nàng lập tức ngã xuống vậy. Bàn tay đặt ở bên hông còn tùy thời xoa bóp nhẹ nhàng, cường độ vừa đủ kèm theo linh lực theo kinh mạch truyền đến làm cho cơ thể nàng dễ chịu hơn không ít.

Lạc Y ban đầu rất muốn nói với Lãnh Hàn Thần là nàng cũng không có yếu đuối đến như vậy. Chẳng qua hắn yêu thương nàng như vậy thì cứ mặc kệ hắn đi. Nàng cũng là rất hưởng thụ sự quan tâm này từ hắn mà.

Gia gia Âu Dương Phong Thần vuốt chòm râu bạc, đôi mắt sáng nhìn hai người thì vui vẻ hí lên, rất hài lòng với hành động bảo vệ Lạc Y của Lãnh Hàn Thần. Cuối cùng vẫn là gã không sai người đi.

" Đứng đó làm gì, mau lấy ghế ngồi xuống đi, mấy hành động kính trà gì đó liền bỏ qua hết đi. Một mồi không được gì hết đâu!"

Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần nghe gia gia nói nhìn nhau, cũng không phản bác mà ngồi xuống ghế do người hầu đem tới. Sóng lưng thẳng tắp lặng yên chờ đợi người lớn nói chuyện. Họ là cảm nhận được cuộc gặp mặt hôm nay cũng không phải đơn thuần.

" Ừm, phụ thân hiền tế vì có việc gấp, ngay đêm hôm qua đã rời đi. Trước khi đi có gửi thư này cho ngươi, hãy đọc qua một chút đi!"

Gia gia Âu Dương Phong Thần vuốt râu, lấy từ trong tay áo ra một phong thư niêm lại kỹ càng, không hề cố kỵ liền xé thư ra đọc trước mắt Âu Dương gia.

Lá thư không dài, nhưng nội dung quả thật chưa rất nhiều nội dung khiến người ta không thể nào ngờ tới được. Lãnh Hàn Thần mặt không đổi sắc gấp lại lá thư, đưa qua cho Lạc Y. Nàng cũng không cố kỵ mở ra đọc, không nghĩ đến, vừa đọc thì hai mắt đã không nhịn được mở to.

Làm... Làm thế nào có thể như vậy?

Trong thư nói rất ngắn gọn, xúc tích, mà đại khái là nói, Lãnh Hàn Thần không phải con ruột của Lãnh Dật Triết. Năm xưa Hàn thị, mẹ ruột của Lãnh Hàn Thần có ơn với Lãnh gia, một ngày nàng bụng mang dạ chửa đến Lãnh gia tá túc, Lãnh Dật Triết vì sợ nàng không thân không phận dẫn đến người đời bắt nạt liền nạp nàng vào vị trí phu nhân. Sau này lại thật lòng yêu nàng nên dốc lòng bồi dưỡng Lãnh Hàn Thần. Chẳng qua chuyện Lãnh gia quá mức phức tạp, hắn cũng hết cách, để Lãnh Hàn Thần chịu ủy khuất hồi lâu. Nay mọi chuyện đã kết thúc, hắn vốn định nói ra sự thật nhưng vẫn trù trừ đến tận bây giờ. Về căn bản, hắn không có tư cách nhận Lãnh Hàn Thần là con, cũng biết Lãnh Hàn Thần có nhiệm vụ trọng đại phải làm. Bởi vậy chia tay đau dài không bằng đau ngắn, trước hết từ biệt, đợi tới ngày Lãnh Hàn Thần trở về, có nghĩ gọi một tiếng " bá phụ " hay " phụ thân " cũng đều làm hắn ấm lòng.

Lạc Y gấp lại lá thư, ánh mắt nhìn Lãnh Hàn Thần vẫn một mực điềm tĩnh cũng biết được hắn đối với chuyện này không hề quan tâm, hoặc là hắn từ sớm đã biết rồi. Trước đây, nàng thấy Lãnh Dật Triết không giống Lãnh Hàn Thần, chỉ nghĩ Lãnh Hàn Thần là mang theo dòng máu Nam thân, dĩ nhiên so với người thường khác biệt. Không nghĩ đến sự thật lại là như vậy.

Lãnh Hàn Thần từ nhỏ đã không phụ, từ mẫu lại mất sớm, trái tim hắn lãnh lệ băng giá cũng không phải là không thể giải thích. Chẳng qua giờ có nàng, nàng nhất định không để hắn cô đơn như vậy.

Lạc Y trong lòng thật sự xúc động, không nói lời nào mà đưa tay nắm lấy tay Lãnh Hàn Thần. Mười ngón đan xen, phù hợp đến lạ kỳ, trong khoảnh khắc, tình cảm lại ấm áp tràn đầy. Không thể không nói, khéo mỗi người nào đó dĩ nhiên nhẹ nhàng nhếch lên một độ cong hài lòng.

Lãnh Hàn Thần ta, có nàng là đủ!

Gia gia, phụ thân, mẫu thân, đại ca, đại tẩu Âu Dương đối với nội dung của phong thư dường như từ sớm đã biết nên cũng không nói lời dò hỏi nào. Mỗi người ngồi tại chỗ của mình nhấp một ngụm trà, hồi lâu mới nói tiếp.

Mở đầu dĩ nhiên lại là gia gia có tiếng nói nhất.

" Chuyện của các con, dự tính như thế nào?"

Câu hỏi của gia gia mặc dù không nói rõ, nhưng Lạc Y nghe thấy vẫn hiểu được họ là muốn nói đến chuyện của nàng rời khỏi đại lục này. Từ trước đến nay, Apollo đại lục chưa hề biết đến có một đại lục khác. Nếu như không phải vừa xuyên qua nàng đã gặp Bạch Phong, sợ là cũng không biết đến còn có một đại lục gọi là Thần giới kia.

Chuyến đi lần này chắc hẳn gặp không ít nguy hiểm. Người Âu Dương gia làm sao có thể không lo lắng cho nàng. Bất quá họ cũng không ngăn cản, những chuyện xảy ra từ trước đến nay rõ ràng nói cho họ biết, nữ nhi bảo bối căn bản không phải là người thường.

Yêu thương nàng lâu như vậy, bây giờ nàng phải đi, trong lòng họ quả thật là không nỡ. Mà không nỡ thì làm thế nào đây? Nhiệm vụ của nàng, bọn họ cũng là không cách nào tước đi.

Lạc Y hiểu được tâm trạng của mọi người, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, đành nhẹ nhàng nói.

" Chúng con nhất định phải đến Thần giới. Chuyến đi này, còn phải đưa theo Kỳ Phong và Ngạn Hữu, mọi người yên tâm, con nhất định bảo vệ mình thật tốt, càng không để Kỳ Phong, Ngạn Hữu gặp nguy hiểm. Xin mọi người hãy tin ở con!"

Chương 217: Thần Trượng Đại Phát Uy Phong.

Khi Lạc Y cùng Lãnh Hàn Thần đi tới trang viên ngoại viện La Viễn thành thì nhóm người Lăng Ngạo cùng mấy người Lục Vinh, Độc Tà không biết từ lúc nào đã có mặt.

Giống như đã biết hôm nay là ngày cuối cùng ở tại Đại Lục Apollo, nên về mặt ai đó đều phủ thêm một tầng trầm trọng khó nói. Lạc Y cũng hiểu được tình cảnh này, nên ngay từ đầu đã cự tuyệt người Âu Dương gia đến đưa tiễn.

Thứ nhất là muốn tránh những buồn khổ ly biệt, đau dài không bằng đau ngắn, chỉ bằng trực tiếp dứt khoát một lần mới tốt. Thứ hai là vì nghĩ cho đại tâu mạng trong mình long phượng thai, đi lại hẳn là quá mức bất tiện.

" Lão đại!"

Nhóm người Lăng Ngạo cùng mấy người Lục Vinh và Độc Tà nhìn thấy Lạc Y lập tức chấp tay gọi một tiếng, về mặt thật sự là muốn bao nhiêu xu ninh liền có bấy nhiêu xu ninh. Nhất là khi ánh mắt bọn hắn lo lắng đảo qua đảo lại trên người Lãnh Hàn Thần. Xem ra, Lãnh Hàn Thần cường thế đã dọa nhóm người này không hề nhẹ đâu.

Lãnh Hàn Thần ngược lại không biết bản thân đã gây ra tội nghiệt gì, từ đầu đến cuối đều nhất nhất nắm lấy tay của Lạc Y, ánh mắt nhìn nàng cũng là một mảng ôn nhu cùng sùng nịnh không cách nào che giấu.

Lạc Y lướt mắt nhìn mọi người, lại nhìn sang Lãnh Hàn Thần một bộ dạng vô tâm vô phách, trong lòng không khỏi thở dài một hơi. Không thể không công nhận, những người bên cạnh nàng, đều không có tổ hợp nào bình thường cho lắm.

Đây không biết là dạng tội nghiệt gì rồi!

Lạc Y quyết đoán không suy nghĩ đến vấn đề này nữa, nàng lấy từ trong tay áo ra mười thanh đoản đao. Trên mỗi đoản đao, đều có một viên đá tượng trưng cho thập đại nguyên tố của thiên địa.

Trước đây, lúc mới thu thập những đoản đao này, nàng không hề nghĩ đến chúng lại có ý nghĩa gì không trọng. Chỉ thấy đây là một bảo đao luyện khí rất tốt. Chẳng là sau này, trong lần Vân Như thức tỉnh, đột ngột phát động tia lửa điện, đem các thanh đao gắn liền với nhau, lúc này mới nhận ra, số thanh đao này thật ra chính là thần trượng thần khí của nàng vào ngàn vạn năm trước.

Nói ra chắc cũng chỉ có thể dùng từ vi diệu để hình dung!

Lạc Y sau khi đem đủ mười thanh đoản đao liền đem những ma thú trong không gian đều đưa ra ngoài. Trước tiên chính là Vân Như, trên tay còn đang ôm Tiểu Hồ chưa hóa hình mềm nhũn như cục bông. Bên cạnh thì lần lượt chính là Nhục Ly, Dạ và Mặc.

Nhóm Thần thú cũng đứng chung một chỗ, U Phượng Thiểu Tà thân hình kiện vĩ, ôm trên tay chính là Tiểu Cầu nhỏ bé đang phê phờ ngủ ngon. Bên cạnh còn có Kỳ Lân Bạch Thiên cùng Tỷ Hưu Nghịch Phong. Kể cũng lạ, các thần thú của nàng cấp bậc và nền tảng càng cao thì thân hình lại càng thu nhỏ, tỷ như Thiểu Tà, cao lớn là thế nhưng so với Bạch Thiên cùng Nghịch Phong thì một người so với một người càng gầy hơn chỉ có thể xếp hàng em út. Điều này không cần phải nói cũng thấy kỳ lạ thế nào.

Lãnh Hàn Thần nhìn thấy Lạc Y thả ma thú, cũng làm theo thả ma thú. Lúc này Lạc Y mới biết, hẳn trừ Nhân, Lãnh Như Như và băng lời điều Lãnh Duật Hàn vừa thu phục ra thì còn có một thần thú khác gọi là Phùng Loan.

Phùng Loan từ khi khế ước đều ngủ say, là một thần thú hết sức ham ngủ. Bây giờ nhìn thấy, hóa ra cũng là một mỹ thần thú hiếm có.

Mỹ thần thú Phùng Loan ôm lấy Tiểu Cầu trong tay, vừa xuất hiện liền che miệng ngáp một cái rõ ràng, khi đôi mắt mơ màng mở ra, vừa vận nhìn thấy Thiểu Tà đứng bên kia, hai mắt nhất thời mở to, vội vàng chạy đến, không hề có kỵ cộ cộ trên người hắn. Thế mới biết, Phùng Loan ái mộ Thiểu Tà không phải là chuyện một sớm một chiều. Nhân duyên biết đâu là bắt đầu từ hàng ngàn vạn năm trước.

Tiểu Cầu từ trong ngực Phùng Loan nhảy ra, giờ cước ngăn ngừa đập mạnh lên người Tiểu Cầu khiến nó đang ngủ say bị lăn vòng vòng rơi xuống mặt đất, oán hận dùng ngôn ngữ loài rồng hét to lên, ai ngờ không những không trấn áp được mà còn bị Tiểu Cầu cười nhạo một phen khiến cho mất hết mặt mũi luôn rồi.

Ngân Hữu thấy mọi người đem ma thú thả ra, dù không hiểu tại sao, vẫn đem Vượn Vượn, cùng Hỏa Điều Hàn Như Như thu phục trước đây triệu hồi ra. Hàn Như Như từ khi bị thu phục vẫn rất cao ngạo, trước giờ xuất hiện lần nào đều sẽ cãi nhau với hắn một trận khiến Ngân Hữu thật sự là có khổ mà không cách nào nói ra. Vượn Vượn lại đặc biệt có hứng thú với Kỳ Phong, chỉ cần thấy Kỳ Phong thì dù đang nhai nuốt tinh thạch hay thiên sơn tuyết

liền cũng vút bỏ bám lấy hắn, dọa cho Kỳ Phong một trận sợ xanh mặt không dám vô phép cử động.

Đội mọi người đều được triệu tập đầy đủ, Lạc Y mới đem mười thanh đoản đao xếp thành một vòng tròn, ở giữa vẽ một hình bát quái, sau đó tất cả mọi người lui ra ngoài, nhường chỗ cho Vân Như hoạt động.

Vân Như giao Tiểu Hồ cho Mặc, thời gian gần đây Tiểu Hồ ngoại trừ yêu thích Lạc Y cùng thân cận bên mẹ chính là thích đeo bám lấy Mặc. Mặc cũng thật thính ôm lấy cục bông mềm mại như Tiểu Hồ, hai người ở chung một chỗ, không gian xung quanh lại tỏa ra hương khí ngọt ngào khó nói khiến hai người Dạ và Nhục Ly ghen tị thật lâu.

Tại sao? Tại sao ban đầu đều là bọn họ chăm sóc Tiểu Hồ nhưng người Tiểu Hồ thân cận lại là Mặc nha? Tiểu Hồ tưởng lão đại là mẹ, suốt ngày ôm lấy chân nàng thì thôi, Vân Như là mẹ ruột hàng thật giá thật không nên so sánh, nhưng là Mặc kia cái gì cũng không làm, chẳng qua ôm đùm một lần lại có thể khiến Tiểu Hồ lưu luyến đến tận giờ phút này.

Quá không công bằng rồi!

Dạ cùng Nhục Ly thở phì phì từng hơi, cuối cùng quyết đoán lui lại một góc vẽ vòng tròn tự kỷ. Bọn họ mới không cần thân cận với người vô lương tâm như vậy đâu.

Tâm trạng phần uất của Dạ và Nhục Ly tất cả mọi người không ai hay biết, mọi người đều đang chăm chú nhìn Vân Như. Chỉ thấy nàng rung mình một cái, trước mắt xuất hiện một đoàn khói nhẹ, hóa thân lại thành bản thể Lôi Hồ, trên người, từng đợt thể lôi màu tím không ngừng bạo phát hướng về phía xung quanh tích điện.

Điện lôi trên người Vân Như phát ra càng lúc càng lớn, lâu dần hình thành một Lôi Áp lớn, Lôi Áp chấn động tỏa ra nguồn nhiệt kinh người, một mảng tử sắc bùng sáng lan ra xung quanh, sáng rọi cả một vùng trời La Viễn thành.

Mọi người ở đây ai nấy đều không khỏi kinh ngạc, dầu biết đây là nghi thức tôi luyện Thần Trọng nhưng vẫn không nhịn được sợ hãi. Nhất là những người từng thấy Lôi Hồ luyện trọng trước đây. Bọn họ nhớ rất rõ, khi đó điện lôi vẫn chưa hề mang uy áp đáng sợ đến thế này.

Trải nghiệm qua một lần so với lần sau càng khiến người ta kinh động nhân tâm!

Lôi Hồ không hay biết tâm trạng của mọi người, tất cả sự chú ý của nàng đều tập trung vào mười thanh đoản đao kia, chỉ thấy nàng hét lên một tiếng, Lôi Áp kinh người liền đánh thẳng về phía vòng bát quái. Theo đó là một tia sáng trắng mạnh mẽ khuếch đại, lan rộng ra xung quanh.

Tia sáng trắng càng lúc càng lan rộng, bên trong vòng ánh sáng vang lên một đợt tiếng vang tí tách, không lâu sau ở giữa vòng sáng xuất hiện một cột sáng chiếu thẳng lên trời, tốc độ di động so với bất kỳ cái gì đều nhanh hơn. Đợi đến khi ánh sáng kia tan đi, một thanh trọng pháp liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Thần Trọng lần đầu xuất hiện là trong hình dáng chưa đủ. Một lần nữa xuất thế lại mang theo một hơi thở cường đại khác khiến mọi người đều phải nín thở nhìn theo, một chút cũng không dám cử động.

Đều nói thần khí có linh tính, quả nhiên không sai, Thần Trọng là thật sự tìm đến Lạc Y, từng vòng ánh sáng quấn quanh thân trọng, vẫn vút vào người nàng như muốn giao hòa làm một.

Lạc Y tháo chiếc vòng trên cổ. Thứ này trước đây là kết hợp giữa hắc ngọc đã cho nàng Hồi Phục chi lực và ngọc bội cứu mạng Vu Nhã cho nàng. Lúc đầu vốn không biết có tác dụng gì. Nhưng lúc này mới thấy, trên thân trọng khuyết thiếu một miếng ngọc, so sánh thì đúng là kích thước của miếng ngọc này.

Ngọc cùng Thần Trọng kết hợp với nhau, ánh sáng trắng biến mất, một ánh sáng đỏ lại xuất hiện, luân phiên liên tục một mảnh thất thái cầu vòng, đợi đến khi các dòng ánh sáng hội tụ với nhau, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả nhóm người đứng trong ngoại viện đều phải che tai, nhắm mắt, không nghĩ tới cảm nhận được cơ thể mình nhảy mất nhẹ bỗng.

Đây... Đây là phương pháp rời đại lục hay sao?

Tất cả mọi người không có thời gian kinh ngạc, rất nhanh đã bị khí áp làm cho hôn mê, ngay cả nhóm Thần thú cũng không tránh khỏi. Chuyện sau đó đi như thế nào, mọi người cũng không ai hay biết.

Truyền tống trận xuyên lục địa, vốn là bí mật thiên thời, ai có thể tìm hiểu được đây?

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thê Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Lạc Vào Pháp Trận

Cả nhóm người không ai thoát khỏi tình trạng bị tia sáng đánh ngất xỉu, đợi đến khi tỉnh dậy đã thấy bản thân bị lọt vào một không gian khác.

Lạc Y mở mắt từ trạng thái nhập định, xung quanh nàng như rải mây mù, màu vàng kim chói lóa phảng phất một hơi thở kì bí không rõ.

Đây là nơi nào?

Lạc Y nhú chân mày, từ từ đứng lên băng qua tầng ánh sáng, vừa đi vừa đảo mắt nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm những bóng dáng quen thuộc nhưng lại không có cách nào nhìn thấy.

Lãnh Hàn Thần đâu rồi? Nhóm Thiếu Tà đâu, còn có nhóm Lăng Ngạo, Lạc Vinh, Kỳ Phong, Ngạn Hữu... Cả Độc Tà nữa... Tại sao ai cũng không có, tại sao chỉ có mình nàng?

Lạc Y càng đi càng hoang mang, xuyên qua tầng ánh sáng này đến tầng ánh sáng khác, mãi cho đến cuối con đường, rốt cuộc nhìn thấy một đường hầm tối sâu hun hút, không chút nghỉ ngơi liền nhắc chân bước vào.

Đường hầm quả thật rất tối, cái gì cũng không thể thấy, Lạc Y lấy từ trong không gian ra một hạt minh châu, ánh sáng chói mắt của minh châu lập tức soi rọi từng góc ngách hầm sâu.

"Thần nữ, thần nữ..."

Lạc Y vừa nhìn thấy rõ được bên trong, còn chưa kịp giật mình vì cấu trúc giáp vàng bên dưới thì đã nghe thấy một đạo tiếng vang. Tiếng gọi rất nhỏ, nghe như mờ nhạt mơ hồ, nhưng nàng nghe thật rõ. Đó chính là gọi nàng..

Nơi này rốt cuộc là đâu, tại sao lại gọi ta?

Lạc Y nhú chân mày đầy ngờ vực, nhưng vẫn không do dự tiếp tục đi. Nàng cảm giác được, từng năng nguyên trong cơ thể đang cực lực hồi thúc nàng đi sâu vào trong. Bên dưới, nhất định có gì đó chờ đợi nàng.

Lạc Y bước không ngần ngại, băng qua từng khúc quanh, cuối cùng cũng dừng lại. Nơi đây đã là đường cùng, đối diện chính là một cỗ quan tài trầm hương thật lớn, bên cạnh chính là một ngọn lửa không ngừng bùng lên. Theo từng nhịp ngọn lửa bùng cháy, tiếng gọi càng thêm rõ ràng.

"Thần nữ, thần nữ, mau tới đây..."

"Người gọi ta, người là gì? Tại sao có thể kêu gọi ta?"

Lạc Y tiến gần lại, đứng ngay cạnh ngọn lửa đang bùng cháy, ngọn lửa dường như nghe được nàng nói, một lần nữa cháy bùng lên, thoát khỏi vị trí lơ lửng quanh nàng. Giọng nói vẫn rì rả bên tai.

"Ta ư? Ta là lửa phượng hoàng, Tiểu Viêm đây, người không nhớ, nhưng ta chính là ngọn lửa của người, chính ta đã dùng một phần năng nguyên của Thần Ước gọi ngài đến đây. Bao nhiêu năm qua rồi, người rốt cuộc đã trở về, ngày Thần Ước hồi sinh hẳn không còn xa nữa..."

Tiểu Viêm vờn quanh nàng vài vòng, song lại vẩn vào tay nàng, dẫn nàng đến bên cạnh cỗ quan tài trầm hương. Nắp quan tài trong suốt, để lộ ra gương mặt một nam nhân cực kỳ tuấn tú đang say ngủ, giấc ngủ của hắn ngập tràn bình yên.

Lạc Y nhìn thấy nam nhân trong quan tài, không khỏi giật mình một chút, nàng nhớ được, nàng từng thấy mặt nam nhân này trong một giấc mơ, chính hắn đã giải thoát một phần kí ức thuộc về nàng.

Hắn... Là Thần Ước ư? Cha đẻ của các vị thần? Thần của các vị thần? Chỉ vì tai họa ngàn vạn năm về trước mà đi vào ngủ say?

"Thần Nữ, người đã trở về, người mang theo Tiểu Viêm đi, ta thật muốn cùng người trùng phùng, ta đã chờ ở đây thật lâu, thật lâu! Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, linh hồn của Thần Ước sắp không níu giữ được vong ma trong Tứ Thiên Điện nữa rồi, nếu để ma quái thoát ra, Đại Lục này, thiên hạ này sẽ sụp đổ vĩnh viễn, Thần Nữ, người mang theo ta cùng tung hoành có được hay không?"

"Người nói, linh hồn Thần Ước không chống chịu nổi nữa là như thế nào?"

Lạc Y nhìn nam nhân đang say ngủ, cảm thấy hắn ngủ an bình như vậy, lí nào trong cơ thể lại có sự giãy xé dữ dội của cuộc chiến thần ma? Hắn là đang khốn khổ ư?

"Thần Nữ, người không biết ư, người của Thần Điện đang bí mật thay vong ma triệu hồn. Vốn linh hồn Thần Ước và vong ma đang ở trạng thái cân bằng, nhưng có sự tác động của người khác, lập tức liền chênh lệch rồi. Thần Nữ, đó chắc chắn là dư đảng của vong ma, chúng ta phải tới đó thôi."

Vong Ma? Dư đảng? Thần Điện?

Lạc Y nhìn Tiểu Viêm, nó chỉ là một ngọn lửa, nhưng lúc này đang không ngừng bùng cháy dữ dội giống như cực kỳ tức giận cùng căm hận thì trong lòng liền không khỏi khê động một cái. Nghĩ đến bản thân mình đến đây đã gánh vác một nhiệm vụ nặng nề, lúc này lại càng thấy nặng hơn mấy phần.

Nàng nên làm thế nào đây...

"Thần Nữ, Thần Nữ, người đưa ta theo với được không? Được không?"

Tiểu Viêm quần quít, ở trên tay nàng quanh qua quanh lại vài vòng, giọng nói thật giống như đang năn nỉ. Lạc Y nâng tay đón lấy nó, hạ vai nói.

"Ta không biết ra khỏi chỗ này như thế nào, làm sao đưa ngươi đi ra!"

"Ách, đây là do ta dùng năng nguyên Thần Ước đưa người tới, phần năng nguyên ta lấy ra không nhiều, chắc là nhanh chóng sẽ hết, đi ra liền trở nên dễ dàng rồi!"

Tiểu Viêm cười hắc hắc hai tiếng, ở trên bàn tay Lạc Y liên tục cọ qua cọ lại. Nàng nhìn Tiểu Viêm như trẻ con thật sự có chút dờ khóc dờ cười không biết làm sao.

"Ngươi nói xem, ta ở đây, vậy những bằng hữu của ta, còn có Thần, bọn họ đều đi nơi nào!"

"Bọn họ xé rách lục địa tới đương nhiên là đang ngắt ở U Minh Động nha. Ai đến Thần Giới cũng bị nhập định ở U Minh Động, không nguy hiểm, không vấn đề gì. A, Thần nữ, năng nguyên cạn rồi!"

Tiểu Viêm đang nói đột nhiên hét lên một tiếng, vội vàng quay vòng, sau đó xuyên thấu vào cơ thể nàng biến mất. Lạc Y đưa tay che mắt, từ cổ quan tài xuất hiện một tia sáng bạch sắc chói lòa chiếu thẳng vào nàng, cơ thể cũng giống như bị vật nặng đập vào, đầu óc choáng váng lập tức bị truyền tống ra khỏi đường hầm.

Lạc Y không cách nào thích nghi ánh sáng, đành phải đợi đến lúc ánh sáng tan đi. Lúc này mới từ từ mở mắt, nằm bên cạnh nàng còn có nhóm người Lăng Ngao, Lục Vinh, Độc Tà cùng nhóm ma thú, hai người Kỳ Phong, Ngạn Hữu và thần thú lại cách khá xa. Bọn họ vẫn đang chìm vào ngủ say, chưa thể thức tỉnh được.

Lạc Y đi xung quanh vài vòng, chân mày ban đầu giãn ra lúc này lại nhíu xuống thật chặt. Thần, hắn đang ở đâu? Tại sao xung quanh không thấy?

"Mau tỉnh dậy!"

Lạc Y gọi tất cả mọi người cùng tỉnh dậy, nhìn bọn hắn vẫn còn mơ mơ hồ hồ cũng không chờ chút thời gian suy nghĩ, gấp gấp nói.

"Thần không có ở đây, các người rốt cuộc có biết chàng đi nơi nào hay không?"

"Ách... "

Nhóm người vừa từ trong nhập định tỉnh dậy, cơ bản không thể hiểu Lạc Y làm sao gấp gấp như vậy, đợi đến khi phân tích ra ý nghĩa lời nàng cũng gấp không kịp thở.

"Vì cái gì không có ? Chúng ta đều ở đây, vậy Lãnh Hàn Thần làm sao? Không phải hắn tỉnh trước nên rời đi chứ?"

Độc Tà kinh ngạc nhếch miệng phán đoán, không nghĩ rước tới một loạt ánh mắt xem thường.

"Ngươi cho rằng hắn vô trách nhiệm như ngươi sao, nhất định là bị truyền tống đến vị trí khác!"

Lục Vinh hừ một tiếng, vươn tay gõ mạnh đầu Độc Tà, rõ ràng là xem thường phán đoán của hắn. Độc Tà đưa tay che đầu, suy nghĩ thấy cũng đúng lắm, liền ngoan ngoãn yên lặng chờ ở một bên.

Lạc Y liếc mắt nhìn mọi người, nàng cũng nghĩ Lục Vinh nói đúng. Con người Lãnh Hàn Thần, nhất định không bao giờ tự mình rời bỏ bằng hữu như vậy. Chỉ là, hắn không ở đây, vậy thì truyền tống đi nói chuyện nào?

"Thần nữ, Thần nữ, ta nghĩ ta biết Nam Thần ở đâu?"

Âm thanh Bạch Phong từ trong không gian đột ngột xuất hiện, trước đây khi ở Apollo đại lục, nguyên khí không đủ khiến nàng bị ép rơi vào nhập định, tận lúc đến Thần Giới được hấp thu đủ linh khí nên mới có thể tỉnh dậy.

Nếu là bình thường, nhìn thấy Bạch Phong thức tỉnh, Lạc Y nhất định vui mừng, nhưng lần này, nàng lại không có thời gian để ý, chú tâm chính là vì nàng nói nàng biết vị trí của Lãnh Hàn Thần.

"Bạch Phong, Thần hắn đang ở đâu vậy?"

"Nam thần, có khả năng đã bị lạc vào pháp trận Đồ Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Pháp Trận Đồ Thần

"Người nói, chàng bị lạc vào Pháp Trận Đồ Thần?"

Lạc Y nắm chặt hai bàn tay, đôi mắt đen láy không có nhiều cảm xúc nhưng lại không khó để nhận ra tâm tư nàng đang ngập tràn bất an.

Pháp Trận Đồ Thần là nơi nào, nàng không biết rõ, nhưng nghe qua cũng biết không có cái gì tốt đẹp... Lãnh Hàn Thần lạc vào đó, vừa nghe cũng biết không phải là chuyện tốt. Hắn... Sẽ không sao chứ?

Tất cả mọi người cùng ma thú xuất hiện ở đây đều biết lúc này Lạc Y không dễ chịu, bọn họ đều không nhận được lo lắng thay cho nàng. Chẳng qua, lo lắng không thì được cái gì, năng lực của bọn họ không bằng một góc của nam thần. Nam thần còn không có khả năng thoát ra, bọn họ có năng lực gì mà nói chứ?

Bạch Phong từ trong không gian thấy được tâm trạng Lạc Y trầm trọng, nàng khẽ thở dài một hơi, nhẹ giọng nói.

"Thần nữ không cần phải lo lắng. Pháp Trận Đồ Thần tuy rằng khó nhập, khó xuất. Nhưng không phải là không có cách. Chẳng qua, số phận của nam thần nhất định phải đến đó một lần. Pháp Trận Đồ Thần, về căn bản, chính là một nơi luyện thần, những người mang dòng máu của Thiên Giới được đi vào, sau khi đi ra nhất định đạt được kết quả không ngờ. Người hắn là nhận thấy được, Tiểu Cầu cũng bị hút đi vào rồi!"

Cái gì cơ?

Lạc Y lúc này mới thoáng giật mình, đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên không nhìn thấy Tiểu Cầu nữa. Đôi mắt mở to của nàng mang theo một tia kinh ngạc cùng khó hiểu. Tiểu Cầu thì có quan hệ gì?

Từ trước đến nay, Lạc Y luôn nghĩ Tiểu Cầu chỉ là một ma thú trong không gian mà nàng tình cờ ôm về, làm sủng vật cũng tốt, cơ bản chưa từng nghĩ đến nó có quan hệ gì đến mình. Chẳng lẽ, Tiểu Cầu cũng là Thần thú sao? Nó cùng với Tử Cầu của Lãnh Hàn Thần vốn là một cặp, nhưng là thần thú gì đây?

"Ta trước đây chưa từng cho ngài biết qua, Tiểu Cầu, thật ra chính là Thanh Long đại nhân, cùng với Tử Long đại nhân vốn là một cặp đứng đầu trong bảng Thần Thú. Lần này bọn họ nhập quan, sau này đi ra, thành tựu nhất định là cực kỳ vĩ đại!"

Hóa ra Tiểu Cầu chính là Thanh Long, Thần thú đứng đầu trong số Thần thú của nàng sao? Một Tiểu Cầu nho nhỏ, mềm mại tựa như cục bông, như thế nào có thể liên hệ đến Thanh Long hùng vĩ? Chẳng lẽ, Thanh Long là cần phải thoát xác mới thành hình sao? Nói như vậy, chuyện xảy ra ngày hôm nay, cơ bản là đã được định ra từ rất lâu về trước, và nàng nhất định phải vượt qua cửa ải lần này, không có Lãnh Hàn Thần bên cạnh sao?

Lạc Y nháy mắt hình dung được câu trả lời, đáy mắt mê man rốt cuộc trở thành một mảnh thanh minh, trong trẻo. Sự biến đổi nhanh chóng của nàng làm nhóm người cùng ma thú xuất hiện ở đây không thể hiểu nổi. Bất quá bọn họ cũng không muốn hỏi thêm, mọi sự cứ nghe theo nàng là tốt rồi!

"Thần nếu như thoát ra, hắn sẽ tìm được ta chứ?"

Lạc Y đem nghi vấn hỏi ra. Hôm nay nàng nhất định phải rời khỏi đây, Lãnh Hàn Thần, chàng nhất định phải cố gắng tu luyện, nhanh chóng đến tìm ta. Ta sẽ chờ đợi chàng!

"Hai người tuy hai mà một, tuy một mà hai, vốn là nhất thể. Người không cần phải lo Nam thần không tìm thấy người a!"

Bạch Phong cười khẽ một tiếng nói. Trong lòng lúc này cũng tràn đầy hy vọng. Nàng với Thần giới vốn là nhất thể. Thần giới lúc này chứng khí mù mịt, khiến nàng không khỏi bị ảnh hưởng, chẳng qua, đến được đây rồi, cơ hội phục thể của nàng cũng không còn xa nữa! Hội trưởng lão của Thần điện hẳn càng không ngờ được, sự đáp trả lần này của nàng chính là Thần nữ đại danh鼎鼎 đi! Ai sẽ ngờ được, Thần nữ trùng sinh, trong thân thể của một tiểu nữ mười lăm tuổi, lần này đến Thần giới, nhất định gây ra một trận xáo động to lớn a! Những kẻ từng một tay che trời, đảo loạn thần cương, cũng đến lúc nhận lấy trả giá rồi!

Lạc Y nghe được Bạch Phong trả lời, nàng thoáng gật nhẹ đầu. Đôi mắt vừa chuyển nhìn nhóm người vẫn đang đứng bên cạnh, nhàn nhạt nói.

"Các người thấy rõ, tình trạng ở đây luôn nằm ngoài tầm kiểm soát của ta. Bởi vậy, chỉ cần các người quyết định gia nhập vào chuyện này, bản thân các người đã không còn cơ hội quay đầu được nữa!"

"Đệ tin ở tỷ a!" Kỳ Phong, Ngạn Hữu làm nũng nói.

"Tất cả nghe theo lão đại!" Nhóm người Lăng Ngạo, Lục Vinh cùng Độc Tà cũng không chịu thua kém lên tiếng.

"Chúng ta toàn bộ dựa vào chủ nhân phân phó!" Nhóm ma thú, Thần thú cũng cực kỳ kiên định. Bọn họ đã đến đây rồi, tất cả đều là nhờ chủ nhân mà có, làm sao có thể từ bỏ sứ mạng như kẻ chết nhất cho được. Được chiến đấu với chủ nhân, đó chính là nhiệm vụ của bọn hắn, lẽ sống của bọn hắn a!

"Tốt lắm! Ta hứa với các người, chỉ cần Lạc Y ta còn tồn tại, mỗi phút mỗi giây đều tận lực duy hộ các người, không để các người ám ức khổ sở!"

Nàng tu luyện bao nhiêu kiếp mới có được tình bằng hữu quý giá nhường này a? Kể từ bây giờ bọn họ chính là trách nhiệm của nàng, chỉ trừ phi nàng chết đi, nàng nhất định dùng toàn lực bảo vệ bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Thần Điện Khảo Thí

"Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Lạc Y nhướn mày, hỏi Bạch Phong ở trong không gian. Nói thế nào Bạch Phong cũng là người hiểu biết về Thần giới nhất, nàng ta sẽ cho mọi người biết trước tiên nên làm gì.

Bạch Phong ở trong không gian suy nghĩ một chút, giống như thể đang sắp xếp lại mọi tin tức trong đầu. Mãi một lúc sau, nàng ta mới mở miệng.

"Trước hết phải đi đổi tiền! Ở Thần giới không lưu hành kim tệ như ở đại lục. Đơn vị tiền ở đây là Hồng Bảo, Chanh Bảo, Hoàng Bảo, Lục Bảo, Lam Bảo, Châm bảo và Tử Bảo. Bảy loại tinh thạch này lấy Tử Bảo làm lớn nhất, lưu hành khắp Thần giới!"

"Nên dùng cái gì đổi lấy?"

Lạc Y lại hỏi. Cái này hẳn không thể dùng Kim tệ đổi đi. Nói gì thì bọn họ cũng không phải người ở đây, chuyện này cũng không thể để lộ cho người khác biết. Phải hiểu rằng, thông đạo không gian trên các đại lục từ rất lâu đã bị đóng lại hoàn toàn, bất cứ sự tồn tại nào của ngoại giới đều có nguy cơ bị bài trừ. Nàng không thể để cả nhóm người lâm vào nguy hiểm được...

"Cái này... Có thể dùng đan dược để đổi. Ở Thần giới có tổng cộng 25 cấp đan dược. Bất quá ta khuyên người chỉ nên dùng đan dược cấp 15 để đổi. Đan dược ở Thần giới cũng rất có giá trị, nhưng đan dược từ cấp 20 trở đi đã thất truyền, từ cấp 26 trở đi vốn chỉ tồn tại trên sách vở, không thể nào luyện phối đi ra. Người tuy có thể luyện được đan dược, nhưng cây cao đón gió cả, cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì!"

"Được, cứ như vậy đi!"

Lạc Y gật đầu, dĩ nhiên cũng cảm thấy Bạch Phong nói rất có lý. Muốn làm việc lớn, dĩ nhiên phải học được cách ẩn nhẫn a!

"Tỷ tỷ, giờ chúng ta đi đâu a?"

Kỳ Phong nhăn lại cái mũi nhỏ, chạy tới làm nũng với Lạc Y. Hắn cũng không dám quá mức quá phận, cho dù bây giờ tỷ phu không có mặt đi, nhưng ai biết được tại đây có tai mắt của hắn hay không đâu. Kỳ Phong bĩu môi, tỷ tỷ cũng là tỷ tỷ của hắn a, tỷ phu thật có nhiều giấm chua để đồ...

Lạc Y xoa xoa gương mặt của Kỳ Phong, đảo mắt nhìn qua đám người đang chờ đợi mệnh lệnh của nàng, khoé môi nhất thời cong lên thành một đường cong nhàn nhạt, chậm rãi nói.

"Thu những ma thú chưa hóa hình vào không gian ma thú đi! Đừng nên dọa người ta! Chúng ta đi đổi tiền!"

Mục tiêu của nhóm Lạc Y chính là Thần điện. Bất quá cũng không vội, sau khi đi đổi thạch bảo, nàng quyết định đi đến trà lâu trung tâm trong thành, một là để nghỉ ngơi, hai là để nghe ngóng thêm một chút tin tức.

Thần giới được hình thành từ hai đại lục, một là đại lục Uy Nhĩ Cát Nhã, hai là đại lục Vu Ý Côn. Tuy rằng hình thành từ hai đại lục, nhưng đại lục Vu Ý Côn mới là trung tâm, còn Uy Nhĩ Cát Nhã lại chỉ là ngoại biên của đại lục Vu Ý Côn, cách nhau bởi một hoành hải lớn, xuyên qua không phải là một chuyện dễ dàng. Nghe nói, Uy Nhĩ Cát Nhã là đại lục của những bậc ẩn dật trong thần điện, vùng đất này tuyệt đối không thể xâm phạm.

Nhóm Lạc Y đang ở trên đại lục Vu Ý Côn. Đại lục Vu Ý Côn có tổng cộng bốn thành trì lớn: Thành Cổ Phong do gia tộc Cổ Phong làm chủ, thành Đông Phương do gia tộc Đông Phương làm chủ, thành Bách Lý do gia tộc Bách Lý làm chủ và Mộ Thành là thành tự do - nơi có sự tồn tại của Thần điện.

Cứ hai năm một lần, người của ba thành khác sẽ tụ tập về Mộ Thành. Bởi đây chính là thời gian Thần Điện tuyển các đệ tử ưu tú bên ngoài. Đông Phương gia nổi tiếng về Ma pháp, Bách Lý gia nổi tiếng về đan dược, còn Cổ Phong gia lại nổi tiếng về Võ tâm. Mỗi năm Thần điện tuyển đệ tử, phần đông chính là rơi vào ba gia tộc này, một phần khác lấy thân phận tự do đi vào Thần điện. Thường thì những người này không có bối cảnh vĩ đại, nhưng khả năng không thua kém, cũng rất được hoan nghênh. Lần này, nhóm Lạc Y cũng có thể lấy thân phận tự do đi vào Thần điện. Đương nhiên, tất cả phải trải qua khảo thí.

"Tỷ tỷ, chúng ta liệu có đủ tiêu chuẩn đi vào Thần điện hay không? Năng lực của chúng ta hình như không được tốt cho lắm a!"

Ngân Hữu xoắn xuýt hai ngón tay, vẻ mặt hiện hữu lo lắng nói. Trước đây ở Apollo đại lục, bọn họ cũng được xếp vào hàng cường giả, nhưng là ở đây thì khác a! Thần giới không có Chế ước thiên địa, năng lực của con người có nhiều người đã vượt qua cấp bậc Tôn giả. Bọn họ đi vào, rõ ràng là chênh lệch một trời một vực mà!

Lời Ngân Hữu nói ra nhanh chóng làm nhóm người ở đây toàn bộ rơi vào trầm mặc. Các Thần thú và ma thú thì không có gì để nói, nhưng bọn họ thì đúng là không đủ năng lực a!

"Các người có thể vào được! Thần điện ngoài tiếp nhận những đệ tử thông qua khảo thí, còn tiếp nhận một lượng lớn người vào Trái Điện dự bị. Bằng năng lực của các người đi vào Trái điện hẳn là không có vấn đề. Ta đã nghe qua, từ Trái điện đến Chánh điện cách nhau không xa lắm, cũng thuận tiện!"

Lạc Y vừa rót trà ra tách vừa nói, thần thái thản nhiên chưa từng thay đổi. Nàng đã quyết định, đương nhiên là phải nắm chắc!

"Hóa ra là như vậy a!"

Cả nhóm người các mặt nhìn nhau, trong nháy mắt quyết tâm liền tràn đầy. Lão đại đã nói, hẳn là không sai đi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Tranh Cháp

Một thành hôm nay cực kỳ đông đúc, chính là vì để đón người trong ba thành khác cùng nhau tề tựu lại. Trước lúc lên lôi đài, các trà lâu và khách điểm xung quanh đều đông nghẹt cả người, cơ hồ không nhét thêm được dù chỉ một con kiến.

"Các người mau dọn cho chúng ta một chỗ. Các người có biết chúng ta là ai hay không?"

Lạc Y dẫn đầu đám người đi vào bên trong. Vừa xuống đến đại sảnh lập tức nghe được âm thanh chối tai này vang lên, thu hút sự chú ý của nàng.

Lạc Y liếc mắt về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy có một nhóm người đang đứng đối diện lão chương quý. Một người trong số đó có thân hình cao lớn như mãnh hổ, gương mặt trắng niên đầy áp bách cũng chính là người vừa vỗ bàn vừa quát lên ban nãy.

"Khách quan! Khách điểm của chúng ta vốn nhỏ, từ hai ngày hôm trước đã đông đến không thể nhét thêm người a! Người thỉnh đi chỗ khác đi!"

"Chúng ta là người của gia tộc Bách Lý nổi danh về đan dược. Xung quanh đại lục lúc này đang có rất nhiều người đột nhiên phát độc, địa vị của chúng ta cũng lên đến đỉnh cao. Các người xác định muốn đối đầu với chúng ta sao?"

Lần này là một nữ nhân nói. Nàng ta vận một thân váy hoàng kim cơ sắc thêu hình đăng vân, gương mặt xinh đẹp nhưng vô cùng kiêu ngạo, cảm giác cao nhìn vị chương quý hèn mọn không thể tả nổi.

Vị chương quý bị ép bức cũng không thể làm gì. Đây là những người bọn hắn không thể chọc vào. Nhưng sinh ý thì phải có trách nhiệm a! Khác nhân vốn đã đầy làm sao có thể thêm người vào? Lẽ nào lại trắng trợn đuổi khách nhân đi? Muốn tính không làm ăn nữa hay sao?

"Các người đừng làm khó chương quý. Hắn ta hẳn là có nỗi khổ riêng rồi. Đi kiểm phòng khác thôi!"

Giữa lúc cục diện đang căng co, một giọng nói êm dịu vang lên. Người nói là một nữ tử vận váy trắng vô cùng tinh mỹ, gương mặt xinh đẹp xuất thần, tuy không đến mức tuyệt luân nhưng đủ khiến bao người say mê. Khi nói chuyện tay nàng ta hơi nâng lên, khiến Lạc Y chú ý nhìn nàng ta chăm chăm, khóe môi nàng hơi nhếch lên, dưới chân vừa động đã cản trước người chương quý, vung tay tạo ra một cơn gió thổi ngược lại hướng đám người kia.

"A a a a a, ngứa, ngứa quá! Ngứa!"

Hai người đứng đầu nhóm người chính là hán tử cao lớn và nữ tử hoàng y. Hai người này còn chưa hiểu cái gì đã cảm thấy toàn thân ngứa và đau đớn vô cùng. Nữ tử bạch y không ngờ lại có nghịch biến, nâng mắt trừng trừng nhìn Lạc Y, vội vàng lấy ra hai viên đan dược đưa vào miệng hai người kia, ước chừng nửa chung trà sau, cơn đau mới từ từ lui đi.

Vị chương quý đứng sau nhìn mọi chuyện trong mắt, mồ hôi trên trán không khỏi rỉ ra. Ánh mắt nhìn tiểu cô nương vận bạch y trước mắt đầy cảm kích, nếu vừa rồi nàng ta không xuất hiện, thứ bột phấn kia hẳn là rơi trúng người mình.

"Người là người nào? Lẽ nào không biết đến quy tắc không xen vào chuyện của người khác hay sao?"

Nữ nhân vận hoàng y sau khi không còn đau đớn và ngứa ngáy, nàng ta liền thở phào một cái. Lúc này mới đột nhiên nhớ ra tất cả mọi chuyện là vì người trước mắt này, ánh mắt không khỏi lạnh xuống từ từ nàng.

" Các người gieo gió gặt bão, tự tạo nghiệt không thể sống, lẽ nào còn muốn trách ai!"

Lạc Y lười biếng nâng mắt, khóe môi vẫn là một nụ cười nhạt. Đôi mắt cong cong xinh đẹp đến mức mọi người đều không khỏi ngây người, có một loại xúc động muốn lột chiếc khăn che bên dưới mặt của nàng. Đáng tiếc, điều ấy là không thể!

Đám người gia tộc Bách Lý không hề ngờ rằng một tiểu cô nương có thể khiến bọn họ ngây người như phỗng, sau khi hồi thần lại, liền liếc mắt nhìn bạch y cô nương, thấy nàng ta không có vẻ phát giận mới yên lòng. Lúc nhìn sang Lạc Y lần nữa, gương mặt lại mang theo một tầng sát ý, mê hoặc bọn họ hẳn là tà môn ngoại đạo, phải diệt!

Nhìn nhóm người sát ý tràn ra trước mặt, Lạc Y đến nâng mắt cũng thấy lười, nhưng nàng không nói không có nghĩa là bằng hữu của nà không nói, nhóm người Lăng Ngạo cùng Thần thú đi qua, đứng đằng sau như thủ hộ nàng, gườm gườm nhìn nhóm người gia tộc Bách Lý, hai tư thế đối lập giống như chỉ chờ một mạng động nhỏ sẽ xông lên cùng nhóm người tranh tài cao thấp.

" Các ngươi là người của thành nào? Lẽ nào chưa từng nghe nói tới thành Bách Lý hay sao?"

Bạch y nữ tử tiến lên trước ngó vực nhìn nhóm người Lạc Y. Không thể trách nàng ta phức tạp như vậy, vì lẽ từ ngày Thần giới đột nhiên có bệnh độc đại biến, rất nhiều người đột nhiên trúng độc, nhờ đó mà danh vọng của thành Bách Lý lên cao. Bình thường không có chuyện gì không ai tình nguyện đổi đầu Bách Lý thành. Chẳng là, nhóm người này dường như lại khác biệt... Thành Bách Lý giỏi về đan dược, nhưng từ ma pháp đến đấu võ đều không được tốt, đối đầu trực tiếp hẳn là cảm chắc thua mười mươi.

Nhóm Lạc Y không hay biết bạch y nữ tử kia suy nghĩ cái gì. Nhưng nếu nàng biết nhất định sẽ cười nàng ta thiên cặn. Hẳn là nàng ta không biết, trong nhóm các nàng còn có một vài người đánh không lại nàng ta. Bất quá không có vấn đề, nàng vẫn còn ở đây, há có thể để người ta đắc tội bằng hữu của nàng.

" Chúng ta không biết các ngươi là ai! Chẳng qua chướng mắt các ngươi không có khí tiết mà thôi!"

Bạch Thừa Vũ đứng một bên cười lớn không nể nang nói, nhất thời khiến mặt bạch y thiếu nữ một trận đỏ một trận trắng, nếu không phải có hoàng y nữ tử bên cạnh kéo lại, sợ là nàng ta đã vung tay đánh tới.

" Ngừ Lam, đợi đại tỷ tỷ đến đi! Ngươi đừng manh động!"

Bạch y nữ tử gọi là Ngừ Lam nhú mày, sắc mặt kiêu chể vờn vẹo đến khó coi, nhưng cuối cùng cũng không còn cách nào khác phải gật nhẹ đầu chấp thuận, dẫn đầu nhóm người thành Bách Lý rời khỏi khách điểm. Tranh chấp hôm nay, bọn họ đã nhớ kỹ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Động Thần Thú

" Lão đại, ngươi đây là định đi đâu vậy?"

Sau khi gặp nhóm người Bách Lý thành, Lạc Y lập tức vội vàng chạy ra khỏi khách điểm khiến cho nhóm người Lăng Ngạo cùng nhóm Thần thú vất vả lắm mới đuổi theo được. Bạch Thừa Vũ vừa thở hổn hển, vừa không nhịn được hỏi nàng.

Lạc Y dừng chân lại, ngẩng đầu nhìn ngọn núi phía xa, đôi mắt xinh đẹp thấp thoáng thấy lóe lên một tia sáng không rõ. Lúc này nàng mới nói.

" Ta đi tìm Dực Long!"

" Dực Long? Người bắt được tín hiệu của Nhị lão?"

Thiếu Tà kinh ngạc bật thốt lên một tiếng, bình thường nếu như có dị động của Thần thú chẳng phải hẳn sẽ là người đầu tiên biết được hay sao? Vì cái gì lần này hẳn còn chưa có manh mối mà Thần nữ lại có thể cảm nhận được?

" Ta cũng không rõ! Ta chỉ có cảm giác rằng có gì đó đang kêu gọi ta, ở chỗ này!"

Lạc Y không chắc chắn lắm nói, đôi môi mềm mại hơi mím lại, nàng ngẩng đầu, nhấc chân tiến về phía trước, khiến cho nhóm người theo sau cũng vội vàng đuổi theo.

Nơi Lạc Y đến là một khe núi lớn, xung quanh đều là vách đá phủ rêu trơn trượt, nhóm người đi qua đều phải cực kì cẩn thận, vận dụng ma pháp bảo vệ thân thể mới có thể ngăn bản thân không may mắn ngã xuống. Mỗi bước đi của bọn họ đều không dám đi mạnh, rất sợ kinh động đến cái gì đó không hay.

Không khí ở nơi này, thật đáng sợ a!

"Thần nữ, tại sao lại tối như thế này chứ? Liệu có gì lừa dối trong đây không? Nếu như không phải Dực Long thì phải làm thế nào?"

Phùng Loan một mực bám theo người Thiếu Tà rồi cuộc không nhịn được hỏi. Từ ngày Lãnh Hàn Thần bị giam lại trong pháp trận đồ thần, nàng cùng những thần thú khác đã đi theo Lạc Y. Nàng đối với Lạc Y đúng là hoàn toàn tín nhiệm, nhưng thời cuộc lúc này đã khác rồi, Thần giới có kẻ thù so với bọn họ đều mạnh hơn rất nhiều. Ai biết được bọn hắn có dùng ma thuật dụ dỗ Thần nữ hay là không?

Nhân vẫn luôn bình tĩnh theo sau ngẩng đầu, đôi mắt ung lóe sáng nhìn quanh, một lát sau mới nói.

"Ta cảm nhận được hơi thở của Dực Long đại thần, không phải là giả, chỉ có điều rất hỗn loạn, không biết là vì cái gì!"

Lời nói của Nhân vang lên khiến mọi người ngẩn ra, trong số đó không ngoại trừ Lạc Y. Nàng đứng sững lại, chân mày thoáng nhíu thành một đường cong, một dự cảm không được may mắn lăm lăm tức ập đến. Rồi cuộc cái này là báo hiệu cho điều gì đây?

"Tỷ tỷ... Người không sao chứ?"

Nhược Ly cùng Dạ đi theo phía sau vượt lên, tinh tế ý thức được tâm trạng của Lạc Y bất thường, vội vàng cất tiếng hỏi. Mặc đang ôm lấy thân hình nhỏ của Tiểu Hồ cũng nhìn lại đây, ánh mắt không khỏi dâng lên một tầng lo lắng.

Bạch Thiên liếc mắt nhìn Thiếu Tà, hai người kiên định không nói một lời, thật ra trong lòng của bọn họ cũng ần ần bất an. Ngay từ lúc Lạc Y nói cảm nhận được hơi thở của Lão nhị đã nhận ra có điểm không đúng rồi... Bất quá, nếu là kiếp nạn, tuyệt đối tránh không khỏi!

"Đi thôi! Tới đâu hay tới đó!"

Lạc Y cất giọng nói, cả nhóm người phía sau đều đồng tình gật đầu, nhanh chóng đi theo nàng. Bọn họ đi hết quãng đường núi đá, trước mặt hiện ra một sơn động có cây lá um tùm bao quanh, xung quanh sơn động tỏa ra một loại khí tức vô cùng mãnh liệt, tựa như ngăn cản người đến gần.

Lạc Y đứng lại một chút, đảo mắt nhìn quanh, xác định xung quanh không có trướng ngại không vượt được mới bắt đầu đi tiếp. Nhóm người phía sau lại hơi chần chừ rùng mình một cái, so với khả năng của bọn họ, Dực Long là đại thần cao không với tới, ngoại trừ Bạch Long và Tử Long ra quả thực là không thua kém ai. Hắn làm sao lại tỏa ra khí tức đáng sợ như vậy chứ?

Nhóm người tuy rằng rất do dự, nhưng cũng không chấp nhận để Lạc Y đi một mình, bước chân vững vàng đi theo. Con đường trong sơn động gấp ghe khó đi, nhóm người phải tách ra đi thành một hàng dọc, cẩn thận hết mức tránh bị va vào những vách đá trồi ra trên mặt sơn động.

Nhóm người đi không biết bao lâu rồi cuộc nhìn thấy được ánh sáng cuối sơn động, bước chân cũng vì vậy không khỏi nhanh hơn một chút, ra khỏi đường hầm mờ tối.

Nơi bọn họ đến là một vùng đất rộng rãi, cũng thuộc trong sơn động, xung quanh có cây cối mọc xanh rờn, ở giữa có một hồ nước lớn trong vắt. Tận đến khi nhìn kỹ mới nhận ra, trong hồ có một con rồng lớn đang cuộn mình nằm, vảy xanh biếc trên người phát ra một tầng ánh sáng lung linh cực kỳ đẹp mắt. Đây chính là Dực Long thần thú mọi người nói đến - Thần thú mạnh thứ hai của Lạc Y thần nữ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Thời Khắc Nghệt Thở.

Lạc Y cũng nhìn thấy thần thú dưới hồ, đôi mắt nàng hơi lóe ra một tia sáng, tuy nhiên, cảm giác bất an lại càng ngày càng mạnh khiến nàng nhăn nhó chân mày. Rồi cuộc là cái gì đây? Cái gì làm cho nàng bất an đến vậy? Nàng vô cùng tin tưởng vào trực giác của bản thân, nàng dám chắc, tai họa này nhất định là giáng xuống người nàng.

Lạc Y vì suy nghĩ mà đứng sững lại, nhưng nhóm người đằng sau thì không như vậy, ai cũng bị thần thú đang ngủ say làm cho kích động, muốn bước đến gần để nhìn nó rõ hơn. Sau đó, chẳng biết ai đã vô tình đạp phải một nhánh cây trên mặt đất, tiếng răng rắc vang lên trong không gian rộng lớn u tịch là vô cùng nổi bật.

Có ai đó đã nói, ma thú đối với âm thanh so với con người lại càng thêm mẫn cảm, đừng nói tới thần thú, nhất định không cần phải so sánh với ma thú bình thường.

Lạc Y thấy trong lòng nhất thời trầm xuống đáy cốc, cảm giác bất an dâng lên đỉnh điểm. Nàng còn chưa có thời gian phán xét xem bất an từ đâu mà ra thì thấy Dực Long dưới hồ đã thoáng cuộn mình. Vây đuôi ánh bạc lấp lánh hơi cựa lên, nổi bật xuyên qua làn nước đem cho người trên bờ cảm giác áp bức kì lạ.

Người đầu tiên phát hiện ra dị trạng là Bạch Thiên là người đầu tiên phát hiện có dị trạng. Hắn mở to mắt nhìn Dực Long ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe ra sắc đỏ bạo bộ, hoàn toàn không vì nhìn thấy người quen mà mừng rỡ thu liễm tính tình.

Trong lòng của Bạch Thiên lúc này hiện ra một cảnh báo nguy hiểm, việc đầu tiên chính là mở ra một kết giới bảo vệ những người xung quanh, quát to một tiếng.

“Không được đến gần Dực Long!”

Bạch Thiên vừa nói xong, thì Dực Long đã hoàn toàn ngẩng đầu ra khỏi mặt nước, ngay lập tức bắn thủy lôi về phía bọn họ. Thủy Lôi chạm phải kết giới Bạch Thiên kiến tạo liền vỡ ra, dư lực còn lại đánh mạnh về phía mặt đất, tạo ra một trận nổ mạnh lan tràn khói bụi.

Những người được bảo vệ trong kết giới sùng sò, sau đó là sợ hãi, vội vàng lui lại phía sau. Bạch Thiên so với Dực Long yếu hơn nên cũng bị phản phệ quỹ xuống mặt đất, nôn ra một búng máu, nổi bật điểm đũa trên nền đất, sắc mặt nháy mắt tái nhợt.

Nghịch Phong cảm nhận được hơi thở nặng nề của Bạch Thiên, thân hình đáng yêu lóe lên một cái, cùng với Lãnh Như Như là đứng chắn trước mặt Bạch Thiên, quan sát trạng thái của Dực Long đang nâng cao đầu rống lên.

“Hắn bị không chế! Hắn bị Thần điện bức điên rồi!”

Lãnh Như Như cao giọng, nhắc nhở mọi người lui lại phía sau. Nàng và Nghịch Phong tuy chỉ xếp sau Dực Long một hạng, nhưng đẳng cấp lại khác hẳn, không thể nào so sánh được, chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế đôi chút, nhân cơ hội này đem mọi người rời đi mà thôi.

Lạc Y nghe được Như Như và Nghịch Phong nói, nàng cau chặt chân mày, trầm trọng tiến lên phía trước đem nhóm người còn kinh ngạc lui về phía sau, lúc này mới đi tới đứng bên cạnh đôi thần thú đáng yêu không cách nào thả lỏng phía trước.

“Thần nữ! Người mau đưa mọi người rời đi a! Ở đây chúng ta có thể ngăn lại một chút! Hắn bị Thần điện bức điên rồi, không nhận ra người đâu!”

Lãnh Như Như không quay đầu, trực tiếp nói với Lạc Y. Nàng là nhận ra được, Thần nữ chưa truyền thừa kí ức có rất nhiều năng lực không sử dụng được, so với bọn Thiếu Tà còn yếu đuối hơn, làm sao có thể chống lại Dực Long đang bạo nộ chứ.

“Không thể đi được, nhất định phải đưa được Dực Long đi theo. Vừa nãy Dực Long phát ra hơi thở thần thú mạnh mẽ, rất có thể đã bị phản từ phản nghịch ở Thần giới phát hiện rồi, nếu không đem đi, không chỉ bức tử Dực Long mà chính chúng ta cũng gặp tai nạn!”

Lạc Y lạnh nhạt nói, nhưng trong lòng một chút cũng không có bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Dường như Lãnh Như Như và Nghịch Phong cũng nhận ra được điểm này, ánh mắt đảo qua nhìn Dực Long đang đỏ mắt hung bạo nhìn bọn họ. Nhất định phải chiến sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thê Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Thần Thú Rời Đi

Nhóm người Lăng Ngạo cùng ma thú cũng nhận ra được thay đổi từ ánh mắt của Dực Long, trong lòng không khỏi thở phào một cái. Nổi kinh ngạc vì Tiểu Hồ cùng cuốn da dê kia cũng bị chuyển đi ít nhiều.

Dực Long xoay người, một nửa thân thể trong nước uốn lượn, duỗi cánh ra bay lên, khi đến gần Tiểu Hồ thì dừng lại, nhanh chóng biến hình thành một tiểu đồng xinh xắn, vươn tay tóm lấy thân thể mềm mại của Tiểu Hồ nhấc lên nhìn kỹ, khiến mọi người ở đây lại được dịp hú vía. Đây, không phải tính trả thù đó chứ?

Dực Long dưới hình hài một đứa bé hết sức đáng yêu, có hai chúm tóc nhỏ, trường phục màu xanh lam nhìn qua cũng có chút ít bộ dáng tiểu đại nhân, lúc này nghiêm túc đánh giá Tiểu Hồ trong tay bằng thái độ nghiền ngẫm, trong đôi mắt dường như phát ra ánh sáng chói mắt, chạy lại phía Lạc Y, hô to.

"Chủ nhân, người làm thế nào lại tìm ra Hồ Phù đây? Trước không phải nói đi đâu thai sao?"

Hồ Phù? Tiểu Hồ?

Lạc Y nheo mắt lại, cơ bản là không nhớ ra được Hồ Phù trong lời nói của Dực Long là ai, ánh mắt hơi đảo, chạm vào các thần thú ở sau lưng nhưng cũng chỉ nhận được cái lắc đầu mờ mịt. Ngay cả Nghịch Phong cũng ngờ ngác, tự lúng lúng trí nhớ của chính mình cũng chưa hề có cái tên Hồ Phù. Cái tên này ở đâu ra vậy?

Dực Long thoáng dừng chân lại trước mặt Lạc Y, vươn tay nhét Tiểu Hồ đã kiệt sức vào lòng nàng, chấp tay ra sau lưng nghiêm túc nói.

"Hồ Phù là Thần Thú của thần điện, trước đó bị nhốt trong Lư Đình vì cấm chú mà không thoát ra được. Sau này nàng ta lựa chọn thoát cốt đầu thai, không ngờ lại vẫn gặp được ngài nha!"

"Thần Thú thần điện? Sao chúng ta chưa hề biết đến?"

Nghịch Phong lên tiếng hỏi, lại rước lấy ánh mắt khinh thường của Dực Long.

"Thần Thú thần điện cao không thể nói, rõ ràng có thể áp chế chúng ta. Người chưa từng bị nàng đánh làm sao người biết được!"

Khụ... vậy ra người bị nàng đánh rồi. Việc này đáng khoe sao?

Nghịch Phong há to miệng, muốn nói nhưng không thể nói, cuối cùng nhất quyết quay lưng, hừ lạnh một tiếng không thèm để ý đến Dực Long nữa.

Lạc Y thì vẫn đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn Tiểu Hồ, hóa ra nàng gọi là Hồ Phù, Thần Thú của thần điện. Chẳng trách lại có năng lực mạnh như vậy. Trước đây Vân Như có thể dùng lôi điện hợp nhất thần trượng, có lẽ cũng là năng lượng từ Hồ Phù. Chỉ là, nếu Hồ Phù thật sự mạnh như vậy, tại sao nhìn thế nào cũng thấy có vẻ thật yếu đuối đây?

Lạc Y đem Hồ Phù ôm vào trong lòng, nhưng thấy Mặc tiến lại, biết hắn cũng lo lắng cho Hồ Phù, liền đưa qua cho hắn, Mặc lập tức hài lòng ôm lấy Hồ Phù, dịu dàng vuốt ve lên cái đầu nhỏ có chùm lông mềm mại.

Lăng Ngao đứng tại chỗ hồi lâu, mắt liếc về tấm da dê đằng kia, nhanh chóng tiến lại cầm lấy, trở về trao vào tay Lạc Y. Nàng cũng thuận tay mở ra, nhất thời phát hiện chữ trên tấm da dê đã thay đổi. Đây không phải là ngôn ngữ ở thế giới của nàng hay sao? Chỉ vì dung hợp năng lượng với Hồ Phù mà thay đổi rồi?

Lạc Y hết sức kinh ngạc, hết nhìn Hồ Phù lại nhìn tấm da dê, có nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại ngại việc ở chỗ này sẽ có người của Thần điện tìm đến, nên kêu gọi mọi người nhanh chóng rời đi. Dực Long lúc này không còn vẻ gì ác liệt như vừa nãy nữa, hết sức ngoan ngoãn đi theo mọi người, ra khỏi sơn động.

Lại nói, Lạc Y cẩn thận quả là không sai, nhóm người vừa đi không lâu, thì người của Thần điện quả nhiên tìm đến. Dẫn đầu là trưởng lão của Huyền Thú hội, tên là Quách Phù Đồ. Hắn đi đến bên hồ nước, nhìn dấu vết chiến đấu còn lại, hai mắt lập tức tối sầm, hàm răng hơi nghiến lại, gằn từng tiếng.

"Trễ rồi!"

Người bên cạnh Quách Phù Đồ là Hứa Táp, phó trưởng lão của Dực Sư hội, ánh mắt lạnh lùng, nghiêm cẩn quan sát xung quanh, sau đó lấy từ trong tay áo ra một con trùng, thả xuống dấu vết lưu lại, nhìn con trùng bò quanh những dấu chân, sau đó nhún người bò lại trên tay Hứa Táp, hắn một lần nữa nhíu mày, lắc đầu với Quách Phù Đồ.

"Không có mùi lưu lại, không biết đã bị dùng cái gì xóa sổ rồi!"

"Hứa huynh không có cách nào truy tung sao?"

Quách Phù Đồ không cam lòng nói. Vừa rồi hắn vốn là đang ở trong kim tháp tu luyện, không ngờ lại cảm nhận được chấn động thuộc về Thần Thú Dực Long từ phía này, ngay lập tức đi tìm Hứa Táp chạy gấp đến đây. Vậy là vẫn còn không kịp thời gian. Lại nói, dù không kịp cũng không sao, vì cái gì ngay cả hơi thở cũng không lưu lại. Người đến rốt cuộc có lai lịch gì?

"Chỗ này là chỗ Dực Long ẩn giấu, bọn họ đem theo Dực Long đi rồi à?"

Sắc mặt Quách Phù Đồ vô cùng âm trầm, bàn tay nắm chặt đến mức hằn lên đường gân, bất quá Hứa Táp lại lắc đầu.

"Ta đoán là không được! Ở đây có dấu vết giao chiến rất mạnh, người Thần Điện còn không thể thu phục Dực Long thì ta nghĩ là không ai có thể làm được điều đó nữa. Cùng lắm là thương vong mà thôi!"

"Tốt nhất là như vậy. Chúng ta đi thôi, tiếp tục điều tra hơi thở của thần thú Dực Long, đặc biệt cũng phải kiểm tra xem có thể lực nào cũng đang nhắm vào thần thú hay không. Nếu như để Ác La đại nhân biết được chúng ta làm việc không tận trách, thì ngài nhất định ăn chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Năng Lực Bùng Nổ, Biến Cố Tới

Nhóm người về đến khách điểm, không ai kịp nói tiếng nào liền bị Lạc Y đưa vào không gian. Những người ở đây đối với chuyện này đã quá quen thuộc, ngay cả Độc Tà cũng không còn thấy lạ lẫm gì nữa, rất điềm nhiên dùng đỉnh rú vài người Lục Vinh đi tìm tinh thạch trong không gian. Lạc Y đã nói bọn hắn có thể tùy ý sử dụng tài nguyên bên trong, nhờ vậy tu vi của bọn hắn rất nhanh đã có thành tựu, đột phá mức bị kìm hãm đã lâu. Thật sự là không biết phải dùng từ thế nào mới bày tỏ được tâm tình.

"Người đứng lại!"

Dực Long vừa mới được thánh thoi, hần nâng mũi lên hít hà, ngay lập tức dùng mắt trên người Độc Tà, quát to một tiếng. Uy áp của Thần thú không phải là thứ người bình thường có thể chống trọi được, khiến cho nhóm Độc Tà cùng ba người Lục Vinh lập tức đứng sững lại, kinh ngạc nhìn Dực Long hóa thành hình thú, thu lại nhỏ xíu bay đến bên này, cẩn trọng quan sát bọn hần vài lần, rồi dừng lại trên người Độc Tà, thật nghi hoặc lên tiếng.

"Người... Người là Kỳ Độc sư, người cũng trùng sinh rồi sao?"

Lạc Y thật sự bị kinh ngạc không nhỏ, ánh mắt nhìn Độc Tà chăm chăm, sợ là ngay cả chính bản thân hần cũng mê man, nâng tay chỉ vào mặt mình, hỏi lại lần nữa:

"Người vừa nói là ta sao?"

"Đúng, chính là người! gương mặt này đúng là gương mặt của Kỳ Độc sư, ta nhất định không nhìn nhầm được!"

Dực Long nghe Độc Tà hỏi lại càng quan sát kỹ, cuối cùng thật khẳng định nói. Độc Tà ngờ ngạc ngẩn ra, vội vàng nói.

"Ta đúng là chuyên chế độc. Nhưng ta không phải Kỳ Độc sư gì đó. Ta tên là Độc Tà!"

"Độc Tà, đây không phải tên của Kỳ Độc sư hay sao?"

Dực Long hừ một tiếng nói, mọi người xung quanh không hiểu. Lạc Y cũng giống như bọn họ, bình tĩnh quan sát hai người hồi lâu, rồi lên tiếng nói.

"Kỳ Độc sư là ai? Độc Tà thật sự rất giống người đó sao?"

"Thần nữ, người không có trí nhớ truyền thừa hần là không nhớ được. Kỳ Độc sư là người kiếp trước được người cứu về, dùng độc rất tốt, chỉ là tính tình có chút cổ quái, suốt ngày đắp lên mặt một lớp dịch dung đi ra ngoài trừu ghẹo người khác. Nếu không phải ta đi nhầm vào đục bồn lúc hần đang tắm hần là không thể nhận ra cái mặt yêu nghiệt này của hần!"

Dực Long nói như chuyện đương nhiên, mọi người ngây ra như phỗng một lát, sau đó điên cuồng ôm bụng cười, ánh mắt nhìn Dực Long và Độc Tà có một tia ám muội không rõ. Độc Tà bị mọi người cười từ ngắc nhiên mờ mịt chuyển sang tức giận, hung hăng liếc nhìn Dực Long một cái, cũng không dám nhìn ai nữa chạy thẳng rồi đi. Ngay cả bí mật mình có phải Kỳ Độc sư trong lời nói của Dực Long thật hay không cũng chẳng thêm quan tâm.

Lạc Y là người duy nhất không cười, nàng nhìn Độc Tà chạy xa, cuối cùng phát tay với nhóm Lăng Ngạo, Lục Vinh cùng nhóm thú, một mình dẫn Dực Long vào một góc, hỏi.

"Chuyện của Kỳ Độc sư là thế nào?"

"A, Thần nữ không cần lo lắng, hần là người tốt cũng rất trung thành. Kiếp trước là một nhân tố quan trọng cùng ngài và nam thần điều chế ra thần dược, cuối cùng sức kiệt vong mạng, ta vốn nghĩ đời này không bao giờ gặp được hần nữa, nào có biết hần cũng trùng sinh, lại giống như kiếp trước gặp được người đầu!"

Dực Long cười hắc hắc, biến thành hình dạng bé trai nho nhỏ đỉnh đặc như tiểu đại nhân, xà vào lòng Lạc Y dụi dụi, nhưng lại bị Lạc Y không lưu tình xách lên, lạnh giọng nói.

"Người đã mấy vạn năm tuổi người có biết không? Làm hành động con nít như vậy không thấy ngại sao?"

"Ngài thật không tốt. Rõ ràng Bạch Thiên kia nhìn còn lớn hơn ta, không phải ngài cũng cho hần dụi hay sao?"

"Bây giờ không có nữa!"

Lạc Y lạnh nhạt nói. Đúng vậy. Thật sự không có nữa. Hiện tại chỉ cần có người cả gan đến gần nàng làm hành vi thân mật hần sẽ bị Lãnh Hàn Thần liệt vào danh sách cần sửa trị, lâu dần không còn ai dám vuốt râu hùm trên mép lão hổ nữa. Đừng nói Bạch Thiên, đứa nhỏ có huyết thống như Kỳ Phong cũng đừng hòng chạm vào.

Dực Long không cam lòng bĩu môi, nhưng cũng biết không có tác dụng gì, đành phải hướng câu chuyện sang đường khác.

"Thần nữ, nên khế ước rồi!"

Lạc Y vì nhớ đến Lãnh Hàn Thần mà có chút ngẩn người, trong lòng có chút khó chịu, nên không hề để ý đến Dực Long đã đặt bàn tay nhỏ bé lên tay của nàng, giọng nói non nớt nhưng âm vực vô cùng mạnh mẽ mang theo nội lực cực lớn lại vang lên bên tai.

"Ta là Âu Dương Đông Minh, là bản mạng khế ước của Thần Nữ Minh giới. Nay ta kí thác tâm linh của ta lên chuyển thể của chủ nhân, sống cùng sống, chết cùng chết!"

"Ta là Âu Dương Lạc Y, tiếp thu thân phận Thần Nữ Minh giới, kí khế ước bản mệnh với Âu Dương Đông Minh, đồng cam cộng khổ, sống chết bắt đời!"

Lạc Y không tự chủ niệm xong, bất ngờ cảm thấy một kinh lực dồi dào tràn qua khiến nàng run rẩy cả người, theo bản năng dậm chân lùi về đằng sau, cố gắng trụ người đối chọi với kinh lực này, trên trán và gò má đều không kiềm chế được đỏ ra từng giọt mồ hôi, chảy dài lăn xuống.

Thần Vương

Thần Vương sơ kỳ

Thần Vương Sơ kỳ đỉnh phong

Thần Vương trung kỳ

Thần Vương trung kỳ đỉnh phong

Thần Vương hậu kỳ

Thần Vương hậu kỳ đỉnh phong

Thần Hoàng

Thần Hoàng sơ kỳ

Thần Hoàng sơ kỳ đỉnh phong

Thần Hoàng trung kỳ...

"A a a a..."

Kinh lực bùng phát mạnh mẽ chảy trôi trong cơ thể nháy mắt khiến cho toàn bộ kinh mạch của Lạc Y đã được mở rộng càng thêm căng ra. Đau đớn cực hạn càng lúc càng lớn khiến nàng không chịu được ngã xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt vì chân khí chạy loạn trong thân thể.

Đau quá! Thật sự đau quá!

Lạc Y cắn chặt môi cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không thể bình ổn lại năng lượng mà Dực Long mang đến, cuối cùng tự nhiên ngắt xui, đổ gục trên mặt đất dọa Âu Dương Đông Minh cũng chính là Dực Long sợ ngây người. Hắn vốn đã biết năng lượng của hắn không tầm thường, nhưng... nhưng không đến mức khiến Thần nữ đau đớn như thế chứ? Hắn... hắn phải làm thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.